

Giới thiệu Đánh Bại Linh Đặc Chủng

Truyện Đánh Bại Linh Đặc Chủng của tác giả Tiểu Bạch Luyện có ngôn từ hơi mạnh thích hợp với những bạn có cá tính bạo lực...

Bởi lời lẽ thực tế khiến câu chuyện trở nên chân thật gần gũi, nếu có ngày không hiểu tại sao bạn lại trở thành thịt trong mắt một đám sói, và bị ăn sạch sẽ!

Trong tình cảnh như thế cô có thể chống cự, hoặc là phải giả dạng mềm lòng tìm thời điểm thích hợp mà đáp trả?

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Đó là một ngày cực kỳ bình thường, không khí dễ chịu thoải mái. Tô Ca và Trần Lê đang đi bộ trên khoảng sân vắng đầu đường Đại Lý. Bởi vì không dễ dàng gì được du lịch phí công, hai người đều tùy ý đi dạo. Khi đi tới trước một cửa hàng quần áo tên là "Y Mã Nhi", Tô Ca liền dừng bước.

"Thế nào? Muốn vào xem?" Trần Lê vẫn giữ nụ cười phong tình vạn chủng trước sau như một, giống như là một con hồ ly tinh. Tô Ca gật đầu, cô đột nhiên nhớ tới, dường như có người từng nói bên tai cô rằng: "Y Mã nhi, có ý nghĩa Trường Sinh"

Hai người liền cùng bước vào trong tiệm. Phong cách của cửa tiệm này cực kỳ phục cổ. Quần áo bên trong đều mang theo cảm giác, nét của dân tộc thiểu số Đồ Đảng. Tô Ca xinh đẹp nho nhã, Trần Lê nóng bỏng gợi cảm. Hai người như thế tuyệt đối là hai người đẹp không giống nhau. Trên cả đoạn đường đều là tiêu điểm chú ý của người đi đường. Nhưng mà từ khi bước vào trong tiệm, nhân viên nam duy nhất của tiệm lại vẫn dùng ánh mắt đề phòng nhìn các cô.

Tô Ca cảm thấy có chút khó chịu, vừa định lui ra ngoài, lại cảm nhận được tay Trần Lê nắm một cái trong lòng bàn tay cô. Cô cả kinh. Đang muốn đi qua xem, Trần Lê lại nắm tay cô một cái, sau đó liền viết mấy chữ lên lòng bàn tay cô.

"Có mùi máu" cô hít thở một chút. Quả nhiên. Không ai có thể quen thuộc loại hương vị này hơn những bác sĩ ngoại khoa các cô. Mang theo vị ngọt nhàn nhàn có chút ngấy cùng mùi tanh gay mũi. Trần Lê tiếp tục viết vào lòng bàn tay cô:

"Sàn nhà phía dưới bộ quần áo màu xanh có vết máu" Tô Ca tập trung nhìn, quả thật là có. Chỉ là vết một hai giọt nhỏ, không cẩn thận thì cơ bản là không nhìn thấy. Sao lại thế này? Chắc không phải là ngày nghỉ không dễ dàng lại gặp phải án mạng chứ?

Tô Ca hơi nhíu mày. Trần Lê dùng ánh mắt ý bảo cô, nói cô đi ra ngoài trước, tìm cảnh sát tới. Tô Ca hiểu ý. Cô hiểu rõ chính mình tay chân vụng về lại ở bên cạnh Trần Lê đai đen Taekwondo, sẽ chỉ thêm liên lụy. Nhân viên cửa hàng kia theo dõi phía sau các cô, ánh mắt giống như rắn độc.

Trong lòng Tô Ca có một cỗ ác hàn. Cô dùng sức hất tay Trần Lê ra nói: "Lần nào cùng cậu đi dạo phố đều như vậy! A Lê, muốn mua liền mua, không mua cũng đừng ngắm lâu như thế, cậu xem, đầu tóc muốn ngắt rồi." Nói xong cô dậm chân với Trần Lê. Bỏ lại một câu "Tớ chờ cậu bên ngoài". Liền đi ra cửa. Một bước, hai bước, ba bước, bốn bước, cô cảm giác tim mình đều nhảy ra khỏi miệng rồi.

Thật may, cô đi tới cửa, nhân viên nam kia cũng không đi cùng, vẫn dùng vẻ mặt đề phòng nhìn Trần Lê. Tô Ca quay đầu nhìn thoáng qua, quay đầu không chút do dự nhấc váy chạy vội đi. Cô phải dùng thời gian ngắn nhất tìm được cảnh sát. Bởi vì, vừa rồi cô không chỉ người thấy mùi máu tươi, cô còn ngửi được mùi lưu huỳnh, đó là thuốc nổ!

Xuyên qua một con đường, Tô Ca thấy được một cảnh sát giao thông. Cô chạy về phía anh ta. Nhưng ngay khi tới trước mặt cảnh sát giao thông kia cô lại cảm giác trước mặt hoa lên, chóng mặt gục xuống. Chờ sau khi cô tỉnh dậy, mới phát hiện vị cảnh sát giao thông kia đang khần trương nhìn cô: "Cô gái, thế nào rồi, cảm giác khá hơn chút nào không? Vừa rồi cô bị cảm nắng."

Tô Ca gật đầu, cô đột nhiên nhớ tới dường như có chuyện quan trọng gì đã quên làm. Trần Lê? Trần Lê!

Cô hoảng sợ, vội vàng lôi kéo tay cảnh sát giao thông nói: "Chú cảnh sát, bạn tôi phát hiện một vụ án mạng, hiện giờ rất nguy hiểm, chú nhanh lên theo tôi đi cứu cô ấy!" Vị cảnh sát giao thông nghe vậy lập tức kéo cô dậy, trước tiên nhìn kỹ cô, sau khi xác định không phải cô đang nói đùa, lập tức nói: "Mau dẫn tôi đi".

Tô Nhã chạy trước dẫn đường. Hai người rất nhanh liền tới cửa hàng vừa rồi. Nhân viên nam trong cửa tiệm vừa rồi và Trần Lê đều biến đâu mất không thấy, chỉ có một người đàn ông mặc đồng phục cảnh sát và một cô gái trẻ dung mạo cực kỳ xinh đẹp.

Thấy hai người bọn họ. Người đàn ông mặc đồng phục cảnh sát kia đi tới. Anh ta còn chưa tới gần, Tô Ca cũng cảm giác được trên người anh tỏa ra một cỗ khí thế rất mạnh, nghiêm nghị, lạnh nhạt.

Người kia nói: "Là cô Tô sao? Cô Trần đang ở cục chúng tôi chờ cô rồi." Sau đó anh ta lại gật đầu với anh cảnh sát giao thông mà Tô Ca tìm thấy kia, nói "Anh về trước đi, vụ án này đã do cảnh sát hình sự chúng tôi tiếp nhận" vị cảnh sát giao thông đứng nghiêm, chào một cái sau đó liền rời đi.

Đột nhiên Tô Ca cảm thấy cực kỳ áp lực, cô nhìn người đàn ông kia. Đồng phục cảnh sát thẳng thắn, lộ ra dáng người cao thon gầy. Rõ ràng không có một câu nói dư thừa, không có bất kỳ hành động dư thừa nào, nhưng là đáng đi kia, vòng eo thẳng thắn kia. Lại làm cho người khác cảm giác thật ra anh ta có một cỗ sức lực đang đợi bộc phát, chỉ cần một giây sai lầm liền có thể nhào lên cắn nát bạn.

Tô Ca vỗ trán than nhẹ, đều là tự mình liên tưởng linh tinh? Chắc chắn là mùi vị hormone giống đực trên người đàn ông này quá mạnh rồi, hoặc là thần kinh cô căng thẳng quá tồi. Nếu không thì là khí thế của người cảnh sát hình sự mạnh mẽ quá đi.

Nhắc tới cảnh sát, thân là bác sĩ ngoại khoa bệnh viện quân khu Phụ Chúc, người khác cô chưa từng gặp qua, nhưng quân nhân gặp nhiều nhất. Tô Ca đi theo người đàn ông kia lên xe, là chiếc Audi màu đen. Tô Ca cảm thấy kỳ quái, tại sao xe cảnh sát hình sự lái cũng không phải là xe cảnh sát. Có điều nghĩ tới thế này là có thể gặp được Trần Lê rồi, cô liền thấy thoải mái. Nghi vấn này cũng bị cô quăng ra sau đầu.

Anh cảnh sát hình sự này từ khi lên xe liền không nói một câu. Chỉ yên lặng lái xe. Tô Ca trộm nhìn anh ta, vành nón cảnh sát đội cực thấp, cơ bản là không nhìn rõ diện mạo. Tô Ca chỉ nhìn thấy cái cằm cương nghị, đường cong như gao gọt, còn có đôi môi mỏng nhếch thành một đường thẳng. Hẳn là, chính là một người đàn ông nhìn rất đẹp trai đi?

Tô Ca che mặt, cô không nghĩ tới thời điểm này cô còn nổi lên hoa tâm, có điều, sự tồn tại của người đàn ông này quá mạnh mẽ, làm cho người ta thấy khó quên, mà mùi hương trên người có chút gay mũi.

Mùi hương? Trong chớp mắt, Tô Ca chỉ cảm thấy đại não của mình như bị sét đánh. Cô đột nhiên nhớ tới, vừa rồi khi mình và vị cảnh sát giao thông kia quay lại cửa tiệm, mùi máu tươi bên trong đã hoàn toàn biến mất, còn có cô gái trong cửa hàng đó nhìn rất quen. Đường như, trước khi cô bị cảm nắng ngã xuống đã gặp qua cô ấy, dường như là đi phía trước mình, cô tay áo mơ hồ bay qua mũi mình, sau đó cô liền té xỉu rồi. Cái mũi bây giờ vẫn còn ấn cảm giác khó chịu. Có một ít mùi lưu lại, mà mùi này lại giống như đức mùi hương trên người vị cảnh sát hình sự này!

Đại não giống như không thể không chế, có một ý nghĩ cực kỳ khủng bố hình thành. Mùi hương đó chính là thuốc mê, có thể khiến người ta nhanh chóng ngất đi. Nếu, người đàn ông trước mắt không phải là cảnh sát hình sự gì. Mà là đồng bọn của bọn họ. Tại lúc cô đi tìm cảnh sát thần không biết quỷ không hay bị hôn mê. Tranh thủ đủ thời gian di dời thi thể, phá hủy hiện trường phạm tội, rồi sau đó lại giả trang hình cảnh đưa cô đi. Nếu thật là như vậy, anh ta muốn dẫn cô đi nơi nào? Trần Lê đâu? Có thể là đã gặp bất trắc rồi không....

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Tô Ca chợt không dám nghĩ tiếp nữa, động động cái tay có chút cứng ngắc, cô khần trương, nghĩ tới nếu bây giờ từ phía sau cho người đàn ông này một cùn, xác suất chính mình chạy trốn có thể là bao nhiêu. Nhưng mà, không đợi cô hành động, người đàn ông này lại đột ngột phanh lại, quay đầu nhìn cô. Mờ miệng nói "Không nghĩ tới nhanh như vậy đã bị cô phát hiện rồi." Thanh âm của anh ta trầm thaaos, như là hạt cát rơi vào trên mặt gương bóng loáng, mang theo một chút khàn đục, cũng không khó nghe, ngược lại càng thêm vài phần mê hoặc không nói thành lời.

Phảng phất như bị dội một chậu nước lạnh vào đầu, thân thể Tô Ca cứng ngắc, hoàn toàn không biết kế tiếp nên làm gì bây giờ. Mối mong khê mờ, người đàn ông kia lại nói tiếp: "Nếu không muốn bị xé nát, cô tốt nhất nên theo sát tôi. Đừng quên bạn của cô vẫn đang nằm trong tay tôi."

Rốt cục Tô Ca cũng thấy được ánh mắt của người đàn ông này, tối đen như đêm, trông đen giống như đêm đông, chỉ một cái liếc mắt này có thể làm cho người ta không lạnh mà run. Còn có ngũ quan sắc nét kia, làn da màu ong mật, mũi cao. Mối mong. Giống với suy đoán của cô lúc trước, đúng là một người đàn ông vô cùng dễ nhìn. Nhưng mà cuối cùng cô cũng không có tâm tình háo sắc.

Cô thấy anh ta cởi quần áo ngay trước mắt cô, lộ ra cơ thể gầy gò nhưng cơ bắp rắn chắc. Người đàn ông ném đồng phục cảnh sát, thay một cái áo kẻ caro cực kì phổ biến, cũng đổi thành một chiếc quần bó. Đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai, xem dáng vẻ giống như phần lớn những thanh thiếu niên hip-hop trên đường phố. Đổi quần áo xong anh ta lại lái xe, dừng xe tại một khách sạn cực kì bình thường. Anh ta mở cửa xe trước, đi xuống, đi tới bên kia mở cửa kéo cô đi ra.

Tay của anh ta nắm thật chặt eo của Tô Ca. Hai người ôm nhau tiến vào khách sạn, người ngoài nhìn vào giống như là một đôi tình nhân bình thường khác. Đi vào trong khách sạn, ngay cả đăng kí phòng anh ta cũng không làm, đi thẳng lên lầu hai. Tìm Tô Ca đập cực nhanh. Cô muốn lớn tiếng kêu cứu, nhưng lại phát hiện bây giờ mình không thể phát ra âm thanh gì được. Hiện tại việc cô có thể làm được chính là đi theo anh ta, đi theo anh ta.

Người đàn ông này dừng lại trước phòng số 1404. Anh ta dùng tay không nhẹ không chậm gõ bốn tiếng. Cửa được mở ra. Một khuôn mặt hi hi tươi cười xuất hiện, rõ ràng đó chính là nhân viên nam như rắn độc ở cửa hàng Y Mã Nhi kia!

Tô Ca nhận thấy được sức mạnh trên lưng, tiếng kinh hô còn chưa thoát ra liền bị kéo vào trong phòng. Trong phòng có ba người đàn ông, một là nhân viên ở cửa hàng vừa rồi, một là người đàn ông trung niên mặt sứt sẹo, còn có một tên côn đồ tóc vàng chỉ tầm mười tám mười chín tuổi.

Ba người đàn ông đều neho neho mắt nhìn cô, người tóc vàng kia sau khi nhìn Tô Ca nói mật lệnh, liền cười ha ha với người đàn ông đưa cô tới nói:

"Tần Mặc Nhiên, đáng vẽ của lão Đại, quả nhiên là danh bất hư truyền dễ dàng thu phục cô bé đúng giờ như thế rồi."

Người đàn ông bán hàng trong cửa tiệm cũng phụ họa theo: "Này có sá gì, Tần lão đại của chúng ta ra tay, mọi sự ok."

Tần Mặc Nhiên lập tức tìm chỗ ngồi xuống, thò ơ nghe bọn họ trêu đùa không hề lên tiếng. Người đàn ông trung niên mặt sẹo đột nhiên quay đầu nói với Tần Mặc Nhiên:

"Lão Đại, người phụ nữ này, em muốn."

"Cái này không được!" Tên côn đồ tóc vàng vội nhảy dựng lên.

"A sẹo, cậu xem lại khuôn mặt của cậu đi, cẩn thận đừng dọa người đẹp phát khóc. Tôi nhìn cô ấy như thế kia. Có thể còn là xử nữ a!"

Tô Ca nhắm mắt lại, xem tình hình này. Đêm nay thất thân đã là chuyện chắc chắn rồi. Tư tưởng của cô lhoong hề phong kiến, chỉ là một tấm màng mỏng, giữ được tính mạng mới là quan trọng, chỉ cần có thể sống, cũng chỉ có sống sót, mới là điều quan trọng nhất!

Cô còn phải cứu Trần Lê, lúc trước Trần Lê để cô đi trước, như thế Tô Ca tuyệt đối không mặc kệ cô ấy!

"Bọn bay đừng âm ỉ nữa, nghe tao nói, cô bé đoan trang như vậy, vẫn là để lại cho lão đại là được rồi." Nhân viên nam như rắn độc ở cửa àng kia cười ha ha nói.

"A Thừa! Biết mày trung thành rồi, nhưng mà tao khó có khi nhìn trúng một cô bé, mày lại còn cướp cô bé ấy từ trong ngực tao đi à?"

Tóc vàng nhướng mày, nói với A Thừa. A Thừa nhìn anh ta một cái, không lên tiếng. Tên tóc vàng kia lại quay đầu nói với Tần Mặc Nhiên:

"Tần lão đại, ý của anh thế nào?"

Tần Mặc Nhiên nhàn nhàn liếc mắt nhìn cơ thể cứng ngắc của Tô Ca một cái, quay đầu nói với anh ta: "Không bằng cậu tới hỏi cô ấy xem, xem cô ấy sẽ chọn ai?" Mu bàn tay Tô Ca nắm thật chặt. Nếu không thể thoát khỏi việc thất thân, cô nghĩ muốn chọn người đẹp nhất. Cũng không phí công mình soi mói ngắm dai đẹp nhiều năm như thế.

"Tôi chọn anh!" Ngón tay cô duỗi ra, chỉ thẳng về phía Tần Mặc Nhiên, giữa trán không hề lộ chút ấn nhằn đau khổ nào, giống như là đợi không kịp. Sự đối lập như thế dĩ nhiên khiến mọi người sững sốt một phen. Tóc vàng phản ứng lại đầu tiên, một bên vỗ tay nhìn Tần Mặc Nhiên nói:

"Quả đúng là sức quyến rũ của Tần lão đại không gì ngăn cản được. Ngay cả con gái đang hoảng như thế nhìn thấy anh đều có thể lập tức biến thành dâm đảng rồi."

Tần Mặc Nhiên cười nhạt, đối với lời nói đặc mùi thuốc súng trong miệng anh ta cũng không cho là gây gổ. A Thừa thấy thế liền tiến lên giảng hòa: "Chính là thế mà, này không phải là, rất nhiều cô gái đều chủ động dán lại trên người lão Đại chúng ta mà."

Tóc vàng đứng dậy đầu tiên, liếc mắt nhìn A Sẹo và A Thừa một cái, nói: "Còn không đi ra ngoài?" Lại quay đầu nói với Tần Mặc Nhiên: "Tần lão đại, đêm xuân ngắn ngủi, vui vẻ hưởng thụ người đẹp đi nha"

Những người còn lại cũng thức thời lui ra ngoài. A Thừa còn cẩn thận khép cửa lại. Tần Mặc Nhiên vẫn ngồi, ánh mắt nhàn nhạt quét nhìn cô. Giống như con sói cực kì kiên nhẫn trên thảo nguyên, tiếp cận con mồi, lại còn suy nghĩ xem ăn trong miệng sẽ ngon không.

Thân thể Tô Ca lạnh run, sao cô lại có thể quên, người đàn ông này đẹp thì đẹp, nhưng cũng là người nguy hiểm nhất trong tất cả! Tô Ca khế cử động cơ thể đã có chút cứng ngắc, đột nhiên dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phía cửa. Cô muốn trốn ra ngoài! Cô muốn tìm người cứu mạng!

Ngay lúc tay sắp chạm tới cửa, một cánh tay dài ở phía sau đưa ra kéo cô vào trong lòng. Hơi thở nóng bỏng của đàn ông khế thổi bên tai cô. Cô nghe thấy anh ta tần nhần nói:

"Cô muốn chết ngay bây giờ sao?"

Tô Ca ra sức lắc đầu, cô còn trẻ, sinh mệnh còn nhiều điều tốt đẹp, cô tuyệt đối không thể chết được! "Nếu không muốn chết, thì hãy làm theo những gì tôi nói."

Tô Ca gật đầu, người đàn ông buông tay, ổn định cơ thể, nhìn cô trêu tức nói: "Hiện tại, đi tắm rửa" rồi sau đó liền đi về bên giường quay lưng về phía cô, không chút nào lo lắng cô ở phía sau sẽ chạy trốn.

Tô Ca cắn chặt môi, cảm thấy cực kì ảo não, mồi vừa rồi cô bị kích động, nhất thời khiếp sợ mà quên đi mất, Trần Lê còn đang chờ cô tới cứu, cô không thể lùi bước!

Tô Ca đi vào phòng tắm, mở nước thật lớn, một bên tắm rửa một bên suy nghĩ phản ứng thế nào với chuyện sắp xảy ra. Sống 26 năm, không biết là ánh mắt quá kén chọn, hay là duyên phận chưa tới, cô chưa từng kết giao với một người bạn trai nào. Giống như tên tóc vàng kia đoán, cô vẫn là xử nữ.

Tuy rằng chính mình chưa từng có kinh nghiệm, nhưng làm một thầy thuốc, vô cùng hiểu biết cấu tạo cơ thể con người. Theo cô nghĩ, làm tình còn không phải là đem vật nam tính của đàn ông đưa vào trong âm đạo của phụ nữ, chỉ là một quá trình trợ giúp để tinh trùng và trứng kết hợp mà thôi.

Chương 3

Tô Ca, đừng sợ! Cô tự tiếp thêm dũng khí cho mình, xem như là tiêu tiền tìm một trai bao để chính mình thực hành lớp sinh lí đi. Hơn nữa nếu thật sự xem là trai bao, cái tên Tần Mặc Nhiên này nếu xem là trai bao thì cũng là cực phẩm trong các trai bao rồi. Với tầng lớp có mức lương như cô thế này thì có lẽ không thể chơi gái được rồi.

Nhìn trong gương, nhếch lên một nụ cười châm chọc, Tô Ca nghĩ, lần đầu tiên gặp phải người đàn ông như thế, nói không chừng chính mình vẫn được lợi mà. Lau khô cơ thể, tiện tay khoác thêm áo tắm có sẵn ở khách sạn. Tô Ca liền đi ra ngoài. Tần Mặc Nhiên đang nửa nằm nửa ngồi trên giường, thấy cô đi ra, mắt sáng lên nhìn cô chằm chằm, ánh mắt hơi trầm xuống. Tô Ca cực kỳ thức thời đi vòng qua anh, leo lên giường, nhón chân lên nằm xuống cạnh anh.

"Cởi áo tắm ra" thanh âm đàn ông khàn khàn, lộ ra khí thế không để người khác phản bác. Tay Tô Ca nắm chặt vạt áo, dừng một chút, rồi vẫn dứt khoát lột bỏ áo tắm ra. Hiện tại cô ở trong chăn, không một mảnh vải che thân.

Tần Mặc Nhiên duỗi tay ra, kéo cô vào trong lòng. Cơ thể dính sát vào người cô, hai chân cực kì tự nhiên quán chặt lấy đùi cô. Cơ thể Tô Ca run lên, cố gắng liều mạng thuyết phục chính mình, nhưng mà cô vẫn không thể chấp nhận cùng chung giường với người đàn ông mới quen một ngày. Cho dù, lần này thật ra không cần cô phải chấp nhận.

Tay Tần Mặc Nhiên đặt ở sống lưng Tô Ca, như khiêu khích nhẹ nhàng vuốt ve xuống dưới. Ngay lúc trượt tới bên eo, cuối cùng Tô Ca cũng không chịu nổi, cô đưa tay nắm lấy tay của anh, nụ cười cố gắng loại bỏ chút chán ghét, xem như không có việc gì nói: "Anh, anh đợi một chút, cho tới bây giờ tôi cũng chưa hề có kinh nghiệm, tôi sợ đau"

Người đàn ông nghe thấy, đôi mắt sáng rực tới lại một chút. Rõ ràng Tô Ca cảm nhận được vật hơi cứng rắn trên bụng mình, nóng bỏng. Mặt không tự giác đỏ lên. Cô cảm nhận được tay của người đàn ông lại càng thăm dò xuống dưới.

"Lại đợi một chút nữa đi!"

Dường như có chút không khống chế được, tay của Tô Ca lại lần nữa vươn ra cản trở sự xâm lấn của người đàn ông. Tần Mặc Nhiên nhún mày, trên mặt hiện vẻ nghi ngờ nhìn cô. Tô Ca bình tĩnh nói: "Anh không mang 'áo mưa' sao?" Đường như trong mắt Tần Mặc Nhiên hiện lên chút ý cười, anh nói: "Lần đầu làm, chắc hẳn sẽ không mang thai."

Tô Ca bị nụ cười của anh làm cho mê muội, đây là vấn đề mà mỗi người đều biết, anh ta xem cô là kẻ ngốc sao? Lòng mày dựng thẳng lên, không hề suy nghĩ mà thốt lên: "Dĩ nhiên là tôi biết sẽ không dễ dàng mang thai! Chính là tôi sợ anh có bệnh thôi!"

Vừa dứt lời, cô liền biết cô tiêu rồi, mặt của Tần Mặc Nhiên đã thật sự đen như mực. Tô Ca ơi là Tô Ca, mày lại trực tiếp nghĩ ngợi người đứng đầu xã hội đen là có bệnh, không phải mày muốn chết thì là gì?

Cơ thể căng cứng, Tô Ca không dám cử động gì, sợ một giây sau thú tính của Tần Mặc Nhiên bộc phát liền chặt co thành tám phần. Ánh mắt Tần Mặc Nhiên nhẹ nhẹ lướt trên mặt Tô Ca một lượt, sau đó đột nhiên nói:

"Cô tên là gì?"

"Tô Ca"

Vừa dứt lời Tô Ca cũng cảm giác được thân hình phía trên mình chấn động rất mạnh. Đợi tới khi cô phản ứng kịp cơ thể Tần Mặc Nhiên đã dõng dạc, khoảng cách giữa hai người được kéo gần ra, dường như có một người rời đi rồi.

Cơ thể Tô Ca cứng đờ, anh ta làm như vậy, là có ý gì? Thể hiện rằng anh ta sẽ không chạm vào cô nữa sao? Hay là... Bị mình phá hỏng hứng thú chuẩn bị đem cô cho tên tóc vàng kia? Đường như để chứng thực suy nghĩ của cô, Tần Mặc Nhiên nhàn nhạt nhìn cô một cái, màu đen trong mắt đã biến mất, mà lại thấy như có hàng trăm hàng vạn tâm tình trong mắt, thần sắc khó hiểu. Anh ta nói: "Mặc quần áo!"

Tô Ca cả kinh, chẳng lẽ thật sự giống như cô đoán? Trong đầu lập tức trống rỗng, Tô Ca không hề suy nghĩ liền bỏ nhào lên người anh, hai mắt tội nghiệp nhìn anh nói: "Người tôi chọn chính là anh, anh không thể ném tôi cho người khác!"

Tần Mặc Nhiên hơi nhún mày, sau một lúc liền cười nhạo nói: "Thật không hiểu nổi trong cái đầu nhỏ của cô chứa cái gì! Tiểu Cách Cách, bộ dạng của cô hiện giờ thế này, làm sao tôi có thể yên ổn mà ngủ hả?"

Ngủ, đi ngủ? Ý anh ta nói, là không cần làm gì nữa, thật không? Tô Ca là một người rất tò mò, thắc mắc không hề để trong lòng, nghĩ như thế nào liền hỏi ra. Đợi khi phản ứng kịp, lập tức vui đầu vào chăn, xấu hổ và giận dữ muốn chết! Tô Ca ơi Tô Ca, ý nghĩ câu đó giống như là mày thật sự mong chờ ý!

Có cô gái bình thường nào lại còn tự mình giữ lấy người xấu bắt cường bạo? Tô Ca, mày cũng thật không có chút tiền đồ gì!

Chỉ thấy trên đỉnh đầu truyền tới tiếng cười nhẹ. Cô cảm giác được hình như Tần Mặc Nhiên sờ sờ tóc của cô, rồi sau đó nói: "Tiểu Cách Cách, mau ngủ đi" mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng Tô Ca không thể nói được. Mãi cho tới thật lâu về sau cô mới có thể nhớ tới, lúc này Tần Mặc Nhiên gọi cô là "Tiểu Cách Cách"

Tiểu Cách Cách, biệt danh mang theo ý trêu đùa như vậy, dường như rất lâu trước kia, cũng có người đã từng gọi cô như thế, chỉ là vì có chút mơ hồ lẫn lộn, người kia đã bị cô chôn sâu trong trí nhớ, giống như là hạt bụi, rơi xuống tầng thấp nhất.

Nhưng rồi sẽ có một ngày, sẽ có người quét dọn lớp bụi kia, lộ ra sự thật đã bị chôn dấu.

Nửa đêm Tô Ca vì mắc tiểu mà tỉnh dậy, mơ mơ màng màng dậy đi toilet. Chỉ nghe một tiếng rên vang lên. Một sức mạnh bất ngờ ập tới nháy mắt liền ép cô ở trên giường. Dường như ý nghĩ muốn đi vệ sinh biến mất toàn bộ rồi! "Chết tiệt, cô vừa làm cái gì thế!" Tần Mặc Nhiên rõ ràng là đang nghiêng răng nghiêng lợi nói, mà Tô Ca cũng cảm giác rõ ràng anh ta đang kim nén kích động muốn nhào lên cắn xe cô.

Làm gì? Cô vừa rồi có làm gì sao? Chỉ là dường như, vừa rồi cô có dẫm lên một cây gậy mà. Cây gậy?!

Con ngái ngủ nháy mắt liền biến mất, Tô Ca cảm thấy khí lạnh từ dưới chân. Dường như vừa rồi chỗ cô dẫm lên là... của anh ta. Chắc hẳn anh ta không cho rằng cô đánh lên, muốn phá đi tiểu đệ đệ của anh ta chứ? Tô Ca ơi Tô Ca! Sao mày có thể quên, hiện giờ mày đang bị bắt cóc!

"Việc đó... Vừa rồi tôi muốn đi vệ sinh, tôi... Tôi không cố ý!"

Tần Mặc Nhiên nghe thế liền cười trừ tức nói: "Ân huệ như thế của người đẹp, không phải là ai cũng có thể tiếp nhận được."

Dừng một chút lại nói "Mau đi đi" Tô Ca nghe thế giống như được đại xá. Lập tức giống như con thỏ nhỏ nhảy ra ngoài.

Cô không hề nhìn thấy được, Tần Mặc Nhiên ở phía sau nhìn cô, khóe môi hiện ra nụ cười chua xót, tiểu Cách Cách, nhiều năm không gặp như vậy, em vẫn cứ ngờ nghệch như thế, một chút cũng không thay đổi. Đúng là cuộc sống luân hồi, việc đời biến ảo. Em vẫn là một cô gái nhỏ ngây thơ trong trắng mơ hồ như thế, còn anh lại rơi vào trong một nghiêng mực lớn. Dù là có dùng toàn bộ sức lực vùng vẫy cũng không thể bò ra.

Những việc này, nụ cười mỉm của người con gái thuần khiết trong trí nhớ kia, cũng chỉ có thể khắc vào nơi sâu nhất trong quá khứ, yên lặng hoài niệm.

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Dĩ nhiên là Tô Ca không hiểu được ý nghĩ của Tần Mặc Nhiên. Đi vệ sinh xong liền trèo lên giường, Tần Mặc Nhiên đang đưa lưng về phía cô, dường như đã ngủ say. Thật kì diệu, đột nhiên cô cảm thấy, thật ra anh ta cũng không được xem là người xấu? Nhưng mà người tốt sẽ bắt cóc người khác sao? Người tốt sẽ chung giường chung gối với người không mảnh vải che thân sao? Trong đầu phản đối dữ dội. Nhắm mắt lại, cô quyết định ngủ một giấc thật ngon, ngày mai sẽ như thế nào, ngày mai rồi tính sau!

Trời vừa sáng, Tô Ca đã bị Tần Mặc Nhiên rung thức dậy, hôm nay người đàn ông này đã đổi thành bộ comple màu đen, cảm giác cả người đột nhiên thay đổi, không còn cảm giác đã tỉnh và cảm giác mãnh liệt như hôm qua. Comple trắng thẩn, toàn thân lộ ra khí thế thanh quý của công tử thế gia, chỉ có điệu cười khẩy nơi khóe miệng, vẫn có chút lạnh lùng như ngày hôm qua.

"Tiểu Cách Cách" Anh ta ghé sát vào lỗ tai cô mờ ám nói: "Nhanh thức dậy nào, việc ngày hôm nay thật sự rất cần thể lực"

Tô Ca liền sụp mắt xuống, thấy rõ được sự trêu tức trong ánh mắt người đàn ông này, cuối cùng cô cũng tin tưởng, việc trải qua ngày hôm qua cũng không phải cô đang nằm mơ. Hiện giờ bọn họ cũng vẫn là quan hệ kẻ bắt cóc và người bị bắt cóc. Bình tĩnh nhanh chóng thay quần áo trước mặt người đàn ông này, đánh răng rửa mặt đơn giản. Tô Ca mới điều chỉnh lại trạng thái tốt nhất.

"Anh Trần" cô đứng ở trước mặt anh, cố gắng kiễng chân lên nhìn anh, tranh thủ có thể đối diện cùng anh, để cho anh ta nhìn được sự nghiêm túc trong mắt mình. Nhưng mà vẫn thất bại, chính mình mới cao 1m60 ngẩng đầu nhìn người đàn ông ít nhất cũng cao 1m80 trở lên, cô đều đã muốn mỏi rồi. Tô Ca cúi đầu, được rồi, khí thế gì gì đó, vẫn bỏ đi. Trong mắt người đàn ông này cô hoàn toàn không đáng nhìn.

"Anh Tần, anh nói hôm nay muốn đưa tôi đi đâu? Chẳng lẽ anh không biết hành động hiện giờ của anh đã cấu thành tội bắt cóc sao?" Những lời này, Tô Ca chuẩn bị đã lâu, cô luôn muốn làm rõ ràng tình cảnh của mình hiện tại, cô phải biết cuối cùng người mang tới cho cô những chuyện này là ai, mục đích là gì. Như vậy cô mới có thể nghĩ cách tự cứu mình.

"Điều gì cũng không được hỏi, biết quá nhiều không tốt cho cô, cô chỉ cần làm theo những gì tôi nói là được, chỉ cần cô không làm bậy, cái mạng nhỏ này của cô vẫn có thể giữ được."

Giọng nói của Tần Mặc Nhiên lộ ra chút lạnh lẽo khó hiểu. Tim Tô Ca hoảng sợ, dùng khí mới gom góp được vừa rồi nháy mắt tiêu tan hết. Làm sao cô lại có thể quên hiện tại mình chỉ là tù nhân, cái mạng nhỏ của mình đều bị đối phương nắm trong tay, làm sao lại có thể cùng bọn cướp đặt điều kiện? Có điều Tần Mặc Nhiên nói sẽ bảo vệ tính mạng cho cô, trực giác Tô Ca tin tưởng anh ta sẽ không lừa gạt cô. Bởi vì anh ta không cần thiết phải lừa gạt cô.

"Anh Tần, Trần Lê bạn tôi đâu? Các người bắt cô ấy làm gì thế?" Sau khi xác định bản thân an toàn, lo lắng nhất của cô bây giờ là Trần Lê, mặc dù bình thường Trần Lê ăn mặc gợi cảm nóng bỏng, nhưng bản tính của cô ấy rất truyền thống, cô thật sự sợ nếu cô ấy bị cưỡng hiếp, chắc chắn sẽ nghĩ quẩn trong lòng.

Tần Mặc Nhiên nhìn cô một cái nói: "Tình hình hiện giờ của cô ấy tốt hơn cô nhiều"

Tô Ca nghe thấy vậy liền nhẹ nhàng thở ra, điều này chứng tỏ các cô đều có khả năng còn sống trở lại Dương Châu. Có lẽ sự tình không gay go như cô tưởng tượng.

Hai người đi ra ngoài, ngoài cửa tóc vàng và A Sẹo A Thừa đã đợi từ lâu. Thấy bọn họ đi ra. A Thừa nháy mắt, tầm mắt ái muội quét qua quét lại trên hai người. Tô Ca không chịu nổi, theo bản năng liền dịch người về sau lưng Tần Mặc Nhiên, dùng anh là lá chắn ngăn chặn tầm mắt A Thừa.

Người tóc vàng kia thấy tình huống này, cười nhạo một tiếng nói:

"Quả nhiên vẫn là ngài Tần có biện pháp với con gái, lúc này mới chỉ qua một buổi tối, người đẹp đã xem anh là trời mà dựa dẫm rồi."

Tần Mặc Nhiên từ chối cho ý kiến, cười nói: "Đi thôi, hôm nay phải cùng Hiên Mộc gặp mặt." Dứt lời liền đi trước một bước, Tô Ca lập tức đi sát ngay sau anh, cô không dám sống vai đi cùng ba người kia. Đường như cảm giác được sự sợ hãi của cô. Tần Mặc Nhiên hơi dừng chân, vờn tay ra phía sau. Tô Ca thấy thế, không chút do dự bỏ nhào tới, đường như cả nửa người đều dính chặt vào tay anh.

Tần Mặc Nhiên hơi nhíu mày nhưng không có bỏ tay ra, ngược lại tùy ý cô bám lấy. Tô Ca thở phào một hơi, chỉ cảm thấy trái tim như rút xuống rồi. Lúc này nếu trước mặt có một cái gương, chắc chắn cô sẽ thấy, khóe môi mình đang hiện lên nụ cười thỏa mãn.

Năm người từ sau khách sạn lên chiếc xe Audi ngày hôm qua. Tần Mặc Nhiên lái xe, Tô Ca bị anh sắp cho ngồi ở ghế phụ, ba người còn lại đồng loạt ngồi ở ghế sau. Mãi tới khi đi qua hơn nửa thành phố Đại Lý, chạy tới vùng núi gồ ghề ngoại thành, trông giống như nở thành hoa tám cánh, Tô Ca mới hiểu được sáng nay Tần Mặc Nhiên nói cần thể lực là chuyện gì rồi.

Đường núi càng lên cao càng dốc, một chiếc xe chở năm người cơ bản là không thể đi lên, sau cùng chỉ có thể để Tóc Vàng lái xe. Còn lại Tần Mặc Nhiên, Tô Ca và A Sẹo A Thừa, bốn người đi phía sau. Cứ như thế đi khoảng 15 phút đường núi, ngay khi chân Tô Ca đau tới nổi vô số bọt nước, muốn đặt mông ngồi dưới đất không muốn đi nữa, bọn họ cũng tới nơi.

Giống như là ở lưng chừng núi, trên khoảng đất trống sau lưng núi, xây vài ngôi nhà thấp như ở nông thôn. Thấy bọn họ tới, một người mặc đồ màu xám dung mạo khó nhìn, giống như là người ông được cử ra đón.

"Tần lão đại, các vị đã đến rồi!"

Tần Mặc Nhiên là người tiến lên trước, nói: "Hiên Mộc thế nào rồi?" Người nọ nói: "Nữ bác sĩ kia cứu chữa rất kịp thời, tính mạng ông Hiên đã không còn nguy hiểm" Tần Mặc Nhiên nghe vậy, khuôn mặt vẫn nghiêm túc rồi cũng cười.

Tầm mắt của anh nhìn về phía Tô Ca, mới phát hiện cô đang ngăn người nhìn một biển hoa màu đỏ trước mặt. Lúc này Tô Ca đã sơm bị vùng hoa rộng lớn trước mặt dọa cho ngất người suýt chút tim ngừng đập. Một vùng những cây lá hình bầu dục xanh biếc, những cái cây nở bao nhiêu hoa đẹp thế kia, không phải cây thuốc phiện thì là cái gì?

Cây thuốc phiện, là nguyên liệu không thể thiếu để sản xuất thuốc phiện, ma túy và thuốc kích thích. Mới chỉ được thấy một ít trong vườn nuôi trồng của quốc gia để chế tạo thuốc mê hoặc thuốc tê nồng độ cao, nhưng có thể nhìn thấy mỗi mắt như hiện tại, sao không khiến người ta kinh sợ được?

"Rất đẹp?" giọng nói của Tần Mặc Nhiên vang lên bên cạnh, Tô Ca đáp lại: "Đúng là rất đẹp"

"Đúng vậy, vật càng đẹp thì càng độc" Giọng nói thật gần của Tần Mặc Nhiên lúc này giống như là than thở. Tô Ca còn chưa kịp nói tiếp, thì anh đã giữ chặt tay mình, đi vào trong phòng.

"Không phải cô muốn gặp bạn cô sao? Cô ấy chờ cô ở bên trong" Tô Ca nghe vậy, hoàn toàn vứt nỗi sợ khi gặp phải cây thuốc phiện ra sau đầu. Tiến vào trong phòng, như ý muốn Tô Ca thấy được Trần Lê, Trần Lê đang bụng một cái bát, vẻ mặt ôn nhu mớm thuốc cho người đàn ông nằm trên giường. Người đàn ông kia tuy bị thương, nhưng mà toàn thân đều toát lên khí thế vẫn nhả. Ngũ quan xinh xắn như ngọc khắc, khiến cho cảm giác đầu tiên của Tô Ca là kinh diễm! Cảm giác thứ hai là, một người đàn ông trưởng thành như vậy, sao lại không thể khiến con gái các cô phải bối rối đây?

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

"Hiên Mộc, khá hơn chút nào chưa?" Tần Mặc Nhiên thân nhiên hỏi, nhưng Tô Ca lại nghe thấy được sự quan tâm sâu đậm trong lời nói của anh. Người đàn ông tên Hiên Mộc khoát tay với Tần Mặc Nhiên, yếu ớt nói: "Không đáng ngại" lời vừa nói ra, cả khuôn mặt càng thêm sinh động, cả người giống như toát ra ánh sáng ấm áp của ngọc.

Tô Ca nhìn anh ta, lại nhìn Tần Mặc Nhiên, trong lòng tràn ngập khó hiểu, năm nay đàn ông đẹp trai sao không đi làm mình tinh, nhất loạt hành nghề hắc đạo sao?

Trần Lê bón thuốc xong rồi, thấy Tô Ca cũng không giật mình, chỉ cười cười với cô, lại nghịch ngợm nháy nháy mắt. Trái tim vẫn lơ lửng của Tô Ca cuối cùng cũng buông lỏng, không sai, còn có thể nháy mắt, chắc chắn không chịu người dài gi.

Hiên Mộc nói: "Mặc, lô hàng kia như thế nào? Truy ra chưa?"

Đang muốn nói tiếp lại cảm nhận được ánh mắt sắc bén của Tần Mặc Nhiên, mới giật mình nhớ tới trong phòng còn có người ngoài. Tô Ca đã sớm cúi đầu xuống, cố gắng làm ra vẻ chưa nghe thấy gì. Bây giờ đối với cô, biết càng nhiều càng nguy hiểm, cho nên cô cực kỳ hi vọng chính mình lúc này là một kẻ câm điếc.

Tầm mắt của Tần Mặc Nhiên thân nhiên lướt qua Trần Lê. Đôi mày không tự giác nhăn lại, anh nói: "Hiên Mộc, cậu chỉ cần nghỉ ngơi cho tốt là được, việc khác không cần quan tâm."

Trần Lê thấy thế rất thức thời kéo Tô Ca đi ra ngoài. Trong phòng chỉ còn lại hai người Tần Mặc Nhiên và Hiên Mộc. "Mặc" Ánh mắt Hiên Mộc nhìn chăm chăm vào anh nói: "Bây giờ, cho dù như thế nào, tôi đều phải bảo vệ các cô ấy." Lòng mày Tần Mặc Nhiên nhếch lên đầy thâm ý, trong đôi mắt không thể che giấu hết vẻ kinh ngạc, hai người quen biết nhau nhiều năm, năm đó cùng sóng vai đi lên từ cái ngõ nhỏ đen tối đó. Có thể có vị trí riêng trong tổ chức "giết người", con người của Hiên Mộc không thể tin tưởng được như khuôn mặt của anh ra. Tâm của anh ta thậm chí còn ngoan độc hơn mình.

Tần Mặc Nhiên bình tĩnh nhìn anh ta, màu đen lảng động trong mắt, có ánh sáng nhẹ lóe ra. "Hiên Mộc, cho tôi một lý do?" Hiên Mộc mỉm cười chưa chút "Mặc, bác sĩ Trần, cô ấy là người quen cũ của tôi." mặt Tần Mặc Nhiên căng thẳng, "Cậu nên biết, nếu cô ấy biết cậu, vậy thì càng không thể giữ lại rồi." Hiên Mộc nghe vậy, khóe môi nhếch lên chút ý cười, "Mặc, tôi không tin, cậu hẳn tâm ra tay với bác sĩ Tô."

Hai người chiến đấu cùng nhau nhiều năm như vậy, hiểu biết về đối phương rõ ràng như chính lòng bàn tay của mình.

Muốn dùng lời nói đe dọa anh, bắt nạt anh đang ốm nằm trên giường sao? Tần Mặc Nhiên cười nhạt "Dĩ nhiên, có thể không nhất thiết mất mạng thì còn sống là tốt nhất, Hiên Mộc, thuật thôi miên của cậu không thạo rồi à?" Hiên Mộc nghe vậy cắn môi nói: "Mặc dù hiện giờ ông đây bị bệnh, nhưng thôi miên hai cô gái thì vẫn là việc dễ dàng."

Ngoài phòng, Tô Ca đang lôi kéo tay Trần Lê đi xem một biển màu đỏ kia.

"Trần Lê, những thứ này... Đều là cây thuốc phiện à?"

"Không còn nghi ngờ gì nữa, đúng là nó."

Hai người đều im lặng, một cánh đồng lớn cây thuốc phiện, tương lai đều làm thành ma túy đi gieo họa nhân gian sao? Đám người Tần Mặc Nhiên, buồn lậu thuốc phiện ư? Nếu đúng, thì chính mình và Trần Lê nếu không cẩn thận, còn có khả năng còn sống rồi đi không? Trần Lê đã nhận ra được sự sợ hãi của cô, đột nhiên nắm chặt tay cô. "Tô Ca, cậu phải tin tưởng, một người dù cho thay đổi thế nào, nhưng bản chất của anh ta sẽ không biến đổi."

Tô Ca đang định nói gì đó, nghe thấy Tóc vàng ở bên kia gọi "Hai bác sĩ xinh đẹp, mau qua đây nấu com!"

Nấu com?

Tô Ca và Trần Lê cùng cất bước đi qua, bị Tóc vàng đưa tới một căn phòng chắc là phòng bếp. Vậy mà bên trong ngay cả bát đĩa mắm muối tương dầu cái gì cũng có. Chậu nước có một con gà đã vặt lông. Còn có thịt heo, các loại cải. Xem ra chỗ này chắc là thường xuyên nấu ăn tập thể.

Tô Ca kinh ngạc liếc mắt nhìn Tóc vàng một cái. Tóc vàng nhíu mày cười haha nói "Người đẹp, xã hội đen cũng cần ăn com!" Tô Ca cúi đầu không nói thêm gì, Trần Lê đã cầm lấy dao bắt đầu thái thịt, Tô Ca cực kỳ tự giác đến bên làm trợ thủ cho cô ấy. Có Trần Lê ở đây, trù nghệ mèo cáo của cô cơ bản là không có đất dụng.

Thật ra Tô Ca luôn biết rằng nội tâm Trần Lê và vẻ bề ngoài gọi cảm nóng bỏng của cô ấy hoàn toàn bất đồng. Trần Lê là người nội trợ toàn năng, tay nghề có thể so sánh với đầu bếp khách sạn ba sao, còn có thể thêu thùa một chút đồ thủ công mỹ nghệ. Chỉ là những việc này rất hiếm người biết.

Nhưng chuyện tình cảm lại gặp thương tổn, Tô Ca lại nghĩ tới anh chàng thiếu tá có đôi mắt đào hoa mà bản thân cũng cực kỳ đào hoa kia, cô đã cho rằng Trần Lê và anh chàng kia có thể thành đôi, cuối cùng sẽ kết hôn, kết quả lại.... Ngày đó Trần Lê thương tâm muốn chết, cô nhớ rất rõ rằng Trần Lê một bên rơi lệ một bên đùa dòn nói với cô, cô ấy muốn buông dao, tu luyện thành yêu quái.

Dường như trong tình yêu, con gái đều phải sắm vai người bị tổn thương. Chính mình thì sao nhỉ? Tô Ca không nhận được nghĩ, nếu chính mình có chút yêu đương thì sẽ có bộ dạng gì nữa? Trước mắt đột nhiên hiện lên khuôn mặt của Tần Mặc Nhiên? Tô Ca hoảng sợ! Sao bản thân lại có thể nghĩ tới anh ta? Chẳng lẽ bản thân mình có tính thích bị ngược đãi?

Lắc lắc đầu, Tô Ca tự hạ quyết tâm trong lòng. Nếu có thể an toàn rời xa chỗ này, cô nhất định sẽ đồng ý đề nghị đi xem mắt của mẹ! Thân là cô gái ế 26 tuổi, chính mình nên vì bản thân một chút thôi.

Com trưa trừ Hiên Mộc, tất cả mọi người đều ăn cùng nhau. Trần Lê và thật nhanh, ăn vài miếng liền mang bát đi bón com cho Hiên Mộc. Tô Ca vẫn an vị ở bên cạnh Tần Mặc Nhiên, từng chút từng chút và com, cố gắng để mình không phát ra tiếng động quá lớn. Động tác ăn com của Tần Mặc Nhiên rất tao nhã, chiếc đũa nhẹ nhàng đưa lên xuống, một miếng thịt đặt vào trong miệng. Tóc vàng ngồi đối diện, cứ gắp một miếng lại nhìn Tô Ca chăm chăm, Tô Ca bị anh ta nhìn khẽ run rẩy, một miếng thịt trong tay "lạch cạch" rơi xuống bàn.

Tóc vàng thấy thế, càng cười xấu xa. "Tần đại ca" anh ta nói với Tần Mặc Nhiên "Quả nhiên vẫn là con gái lương thiện có chút ý tứ. Ngay cả com cũng ăn ngon như thế" Tô Ca nghe thấy cúi đầu như muốn vùi mặt vào trong bát com, cô có thể nói cho bọn họ biết, thật ra cô chỉ rửa rau thôi sao?

Lại nghe thấy Tóc vàng nói tiếp: "Tần đại ca, người phụ nữ này nếu anh chơi chán rồi thì để cho em nhé?" Yết hầu Tô Ca chua xót, một cái xương gà liền mắc lại trong miệng, khó chịu sắc sạ, thấy thế, Tần Mặc Nhiên nhẹ nhàng giúp cô vỗ lưng. Rồi đặt một cốc nước trước mặt cô. Sau đó mới điều chỉnh tư thế nói với Tóc vàng:

"Nếu như cậu thực sự thiếu đàn bà, thì trở về liền tới một đám con gái ở "Vạn Diễm" mà tùy tiện chọn một hai người." Vừa nghe nhắc tới "Vạn Diễm" đầu Tóc vàng liền co rụt mạnh, sau đó làm ra vẻ bị kinh sợ nói: "Hay là thôi đi, đàn bà ở "Vạn Diễm" cũng không phải người em có thể động tới." Mọi người nghe thế liền cười ồ lên. Đặc biệt A Thừa cười dữ dội nhất, anh ta nói "Đúng là rất đáng sợ, ông đây lúc đó cũng bị lột chỉ còn lại cái quần đùi, may mắn Mễ Mễ còn có chút lương tâm, không để tôi ở trần ra cửa"

Mọi người lại được trận cười vang, trái lại bị A Thừa nháo một trận như vậy, cái đề tài lúc trước cũng bị bỏ qua.

Cả một buổi chiều, Tô Ca đều ngồi ở khoảng đất trống phía trước nhà lấy xà phòng chiến đấu với một đồng quần áo bẩn, bởi vì Tần Mặc Nhiên tiện tay vứt cho cô một cái áo sơ mi, Tô Ca rất thức thời tìm bột giặt giặt cho anh, kết quả Tóc vàng và đám A Thừa thấy thế cũng nhao nhao noi theo, đưa cho cô một đồng quần áo đầy mồ hôi của đàn ông cao như một cái núi nhỏ, Tô Ca không nói gì giữa mặt hỏi trời, cô đây là bị cố ý tìm tới làm một người giặt đồ sao? Bị hành hạ tới kiệt sức, bác sĩ Tô âm thầm cắn răng thề, tương lai nếu cô kết hôn, sẽ đem quần áo, tất cả để cho chồng giặt!

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Sau khi trời tối, Tô Ca lại cực kỳ xoắn xuýt, tối nay ngủ như thế nào đây? Trên danh nghĩa hiện tại cô được xem là người phụ nữ của Tần Mặc Nhiên nhỉ? Nhưng mà Tần Mặc Nhiên không biết đã đi đâu rồi, ngay cả Tóc vàng và A Sẹo cũng không thấy, chỉ còn lại có A Thừa, về mặt đề phòng nhìn các cô.

Trần Lê kéo Tô Ca đang ngăn người đi vào một căn phòng. Vừa đóng cửa phòng, Tô Ca liền cảm thấy sau gáy đau xót. Trần Lê đã sớm ngã trên đất. Ý nghĩ cuối cùng chính là, rốt cuộc là làm sao vậy? Ngay tại địa bàn của thổ phi lại có thể bị người ta bắt cóc!

Khi Tô Ca mở mắt lần nữa, trời đã sáng rõ rồi. Cô phát hiện mình nằm ở ven đường, Trần Lê dựa vào người cô, dường như đang ngủ say. Đây là chuyện gì? Chính mình làm sao có thể ở đây? Tối qua không phải là ở.... Tối qua ở đâu? Vì sao cái gì cô cũng không nhớ ra được? Trong đầu choáng váng, nặng trĩu, giống như là bị xe nghiền qua thế.

"Tô Ca" Trần Lê lim dim đôi mắt buồn ngủ nhìn cô nói "Buổi sáng tốt lành nhé!" Rồi sau đó có lẽ mới phát hiện ra tình cảnh của mình hiện tại, hai mắt tròn to. Cô nhìn Tô Ca, Tô Ca nhìn cô ấy, hai người đối diện, im lặng kì lạ, giống như là trí óc của hai người lan tỏa ra

Sau một lúc lâu, Trần Lê hất tóc đứng dậy trước. "Có thể là mộng du!" Tô Ca nghe vậy nhú mày, bạn đã từng gặp qua hai người cùng mộng du, lại còn từ trên đường phố xa hoa mộng du đi tới cái chốn này vừa nhìn liền thấy là con đường nhỏ ở nông thôn sao? Có lẽ, có thể là gặp quỷ rồi. Cô chỉ nhớ rõ ngày hôm qua hình như cô và Trần Lê đang đi dạo phố thôi.

May mắn chính là ví tiền và điện thoại vẫn còn. Chỉ là di động của hai người đều hết pin rồi. Hết cách, hai người chỉ có thể đi dọc theo con đường nhỏ này đi về phía trước, đi tới khoảng hơn mười phút mới nhìn thấy người, biết được đây là một thị trấn nhỏ ngay sát Đại Lý hai người theo bản năng thờ phào nhẹ nhõm. May mà không phải vừa tỉnh ngủ liền thấy mình ở nước khác.

Cuối cùng lần qua lần lại cho tới trưa, hai người mới trở lại Đại Lý. Tối khách sạn nghỉ lại kia, Tô Ca kinh ngạc phát hiện thì ra bây giờ đã là buổi sáng ba ngày sau rồi. Vậy thì mấy ngày vừa rồi làm sao? Bị ai đó bắt đi à?

Hai người lại nhìn nhau im lặng. Nhìn nhau xong, rất ấn ý cùng hướng về phía chiếc giường lớn trong phòng. Lúc tỉnh ngủ đã là năm giờ chiều rồi. Tô Ca tắm một chút, Trần Lê đã bung com chiều đi vào. Hai người qua loa ăn một chút, Tô Ca mới phát hiện Trần Lê đã đổi thành chiếc váy dài đỏ rực, cả

người kiêu diễm như một đóa hồng.

"Tối nay có hoạt động?" Tô Ca áp sát Trần Lê, cười hết sức xấu xa. Sóng mắt Trần Lê lưu chuyển, che đôi môi đỏ mọng, cười nham nhở nói: "Đúng thế, đêm nay chuẩn bị tới một nơi rất kích thích. Xin hỏi Tô đại mỹ hân của chúng ta có muốn đi cùng không?"

Một nơi rất kích thích? Tô Ca nghe vậy hứng thú giảm đi một chút, chắc cũng chỉ là quán bar quán ăn đêm gì đó thôi. Bên trong chắc chắn là toàn mùi vị mờ ám, thật sự Tô Ca không muốn đi. Nhưng mà, nếu cô ở lại khách sạn một mình. Sẽ không phải là vừa tỉnh ngủ liền thấy mình bị đưa tới Sao Hỏa nhì?

Mới vừa nghĩ đã thấy sợ hãi, Tô Ca liền bắt lấy tay Trần Lê nói: "Tớ đi!" Không phải là quán bar sao, cũng không phải là chưa từng tới. Giống như nhìn ra được suy nghĩ của cô. Trần Lê cười nói:

"Bác sĩ Tô, cũng không phải là quán bar bình thường a..."

Vậy thì...

Ngón tay Trần Lê quơ quơ trước mắt cô, từ từ nói ra bốn chữ.

"Bar, Đồng, Chí, đó"

Bar đồng chí, theo ý nghĩa chắc chắn có một nhóm các suất ca, mỹ nam rô! Những nghĩa gián tiếp, là những anh chàng đẹp trai đó chỉ có thể nhìn, không ăn được. Có điều vấn đề trình tiết trái lại không cần lo lắng, bác sĩ Tô của chính ta cho rằng như thế. Thay một chiếc quần ngắn bảy phân xinh đẹp, còn thêm một chiếc áo dệt kim cổ chữ V vàng nhạt, hai người liền ra cửa.

Trên đường Tô Ca hỏi Trần Lê, việc chỉ được nhìn những anh chàng đẹp trai mà không có cách nào ăn vào trong bụng là có ý tứ gì? Trần Lê nghe thế đôi mắt đẹp trừng to nhìn Tô Ca nói:

"Tô Ca, chẳng lẽ cậu không biết, trên thế giới này còn có một kiểu đàn ông ái nam ái nữ, biệt hiệu là ỏ điện hai đầu sao?"

Bước chân Tô Ca ngừng một chút, còn chưa có phản ứng kịp, chỉ thấy Trần Lê nheo mắt, dùng vẻ mặt hồ ly nói: "Tranh đoạt đàn ông với đàn bà có ý nghĩa gì, đoạt đàn ông từ tay đàn ông, đó mới thật là bản lĩnh." Tô Ca tức cười, Trần Lê, dường như vẫn chưa thoát khỏi bóng ma của cái tên thiếu tá đồng tính luyến ái kia rồi.

Lúc tới quán bar đã là tám giờ tối, trời đã tối hẳn, cả thành phố đều đã đi vào cuộc sống về đêm xa hoa trụy lạc, vô số người ban ngày đoan trang nghiêm túc vào lúc này cũng bỏ đi lớp vỏ đứng đắn, lúc này bắt đầu lộ ra bộ mặt phóng đãng.

Quán bar này có cái tên cực kỳ đặc biệt. Chỉ cần một chữ "Mị", mị sinh tình. Không hiểu sao trong đầu Tô Ca đột nhiên hiện lên những lời này. Các trang trí bên trong Mị rất có phong cách. Xa hoa trụy lạc, y hương tấn ảnh. Khách bên trong chủ yếu là đàn ông. Có rất ít nữ khách tới mở mang kiến thức như Tô Ca và Trần Lê. Ví thể, hai người Tô Ca ngồi xuống ghế cạnh quán bar. Tám phần ánh mắt đàn ông trong quán bar đều tập trung trên người hai cô.

Trần Lê giống như nữ vương giá lâm, nhìn xung quanh một vòng, sau đó lộ ra nụ cười yêu mị. Tô Ca lại cảm thấy như ngồi trên nệm bông. Cô mơ hồ cảm thấy có một ánh mắt nóng bỏng đang nhìn mình chằm chằm, nhưng mà khi cô nhìn qua lại không thấy ai.

Là cảm giác sai sao? Nhưng dường như cô thấy có một bóng đen bay nhanh trốn qua một bên. Có một người đàn ông diện mạo cực kỳ anh tuấn tiến lại gần, Trần Lê cùng trò chuyện với anh ta, Tô Ca cũng góp vui vài câu, nhưng mà nhận thấy người đàn ông này dưới bàn vuốt chân dài qua như muốn trêu ghẹo, nhất thời mất hứng thú, cảm giác khổ sở như ở cùng ruồi bọ.

Không lộ vẻ gì nhẹ nhàng tránh khỏi chân anh ta, Tô Ca cầm cái ly ngay cả một cái liếc mắt cũng không nhìn toàn bộ uống xuống. Vị cay trần ngập trong miệng lúc đó cô mới phản ứng kịp trong chén không phải là nước mà là rượu. Cảm giác hoa mắt chóng mặt truyền tới, còn có cảm giác như muốn ói. Chào Trần Lê một tiếng, Tô Ca liền nghiêng ngả đi về phía toilet.

Dùng nước lạnh vỗ lên mặt, ngay khi cảm giác say đã bớt đi một chút, đột nhiên từ phía sau có một bàn tay đưa lên, bị mũi Tô Ca, cả người Tô Ca, theo quán tính ngã xuống, một đôi tay rõ ràng là của đàn ông bám lấy cô. Đây là... Sao lại thế này? Vì sao mà ý thức tỉnh táo, nhưng thân thể lại tê tê dại dại một chút lực cũng không có? Tô Ca muốn kêu lên, lại phát hiện mình hết thế nào cũng không ra tiếng.

Có người kéo cơ thể cô về phía đó, cô mới phát hiện mình bị vây giữa hai người đàn ông trẻ tuổi. Ánh mắt hai người đàn ông nhìn cô đều cực kỳ tham lam. Trong đó có một người đàn ông thấp hơn chút còn sờ soạng khuôn mặt Tô Ca, nói với người đàn ông kia:

"Thật là mặt hàng tốt. Đợi đại ca dùng trước, chờ xong rồi mới giao cho người mua"

Người đàn ông cao lớn kia lại càng cười nham hiểm, đôi tay để trên ngực Tô Ca hung hăng bóp một cái, nước mắt Tô Ca đều bị bóp mà rơi xuống. Lại nghe hắn nói "Tim này đập rất có lực, trái tim trẻ tuổi, đoán chắc có thể bán không ít tiền"

Chương 7

Tô Ca nghe vậy, lỏng trên người liền dựng hết lên, trong lòng hít một luồng khí lạnh. Bọn chúng, chắc không phải là bọn biến thái mua bán nội tạng người mấy ngày trước đăng trên internet chứ? Nếu là thật... Càng sợ hãi, Tô Ca lại càng bình tĩnh. Chuyện xảy ra hiện giờ sợ hãi cũng vô ích! Quan trọng là nghĩ cách cứu cứu.

Mình đi toilet lâu như thế chưa về, Trần Lê phát hiện chắc sẽ tới tìm cô chứ? Việc quan trọng trước mắt là làm thế nào kéo dài thời gian. Trong đầu vừa nghĩ, cô còn chưa có nghĩ được cách nào tốt, chỉ thấy người đàn ông vốc dáng cao gầy đỡ cô đi ra khỏi toilet. Người thấp hơn đi bên cạnh vừa đi vừa thao thao bất tuyệt:

"Anh em, không phải tôi nói cậu! Không phải là cãi nhau một chút thôi sao, sao lại để bạn gái mình uống nhiều như thế chứ?"

Người đàn ông vốc dáng cao vừa đi vừa nói: "Ai mà biết được tư lượng của cô ấy kém thế chứ!"

Trong quán bar người đi ngang qua tò mò nhìn thoáng qua, lại thấy không có gì thú vị liền quay đầu đi, mắt thấy còn ba bốn bước nữa là ra khỏi quán bar. Tô Ca cực kỳ lo lắng! Người đàn ông thấp nhỏ luôn đi bên cạnh che chắn, bọn họ lại đi sát vào tường, cơ bản là Trần Lê không thể nhìn thấy cô!

Chẳng lẽ đêm nay cô thật sự là chạy trời không khỏi nắng? Không! Cô tuyệt đối không thể chết được! Có thể là ham muốn được sống quá mãnh liệt, Tô Ca mở to đôi mắt hi vọng có ai đó có thể nhìn thấy ánh mắt cầu cứu của cô, đột nhiên trng tầm mắt xuất hiện một người đàn ông, trên người mặc bộ comple đặt may màu đen, cái cằm như được gọt sẵn, thân thể cường tráng.

Nhất là cặp mắt sắc bén kia, giống như có lực khiến người ta khiếp sợ. Nếu là ngày thường, bác sĩ Tô cô khả năng sẽ cảm thán một phen, một người đàn ông có sức hấp dẫn biết bao a! Nhưng mà hiện giờ là giây phút tính mạng bị đe dọa, Tô Ca chỉ có thể dùng đôi mắt bình tĩnh nhìn anh ta, ý tứ cầu xin trong mắt cực kỳ rõ ràng Cô cố gắng nhúc nhích môi tạo khẩu hình " Cứu mạng"

Người đàn ông này, có thể nhận được ám hiệu cầu cứu của cô chứ? Ai ngờ người đàn ông đó giống như không phát hiện, như không có gì quay đầu đi. Lúc này đã đi tới cửa quán bar, mắt thấy sắp đi ra rồi. Tô Ca thấy cực kỳ tuyệt vọng, qua đêm nay, trên thế giới này chắc sẽ không còn tồn tại người tên Tô Ca này rồi. Chỉ còn lại những phần nội tạng trên cơ thể này của cô, sẽ tiếp tục hoạt động trên cơ thể người khác.

Hai người đàn ông dìu cô ra khỏi quán bar, đi ra vài bước liền rẽ vào một cái hẻm nhỏ tối tăm bên cạnh. Con hẻm này cực kì tối nhưng mà trăng đêm nay rất sáng, đúng thật là trăng đêm nay rất sáng a, chỉ tiếc là qua đêm nay, cô không có cơ hội được ngắm lần nữa rồi.

Đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu rên, người đàn ông thấp lùn vẫn đi bên cạnh đột nhiên ngã xuống một cách kì lạ, tiếp theo lại có một tiếng kêu rên, Tô Ca nhìn thấy một bóng đen giống như quỷ, chỉ hai lần chuyển động nhẹ nhàng, hai người đàn ông bắt cô đi cứ thế mà ngã xuống đất. Toàn bộ quá trình không vượt quá 30s.

Lúc người đàn ông dáng cao hơn ngã xuống, bóng đen nhanh nhẹn văng vẳng đỡ lấy Tô Ca. Xuyên qua ánh trăng, Tô Ca mới phát hiện bóng đen cứu cô chính là người đàn ông đẹp trai mà cô đưa ra ánh mắt cầu cứu ở quán bar. Thì ra ám hiệu cầu cứu của cô, được anh ta tiếp nhận được!

Người đàn ông đó nhét cái gì đó vào miệng Tô Ca, vị chất chất, Tô Ca không xem xét liền nuốt xuống. Sau đó liền giật mình phát hiện tay chân của mình có thể cử động được rồi!

"Cảm..." Chữ on còn chưa nói xong, người đàn ông kia thế nhưng lại ấn cô sát vào tường, tay nâng cằm cô lên, cúi người liền hôn xuống! Tô Ca sợ ngây người, khê hừ một tiếng, đầu lưỡi người đàn ông liền thuận thế xông vào, trần trọc hấp thụ, công thành đoạt đất. Tô Ca cảm thấy được cả người mềm nhũn, cả người giống như một vũng nước, chỉ có thể suy yếu tựa vào người người đàn ông đó.

Răng môi chạm nhau, ngay tại lúc hôn tới động tình, Tô Ca đột nhiên cảm thấy đau xót trên môi, người đàn ông kia thế nhưng lại hung hãn cắn môi cô một cái. Trong nháy mắt Tô Ca liền thanh tỉnh, vừa rồi cô..., nhưng thế nào lại chìm đắm trong nụ hôn với người đàn ông chỉ mới gặp lần đầu?

"Tiểu Cách Cách" tiếng nói đàn ông trầm thấp thì thầm bên tai cô.

"Nhìn thấy ánh mắt đầu tiên của em, anh đã muốn làm thế này rồi!"

Tô Ca cảm giác trong đầu đặc như hồ, cái gì cũng không phản ứng được. Người đàn ông dường như rất hài lòng với bộ dáng ngu ngơ của cô, lại hôn lên môi cô một cái, rồi sau đó nói:

"Về sau không được tới những chỗ nguy hiểm như thế này nữa! Đây không phải là chỗ những cô gái tốt nên tới!"

Dứt lời liền lấy điện thoại của Tô Ca ra ấn số 110, sau đó đem điện thoại nhét vào tay Tô Ca, xoay người muốn rời đi.

"Này, ân nhân, anh tên là gì?" Tô Ca nắm lấy cổ tay áo của anh. Người đàn ông quay đầu, cười nhẹ nói: "Tần Mặc Nhiên". Vừa dứt lời liền cạy ngón tay cô ra sau đó nhanh chóng rời đi. Cả người rất nhanh liền hòa vào trong màn đêm.

Chương 8

Tô Ca đang muốn đuổi theo, đột nhiên trong điện thoại truyền tới một giọng nam rất nghiêm chỉnh: "Xin chào, đây là cục cảnh sát Đại Lý, xin hỏi ngài có chuyện gì không?"

Nói tóm tắt một lần quá trình sự việc. Cảnh sát nói mười phút nữa sẽ đến, bảo Tô Ca đợi ở hiện trường. Hai người đàn ông bắt cóc Tô Ca đã sớm bị Tần Mặc Nhiên làm hôn mê nằm trên mặt đất Tô Ca lại gọi điện thoại cho Trần Lê, đúng như dự đoán đầu bên kia Trần Lê mắng to một trận, rồi sau đó là chạy tới cùng cô chờ cảnh sát.

Thế mà cùng đi lại còn có người đàn ông vừa rồi tiếp cận ở quán bar khiến cho Tô Ca ghê tởm. Bữa nay, Tô Ca quyết định coi như không thấy anh ta. Cảnh sát rất nhanh liền tới, đưa các cô về cục cảnh sát lấy khẩu cung. Đội trưởng đội cảnh sát hình sự ngồi đó, một đôi mắt như điều hâu không chớp nhìn chăm chăm Tô Ca, trên mặt đều là kinh ngạc.

Sau khi hai tên cướp kia được cứu tỉnh, dưới áp lực của màu xanh đồng phục cảnh sát cùng màu đen phòng khẩu cung, lời khai có trăm ngàn chỗ hỏng, chỉ lát sau liền đem tất cả sự tình nói ra. Vị cảnh sát cầm tờ khai đi tới trên mặt là thần sắc kính nể nhìn Tô Ca nói:

"Làm bác sĩ quen thuộc với chuyện dao kéo thật là lợi hại a. Lần này dường như là đánh thẳng vào huyết mạch của hai người này, trong đó một cái xương bánh chè đã bị chém đứt. Bác sĩ Tô thật sự là rất cừ! Ngay cả những người đàn ông xuất thân từ trường quân đội như chúng tôi cũng không chắc chắn có thể ra tay chuẩn ác như thế ~"

Bác sĩ Tô, không bằng chuyển ngành tới làm cảnh sát chỗ chúng tôi đi!"

Đội trưởng đội cảnh sát kia liếc mắt một cái cười nói:

"Hứa Xương thấy mầm non tốt đã muốn đào góc tường, bác sĩ Tô cũng đừng để ý nhé. Có điều thân thủ nhanh nhẹn như thế, một phút đã đồn ngã hai người đàn ông to lớn hung dữ, bác sĩ Tô thật sự không suy tính đôi nghề vào làm cảnh sát ở cục chúng tôi sao?"

Tô Ca đỏ mặt, cô còn chưa kịp trả lời, thì Trần Lê đã cướp lời đáp:

"Muốn bác sĩ Tô đổi nghề là không thể, nhưng mà bác sĩ Tô của chúng ta tới bây giờ cũng chưa có bạn trai! Đội trưởng và cảnh sát Hứa nà có muốn báo danh không?"

Nhân viên cảnh sát tên Hứa Xương kia sờ sờ cái gáy, cười ngây ngô nói "Hay là thôi đi, với thân thủ này của bác sĩ Tô, về sau nếu cãi nhau, tôi chắc chắn là bị đánh gục sớm."

Mọi người đều cười. Đội trưởng kia nhìn về phía Tô Ca, ý tứ tìm tòi nghiên cứu trong mắt cực kì rõ ràng, anh ta nói:

"Trước kia bác sĩ Tô có luyện qua?"

Tô Ca cười nhạt nói "Luyện qua một chút, về sau cơ bản đều là bỏ phí rồi."

Mặc dù hai người kia rõ ràng không phải do cô đánh ngã cô vẫn một lời tiếp nhận. Bởi vì trực giác của cô Tần Mặc Nhiên chắc không hi vọng có người biết anh xuất hiện. Lưu lại khẩu cung xong, lúc muốn rời khỏi cục cảnh sát, vị đội trưởng kia nói với cô:

"Hai ngày này bác sĩ Tô tốt hơn là nên ở lại Đại Lý, có khả năng hai ngày này sẽ nhận được sự khen ngợi biểu dương gì đó."

Tô Ca đồng ý. Sau đó liền rời cục cảnh sát. Trần Lê nói với người đàn ông đi theo kia:

"Anh về trước đi, có rảnh liên lạc sau."

Người đàn ông đó sờ sờ cái mũi, cực kì thức thời bước đi. Nửa người Trần Lê dường như là dán lên người Tô Ca, cả khuôn mặt muốn cười đỏ bừng như hoa rồi.

"Tô Ca, cậu có phát hiện vị đội trưởng kia một mực nhìn cậu không? Nói không chừng là thích cậu rồi. Giữa các cậu còn diễn trò nữa chứ."

Tô Ca tức giận đẩy đầu của cô ấy nói:

"Chờ ngày nào đó Trần Lê cậu tìm được bạn trai cố định, hãy trở lại quan tâm việc chung thân đại sự của tớ."

Trần Lê ghen lời, hừ hai tiếng liền quay đầu đi. Lại ở lại Đại Lý ba ngày, ba ngày này Tô Ca không còn hứng thú du sơn ngoạn thủy, cả ngày liền nhốt

mình trong khách sạn ăn no liền ngủ, ngủ đủ liền ăn.

Rất nhanh kết quả điều tra sự kiện bắt cóc kia liền có. Hai kẻ kia đều là người trong một tổ chức buôn bán nội tạng người, từ hai người bọn họ điều tra ra, một đường dây lớn đường dây buôn bán nội tạng người ẩn náu ở Đại Lý đều được đưa ra ánh sáng. Tổ chức này đã thực hiện tổng cộng 37 vụ mua bán nội tạng người, mà người cầm đầu thực sự phía sau lại là một cán bộ ở thành ủy, vụ án này kinh động cả Đại Lý rồi.

Những việc này Tô Ca đều nghe được từ miệng Trần Lê, bản thân cô cơ bản là không quan tâm, mấy ngày nay ý nghĩ trong đầu tất cả đều là người đàn ông thân bí Tần Mặc Nhiên kia. Bác sĩ Tô vô đầu âm thầm nghĩ, xem ra trở về liền nói với mẹ già sắp xếp cho cô đi xem mắt thôi.

Ngày thứ tư, sau khi nhận được khen thưởng "Công dân danh dự Đại Lý" từ tay đội trưởng đội cảnh sát kia, Tô ca liền thu thập hành lý cùng Trần Lê ngồi chuyến bay cuối quay về Dương Châu. Dọc đường đi Trần Lê đều nói lần này Tô Ca giống như là lập quân công cái gì gì đó, Tô Ca cơ bản là không nghe lọt, lên máy bay liền ngủ.

Cô nằm mơ một giấc mơ, trong mơ người đàn ông tên Tần Mặc Nhiên kia cả người đầy máu nằm trên đất, sau cùng miệng vẫn thì thào cái gì đó. Tô Ca ghé sát vào nghe, mới phát hiện lời anh ta nói chính là:

"Sau khi hoàn thành... lấy em... Chờ..."

Vừa tỉnh ngủ thì liền tới nói, lúc về tới nhà mẹ Tô vẫn đang nấu canh. Nhìn thấy Tô Ca vào cửa liền xông lên sau đó ôm thật chặt, trong miệng vẫn luôn nói: "Con gái, mẹ nhớ con muốn chết đi được!"

Tô Ca nở nụ cười, cô nghĩ vẫn là ở nhà là tốt nhất, cứ như thế tìm một người đàn ông, an phận cùng nhau sống thật tốt đi. Người đàn ông tên Tần Mặc Nhiên kia, coi như là cuộc gặp gỡ kì lạ ngoài ý muốn khi đi du lịch đi.

Sau khi cực kì tự nhiên nói với mẹ Tô ý nghĩ muốn tìm một người đàn ông xem mắt, chưa tới một phút đồng hồ Tô Ca liền hối hận rồi.

Mẹ Tô lôi kéo tay Tô Ca, dáng vẻ lệ tuôn nào nói: "Con gái, cuối cùng còn cũng trưởng thành rồi" ánh mắt nhìn cô một hồi, sau đó bỏ qua cô chạy đi gọi điện cho những người bạn già muốn lấy ảnh chụp.

Tô Ca vỗ trán than nhẹ, mẹ già không ra tay thì thôi, vừa ra tay có thể đem tất cả thanh niên tài tuấn toàn thành Dương Châu mang tới rồi. Ma xui quỷ khiến, Tô Ca hô to một tiếng với mẹ già "Không phải quân nhân không lấy!" Quân nhân, chắc là gần nhất với Tần Mặc Nhiên nhỉ? Trên người bọn họ đều có một loại phẩm chất đặc biệt, ý chí kiên cường và giàu lòng hi sinh, không, Tần Mặc Nhiên còn cường thế hơn quân nhân. Tô Ca nhếch miệng, bắt đầu chờ mong với những cuộc xem mắt sắp tới.

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Hôm nay tâm trạng của Tô Ca cũng giống như thời tiết hôm nay, cực kì rạng rỡ. 11 rưỡi tan làm cô chạy ngay tới phòng thay đồ thay quần áo buổi sáng đặc biệt chọn lựa. Trên người là váy tơ lụa dài màu xanh nhạt, vạt áo thêu dây hoa leo màu trắng, hết sức tươi mát lịch sự tao nhã.

Khi bắt taxi tới quán trà Tư Nguyên, đối tượng xem mắt hôm nay đã đến rồi, một thân quân trang trắng thấn, mặt mày kiên nghị. Dáng vẻ quân nhân cực kỳ nghiêm túc. Tô ca nhớ lại trong đầu một lượt tư liệu tóm tắt của anh ta.

Mục Dung Cẩm, năm nay 30 tuổi, trung tá lục quân. Gia thế không tầm thường, cha là tham mưu trưởng quân khu Nam Kinh, mẹ là chủ nhiệm hội phụ nữ. Diện mạo anh tuấn, đối xử tốt với mọi người. Có thể nói là đối tượng có điều kiện tốt nhất trong một đồng những đối tượng xem mắt mà mẹ Tô tìm tới. Cho nên mới sắp xếp là người gặp mặt đầu tiên, để cho Tô Ca có một khởi đầu tốt đẹp.

Tô Ca kéo ghế ngồi xuống, trên mặt nở nụ cười nhẹ nhàng.

"Thật xin lỗi tôi tới muộn." Tô Ca khách sáo nói, thực tế lúc cô mới bước vào quán, Mục Dung Cẩm chẳng qua chỉ mới đến mà thôi.

Mục Dung Cẩm nhìn đồng hồ, cau mày nói:

"Hẹn đúng mười hai giờ gặp mặt, cô Tô mười hai giờ một phút mới đến."

Anh ta ngẩng đầu liếc nhìn Tô Ca một cái, lại chậm rãi nói thêm một câu:

"Khái niệm thời gian của cô Tô không quá mạnh mẽ!"

Tô Ca nhú mồm, hoàn toàn không biết nên nói như thế nào nữa. Nếu là những chàng trai bình thường gặp tình huống này, chắc phải sớm nói một câu: "Là tôi tới sớm" hoặc là "Được gặp mĩ nhân là vinh hạnh của tôi" chứ, vấn đề chính cũng bỏ qua rồi. Nhưng mà hiện tại....

Nhìn biểu hiện " Cô không đúng giờ " trên mặt Mục Dung Cẩm, Tô Ca cực kì im lặng. Chẳng lẽ đây là tính nghiêm khắc của quân nhân? Chẳng lẽ quân nhân đều sẽ đúng giờ như thế, không chấp nhận sai lệch một giây một phút sao?

Lại thấy Mục Dung Cẩm liếc mắt một cái, Tô Ca đỏ mặt nói:

"Thật ngại quá là tôi đến chậm. Lần sau tôi nhất định sẽ không đến muộn nữa."

Mục Dung Cẩm khoát tay áo, cười hào sảng. Anh ta lấy thực đơn ra, tùy ý nhìn vài lần sau đó nhẹ nhàng viết xuống tên một vài món ăn rồi đưa cho phục vụ, sau đó nhìn Tô Ca nói:

"Cô Tô , đồ ăn đã gọi rồi, chúng ta vừa tán gẫu vừa đợi đi."

Tô Ca mỉm cười gật đầu, trong lòng nói thầm, người này không phải là chủ nghĩa đàn ông mạnh quá chứ ~ hoàn toàn không hề hỏi cô muốn ăn gì. Hoặc có thể là làm trung tá đã lâu thói quen ra lệnh rồi. Tô Ca lắc đầu, đồ ăn gì đó cũng không cần quan tâm nữa. Dù sao hôm nay tới xem mắt, chính là nhìn người cũng không phải là đồ ăn.

Tô Ca cố gắng mỉm cười nhẹ nhàng, cố gắng điều chỉnh cuộc nói chuyện về chủ đề xem mắt.

"Đây là lần đầu tiên anh Mục đi xem mắt?"

"Đúng vậy, không có cách nào, mẹ tôi giục nhiều quá"

Trong lòng Tô Ca âm thầm lau mồ hôi, người ta là bị bức bắt đắ dĩ mới tới xem mắt, còn cô là chính mình chủ động yêu cầu với mẹ già. Sự chênh lệch này cũng không tránh khỏi quá xa.

"Cô Tô , thật ngại quá, tôi muốn cời giày"

Tô Ca ngạc nhiên, lúc này thức ăn đều dần dần được mang lên, thế mà anh ta lại muốn cời giày? Anh ta đang làm gì vậy? Ở quán Nhật sao?

"Anh cứ tự nhiên" nụ cười của Tô Ca đã có chút cứng nhắc. Mục Dung Cẩm nghe vậy, cực kì nhanh nhẹn bỏ giày dưới chân ra, nhất thời một luồng mùi chân hôi tràn ngập trong không khí. Tô Ca nhú nhú mồm, cô đột nhiên phát hiện có chút kì lạ, anh ta cời giày, biểu hiện sẽ phải là rất thoải mái chứ, không nghĩ tới mồm anh ta còn nhú chặt hơn cả cô, chính mình còn không chịu nổi, vậy sao còn không đi giày vào?

"Anh Mục, đôi vớ lần xem mặt này, anh..."

Tô Cô vừa định uyển chuyển lộ ý cự tuyệt, không nghĩ tới Mục Dung Cẩm vậy mà lại cắt ngang lời cô, tiếp lời nói:

"Lần xem mặt này, tôi cực kì hài lòng với cô Tô! Chúng ta liền chọn ngày đi lấy giấy chứng nhận kết hôn đi."

Hai chữ kết hôn giống như sấm nổ bên tai Tô Ca! Bọn cô mới là lần gặp mặt đầu tiên, ngay cả nói chuyện cũng chưa tới năm câu, tại sao lại tới mức bàn chuyện kết hôn rồi hả?

Tô Ca tức cười, trong đầu thoáng qua hình ảnh Tần Mặc Nhiên dùng dao tằm như thế, thân thể cường tráng như vậy, đột nhiên cảm thấy cực kỳ chua xót, cô hiện tại, thật sự nên vì kết hôn mà kết hôn sao?

Tô Ca vừa định từ chối, lại thấy Mục Dung Cẩm nhanh nhẹn đi giày vào, bỏ lại một câu đi toilet, liền chạy vội ra ngoài. Tô Ca hí hửng, thân thủ của Mục Dung Cẩm này thế nhưng lại cực kỳ nhanh nhẹn, xỏ giày, đứng dậy, chạy ra ngoài, một loạt hành động như nước chảy mây trôi.

Dạ dày có chút đau, Tô Ca cầm túi cũng vội vàng đi toilet. Toilet quán trà Tư Nguyên ở tầng hai. Mà lại cực kỳ nhỏ, nam nữ hai phòng khác nhau. Tô Ca vừa mới đi tới, liền nghe từ toilet nam bên cạnh truyền tới tiếng rống to của Mục Dung Cẩm:

"Cái tên vô lại Biện Đình này! Cậu chính là muốn đùa giỡn tôi đúng không! Cái gì mà giày mới một tuần chưa giặt? Tôi thấy chính là cũng phải một năm không giặt còn ngần ỷ! Mới vừa cời giày, mùi vị kia, quả thực khiến ông đây cũng muốn ngất rồi?!"

Cái gì? Giày kia không phải của anh ta? Tô Ca nhìn không được căng lỗ tai lên, bắt đầu chuyên tâm nghe lén. Dường như Mục Dung Cẩm đang gọi điện với người nào đó. Câu đứt quãng, chỉ chốc lát sau lại nghe anh ta lớn tiếng nói:

"Xem mắt? Kế hoạch dĩ nhiên là cực kì thuận lợi! Tôi đảm bảo cô gái này sau khi trở về sẽ lập tức cho tôi vào sổ đen, tuyệt đối không gặp lại lần thứ hai!

Tồn thương? Tên nhóc cậu nghĩ tôi muốn như vậy à? Cô gái nhỏ người ta trắng nõn nà, tôi thật sự còn sợ khiến cô ấy hoảng sợ ý.

Ừ, không có việc gì, tôi đã cầu hôn rồi, đoán chắc đợi chút nữa ra ngoài cô ấy sẽ trả tôi về địa phương.

Được, cứ như vậy! Mấy tân binh các cậu cứ luyện tập trước, vài ngày nữa tôi sẽ quay lại đơn vị!

Còn có Biện Đình này, cậu nói cho Tiểu Nghiêm, nói rằng anh ta đưa đôi giày này cho tôi, khi anh ta trở về phải trả giặt tất thối cho ông đây một tháng!"

Rồi sau đó chỉ nghe lạch cạch một tiếng, Mục Dung Cẩm tắt điện thoại. Tô Ca mỉm cười, thì ra là ngàn vạn lần không tình nguyện đi xem mắt. Cô cực kì chờ mong những biểu hiện phía sau của anh chàng trung ta này.

Ở lại trong toilet vài phút, xác định anh ta đã quay lại chỗ ngồi, Tô Ca mới từ từ trở lại. Mục Dung Cẩm đang ngồi trên ghế, nhìn cô ngồi xuống, hào sảng cười nói:

"Tôi còn cho rằng cô Tô đã đi trước chứ"

"Sao lại thế được?" Tô Ca nhe răng cười, sau đó nháy mắt, vô tội nhìn anh ta nói:

"Anh Mục, tôi mới đi toilet về!" Mục Dung Cẩm nhúu mày, mặt hiện vẻ khó hiểu. Tô Ca lại nói:

"Hiệu quả cách âm không tốt lắm" anh ta nhìn cô, vẫn là vẻ khó hiểu. Tô Ca hạ quyết tâm nói:

"Cho nên tôi quyết định nhận lời cầu hôn của anh."

Mục Dung Cẩm nghe vậy, liên tưởng trước sau mới biết được chuyện gì xảy ra, Đột nhiên mặt anh ta đỏ lên, ấp úng nói:

"Cô Tô. Tôi ...Tôi"

Tô Ca nhìn vẻ khẩn trương của anh ta, "phốc" cười ra tiếng. Rồi sau đó làm vẻ mặt nghiêm nghị đứng đắn nói: "Anh Mục, vừa rồi tôi chỉ đùa một chút thôi. Còn có, xem mắt cũng không phải là chuyện để mang ra đùa cợt."

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chúng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Mục Dung Cẩm nghe vậy cũng không nhịn được mà cười to lên. Anh ta xấu hổ nói:

"Tôi thật sự không muốn kết hôn sớm như vậy, nhưng mà lão phật gia ở nhà thật sự thúc giục quá, thay đổi nhiều cách ép tôi đi xem mắt, để bà ấy được ôm cháu. Cho nên, cô Tô, vừa rồi tôi thật sự xin lỗi.."

"Không sao cả, thương cảm với tấm lòng cha mẹ mà thôi"

Tô Ca nhún vai, không để ý gì nói. Thật ra đáy lòng lại âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Xem mặt, quả nhiên là môn triết học sâu xa! Sau khi trở về liền nói với mẹ già không thấy ai được a.

Sau khi hai người nói hết chân tướng, trái lại không khi tốt hơn so với lúc đầu. Tô Ca phát hiện thì ra Mục Dung Cẩm là người rất hài hước, những việc vặt vãnh trong bộ đội dưới lời nói của anh ta đều biến thành vô cùng sinh động. Tô Ca dần dần nghe tới nhập tâm. Sau đó thăm thán trong lòng, xem mắt thật sao, quen biết thêm một người bạn nói chuyện hợp nhau cũng rất được.

Hai người Tô Ca đang ngồi ở vị trí gần cửa sổ. Cửa sổ là thủy tinh trong suốt, từ bên trong có thể nhìn thấy được mọi người đi lại trên đường. Mục Dung Cẩm đang kể kinh nghiệm thâm tâm của anh ta khi lần đầu tiên bắn súng, Tô Ca nghe liền cười khanh khách.

Ánh mắt vô tình đảo qua bên ngoài, đột nhiên nhìn thấy bóng dáng màu đen vô cùng quen thuộc, giống như hình ảnh mà mình luôn nghĩ tới, Tô Ca cầm lấy túi xách, chỉ nói với Mục Dung Cẩm một câu:

"Có việc đi trước." Sau đó liền nhanh chóng đuổi theo, bỏ lại một mình Mục Dung Cẩm ngồi trong quán trà, có chút ảo não. Cô gái này khá được. Vừa rồi còn chưa có xin số điện thoại của cô ấy. Tô Ca vẫn chạy theo sau người kia, mãi đến khi người đó rẽ vào một con ngõ nhỏ. Cô do dự một chút nhưng vẫn quyết định đi theo vào.

Người kia đang đi trước đột nhiên quay đầu, rõ ràng chính là Tần Mặc Nhiên. Đôi mắt của anh lấp lánh nhìn chăm chăm cô. Khuôn mặt đẹp trai hơi cau lại, anh nói:

"Cô sao lại đi theo tôi?"

Mặt Tô Ca liền trắng bệch, đứng nhĩ, sao bản thân mình lại muốn đi theo anh ta? Chẳng lẽ chỉ là vì lần trước anh ta đã cứu cô sao? Cái lý do này hình như quá đơn giản rồi.

Áp úng mở miệng nói

"Lần trước ở Đại Lý, cảm ơn anh cứu tôi"

Tần Mặc Nhiên chột nhứ mày nói "Cô muốn trả ơn?"

"À ... Đúng vậy" Trên mặt Tô Ca rất nhanh liền ửng đỏ, bởi vì cô phát hiện Tần Mặc Nhiên đang xoay người, từng bước một đi về phía cô. Khỏe môi của anh vẫn hiện nụ cười trên tức, chỉ là trong cặp mắt lạnh lẽo kia có hiện ra chút ít thần sắc nhu hòa.

Anh nói "Vậy thì, tôi sẽ cho cô cơ hội trả ơn" Chữ "hội" vừa mới nói ra, người liền trực tiếp gục xuống người Tô Ca. Lúc này Tô Ca mới phát hiện trên trán của anh lấm tấm mồ hôi, bên trong âu phục màu đen thậm chí có chút máu thấm ra. Chỉ là do quần áo màu đen, cho nên mới không dễ nhận thấy. Cẩn thận nhìn, Tô Ca hơi cúi đầu phục của anh ta ra, mới thấy vết thương của anh ta, đúng là do bị bắn!

Đạn găm vào trong thịt, cách tâm chỉ chưa tới 3cm. Tô Gia cảm thấy tim mình như muốn ngừng đập! Đây là đạn thật, cái tên Tần Mặc Nhiên này, rốt cuộc là ai?

"Tiểu...Cách cách, không được đưa anh tới bệnh viện, anh không thể tới bệnh viện!"

Mãi tới lúc nghe được Tô Ca nói một câu "Được" Tần Mặc Nhiên mới nhắm chặt hai mắt, chìm vào hôn mê. Tô Ca cắn răng, cô cố hết sức khống chế đôi tay run rẩy gọi điện cho Trần Lê. Trần Lê lái xe, 10 phút liền tới. Không thể đi bệnh viện, nhà cũng không thể quay về. Tô Ca cùng Trần Lê hai người hợp sức đỡ Tần Mặc Nhiên lên xe, trước mắt chỉ có thể tới chỗ Trần Lê ở nhờ rồi.

Tô Ca để Trần Lê đưa Tần Mặc Nhiên trở về trước, còn chính mình bắt xe khẩn cấp quay về bệnh viện lấy hòm thuốc cá nhân. Hai người đều có kinh nghiệm ngoại khoa dày dặn, nhưng điều kiện y tế ở nhà cũng rất đơn giản. Nhưng mà miệng vết thương sau khi được hai người cẩn thận xử lý liền khá hơn rất nhiều, đạn đã lấy ra rồi. Mấy ngày nay chỉ cần chú ý một chút hẳn là không nhiễm trùng.

Tô Ca thở phào một hơi, lau lau trán, trên trán đều là mồ hôi lạnh. Trần Lê rửa tay, lập tức ngồi đối diện Tô Ca cực kỳ nghiêm túc nói:

"Tô Ca, tớ không phản đối cậu cứu người, tớ cũng không phản đối sau này cậu giấu người này ở đây. Chỉ là trước khi quyết định ra tay, cậu nhất định phải biết người này là ai, cậu có chắc cái tên này sau khi tỉnh lại sẽ không làm hại chúng ta không?"

"Anh ấy chắc chắn không!" Tô Ca vội vàng trả lời, cô kể lại cho Trần Lê chuyện xảy ra ở Đại Lý. Trần Lê nghe xong gật đầu hiểu rõ, nhẹ nhàng xoa tóc Tô Ca nói:

"Chỉ cần cậu cho là đúng, vậy thì làm thế đi" Tô Ca nghe vậy, yếu ớt cười. Có một người bạn thân thật là tốt, cô ấy sẽ vào lúc mình vờ ngó ngàng kích động mà nhắc nhở mình, sẽ vào lúc mình đã quyết định, chắc chắn sẽ đứng bên ủng hộ mình, đó chính là tình bạn.

Buổi tối gọi điện cho mẹ già nói có việc không về nhà. Lại gọi điện tới bệnh viện xin phép. Trần Lê như bình thường ra ngoài hẹn hò, một mình Tô Ca cảm thấy có chút nhàm chán, giờ là đầu hạ, thời tiết cực kỳ nóng, cô tắm rửa một cái. Nghĩ nghĩ, lại bung một chậu nước ấm lau người cho Tần Mặc Nhiên.

Cẩn thận cởi hết quần áo trên người anh ta, lại dùng khăn mặt thấm nước giúp anh ta lau người một lần, cố gắng không đụng tới vết thương của anh ta, sau khi lau thân trên xong, Tô Ca lại cực kỳ bối rối, rốt cuộc thì có nên giúp anh ta cởi quần lau rửa thân dưới một chút không?

Như thêm giường như không tốt lắm? Bọn họ nhiều lắm mới chỉ là người lạ gặp mặt hai lần, nhưng mà không biết vì sao, cảm giác của chính mình với anh ta lại quen thuộc như thế. Do dự một chút, cô vẫn quyết định, làm người tốt thì làm tới cùng.

Mình là thầy thuốc, mà anh ta chỉ là người bệnh cần chăm sóc mà thôi. Cô tự nói với chính bản thân mình.

Nhưng, vừa cởi bỏ thất lưng của anh ta, Tô Ca liền cảm thấy có gì đó không thích hợp, cô ngừng đầu, mới phát hiện anh ta chẳng biết đã tỉnh dậy từ bao giờ, cặp mắt nhu hòa nhìn cô. Ánh mắt như thế giống như là đã nhìn thấy tất cả, bao gồm cả tâm tư ở sâu trong nội tâm mà ngay cả chính mình cũng không rõ ràng.

Tô Ca đỏ mặt, áp úng nói:

"Tôi...tôi giúp anh lau người"

Mắt Tần Mặc Nhiên sáng lên, lấp lánh ý cười, anh nói:

"Anh biết"

Tô Ca cúi đầu, không dám nói thêm gì nữa, động tác trên tay cũng nhanh hơn, tranh thủ nhìn không chớp mắt, chỉ chốc lát sau liền hoàn thành nhiệm vụ lúc đầu. Trong lúc đó, hai người đều không nói một câu, Tần Mặc Nhiên vẫn trầm mặc như ngày thường, mà Tô Ca thì lại thấy xấu hổ, có cảm giác như tội phạm có dũng khí phạm tội lại bị bắt tại trận.

Đổ nước đi rồi treo chậu lên, khi Tô Ca quay lại, Tần Mặc Nhiên đã tự mình mặc quần xong. Anh nghiêng người tựa vào đầu giường, nhắm mắt lại giống như đang nghỉ ngơi. Tô Ca ngồi xuống cái ghế ở bên cạnh, trong lòng âm thầm có chút khẩn trương, người đàn ông này lúc tỉnh táo mang tới cho người khác cảm giác hoàn toàn khác nhau. Giờ tay nhắc chân, cho dù là tư thế dựa nghiêng tùy ý nhất, đều khiến cho người ta có áp lực vô hình, có lẽ, đây là

cái được gọi là khí chất?

Chớp mũi thoáng qua mùi nam tính nhàn nhạt, nói không rõ rốt cuộc là như thế nào, chỉ cảm thấy là cực kỳ mạnh mẽ, tính xâm lược quá mạnh mẽ. Nhưng mà người đàn ông như vậy, cô cũng không cảm thấy chán ghét, giống như trên người đàn ông này có một lực hấp dẫn trí mạng hấp dẫn cô.

"Qua đây" một giọng nam trong veo mà lạnh lùng, lộ ra chút khàn khàn không dễ phát hiện, Tô Ca ngẩng đầu, sau khi xác định rằng anh ta đang gọi cô, liền chậm chạp đứng dậy di chuyển tới bên giường. Mông mới vừa chạm tới giường thì cả người đã bị một cánh tay kéo qua ngã sấp lên bụng anh.

Tô Ca cảm thấy mặt có chút đau, cơ bắp trên người đàn ông này không phải có chút cứng quá chứ. Tô Ca vùng vẫy muốn đứng lên, ai ngờ anh ta thế mà lấy tay đè đầu cô xuống, không cho cô ngồi dậy.

"Cứ thế này mà nói chuyện đi!" Anh không thể nhìn cô, nếu không thì chính bản thân anh cũng không biết chắc chắn kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì.

Tô Ca gật đầu, được rồi, có lẽ anh cảm thấy nói chuyện như thế này tiện hơn.

"Tiểu Cách Cách, bình thường em đều như thế này sao?"

Như thế này? Là như thế nào?

Tô Ca còn chưa kịp phản ứng, ánh mắt Tần Mặc Nhiên đã có chút lạnh lùng.

"Là việc đưa người đàn ông vốn không quen biết về nhà, em không sợ gặp nguy hiểm sao?"

Thanh âm của người đàn ông này rõ ràng đều đã lộ ra chút lạnh lùng. Tô Ca cảm thấy kỳ quái, anh sao lại tức giận rồi? Nhưng mà cô ngay từ đầu cũng không biết anh tức giận cái gì....

Cô thành thật trả lời

"Làm sao tôi có thể đưa người lạ về nhà? Anh không phải là người xa lạ, chúng ta có quen biết."

Tần Mặc Nhiên nghe vậy, sắc mặt dịu xuống, tay anh vén lọn tóc của cô nhẹ nhàng vôn về giữa ngón tay tinh tế, ngón tay thon dài xương tay rõ ràng. Sợi tóc bị anh quấn quanh ngón áp út, một vòng lại một vòng, nhìn giống như là một cái nhẫn.

Khóe môi Tần Mặc Nhiên hiện lên nụ cười âm áp, cả người cũng không lạnh lùng như trước.

Tô Ca ghé vào trên người anh, cảm giác tay của anh đặt nhẹ trên vai mình, ngón tay ngẫu nhiên đưa qua lại trên tóc, cô thở phào một hơi, cả người thả lỏng ra không ít, nhẹ nhàng có cảm giác cực kỳ an ổn. Một môi kéo tới, cô vô thức liền ngủ thiếp đi.

Tới khi cô tỉnh lại vào ngày hôm sau, trong phòng đã sớm không còn bóng dáng Tần Mặc Nhiên, cô tìm khắp cả phòng, thấy anh vậy mà ngay cả một tờ giấy nhắn cũng không để lại, chỉ có cuộn băng gác dính máu ngày hôm qua vớt trong thùng rác, chứng minh chuyện ngày hôm qua không phải là cô đang nằm mơ. Anh giống như là giọt nước hòa vào trong biển người mê mông, về sau có lẽ cũng không tìm được?

Chắc chắn là người của hai thế giới rồi, cho nên liền xem là ngay từ điểm bắt đầu, cuối cùng cũng sẽ giống như hai đường thẳng song song rất nhanh tách ra, mỗi đường đi về một phía khác nhau.

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Lần đầu tiên xem mắt của Tô Ca có thể nói là thất bại, mẹ Tô từ lời cô nói xác nhận rằng cô và Mục Dung Cẩm sau khi tiếp xúc không có hứng thú, lại bắt đầu khua chuông gõ mõ sắp xếp lần xem mắt thứ hai. Lần xem mắt thứ hai được sắp xếp vào ba ngày sau, vẫn là tại quán trà Tư Nguyên. Tô Ca thấy không sao cả, cùng lắm thì lại ăn một bữa cơm phong phú, một cuộc nói chuyện buồn tẻ đi.

Đối tượng xem mắt thứ hai là thành viên đứng đầu trong đội cảnh sát vũ trang Dương Châu, bằng tuổi Tô Ca, nhưng mà vì có một gương mặt trẻ con lại làm cho người ta có cảm giác rất ngây thơ. Tô Ca cảm thấy hai người ở cạnh nhau, khiến người ta có cảm giác như là hai chị em.

Cô vừa mới ngồi xuống, còn chưa cùng đối phương nói chuyện quá năm câu, liền có một bóng đen chắn trước mắt mình, một đôi mắt lạnh lùng như thế, khí thế bức người, không phải là Tần Mặc Nhiên không chào đã đi ba ngày trước thì là ai.

"Tiểu Cách Cách, em cứ luôn như thế vậy, mỗi lần cãi nhau là lại chạy đi xem mắt chọe giận anh."

Khóe môi anh vẫn hiện lên nụ cười trên tức, biểu hiện trên mặt lại là vẻ sùng nịch vô hạn.

"Bé cưng, đừng nao loạn nữa, theo anh trở về đi!"

Trong thanh âm trầm thấp lại bao hàm chút ý tứ cầu xin khó hiểu được, Tô Ca cảm thấy trong lòng có một góc nào đó mềm nhũn, liền kích động đứng dậy, nói với anh chàng cảnh sát vũ trang kia:

"Thật xin lỗi" người kia cười cười vẻ đã hiểu, nói: "Không có gì"

Nghe thế Tô Ca liền kéo Tần Mặc Nhiên, xoay người ra khỏi quán trà. Xuống dưới lầu, vừa muốn đi ra ngoài lại bị Tần Mặc Nhiên kéo lại, đi về phía toilet bên trong, trong toilet không có một bóng người. Tần Mặc Nhiên mặt không đổi sắc kéo Tô Ca vào toilet nam, thuận tay khóa trái cửa lại.

Tô Ca ngẩn ra, tiện thể liền đưa tay muốn cởi áo Tần Mặc Nhiên ra:

"Thế nào? Không thể chờ được nữa rồi hả?" Người đàn ông ngả ngón nói.

Tô Ca tức giận trợn mắt nhìn anh nói:

"Để tôi xem vết thương của anh, mấy ngày này miệng vết thương có bị toạc ra không."

Tần Mặc Nhiên nghe thế cũng không nói thêm gì, thuận theo để Tô Ca tùy ý cởi quần áo trên người anh. Tô Ca kinh hãi nhìn vết thương trên ngực trái anh đã máu thịt hòa lẫn. Mặc dù cô đã sớm biết anh sẽ không để ý nhiều, nhưng lại tuyệt đối không nghĩ tới sẽ bị thành mức này. Thịt phía bên ngoài miệng vết thương đã thối rữa, phải lập tức cắt bỏ. Nếu không có thể sẽ dẫn tới hoại tử.

Rất nhanh mặc lại quần áo cho anh ta, về mặt Tô Ca nghiêm túc nói:

"Bây giờ anh phải theo tôi trở về"

Tần Mặc Nhiên nghe vậy, vẻ tươi cười trên mặt lại càng rõ hơn vài phần:

"Tiểu Cách Cách, em thế mà lại có lương tâm hơn anh nghĩ."

Tô Ca trợn mắt nhìn anh, giữ chặt tay anh muốn ra ngoài, Tần Mặc Nhiên vẫn đứng tại chỗ không hề nhúc nhích, một bàn tay to kéo eo cô sát lại trên người anh,

"Tiểu Cách Cách, em đi kiểm một hòm thuốc với ít băng gạc tới đây đi, anh ở chỗ này chờ em"

Tô Ca nhìn anh một cái, rồi sau đó đẩy cửa ra, lập tức đi ra ngoài, bắt xe chạy tới bệnh viện, lấy hòm thuốc rất nhanh liền quay lại. Tần Mặc Nhiên vẫn ở đó. Tô Ca dựa vào cửa nhẹ nhàng kêu một tiếng "Tần Mặc Nhiên", cửa toilet liền được mở ra, sắc mặt Tần Mặc Nhiên trắng bệch, trên trán lấm tấm mồ hôi, anh kéo tay Tô Ca đi ra ngoài theo cửa sau quán trà, nhẹ nhàng đi lòng vòng ba bảy con hẻm, sau cùng tới một cái nhà cũ rách nát liền dừng lại.

Đi bộ lên tầng hai. Trong phòng trống rỗng chỉ có một cái giường gỗ lim cực kỳ cũ nát, giống như là đã dùng nhiều năm rồi. Trên giường lúc này có một người đàn ông trần truồng đang nằm. Vẻ mặt sạch sẽ như tuyết, trên người lại có vết đỏ dài uốn lượn như rắn, nhìn thấy ghê người như thế, ngay cả Tô Ca nhìn cũng cảm thấy được trên người có cảm giác đau rát. Những cái này... là vết roi?

Người đàn ông giống như nghe thấy tiếng động, mở mắt ra, nở nụ cười trắng nhợt với Tần Mặc Nhiên.

"Mặc, cậu đã trở lại?"

Tần Mặc Nhiên không nói gì, tay trái nắm chặt lại, tay của Tô Ca bị bao ở bên trong, cảm giác toàn bộ xương tay đều bị bóp nát. Cái người đàn ông này.... Là đang đau lòng sao? Đột nhiên Tô Ca cảm thấy buồn bã, rõ ràng là khổ sở, lại cố gắng kiềm chế. Tần Mặc Nhiên, cuối cùng thì, anh là ai.

"Tiểu Cách Cách, băng bó cho Hiên Mộc một chút đi" Tô Ca im lặng gật đầu, mang theo hòm thuốc đi đến bên giường. Người đàn ông tên Hiên Mộc cố gắng nín cười nói: "Phiền phức cho cô rồi." Tô Ca cũng đáp lại bằng nụ cười nhợt nhạt, hai tay run run nhỏ cồn khử độc cho anh ta.

Những vết roi này rất sâu, từng roi từng roi trùng lên nhau, da thịt trên ngực đều rách toạc ra, những tia máu từ bên trong chảy ra ngoài. Còn tiếp xúc với miệng vết thương, tạo cảm giác bỏng rát đau đớn như lửa đốt. Nhưng trừ lúc bắt đầu rên nhẹ một tiếng, sau đó toàn bộ quá trình, Hiên Mộc đều không phát ra bất kỳ âm thanh nào. Giống như ngày Tần Mặc Nhiên trúng đạn hôm đó, giống như người đau đớn cũng không phải là anh ta, mà là cô người đứng ngoài quan sát.

Bọn họ... Đều có thể chịu đau như vậy sao?

Động tác trên tay từ từ nhẹ nhàng hơn, sau đó khi mà toàn bộ vết thương trên người đều được băng bó tốt, Tô Ca lau trán, thế mà toàn bộ đều là mồ hôi lạnh.

Có một đôi tay đặt trên vai cô, Tô Ca quay đầu liền nhìn thấy Tần Mặc Nhiên, nụ cười của anh vẫn lạnh lùng như cũ, ngay cả giờ này anh vẫn bên cạnh bạn, nhưng bạn lại có cảm giác anh ấy cách bạn xa xôi như thế, xa đến nỗi như không ở cùng một thế giới.

"Miệng vết thương băng bó thật đẹp" Tần Mặc Nhiên cười, trên mặt lơ mơ mang theo chút ảm áp. Cảm giác xa cách vừa rồi dường như phai nhạt dần, anh lại là người đàn ông có thể chạm tay tới đứng trước mặt cô. Tô Ca lạnh nhạt nói:

"Đã làm nhiều phẫu thuật, tay nghề tự nhiên luyện thành thục hơn rồi."

Tần Mặc Nhiên lại lấy tay xoa nhẹ trên tóc cô, sau đó dừng lại. Ánh mắt lại trở nên thâm trầm.

"Tiểu Cách Cách, em trở về đi, nhớ kỹ, tốt nhất là quên hết toàn bộ chuyện ngày hôm nay đi!"

Tô Ca hoàn toàn ngây ngẩn cả người, anh nói như vậy, là có ý gì? Anh coi cô là gì? Là nô lệ gọi thì tới, đuổi thì đi sao? Mang theo cặp mắt ngập nước tràn đầy uất khuất nhìn anh chằm chằm. Tần Mặc Nhiên cảm thấy nội tâm cứng rắn hàng ngày đều có dấu hiệu mềm đi rồi. Hai tay thô lỗ che lại ánh mắt cô, anh nói:

"Tiểu Cách Cách, biết quá nhiều đối với em không có lợi" Thanh âm kia tràn đầy lạnh lùng.

"Mặc!" Thanh âm của Hiên Mộc rõ ràng mang theo sự không đồng tình, nhưng bị Tần Mặc Nhiên ném cho một ánh mắt lạnh như băng, liền ngậm miệng không nói nữa.

"Tôi về" Tất nhiên Tô Ca đã sắp xếp lại toàn bộ cảm xúc, trên mặt lại là vẻ lạnh nhạt. Cô xách túi xoay người rời đi, không nhìn tới Tần Mặc Nhiên đứng ở sau trong nháy mắt ánh mắt u ám.

"Tô Ca" Tô Ca quay đầu, mới nhận thấy người gọi cô lại là Hiên Mộc. Hiên Mộc cười nhìn cô, khẩu hình trên miệng lặp đi lặp lại ba chữ. Tha, thứ, anh ta.

Tha thứ cho anh ấy? Tần Mặc Nhiên, anh ta có cái gì cần cô tha thứ sao? Chẳng qua chỉ là một người mới gặp gỡ hai lần, chẳng qua chỉ là một người đàn ông mà cô mơ hồ có thiện cảm một chút mà thôi.

Tô Ca đi rồi, Tần Mặc Nhiên đi đến bên giường, vươn tay ra với Hiên Mộc đang nằm trên giường:

"Chúng ta cần phải rời đi, tối ngày mai hàng sẽ tới Côn Minh"

Hiên Mộc duỗi tay nắm lấy tay anh, lúc đứng dậy đột nhiên nói:

"Mặc, cậu vừa rồi, không nên đối xử với cô ấy như thế"

"Vậy thì sẽ phải như thế nào? Nắm giữ cô ấy trong lòng bàn tay, đưa cô ấy đi theo?" Tần Mặc Nhiên cười nhạt.

"Đi thôi, đừng quên chúng ta còn có nhiệm vụ, hiện giờ, cái gì tớ cũng không thể mang tới cho cô ấy."

"Chờ tới lúc cậu có thể cho cô ấy, cô ấy đã là của người đàn ông khác."

Vốn dĩ Hiên Mộc cho rằng anh sẽ tức giận, không nghĩ tới Tần Mặc Nhiên thế nhưng lại nhếch môi, lộ ra một nụ cười thật sự, một khác kia Hiên Mộc kinh ngạc không thua gì nhìn thấy núi băng vạn năm tan chảy.

"Cô ấy chắc chắn sẽ không, sớm muộn gì cô ấy cũng là của tớ."

Kiên định như vậy, biểu tình thê sát son như vậy, phảng phất như nắm trong tay mọi thứ, cho dù thiên quân vạn mã cũng không thể ngăn cản được.

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Một mình Tô Ca mang theo hòm thuốc chậm chạp trở về, rất có cảm giác hồn phách đã thất lạc.

Tô Ca, mày đang nghĩ cái gì thế? Tỉnh lại đi! Mày đã 26 tuổi, không phải 16 tuổi, làm sao lại có thể mong đợi người đàn ông ưu tú như vậy với mày có chút gì đó chứ? Chính mình cam tâm tình nguyện đơn phương xem ra phải là cực kỳ ngu ngốc không?

Nói không nên lời cảm giác trong lòng hiện giờ như thế nào. Chỉ có thể không ngừng nắm tóc của mình.

"Này" cảm giác có cánh tay đột nhiên đặt trên bờ vai mình. Tô Ca quay đầu, liền nhìn thấy một thiếu niên trên đầu một màu tóc vàng cười hết sức sáng

lạn.

"Bác sĩ Tô, đã lâu không gặp"

Đối phương nhìn cô cười khanh khách. Tô Ca lại cảm thấy có chút kỳ quái. Cô cực kì xác định chính mình từ đầu chưa từng gặp qua người này. Nhưng mà vì sao lại mờ hồ có cảm giác người này có chút quen thuộc nhỉ?

"Bác sĩ Tô, không nhớ rõ sao, lúc cô ở Đại Lý, thiếu chút nữa đã có thể đi theo tôi rồi."

Theo anh ta? Có ý gì? Bọn họ đã từng gặp mặt sao? Chỉ là vừa rồi anh ta có nhắc tới Đại Lý, làm sao anh ta có thể biết gần đây mình có tới Đại Lý? Tô Ca nhíu mày nhìn anh ta, Tóc vàng thế nhưng có chút lơ đãng.

Chỉ có lời kéo cổ tay cô nói:

"Bác sĩ Tô thích Côn Minh sao?" Côn Minh? Tô Ca nhìn chàng trai tươi cười trước mắt có vẻ gian xảo như tiểu hồ ly này. Trong lòng mơ hồ nổi lên chút khí lạnh.

"Bác sĩ Tô, chúng ta ngay lập tức liền đi tới Côn Minh a..."

Hình ảnh cuối cùng Tô Ca nhìn thấy trước khi té xỉu chính là nụ cười khát máu của Tóc Vàng. Ý thức chìm xuống, hai mắt cô nhắm nghiền lại. Cảm giác duy nhất chính là, chính mình gần đây sao lại gặp nhiều chuyện như vậy!

Côn Minh, 0h01p. Lúc Tô Ca mở mắt, liền nhìn thấy một người đàn ông với ánh sáng lấp lờ trên ngón tay.

"Cô đã tỉnh?" Tóc Vàng kia dán sát lại, môi dường như sắp chạm vào mặt Tô Ca. Thân thể Tô Ca cứng đờ. Lại nghe hắn ta nói:

"Trong màn đêm mà nhìn cô vẫn đẹp như thế a, giống như là, giống như là một con thỏ nhỏ trắng tinh. Khiến người ta yêu mến như thế, cô nói xem, Tần Mặc Nhiên, hắn ta làm sao có thể nhìn được mà không muốn cô?"

Nhận thấy Tóc Vàng nói chuyện càng ngày càng hạ lưu, thậm chí bắt đầu động tay động chân với cô. Tô Ca không chịu nổi được sự vuốt ve mạnh mẽ của móng vuốt của hắn, lạnh giọng nói:

"Cuối cùng thì anh là ai? Cuối cùng thì vì cái gì mà bắt tôi?"

Tóc Vàng xoa tay, toét miệng cười to nói:

"Tiểu mỹ nhân, cô đúng là thật dễ quên a. Tôi là Sở Viêm, về sau sẽ là chủ nhân của cô"

Chủ nhân?! Anh ta xem cô là cái gì, thú cưng sao? Sở Viêm lại tiến gần thêm một chút, hai tay duỗi ra kéo cô lại sát ôm ngang trên chân hắn, cuồng vọng nói:

"Thật sự rất mong chờ tới tối mai a, cô nói xem, nếu như Tần Mặc Nhiên nhìn thấy cô ở cùng với tôi, anh ta sẽ nghĩ thế nào?"

Hai ba lời của người này đều không rời cái tên Tần Mặc Nhiên, Tô Ca khẽ cup mi xuống, cố gắng tìm kiếm ý trong lời nói của anh ta, hai cặp mắt trong suốt của cô nhìn chăm chăm vào hắn ta, cố gắng bình tĩnh nói:

"Anh muốn dùng tôi để kích Tần Mặc Nhiên? Đáng tiếc là anh tính sai rồi. Giữa tôi và anh ta cơ bản là không có quan hệ gì"

"Không có gì?!" Sở Viêm lập tức nâng cằm cô lên, trong con ngươi hẹp dài giống như có ngọn lửa đang bùng cháy.

"Mẹ nó, coi ông đây là kẻ ngốc à?! Không có gì mà hắn ta có thể ôm cô cả một đêm không sờ động tới cô? Là anh ta bất lực hay là cô xấu tới mức kinh hãi thế gian? Há?!"

Tô Ca nhìn khuôn mặt nổi giận bừng bừng của anh ta, không dám nói nữa. Không ngờ anh ta thế mà rất nhanh liền bình tĩnh lại. Bàn tay to nắm chặt eo của cô, âu yếm giống như giữa người yêu. Hắn ta sát lại lỗ tai của cô trầm thấp nói:

"Nếu như hắn ta đã không muốn cô, vậy không phải là vừa tốt sao? Cô về sau liền đi theo tôi đi."

Gân xanh trên trán nổi lên, Tô Ca cố nhịn xuống kích động muốn tát một cái lên khuôn mặt kia. Nếu như lúc đó không phải là với mình, mà với khuôn mặt nguy trang mềm mại này, chọc giận đối phương thật sự là hành vi rất không lí trí.

Tô Ca nhắm mắt lại, một dáng vẻ mặc cho người xử trí, tóc vàng hừ lạnh một tiếng, nắm lấy tóc cô ra sức kéo, cô cảm thấy dường như da đầu mình đều bị bóc ra, đau rát:

"Cô có biết phụ nữ đẹp nhất khi nào không?" Sở Viêm lại dán lại, tay xoa vuốt lưng cô, từ từ đùa giỡn.

"Bác sĩ Tô" hắn ta nâng cằm của cô lên, cười tà mị.

"Thời điểm phụ nữ cởi hết quần áo ngoan ngoãn nằm trên giường chờ ông đây tới chính là thời điểm đẹp nhất"

"Soạt soạt" hẳn ta dùng lực, áo trên vai trái của Tô Ca đã bị xé rách, nhin không được co rúm lại.

"Yên tâm, ông đây tạm thời sẽ không động tới cô!" Án một cái hôn lạnh lẽo lên trán Tô Ca, Sở Viêm xoay người đi ra ngoài.

Tô Ca ngồi phịch tại chỗ, chỉ cảm thấy toàn thân không còn chút lực nào. Nước mắt không người rơi xuống, đây là làm sao? Vì cái gì mà cô gặp phải loại sự tình nào? Tần Mặc Nhiên, anh ta sẽ đến cứu cô sao?

Dường như đã qua một ngày, trong ngày này Tóc Vàng không có xuất hiện. Tô Ca ngay cả một giọt nước cũng chưa uống, chỉ cảm thấy môi khô nứt ra.

Màn đêm lại buông xuống, cửa chẳng biết đã được mở ra từ lúc nào, Tóc Vàng đi tới, trong tay cầm một cái váy đỏ rực như lửa, ném lên người Tô Ca. Lạnh lùng nói "Nhanh thay vào"

Tô Ca nhìn vào mắt hẳn ta, hẳn chính là đang hứng trí bùng bùng ôm hai tay, trong mắt tất cả đều là vẻ ác ý. Không hề có ý xoay người hoặc là tránh đi. Mặt liền đông cứng lại, Tô Ca rất nhanh liền cởi quần áo trên người, mặc lên cái váy dài liền thân.

"Dáng người không tệ, 34C?"

Tô Ca cúi đầu, yên lặng vô thanh. Bên tai chỉ nghe thấy tiếng cười càng ngày càng càn rỡ của Sở Viêm.

"Hắc, tiểu mỹ nhân, đừng nóng giận, đi, đêm nay anh dai sẽ đem em tới một nơi rất kích thích"

Nói xong liền giữ chặt Tô Ca đi ra ngoài. Tô Ca nghiêng ngả lao đảo theo ở phía sau. trên chân vẫn đi đôi giày cao 6cm đi vì buổi xem mắt ngày hôm qua. Mắt thấy khuôn mặt của Sở Viêm nhưu chặt, Tô Ca cả kinh, theo bản năng liền ngồi chồm hổ xuống cỡi giày cao gót ra cảm trên tay. Cuối cùng thì cũng không nghiêng ngả lao đảo đi trên đường nữa, chỉ là ánh mắt Tóc Vàng nhìn cô lại càng khiến cô sớn gai ốc.

Anh ta kéo cô lên một chiếc xe màu đỏ. Đi được mấy chục phút, xe liền dừng lại tại cửa một nhà tắm công cộng, dòng chữ trên biển quảng cáo dưới ánh đèn neon rơi xuống càng thêm lóa mắt. Thiên Diễm.

Tô Ca lẩm nhẩm cái tên này. Thiên Diễm nhìn có vẻ là một nhà tắm công cộng đẳng cấp cao, mà kinh doanh lại náo nhiệt kinh người thế này, trước cửa đỗ rất nhiều chiếc xe đắt tiền. Tóc Vàng lôi kéo cô đi vào trong đó. Đi qua vài hành lang gấp khúc sau cùng mới dừng lại trước một căn phòng khá lớn. Nhẹ nhàng gõ cửa, liền có người từ bên trong mở cửa ra, lộ ra một khuôn mặt đầy vết dao, người đàn ông kia đánh một đòn về phía ngực Sở Viêm nói:

"Tên nhóc này cậu lại lêu lổng ở đâu hả? Mấy đại ca đã đến đông đủ rồi." Sở Viêm cười ha ha đáp trả anh ta một quyền, lôi kéo tay Tô Ca tiến vào.

Tầm mắt của mặt sẹo đột nhiên dừng lại trên người Tô Ca, biểu hiện kinh ngạc, Tô Ca cảm thấy trên người phát lạnh. Chết tiệt, lại là cái loại cảm giác quen thuộc này.

Phòng rất lớn, mà cảnh tượng bên trong giờ phút này có thể nói là thối nát. Trên hai chiếc ghế sofa rộng rãi, mỗi chiếc có mấy người đàn ông cao lớn. Trên người mỗi người đàn ông đều có một cô gái mặc bikini lõe loét nằm dán lên. Tay của những người đàn ông này đang du ngoạn giữa đùi và ngực của những cô gái. Thình thoảng lại thoát ra những tiếng than nhẹ trầm thấp.

Thậm chí có một người đàn ông còn không để ý có người ở đây mà đè một người phụ nữ trê ghế sofa bừa bãi mà hoạt động.

Ngay ánh mắt đầu tiên Tô Lạp đã nhìn thấy Tần Mặc Nhiên, anh ngồi thứ hai bên tay trái, giờ phút này ngồi trên đùi anh cũng là một người đẹp với bộ ngực đầy đặn, mà người đẹp lúc này đang nhấp nhẹ một ngụm rượu rồi sau đó từ từ mớm sang miệng Tần Mặc Nhiên. Tần Mặc Nhiên khép mắt lại, lộ ra một khuôn mặt tuấn tú, cười như không cười, không có ý hòa theo nhưng cũng không kháng cự.

"Tiểu tử thối này, thế nào mà giờ mới tới!" Người đàn ông trung niên ngồi vị trí đầu tiên bên tay trái lớn tiếng khiển trách.

"Cha nuôi" Tóc Vàng vẫn hi hi ha ha cười nói như cũ:

"Con cũng không phải cố ý, thật sự là ngày hôm qua lặn qua lặn lại quá muộn nên..."

"Tiểu tử thối, chỉ biết kiếm cơm" người đàn ông được Tóc Vàng gọi là cha nuôi cười mắng, ông ta rất tùy ý liếc mắt nhìn Tô Ca một cái, khiến Tô Ca có cảm giác như bị đâm vào lưng.

Chỉ nghe thấy người đàn ông nói: "Lần này thay đổi thành kiểu con gái hiền lành rồi?"

Vừa dứt lời, chỉ nghe thấy "rắc rắc" một tiếng. Ly thủy tinh trong tay Tần Mặc Nhiên bị một lực mạnh bóp nát. Mảnh vụn đâm vào lòng bàn tay, đang không ngừng chảy máu. Không khí tức thời có chút đông lạnh.

Tóc Vàng giống như là không hề phát hiện ra. Dùng sức nâng cầm Tô Ca lên, giống như là một vật trân quý nói với mọi người trong phòng:

"Thế nào? Xinh đẹp không? Nhìn da thịt bóng bóng này, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo này, không phải là hơn rất nhiều so với những cô em mạnh mẽ này của chúng ta sao. Tiểu mỹ nhân Giang Nam chính hiệu đây, cô ấy là do tôi hao tốn một khoản lớn đưa từ Dương Châu tới đây."

Tô Ca không được tự nhiên cử động, cảm giác được tầm mắt nóng bỏng nhìn cô của những người đàn ông trong phòng, giống như là có thể nhìn xuyên qua được quần áo của cô. Bọn họ là một đám sói mắt xanh thâm sâu, mà cô lại là một con dê con bị người ta đặt lên thớt đợi làm thịt.

Tần Mặc Nhiên đứng dậy trước tiến kéo Tô Ca ôm vào trong ngực. Về mặt băng lạnh nói với Tóc Vàng.

"Sở Viêm, vất vả cho cậu chạy cả một vòng tới Giang Nam đưa người phụ nữ của anh tới đây. Ân tình này, Tần Mặc Nhiên anh khắc ghi trong lòng."

Ánh mắt thâm sâu của anh làm người khác không thấy rõ được biểu tình trong đó, chỉ có cảm giác hàn khí sắc bén càng thêm mãnh liệt.

"Nói hay lắm" Sở Viêm nhủ mảy, những vẫn cười ha ha nói, chỉ là trong nụ cười kia chứa cảm giác quỷ dị không nói nên lời.

"Tần lão đại càng ngày càng thích nổi giỡn, lúc Tô Ca đi theo tôi vẫn là một người phụ nữ đơn độc, thế nào lại biến thành người phụ nữ của anh rồi?"

Không khí lại cứng ngắt, Tô Ca núp vào trong lòng Tần Mặc Nhiên, cảm giác được một loại sát khí gì đó lan tỏa trong không khí.

"Ha ha ha" người đàn ông ngồi ở phía trên đột nhiên cười ha ha. Ông ta kéo Sở Viêm qua nói:

"Mặc Nhiên không dễ gì nhìn trúng một người phụ nữ, xú tiểu tử cậu còn muốn xem náo nhiệt gì, cậu nếu như hiện tại thay đổi yêu thích con gái đang hoàng, đợi tôi kêu A Sẹo chọn mấy cô gái đang hoàng đưa tới phòng cho cậu là được."

Quay đầu, ông ta nói với Tần Mặc Nhiên:

"A Viêm tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, lão Tam cậu cũng đừng so đo với nó."

Tần Mặc Nhiên nghe thế sắc mặt không hề động. Anh nói:

"Anh hai, em có chút mệt mỏi, về phòng nghỉ ngơi trước, lô hàng kia đợi đại ca trở về tính tiếp."

Người đàn ông gật đầu. Tần Mặc Nhiên lập tức ôm lấy Tô Ca xoay người rời đi, mới vừa đi tới cửa. Liền nghe thấy giọng của người đàn ông nói:

"Lão Tam, người phụ nữ này còn chưa trải qua huấn luyện, chỉ sợ cô ấy không hiểu chuyện làm cậu bị thương, vẫn là để lại Thiên Diễm dạy dỗ vài ngày rồi đưa tới phòng cậu đi."

"Không cần, em lại thích đồ chơi mới tới hơn." Tần Mặc Nhiên quay đầu lạnh lạnh cười, rồi sau đó ôm Tô Ca, cứ thế đi ra ngoài, Tần Mặc Nhiên đi lên tầng ba, qua mấy hành lang gấp khúc, mới dừng lại trước một căn phòng, lấy chìa khóa ra mở cửa, đi vào bên trong liền mạnh mẽ ném Tô Ca lên giường. Đồng thời tay cũng lột bỏ quần áo của chính mình rồi leo lên giường.

Tô Ca núp ở trên giường, bộ dạng giống như một con thú nhỏ bị thương. Tần Mặc Nhiên cơ bản là lại thấy cô, bàn tay to duỗi ra liền giữ chặt cơ thể cô, đè cô ở dưới thân:

"Tiểu Cách Cách, em làm sao lại cũng tới đây?" Giọng nói của anh so với lúc trước càng trầm thấp hơn, cũng càng thêm nguy hiểm. Khốn nạn! Là chính cô muốn tới sao? Có người nào sẽ thích mình vô duyên vô cớ bị người ta bắt cóc tới một nơi xa lạ không!

Tô Ca dùng ánh mắt quật cường nhìn anh, chỉ muốn hung hăng cắn một ngum lên gương mặt lạnh nhạt kia của anh.

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Như thế dường như giống dáng vẻ hung ác mạnh mẽ của một con thú nhỏ muốn cắn người, trong mắt Tần Mặc Nhiên nồng đậm ý cười. Anh cười nhạo một tiếng, thân thể hơi động một cái, hai chân liền mạnh mẽ chế trụ chân Tô Ca, đồng thời tay trái nắm lấy hai tay của Tô Ca cố định trên đầu cô.

Cả người Tô Ca không cách nào nhúc nhích nổi, chỉ có thể nhìn gương mặt lạnh lạnh như sương của anh từ từ tiến sát.

"Tiểu Cách Cách, em thích anh!" Đây là câu khẳng định mà không phải câu nghi vấn.

Khuôn mặt Tô Ca càng ửng đỏ, tim cũng đập nhanh hơn. Cô không gật đầu cũng không có phủ nhận. Một đôi mắt nhìn chăm chăm vào anh, tràn đầy chờ mong anh nói tiếp. Ai ngờ anh thế mà lại chỉ nhìn cô một lúc, về mặt càng thêm sâu không lường được.

Thật lâu sau, ngay khi ánh mắt Tô Ca trùng tới mức đau xót cơ hồ sắp ngủ thiếp đi, lại cảm giác được anh hạ một nụ hôn nhẹ nhàng trên trán mình. Tô Ca nháy mắt hoàn hồn, Tần Mặc Nhiên cũng đã nhắm hai mắt lại. Đầu của anh đặt trên cổ cô, môi chà sát tai của cô, mê hoặc nói:

"Tiểu Cách Cách, nếu muốn sống sót trở về, em phải nghe theo anh" có thể là nụ hôn vừa rồi quá mức nhẹ nhàng, sự ôn tồn quá mức như thế của Tần Mặc Nhiên khiến Tô Ca thất thần. Cô nghe thấy mình như trứng ta nhu thuận nói

"Được"

Khỏe môi Tần Mặc Nhiên nở một nụ cười không dễ dàng phát hiện ra, cô ấy, cứ thế mà toàn tâm toàn ý tin tưởng anh sao? Trong mắt hiện lên một loại cảm xúc có tên là bất đắc dĩ.

Tần Mặc Nhiên kéo đầu của cô dựa vào trên người mình, cảm giác được hô hấp nhẹ nhàng của cô thổi trên người mình, có chút ngứa, tim càng đập nhanh hơn, cuộc đời này còn có thể gặt gao ôm cô vào trong ngực như thế, cảm giác được cô vô cùng dịu dàng im lặng, thật giống như là đang nằm mơ.

Hai tay của anh không tự giác khép chặt, môi dán ở bên tai cô nói:

"Tiểu Cách Cách, ngày mai anh sẽ đưa em đến chỗ chị dâu, tự mình phải cẩn thận mọi việc, chờ thêm vài ngày nữa rảnh rồi, anh sẽ tự mình đưa em về Dương Châu."

Tô Ca sững sờ không nói lời nào, cảm giác được anh lại nhấc sợi tóc của cô lên nhẹ nhàng thưởng thức giữa các ngón tay. Thời khắc quyến luyến ôn nhu như thế, thế nhưng điều anh nghĩ tới lại chỉ là muốn đưa cô rời đi, mà cô, lại chỉ có thể gật đầu chấp nhận.

Trong tim lại dâng lên cảm giác chua xót. Rời đi, sau này sẽ thật sự không còn được gặp lại anh nữa?

"Tần Mặc Nhiên!"

Trong một phút không biết như thế nào cô lại có dũng khí như thế, đây chính là người đàn ông mà mình nhìn trúng! Một người duy nhất 26 năm qua mình, tất yếu cực kì muốn chủ động một chút.

Hai con mắt nhím chăm chăm vào ánh mắt anh, Tô Ca nói:

"Tần Mặc Nhiên, anh là kiểu người gì?"

Tần Mặc Nhiên sững sờ, nhìn cô gái trước mắt này đột nhiên ngay cả nụ cười cũng có chút ngốc nghếch, trên mặt cô gái hiện lên vẻ chờ mong. Ánh mắt không tự giác âm thầm dần. Anh nghe thấy âm thanh cực kỳ tùy ý của mình nói:

"Một tên xã hội đen xấu xa."

"A... Vậy thì có ai quy định một xã hội đen xấu xa thì không được kết hôn sao? Tần Mặc Nhiên, em muốn gả cho anh."

Hai người đồng thời ngẩn ra, Tô Ca cup mi xuống khuôn mặt đỏ bừng không dám nhìn anh, mà sắc mặt Tần Mặc Nhiên lại càng trở nên âm u.

"Bác sĩ Tô!"

Hai tay của anh đột nhiên đặt lên cổ của cô, chỉ cần hơi dùng lực một chút là cái cổ yếu ớt của cô sẽ "rắc rắc" bị vặn gãy. Bên tai truyền tới giọng nói trào phúng của Tần Mặc Nhiên

"Tiểu Cách Cách, tôi vẫn cho là cô là một người thông minh, không nghĩ tới cô cũng ngu xuẩn như những người phụ nữ khác! Kết hôn? Trong từ điển của Tần Mặc Nhiên tôi từ trước tới nay không hề có hai chữ này. Cô cho cùng cũng chỉ là người một lần từng giúp tôi lấy viên đạn ra mà thôi, dựa vào cái gì mà dám yêu cầu tôi lấy cô?"

Từng lời từng câu anh nói, làm cho sắc mặt Tô Ca càng thêm trắng bệch. Chung quy lại, chính là tự mình đa tình rồi.

"Có điều bác sĩ Tô nếu là muốn tôi lấy thân báo đáp thì, chuyện tình vui vẻ trong căn phòng, cái giường này, tôi có thể thỏa mãn cô."

Dứt lời liền dùng phần dưới của mình hung hăng đụng chạm Tô Ca một chút, đồng thời tay to cũng hướng về phía ngực Tô Ca lần mò tìm kiếm, dùng lực néo hai tiểu anh đào kia một chút, vừa lòng nhìn nó dưới sự vuốt ve của anh mà run rẩy dựng thẳng lên. Hai tay cô dùng sức đầu cơ thể Tần Mặc Nhiên xuống, đồng thời hai chân ra sức đạp khê một bên thân liền thoát khỏi sự kiềm chế của tay anh.

Tần Mặc Nhiên thấy vậy liền cười lạnh một tiếng, tiến lên một chút cánh tay dài duỗi ra ôm Tô Ca vào lòng:

"Tiểu Cách Cách, phải ngoan nhe, chỉ cần em nghe lời anh, anh liền đưa em về Dương Châu. Đừng vọng tưởng chạy trốn, trốn chạy thì càng nhanh chết... cũng chết càng thảm"

Thanh âm khàn khàn trầm thấp của anh, lộ ra nguy hiểm không cách nào nói rõ được.

Thân thể Tô Ca không tự chủ được mà run lên, nghĩ lại thì cảm giác sợ hãi liền dâng lên. Tần Mặc Nhiên, anh quả là một tên biến thái! Chính mình mất mụ thế nào mà nhìn nhầm lại có cảm giác với anh ta a!

Cẩn mạnh đôi môi, ý nghĩ duy nhất của cô chính là nhanh trở lại Dương Châu, tốt nhất là cùng với người đàn ông này nửa điểm quan hệ đều không có nữa! Tần Mặc Nhiên đặt Tô Ca ở dưới thân, cảm giác cơ thể nữ nhân mềm mại cứng đờ, thậm chí hơi phát run, vẫn cảm thấy có chút không đành lòng.

nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô. Liền xoay người nằm xuống một bên ngủ.

Thế nhưng Tô Ca lần qua lộn lại đã lầy, cả người sát lại bên giường, tới khi xác định Tần Mặc Nhiên ngủ thiếp đi, cô mới dám nhắm mắt.

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Sáng sớm hôm sau, Tô Ca tỉnh lại trước, Tần Mặc Nhiên vẫn đang ngủ. Lúc người đàn ông này ngủ say mảy vẫn nhú lại như trước, mọi hành động đều lộ ra sự đề phòng đã ngấm sâu, phảng phất đáng vẻ như chỉ một giây sau anh có thể bật dậy dùng tay bẻ gãy cổ bạn vậy.

"Sớm a, Tiểu Cách Cách." mắt anh mở to, biết cô vẫn một mực nhìn mình, khóe môi nổi lên nụ cười đùa giỡn, anh nói:

"Thế nào, thay đổi chủ ý rồi hả? Muốn cùng anh thân thiết một lần hả?"

Tô Ca trợn mắt trừng anh, đứng dậy đi rửa mặt. Khi Tô Ca quay lại, Tần Mặc Nhiên đã mặc chỉnh tề, một bộ quần áo tơ tằm màu xám thanh nhàn, khiến anh lộ ra vẻ ngánh ngánh và vô lại.

"Tiểu Cách Cách" anh nhìn cô, trong mắt có vẻ nghiêm trọng.

"Em nhất định phải nghe lời chị dâu, không nên nghe thì đừng nghe, không nên hỏi thì đừng hỏi!"

Trong lòng Tô Ca căng thẳng, vẻ mặt anh nghiêm túc như thế, giống như là đưa cô lên chiến trường. Thật sự sẽ nghiêm trọng như thế sao? Chẳng lẽ cô không thể tự mình quay về Dương Châu?

Như là hiểu được suy nghĩ của cô, anh nói:

"Hôm nay em gọi điện về nhà nói với mọi người vẫn bình an, rồi nói là tâm tình không tốt nên ở bên ngoài du lịch giải sầu. Tối đa là ba ngày, anh sẽ đưa em trở về."

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Dứt lời, anh xoay người rồi đi không hề nhìn cô nữa, chỉ là lấy di động ra gọi điện:

"Chị dâu, chị qua đây đón người đi, ân nhân cứu mạng em, mấy ngày này liền nhờ chị chăm sóc rồi."

Chỉ một lát sau, tiếng đập cửa vang lên, Tô Ca ra mở cửa, ngoài cửa có một người con gái xem ra chỉ khoảng chừng hai mươi tuổi. Trên người là quần yếm kaki, thanh xuân bức người.

"Chị dâu" Tần Mặc Nhiên tiến tới gật đầu chào, khiến người phụ nữ gọi là "Chị dâu" kia cười sáng khoái, tiến lên kéo tay của Tô Ca nói: "Bác sĩ Tô, mấy ngày này liền ở cùng tôi đi." nói xong liền lôi kéo Tô Ca ra cửa.

Phía sau, Tần Mặc Nhiên ánh mắt thâm sâu nhìn cô, hạ xuống đôi tay muốn đoạt lại xuống dưới eo, cũng xoay người bước ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Tô Ca đi theo người phụ nữ đó lên một chiếc xe thể thao màu đỏ. Sau khi thắt dây an toàn, người phụ nữ nói với Tô Ca một câu rất mạnh mẽ:

"Tô Ca, cô có thể gọi tôi là Tường Quang"

Dứt lời liền hất mái tóc dài, nhấc chân nhấn ga xe liền chạy ra ngoài.

"Tường Quang, chúng ta đang đi đâu vậy?" Ở bên ngoài quan trọng nhất chính là phải xác định được an toàn, sau khi giải quyết vấn đề an toàn, liền phải xác định vị trí hiện giờ rồi.

"Đưa cô tới thăm nhà tôi, bên trong Thiên Diễm quá nhiều lang sói, nhưng tôi đã đáp ứng Tần Mặc Nhiên, phải đảm bảo trình tiết của cô"

Tô Ca nghe vậy, hai má ửng đỏ, giống như quả đào, rung động lòng người. Tường Quang nhìn cô một cái, cười nói:

"Cuối cùng tôi cũng hiểu rõ tại sao Tần Mặc Nhiên lại thích cô rồi."

Tần Mặc Nhiên thích cô? Nếu như trước buổi tối hôm qua có người nói với cô như vậy, cô chắc chắn sẽ tin tưởng. Nhưng hiện tại... Giác mộng xuân như

vậy cô cũng không dám mơ nữa.

Nhìn nhau không nói gì, sau nửa giờ chạy xe rẽ trái rẽ phải, xe liền dừng lại trước một ngôi biệt thự ba tầng nằm giữa khu biệt thự ở ngoại thành. Tường Quang để cô xuống xe trước, sau đó một mình lái xe vào gara phía sau, sau khi quay lại, trong tay cầm một chùm chìa khóa leng keng. Sau khi mỉm cười với Tô Ca liền dẫn cô đi vào.

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Ngôi nhà rất lớn, đồ trang trí bên trong chính là phong cách Baroque. Phong cách rực rỡ hoa mỹ dường như làm Tô Ca hoa mắt. Tường Quang để Tô Ca ngồi xuống, lấy cho cô một ly nước trái cây, cười hỏi:

"Tô Ca là người Giang Nam nhỉ?"

"Đúng vậy!"

"Khó trách a, làn da trắng nõn như sữa, khiến người khác vừa nhìn đã muốn véo mấy cái rồi." Tường Quang cười hì hì nói, vừa dứt lời liền thật sự véo mặt Tô Ca một cái, lại dùng tay xoa xoa một chút, cảm thấy rất tuyệt, chắc chắn, có cơ duyên, thật tuyệt, giống như là thạch hoa quả vậy.

Tô Ca không được tự nhiên lác đầu, ánh mắt Tường Quang giống như đang xem búp bê khiến cho cô không được tự nhiên. Nhưng mà cũng không cảm nhận thấy ác ý, người phụ nữ này thật là quá thẳng thắn mà.

Đột nhiên có tiếng động cơ ở ngoài phòng, đoán chừng là ai đó quay lại. Sắc mặt Tường Quang đột nhiên biến đổi, thấp giọng mắng một tiếng:

"Chết tiệt! Thế nào mà ngay cả hần ta cũng đến đây!"

Hai tay kéo Tô Ca tới sau bức bình phong ở căn phòng bên cạnh phòng bếp, nói:

"Trốn ở bên trong đừng lên tiếng! Chờ tới khi tôi gọi cô ra ngoài mới được ra!"

Cửa phòng "bốp" một tiếng đóng lại, tấm rèm bên trong đã được kéo lại, có chút tối tăm, Tô Ca neho neho mắt mấy cái mới có thể nhìn rõ, nhưng sau khi nhìn rõ được, cô lại cực kì hi vọng chính mình bị mù! Bởi vì cảnh mà cô nhìn thấy, trên bàn ở giữa phòng, có hai người đàn ông, hai người đàn ông trần truồng!

Người đàn ông cao hơn nằm trên, lộ ra vẻ mặt diêm dúa cực kì lẳng lơ, phảng phất như bức tranh điêu khắc phương Tây cô, giờ phút này, anh ta nhìn Tô Ca chăm chăm, trên miệng là nụ cười tà mị, không hề có chút nào rằng hiện giờ bộ phận đàn ông của mình đang chôn chặt trong cơ thể người bên dưới.

Mà người đàn ông bên dưới, trên khuôn mặt tinh xảo như ngọc khề hiện lên vẻ khuất nhục, anh ta chậm rãi nhắm hai mắt lại, không dám nhìn Tô Ca. Vẻ mặt kết hợp giữa kiêu ngạo và yếu ớt, nhìn giống như con thiên nga gần chết nhưng vẫn cao ngạo, lập tức liền khiến Tô Ca đau đớn. Không có cảm giác được chính mình xuất hiện không hợp lúc, Tô Ca chỉ nghe được giọng nói đầy phẫn nộ của mình:

"Anh mau buông Hiên Mộc ra!"

Đúng vậy, người đàn ông giống như viên ngọc được bọc trong vải bố rách nát bị đặt ở bên dưới kia, chính là người mà Tần Mặc Nhiên nhờ cô cứu - Hiên Mộc.

Cái người đàn ông mà dù đau thấu xương cũng chỉ cắn răng im lặng, cái người đàn ông dù mặt tái xanh vẫn nghiêm túc nhìn mình nói cảm ơn, người đàn ông mà hết lần này tới lần khác dùng khẩu hình nói với mình hãy tha thứ cho Tần Mặc Nhiên, tuy mới chỉ gặp một lần, lại khiến Tô Ca có thiện cảm nhiều như vậy, cô sao có thể nhìn anh ta chịu khuất nhục như vậy?

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Người đàn ông chột nhứ mày, mạnh mẽ lấy ra cự long của mình, cơ thể lửa lò đi tới trước mặt Tô Ca nói:

"Người đẹp, ý của em là, buông anh ta ra, để cho em tiếp nhận hả?"

Cơ thể Tô Ca không nhận được cũng đỡ, lời người này nói tuy nhẹ nhàng nhưng lại vô cùng hạ lưu, trên người anh ta tản mát ra khí tức nguy hiểm ám muội khiến Tô Ca không rét mà run. Hiên Mộc nghe vậy thì mở to hai mắt, nhìn đau ngồi dậy, gương mặt cương cứng nghiêm nghị cười nói:

"Lẳng mau trở lại, chúng ta tiếp tục, đừng vì một người phụ nữ không biết tốt xấu làm mất hứng thú."

"Chắc chắn" người đàn ông nghe vậy liền quay đầu lại nói:

"Bảo bối, bình thường cũng không thể khiến cậu nhiệt tình như thế, vừa rồi không phải vẫn còn phụng phịu cương cứng như xác trên ở trên giường sao. Thế nào, thì ra là có người tham quan thì cậu mới có cảm giác à?"

Gương mặt Hiên Mộc liền cứng đờ lại, ngay cả nụ cười mỉm đều không thể hiện ra. Ngay cả Mộc Mộc cũng cứng đờ, cả người giống như mất đi tri giác. Người tên "Lẳng" buông Tô Ca ra, xoay người đi về phía anh ta, khoe môi hiện lên nụ cười trên tức, nét tà ác trong mắt không cách nào che dấu được.

Anh ta cứ thế đi qua, lấy tay nâng chân Hiên Mộc lên, lạnh lùng nói:

"Cậu đã thích được người ta nhìn như thế, tôi tất nhiên sẽ chiều theo" dứt lời, liền xem như Tô Ca không có ở đó, nâng cự vật lên cứ thế mà đâm vào. Biến thái! Biến thái! Cái gì được gọi là biến thái! Chính là thế, cái này cơ bản chính là cường bạo!

Hiên Mộc quay đầu đi, để lại cho Tô Ca, chỉ có sống lưng thẳng lạnh, sự ẩn nhẫn như thế lập tức khiến Tô Ca đau đớn. Chỉ nghe thấy một tiếng "xoảng xoảng" đợi tới khi Tô Ca phản ứng kịp, mới phát hiện thì ra chính mình thuận tay lấy đồ vật gì đó mà mình thuận tay chạm tới, đập vào đầu người đàn ông kia!

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Là một cái giày cao gót, gót giày nhọn vừa vịn nện vào gáy người đàn ông đó, máu chảy ra đỏ như hoa máu.

"Cô! tìm! chết!" Người đàn ông tức giận quay đầu, vẻ giận giữ như muốn băm vằm cô thành trăm mảnh khiến cô hoảng sợ. Anh ta đứng dậy đi về phía Tô Ca. Nhưng anh ta còn chưa đi được hai bước, một cái chân dài đuổi ra từ phía sau làm anh ta vấp ngã thẳng trên mặt đất, lúc ngã xuống đầu liền đập vào thành giường, sau đó máu tương chảy ra càng đỏ hơn.

Tô Ca ngồi chồm hổm ôm đầu, cảm giác tay rất run rẩy, đây... Đây là giết người sao? Cô giết người? Giết người, giết người! Hiên Mộc từ trên giường nhảy xuống, tùy tiện khoác quần áo lên sau đó vọt tới bên người Tô Ca, một tay nắm lấy tay cô nói:

"Đi mau!"

Tô Ca ngây người, chỉ có thể ngồi trên mặt đất, ngay cả khí lực cũng không có:

"Hiên Mộc! Hiên Mộc, chúng ta báo án đi, cứ nói là phòng vệ chính đáng, tòa án nhất định sẽ giảm nhẹ hình phạt"

Lúc này Hiên Mộc khẩn trương nói:

"Cô đang nói bậy bạ gì đó? Anh ta còn chưa chết đâu! Nhưng mà nếu như chờ tới lúc anh ta tỉnh lại, cô nhất định phải chết!"

Thật sự? Tên biến thái kia không chết? Tô Ca đi lên phía trước, tay run rẩy hơi đưa ra thăm dò hơi thở của anh ta, có hơi thở, chứng tỏ anh ta chỉ ngất đi mà thôi. Mặc dù trên đầu có máu, nhưng chắc cũng chỉ là chấn động não mà thôi, trái tim vẫn căng thẳng cuối cùng cũng buông xuống được. Hiên Mộc thấy vẻ mặt nhẹ nhõm trên mặt cô, vội vàng nói:

"Cô mau đi cùng tôi!"

Nói xong liền kéo tay Tô Ca muốn mở cửa.

"Không thể!"

Tô Ca mạnh mẽ cản tay anh ta lại nói:

"Bên ngoài giống như có ai đó đến đây, Tường Quang bắt tôi ở đây không được ra ngoài!"

"Đáng chết!" Hiên Mộc thấp giọng chửi thề một câu kéo Tô Ca qua nói:

"Theo lối cửa sổ này ra ngoài!"

Chữ "đi" vừa mới nói xong, cửa đột nhiên bị kéo ra, Tường Quang lộ đầu vào cười khanh khách nói:

"Tô Ca, có phải cô ngạt thở tới..." ý cười ngưng đọng lại trên mặt, cô mạnh mẽ tiến vào khép cửa phòng lại.

"Này, con mẹ nó, cuối cùng là xảy ra chuyện gì?!"

Tô Ca vừa định tra lời, lại thấy cô ấy lung tung kéo tóc, lớn tiếng nói "Không cần rồi phải không." Dứt lời cô liền đi qua, giày cao 10cm dưới chân liền hung hăng giẫm lên lưng. Sắc mặt có chút hung dữ nói: "Cạn bả! Giờ ngay cả đàn bà cũng không buông tha rồi!"

Không khí vốn khẩn trương giờ liền được buông lỏng ra. Hiên Mộc ngẩng đầu nghiêm túc nói với Tường Quang:

"Chị dâu, chị nhanh nghĩ cách giấu Tô Ca đi, Đường Lăng Tổ có thù tất báo, đợi tới lúc hấn ta tỉnh lại Tô Ca chắc chắn sẽ nguy hiểm rồi!"

"Hiểu rõ!" Tường Quang nhú mày. Túm lấy một cái áo vest từ trên giá áo khoác lên người Tô Ca, sau đó nói "Đi theo tôi"

Tô Ca đi theo Tường Quang từng bước từng bước đi ra cửa, đi qua đại sảnh liền thoáng nghe thấy tiếng cười to từ trên lầu truyền tới, trong đó có tiếng của Tần Mặc Nhiên.

Vừa ra tới cửa liền bị Tường Quang kéo tay hung hăng chạy như điên. Mãi tới khi chạy tới gara phía xa, tận tới lúc ngồi vào trên xe, Tô Ca mới nhẹ thở

phào một hơi. Tường Quang chuyên tâm lái xe, xe từ gara mới đi ra tới cửa biệt thự, liền nghe thấy giọng nói đê nặng của Tường Quang:

"Mau nằm sắp xuống!"

Thần kinh vẫn luôn khẩn trương từ lúc này liền phát huy tác dụng, theo phản xạ có điều kiện, Tô Ca liền nằm sắp xuống chỗ ngồi ở tay lái phụ.

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Lính Đặc Chủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Thần kinh vẫn luôn khẩn trương từ lúc này liền phát huy tác dụng, theo phản xạ có điều kiện, Tô Ca liền nằm sắp xuống chỗ ngồi ở tay lái phụ.

Cửa kính xe mở ra, từ phía xa mờ mờ có thể thấy được bóng dáng người, cách đó rất xa liền nghe được giọng nam thô rất nói:

"Chị cả vừa trở về lại muốn ra ngoài à?"

"Ừ, ngọt ngào quá, tôi muốn đi hóng gió!"

Nhanh nhẹn đánh đầu xe cứ thế liền xông ra ngoài, đằng xa ở phía sau người đàn ông dường như còn đang nói gì đó, Tô Ca cơ bản là không nghe rõ, tiếng gió quá lớn, Tường Quang lại lái xe cực nhanh, một cơn gió lạnh thổi tới, chui vào trong phổi khiến Tô Ca bị sặc liên tục ho khan.

"Cô có khỏe không" xe chạy tới khúc quanh tiến vào đường cao tốc, Tường Quang từ từ giảm tốc độ, quay đầu nhìn Tô Ca nói, mặt Tô Ca ửng đỏ, có chút xấu hổ:

"Tôi không sao, Tường Quang, chỉ là chúng ta vì sao, vì sao phải chạy nạn, phía sau có nguy hiểm gì sao?"

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Tường Quang nghe vậy liền nhú mày, cười nói:

"Là vì nguy hiểm, Tô Ca, cô có biết người vừa rồi bị cô đập cho ngất nằm trên đất là ai không?"

Tô Ca lắc đầu, Tường Quang thấy thế mỉm cười, một bên lái xe một bên chu miệng mạnh mẽ hôn một cái má trái Tô Ca, nhìn Tô Ca hoảng sợ ôm má trái giống như một con thỏ nhỏ sợ tới mức nhảy dựng lên, lại không cần thận đập vào mũi xe, cô cười nhăn nhó, nói:

"Tô Ca, vừa rồi ở trong phòng tôi đã muốn hôn cô một cái rồi! Làm thật tuyệt! Cái tên Đường Lăng căn bản đó tôi đã sớm không vừa mắt rồi, nếu không phải hôm nay cô đập cho hắn ta hôn mê, tôi cũng không thể sáng khoái mà giẫm đạp lên như thế!"

Tô Ca ngẩng mặt lên, bộ dáng mơ hồ, những lời của Tường Quang khiến cô hiểu ra một chút, chỉ là hơi hơi biết, dường như mình đập người đàn ông biến thái kia ngất đi là một việc tốt với cô ấy.

"Tường Quang, chúng ta đang đi đâu thế?"

die»nd³ank«equ»yd«on

Tô Ca đã thấy Tường Quang rẽ qua nhiều khúc cua, sau cùng là phóng xe tới một căn nhà có chút cũ nát, giống như là một nơi rất xưa cũ ở Côn Minh, mơ hồ có cảm giác không thích hợp. Tường Quang đánh xe một vòng, xe thể thao dừng lại tại cửa một tiệm cắt tóc nhìn cực kỳ cũ nát. Tường Quang tháo dây an toàn, nhìn Tô Ca nói:

"Tần Mặc Nhiên giao cô cho tôi, để tôi bảo đảm an toàn của cô trong ba ngày, chuyện này vốn cực kỳ đơn giản. Nhưng bởi vì vừa rồi cô mới đắc tội với "Đồ tề" "Xích Diễm" Đường Lăng, chuyện đơn giản đã biến thành cực kỳ khó khăn, nếu như Đường Lăng tỉnh lại nổi giận muốn tìm cô, chắc chắn sẽ tìm tôi đầu tiên, mọi việc, cũng chỉ đành ủy khuất cô một chút rồi."

Ủy khuất cô? Cái này có nghĩa gì?

Nhưng đợi cho tới khi cô bị thợ cắt tóc ấn ngồi lên chiếc ghế có chút bẩn thỉu. Tường Quang ngồi một bên, chỉ vào mái tóc đen tuyền bóng dài của Tô Ca, lúc cô ấy trấn định nhẹ nhàng nói với thợ cắt tóc "Cắt hết, đều cắt hết", Tô Ca không thể ngồi yên được nữa, đây đều là mái tóc cô nuôi dưỡng chăm sóc tỉ mỉ nhiều năm, sao có thể nói cắt liền cắt hả?

Vùng vàng muốn đứng lên, lại nghe thấy Tường Quang nhàn nhạt nói một câu:

"Là mạng sống quan trọng hay mái tóc quan trọng hơn?"

Tô Ca liền cam chịu ngồi xuống, như thế đơn giản là một món nợ, là điều mà mỗi người đều phải tính toán. Tường Quang buông ra một câu:

"Trước hết cô hãy đợi ở đây"

Sau đó vội vàng quay lại lái xe thể thao ra ngoài. Tô Ca ngoan ngoãn ngồi lại trên ghế, thông qua chiếc gương nhìn thợ cắt tóc múa kéo trên đầu mình, nhìn một mái tóc dài liền cứ thế từng chút từng chút rơi trên mặt đất, trong lòng có chút đau. Vì thế liền nhẹ nhàng cúi đầu không nhìn nữa, một lúc sau, chỉ nghe thấy thợ cắt tóc kia nói:

"Cô ơi,xong rồi"

Tô Ca mới mở to mắt nhìn, nhìn hình ảnh chính mình trong gương.

❧Diễn - đàn - Lê - ❧Quý - Đôn

Mái tóc trước giờ luôn dài ngang lưng bây giờ bị cắt đi toàn bộ, trên trán chỉ lưu lại một chút tóc phất phơ được chải lệch sang một bên, mắt trái dường như đều bị che lại, chỉ nhìn thấy được một chút tròn đen nhỏ tí. Tóc phía sau cũng chỉ là tóc mang tai,nhưng sợi tóc mai lại để rất dài. Ngược lại mắt bên phải lại lộ rõ ra, chỉ là lông mi mắt phải của cô vốn đã khá rậm, hiện giờ lại càng thêm rõ nét.

Chính là vì kiểu tóc này, khuôn mặt ngày thường vốn có chút gầy cũng trở nên rõ nét hơn, dường như có chút góc cạnh hơn trước. Sườn mặt thanh nhả làm nổi lên khuôn mặt anh tuấn cùng với chiếc cằm uốn lượn, trong ánh mắt linh hoạt, lại có một vẻ đẹp không gì địch nổi.

Một khuôn mặt mới mẻ như thế, khiến cho Tô Ca nhìn mà cực kỳ xa lạ. Tường Quang rất nhanh liền quay lại, nhìn thấy Tô Ca, phản ứng đầu tiên là kinh diễm. Cô ấy cười nói với người thợ cắt tóc rất lòi thối kia:

"Tay nghề của anh Tần thật sự là không có chút gì là không thành thạo nha"

"Đúng thế!" Người đàn ông mạnh mẽ nói một câu mặt lệnh rồi nhìn theo các cô ra cửa.

Lên xe, Tô Ca mới nhận thấy ghế sau xe xuất hiện thêm mấy túi đồ, mà điều kì quái chính là bên trong đều là quần áo đàn ông, chắc chắn là đồ mà Tường Quang vừa mới vội vàng vàng ra ngoài mua về. Đóng cửa xe lại, Tường Quang duỗi tay lấy một cái túi to màu trắng ra, bên trong là một cái áo sơ mi trắng, cùng với quần kaki, rồi lại trong nháy mắt lấy ra một miếng vải trắng nhét vào tay Tô Ca, nhìn cô nói:

"Mấy ngày nay phải ủy khuất cô giả làm con trai vậy, nhanh thay đi, nhớ rõ phải dùng tám vài này bó ngực thật chặt lại đấy."

Khỏe miệng Tô Ca không nhịn được co rút lại. Cái tiết mục nữ giả nam này ở hiện đại lại còn có thể làm à? Có điều, Tường Quang bảo cô làm thế, vậy thì cô cứ phải thử xem sao.

Cửa xe đều đã đóng lại. Từ bên ngoài tuyệt đối không nhìn thấy bên trong. Tô Ca nhanh chóng cời chiếc váy dài liền thân. Sử dụng tay nghề thành thạo vẫn luôn giúp người khác băng bó vết thương từ trước tới nay nhanh chóng bó ngực lại, mặc áo sơ mi,lại mặc quần vào. Quay đầu lại, lại thấy trong mắt Tường Quang tràn ngập vẻ kinh diễm.Tường Quang nhìn Tô Ca đã được biến đổi trước mặt, nhìn không được mà liu lười.

Mắt nhìn của mình thật chuẩn,áo sơ mi trắng như tuyết mặc trên người cô ấy, sắc mặt cô ấy lại càng tươi sáng như ngọc, mi mắt hơi xếch lên kia,đôi mày kiếm đầy vẻ tinh anh kia, cùng với thân hình mảnh khảnh ẩn sau áo sơ mi. Áo sơ mi được cài tới gáy, ngay cả xương quai xanh cũng không lộ ra, ngược lại lại càng thêm chút hấp dẫn dục vọng, giống như là Thiên sứ Lucy trong thần thoại Hi Lạp, mang theo sự hấp dẫn thánh khiết cùng rơi vào địa ngục.

❧Diễn - đàn - Lê - ❧Quý - Đôn

Tường Quang cực kì vừa lòng, nhưng lại mơ hồ cảm thấy có chút gì đó không đúng. Vỗ mạnh đùi một cái, cô ấy từ trong túi của mình lấy ra một đôi hoa tai kim cương hình chữ thập.

Tự tay đeo vào tai Tô Ca, cứ thế nhìn trái nhìn phải vài cái, mới cảm thấy thật sự vừa lòng.

Hình chữ thập màu trắng bạc trên lỗ tai Tô Ca nhìn cực kì chói mắt. Tôn lên vành tai trắng như tuyết, cực kì đáng yêu, khiến người ta không nhịn được mà muốn tiến lại cắn một miếng. Tường Quang vừa lòng vỗ tay,lai lấy từ trong túi ra một cái gương đưa cho Tô Ca, Tô Ca nhìn hình một thiếu niên cực kì cảm phục kia lại tăng thêm mấy phần lãng lợ diễm dúa, trong trắng và tà khí kết hợp như thế, mẫu thuẫn lại làm cho người ta không dời mắt đi được.

Không thể tin được mà trùng to mắt. Chỉ là thay đổi kiểu tóc cùng với bộ quần áo nữ trên người, thế nào mà lại cảm giác được biến đổi lớn như thế?

Tường Quang sán mặt lại gần cười hi hi nói:

"Nào em trai xinh đẹp, mau tới cho chị thơm một cái!"

Tô Ca đỏ ửng mặt, lắc mình, nhưng vẫn không tránh khỏi sự tấn công bằng nước miếng của Tường Quang. Tường Quang trêu đùa xong rồi, liền cụp mi xuống, nghiêm túc nói với Tô Ca:

"Lát nữa tôi sẽ đưa cô tới chỗ Diễm Hồng, mấy ngày nay cô ấy sẽ chiều cô, mọi việc phải tự mình cẩn thận, ba ngày sau Tần Mặc Nhiên sẽ tới đón cô, nếu thấy một ai đó trong chúng tôi đi một mình, nhất định phải làm như không biết."

Vì sao a? Cảm giác giống như đang đóng kẻ trộm vậy. Nhẹ nhàng gạt đầu đáp một tiếng "được" Tô Ca nghĩ bản thân mình không thể mang phiền toái tới cho cô ấy. Không phải ba ngày sao, ba ngày trôi qua chính mình trở về Dương Châu, coi như tất cả sự việc bây giờ là chính mình đang nằm mơ là được rồi.

Tường Quang thấy thế liền mỉm cười, lấy điện thoại ra bấm số:

"Ây, Diễm Hồng, là tôi. Cô đang ở đâu? Được, tôi biết, tôi đưa một người qua chỗ cô"

Cúp máy, chiếc xe thể thao màu đỏ giống như là tên lửa chạy ra ngoài. 10 phút, xe dừng lại ở cửa một quán bar, ở cửa có một người con gái xinh đẹp mặc áo màu hồng với mái tóc quần màu rượu đỏ đang đứng. Tường Quang kéo Tô Ca, đi tới trước mặt người đẹp, hi hi ha ha nói với cô ấy:

"Diễm Hồng, thế nào? Cậu nhóc này cũng được chứ?"

☺Diễm - đàn - Lê - ☺Quý - Đôn

Người phụ nữ tên Diễm Hồng lấy tay nâng cằm Tô Ca lên, cẩn thận ngắm nghía một hồi, sau đó nói:

"Ừ khá được, bộ dáng thanh sạch, vẫn còn là "con chim non" chứ?"

"Đúng thế. Đây chính là người tôi thật không dễ dàng gì mà cướp được từ trên tay Đường Lăng đấy. Hiện tại Đường Lăng đang ráo riết truy tìm cậu ta. Diễm Hồng, người tôi gửi lại chỗ cô trước, ba ngày sau tôi trở lại."

Diễm Hồng nghe vậy trong mắt có ánh chớp lóe, mặt mang theo ý hận nói:

"Lại là Đường Lăng! Yên tâm, người để lại chỗ tôi, ba ngày sau cô tới nhận, bảo đảm một cọng tóc cũng không hư tổn. Có thể chọc phá Đường Lăng là việc tốt, tôi luôn vui mừng chờ đợi thành công."

Tường Quang nghe vậy liền cười nói: "Tôi cũng thế"

Cô ấy đẩy Tô Ca về phía Diễm Hồng, nói:

"Tiểu Ca, mấy ngày nay cậu đi theo chị Diễm Hồng một bước lên tiên đi, bye bye." Tường Quang mở cửa xe, trao nụ hôn gió về phía Tô Ca, sau đó nhanh chóng chạy đi. Cái cô nàng Tường Quang này, như là đem xe thể thao của mình thành hóa tiên rồi.

☺Diễm - đàn - Lê - ☺Quý - Đôn

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

"Cậu tên là gì" Diễm Hồng nhìn Tô Ca, quyến rũ nói.

"Tô Ca"

"Tên rất hay" Diễm Hồng cười một cái, lại nói tiếp:

"Nhưng mà dường như quá đáng đấy rồi, cậu tùy tiện đổi một cái tên khác đi."

Gi cơ... Ngay cả tên cũng không thể dùng sao?

"Vậy thì đổi thành Bạch Luyện đi" Bạch Luyện, White Silk, cô vẫn luôn rất thích cụm từ này.

"Được, vậy thì Bạch Luyện, đi theo tôi" Diễm Hồng chợt nhú mày, mở cửa chiếc Porsche màu trắng, ngồi xuống trước. Tô Ca đi theo lên xe. Xe chạy được vài phút, trong lòng Tô Ca vụng trộm cảm thán, Diễm Hồng lái xe ổn định hơn Tường Quang, ít nhất chính mình không cần lo lắng cho sự an toàn tính mệnh.

❧Diễn - đàn - Lê - ❧Quý - Đôn

Chỉ lát sau, xe dừng lại. Lúc Tô Ca xuống xe liền sững sốt một hồi. Đây...Đây không phải là Thiên Diễm,nơi mà sáng nay cô mới vừa rời đi sao? Thế nào mà sau một vòng lớn lại tới nơi này rồi?

"Bạch Luyện, cậu đã từng tới Thiên Diễm?" Giọng nói của Diễm Hồng lộ rõ sự nghi ngờ.

"Ừm,đã từng tới,buổi sáng chính là từ chỗ này rời đi" Tô Ca cố gắng làm ra vẻ tự nhiên nói.

"Ai đã mang cậu tới đây?"

"Tần Mặc Nhiên"không nghĩ ngợi gì đã thốt ra,tới khi nghe được âm thanh của chính mình mới cảm thấy có chút không thích hợp,điều đó,không phải người đưa cô tới là Sở Viêm sao?

Nhưng vừa định mở miệng sửa lại cho đúng lại thấy gương mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc của Diễm Hồng:

"Thật ra thì chủ nhân thật sự của cô là Tần Mặc Nhiên!" Không tự giác đưa tay sờ sờ cằm, ý cười trong mắt Diễm Hồng càng lộ rõ.

die»nd²ank«equ»yd«on

"Khuyến Tần Mặc Nhiên đối đầu với Đường Lăng,chắc chắn,có trò hay rồi."

Cô ấy kéo Tô Ca vẫn đang như lọt vào trong sương mù đi vào trong Thiên Diễm.

Tô Ca bị các loại hành lang gấp khúc với tạo hình kì lạ làm cho hoa mắt, theo sau Diễm Hồng qua nhiều khúc cua, sau cùng liền dừng lại trước một căn phòng, trong căn phòng này cũng giống hệt như các phòng khác ở Thiên Diễm, chỉ là trên bảng số phòng có nhiều hơn một thanh dấu màu đỏ,Diễm Hồng lấy chìa khóa mở cửa.

Sau khi Tô Ca đi vào mới phát hiện bên trong có một không gian riêng,gia sách bằng gỗ từ đàn đặt ở bên trái cửa ra vào, cổ điển, lịch sự,tao nhã, nhưng đối diện giá sách lại là một cái tatami màu hồng. Tủ lạnh, tivi tất cả những đồ dùng sinh hoạt hiện đại đều có, mà điều khiến Tô Ca ngạc nhiên nhất, chính là trên giá sách không phải là sách. Kì thực chính là một bình rượu đỏ, còn có những chiếc cốc thủy tinh chân dài lung linh. Hiện đại và cổ đại kết hợp hoàn mĩ. Diễm Hồng thực đúng là một người phụ nữ biết thưởng thức.

Tô Ca nghĩ như vậy,lúc này cô đang ngồi trên tatami thưởng thức ly nước trái cây ướp lạnh mà Diễm Hồng chuẩn bị cho mình. Nước ướp lạnh làm mát, quả nhiên là vật cần có trong mùa hè.

"Tiểu Suất Ca" Diễm Hồng tựa và trên người cô nhưón mày nâng cằm cô lên.

"Nhà tôi trang trí không tệ đúng không"

"Ừm, rất có phong cách" Tô Ca nói đơn giản mà hàm ý sâu xa.

Diễm Hồng dường như bất mãn với sự ca ngạo đơn giản của Tô Ca, tiến lại gần Tô Ca, môi đỏ chu lên, dường như sắp chạm vào mặt Tô Ca,Tô Ca hoảng sợ, cô ấy không phải là thật sự xem mình là con trai nên đùa giỡn chứ.

"Chị Diễm Hồng, em là con gái"

Diễm Hồng nghe vậy liền thu môi về, nhìn Tô Ca cười nói:

"Bạch Luyện, cậu thật không thú vị chút nào! Tôi dĩ nhiên là biết cậu là con gái, với cái tay nghề này của Tường Quang mà che giấu được tôi sao?"

❧Diễn - đàn - Lê - ❧Quý - Đôn

"Vây vừa rồi chị..." Tô Ca cau mày, nghi ngờ nói:

"Chỉ đùa một chút thôi mà"

Tô Ca nghe vậy, khóe môi không nhịn được co rút lại. Lại thấy khuôn mặt mang đầy vẻ bất quái của Diễm Hồng đang tới gần.

"Chủ nuôi thực sự của cô là Tần Mặc Nhiên, vậy sao lại đắc tội với Đường Lăng biến thái kia?"

Chủ nuôi? Đây là lần thứ hai cô nghe thấy Diễm Hồng nói tới từ này. Có chút nghi hoặc, Tô Ca quyết định coi như không có. Lại nghe thấy Diễm Hồng nói:

"Chẳng lẽ Đường Lăng cũng xem trọng cô,muốn cưỡng chiếm cô? Nhưng mà điều này cũng không đúng mà, Đường Lăng không phải vẫn luôn thích đàn ông thôi sao? Hơn nữa vị trí của hắn ta và Tần Mặc Nhiên là ngang nhau,không tới mức trắng trợn ngay dưới tay Tần Mặc Nhiên mà cướp người đi chứ?"

Cái gì mà cường chiếm cô? Cái gì mà cướp thịt ngay dưới miệng? Sao cô càng nghe càng thấy không thích hợp thế? Cụp mi xuống, Tô Ca thần nhiên nói:

"Chị Diễm Hồng, thật ra không phức tạp như thế, chỉ là em không cẩn thận đánh ngã Đường Lăng, Tường Quang cô ấy sợ Đường Lăng tìm em trả thù, cho nên mới đưa em tới trốn ở chỗ chị."

❧Diễm - đàn - Lê - ❧Quý - Đôn

Thực giác, cô không muốn nói ra chuyện Hiên Mộc phải chịu nhục kia.

"Đánh ngã?" Bất ngờ âm thanh của Diễm Hồng đột nhiên nâng cao 180 độ, cô ấy đánh giá thân hình mảnh khảnh của Tô Ca, biểu tình không thể tin, thâm thúy nhếch mi, cô ấy nói:

"Quả nhiên là người của Tần Mặc Nhiên, thân thủ đều lưu loát như thế"

Người của Tần Mặc Nhiên? Tô Ca há miệng thờ đốc muốn giải thích, cuối cùng vẫn quyết định từ bỏ, cô thấy thật ra mình không bài xích cách xưng hô này. Huống chi nhìn bộ dáng thì ra là thể của Diễm Hồng, giải thích cũng vô ích. Đón giãn liền cúi đầu, yên ổn uống nước trái cây.

Gót giày của Diễm Hồng cộp cộp xuống sàn nhà, dường như đi vào phòng, chỉ lát sau cô ấy lại quay lại, trong tay cầm một đồng bóng hóa trang, phấn lót, các loại gì đó, ngồi xuống đối diện Tô Ca nói:

"Nếu muốn giả dạng đàn ông thì phải giả từng nét. Với tính cách có thù tất báo của Đường Lăng, chắc chắn hiện giờ anh ta đang lật tung thế giới lên tìm cô. Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. Tiểu nha đầu Tường Quang thế mà cũng có chút thông minh."

❧Diễm - đàn - Lê - ❧Quý - Đôn

Tô Ca nghe thế liền ngoan ngoãn ngồi trên tatami, mặc cho Diễm Hồng thay đổi các loại đồ trên tay bôi bôi trét trét lên mặt. Chỉ chốc lát sau đã xong, cô ấy đưa cho Tô Ca một cái gương, chỉ liếc một cái liền ngu ngơ luôn.

Trên mặt hoàn toàn không nhìn ra được là đã động tay động chân vào chỗ nào, nhưng mà toàn bộ lại có thêm vài phần anh khí của đàn ông, lại vẫn mang theo chút ngây ngô chỉ thiếu niên mới có.

Chính mình thế này so với lúc trước lại càng giống đàn ông hơn. Nếu không phải là mặt mình, Tô Ca nhìn thấy chắc chắn sẽ cảm thán một câu, thật là một người đàn ông thanh tú. Đúng vậy, thanh tú, lại làm cho người ta có cảm giác đầu tiên, đó là một người đàn ông.

Diễm Hồng cực kỳ hài lòng với vẻ mặt tròn mắt há hốc mồm của Tô Ca. Hai tay cầm lấy một tấm da nhìn giống như là niêm mạc dán vào cổ Tô Ca, động tay một chút liền làm cho phần da cổ của cô hơi lòi ra một chút, Tô Ca vừa nhìn vào gương, trên cổ mình thế mà lại xuất hiện một cái hằn kết?!

Là khoa học hiện đại kỹ thuật phát triển rồi hay là cô lạc hậu rồi?

"Được! Hiện tại thì đúng là một người đàn ông rồi." Diễm Hồng vỗ vỗ vai Tô Ca, lại nói tiếp:

"Bạch Luyện, ba ngày nay, cậu liền ở lại làm thư sinh ở Đoạn Tụ Đường đi"

❧Diễm - đàn - Lê - ❧Quý - Đôn

Đoạn Tụ Đường? Thư sinh? Tô Ca mở to hai mắt nhìn, rốt cục không nhận được nói:

"Chị nói Đoạn Tụ đường với thư sinh rốt cuộc là có ý gì?" Vì cái gì mà bọn cô nghe không hiểu?

"Oa, cậu thế mà không biết?!" Tô Ca gật đầu.

Diễm Hồng hỏi: "Cậu tới Thiên Diễm bao lâu rồi?"

"Một ngày"

"Tới bằng cách nào?"

"Bị trói tới"

"Vậy trước đó thì cậu làm gì?"

"Ách, em vẫn là bác sĩ"

"Trời ạ!" Chỉ thấy Diễm Hồng vừa vỗ trán lộ vẻ "Chà trách", cô ấy hạ mi, nghiêm mặt nói:

"Bạch Luyện, hiện tại nơi chúng ta ở là Thiên Diễm, cô có biết Thiên Diễm là nơi như thế nào không?"

Điền - đàn - Lê - Quý - Đôn

"Biết, là nhà tắm công cộng."

Diễm Hồng chống cằm, cố gắng bình tĩnh nói:

"Thiên Diễm không đơn giản là một nhà tắm công cộng. Nó thật ra... là một nơi tiêu tiền. Nơi này là nơi cung cấp bất cứ thứ gì mà cậu cần để hưởng thụ nhục dục, điều kiện duy nhất là cậu có tiền."

Bên trong Thiên Diễm chia làm ba bộ phận, một cái là Quyển Luyến Đường, một cái là Đoạn Tụ Đường, còn một cái là Ma Kính Đường."

Nhìn đáng vẻ ngây thơ của Tô Ca, Diễm Hồng hơi cong lên môi đỏ, có chút trào phúng nói:

"Quyển luyến đường là nơi nam nữ tìm hoan mua vui, nhân viên phục vụ bên trong nam nữ đều có, ngoại hình đều cực kỳ xuất sắc. Mà Đoạn Tụ đường, nghĩa cũng như tên đều nghĩa là nơi cánh đàn ông tới tìm hoan ái, mà nhân viên phục vụ bên trong đều là các thanh thiếu niên thanh tú mảnh khảnh, gọi là thư sinh. Đến Ma Kính đường, thì còn lại chính là nơi cánh phụ nữ tới tìm tình nhân, mà nhân viên phục vụ bên trong đều là các nữ tử thanh tú, mà tất cả đều không nhìn thấu được tâm can họ. Gọi là kỳ sĩ. Mà chị, chính là người quản lý thứ hai của Đoạn Tụ đường, Bạch Luyện, cậu hiểu chưa?"

Điền - đàn - Lê - Quý - Đôn

Hiểu chưa? Cô dĩ nhiên là đã hiểu, chỉ là có chút không thể tin được mà thôi, ở hiện đại mà lại có nơi khiến nhục dục con người phát triển tới mức này sao?

Diễm Hồng nhìn vẻ mê mang trên mặt cô, nét cười trên khóe môi càng sâu, cô ấy nói: "Tồn tại được tức là có nhu cầu, Bạch Luyện, cậu không cần quá để ý."

Tô Ca gật đầu, mặc dù, được rồi, mặc dù sự tồn tại của nơi này quá phức tạp với suy nghĩ của cô, nhưng chỉ cần nghĩ tới ba ngày sau là có thể về nhà an toàn, cô không cần quan tâm!

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Nhưng rất nhanh Tô Ca liền phát hiện cái việc không cần để ý này của mình là quá sớm rồi. Đặc biệt là khi Diễm Hồng đưa cho cô một bộ đồng phục nhân viên nam, áo sơ mi trắng, quần đen, một loại mà không cần để ý tới thái độ liên giảm giá cực đại rồi.

Phía trong vạt áo đồng phục đều có vạt dài văn hoa hoa nẫu đơn, tôn lên cái cổ trắng, được rồi, cái này không sao. Dù sao cũng là làm tăng thêm một chút lịch sự tao nhã và lộng lẫy. Quần dài màu đen thuộc kiểu bó sát, nơi ống chân còn buộc thêm một cái chuông bạc nhỏ. Được rồi, cái này cũng không có gì, cùng lắm bộc lộ được cái chân thon dài, trắng như tuyết lại khiến cô tăng thêm phần thanh tú đáng yêu mà thôi.

die>nd<ank<equ>yd<on

Nhưng mà ai có thể nói cho cô biết, phần vải dẹt phía hông mặt sau quần đen tới cùng là đã đi đâu rồi hả?

Sau khi Tô Ca mặc cái quần này vào mới phát hiện, phần quần bao bọc phía hông thế nhưng lại rỗng, chỉ có hai tấm vải ren màu đen che lại. Khe đùi duyên dáng hoàn toàn bại lộ ra, đường cong duyên dáng như thể vẫn kéo xuống phía dưới sau đó thì nối liền với vải dẹt màu đen phía dưới, bắp đùi trắng bóng cùng với vải dẹt màu đen tuyền, một sự gợi cảm lẳng lơ diễm dúa không nói thành lời, chỉ sợ là ngay cả tu sĩ cấm dục nhìn thấy, cũng có thể phát điên! Loại bỏ lễ nghi tôn giáo, mà tham gia vào thế giới dục vọng tình ái.

"Sao hả? Khó nhìn hả?" Trước con mặt đỏ hồng như thỏ nhô của Tô Ca với cái mặt đỏ bừng, Diễm Hồng liền trêu ghẹo một chút.

"Không phải, mà là quá đẹp rồi... Chị Diễm Hồng, chị có cách nào giúp em che chắn một chút không?"

Nụ cười của Diễm Hồng ngừng lại, quay người đi vào phòng ngủ, không lâu sau thì quay lại, trên tay cầm hai cái quần lót cạp cao đường viền thêu hoa, nói với Tô Ca

"Chọn lấy một cái"

Một đỏ một trắng, Tô Ca không do dự chọn cái màu trắng, che chắn khe đùi và hông, như thế cảm giác chính mình bại lộ trước mặt mọi người mới không còn.

die>nd<ank<equ>y<d<on

Diễm Hồng tao nhã ngồi trên sô pha, từ trên người lấy ra một túi thuốc la dài mảnh từ trong bao thuốc, thấy Tô Ca nhú mảy, cô cố ý đùa dai, hít một hơi dài, sau đó kéo Tô Ca qua. Phun toàn bộ khói lên mặt Tô Ca, nhìn Tô Ca bị sặc, đôi mắt ngập nước cả khuôn mặt nhăn nhó như cái bánh bao. Trong đôi mắt hiện lên vẻ ghen sắc. Chẳng bao lâu nữa, chính mình cũng thế đi,cũng sẽ trong sạch chính trực, không có chút khói nào,nhưng từ khi đi theo chân của người kia.

"Chị Diễm Hồng,hít ít khói vào thôi, hít quá nhiều khói vào không tốt cho phổi." Tô Ca chớp mắt nói.

"Ừm, biết rõ." Diễm Hồng tiện tay dụi tắt tàn thuốc.

Con thỏ nhỏ mà Tần Mặc Nhiên nuôi nhốt này có chút giống cô năm đó, thiện lương, ánh mắt sạch sẽ, không hề có tâm tư che dấu bất kì điều gì.

Nhẹ hạ mi mắt,thu hồi tất cả suy nghĩ, Diễm Hồng nói:

"Lát nữa sẽ có người đưa thức ăn nhanh tới, cậu ăn xong thì ngủ một giấc thoải mái đi,buổi tối còn phải bắt đầu làm việc. Ban đêm ở Thiên Diễm, sẽ không giống như thế."

die>nd<ank<equ>y<d<on

Tô Ca nhu thuận gật đầu,Diễm Hồng thấy vậy, đôi tay không tự chủ đưa ra nhẹ nhàng vuốt tóc cô nói

"Bạch Luyện, thật ra tôi cũng có thể giấu cậu ở phòng của tôi, nhưng mà bên Đoạn Tụ Đường, tôi không thể không quản, vì phòng ngừa có kẻ không có mắt xông tới,cậu buổi tối vẫn là đi cùng tôi đi,yên tâm, chỉ cần nghiêm chỉnh dọn dẹp bát đĩa, rót rượu là được rồi. Trong phạm vi của tôi,người bình thường không có gan động tới cậu."

"Được"

Tô Ca cực kỳ miễn cảm nhận thấy thái độ của Diễm Hồng đối với mình tốt hơn rồi,tìm hiểu mình và thân thiết hơn. Tâm trạng cũng ổn định hơn, mặc dù những ngày này gặp được những chuyện khiến người ta khó hiểu, nhưng may mà những người này đều rất tốt, trừ...

Lắc đầu, ngăn chính mình nghĩ tới người đàn ông tên Tần Mặc Nhiên kia, Tô Ca quyết định vui đầu đi ngủ,nhưng dạ dày không chịu thua kém phát ra âm thanh kháng nghị.

Sắc mặt cứng đờ,Diễm Hồng nở nụ cười trước,cô ấy nói:

die>nd<ank<equ>y<d<on

"Từ sáng sớm tới giờ chưa có gì ăn,đói là bình thường,yên tâm, đồ ăn mua ở bên ngoài cũng sắp tới rồi,"

Cô ấy đứng dậy đi vào phòng trong thay một chiếc váy ngắn hoa văn con báo,nói với Tô Ca:

"Tiểu Bạch Luyện,chị ra ngoài trước,cậu ăn xong thì trước hết nghỉ ngơi một lát, buổi tối chị gọi cậu tới."

Nói xong liền ném cho Tô Ca một ánh mắt phong tình vạn chủng,sau đó đi ra ngoài trước. Diễm Hồng vừa mới đi, đồ ăn mua bên ngoài đã tới, Tô Ca ăn qua loa cho xong bữa,đem cơm thừa và cà mên xử lý xong,rồi rửa mặt một chút,sau đó liền nằm lên sạp gỗ. Cảm giác xương cốt toàn thân đã mềm đi rồi. Cuộn tròn trong chiếc chăn, chỉ lát sau cô liền ngủ thiếp đi.

Nhưng thật sự rất kì quái, từ trước tới nay cô rất ít khi nằm mơ nhưng lần này lại có một giấc mộng rất dài. Trong giấc mộng là khung cảnh trước một giàn hoa tường vi, chính mình trở lại dáng vẻ năm mười lăm mười sáu tuổi,nặc váy dài trắng,buộc tóc cao đuôi ngựa vẫn luôn mỉm cười, đứng bên cạnh là một thiếu niên mặc áo sơ mi trắng, vẫn luôn nói gì đó với cô. Nhưng trong giấc mơ lại nổi lên sương mù, gương mặt người thiếu niên kia vẫn luôn ẩn trong sương mù khiến người ta cảm thấy không chân thực, thậm chí còn không rõ ràng như khóm tường vi trước mặt.chiếu vào trong mắt Tô Ca , chỉ có một bóng dáng cao gầy giống như một cái gậy trúc.

Một giấc mộng cứ thế xoay quanh khóm hoa Tường Vi, cùng với bàn tay thon dài đưa ra từ trong áo sơ mi của người thiếu niên kia,dường như anh ta muốn kéo cô ra khỏi biển hoa,cô lại cứ một lần rồi một lần hất tay anh ra. Giây phút cuối cùng trong mắt chính mình, là hình ảnh chính mình năm mười sáu tuổi cực kì cổ chấp cùng ánh mắt mê mang đó.

die>nd<ank<equ>y<d<on

"Bạch Luyện, Bạch Luyện mau tỉnh lại,nên dậy rồi." Lúc Tô Ca mở to mắt, liền nhìn thấy gương mặt mang theo ý cười nhàn nhạt của Diễm Hồng. Cô ấy vỗ nhẹ mặt Tô Ca và nói:

"Nhanh đi rửa mặt một chút đi, sau đó thay đồng phục, chúng ta nên đi qua đó rồi."

Tô Ca gật đầu,lúc này cô mới phát hiện thì ra đã là buổi tối rồi, giấc mơ này, cũng thật là dài.

Rửa mặt xong, lại thay đổi quần áo, Diễm Hồng lại bưng ra hai cái chai lọ đi tới sô pha.

"Ngồi xuống đi" Tô Ca nghe theo, ngồi chồm hồm xuống phía trước, Diễm Hồng liền nhanh chóng lấy dụng cụ vẽ loạn lên mặt cô một lúc.

"Xong" chỉ nghe thấy Diễm Hồng thở phào nhẹ nhõm, Tô Ca lấy gương qua, phát hiện thấy đáng về nam tính lại được cô ấy làm cho sâu sắc thêm mấy phần, vẫn là hình ảnh người con trai thanh tú như trước, mặt mày ản chút anh khí. Cười cười thỏa mãn, sau khi chuẩn bị sẵn sàng, Tô Ca liền đi theo Diễm Hồng ra ngoài.

die»nd²ank«equ»yd«on

Lại là đi qua những hành lang vòng vèo gấp khúc, cuối cùng đi tới một cái cửa bên cạnh tường cực kỳ khó nhận thấy, chỉ thấy Diễm Hồng khẽ chuyển động cái nắm xoáy ở góc bên trái cửa. Cái cửa "chỉ nha" một tiếng liền mở ra, lộ ra một cái cầu thang bộ thật dài xoáy tròn, bậc thang vẫn kéo dài xuống phía dưới, đi đến giữa Tô Ca mới phát hiện phía dưới này thật ra là một nơi dưới thành phố.

Khác biệt với Thiên Diễm trên mặt đất vào ban ngày thật thiếu sức sống, thì toàn bộ đường hầm bên dưới được thấp đèn lồng đỏ sẫm, trên tường là bức vẽ thật lớn cảnh vui chơi cổ đại. Chiếc áo choàng rộng rãi, những đường cong lưu loát. Trong phòng những phục vụ nam mặc đồng phục giống như Tô Ca đi tới đi lui, khóe môi đều giữ nụ cười mê người. Tao nhã mà lại không thể hiện chút nịnh nọt.

Toàn bộ phòng khách được bố trí như một cái quán bar, nhưng lại không có sự ồn nháo như quán bar, ngay cả âm nhạc cũng là một bản piano nhẹ nhàng thư thái. Cảm giác như là lạc vào một thế giới khác, nếu như không có những phục vụ nam mặc quần đen, phía sau mỏng lộ ra một mảng da trắng, cô chắc chắn sẽ cho là mình đi lầm lạc vào yến tiệc của một nhà quý tộc nào đó.

"Mang vào đi" Diễm Hồng không biết lấy từ đâu ra một cái chụp mắt nơ bướm, đưa cho Tô Ca, hai mắt thâm thúy nhếch lên nói:

"Bạch Luyện, đây chính là đãi ngộ mà chỉ người mới mới có"

Tô Ca nghe thế liền nhanh chóng cầm lấy đeo lên mặt. Mặc dù hiện tại là ở Côn Minh không phải nơi cô rất quen thuộc - Dương Châu, nhưng rất khó bảo đảm sẽ không gặp người quen. Nếu để cho người khác biết Tô Ca cô hiện tại làm việc ở Thiên Diễm với chức vụ Ngưu Lang, sau khi về nhà không chết thì cũng bị mẹ già lột da.

die»nd²ank«equ»yd«on

Tô Ca cẩn thận đi theo sau Diễm Hồng tới chỗ giống như là quầy bar, phía sau quầy bar là những chiếc sofa dài màu vàng nhạt mềm mại, Diễm Hồng cất bước tới sofa ngồi, đôi chân thon dài trắng như tuyết gác lên sofa, dưới ánh trắng mỏng lung mờ hồ tạo nên một mỹ thái khó nói thành lời, Tô Ca ngồi ngay bên cạnh cô ấy, có cảm giác áp bức tay chân bó buộc, hoàn toàn không biết tiếp theo mình nên làm gì.

"Chị Hồng, chị đến rồi." chỉ thấy một âm thanh dịu dàng như dòng suối nhỏ dịu dàng mùa xuân vang lên, Tô Ca ngẩng đầu lên, liền thấy một khuôn mặt như thế.

Mái tóc màu đỏ lửa, đôi môi đỏ mọng ướt át, còn có đôi mắt thâm sâu phảng phất một cảm giác sắc lạnh như ngọc lưu ly, cả người giống như một đóa hồng nở rộ làm người ta không thể dời ánh mắt.

Chỉ thấy thiếu niên hoa hồng cúi người đặt một nụ hôn mềm nhẹ lên gương mặt Diễm Hồng. Diễm Hồng được hôn thì khanh khách cười, thuận tay ôm lấy thắt lưng người thiếu niên đó kéo anh ta ngồi vào trong lòng. Quay đầu nói với Tô Ca đang thất thần:

"Bạch Luyện, đây là Minh Hà, thư sinh đứng đầu bảng của Đoạn Tụ Đường a..."

die»nd²ank«equ»yd«on

Tô Ca bấu môi dưới, cố gắng nở một nụ cười thân thiện với người đẹp hoa hồng này, nhưng lại không ngờ Minh Hà lại khinh thường nhìn cô một cái, ngược lại quay ra nói với Diễm Hồng:

"Chị Hồng, mấy ngày nay người mới tới hết người này tới người khác, chị nhìn cái tên này đi, trừ ánh mắt có chút đặc sắc ra, tư sắc cực kỳ bình thường mà thôi."

Vừa nói vừa làm nũng đập vai Diễm Hồng, lại nói tiếp:

"Hiện giờ Đoạn Tụ Đường, là bất kỳ ai cũng có thể vào sao?"

Diễm Hồng buồn cười nhìn đôi môi đỏ mọng trên mặt người đẹp hoa hồng, nói:

"Minh Hà, Bạch Luyện là sinh viên đại học gia cảnh bần hàn, tới đây để kiếm học phí mà thôi, em phải giúp cậu ta nhanh chóng nắm bắt, cũng đừng để cậu ta bị người khác chiếm tiện nghi."

Minh Hà nghe thế thâm thúy nhếch mi mắt lên liếc Tô Ca một cái, sau đó nói:

"Bạch Luyện, cậu theo tôi tới đây."

die»nd²ank«equ»yd«on

Tô Ca liếc nhìn Diễm Hồng một cái, sau đó nhẹ nhàng cúi đầu, vì thế cô liền đi theo sau Minh Hà, tới một căn phòng bố trí phong cách châu Âu, tràn đầy khắp phòng đều là rượu, mùi rượu nồng xông thẳng vào mũi.

Minh Hà lạnh nhạt nói với Tô Ca:

" "Tiểu bạch kiểm", xét thấy cậu là người mới tới, trước hết học bung rượu lên như thế nào đi."

" "Tiểu bạch kiểm"? Tô Ca kinh ngạc nói lặp lại

Minh Hà nghe thế chợt nhú mồm, ánh mắt đánh giá cô một vòng từ trên xuống dưới, nói:

"Nhìn cậu gầy ồ ồm yếu, thân hình lại thấp như thế, không phải là tiểu ả. Cậu lại tên là Bạch Luyện, hợp lại không phải là "Tiểu Bạch kiểm" à" "Tiểu bạch kiểm", cậu bộ dáng trắng trẻo nõn nà, tên này thật đúng là hợp với cậu."

die»nd«ank«equ»yd«on

Tô Ca nhẹ cup mi mắt, cô quyết định coi như anh ta không tồn tại, người đẹp hoa hồng trước mặt này nhìn thì cũng lắm mới mười tám mười chín tuổi, cô lớn hơn cậu ta rất nhiều, coi như là không chấp nhận đứa nhỏ không hiểu chuyện đùa dai là được rồi.

Thấy Tô Ca không để ý tới mình, Minh Hà nhún vai, trên tay không biết từ đâu lấy ra một cái mâm, lại lấy từ trên giá rượu xuống mấy bình rượu đỏ, đặt hết lên mâm rồi nhét vào tay Tô Ca, nói:

"Cậu mới tới ngày đầu tiên, trước hết thì học bán rượu là được. Những loại rượu này, tối hôm nay phải bán hết đi."

"Được." Tô Ca gật đầu, không phải là mời khách dùng rượu để đẩy mạnh tiêu thụ sao, khi cô học đại học có làm thêm tại quán cà phê, chuyện này cũng không làm khó được cô.

Cô ngẩng đầu lên hỏi:

"Những loại rượu này bán với giá bao nhiêu?"

"Tất cả đều là năm vạn một bình."

"Phốc"

Tay Tô Ca run lên, chút nữa đem những bình rượu trên mâm làm đổ hết. Năm vạn một bình, thế nào lại giống như bạn đi cướp vậy?

die»nd«ank«equ»yd«on

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Có thể là biểu hiện kinh ngạc của cô quá mức rõ ràng, Minh Hà khinh miệt nhìn cô một cái, ánh sáng trong con ngươi màu hổ phách khẽ lay động, gọn nước mênh mông. Khẽ nhích khóe môi duyên dáng, thanh âm lạnh lùng nói:

"Rượu đỏ bình thường dĩ nhiên là không có mức giá này, nhưng mà đàn ông tới nơi này, có mấy người thật sự là tới để uống rượu? Cậu nếu có thể lấy lòng bọn họ, đừng nói là năm vạn, năm trăm vạn đều là chút lòng thành"

Năm trăm vạn? Tô Ca cúi đầu xuống cố gắng tính toán lại. Nha nha, cô cố sống cố chết làm việc vài chục năm mới có thể có nhiều tiền như vậy. Hạ mi mắt xuống, cô gắng để biểu hiện của mình không phải là tham tiền, Tô Ca bình tĩnh nói:

"Tôi bán một bình rượu thì trích hoa hồng bao nhiêu?"

"Trích hoa hồng?!"

Chỉ thấy Minh Hà nhìn cô một cách quái dị, sau đó cười ha hả nói:

"Trích hoa hồng?" "tiểu bạch kiểm" cậu coi nơi này là siêu thị đang khuyến mại sao? Trong Thiên Diễm mà cũng nói chuyện trích hoa hồng, thế nào, tiền lương mấy chục vạn một tháng cũng không thỏa mãn khẩu vị của cậu được à?"

❧Diễn - đàn - Lê - ❧Quý - Đôn

Tiền lương... mấy chục vạn? Không nhận được sờ cảm, trong lòng Tô Ca than nhẹ, khó trách những phục vụ nam ở đây về ngoài đều có thể sánh với mình tinh cấp hai trên tivi. Đương nhiên, cái vị Minh Hà này là cấp bậc siêu sao, Thiên Vương.

Tô Ca cúi đầu quyết định không đáp lại, đây chính là cái được gọi là nói nhiều sai nhiều. May mà Minh Hà cũng không bày tỏ thái độ muốn nói tiếp cái đề tài này. Cậu ta xoay người ra khỏi phòng, Tô Ca bụng mồm cũng theo thật sát phía sau cậu ta, trong mắt nhìn thấy được cái mông vênh cao, khe đùi trắng nõn lộ ra phía sau người thanh niên kia. Đột nhiên cảm thấy yết hầu căng thẳng, ho nhẹ một tiếng, cố gắng làm ra vẻ như không có gì, đồng thời trong lòng tự nói với chính mình, bình tĩnh, phải bình tĩnh, phải chống lại sức hấp dẫn của mỹ nam a.

Đại sảnh giữa Đoạn Tụ Đường giống như là ở quán bar, nhưng mà hai bên đại sảnh mơ hồ biến thành một cái vòng tròn, trên vòng cung của đường tròn được phân chia thành những phòng bao nhỏ, Minh Hà nói:

"Chủ nhân của mỗi gian phòng đều không giống nhau, nơi này giống như là một hậu viện riêng của bọn họ. Dĩ nhiên, bao trọn một căn phòng một năm giá cả xa xỉ, cho nên người nhìn xem những người đàn ông ngồi ở đại sảnh uống rượu nghe hát, phần lớn là người không có nhiều tiền bạc hoặc là ra tay chậm. Hiện tại tôi đưa cậu đi từ gian thứ nhất tới gian cuối cùng, nhận thức các vị khách quen một chút."

"Được" Tô Ca nói

Minh Hà liền đi tới căn phòng có đánh số 01, nhẹ gõ cửa, chỉ chốc lát sau cửa liền mở ra, một người đàn ông người đầy mùi rượu, biểu tình như một tên thổ phỉ lưu lạc vào đây ra mở cửa.

"Chào buổi tối, Ly Đào tiên sinh, muốn lấy thêm rượu chứ ạ?"

Minh Hà nở một nụ cười hoa hồng mê hoặc người khác, Tô Ca hiểu ý, liền nâng cái mâm trong tay lên.

Chỉ thấy vị Ly Đào tiên sinh đang say cả người đầy mùi rượu kia nói: "Uống rượu là có thể thấy Cảm Nhã sao?" Nói xong không đợi bọn họ trả lời, tay rất nhanh lấy một bình rượu trên khay, đồng thời dưới chân khẽ dùng lực đóng cửa chặn bọn họ lại. Nghe được tiếng "bình" cửa phòng đóng lại, chặn lại hai khuôn mặt ngoài cửa.

Minh Hà nhún vai nói:

"Không cần để ý, Ly Đào tiên sinh mỗi đêm đều tự chuốc say chính mình tới mức không còn biết gì để nhớ tới người vợ đã mất của ông ấy."

❧Diễn - đàn - Lê - ❧Quý - Đôn

"A.. Minh Hà cậu hiểu lầm rồi." Tô Ca vỗ vai nói

"Tôi để ý chính là bình rượu đưa cho ông ấy, ông ấy còn chưa có thanh toán, làm thế nào bây giờ?"

"Phốc" Minh Hà không nhận được bật cười ra tiếng, đôi mắt long lanh màu hổ phách nhìn chăm chăm vào Tô Ca, khoe miệng hiện lên chút châm chọc.

"Thật không biết sao mà chị Diễm Hồng lại đưa cậu vào, một chút thương thức cũng không có, khách ở nơi này đều không cần trả tiền mặt, tiền phí tiêu ở Thiên Diễm mỗi tháng đều đã được khấu trừ trực tiếp từ tài khoản tín dụng của họ."

Thì ra là như thế. Một hình thức hoạt động kín đáo như vậy, tuyệt đối không thể phát sinh tình huống quỵt nợ. Người quản lý Thiên Diễm, bộ não không phải tầm thường a.

Mấy gian phòng phía sau đi qua cũng rất thuận lợi. Minh Hà chỉ cần mỉm cười cất lời, đối phương cũng rất nể tình mà lấy một bình rượu. Trong đó có chủ nhân của hai gian phòng đang ôm phục vụ nam hôn tới chết đi sống lại. Còn có một gian phòng y phục đã cởi sạch sẽ, ngay lập tức muốn nhào lên rồi.

Tô Ca xem mà ửng đỏ đôi má, cô phát hiện ra khách tới nơi này tiêu tiền, trừ bỏ người đàn ông ở căn phòng số một có bộ dạng khác ra, những vị khách khác đều có bộ dáng rất tuyệt. Cảm thấy không khỏi nghi hoặc, chẳng lẽ là hội viên cao cấp của Thiên Diễm, trừ bỏ có tiền ra, ngoại hình cũng phải là một trong những tiêu chuẩn cần có.

Lúc sắp tới gian phòng thứ bảy, Tô Ca nhìn thấy rõ ràng Minh Hà hít sâu một hơi, sau đó mới gõ cửa. Cửa được mở ra, trên mặt Minh Hà lập tức xuất hiện nụ cười hoa hồng, nói với người đàn ông dung mạo đoan chính đứng ở cửa:

"Lũng Tư tiên sinh, có cần thêm rượu không ạ?"

"Không cần, nhưng mà còn có người còn vội hơn tôi nữa đấy."

❧Diễn - đàn - Lê - ❧Quý - Đôn

Giọng nói đứng đắn như thế mà lại nói ra những câu nói hạ lưu như vậy, Tô Ca không nhận được ngẩng đầu lên, lúc này mới nhận thấy trong phòng có hai người đàn ông. Trên sạp giường màu đỏ. Một người đàn ông có bộ dáng hung dữ đang hung hăng đè lên cơ thể không ngừng co rúm của một người, bộ dáng như là một thiếu niên.

Bóng dáng phía dưới kia, chắc chắn là một thiếu niên. Làn da trắng như tuyết, khung xương mảnh khảnh như vậy, còn có tiếng ngâm nga đứt quãng từ miệng tuôn ra. Tô Ca cảm thấy trái tim mình run lên một chút, trước mắt không không chế được mà hiện lên bộ dạng ản ản ngày đó của Hiên Mộc, không không chế được tâm tình muốn xông lên, lại bị Minh Hà đã sớm có chuẩn bị mà chế trụ cổ tay. Sau đó hung hăng trừng mắt nhìn cô một cái, sau đó mới phục hồi nụ cười sáng lạng nói với người đàn ông kia:

"Lũng Tư tiên sinh, bọn tôi sẽ kêu một người tới hầu hạ ngài."

Tiên sinh Lũng Tư kia nghe vậy cười nói:

"Có gì phải phiền toái như thế, không phải trong tay cậu vừa vặn có một người hay sao? ừm, đeo mặt nạ, chắc là con chim non há. Có điều không vấn đề gì, nói thật ra thì tôi cũng thật lâu rồi chưa chơi đùa chim non rồi. Chắc chắn thật hoài niệm cái cảm giác khít khao này a."

Thân thể Tô Ca không không chế được mà run lên, nhìn ánh mắt không chút che dấu dục vọng nào của người đàn ông trước mắt nay, cảm thấy chính mình như sắp muốn nôn ra rồi. Minh Hà nhanh tay lẹ mắt kéo Tô Ca ra phía sau. Trên mặt anh thủy chung luôn mỉm cười, chỉ là ánh mắt mang ý cười kia hơi nheo lại thể hiện vài phần ý tứ nguy hiểm.

Minh Hà nói:

"Lũng Tư tiên sinh, cậu là người mới tới hôm nay, chuyện gì cũng không hiểu, tôi cho tìm một người khá thân thuộc tới hầu hạ ngài. Tránh làm mất hứng thú của ngài."

"Không cần tìm nữa, chính là cậu ta đi."

❧Diễn - đàn - Lê - ❧Quý - Đôn

Ông ta không kiên nhẫn liếc nhìn Minh Hà một cái, bàn tay to đẩy ra muốn kéo Tô Ca lại. Minh Hà đã sớm có sự chuẩn bị. Nhanh chóng ra tay đè cổ tay ông ta lại, vặn một cái, chỉ nghe "rắc rắc" một tiếng. Sau đó liền nghe thấy Lũng Tư tiên sinh kia hét lên thảm thiết, trên trán toát ra mồ hôi lạnh đau đớn.

"Yên tâm, chỉ là sai tay mà thôi, dần dần sẽ đỡ hơn. Lũng Tư tiên sinh, chẳng lẽ đã lâu như vậy mà ngài vẫn chưa hiểu rõ sao? Thân là khách ở Thiên Diễm, ngoan ngoãn vẫn là tốt nhất."

Minh Hà nói xong những lời nói hàm xúc đầy ý nghĩa đó, nụ cười trên mặt mang đầy cung kính như thế, thấy thể Tô Ca lú lờ.

Lũng Tư kia nghe vậy thân thể không không chế được run lên, lăm bầm lâu bàu một câu "bát dật"

Lúc này sắc mặt mới có chút ngượng ngùng nói: "Hiện tại, còn không gọi người lên cho tôi."

Thì ra đúng là người Nhật Bản, chỉ là tiếng Trung thật không phải là lưu loát bình thường a.

"Vâng, Lũng Tư tiên sinh" khéo môi Minh Hà mang nụ cười tao nhã, cánh tay khẽ xoay chuyển, lại chỉ nghe thấy tiếng "rắc rắc" cổ tay kia lại trở về vị trí ban đầu.

Minh Hà lấy từ trên khay một bình rượu đỏ, khẽ chớp mắt, hơi cười khẽ nói:

"Lũng Tư tiên sinh, rượu đỏ có thể làm hạ hỏa a.."

Nói xong liền đem bình rượu nhét vào trong lòng Lũng Tư, sau đó chớp mắt nói:

"Tôi đi phân phó người tới hầu hạ ngài" chậm rãi đóng cửa lại, Minh Hà rút khăn tay ra lau sạch hai tay vừa nắm tay Lũng Tư. Cười nhạt nói với Tô Ca:

"tiểu bạch kiểm" vừa rồi đều đã học xong rồi chứ?"

"Học... học xong" Tô Ca vừa mới thất thần tỉnh lại.

Minh Hà nghe thế vừa lòng gật đầu, nói "Vậy thì nói một chút xem, nên làm như thế nào"

Tô Ca liền ngẩng đầu, mạnh miệng rõ ràng nói "bốn chữ, ép mua ép bán!"

"Khụ khụ khụ khụ" Minh Hà nghiêng mình không ngừng ho khan, một lúc lâu mới phục hồi lại tinh thần. Khinh miệt liếc mắt nhìn Tô Ca nói "Ngu không ai bằng!"

Được rồi, ngu thì ngu đi, dù sao cô cũng là một bác sĩ, tự nhận là mình không có thiên phú làm nam doanh nhân. Có điều thái độ khinh miệt của tiểu tử này thật đúng là làm cho người ta khó chịu. Nhịn không được khẽ nói ở trong lòng:

❧Diễn - đàn - Lê - ❧Quý - Đôn

"Kiểu ngạo cái gì, có bản lĩnh chúng ta so đao phẫu thuật, xem ai làm thuần thực hơn."

Mãi đến không lâu về sau, khi Tô Ca tận mắt chứng kiến tay đao không học mà thành thực của Minh Hà, lại nghĩ tới chính mình giờ phút này tưởng rằng lấy thành thực dùng đao mà dương dương đắc ý. Chỉ cảm thấy xấu hổ và giận giữ muốn chết.

Mà lúc này, rốt cuộc thì người đẹp hoa hồng cũng ngừng ho khan lờm cô một cái, sau đó gõ cửa gian phòng tiếp theo, trong phòng có hai người đang ngồi, một người thanh niên tóc vàng đáng vẻ như lưu manh, đó không phải là tên tóc vàng Sở Viêm biến thái đã bắt cóc cô tới đây sao?

Theo bản năng, Tô Ca bung mồm lên che mặt, đồng thời dùng chân đá Minh Hà, người kia không kiên nhẫn mà lờm cô một cái, Tô Ca hạ giọng nói một cách đáng thương tội nghiệp:

"Tôi đau bụng"

"Đi đi đi đi" Minh Hà đón lấy cái mồm từ trong tay cô. Tô Ca liền nghiêng mình cúi đầu chạy ra ngoài, đáng vẻ thật sự mắc tiểu tới không nhịn nổi nữa.

Trong phòng, bên cạnh Sở Viêm có một thiếu nữ ăn mặc rất mode đang ngồi. Thiếu nữ đang nhăn mày lại dường như là đang phiền não vì việc gì đó. Trong mắt Sở Viêm tràn đầy thương tiếc mà nhìn cô, sự ấm áp trong mắt dường như là hòa tan cả núi băng.

"Này, Sở thiếu gia, có muốn một bình rượu đỏ không?"

Minh Hà nghiêng người dựa vào cửa, khoe môi hiện lên một nụ cười mê người.

"Đêm nay cậu không bận à?" Sở Viêm nhận nhặt liếc mắt nhìn Minh Hà, cả lờ phất phơ nói:

"Đừng cmm phóng điện với tôi, tôi cũng chưa muốn đột nhiên bị ông Hạnh Trạch kia chinh đâu"

Minh Hà nghe thế chớp đôi mắt to vô tội. Khuôn mặt hoa hồng kiều diễm lộ ra thần sắc ủy khuất. Rất khiến người ta thương tiếc. Thấy Sở Viêm quay đầu lại nhìn cậu, mà người phụ nữ kia vẫn nhíu mày như cũ hoàn toàn chìm đắm trong tâm sự của chính mình. Cậu nhíu mày tặng cho Sở Viêm một cái nhìn đồng tình, rồi sau đó nhẹ nhàng khép cửa lại ra ngoài.

Trong phòng, người con gái ngẩng đầu, đôi mắt to hàm chứa bóng lệ, nhìn rất lâu cuối cùng mồm miệng nói:

"Anh Sở, em thật không tốt sao? Ba rõ ràng đã nói cưới em là có thể ngồi lên chiếc ghế lãnh đạo. Nhưng mà Tần Mặc Nhiên sao anh ta còn không chịu cưới em? Vì cái gì a? Em thích anh ấy như thế..."

Giọt nước mắt vẫn ngấn lại trên mi rồi cục cũng rơi xuống. Sở Viêm không nhịn được vươn tay thay cô lau đi. Thu lại bộ dạng không chút để ý lúc trước, tất cả thay thế bằng vẻ ôn nhu và thương tiếc.

"Vi Vi, không phải em không tốt, mà là anh ta không hiểu được điểm tốt của em mà thôi."

๐Diễn - đàn - Lê - ๐Quý - Đôn

Người thật sự yêu em quý trọng em đang ở bên cạnh em a. Trong mắt Sở Viêm lóe lên vẻ đau xót, nhưng mà vẫn đem câu nói phía sau kia nhịn xuống. Tần Mặc Nhiên, chỉ cần Tần Mặc Nhiên còn tồn tại một ngày, trong mắt Vi Vi liền tuyệt đối không hề có anh ta. Như thế.... Chỉ cần giết Tần Mặc Nhiên.

Vốn cứ cho rằng Tần Mặc Nhiên giống như con sói, người hành động tàn nhẫn như thế không có nhược điểm. Không nghĩ tới vậy mà lại xuất hiện một người phụ nữ. Anh ta đối với người phụ nữ kia không phải chỉ là quan tâm bình thường. Nếu có thể bắt được người phụ nữ kia tới để uy hiếp anh ta.

Sở Viêm không nghĩ tiếp nữa. Chỉ là trong cặp mắt kia tràn đầy tà khí, cũng tràn đầy sự tham lam.

Lúc này Tô Ca đang châm trà cho một người đàn ông ở đại sảnh, đột nhiên hắt xì một cái, có cảm giác như có một con rắn độc để ý tới, cả người đột nhiên phát lạnh, giống như là có điềm xấu gì đó a.

Quả nhiên... Chỉ thấy người khách vốn đang nhắm mắt lại nghe nhạc lấy ra một cái khăn tay lau mặt, sau đó tức giận nói "Người con mẹ nó không có mắt.." Cặp mắt bừng bừng kia, nhìn thấy đôi mắt tràn ngập ý xin lỗi của Tô Ca liền im bặt.

"Cậu là người mới?"

"Đúng a." Tô Ca cẩn thận đáp lời. Cô vốn tưởng rằng người khách này tức giận ngập trời, không nghĩ tới anh ta chỉ là mắng một câu, vẫy vẫy tay, ý bảo Tô Ca tiến lại.

Tô Ca bước lên vài bước. Bàn tay của người đàn ông kia duỗi ra, thế mà lại bất ngờ tháo chụp mắt của cô xuống. Lại còn nhẹ giọng nói:

"Một khuôn mặt tuấn tú a, tôi thích. Ánh mắt, đáng vẻ đẹp như thế, vì sao phải che lại?"

Tô Ca nghe thế liền đỏ mặt, đây là lần đầu có một người đàn ông thẳng thắn khen ngợi diện mạo của chính mình. Nhưng mà... Nhưng mà anh chàng này... Sau khi lên nhìn đánh giá một chút, bộ dáng của người đàn ông này cũng không tệ lắm, diện mạo có chút anh tuấn. Chỉ là không có khí phách như

của Tần Mặc Nhiên, cũng không có tính cách xâm lược giống như của Tần Mặc Nhiên. Càng không có khí chất thanh tao cao quý như của Tần Mặc Nhiên, nhiều nhất cũng chỉ là người đàn ông có chút đẹp trai mà thôi. Tô Ca gạt đầu, lấy lại mặt nạ đeo lên mặt, sau đó thản nhiên nói:

"Cảm ơn"

Người đàn ông kia dường như dần có hứng thú với Tô Ca. Khóe môi cố ý nở một nụ cười câu hồn người khác nói:

"Bạn tên là gì?"

"Bạch Luyện"

"White silk? Ngược lại rất hay" ánh mắt nhàn nhạt quét qua cả người Tô Ca, dường như cực kỳ vừa ý với cô. Sau đó lại lấy ra một tờ chi phiếu từ trên người nói:

"Bạn ra giá đi, đêm nay theo hầu tôi"

❧Diễn - đàn - Lê - ❧Quý - Đôn

Nhìn biểu tình bình thường như nói cậu chắc chắn phải đáp ứng kia của ông ta. Tô Ca thấy trong lòng rất không thoải mái! Anh nha anh đừng coi chị đây là người bán thân nhá. Cực kỳ hiển nhiên, cô đã quên mất nơi mà hiện giờ mình đang ở, quên mất trên người mình chính là bộ đồng phục đúng tiêu chuẩn bán hoa.

Tô Ca đang nghĩ, kế tiếp nên làm thế nào, trực tiếp cầm cốc nước hắt thẳng vào mặt anh ta, hay là lấy tờ chi phiếu kia ném vào mặt anh ta?

Nhưng cô còn chưa có hành động. Người phía sau liền vươn tay ra ôm cô kéo vào trong lòng. Hơi thở quen thuộc phả vào mặt, lại khiến cho Tô Ca cảm thấy được sự an tâm khó hiểu. Nghiêng người dựa vào lòng anh, Tô Ca nghe thấy giọng nói trầm thấp khàn khàn của Tần Mặc Nhiên, mang theo một chút nguy hiểm nói:

"Ông Tô, thật không khéo, vừa vặn đêm nay Bạch Luyện đã được tôi đặt trước rồi."

Tô Ca ngẩng đầu muốn nhìn rõ biểu tình của Tần Mặc Nhiên khi nói những lời này. Vừa cử động, tay Tần Mặc Nhiên liền giữ chặt eo Tô Ca, vỗ nhẹ đầu Tô Ca trấn an. Chỉ nghe thấy giọng người nói mang chút sợ hãi của người đàn ông kia:

"Người Tần lão đại nhìn trúng. Tôi sao dám cướp đoạt? Những lời vừa rồi hãy coi như tôi chưa nói đi."

Sau đó nhanh chóng thu lại chi phiếu trong tay, dường như là chậm chút là sẽ bị người ta xé mất.

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Tần Mặc Nhiên gạt đầu với người đàn ông kia, vẫn ôm Tô Ca ở trong ngực như cũ, nửa kéo nửa ôm rồi đi.

Bàn tay của Tần Mặc Nhiên giữ chặt đầu Tô Ca áp vào lòng, liền đi tới toilet. Dùng chân đá văng cửa toilet nữ ra, bước vào liền khóa trái lại. Anh áp sát lại, hơi thở nóng rực phun lên khuôn mặt cô. Có chút ngứa. Cơ thể không khống chế nổi có chút tê dại. Giống như là cảm nhận được chân cô đã mềm nhũn muốn quy xuống. Tần Mặc Nhiên khẽ cười một tiếng, bàn tay càng thêm siết chặt eo cô, đồng thời cái đầu áp sát vào vai cô, giọng nói khàn khàn:

"Có bị người ta chiếm tiện nghi không?"

"Không có" Tô Ca rầu rĩ đáp. Hiện tại cả người cô đều dán lên trên người anh, cảm giác tim đập nhanh một cách kì cục, dường như là nhanh tới mức muốn nhảy ra ngoài.

❧Diễn - đàn - Lê - ❧Quý - Đôn

"Tiểu Cách Cách à" Tần Mặc Nhiên trầm thấp than nhẹ một tiếng, trong giọng nói ba hàm cả một chút bất đắc dĩ và một chút cảm xúc phức tạp. Tô Ca cơ bản là không thể phân biệt được rõ ràng. Cô ngẩng đầu muốn thấy rõ ràng vẻ mặt anh, chỉ thấy anh nhẹ nhàng xoa trán cô một cái, lộ ra cái trán trơn bóng. Rồi sau đó cúi người, làn môi mỏng liên tục đặt lên khuôn mặt cô những nụ hôn mát lạnh, mà lại có chút cảm giác triền miên.

Tô Ca thấy mình như là điên rồi. Trước mặt người đàn ông này lại suy nghĩ lung lay như thế. Cô lại còn mơ hồ cảm thấy anh đối với mình có thái độ trân trọng. Thật giống như xem cô là báu vật nâng niu trong tay.

"Buổi tối ngày kia mười giờ tới chỗ này. Anh đưa em đi."

Người đàn ông mới vừa rồi còn tràn đầy yêu thương sùng nịnh mà hôn lên trán cô, trong nháy mắt lại khôi phục lại vẻ lạnh nhạt ngày thường.

"Được" Tô Ca nhu thuận gật đầu, cô cảm thấy chính mình nên nhanh chóng rời khỏi nơi đây, trở lại với cuộc sống bình thường của chính mình, ở lại lâu, càng trùng độc nặng.

Tần Mặc Nhiên nghe vậy thì nhẹ nhàng xoa tóc cô. Sau đó đẩy cô ra, đổi thành đỡ hai vai. Hai bàn tay đỡ vai cô, hai tròng mắt đen nhanh nhìn thẳng đánh giá Tô Ca. Khi tầm mắt rơi vào phần đai chiếc quần lót có văn hoa kia của Tô Ca, đôi mắt vốn đen như đêm sâu lại càng thêm tối đi một phần.

Lúc ngẩng đầu khoe môi cong cong lên một nụ cười hài lòng. Giọng nói khàn khàn, rơi vào trong tai Tô Ca không biết vì sao lại thấy rung động lòng người như vậy.

"Tiểu Cách Cách, thì ra vẫn có chút thông minh"

❧Diễn - đàn - Lê - ❧Quý - Đôn

Đây là anh... Đang khen ngợi cô sao? Hai má Tô Ca lại hơi hồng đỏ lên. Chiều vào trong mắt Tần Mặc Nhiên thế nhưng lại là xinh đẹp không nói nên lời. Đôi mày anh tuấn không nhìn được mà nhíu lại. Tần Mặc Nhiên áp sát bên tai Tô Ca nói:

"Về say không được lộ biểu tình như thế với người khác!"

Vì cái gì? Tô Ca khó hiểu nhìn về phía anh,, đã thấy bên khoe môi anh hiện lên một nụ cười trêu tức. Mờ ám nói:

"Như thế... Sẽ khiến cho người khác không nhìn được mà muốn ở trên em."

Vừa dứt lời liền tà ác giữ chặt lấy bàn tay nhỏ trắng nõn của Tô Ca, đặt vào chính giữa hai chân mình. Cứ thế, cảm giác cứng rắn như cái bàn là... Là...

Mặt Tô Ca lập tức đỏ lên, Tần Mặc Nhiên dường như cực kỳ hài lòng với phản ứng như thế của cô, buông tay cô ra nhưng lại dán chặt cơ thể mình lên cơ thể Tô Ca. Mạnh mẽ đặt hạ thân cứng rắn của mình lên vùng eo của cô. Cách tâm vãi dẹt Tô Ca có thể cảm nhận được vật kia có xu thế không ngừng lớn lên.

Bên tai là âm thanh khàn khàn như hạt cát của Tần Mặc Nhiên.

"Tiểu Cách Cách, nhớ kỹ lời nói của anh."

Sau đó liền buông cơ thể của cô ra, lại thả vào trong lòng bàn tay Tô Ca một viên thuốc nói:

"Uống nó. Có thể làm thay đổi giọng nói của em."

❧Diễn - đàn - Lê - ❧Quý - Đôn

Tô Ca nghe lời lập tức bỏ viên thuốc kia vào miệng.

Thế mà lại không hề suy nghĩ xem viên thuốc đó có bị tính kế gì không à? Tần Mặc Nhiên xoa nhẹ mái tóc của cô, sau đó kéo cửa đi ra ngoài.

Tô Ca tựa vào tay nắm cửa dần dần khôi phục lại khí lực. Cô đứng dậy bỏ nhào vào cái bồn nước bên cạnh, muốn dùng nước vỗ lên mặt để thanh tỉnh một chút, để cho đại não đã vì người đàn ông kia mà rối mù lên tỉnh táo lại. Bỗng nhiên nhớ tới trên mặt mình đang được hóa trang. Liền từ bỏ.

Lúc trở lại quầy bar liền thấy được Diễm Hồng, cô ấy chớp mắt nhìn Tô Ca một cách ám muội, sau đó ghé vào bên tai cô trêu ghẹo nói:

"Hai gò má đỏ ửng, đôi mắt như nước mùa xuân, Bạch Luyện, thành thật khai báo đi... Có phải Tần Mặc Nhiên tới không?"

Tô Ca có chút xấu hổ đẩy Diễm Hồng ra, giọng nói thật nhỏ:

"Làm sao mà chị biết?"

"Sao lại không biết được? Trong chốn "Sát" này, trừ "con sói" vô hành tung Tần Mặc Nhiên ra, còn có người đàn ông nào có thể trong vài giây khiến cho thiếu nữ nhà người ta biến thành nước mùa xuân hả?"

Thành nước mùa xuân sao? Chẳng lẽ dục vọng của cô với Tần Mặc Nhiên lại rõ ràng như thế sao, tất cả đều rõ hình rõ nét mà bộc lộ ở trên mặt sao? Cúi đầu xem xét chính mình có phải có bản chất của con sói hay không, thì lại đột nhiên cảm giác có bàn tay đặt trên vai mình. Sau đó là giọng nói thiếu niên mát lạnh:

"Cậu vừa mới chạy đi đâu đấy hả?"

Tô ca quay đầu liền đón nhận được cặp mắt màu hổ phách hơi lộ ra vẻ lo lắng của Minh Hà. Trong lòng không hiểu sao thấy ảm áp. Cái người đàn ông xinh đẹp như hoa hồng này thật đúng là mặt lạnh tim nóng. Nhưng mà thật sự xác nhận hoa hồng là loại toàn thân có gai, nhưng mà vẫn có thể cảm nhận được bản tính lương thiện của cậu ta.

Điền - đàn - Lê - Quý - Đôn

Vì thế Tô Ca quay đầu đáp trả lại bằng một nụ cười rục rịch:

"Cám ơn Minh Hà quan tâm! Vừa rồi tôi chỉ là đi toilet thôi"

Minh Hà nghe thế chỉ lạnh lùng nói:

"Ai quan tâm cậu, tôi chỉ là sợ cậu ngu dốt như thế gặp rắc rối. Đắc tội với khách thôi"

Nói xong liền quay đầu đi. Chỉ là Tô Ca nhìn thấy rõ ràng vành tai đỏ ửng của cậu ta. Thật sự là đứa bé kỳ quặc...

Sau đó cả đêm, Tô Ca thành thật ngồi ở sau quầy bar đưa nguyên liệu cho bartender. Lúc gần tới mười giờ. Cô thấy cửa phòng bao số tám được mở ra. Tên quý tộc vàng Sở Viêm ôm một cô gái uống say ngất ngư rồi đi.

Chờ cho bóng dáng của anh ta hoàn toàn biến mất trong tầm mắt, Tô Ca mới cảm giác chính mình nhẹ nhõm thở phào, cái cảm giác mờ hồ này, cảm giác bị rần rộc chú ý hoàn toàn mất đi. Cứ như vậy lười biếng quên thời gian, cô thấy cả đêm Minh Hà đều là đi đi lại lại giữa nhưng căn phòng kia với đại sảnh, bước chân trầm ổn, tươi cười duyên dáng.

Đêm dần khuya, những vị khách từng nhóm từng nhóm lột bỏ đi cái vỏ lịch sự bên ngoài, một đám ôm phục vụ nam trong lòng, hành vi phóng đãng, khiến cho Tô Ca lú lờ. Cảm giác muốn nhìn mà lại không dám nhìn. Sau cùng mới tự thương lượng trong lòng:

"Được rồi, chỉ liếc mắt nhìn một cái, xem một chút là được rồi."

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Trong phòng bao có cửa chắn ngang nên không nhìn thấy JQ bên trong. Nhưng khắp nơi trong đại sảnh đều là từng cặp quán lấy nhau, cơ thể mềm mại không ngừng đung đưa. Tô Ca lên nhìn người đàn ông vừa nói muốn bao cô tối nay. Anh ta cũng là một người đẹp trai nha.

Lúc này, anh ta đang ôm hôn một người hầu nam một cách say sưa. Tay không ngừng vuốt ve cặp mông của người phục vụ đó, thậm chí còn đang thăm dò muốn đút vào! Đừng vậy! Rõ ràng là hai ngón tay đang kéo miếng vải viền tơ ra để đút vào trong. Tô Ca thấy rõ ràng cơ thể của người phục vụ nam kia đột nhiên run rẩy một chút, sau đó giang hai chân ra, quần chặt cái hông của người đàn ông đó, từ từ áp sát tới gần, nửa người dưới quần lấy nhau một cách điên cuồng. Động tác như vậy, thật làm người ta mê mẩn.

Không thể nhìn tiếp nữa! Trong lòng Tô Ca ra lệnh cho mình lập tức quay đầu đi. Nếu nhìn nữa, Tô Ca không bảo đảm cái lý thủy tinh trong suốt dùng để pha rượu trước mặt sẽ tràn đầy rượu đỏ hay là máu mũi của cô. Mặc dù đều là đỏ, nhưng khách muốn uống, khẳng định có thể phát hiện ra thôi.

Đang lúc mơ màng, cô nghe được giọng nói vui vẻ trong trẻo giống như ngọc trai ngọc thạch chạm nhau:

"Làm ơn cho tôi một ly Bloody Mary."

Tô Ca ngẩng đầu nhìn người khách nam mới gọi rượu, mém chút nữa là quên đóng cằm lại. Tóc người này màu bạc kim xoắn dài tới thắt lưng, phát sáng như tấm lụa xanh, nụ cười ấm như gió xuân. Bây giờ anh ta đang nhìn cô, đôi mắt hoa đào nhướng lên, sóng mắt lưu chuyển không ngừng giống như Hắc Diệu Thạch* có một không hai, khiến cho người ta không dời mắt được. Chỉ là bây giờ, trong mắt kia lại mơ hồ thiếu sự kiên nhẫn nói:

"Một ly Bloody Mary, cảm ơn!"

*Hắc Diệu Thạch: một loại đá quý màu đen (Osidian) được hình thành trong quá trình chuyển thể của lava.

Lúc này Tô Ca mới phục hồi lại tinh thần, không khỏi có chút lúng túng, vội vàng nói lại với người pha rượu, rồi sau đó núp ở đằng sau quầy rượu tiếp tục bàn giao vật liệu, nương theo cái lý trống rỗng để thu hồi về mặt tiếc hận của mình. Đúng rồi, trước đây cô thường nghe Trần Lê oán trách thế gian bây giờ sao mất hết trai đẹp. Thì ra trai đẹp bây giờ không còn hứng thú với phụ nữ, rủ nhau biến thành Gay hết rồi.

Ví dụ như trai đẹp trước mặt này, ví dụ như Minh Hà, còn có Hiên Mộc và tên biến thái Đường Lăng kia, tướng mạo đều là cực phẩm. Chỉ không biết Tần Mặc Nhiên... Đương nhiên không phải là Tần Mặc Nhiên. Tô Ca không nhận được mà nhớ tới chuyện anh kéo tay cô đặt ở... Cho nên, Tần Mặc Nhiên không thể là đồng tính luyến ái được! Rõ ràng anh có phản ứng đối với cô. Hơn nữa còn là loại phản ứng mãnh liệt. Chẳng qua... đây cũng chỉ là phản ứng của cơ thể mà thôi. Đàn ông có thể phân rõ tình dục và tình yêu. Cô vẫn luôn hiểu rõ.

Khuấy đều ly Bloody Mary xong, người đàn ông kia tùy ý tìm một chỗ trong đại sảnh rồi ngồi xuống, hai chân bắt chéo, cổ áo sơ mi trắng hé mở, tạo ra

về lười biếng cùng thoải mái. Tô Ca đã từng gặp qua đàn ông có tóc bạch kim, nhưng có thể đường tóc dài tới lưng, lại không có nửa phần nhu mì của phái nữ, mỗi cử động đều lộ ra bộ dáng phong lưu phóng khoáng của nam danh sĩ thời Ngụy Tấn, thì đây là lần đầu tiên Tô Ca thấy.

So với những người đàn ông khác, đường nét của người đàn ông trước mặt này sâu sắc hơn nhiều, lại không có đường nét thuần chủng rõ ràng của người phương Tây, con ngươi thuần túy là màu đen. Nhất định là con lai rồi! Tô Ca đang thưởng thức góc độ thuần khiết của người đàn ông kia thì thấy anh ta ngoắc tay về hướng nào đó. Ngẩng đầu nhìn qua, Tô Ca liền thấy Minh Hà. Thoáng cái, cậu ta đã nhìn thấy người đàn ông kia, thân thể hình như đông cứng một hồi, sau đó mới nhanh chân bước tới, lao mình vào lòng ngực của người đàn ông tóc bạch kim.

Tô Ca hơi nhăn mày, cô đã nói mà, đáng đáp Minh Hà đẹp như thế, làm sao mà cả buổi tối không tiếp bất kỳ người khách nào. Thì ra cậu ấy là người của người đàn ông tóc bạch kim này. Như vậy, thân phận người đàn ông này không giàu thì cũng rất cao quý, có thể bao dưỡng thư sinh đứng đầu bảng của Đoàn Tự Đường, còn có thể khiến cho bất kỳ khách nam nào cũng không dám mạo phạm. Chỉ bằng vào tối nay, Minh Hà không chút khách khí, vận gậy cô tay của ông Nhật Bản Lũng Tur, mà lão Lũng Tur ngạo mạn này lại không dám trở tay đánh trả, thì cũng đủ thấy thể lực sau lưng của người đàn ông tóc bạch kim này lớn cỡ nào.

Vốn là Minh Hà ngồi trên tấm nệm mềm mại bên cạnh người đàn ông, nhưng hình như người đàn ông kia không hài lòng, kéo cậu ấy ngồi lên đùi của mình, đồng thời hai tay siết chặt hông của cậu ấy. Hình như là bị siết đau quá, Minh Hà hơi nhủu mày lại. Cậu ấy cúi xuống thì thầm một hồi với người đàn ông kia, anh ta liền buông tay ra.

Minh Hà đứng dậy đi tới trước quầy rượu, tròn mắt hưng phấn nhìn Tô Ca một cái rồi nói :

"Bạch Luyện, đừng có dùng cặp mắt cá chết ngây thơ vô tội của mẹ già mà nhìn chằm chằm người ta!"

Giọng điệu của cậu ấy có chút tức giận, nhưng mà mơ hồ trong đó lại có chút ưu tư bất đắc dĩ. Tô Ca có cảm giác là hiện tại, dường như Minh Hà không hề vui vẻ. Cái dáng vẻ như đang bị ức chế khiến cho trong lòng Tô Ca dâng lên một chút chua xót. Hình như cái tên nhóc xinh như hoa hồng này sợ Tô Ca nhìn thấy cậu ấy và người đàn ông kia làm những chuyện mà bọn đàn ông kia đang làm trong đại sảnh. Sợ mình sẽ coi thường cậu ấy?

Nhưng tại sao vậy chứ? Cô và Minh Hà quen biết nhau cũng chỉ có một ngày mà thôi. Lúc này Tô Ca còn chưa biết, trên người của mình tỏa ra một loại khí chất tinh khiết giống như sương mai, đặc biệt là cặp mắt long lanh trong suốt. Khi cô chăm chú nhìn người nào đó thì sẽ khiến người ta không kim chế được mà phát sinh cảm giác tự ti mặc cảm, tiếp theo sẽ ham muốn phá vỡ sự trong sáng đó.

Cho nên Tần Mặc Nhiên thường không dám nhìn thẳng vào mắt của cô.

"Được rồi, Minh Hà, tôi không nhìn nữa, tôi đi về ngủ đây."

Nghe vậy Minh Hà thở phào nhẹ nhõm, coi như là cô là người có ánh mắt thức thời. Sau đó quay sang người pha rượu nói :

"Pha thêm cho Hạnh Trạch một ly Bloody Mary."

Thì ra tên của người đàn ông kia là Hạnh Trạch. Tô Ca chọn một ly màu xanh lá cây cổ cao đưa cho người pha rượu, rồi sau đó lui về đằng sau quầy bar. Minh Hà cầm ly rượu đi về hướng Hạnh Trạch. Tô Ca không có can đảm nhìn theo, rình trộm không phải là đức tính tốt nha.

Cô vui người lên sàn chiếu Tatami*, đang mơ mơ màng màng sắp ngủ thiếp đi thì có người lay động cơ thể của cô. Cố gắng mở mắt ra, cô thấy Diễm Hồng đang nhìn mình một cách thương yêu, nói :

"Mau tỉnh lại Tiểu Bạch Luyện, về nhà ngủ với chị."

*Tatami là sàn chiếu kiểu Nhật Bản

Tô Ca có chút mơ màng, ngẩng đầu thì mới phát hiện những người khách trong đại sảnh đã đi đâu hết, Minh Hà và Hạnh Trạch cũng biến mất tiêu. Lão đạo đi theo Diễm Hồng qua bảy tám ngõ quẹo trở về phòng, ngược nhìn đồng hồ treo ở trên tường thì mới biết là đã bốn giờ sáng. Ngẩng đầu nhìn lên đồng hồ treo trên tường, thế nhưng đã là bốn giờ rạng sáng. Ban đêm ở Thiên Diễm thật là dài.

Đánh răng rửa mặt qua loa xong, Tô Ca leo lên giường đi ngủ, ngủ một mạch cho tới ba giờ chiều. Khi Tô Ca tỉnh dậy thì Diễm Hồng vẫn còn đang ngủ, chắc là cô ấy rất mệt. Bỗng nhiên chuông cửa vang lên, thì ra là Diễm Hồng đã gọi mua đồ ăn ở bên ngoài trước khi đi ngủ. Tô Ca tùy ý ăn một chút, còn bao nhiêu để lại cho Diễm Hồng, sau đó lại quay về giường ngủ tiếp.

Cô thầm than ở trong lòng. Chuyến đi Côn Minh lần này, khẩu trừ lúc mới bắt đầu bị Sờ Viêm bắt cóc một cách thô bạo cùng nham hiểm, không những mở mang kiến thức về hương vị đặc sắc của nhiều trai đẹp khác nhau, mà còn thu ngắn khoảng cách kề cận bên Tần Mặc Nhiên, mặc dù khoảng cách đó khiến cô nghẹn thở, sau đó còn có thể đi ngủ, thức dậy một cách thoải mái, không cần cả ngày gò bó thân kinh, chiến đấu hăng hái trên bàn phẫu thuật, quả thật là một kinh nghiệm không tồi.

Chín giờ tối cô thức dậy, Diễm Hồng đã thay đồ xong, đang cầm một đồng chai lọ, cười khanh khách nhìn cô nói:

"Chị mới nhận được điện thoại đặc biệt của Tần Mặc Nhiên, muốn chị chăm sóc em thật tốt."

Tô Ca mở miệng, nói:

"Cám ơn chị Diễm Hồng!"

Nhưng lại bị giọng nói của mình làm hết hồn, không phải là giọng nói dịu dàng của mình trong 26 năm qua. Tuy vẫn nhẹ nhàng nhưng lại không còn dấu vết của âm thanh trong suốt.

Đêm qua ở Đoạn Tự Đường, cô sợ người khác nhận ra giọng nói của mình là của con gái, cho nên cố ý trầm giọng, khiến cho âm thanh nghe ra khàn khàn. Hiện giờ không phải đề nén, nhưng giọng nói vẫn có chút khàn, khó phân biệt nam nữ, lại có nhiều phần mỉa hoặc của đàn ông. Bây giờ mới nhớ ra nguyên nhân là Tần Mặc Nhiên cho cô uống thuốc tối hôm qua.

Hóa trang xong, Tô Ca lại theo Diễm Hồng đi vào thành phố dưới lòng đất. Xa hoa trụy lạc, y hươu tấn ảnh*, tất cả đều thuộc về thế giới ban đêm của Thiên Diễm.

*Y hươu tấn ảnh: thành ngữ Trung Quốc. Một người bạn Tàu giải thích nghĩa cho mình là ý chỉ những cô gái đẹp ăn mặc lộng lẫy, và có mấy website cũng giải thích tương tự. Mình giữ nguyên tiếng Hán Việt cho nó hay.

Giống như đêm hôm qua, Tô Ca lười biếng ở đằng sau quầy bar, lại thấy một phục vụ nam đi tới, đưa cho cô một cái khay rồi nói:

"Mới tới hả, đem những đồ này tới phòng số 9 đi."

Tô Ca do dự một chút, cô nhận ra người phục vụ nam này, là một thư sinh thể đồ dưới cấp của Minh Hà, tên là Trần Mặc. Nhìn không thấy Diễm Hồng hay là Minh Hà ở đây, Tô Ca nhận lấy khay đi về hướng phòng số 9, gõ cửa. Cửa mới vừa mở ra từ bên trong, Tô Ca chưa kịp nói chuyện, thì bị lực lớn từ sau lưng đẩy tới, không khống chế được mà cơ thể ngã nhào về phía trước.

Hình như là đụng phải người nào, theo phản xạ, cô lui về phía sau. Không may ly rượu mới pha bị đổ hết trên người của người kia. Tô Ca ngẩng đầu, muốn nhìn rõ diện mạo của người này thì bên tai lại truyền tới giọng nói lạnh lẽo của Tần Mặc Nhiên:

"Còn không mau cút ra ngoài!"

Nghe ra thật tàn nhẫn và lạnh lùng, giống như nếu cô không đi thì anh sẽ lập tức ném cô ra ngoài!!

Cút ra ngoài? Anh kêu cô cút đi? Tô Ca có chút đau lòng, còn chưa kịp phản ứng kịp, thì nghe một giọng nói diễm dứa lẳng lơ vang lên:

"Khoan đã. Gặp được cậu ở đây thật không tốn chút công sức nào!"

Giọng nói này?

Tô Ca ngẩng đầu lên, lúc này mới nhìn thấy người đàn ông bị cô đổ hết rượu đỏ trên người chính là tên biến thái Đường Lăng kia. Mà Tần Mặc Nhiên thì đang ngồi ở trên ghế sa lon, đôi tay nắm chặt lại, đang dùng ánh mắt giống như băng ngàn năm nhìn cô chằm chằm. Ánh mắt anh sắc lạnh, nhưng Tô Ca lại có thể thấy rõ sự khản trương trong đó. Thì ra một Tần Mặc Nhiên mạnh mẽ mà cũng có lúc khản trương hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Một góc nào đó trong lòng giống như bị mèo cào, có chút nhột nhột. Tần Mặc Nhiên. . . Anh đang khản trương vì cô sao? Nhưng đừng nói hiện giờ trên mặt cô được cặp tay khéo léo của Diễm Hồng hóa trang, chỉ dựa vào cái chụp mắt nơ bướm mà hôm nay cô tự giác mang vào thì Đường Lăng cũng không có khả năng nhận ra cô một cách dễ dàng.

Lại nói Đường Lăng chậm rãi quan sát cô một lúc, khoe môi hiện lên nụ cười gian tà, quay đầu lại nói với Tần Mặc Nhiên:

"Hôm nay Tần lão đại thật là nóng tính. Chỉ là khi không cậu nhóc này lại chọc giận tới anh, còn là... Không lẽ mấy chục năm nay Tần lão đại trên núi tu hành, không được ăn mặn, rốt cuộc đã ngán, không vừa lòng, nên gần đây bắt đầu ham muốn cưỡng cầu?"

"Cám ơn Đường Thiếu quan tâm, Tần mỗ rất tốt. Chỉ là nhìn thấy thư sinh này tay chân vụng về, thật chóng mắt mà thôi." Tần Mặc Nhiên cười nhạt nói.

Nhưng mà Tô Ca lại cảm thấy rõ ràng nụ cười của anh lạnh đi mấy phần. Giờ phút này anh ngẩng đầu nhìn Tô Ca, ánh mắt lộ ra vẻ chán ghét rõ ràng. Vậy mà Tô Ca lại mơ hồ cảm thấy hình như anh đang truyền đạt cái gì đó với mình. Khom người một cách cung kính, cô muốn lui ra ngoài.

"Tiểu bảo bối, chạy đi đâu" Đường Lăng đã sớm có chuẩn bị, kéo tay Tô Ca lại, gắt gao giữ chặt. Trên mặt lộ ra vẻ hài lòng nói:

"Xem ra bộ dạng rất ngây ngô, một chút phóng đảng cũng chưa từng thử qua. Mới vừa rồi tôi còn muốn Diễm Hồng đưa một cậu nhóc tới chơi, không

ngờ vận số của mình thật tốt, mới nhắc đã có tới tay."

Đường Lăng vừa nói vừa quan sát Tô Ca một cách chăm chú rồi gật gù hài lòng. Tốt lắm, mặt mày trắng nõn, xúc cảm mịn màng, là món đồ chơi tốt. Hần liếc mắt nhìn Tần Mặc Nhiên một cái. Sắc mặt của Tần Mặc Nhiên trước sau không thay đổi, chỉ là ánh mắt chán ghét lại hiện ra cực kỳ rõ ràng.

Đường Lăng ngả ngón vuốt ve cằm của Tô Ca, thổi lên tai của cô một hơi tà khí rồi nói:

"Xem ra thì có hơi vụng về góc gèch, nhưng tôi thích!"

Giọng nói của hắn chột chuyển lạnh:

"Bất quá là không biết quy cũ! Cậu làm Tần lão đại mất hứng, đương nhiên tôi không thể bỏ qua. Còn không mau tới đây mời rượu cho lão đại."

"Dạ!"

Tô Ca để cái khay trên bàn, cầm một ly rượu đỏ đi về phía Tần Mặc Nhiên, nhưng trong lòng lại có chút bất an, rốt cuộc cái tên biến thái Đường Lăng này có ý đồ gì. Cô khẳng định là hắn không nhận ra mình. Bởi vì vừa rồi khi hắn nhìn cô, ngoại trừ ánh mắt giống như sói đói đang thưởng thức đồ ăn ra, căn bản không có chút cảm giác quen thuộc nào.

Ba giây đồng hồ, cô đi tới trước mặt Tần Mặc Nhiên, nhưng lại có cảm giác lâu như ba năm vậy. Đưa ly rượu ra, cô cụp mắt xuống, giọng nói có vẻ ngập ngừng:

"Tần lão đại, Bạch Luyện xin lỗi anh."

Tần Mặc Nhiên đưa tay tiếp nhận ly rượu, thản nhiên nhìn cô, kèm theo ý tứ trấn an rõ ràng, sau đó hơi ngửa đầu, uống cạn ly rượu. Nhét ly rượu vào tay của Tô Ca rồi nói:

"Cậu có thể ra ngoài".

Tô Ca cúi đầu lui ra, đi chưa tới cửa thì đã bị Đường Lăng kéo tay lại, hắn lắc đầu thờ dài nói:

"Xem ra Tần lão đại vẫn còn chán ghét cậu nha."

Vừa dứt lời, hắn đột nhiên cúi người, hôn một cái lên mặt Tô Ca rồi nói:

"Cậu đi xuống trước đi. Tôi nay theo tôi."

Nói xong, hắn tiện tay lấy từ trong túi ra tờ chi phiếu, vỗ mạnh lên mũi của cô một cái, rồi sau đó nhét nó vào khe hở trên cổ áo sơ mi của Tô Ca. Trước khi hắn buông cô ra, hắn còn vuốt ve cái xương quai xanh xinh đẹp của cô. Ngay lúc đó, Tô Ca cảm giác tim của mình muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Ngực của cô bị bó chặt ngay ở phía dưới, chỉ cần hắn dòi tay xuống một chút nữa thôi... Không dám nghĩ tiếp, Tô Ca đi thật nhanh ra cửa. Đến khi về tới phía sau quầy rượu, cô mới thở dốc một hơi.

Trong phòng, Đường Lăng bắt chéo chân nhìn Tần Mặc Nhiên nói:

"Thình thoảng Tần lão đại nên bắt chước người ta hưởng thụ đời sống một chút, không cần lúc nào cũng mặt lạnh như thế. Tên nhóc kia bị anh nhìn phát hoảng rồi."

Nếu hắn lại gần một chút, sẽ phát hiện đáy mắt sâu thẳm của Tần Mặc Nhiên sắp nổi lên phong ba.

Đáng tiếc lúc đó hắn chỉ lo vuốt ve tay của mình, trên đó vẫn còn lưu lại cảm xúc da thịt nồn nà của người thư sinh kia. Vừa rồi mới tới gần cậu ta, hình như mình còn ngửi được một mùi thơm nhàn nhạt, khiến cho nửa người dưới của mình kim chế không được mà cương cứng. Đã nhiều năm lắm rồi, cậu ta là người thứ hai, ngoài Hiên Mộc ra, có thể khiến hắn có phản ứng trong nháy mắt.

Nếu không có Tần Mặc Nhiên ở đây, nếu bây giờ không phải còn có chuyện phải làm, theo thói quen của hắn, thì đã sớm làm thịt thư sinh kia rồi. Ừm, hình như tên của cậu ta là Bạch Luyện, nhưng là một món hàng tốt. Xem ra, đêm nay chính là đêm tuyệt vời nha.

Tần Mặc Nhiên nhũn nhặn, rồi lại thả lỏng, mặt không biến sắc. Trong bụng anh rõ ràng, Đường Lăng không phải là người dễ đối phó. Nếu như không nắm chặt một đòn trúng đích, Tần Mặc Nhiên anh tuyệt đối sẽ không ra tay. Sói là một loại thú không dễ thuần phục. Một đao cắt đứt cổ mới là cách đối phó hữu hiệu nhất.

Màu mắt của Tần Mặc Nhiên ngày càng đen thẫm, giống như sương mù mùa đông bao phủ. Cặp mắt son màu khê động, che dấu tất cả những suy tư, bất kỳ ai cũng khó đoán được.

Tô Ca núp ở đằng sau quầy bar, vẫn còn chưa tỉnh hồn. Móc ra tấm chi phiếu mà tên biến thái Đường Lăng kia vừa mới đưa, phản ứng đầu tiên của cô chính là xé bỏ, nhưng chưa kịp xé thì cô dừng tay lại. Mắt Tô Ca đảo một vòng, cẩn thận xếp lại tấm chi phiếu rồi cất vào trong túi quần. Hừ, vứt bỏ? Như vậy thì quá lười cho tên biến thái này mà! Đợi khi trở về, đem quyền từ thiện thì tốt hơn.

"Cậu đang làm gì ở đây?"

Giọng nói trong như suối ngọt vang lên. Tô Ca quay đầu lại thì thấy Minh Hà. Mặt mày Minh Hà nhúu lại, nhìn cô nghi hoặc. Tô Ca buông tay nói:

"Có người đàn ông mới cho tôi chi phiếu ba mươi vạn, để tối nay tôi hầu hạ hắn."

Tô Ca giả đồ phớt tỉnh, trên thực tế, chỉ mình cô biết mình khản trương bao nhiêu. Mặc dù cô đang trốn ở nơi này, giả làm Ngưu Lang. Nhưng nếu thật phải hầu hạ tên biến thái kia ở trên giường, cô nhất định sẽ không nhiều lời mà trèo tường, leo ra từ cửa sổ nhà cậu bỏ trốn.

Tô Ca cô biến thành đất sét để cho người khác tùy tiện nhào nặn từ khi nào vậy? Bữa nọ, bây giờ Tô Ca mới phát hiện tuy vừa rồi cô khản trương khi đối mặt với tên biến thái kia, nhưng cô thật không có bất kỳ cảm giác sợ hãi nào. Là vì Tần Mặc Nhiên thôi. Mặc dù cô nhìn không thấu người đàn ông này, anh lại lúc nóng lúc lạnh đối với cô. Nhưng trực giác lại cho cô biết anh nhất định sẽ che chở cô!

Nghĩ đến đây, Tô Ca không khỏi lắc đầu một cái, hoài nghi có phải mình mắc chứng tự kỷ quá độ hay không?

"Tiểu Bạch Kiềm, cậu đang nóng lòng tiếp khách hả?"

Giọng nói Minh Hà nhẹ nhàng giễu cợt. Tô Ca tức giận trừng mắt liếc hắn một cái nói:

"Chính là người khách đó ép tôi phải lấy. Làm sao tôi có thể từ chối?"

Vừa dứt lời thì cô thấy sắc mặt Minh Hà đột nhiên tái nhợt. Lúc này, Tô Ca mới phát hiện có gì đó bất thường, tính mở miệng, nhưng nói không ra được chữ nào. Đang rối rắm, không biết phải nên làm thế nào cho đúng thì lại thấy Minh Hà bình tĩnh trở lại, nhìn cô nói:

"Người khách muốn bao cậu tối nay là ai? Tiểu Bạch Kiềm, thân phận khách hàng ở Thiên Diễm càng cao, đương nhiên giá trị thân thể của cậu càng lớn, tương ứng với bản tính hưởng thụ càng khác thường. Cậu hiểu chưa?"

Tô Ca gật đầu, nghề nghiệp như vậy, dĩ nhiên là có nhiều quy củ. Nhưng quan trọng là mình không cần biết mà thôi.

"Tiểu Bạch Kiềm, rốt cuộc khách bao của cậu tối nay là ai?"

"Đường Lăng" Tô Ca không chút ngại ngùng nói.

Nghe đến cái tên này, Minh Hà không thể không chế mà run lên. Đột nhiên sắc mặt thay đổi một cách khó coi. Cậu ta nắm chặt bả vai của Tô Ca, ánh mắt cực kỳ nghiêm túc nói:

"Cậu nói Đường Lăng ở phòng số 11*?"

*Phòng 11: mình dịch theo QT nhưng không biết sao đoạn trên Trần Mặc nói phòng số 9, bây giờ đổi thành 11

□

Tô Ca gật đầu, cảm giác Minh Hà bóp vai của cô thật chặt, làm cô đau quá. Đang muốn đẩy ra thì nghe giọng nói lạnh lẽo của Minh Hà vang lên:

"Tại sao cậu không ngoan ngoãn ở lại quầy rượu mà chạy tới phòng đó làm gì? Cậu thật sự muốn chết phải không?"

Thoáng cái, Tô Ca bị sắc mặt nặng nề của Minh Hà làm cho hết hồn. Sẽ chết? Không phải mới vừa rồi Đường Lăng nhận không ra cô hay sao? Tại sao lại nhắc tới chữ "Chết"? Mối dưới run khẽ, Tô Ca cả lăm giải thích:

"Mới vừa. . . Mới vừa rồi không phải là tôi tự ý bỏ đi! Đúng rồi. . . là Trần Mặc, cậu ấy bảo tôi đi đưa rượu."

"Trần Mặc?" Minh Hà mới vừa lăm bắm cái tên này thì không biết từ lúc nào, Trần Mặc đã đứng bên cạnh cậu ấy. Bình thường, khuôn mặt vốn dĩ khiêm tốn, bây giờ lại đang mỉm cười châm chọc một cách khác thường, nói:

"Vừa rồi, người bảo cậu ta, cũng là người ép cậu ta đi, chính là tôi."

"Tại sao cậu phải làm như vậy? Trần Mặc? Tiểu Bạch Kiềm chỉ mới ở đây có hai ngày, làm sao có thể kết oán với cậu được chứ?"

Giọng nói của Minh Hà nghe có vẻ rất bình tĩnh, nhưng chú ý một chút, sẽ phát hiện âm thanh của cậu ấy tràn đầy thất vọng.

"Cậu còn hỏi tớ là tại sao?" Trần Mặc bật cười, cười cho tới khi nước mắt tràn ra.

"Minh Hà, chúng ta vào Thiên Diễm cùng một lúc. Hôm nay cậu là thư sinh đứng đầu bảng, lại được quý nhân cung chiều, hàng ngàn khách hàng của Thiên Diễm có ai dám đụng chạm tới cậu chứ? Còn tớ? Ở đây không phải ai có tiền cũng chơi tớ được sao?"

Tớ nói những lời này không phải là ghen tỵ với cậu. Ngược lại, tớ phục cậu sát đất. Nhưng Minh Hà à, mỗi lần cái tên họ Đường đó tới, ai bị hắn chơi không chết thì cũng tàn phế. Nếu là tớ, đương nhiên tớ mặc kệ, dù sao, cái mạng chó chết này đã không còn quan trọng nữa.

Nhưng hiện tại không thể được! Em trai tớ, Trần Sanh, cũng phải vào Thiên Diễm làm để trả nợ cho gia đình! Họ Đường này thích chơi con nít, những

đưa gày gò trắng nõn. Nếu vừa rồi tớ không đem Bạch Luyện ra, có ai bảo đảm họ Đường kia sẽ không để mắt tới Trần Sanh?

Minh Hà! Tớ và cậu không giống nhau. Sau lưng cậu còn có chỗ dựa, nên có thể bảo vệ cậu ta một cách dễ dàng. Không giống như tớ, không có người chống lưng, nên không còn cách nào khác!

Muốn chơi? Đền cây và roi da? Có thể! Nhưng tuyệt đối không thể làm tổn thương đến Trần Sanh. Chúng ta bán thân chỉ vì kiếm tiền, căn bản là không nghĩ tới muốn thay đổi số mạng! Vừa rồi tớ làm như vậy không phải là muốn hại người, chỉ là tớ đang dốc lòng bảo vệ người mà thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chúng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Trên mặt Minh Hà từ từ lộ ra vẻ xúc động. Trần Mạc anh quen biết lâu nay lúc nào cũng khiêm nhường, đối xử với mọi người như là bề trên. Có lẽ là vì yếu đuối hay là tự ti, nhưng chưa bao giờ cậu ấy kịch liệt như ngày hôm nay vậy!

Mới vừa rồi, phản ứng đầu tiên lúc nghe đến cái tên "Đường Lăng" là anh sợ cái tên ngu ngốc mới tới Tiểu Bạch Kiềm này sẽ bị thương. Là bạn bè với nhau, căn bản là anh quên mất Trần Mạc còn có người em trai, mấy ngày trước cũng vào Thiên Diễm. Thiên Diễm là nơi nào chứ? Lò luyện kim, mài dũa anh hùng, chôn sống người đẹp.

Mạng người là cái gì? Người gọi là diễn viên bất quá cũng chỉ là đồ chơi của kẻ có tiền. Từ trước tới giờ, đều là những người có số mạng hèn hạ. Nhịn không được vượt mặt mình, trong lòng Minh Hà cười mỉa mai, mặt đẹp thì sao chứ, nếu sau lưng mình không có... Sợ rằng sớm muộn gì mình cũng thay đổi mà ngay cả mình cũng không nhận ra.

Nhắm mắt để che dấu suy nghĩ của mình, khi Minh Hà mở mắt ra lại, chân mày kiên nghị, nhìn Trần Mạc nói:

"Yên tâm, tớ sẽ bảo vệ Trần Sanh."

Trần Mạc giật mình, ngăn người ra, rồi quay lại đằng sau quầy bar, kéo một cậu bé trông giống như trái banh bằng lông tơ hồng hào đang đứng lấp ló đi ra, khom người cung kính chào Minh Hà. Toàn bộ hành động đó chính là phương thức biểu đạt sự cảm kích không nói ra lời. Khóe mắt Minh Hà chợt nóng, nên anh dứt khoát quay đầu đi.

Tô Ca vốn không biết sóng ngầm mãnh liệt đang xảy ra giữa hai người này, cô nghĩ chắc mình bị cận thị. Trong khoảng thời gian này, nhất định Trần Mạc Nhiên sẽ khiến Đường Lăng từ bỏ ý niệm đối với cô. Không hiểu tại sao cô có loại dự cảm này. Thật ra thì mới bước vào phòng bao riêng, Trần Mạc Nhiên lộ ra vẻ chán ghét rõ ràng, nhưng không phải đối với cô, mà là với cái tên biến thái Đường Lăng kia.

Trần Mạc dẫn Trần Sanh vào phòng rượu. Minh Hà đang ngồi trên ghế sa lon, toàn thân toát ra cảm giác chán chường. Đột nhiên giống như nhớ ra chuyện gì, lật đật lấy điện thoại ra, bấm số. Vừa bấm xong số điện thoại thì nghe được tiếng chuông quen thuộc vang lên bên tai. Anh ngẩng đầu lên thì thấy Hạnh Trạch, áo sơ mi trắng không nhiễm một hạt bụi, mái tóc dài màu bạch kim sáng như tơ lụa, bộ dáng thông thả. Hắn đang nhìn anh mỉm cười, giờ giờ điện thoại trong tay.

Minh Hà thoáng mừng rỡ, anh kéo Tô Ca tới, ngồi xuống đối diện với phòng số 11, rồi xoay người kéo luôn Hạnh Trạch. Không chút bận tâm, Hạnh Trạch nở một nụ cười thật tươi, lúc giờ tay giờ chân cũng mơ hồ lộ ra vẻ ung dung quý phái của quý tộc Tây Âu, nhưng lại khiến người ta cảm thấy thoải mái, không chút áp lực.

"Hạnh Trạch!" Minh Hà kéo tay áo của hắn, ngửa đầu nghiêm túc nói:

"Anh ngồi bên cạnh Bạch Luyện đi, chờ đến khi cửa phòng số 11 mở ra thì anh đề lên người Bạch Luyện". Hạnh Trạch nghe vậy, mặt mày nhần lại, thì nghe Minh Hà vội vàng giải thích:

"Em hiểu rõ anh thích sạch sẽ, không thích người khác lại gần. Anh yên tâm, chỉ là muốn anh giả đồ mà thôi."

Nghe vậy, Hạnh Trạch cười thầm, lâu nay hắn tưởng rằng con cọp con này đã trưởng thành. Hóa ra vẫn còn ngây thơ lương thiện nha... Tóc bạch kim khẽ nhúc nhích, Hạnh Trạch nhìn Tô Ca như có điều suy nghĩ nói:

"Phòng số 11, người tới nay Đường Lăng nhìn trúng là cậu ta hả?"

"Đúng vậy, Hạnh Trạch, anh phải giúp cậu ấy!" Giọng nói của Minh Hà càng ngày càng gấp gáp... Ánh mắt Hạnh Trạch chuyển lạnh, lơ đãng nói:

"Tại sao em muốn che chở cậu nhóc này, cậu ta cho em lợi ích gì?"

Nghe vậy, sắc mặt Minh Hà u ám. Anh cúi đầu, có chút trầm lặng nói:

"Bạch Luyện rất trong sạch, khiến cho người ta không nỡ lòng nhìn sự trong trắng đó bị hủy diệt."

Hạnh Trạch ngẩng đầu, liếc nhìn bọn Bạch Luyện đang ngồi trên ghế sa lon một cách lạnh lùng, chán ngán. Khóe môi từ từ hiện ra vẻ mỉa mai. Trong sạch ư? Phải biết rằng, cho tới bây giờ, sự trong sạch nào cũng sẽ bị người ta làm hoen ố.

Trong mắt của Hạnh Trạch hiện ra cảm xúc bất đắc dĩ. Hắn vốn không muốn xảy ra sự cố gì vì những chuyện không đâu, nhưng lúc nào cũng chịu không nổi mỗi khi Minh Hà mềm giọng năn nỉ. Đi về phía Tô Ca một cách miễn cưỡng, nhưng mới vừa ngồi xuống bên cạnh cô thì thấy cửa phòng khẽ nhúc nhích, nhanh như một con báo, hắn chồm qua người Tô Ca, đè cô dưới người của mình. Một nửa mái tóc bạch kim rũ xuống, bồng bềnh trên ngực của Tô Ca. Áo trắng, tóc bạch kim, hài hòa một cách sáng chói. Người ở phía dưới trợn tròn hai mắt một cách kinh ngạc, đôi môi đỏ mọng hé mở. Không biết nói sao cho hết hàm ý gian tà!

Người đi ra đầu tiên chính là Tần Mặc Nhiên, khóe miệng còn có chút vết máu. Mới vừa đánh nhau trong phòng với Đường Lăng, anh thắng, nhưng phải trả giá bằng vài vết thương trên người. Mà Đường Lăng cũng bị vài đám thật mạnh lên bụng, e rằng sắp tới đi đứng cũng phải rất khó khăn. So với thương tích ngoài da, tổn thương bên trong còn nguy hiểm hơn nhiều.

Vốn là anh nghĩ sẽ không ra tay với hắn. Lần nay Đường Lăng hẹn anh ra gặp mặt, chẳng qua là muốn cùng anh bàn bạc nghi thức kế vị Tổng chủ sẽ diễn trong ra mấy ngày sau. Xích Diễm và Vô Ảnh tranh đấu đã lâu, đương nhiên khi có cơ hội, anh cũng muốn ngồi xuống bàn bạc rõ ràng. Huống chi thắng bằng quyền cước không có ý nghĩa gì. Tần Mặc Nhiên anh luôn muốn là người chiến thắng cuối cùng.

Nhưng mới vừa rồi, ở trong phòng, ngàn vạn lần Đường Lăng không nên đem Hiên Mộc ra để mà so sánh với Tô Ca, lại còn nói ra nhiều từ ngữ bi ối như vậy. Nỗi khổ riêng tư lâu nay của anh là lúc trước không bảo vệ được Hiên Mộc. Lần này, anh không thể khiến Tô Ca gặp phải những chuyện giống vậy!

Lúc này, anh đặc biệt đá một cú vào chỗ hiểm của Đường Lăng. Anh bảo đảm tới nay Đường Lăng không thể động dục với bất kỳ ai. Có lẽ vẫn còn ham muốn, nhưng không thể làm được cái gì mà thôi.

Bên trong phòng, Đường Lăng ôm bụng nằm dài trên ghế sa lon, nụ cười trên môi càng sâu. Quả nhiên, muốn đánh thắng Tần Mặc Nhiên xuất thân từ lĩnh đặc chủng của quốc gia, thật là một hành động ấu trĩ. Nhưng vậy thì sao chứ. Đường Lăng hẳn lâu nay bởi vì muốn đạt được mục đích mà không từ bỏ thủ đoạn nào. Nói về thủ đoạn, Tần Mặc Nhiên không phải là đối thủ của hắn!

Mỗi người đều mang một tâm trạng khác nhau.

Mới vừa ra khỏi cửa phòng, đối diện mình, Tần Mặc Nhiên nhìn thấy Hạnh Trạch đang đè Tô Ca ở phía dưới. Mặc dù hành động của hai người rất mờ ám, nhưng chỉ cần liếc mắt một cái, Tần Mặc Nhiên có thể nhìn ra tay chân Tô Ca đã sớm cứng đờ, còn có vẻ mặt đang rùng rợn của Hạnh Trạch.

Nhìn không được, anh bật cười. Thấy vậy mà mạng số của cô nhóc này lại tốt ghê, tùy tiện cũng có thể gặp được một người bằng lòng ra tay bảo vệ cho cô ấy. Vừa rồi anh lo lắng, thật đúng là vô ích. Mím môi lại, anh làm như không thấy hai người, quay người bỏ đi.

Tô Ca nghiêng đầu nhìn theo hướng bộ quần áo màu đen kia rời đi, mơ hồ mang theo một luồng khí lạnh tiêu điều, trong lòng cảm thấy có chút khó chịu, giống như là cảm giác của chú chó con bị chủ nhân bỏ rơi.

"Anh làm gì để lên người của tôi!"

Đang khó chịu trong lòng nên phải tìm người để trút giận, Tô Ca trừng mắt một cách hung dữ, quay đầu nhìn anh chàng đẹp trai đang cúi đầu hô hấp nhe nhệ trên người mình. Dùng hết sức, cô lấy tay nắm mạnh lồng ngực của anh ta, muốn đẩy anh ta đứng dậy. Tuy rằng cô luôn có hứng thú đối với trai đẹp, nhưng chuyện đó không bao gồm chấp nhận bị trai đẹp xâm sở. Hạnh Trạch nghe vậy, bật cười ra tiếng. Vốn tưởng cậu ta là một con thỏ trắng hiền lành, hóa ra là một con mèo có móng vuốt bén nhọn. Xem ra lo lắng của Minh Hà có chút dư thừa rồi.

Anh lật người muốn ngồi dậy, ai ngờ vừa mới nhúc nhích lại nghe tiếng mở cửa vang lên, quay đầu thì thấy Đường Lăng. Hắn đang nghiêng người, dựa vào khung cửa, thờ ơ nhìn bọn họ. Chỉ là so với ngày thường, sắc mặt tái nhợt hơn nhiều.

"Hạnh Trạch đại nhân thật đúng là hăng hái!" Đường Lăng tà khí cười nói. Hắn nhú mày, ngả ngón nói:

"Chúc hai người một đêm vui vẻ."

Rồi sau đó đứng dậy đi ra ngoài. Một cái liếc mắt cũng không nhìn Tô Ca, khiến Tô Ca mơ hồ tưởng là ảo giác, giống như không lâu trước đó, cái tên khốn kiếp nào vuốt ve cảm của cô nói "Tối nay theo tôi", không phải là hắn.

Làm thế nào Tô Ca biết được có một trận chiến vừa mới xảy ra trong phòng bao riêng, Đường Lăng thiếu chút nữa là bị Tần Mặc Nhiên đánh cho không thể động dục được nữa. Bước chân của Đường Lăng có hơi lảo đảo, giống như là đi không nổi.

Hạnh Trạch đứng dậy, nhìn bộ dáng bỏ đi của Đường Lăng, như suy nghĩ ra được điều gì, nụ cười trên môi càng lúc càng lớn. Nếu như anh không lầm, Đường Lăng đang bị nội thương rất nặng, mà Tần Mặc Nhiên thì chỉ bị thương nhẹ ngoài da mà thôi.

Xuất thân từ lính đặc chủng đội Phi Hồ, Tần Mặc Nhiên quả nhiên là một kỳ tài đánh cận chiến. Về phần Đường Lăng, anh đương nhiên hiểu rõ bản lĩnh của hắn, nhưng có thể dễ dàng đánh cho Đường Lăng trở thành như vậy, lại không gây ra nhiều tiếng động quá lớn làm kinh động mọi người, có thể nói kỹ năng cận chiến im hơi lặng tiếng như vậy là hoàn mỹ. Không uổng công năm đó lão Các tốn bao nhiêu tiền, gài bao nhiêu cái bẫy mới dụ được một người như hắn tới đây.

Có thể nắm vững tương lai rộng mở, còn có thể thăng cấp làm tướng quân, nhưng lại được sàng lọc qua ở “Sát”, trở thành lão đại của Vô Ảnh, từ đó về sau đi theo con đường Hắc đạo, Tần Mặc Nhiên vẫn luôn là tạo phẩm đặc ý của lão Các.

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Lính Đặc Chủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Huống chi ba năm một lần, kỳ bầu cử Tổng chủ cũng sắp tới. Xích Diễm và Vô Ảnh đấu tranh càng ngày càng công khai. Hôm nay hai tướng đánh nhau cũng chỉ là dùng dao mổ trâu để cắt tiết gà mà thôi. Khi "Đồ Phu" của Xích Diễm đánh nhau với "Lang Nha" của Vô Ảnh, anh thật muốn xem rốt cuộc là Đồ Phu cắt đứt cổ họng của Lang Vương, hay là Lang Vương xé tan xương của Đồ Phu.

Hạnh Trạch cong môi cười một cách thích thú, mặt thì không đổi sắc. Anh yên chí đi tới quầy bar, gọi hai ly rượu, lần nữa, tìm một vị trí, ngồi xuống thưởng thức. Tô Ca ngồi dậy, liếc nhìn Hạnh Trạch một cái. Định đầu của anh ta vừa vặn kết hợp trên cái cổ thon dài như chiếc đèn lồng màu hồng cam, mê ly dưới ánh sáng, dường như theo gió, tóc bạch kim bồng bềnh, càng làm cho anh ta thêm xinh đẹp như là một bức tranh được vẽ bởi một danh gia thời cổ đại.

Chỉ là đẹp thì có đẹp thật, nhưng ai lại muốn ôm một bức tranh để sống qua ngày? Tô Ca hơi cúi đầu, nhớ tới hôm qua cảm nhận được nhiệt độ nóng rực từ cơ thể của Tần Mặc Nhiên lúc hai người kề cận nhau, đây mới đúng là thứ phụ nữ cần. Đáng tiếc là cô cũng chỉ có thể lén lút hưởng thụ mà thôi. Ngày mai cô phải trở về Dương Châu rồi. Về đến nhà thì tất cả sẽ không còn liên quan gì tới cô nữa. Có lẽ, cô nên suy nghĩ viết ra một quyển hồi ký về trai đẹp chẳng hạn.

Nhiều mây, xua đi những suy nghĩ hỗn tạp, Tô Ca đứng dậy, định đi đến phía sau quầy bar tiếp tục nhàn hạ, nhưng lại đâm đầu vào một người phụ vụ nam đang bưng một khay rượu đi tới. Không biết như thế nào mà rượu lại đổ văng tung tóe lên ngực áo của cô. Tô Ca còn chưa có lấy lại tinh thần, thì không biết từ khi nào, Trần Mặc đã đi tới bên cạnh, đưa cho cô tờ giấy lau nói:

"Tôi giúp cậu lau." Mắt đẹp hiện lên vẻ áy náy, đại khái là muốn nói lời xin lỗi vì lúc nãy đã ép cô đi. Nhưng tay của cậu ta mới vừa đụng vào ngực của Tô Ca thì lập tức dừng lại, cảm giác mềm mại như thế này. . . Quá bất ngờ, cậu ta ngẩng người ra.

Tô Ca cũng ngây người, cô hoàn toàn không nghĩ tới cậu ấy sẽ lau cho cô. Trong nhất thời, hai người chỉ biết mắt to mắt nhỏ trừng nhau.

"Cậu là. . ." Trần Mặc vừa mở miệng nói thì bị Tô Ca nhón chân lên, dùng tay bịt miệng cậu ta lại. Ánh mắt hung dữ của Tô Ca thảm bảo "Tuyệt đối không được nói ra!" Cho đến khi Trần Mặc gạt đầu thì Tô Ca mới buông tay ra. Trần Mặc hít sâu vào một hơi, vẻ mặt có chút do dự nhìn Tô Ca.

"Khụ khụ, tôi nghe nói chỗ này trả tiền lương hậu hĩnh, cho nên giả trang vào đây kiếm chút tiền học phí."

Tô Ca nói mà mặt không đỏ, tim không đập, đây là phương pháp tránh né mà Diễm Hồng chỉ cho cô để tìm lý do thoái thác, khiến cho Tô Ca, một cô gái hai mươi sáu tuổi, đã ra đời làm việc nhiều năm, giả làm học sinh đại học ngây ngô, lại không cảm thấy ngượng ngùng chút nào. Nhìn đi, không phải có nhiều người không nhận ra cô hay sao!

Trần Mặc nghe vậy không nhận được mà nhún nhún lại, cậu ta đến gần Tô Ca nhỏ giọng nói:

"Cô nên cẩn thận cái đó một chút, nếu như bị phát hiện thì sẽ hết sức thê thảm."

Từ trước tới giờ, chưa có cô gái nào giả làm con trai ở Thiên Diễm hết, cho nên cậu ta không biết hình phạt sẽ như thế nào nếu bị phát hiện.

"Không sao đâu, tôi sẽ bỏ trốn trước khi bị phát hiện."

Tô Ca đá lông nheo với Trần Mặc. Trần Mặc thật không biết nói gì, trái lại cô ấy lại an ủi cậu ta.

Trong khoảng thời gian kế tiếp, không biết có phải là mình nghĩ nhiều hay không, nhưng Tô Ca phát giác Trần Mặc đang âm thầm giúp đỡ mình. Có đồ nặng sẽ không để cho cô khiêng, hay là dùng thân thể của mình để ngăn cản ánh mắt dòm ngó của người ta đối với cô. Trong lòng nổi lên cảm giác biết ơn, lại có chút ấm áp. Trên đời này, căn bản là sẽ không có người nào là hoàn toàn xấu chứ?

Giống như tối hôm qua, khoảng gần một giờ sáng, Tô Ca gặp lại Diễm Hồng lúc cô ấy đã uống say không còn biết gì, người đầy mùi rượu. Cô ta tiện tay

quảng cho Tô Ca một xâu chìa khóa, để cho cô về một mình. Cô cùng Minh Hà an bày một phòng thuê bao rồi đi Diễm Hồng vào trong. Tô Ca đứng nguyên tại chỗ ngẩn người, rốt cuộc có nên ngủ lại một đêm trong phòng này không?

Gương mặt biến thái của tên Đường Lăng kia lại thoáng hiện ra trước mắt, cô quyết định lựa chọn trở về. Cô thật không dám nghĩ tới chuyện gì sẽ xảy ra nếu bị người ta phát hiện ra thân phận lúc đang ngủ. Hình như là mình vẫn còn nhớ đường. Dựa vào trí nhớ, cô đi theo con đường cũ, nhưng sau khi quẹo sang một khúc quanh, cô phát hiện là mình đã bị lạc đường, rốt cuộc là ai đã xây dựng Thiên Diễm như là tòa mê cung vậy nè!!

Quanh đi quẩn lại nhiều vòng, đột nhiên có tiếng bước chân truyền đến. Tô Ca ngẩn đầu nhìn lên, cái đầu tóc vàng đục đưa trong gió kia không phải là Sở Viêm hay sao? Cô hoảng sợ, vội vàng quay mặt về hướng vách tường.

Sở Viêm đã nhìn thấy cô, đi thẳng tới bên cạnh, kéo cổ tay của cô lại, nói :

"Nhóc con, tối nay cậu không có khách à?" Tô Ca ngẩn ra, lúc này mới phát hiện mình vẫn còn mặc bộ đồ của phục vụ nam. Nhất định là Sở Viêm không nhận ra cô.

"Không có!" Tô Ca mở miệng, giọng nói trong trẻo dễ nghe.

Sở Viêm hài lòng mỉm cười, âm thanh không tệ. Nghĩ đến Đồ Phu có thể sẽ hài lòng, Sở Viêm kéo Tô Ca đi về phía trước một cách thô lỗ, vừa đi vừa nói:

"Nhóc con, tối nay cho cậu một vỏ làm ăn lớn. Đem hết những kỷ xảo cậu biết ra để lấy lòng Đồ Phu đại nhân. Nếu cậu có thể làm cho đại nhân hài lòng, tiền bạc tha hồ cho cậu lấy!"

Nói vừa xong thì cậu ta kéo Tô Ca tới trước một cái cửa rồi dừng lại, kêu lớn một tiếng trước khi Tô Ca có cơ hội giãy dụa :

"Đã tìm người tới cho đại nhân!" Cửa mở ra, sau lưng Tô Ca bị đẩy mạnh tới, bước chân lao đảo té nhào vào trong. Còn chưa phản ứng kịp thì đối mặt với một người đàn ông, trên người chỉ quấn một cái khăn tắm, miệng cười gian tà, lại là tên Đường Lăng biến thái mà cô lo sợ không kịp trốn tránh!

Quanh đi quẩn lại thế nào mà để cô lại rơi vào tay của hắn? Giờ phút này Đường Lăng đang hí mắt nhìn cô, cười một cách gian ác. Xem ra những gì thuộc về của hắn cuối cùng cũng chạy không thoát. Chỉ là tối nay không có cách nào hưởng thụ mà thôi!

Cánh tay dài duỗi ra, kéo tay chân luống cuống của Tô Ca vào ngực, trêu cười nói :

"Thế nào, Trọng Tài đại nhân không thỏa mãn được cậu cho nên muốn tìm đến tôi rồi sao?"

Trọng Tài? Hắn nói là Hạnh Trạch? Thực sự là một đồng danh hiệu kỳ kỳ quái quái. Tô Ca nhú mày, đang nghĩ cách làm thế nào để chạy trốn thì nghe Đường Lăng thở dài tiếc hận nói :

"Đáng tiếc đêm nay tôi không có cách nào thỏa mãn cậu được. Cái tên Tần Mặc Nhiên đáng chết! Thiếu chút nữa là bố mày bị hắn phé đi!"

Khi nói tới câu cuối cùng, rõ ràng là hắn đang cắn răng nghiền lợi. Tô Ca lo lắng cử động một chút, hình như là đụng phải hắn, nên nghe Đường Lăng hừ nhẹ một tiếng khò sở, mồ hôi lạnh rịn ra trên trán. Hắn đẩy Tô Ca ra, sau đó giật mạnh cái khăn tắm xuống, toàn thân lồ lộ trước mặt cô.

Cứ như vậy, Tô Ca ngơ ngác nhìn cái người trước mặt mình. Đối với cô mà nói, đây chính là lần đầu tiên cô nhìn thấy cơ thể đàn ông trần truồng, lại còn trong khoảng cách rất gần. Tầm mắt không không chế được dời xuống, thì thấy cái vật to lớn kia đang sưng lên. Trong hoàn cảnh này, cái vật kia đột nhiên ngóc đầu dậy thì rất là bình thường.

Nhưng mà mắt của Tô Ca càng mở càng lớn bởi vì Tô Ca phát hiện cái kia của Đường Lăng... Hình như phía trên không phải đột nhiên cương lớn một cách tự nhiên, có chút đỏ đỏ tím tím, giống như là bị thương. Phía trên ngọc trụ* còn có ít nhiều vết sẹo. Tô Ca không nhịn được tròn mắt liếc nhìn Đường Lăng một cách thông cảm. Theo góc độ nhìn chuyên nghiệp của một bác sĩ, nếu không thoa thuốc cẩn thận, nghỉ ngơi vài ngày, cái này coi như là phé vật.

*ngọc trụ : kekeke có ai giúp mình dịch chữ này không? Vốn liếng tiếng Việt của mình chỉ nghĩ ra được chữ dương vật mà thôi, nhưng lại thấy kỳ kỳ...

Nhưng... Bây giờ hắn lại kéo cô tới đây, rõ ràng là muốn 'gi' với cô! Thật là chứng nào tật đó! Nghĩ tới đây, Tô Ca chợt bình tĩnh lại. Hừ, nếu chút nữa hắn sáp vào, cô sẽ bóp chết lão Nhị của hắn!

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Đĩ nhiên Đường Lăng không biết Tô Ca đang nghĩ tới những ý niệm tà ác này. Giờ phút này, hấn đau đến thở cũng khó khăn, lông mày nhíu lại. Quả nhiên là người đàn ông này bị thương không đứng dậy nổi. Một lúc sau, khi cảm giác đau đớn từ từ thuyên giảm, hấn mới ngẩng đầu nhìn Tô Ca, trầm giọng nói :

"Còn không mau tới đây?" Tô Ca sững sốt, sau đó ngھnھ đầu không chút sợ hãi, đi theo sau hấn. Hiện giờ trong mắt của cô, cái tên khốn kiếp mà hình như ai cũng sợ chẳng qua cũng chỉ là một người tàn tật mà thôi. Theo Đường Lăng đi tới bên giường, hấn ngồi xuống, rồi không biết từ đâu lấy ra một chai thuốc mỡ, thuận tay ném cho Tô Ca. Sau đó điều chỉnh tư thế, nghiêng cả người dựa lên trên giường, hai chân mở lớn, hoàn toàn phơi bày tiểu đệ để trước mặt Tô Ca.

Tô Ca xấu hổ muốn quay mặt đi thì nghe giọng nói của tên biến thái Đường Lăng này vang lên bên tai :

"Tới đây bôi thuốc cho tôi!". Tô Ca nhìn cái lọ thuốc đó một chút, hình như là dùng để trị thương ‘nơi đó’. Chẳng lẽ trước đây, cái tên biến thái hay bị thương nơi đó sao, hay là dùng để trị thương cho người khác? Cho nên ngay cả thuốc cũng được chuẩn bị đầy đủ.

Tô Ca từ từ đi tới, khuôn mặt ửng hồng từ trán tới lỗ tai rồi xuống tới cổ.

"Làm sao vậy? Xấu hổ hả người đẹp?"

Đã thành bộ dạng giống vậy mà Đường Lăng vẫn còn tâm tư để nói đùa. Quả nhiên hành động biến thái không cần phải có lý do. Tô Ca nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác, dùng tay mở nắp bình sứ, sau đó giương mắt nhìn chằm chằm cái vật kia. Dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên cô nhìn thấy. Lúc trước ở đại học, cô có từng thấy qua mẫu vật của đàn ông, bây giờ lại có chỗ không giống nhau, cùng lắm thì trước mặt đây là vật mẫu sống mà thôi.

Sau khi chuẩn bị tâm lý thật tốt, Tô Ca mở mắt ra. Giống như ở trên bàn mổ, nhìn qua vô số cơ thể người bệnh, cô biết rõ chỗ nào bị thương tương đối nặng, rồi lấy tay quẹt một chút thuốc mỡ, nhẹ nhẹ xoa lên ngọc trụ. Tô Ca ngạc nhiên nhìn cái vật kia nhảy lên mấy cái. Thật ra thì cô không biết, ánh mắt bác sĩ chuyên nghiệp nhìn thi thể của cô lại khiến Đường Lăng lạnh run, bắt đầu suy nghĩ chuyện mình bắt cậu nhóc này tới bôi thuốc có phải là sai lầm hay không.

Nhưng, chỉ trong chốc lát, hấn liền phát hiện mình không những sai, mà còn sai quá cỡ.

Khi Tô Ca bôi xong một lượt thuốc lên hết ngọc trụ, thì dùng tay ở phía trên, tạo thành tay cầm nửa hình cung. Cô nghĩ, chỉ cần vận xuống một cái, từ nay về sau, Hiên Mộc sẽ không còn bị thằng nhãi này làm tổn thương nữa, lại có thể gián tiếp giúp được nhiều người thoát khỏi ma chướng của hấn. Nhưng... cứ như vậy phẩy đi một người đàn ông? Có phải là... quá tàn nhẫn hay không?

Có lẽ cảm giác được ý đồ của Tô Ca, bất thành linɦ, ngọc trụ nhảy lên hai cái, nóng ran, khiến Tô Ca giật nảy mình, vội vàng rút tay về. Cô lại cảm giác hình như nó lớn thêm một chút, không nhìn được mà ngẩng đầu nhìn Đường Lăng, phát hiện hấn đang nhìn cô một cách gian xảo, sau đó còn nhếch miệng cười một cái, lộ ra hàm răng trắng toát.

Thế nhưng lại làm Tô Ca hết hồn, không kịp chế được mà lùi về phía sau. Đường Lăng vươn tay ra muốn kéo cô lại. Tô Ca đang lùi về phía sau, trượt chân, cơ thể nghiêng về phía trước, lập tức ngã nhào lên người hấn. Cùng lúc đó, một tiếng đạn phá không vang lên, bóng người bên cửa sổ thoáng xoẹt qua rồi nhanh chóng biến mất.

Cả người Đường Lăng giống như con báo, đột nhiên chồm lên, chạy vội tới bên cửa sổ, nhưng người đã không còn ở đây, chỉ còn lại tấm rèm cửa sổ màu vàng nhạt đung đưa theo gió. Chết tiệt!! Hấn nhớ rõ ràng trước khi đi đã đóng cửa sổ lại! Hấn từ từ đi về lại bên giường.

Tô Ca cảm thấy cánh tay trái tự nhiên đau rất. Mới vừa rồi trong hoàn cảnh cấp bách, Đường Lăng chứng kiến cảnh cậu ta nhào tới đỡ đạn cho mình. Bất quá cậu ta chỉ là một người làm công bình thường, mặc cho người ta cười lên đầu, còn mình cũng chỉ là đùa giỡn vài câu mà thôi, thậm chí còn chưa lên giường với cậu ta, tại sao cậu ta vì mình mà nhào tới đỡ đạn?

Khóe môi đang cười hài hước của Đường Lăng dần dần nhạt đi. Sắc mặt bỗng dưng nặng nề, hấn dùng sức kéo mặt Tô Ca lên nói:

"Tại sao vừa rồi cậu che chắn cho tôi?"

Sẽ không có ai vô duyên vô cớ tốt với hấn, vì hấn mà thật lòng bỏ ra! Nếu như người này không phải yêu hấn, thì là có người phái cậu ta đến cố tình gần gũi với hấn.

Nhưng bây giờ, cả hai giả thuyết đều không phải. Nhưng là bây giờ xem ra hình như cả hai loại đều không thể. Bộ dạng cùng bản lĩnh của cậu nhóc này căn bản không phải là loại nằm vùng. Còn người nổ súng vừa rồi là ai phái tới? Tần Mặc Nhiên? Hay là bè phái Phưong Nam, con độc xà kia?

Bị hấn hỏi như vậy Tô Ca ngẩn người ra, cánh tay đau tê dại. May mà đạn chỉ sượt qua cánh tay, nên chỉ bị thương ngoài da mà thôi. Nếu như bị xuyên qua thịt, thủ pháp cầm dao nhanh nhẹn của bác sĩ ngoại khoa như cô chắc không còn dùng được nữa rồi!

Aaa, thật phiền phức! Biến thái đúng là biến thái, lúc nào cũng bị người ta đuổi giết! Vị đại ca bắn tia vừa rồi, người muốn giết hấn thì nói sớm với tôi một tiếng! Tôi sẽ trực tiếp giúp người phẩy bỏ hấn trước, người làm như thế chỉ làm tôi bị thương thôi! Trong lòng Tô Ca bị phần khác thường, đã sắp trở về Dương Châu rồi, sẽ làm cho mẹ lo lắng chết đi thôi! Còn phải xin phép nghỉ làm ở bệnh viện.

"Sao hả? Nói đi, rốt cuộc tại sao muốn đỡ đạn cho tôi?"

Đường Lăng khẽ sát mặt lại gần, giọng nói trầm thấp, ánh mắt nghiêm trang. Không đủ kiên nhẫn, Tô Ca ngẩng đầu định trừng hấn, nhưng lại bị hơi thở

ngưng trọng của hấn hấp thu, nên đành phải cúi đầu. Cái đồ biến thái, bộ không tính giúp cô tìm bác sĩ tới đây trước hả? Có biết là cô đau lắm không!

Tô Ca nghiêng răng trả lời:

"Tôi không có ý đồ đạn cho anh, chỉ là vừa rồi trượt chân mà thôi."

Vừa dứt lời, thì thấy mặt mày Đường Lăng đông cứng lại, nhìn cô không tin. Không nhận được cô liền quát:

"Tôi thật sự không nghĩ tới chuyện che chắn cho anh! Tôi cũng không phải là bia đỡ đạn bằng thịt! Bây giờ! Làm phiền Đường tiên sinh kìm bác sĩ tới đây giúp tôi băng bó vết thương dùm đi!"

Tiếng gào thét như sư tử Hà Đông khiến Đường Lăng cũng phải giật mình. Vừa rồi, hấn nghĩ ra vô số lý do, nhưng tuyệt đối không ngờ là "trượt chân"! Thực sự... Chỉ là trượt chân thôi à?

Nhìn bộ dáng vẫn còn đang tra cứu của Đường Lăng, thiếu chút nữa là bác sĩ Tô, lâu nay nổi tiếng là dễ chịu, lại lớn tiếng quát tháo. Chờ hấn tra cứu xong thì chắc cô đã sớm chết vì đau! Dùng tay phải chống đỡ cơ thể, Tô Ca gầy dựa muốn đứng lên.

"Cậu làm gì vậy?" Đường Lăng đè lại cánh tay không bị thương của cô hỏi. Tô Ca tức giận trả lời:

"Đi tìm bác sĩ bôi thuốc! Tôi không muốn bị đau cho tới chết."

Không biết mới vừa rồi thần xui quỷ khiến như thế nào lại cứu cái tên biến thái này, lại cảm thấy bây giờ hấn chỉ là kẻ tàn phế hạng 2, căn bản là không uy hiếp được mình, tự nhiên Tô Ca thấy không sợ hấn nữa. Dùng cái tay không bị thương gạt tay hấn ra, Tô Ca đứng dậy đi tới gần cửa ra vào. Mắt hoa đào của Đường Lăng nheo lại, nhưng lại không ngăn cản Tô Ca bỏ đi, chỉ là ở phía sau nói một cách lạnh lùng:

"Lúc này cậu đi đâu tìm bác sĩ? Đi bệnh viện? Đừng quên là vết thương bị đạn bắn sẽ bị cảnh sát lưu lại trong hồ sơ."

Tô Ca hơi ngừng bước, lại nghe hấn nói tiếp ở phía sau:

"Theo tôi mới nhìn qua, thương thế của cậu không nặng lắm, chỉ là trầy chút da mà thôi, bôi rượu cồn rồi băng bó lại, năm ba ngày là khỏi ngay."

Đồ biến thái! Thật là nói chuyện không biết suy nghĩ! Tô Ca quay đầu lại, trừng mắt hung hăng nhìn Đường Lăng, môi mím lại hiện ra nụ cười châm biếm nói:

"Mặc kệ như thế nào, mới vừa rồi, bởi vì xui xẻo mà coi như cậu đã cứu tôi." Trong lòng Đường Lăng lại muốn nói thêm một câu, "mặc dù căn bản ông đây cũng không cần cậu cứu".

"Có yêu cầu gì thì cứ việc nói đi, cho dù cậu muốn rời khỏi Thiên Diễm cũng được." Bỗng nhiên Đường Lăng cất bước đi về phía Tô Ca, khoe môi lại hiện ra nụ cười gian xảo nói:

"Hay là... ở lại đây làm người của tôi, mỗi tháng tôi sẽ cho cậu một khoản tiền..."

"Cám ơn Đường tiên sinh!" Tô Ca gật đầu một cái, vẻ mặt nghiêm túc nói:

"Tiền nhất định phải cho! Tiền thuốc men, chi phí tổn thất tinh thần, và tiền bồi dưỡng ăn uống." Cô cúi đầu nhìn xuống ống tay áo đã bị rách, nói:

"Còn có cả chi phí trang phục. Chờ tôi tính toán rõ ràng thì sẽ tìm anh thanh toán!"

Nói xong, vặn khóa cửa, đi ra ngoài, để lại một mình Đường Lăng cười nghiêng ngả. Tên nhóc này thật là thú vị...

Nhớ tới vẻ mặt tức giận trẻ con của cô lúc quay đầu lại, Đường Lăng cảm giác một luồng khí nóng tập trung xuống bụng dưới. Sau đó hấn lại phát hiện, lão Nhị của hấn đang gục đầu ngủ quên, bây giờ lại từ từ run rẩy thức dậy. Ha... Nhưng hấn đang bị thương, không có cách nào tự giải quyết, chỉ có thể chờ cho nó từ từ hạ xuống thôi. Mồ hôi lạnh toát ra trên trán của Đường Lăng. Mẹ kiếp! Chờ hấn lành lại, nhất định sẽ kéo tên nhóc kia tới đây, thọc rách cái mông nhỏ của cậu ta!!

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25

Tô Ca đi ra cửa phòng, thoáng chốc liền hối hận. Hành lang quanh co, còn có hàng hàng lớp lớp cửa phòng trước mặt khiến cô choáng váng ngay tại chỗ. Vừa rồi sao không thuận tiện hỏi đường cái tên biến thái đó! Nếu hấn là khách quen của Thiên Diễm thì nhất định sẽ biết chỗ ở của Diễm Hồng. Nhưng... bây giờ, không lẽ cô lại phải đi tìm cái tên biến thái này?

Tô Ca đứng nguyên tại chỗ chần chừ. Đang do dự không biết phải làm sao thì nghe phía sau truyền đến tiếng bước chân, hình như là tiếng giày da đánh trên mặt đất. Lại là đàn ông?! Theo lý thuyết thì đàn ông gặp đàn ông không có gì nguy hiểm, đây chẳng qua là lẽ thường tình mà thôi! Nhưng hiện tại, cô đang ở đâu? Thiên Diễm! Thiên Diễm là chỗ nào? Là nơi mà bất kỳ nam hay nữ đều có thể bị người ta biến thành điểm tâm nuốt trửng vào bụng!

Nghĩ đến đây, Tô Ca đứng ngồi không yên, vừa mới bị Tóc Vàng Sở Viêm mang đi ‘tuốt ống’ cho người ta, lần này không biết sẽ như thế nào! Tô Ca đang do dự cũng không thể do dự được nữa, ráng nhìn đau, ôm cánh tay chạy về phía trước, chỉ nghe tiếng bước chân sau lưng dừng lại một chút, hình như không có ý đuổi tới.

Nếu lúc này Tô Ca quay đầu lại nhìn cái người tạo ra âm thanh kia, nhất định cô sẽ hối hận đến nổi ói ra mật xanh. Sau lưng là một người đàn ông bận bộ đồ ngủ màu vàng nhạt, ôn nhu phong nhã, người mà cô cho là vô hại nhất, chính là Hiên Mộc!

Hiên Mộc đứng tại chỗ, liếc nhìn bóng người mảnh khảnh đang hốt hoảng bỏ chạy trước mặt, dở khóc dở cười, từ khi nào mà anh có thể đạt tới trình độ dọa người chỉ bằng với tiếng bước chân của mình? Có chút cảm giác chán nản với chính bản thân mình. Hơi nhứ mây lại, anh gõ nhẹ cửa, bắt quá bóng dáng kia thật là quen mắt mà thôi.

Tiếng gõ cửa mới vừa ngừng, thì cửa phòng liền bật mở. Dựa người trên khung cửa, Đường Lăng nhướn mày, cười rạng rỡ nói với Hiên Mộc:

"Tiểu bảo bối, cậu đã tới..."

Hiên Mộc nhứ mày, muốn bước qua mặt Đường Lăng để đi vào. Nếu là thường ngày, Đường Lăng đã bỏ nhào lên anh giống như là sói đói, thế nhưng hôm nay chỉ nhứ mày, lắc mình cản anh lại. Mối mong cong lên một cách tà tứ, nói:

"Tôi nay không cần cậu."

Hiên Mộc ngăn người ra. Sóng mắt lâu nay vốn bình thản, đột nhiên lại tràn dâng sắc màu lưu ly, cả người giống như noãn ngọc phát ra hào quang rực rỡ. Anh ngược mặt nhìn thẳng Đường Lăng nói:

"Ý của anh là... Anh chán rồi sao?"

"Tôi không có ý như vậy." Đường Lăng lấy tay khều nhẹ đường nét duyên dáng trên cằm của Hiên Mộc, vuốt ve tinh tế. Cảm xúc trơn tru mềm mại như vậy thật xứng với biệt danh mình tặng cho cậu ấy, người đẹp ‘Băng Cơ Ngọc Cốt’*. Có thể nói từ khi trưởng thành cho tới bây giờ, cậu ấy là món đồ chơi mà hắn yêu thích nhất, không nổi buồn tay.

*Băng Cơ Ngọc Cốt = da như băng, xương như ngọc, chỉ thân hình dáng dấp của người đẹp, băng cơ ngọc thể

Trước kia, mỗi lần đụng đến da thịt ngọc ngà như vậy, hắn liền đè cậu ta ra, trần trụi lẫn lộn, ra sức công kích. Nhìn cậu ấy bởi vì hành động của mình mà hiện lên vẻ nhục nhã, nhìn cái cổ cong cong duyên dáng của cậu ấy giống như là con thiên nga tuyệt vọng, mình sẽ cảm thấy thỏa mãn một cách khác thường.

Hắn cũng không phải là biến thái, chỉ là thích tự tay đập vỡ những thứ tốt đẹp mà thôi.

Đường Lăng ngược mặt rồi lại nhích tới gần Hiên Mộc một chút, thổi một hơi nhẹ lên tai của anh, có chút oán hận nói:

"Thế nào tiểu bảo bối, hiện giờ không phải cậu đang nóng lòng muốn bỏ tôi đi sao?"

Làm sao không nghĩ tới, ở bên cạnh mày ngày nào thì tao cảm thấy mình bẩn thỉu hơn ngày đó. Tao hận không thể tự tay xé nát mày! Sóng mắt Hiên Mộc đang lưu chuyển thì đột nhiên thu lại, che dấu tất cả những suy nghĩ. Khi Đường Lăng gương mặt nhìn lại cặp mắt như sương mù che phủ của cậu ấy, thì lại không còn bao nhiêu cảm giác. Có lẽ, đã tới lúc nên tìm sủng vật mới rồi.

Trước mắt lại thoáng qua cảnh tên nhóc kia vừa mới lý lẽ trực tiếp yêu cầu tiền thuốc men, khoe môi Đường Lăng hiện lên nụ cười đậm đặc, quả nhiên là mình thích chơi đồ cay cú. Móng vuốt càng nhọn, hắn càng thích. Hắn nhìn Hiên Mộc nói:

"Bảo bối, hình như tôi thật sự sắp chán cậu rồi."

Hiên Mộc không nói thêm gì nữa, chỉ là nhìn chằm chằm Đường Lăng, ánh mắt kiên trì không cần nói cũng biết. Đường Lăng cười nhạo nói:

"Yên tâm, những gì tôi hứa cho cậu, tôi sẽ không đổi ý. Chờ khi tôi thật sự chán cậu rồi, 20% cổ phần của Phong thị sẽ là của cậu."

Rồi sau đó, ngay trước mặt Hiên Mộc, đóng cửa một cái rầm. Cả hai người bên trong và bên ngoài phòng đều đứng đó cười. Người trong phòng cười tự chế giễu mình, mặc dù cho tới bây giờ mình muốn sủng vật nào là có sủng vật đó, nhưng mỗi lần đều dùng quyền thế mới lấy được. Chẳng qua hình như lần này không giống mấy lần trước.

Mà Hiên Mộc bị nhốt ở ngoài phòng, tận đáy lòng cười tươi thanh nhã như Thiên Trì Tuyết Liên* nở rộ. Tưởng rằng phải đợi rất lâu mới thoát ra được chốn ô trọc này, không ngờ bây giờ lại sắp ra khỏi vùng bùn này rồi. Thở phào một tiếng thật thấp, Hiên Mộc xoay người trở về, bước chân nhẹ nhàng khác thường. Tàn Mặc Nhiên, nhiệm vụ của tớ đã hoàn thành một nửa. Bây giờ phải nhờ vào cậu đó.

*Thiên Trì Tuyết Liên: có nghĩa hoa Tuyết Liên trên núi Thiên Trì, quý hiếm, thuần khiết không ô nhiễm. Thiên Trì là hồ miệng núi lửa trên hẻm chảo núi

Trường Bạch (Trung Quốc) quanh năm có tuyết phủ; Tuyết Liên là loại “kỳ trân dị thảo” rất quý hiếm, chỉ mọc trên những đỉnh núi tuyết, có thể chữa được rất nhiều bệnh; văn học Trung Quốc và các game võ hiệp hiện đại thường đem Tuyết Liên ra để diễn tả những vẻ đẹp yêu kiều tao nhã.

Tô Ca chạy dọc theo hành lang về phía trước, gặp khúc quanh bên trái thì quẹo vào. Một lúc lâu, cho đến khi sau lưng không còn tiếng động nữa thì cô mới dừng lại thở hổn hển. Sau đó, đang định đi tiếp về phía trước thì nghe tiếng cửa của một căn phòng kêu “kẹt” một tiếng rồi mở ra. Một cô gái quần áo xốc xếch, vai thon trần trụi, từ trong phòng lao đảo té ra ngoài, tiếp theo phía sau còn có một cánh tay đóng mạnh cửa lại. Hình như cô ấy bị người ta thô bạo đẩy ra ngoài.

Tô Ca liếc mắt nhìn trộm, chỉ thấy một cô gái có mái tóc đen nhánh, dài xõa lưng. Nhìn nghiêng thì thấy nửa khuôn mặt kiêu diễm tràn đầy nước mắt. Bỗng nhiên lại có cảm giác quen thuộc, nhìn kỹ thì không phải là cô gái say không biết trời đất đi chung với Sở Viêm tối hôm qua hay sao?

Lại thấy cô gái đó đứng dậy, lấy tay lau mặt một cái, ngược mặt hét lớn về phía cánh cửa :

"Tàn Mặc Nhiên! Hôm nay anh đối với em như vậy! Anh nhất định sẽ hối hận!"

Vừa rồi cửa bị đóng lại, nay lại mở ra một lần nữa. Người đàn ông xuất hiện trước cửa chỉ quần một cái khăn tắm ngang hông, lạnh lùng nhìn cô gái nói :

"Được! Vì Vi, tôi chờ cái ngày cô khiến tôi phải hối hận. Bây giờ, mời cô đi ngay lập tức."

Gương mặt kiên nghị này, mang theo nụ cười tràn ngập tính xâm lược, không phải là Tàn Mặc Nhiên chứ là ai? Nghe vậy, sắc mặt của cô gái đột nhiên dịu lại, giọng nói nhẹ nhàng xen lẫn khẩn cầu vang lên:

"Tàn Mặc Nhiên, xin anh, chỉ cần ở với em một đêm thôi, qua khỏi đêm nay, em nhất định không quấn lấy anh nữa."

Chân mày Tàn Mặc Nhiên chau lại, trên mặt hiện lên nụ cười rất tàn nhẫn nói:

"Vi Vi, xin lỗi vì tôi bất lực. Thật ra thì vừa nhìn thấy cô là tôi không ‘đứng’ dậy được."

Một người đàn ông đối xử tàn nhẫn nhất với một người phụ nữ chính là nói ra những lời này. Cuối cùng cô gái được gọi là Vi Vi kia che mặt lại, bước chân loạng choạng chạy đi. Sau khi cô ta đi được một lúc, từ đầu tới cuối, Tàn Mặc Nhiên cũng không vào lại phòng, đứng nguyên ở trước cửa, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Tô Ca cũng không núp lại được nữa rồi, cánh tay đau quá. Bây giờ, cô mới nhớ ra căn phòng của Diễm Hồng ở hành lang bên kia. Cô biết là mình nên nhanh chóng băng bó lại vết thương, máu trên cánh tay đã bắt đầu đông lại. Nhưng không biết vì lý do gì, cô không muốn đối mặt với Tàn Mặc Nhiên ngay giờ phút này.

"Còn không mau ra đây, em thật sự muốn tôi ra tay bắt em lại phải không?"

Giọng nói của Tàn Mặc Nhiên thật lạnh lùng. Tô Ca bủi môi, từ từ đi tới, thì ra là anh đã sớm biết mình đang ở đây. Hình như sắc mặt Tàn Mặc Nhiên tối đi mấy phần.

"Đã trễ như thế này còn không đi về ngủ với Diễm Hồng?"

Tôi đang tính đi thì bị anh cản đường đó mà. Tô Ca nhấp nháy môi dưới định trả lời, nhưng lại cảm giác khí lạnh trên người Tàn Mặc Nhiên trở nên lạnh hơn. Bỗng nhiên anh tiến lên, kéo cơ thể mềm mại của cô về phía mình, cố gắng dùng để đựng trúng cánh tay trái đang bị thương của cô, cặp mắt sáng như sao đang từ từ đóng thành băng.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Anh chỉ vào cánh tay của cô hỏi.

Khuôn mặt Tô Ca nhăn nhó như bánh bao.

"Đau quá, anh nhẹ tay một chút!" Tô Ca nhỏ nhẹ yêu cầu, nhưng giọng nói lại nghe giống như đang làm nũng.

Tàn Mặc Nhiên sững sốt, sau đó một tay choàng sau lưng của cô một cách cẩn thận, tay kia ôm chặt cái eo thon, ép cô đi vào cửa phòng, sau đó dùng chân đóng cửa lại.

"Anh làm gì vậy!" Tô Ca kêu lên sợ hãi, bởi vì vừa vào cửa, Tàn Mặc Nhiên liền đặt cô ở giường, bắt đầu cởi quần áo trên người cô xuống. Anh muốn làm gì vậy!? Nhớ lại tối hôm qua kích tình trong toilet, cái vật kia của anh không ngừng trở nên cứng rắn, nhảy lên một cách mạnh mẽ trong tay cô, khuôn mặt Tô Ca đỏ bừng, toàn thân nóng rực như bị thiêu cháy. Anh muốn nhìn để làm cái gì? Tàn Mặc Nhiên sẽ không như là cảm thú lợi dụng lúc cô bị thương mà dùng vũ lực với cô chứ?

"Cho tôi kiểm tra miệng vết thương của em một chút, phải bôi thuốc!"

Tô Ca hơi xấu hổ... Thì ra mình mới là cảm thú a... Rốt cuộc tối nay là thế nào? mấy phút trước thì bị người ta thô bạo bắt đi bôi thuốc cho người khác, bây giờ thì bị người khác đè xuống bôi thuốc cho mình.

Chương 26

Tô Ca ngoan ngoãn ngồi ở trên giường, mặc cho Tần Mặc Nhiên cởi áo sơ mi của mình ra, để lộ bờ vai trắng như tuyết. Máu đã đông lại, vết thương trên cánh tay cùng với vài vóc dính chùm một chỗ, xé ra liền đau. Tần Mặc Nhiên nhìn bộ dạng nhũn nhũn của Tô Ca, hàm răng cắn chặt môi dưới, hình như cũng sắp bị cô cắn chảy máu rồi, tâm tư khẽ dao động. Xoa nhẹ mái tóc của Tô Ca, Tần Mặc Nhiên trấn an cô, rồi đứng dậy đi ra ngoài đem cái hòm đựng thuốc vào.

Tuy chỉ là một cái hòm nhỏ, nhưng bên trong có đầy đủ dụng cụ giải phẫu và những thứ cần thiết khác. Lấy một cái kéo ra, Tần Mặc Nhiên thận trọng cắt bỏ những mảnh vải trên tay của cô. Còn lại những sợi vải dính trên miệng vết thương, anh dùng cái nhíp để gấp nó ra một cách cẩn thận.

Dường như là sợ cô đau, cho nên tất cả cử động của anh đều hết sức tỉ mỉ. Tô Ca khép hờ mắt, không dám nhìn. Nếu như không phải nhìn thấy vết thương khủng khiếp kia thì cô sẽ cảm thấy bớt đau một chút.

"Tiểu Cách Cách, nếu như đau thì la lớn lên đi." Giọng nói của Tần Mặc Nhiên vẫn trầm thấp nhưng lại mang theo một chút mờ ám, là cái loại hàm ý quyến rũ vô hình! Tô Ca cup mắt xuống, len lén chu miệng. Kêu la cái gì, anh cho là tiếng rên rĩ trên giường hả? Hơn nữa không lẽ la lớn thì vết thương sẽ hết đau hay sao? Cô nhất định phải kiên cường... "Aaaaa!!!"

Hét lên một tiếng thảm thiết, mặt Tô Ca nhăn nhó như bánh bao. Chết tiệt! Trước khi đổ rượu cồn lên, anh nên nhắc nhở cô một tiếng chứ! Anh dùng miếng bông gòn có tẩm rượu cồn sát trùng toàn bộ vết thương, sau đó dùng băng gạc băng bó lại cho cô một cách chính tề.

Nhìn sự đau đớn vẫn còn lưu lại trên mặt của Tô Ca, Tần Mặc Nhiên nhũn nhũn, cẩn thận tránh cái tay bị thương, cúi người ôm Tô Ca đặt ngồi lên đùi của mình. Mặc dù vẻ mặt vẫn còn nghiêm nghị, nhưng giọng nói đã dịu đi rất nhiều:

"Còn đau?"

Đối với những người đàn ông như bọn họ, đạn xẹt qua tay, rách da chảy máu, cũng chỉ bị thương ngoài da mà thôi. Nhưng đối với phụ nữ nhỏ bé da thịt mềm mại như cô đây thì đau chết đi được.

Tô Ca cúi đầu "Ừ" một tiếng. Hai người lại ở chung một chỗ một lần nữa, tư thế lại vô cùng mờ ám. Cô thật sự là... xấu hổ cộng thêm chút ngọt ngào, giống như lần đầu tiên ăn vụng đường hời còn bé vậy. Cảm giác ngọt ngào vẫn còn đọng lại ở đầu lưỡi, mãi mãi không tan biến.

"Biết đau mà vẫn còn để cho mình bị thương hả?" Giọng nói trầm thấp của Tần Mặc Nhiên lộ ra ý trách cứ. Nhưng nghe kỹ lại thì sẽ phát hiện anh đang oán trách bản thân mình. Hầu như lúc nào cô cũng ở bên cạnh mình, thế nhưng mình lại để cho cô ấy bị thương. Minh... Thật là đáng chết!

Nắm chặt quả đấm, kìm chế bộ dạng kiên nghị, nét mặt trở nên nhu hòa. Tần Mặc Nhiên cúi người,蹭trán mình lên trán của Tô Ca, mũi đụng mũi: "Tối nay em hãy ngủ lại chỗ này đi."

Cái gì?! Tô Ca kinh ngạc, hai mắt mở to, anh kêu cô ngủ lại trong phòng của anh? Đây là anh có ý gì? Nhìn thấy vẻ mặt hốt hoảng của Tô Ca, Tần Mặc Nhiên cúi đầu cười một tiếng, sau đó lấy tay vò đầu tóc rối của cô, nói:

"Yên tâm, em đang bị thương. Tôi sẽ không cảm thú như vậy."

Ái ya ya, Tô Ca nhũn nhũn lại, trong lòng sắc nữ như Tô Ca đang gào thét. Tần Mặc Nhiên ơi Tần Mặc Nhiên, tôi không phải sợ anh cảm thú đối với tôi, cái tôi sợ là mình nhìn không được mà mang anh cho cảm thú a!

Đàn bà ba mươi đều là như lang như hổ. Phải rồi, tuy là bây giờ Tô Ca cô chưa tới ba mươi tuổi, nhưng hai mươi sáu năm qua phòng đơn gối chiếc, cho nên bây giờ cô nhìn thấy Tần Mặc Nhiên thì máu nóng sôi trào, hận không thể đè anh xuống ngay lập tức. Hôm nay, đang lúc thêm thường sắc nam đã lâu, anh lại trần trụi như thế này ở trước mặt mình, còn ôm mình với tư thế mập mờ như vậy, nếu cô còn bình tĩnh mới là chuyện lạ!

"Sao vậy, lại đau nữa à?" Ánh mắt của Tần Mặc Nhiên trở nên tối tăm. Anh có thể thay cô chịu đựng bất kỳ những chuyện gì. Chỉ có thân thể đau đớn là anh không thể thay thế được. Tô Ca lắc đầu, bây giờ cô đã hết đau rồi. Chỉ là... Cô nhìn trộm thân thể trần trụi của anh, bắp thịt rắn chắc, thân hình thì gầy gầy, khiến cho người ta cảm thấy anh tràn đầy năng lực. Còn có vài đám lông ngực mịn màng, toàn thân toát ra sắc màu đậm mẽ dục vọng nồng đậm. Tô Ca cảm thấy toàn thân không được thoải mái, miệng đắng lưỡi khô, không tự chủ mà vận vẹo cái miệng.

Nhìn sắc mặt Tô Ca không ngừng biến đổi, còn uốn éo cái miệng mềm mại giữa hai chân anh, mém chút nữa là Tần Mặc Nhiên phát ra một tràng rên rỉ thoải mái. Chẳng lẽ tiểu yêu tinh này không biết động tác như thế là trêu chọc người ta cỡ nào sao? Không chút lưu tình, bàn tay to của Tần Mặc Nhiên vỗ vào cái miệng nhỏ đang vênh lên của Tô, rồi nghe anh thấp giọng nói: "Chớ lộn xộn!"

Ô ô ô, Tô Ca cảm thấy thật là uất ức, là cô lộn xộn sao? Rõ ràng là cái đỉnh bành trướng giữa hai chân anh làm cô không thoải mái mà thôi. Không thể tiếp tục như thế này nữa! Có sắc nam ở bên cạnh, mình lại không thể tấn công anh ấy được, như vậy không phải là khổ sở lắm sao? Huống chi mình đã

bị cự tuyệt một lần rồi, Tần Mặc Nhiên đã nói rất rõ ràng, tình một đêm thì có thể, nhưng tất cả giao tình trong tương lai đều không có hi vọng.

Nghĩ đến đây, Tô Ca đang bị sắc nam quyến rũ, thiếu chút nữa là đầu óc trở thành ngu muội, trở nên tỉnh táo ra. Nếu như đã không có tình cảm mà phải đây đưa thể xác thì mình có khác gì với súc vật đâu?

"Thả tôi xuống, tôi muốn đi tắm." Tô Ca lạnh nhạt nói.

Cảm thấy trước sau tâm tình Tô Ca biến hóa rõ ràng, Tần Mặc Nhiên không chế không được mà mặt mày trầm lắng, đây có phải là cô đang ghét anh không? Ôm chặt hông của cô, Tần Mặc Nhiên nói: "Đề tôi ôm em đi." Âm thanh quả quyết dứt khoát, không cho cô cơ hội để thương lượng. Tô Ca không nhìn được bấu môi, đúng là đàn ông bá đạo mà! Không thèm trung cầu ý kiến của cô, cứ như vậy mà ôm cô vào phòng tắm.

"Dừng lại, Tần Mặc Nhiên, tôi đang bị thương ở tay, không phải ở chân. Tôi có thể tự đi một mình". Tần Mặc Nhiên hoàn toàn bỏ ngoài tai những lời nói của cô, được ôm người đẹp nõn nà thơm ngát ở trong lòng mà muốn anh buông tay? Làm sao có thể! Tô Ca thấy Tần Mặc Nhiên không để ý đến mình, không khỏi dờ khóc dờ cười khi thấy mình giống như con khi cụt đuôi bị anh treo ngược ở trên người.

Tay phải của cô vuron ra, định kéo lỗ tai của anh xuống, thế nhưng không ngờ giờ tay quá cao, lại kéo trúng tóc của anh! Rốt cuộc, Tần Mặc Nhiên cũng dừng bước lại, hai mặt nhìn nhau. Tô Ca cười nhạo nói: "Cái anh kia, trước khi tắm tôi còn phải cời quần áo."

Trong lòng Tần Mặc Nhiên cảm thấy buồn cười, anh chau mày nói:

"Rất vui lòng vì em mà phục vụ."

Tô Ca còn chưa kịp phản ứng, Tần Mặc Nhiên đã buông cô xuống, hai tay khê cử động, cái quần đen của cô liền bị tuột xuống, lộ ra cặp chân thon dài trắng nõn. Có thể nói là một cặp giò hoàn mỹ. Ánh mắt của Tần Mặc Nhiên hiện lên vẻ khở sở, trong đầu chợt nghĩ tới... Hai chân tròn trịa mềm mại này mà quần ở bên hông mình...

"Anh làm gì vậy!" Tô Ca quỳnh lên, mặt mày đỏ bừng. Thật ra thì chỉ có cô biết, mặc dù quần lót của cô có thể viền to, nhưng là kiểu bà xẩm già. Cánh tay phải không bị thương phản ứng thật nhanh, che ở phía trước đùi, nhưng bàn tay nhỏ xíu như thế thì có thể che được cái gì a...

"Không phải em nói là muốn cời quần áo sao?" Tần Mặc Nhiên nhướn mày, nghiêm chỉnh nói. Tầm mắt không chế không được mà rơi vào cặp chân tuyệt vời kia. Đương nhiên là mặt Tô Ca cảm thấy nóng rực, đỏ hồng như rì máu...

Tần Mặc Nhiên thấy bộ dạng ngây người của Tô Ca mà không nhìn được, khoe môi cong lên cười một cách thích thú. Hắn nhích tới gần Tô Ca, thừa dịp cô vẫn còn ngẩn ngơ, từ cái lỗ bị rách trên áo, kéo một cái rẹt, xé đi một mảng thật lớn, lộ ra cái áo nịt ngực màu trắng tinh khiết. Tiếp theo, hai tay cử động linh hoạt một cách khác thường cời nó ra. Đến khi Tô Ca tỉnh táo lại thì mới phát hiện trong nháy mắt, trên người đã trống trơn.

Nhưng ngay lúc đó, phản ứng đầu tiên của cô không phải là tức giận vì bị anh nhìn hết sạch, mà là, dựa vào tay nghề thành thạo như vậy, nhất định trước đây, Tần Mặc Nhiên đã cời không ít áo ngực của phụ nữ nhà! Cho đến sau này cô mới biết, đơn thuần chỉ là vì chơi sủng nhiều nên luyện ra được bản lĩnh này.

"Sắc lang!" Tô Ca hét to một tiếng rồi nhanh chân chạy vào phòng tắm. Trong giây lát, bên ngoài truyền tới tràng cười thích thú của Tần Mặc Nhiên. Người đàn ông này... một Tần Mặc Nhiên lạnh lùng, mà cũng có khi cười sáng khoái như vậy sao? Trêu chọc mình có thể thật sự khiến anh vui vẻ à?

Đang ở trong phòng tắm, Tô Ca không hề phát hiện, nụ cười của Tần Mặc Nhiên hàm chứa bao nhiêu vẻ cứng chiu. Giờ phút này, anh không còn cho người ta cái cảm giác lạnh lùng nữa. Trái lại, nếu để Tô Ca hình dung bằng lời nói thì chỉ cần bốn chữ "đàn ông ấm áp".

Khoe môi Tần Mặc Nhiên từ từ khép lại, ánh mắt tối dần, liếc mắt nhìn thân dưới của mình đang chống lều nhỏ, không nhìn được mà cười khở rồi than nhẹ. Lâu nay, mình luôn kiêu ngạo vì tính tự chủ nhà, thế nào mà từ ngày gặp cô nhóc này thì liên tiếp bị đánh bại thành bộ dạng này chứ?

Bước chân khê nhúc nhích, anh đi tới trước cửa phòng tắm, gõ nhẹ lên cửa. Bên trong cửa, lúc này Tô Ca đang đứng trước vòi hoa sen, mở nước một cách khó khăn. Bình thường cô thuận tay trái, nhưng bây giờ lại không thể đụng nước, cho nên đối với cô mà nói, tắm rửa thật đúng là có chút khó khăn. Trong lúc cô hơi nghiêng người, một tay chiến đấu với quần xì bà xẩm thì nghe có tiếng gõ cửa.

Tần Mặc Nhiên? Anh đến làm gì? Chẳng lẽ anh muốn giúp cô tắm? Chỉ mới nghĩ tới thôi mà cả mặt Tô Ca đỏ bừng. Sau đó lại nghĩ tới nếu như bàn tay to lớn của anh đặt ở trên người của mình... trong lòng tràn dâng cảm giác gọi tình khó tả.

Ngoài cửa, Tần Mặc Nhiên nhìn gương mặt ửng hồng của Tô Ca mà không không chế được lão nhị đang nằm dưới cái khăn tắm kia.

"Chuyện gì?" Tô Ca cúi thấp đầu hỏi. Cô chỉ hé mở một tí cửa phòng, toàn thân núp ở đằng sau cánh cửa. Thế nhưng Tần Mặc Nhiên lại đẩy mạnh cửa ra, nhanh chóng bước vào, miệng cười tà tứ nói: "Tiểu Cách Cách, tay của em không thể đụng nước, tôi giúp em tắm."

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Bộ dáng nói chuyện có vẻ rất nghiêm túc, nhưng cặp mắt thì nhìn chăm chăm lên đôi ‘thỏ ngọc’ duyên dáng trên người Tô Ca. Ánh mắt nóng rực tựa như là sẽ ăn tươi nuốt sống cô trong giây lát. Tô Ca bị nhìn cho tới mặt đỏ tím đập, đại não không khống chế được lời nói mà thốt ra :

"Không phải là anh bắt lặc sao?" Ánh mắt thì lại giống như sẽ ăn anh sạch sành sanh bất cứ lúc nào... Cô cũng không có quên là mới vừa rồi ở ngoài cửa Tần Mặc Nhiên rõ ràng nói mình bắt lặc.

Nghe vậy, sắc mặt Tần Mặc Nhiên tối đi mấy phần. Minh phải kìm chế dục vọng một cách vất vả để không trực tiếp nhào tới ăn sống nuốt tươi cô. Sợ cô trong người thương tích, làm cô đau đớn, nhưng cô lại không biết phân biệt lớn nhỏ, hoài nghi anh "không được"?! Bất kỳ người đàn ông nào cũng không nhận được sự sỉ nhục này. Nhất là loại đàn ông cường thể như Tần Mặc Nhiên.

Sớm muộn gì cũng sẽ là người của mình, không phải ăn sớm ăn muộn gì cũng giống nhau hay sao? Nghĩ tới đây, Tần Mặc Nhiên tươi cười một cách vui sướng. Vươn tay kéo Tô Ca vào lòng, đồng thời cẩn thận giúp cô cởi luôn cái quần xì bà xầm đang tuột nửa chừng ở mắc cá chân xuống. Thế là một lần nữa cơ thể trần truồng, da thịt trơn bóng nõn nà của Tô Ca lại bị phơi bày trước mắt của anh. Cái eo thon nhỏ như vậy thật đúng là vừa vặn cho mình ôm chặt.

Dưới ánh mắt nóng bỏng của anh, hai trái sơ ri đỏ hồng trên ‘thỏ ngọc’ khê cương lên. Tần Mặc Nhiên vung tay, giũt cái khăn tắm ở trên hông xuống. Vì vậy, Tô Ca liền thấy Tần lão nhị to lớn đang ngáng đầu hành lễ với cô.

Anh... anh anh anh" Tay Tô Ca run run, chỉ cái vật hình như đang từ từ lớn hơn nữa vì ánh mắt nhìn của mình. Tần Mặc Nhiên cười nhẹ, giấu cọt cô:

"Sớm nhận biết chút là tốt rồi."

Sau đó, anh xoay người, vịn vôi nước hoa sen, điều chỉnh nhiệt độ thích hợp rồi kéo Tô Ca lại gần.

"Nâng tay trái lên."

Tô Ca nghe lời nâng cánh tay lên. Dòng nước ấm áp từ từ chảy lướt qua cổ rồi xuống ngực của cô, triền miên không dứt. Một khắc sau, bàn tay của Tần Mặc Nhiên bắt đầu thay thế nước chảy.

Anh ôm cô từ sau lưng, bàn tay từ từ vuốt ve "thỏ ngọc". Tần lão nhị đã sớm hoạt động, chen vào giữa hai chân cô. Tiếp xúc với da thịt trơn tru mềm mại như bánh sữa ở giữa đùi của cô khiến cổ họng anh rung động, rên rỉ một cách thoải mái.

Anh kêu gào, muốn động thân đâm thẳng, vùi mình vào cửa huyệt ấm áp như nhung tơ kia. Chỉ là, bây giờ còn chưa phải lúc, anh có thể cảm giác được cơ thể của Tô Ca đang run rẩy, nếu bây giờ đâm vào, cô sẽ sợ chết mất thôi.

Anh tập trung tinh thần khống chế tiểu Mặc Nhiên, đồng thời ghé sát tai cô thì thầm:

"Thả lỏng, Tiểu Cách Cách, anh sẽ không làm bậy."

Không làm bậy thật sao? Vậy thì cái gì đang chà tới chà lui ở giữa chân cô vậy, không lẽ là cây lau nhà à?

Rốt cuộc Tần Mặc Nhiên lưu luyến dời tay khỏi "thỏ ngọc" mềm mại của cô, theo dòng nước chảy di chuyển xuống eo thon của cô, từ từ vuốt ve. Cơ thể Tô Ca run lên, đột nhiên cảm giác bụng dưới co thắt, tiếp theo một luồng chất lỏng ấm áp chảy ra. Thoáng cái, mặt cô đỏ bừng như muốn nổ tung.

Đương nhiên Tần Mặc Nhiên nhận ra cô đã động tình vì mình. Cúi đầu cười khẽ một tiếng, sau đó buông tay ra nhưng là để xoay cô lại đối diện với mình, đồng thời thay đổi vị trí, chầm rãi kỳ cọ sống lưng của cô. Lúc này Tô Ca đang đứng đối diện với anh, cho nên bộ ngực không thể không ép lên người anh, chỉ cảm thấy tim đập như trống đánh.

Tần Mặc Nhiên khẽ mỉm cười, hai mắt nhu hòa nhìn cô. Tô Ca cúi thấp đầu, mơ hồ dự cảm cái màng mỏng đã lên men nhiều năm của cô sắp được phóng thích, đại khái là đêm nay sẽ rời khỏi cô.

Sau khi rửa xong cái lưng dùm cô, Tần Mặc Nhiên nhanh chóng trượt tay vào giữa hai chân cô.

"Đừng đụng vào đó!" Tô Ca không kìm chế được bật nói:

Trời ơi! Mặc dù cô thật muốn đè Tần Mặc Nhiên ra, nhưng bây giờ kích thích quá mức, cô thật không thể tiếp nhận được nha. Tay của Tần Mặc Nhiên cử động một chút rồi dời đi. Ngồi chồm hồm xuống đất, bàn tay anh lướt nhẹ qua bắp đùi cô, rồi kéo dài xuống đầu gối. Sau đó, anh giương đôi mắt sáng nhìn Tô Ca chăm chăm, khiến Tô Ca có cảm giác giống như... giống như anh đang sùng bái cơ thể của cô.

Bóp nhẹ vài cái trên đầu gối của cô, Tần Mặc Nhiên liền đứng lên, khóa vôi nước lại, lấy một cái khăn tắm, tỉ mỉ lau khô cơ thể của Tô Ca. Vươn tay ra, ôm ngang Tô Ca vào lòng, đồng thời dùng chân mở cửa phòng tắm, bước ra ngoài.

Kiểu ôm công chúa ới là kiểu ôm công chúa! Trong đầu Tô Ca kêu gào, đây chính là kiểu ôm mà cô yêu thích nhất, nhưng chưa bao giờ được thử qua.

Đặt Tô Ca xuống giường một cách cẩn thận, Tần Mặc Nhiên ngã người dính sát theo sau. Bộ ngực cường tráng chà sát lên cơ thể mềm mại của Tô Ca, tiểu Mặc Nhiên đã chen vào giữa hai chân của Tô Ca. Ánh mắt của anh có thể đốt cháy người, gương mặt căng thẳng, trán toát mồ hôi.

"Tiểu Cách Cách, có thể không?"

Tô Ca nhìn Tần Mặc Nhiên, mắt anh sẫm đen như mực, toàn thân căng thẳng. Cô dời tầm mắt xuống một chút thì thấy tiểu Mặc Nhiên đã sớm cương cứng như bản ủi. Đã đến nông nổi này mà anh còn trung cầu ý kiến của mình hay sao?

Tô Ca biết anh nhất định đang chịu đựng rất vất vả. Trong lòng cảm động, cô vừa định đồng ý thì cảm giác đau đớn thấu tim từ cánh tay truyền tới.

"Aaa..." Mặt Tô Ca trắng bệch.

"Sao vậy?" Tần Mặc Nhiên lập tức ngồi dậy, chau mày kiểm tra cánh tay trái bị thương của cô. Nhìn kỹ lại thì mới thấy sợi dây kéo trên cái chần đang chà xướt tới miệng vết thương. Cẩn thận kéo đầu chần kia ra, nhìn Tô Ca cắn chặt môi dưới nhin đau, Tần Mặc Nhiên nhíu mày sâu hơn, thở dài một tiếng.

Cúi người liên tiếp hôn lên trán, trán an Tô Ca, tiếp theo là mắt, rồi mũi, rồi đôi môi mê người như cánh hoa hồng. Cho đến khi nhìn thấy mặt mày Tô Ca từ từ giãn ra, anh mới dừng lại. Đứng dậy đi tắt đèn, sau đó trở lại nằm xuống bên cạnh Tô Ca, hai tay vòng qua hông của cô, ôm chặt.

Trong bóng tối, Tô Ca không nhìn thấy được vẻ mặt của anh, chỉ thấy anh cúi đầu, nghe anh thì thầm ấm áp:

"Mau ngủ đi". Tô Ca cong người, rụt vào lòng của anh co lại. Khuôn mặt nhỏ nhắn bị che khuất lại xuất hiện một loại rung động khác. Chỉ vì cô kêu đau một tiếng mà anh dừng tay sao? Tần Mặc Nhiên, anh còn dám nói trong lòng anh không có em??

Bờ môi hàm chứa nụ cười ngọt ngào, Tô Ca nhắm mắt lại, trong lòng quyết định! Người đàn ông này nha, nếu bởi vì nguyên nhân nào đó khiến anh không thể tiếp nhận cô, thế thì Tần Mặc Nhiên, hãy để em yêu anh nha!

Mi mắt khẽ nhúc nhích, cô cảm giác được vòng tay ở trên eo rời đi. Trong chốc lát, trên cổ bị đeo vào một vật gì, cảm giác tròn trịa, hình như là một miếng ngọc. Tần Mặc Nhiên thì thầm bên tai cô:

"Bảo quản nó cho tốt, đừng làm mất nữa."

Tô Ca "Đạ" một tiếng nhẹ nhàng, lại không khỏi cảm thấy những lời nói này có chút kỳ lạ, nhưng không biết kỳ quái ở đâu. Một lúc sau, khi người phía sau bắt đầu hít thở đều đặn thì Tô Ca mới sờ nhẹ lên cổ.

Cảm giác ấm áp, chất ngọc thanh thoát, quả nhiên là ngọc bồi. Nhưng Tô Ca sờ nửa ngày cũng không biết hoa văn ở phía trên là cái gì, không phải Quan Âm cũng không phải Phật, hình như là nhiều đường cong xen kẽ nhau. Trong phòng không đủ ánh sáng nên cô nhìn không rõ. Nhắm mắt lại, cô nghĩ chắc để ngày mai nhìn lại. Một môi ập tới, ý niệm cuối cùng trong đầu của cô là ngày mai đi tìm Tần Mặc Nhiên hỏi cho rõ ràng, anh có còn kiên trì muốn đuổi cô đi nữa không? Trong lòng ôm ấp ý cười ngọt ngào, Tô Ca chìm vào mộng đẹp.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, cô cảm thấy cánh tay hơi đau. Mở mắt thì thấy Tần Mặc Nhiên đang thay băng gạc cho cô. Giống như sau lưng có thêm con mắt, Tần Mặc Nhiên thân nhiên nói "Chào buổi sáng". Âm thanh trầm thấp lẫn khàn khàn, đúng là giọng nói sáng sớm của đàn ông thật là hấp dẫn. Nhưng mà không phải chỉ có khàn khàn không, hình như còn có mang theo một chút uất ức.

Uất ức? Một Tần Mặc Nhiên khí thế ác liệt như thế mà cũng có lúc uất ức sao? Khi đó, phản ứng đầu tiên của Tô Ca chính là: lỗ tai mình thật có vấn đề! Tần Mặc Nhiên quay đầu lại, nhìn đôi mắt tròn tròn hồn nhiên ngây thơ của Tô Ca, trên đầu liền hiện ra ba vạch đen*. Có trời mới biết tối hôm qua anh thức trắng đêm, trần trọc trở mình, mỗi lần đều sợ mình nhìn không được sẽ nhào tới...

*ba vạch đen: dựa theo truyện tranh, phim hoạt hình, diễn tả một người có tâm trạng ngượng ngùng, lúng túng, khổ sở, v.v.

Buồn bực vô mông Tô Ca một cái, Tần Mặc Nhiên trầm giọng nói:

"Vết thương đã kéo da rồi. Chỉ cần em chú ý một chút, không nên đụng tới nó thì mấy ngày nữa có thể lành hẳn."

Tô Ca ngoan ngoãn gật đầu. Cô thấy rõ ràng là hình như tâm tình của anh không được tốt. Chắc chắn... Thật là một người đàn ông vui buồn thất thường!

Thấy cô gật đầu lia lịa như con sóc con, Tần Mặc Nhiên mỉm cười, cẩn thận kéo cô lại gần, giúp cô thay quần áo. Từ quần áo lót cho tới áo khoát ngoài, không có chỗ nào anh không tự tay thay dùm cô. Tô Ca khép hờ mắt lại, không dám nhìn nụ cười hài hước trên khóe môi của anh, mà chỉ nhìn trên người anh thôi.

Hôm nay anh mặc một cái áo somi màu trắng, tay áo xắn lên một chút, hàng nút áo màu bạc trắng tắp, còn có cái quần tây màu kem đơn giản. Cách ăn mặc giản dị như vậy nhưng lại không làm anh mất đi vẻ quý phái. Không thể không thừa nhận người đàn ông này có một vóc người hoàn mỹ, mặc cái gì cũng đẹp mắt.

Giúp cô mặc quần áo xong, anh lại mang khăn lau mặt tới cho cô dùng, thiếu điều cầm luôn bàn chải, đánh răng cho cô. Tần Mặc Nhiên săn sóc cô như vậy lại làm cho cô hết hồn. Tần lão đại, cô chỉ là bị thương cánh tay trái thôi, không phải tàn tật nguyên cả người nha!

Bất quá tự mình ngưỡng mộ bản thân được một người đàn ông như vậy chiều cổ từng ly từng tí. Tô Ca hơi nhúu mày lại, cảm giác trong lòng như nở hoa.

"Đồ ăn sáng ở trên bàn. Bây giờ tôi có chuyện phải đi ra ngoài một chút, tí nữa chị dâu sẽ tới đón em. Hẹn gặp lại tối nay, Tiểu Cách Cách". Hôn một cái lên trán cô rồi anh mới mở cửa đi ra ngoài.

Tô Ca thở phào một cái. Ôi, thật là may mới vừa rồi không chảy nước miếng trước mặt anh. Nếu không thì thật là mất mặt mà... Cô vỗ vỗ cái má đỏ bừng của mình.

Cánh tay phải không bị thương kéo miếng ngọc mà tối hôm qua anh đeo vào cho cô, Tô Ca cúi đầu nhìn, đó là một miếng bạch ngọc được treo bởi một sợi dây tơ hồng. Hoa văn trên bạch ngọc chính là những đường cong ngoằn ngoèo xen kẽ nhau. Cho dù cô nhìn tới nhìn lui cũng nhìn không ra là đồ án gì, nên đành bỏ qua.

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chúng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Tô Ca đi tới trước bàn ăn, thấy một chén cháo nhỏ, còn có một cái trứng gà tươi, hình như là mới vừa làm xong, còn bốc hơi nóng. Chẳng lẽ Tần Mặc Nhiên tự mình xuống bếp làm? Mặt mày Tô Ca chau lại, trong ấn tượng của cô, lão đại Hắc bang luôn luôn bỏ đi sau khi ăn xong, không chịu tính tiền. Chẳng lẽ là Tần Mặc Nhiên thuộc loại đặc biệt?? Ngồi xuống chậm rãi thưởng thức, cháo rất thơm, trứng gà rất ngon miệng, quả thật tay nghề của Tần Mặc Nhiên không tệ.

Ăn xong bữa ăn sáng, Tô Ca dọn dẹp bàn ghế rồi đi vào phòng ngủ, muốn tìm xem có quần áo phù hợp để mặc hay không. Tần Mặc Nhiên nói tối nay muốn đưa cô trở về Dương Châu, nếu như trên người mặc loại quần áo này, đặc biệt là nữa cái mông cũng sắp lòi ra, thì không ra thể thống gì nữa, tuyệt đối không thể mặc.

Kéo cửa tủ treo quần áo ra, ngoại trừ một dãy âu phục cùng quần áo ngủ đàn ông ra, không còn bộ trang phục nữ nào khác. Trong lòng Tô Ca vừa buồn lại vừa vui. Buồn là vì không có quần áo để thay, vui là vì quả nhiên Tần Mặc Nhiên vẫn giữ mình trong sạch, không có phụ nữ nào qua đêm trong phòng này ngoài cô ra.

Cái loại cảm giác ngọt ngào đó từ trong lòng trào ra. Bỏ đi, cùng lắm thì đến trạm xe mua cũng được. Nghĩ tới đây, Tô Ca bắt đầu dọn dẹp lại tủ quần áo của Tần Mặc Nhiên. Bỗng nhiên cô nghe tiếng động khe khẽ, giống như tiếng chìa khóa vặn mở cửa. Vốn tưởng rằng Tường Quang đã đến, nên cô muốn đi ra ngoài. Nhưng trong lòng chợt dâng lên một loại dự cảm nguy hiểm, cho nên không chút do dự, Tô Ca núp mình vào trong tủ quần áo.

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, rồi sau một giọng nói đàn ông xa lạ vang lên:

"Đặt ở đằng sau TV đi. Rất ít người để ý đến chỗ đó, Tần lão đại rất khó phát hiện."

Rồi sau đó lại nghe một giọng nói nam trầm ổn khác trả lời "Tốt". Kế tiếp là một loạt tiếng động sột soạt, rồi giọng nói của người đàn ông thứ nhất vang lên:

"Tại sao Đồ Phu lại hoài nghi Tần lão đại tiết lộ tin tức của lô hàng kia? Lô hàng kia vốn là do một tay Tần lão đại phụ trách. Nếu xảy ra một chút sai lầm, Đệ Nhất Huyết Y sẽ không bỏ qua cho hắn! Lâu nay Tần lão đại làm việc điềm tĩnh ngoan độc, làm sao có thể làm ra chuyện tự cướp mình được?"

Im lặng, chỉ nghe một loạt âm thanh va chạm nhau, sau một hồi, lại nghe giọng nói trầm ổn lên tiếng:

"Tôi cũng cảm thấy Tần lão đại không làm ra những chuyện như vậy. Mấy năm nay gió tanh mưa máu nào cũng đều do hắn dẫn đầu các anh em xông lên trước nhất. Đây không phải thay thế vị trí Tông Chủ một cách chân chính chứ là gì? Đồ Phu Đường Lăng cùng Tần lão đại thế nào cũng đánh nhau một mất một còn, chỉ coi ai đánh ngã đối phương trước mà thôi. Chúng ta chỉ là thuộc hạ thấp kém, chỉ cần hoàn thành chuyện cấp trên giao phó là tốt rồi."

"Nói rất đúng, kết luận quá sớm luôn sẽ dễ bị sai, cần phải kiên nhẫn quan sát mới được."

Lại nghe một loạt tiếng bước chân, tiếp theo là tiếng cửa đóng, hai người làm xong chuyện được giao phó thì lập tức rời đi. Cửa phòng ngủ hé mở, thế nhưng không người nào trong hai người kia nghĩ tới chuyện nên kiểm tra một chút. Đợi một lúc lâu, Tô Ca thở phào một hơi, rón rén chui ra khỏi tủ quần áo. Trong phòng im ắng yên tĩnh, không một bóng người. Ở cửa chính, trên sàn nhà của phòng khách đều rất sạch sẽ, không lộ ra một chút dấu vết, giống như chưa từng có ai đi vào.

Tô Ca đi vòng qua phía sau TV, phát hiện một chỗ đáng lẽ là trống không, thế nhưng bây giờ lại có một cái đỉnh ốc giống như cục đá nhỏ xíu màu đỏ thẫm được dán chặt ở đó, nhìn không kỹ thì sẽ không thấy có gì khác lạ. Tô Ca mở to hai mắt, phát hiện cứ mỗi mười mấy giây thì cái vật nhỏ kia sẽ phát ra một tia sáng nhàn nhạt, ngoài ra hình như không còn phản ứng nào khác. Xem ra không giống như là máy quay phim, vậy rốt cuộc nó là cái gì?

Mặc kệ! Tô Ca đứng dậy đi vào toilet tìm một cái khăn lông, rồi sau đó trở lại phòng khách, phủ cái khăn này lên cục đá màu đỏ kia, dùng tay vịn vịn vài lần. Lập đi lập lại nhiều lần thì mới thấy đỉnh ốc bị lỏng ra. Sau đó không ngừng nỗ lực, Tô Ca hoàn toàn bứt nó ra. Thành công!

Không hề nghỉ ngơi, Tô Ca liền đem cái vật kia cùng cái khăn lông ném ra ngoài cửa sổ. Mặc dù cô không biết cái cục đá nhỏ kia dùng để làm gì, nhưng vừa lúc này nghe được đối thoại của hai người kia, cô biết nó không phải là đồ tốt lành gì. Hình như có người nào đó đang nghi ngờ Tần Mặc Nhiên.

Tô Ca phui phui tay, không biết thần xui quỷ khiến như thế nào mà coi như là mình đã giúp anh một tay, không phải lúc nào cũng núp sau lưng anh nhờ anh che chở. Thật đúng là một cảm giác vô cùng thành tựu. Thở phào một cái, cô nghe có tiếng gõ cửa vang lên, nhất định là Tường Quang đã đến.

Tô Ca đứng sát cửa, cẩn thận hỏi: "Ai đó?"

"Tiểu Bạch Luyện, là chị". Giọng nói của Tường Quang luôn mang lại cho người ta một cảm giác tràn đầy sức sống.

Tô Ca vừa mới mở cửa ra thì Tường Quang nhào tới ôm cô thật chặt, sau đó ngược đầu cười hi hi ha ha nói:

"Hai ngày nay sinh hoạt như thế nào? Bên Diễm Hồng có nhiều trai đẹp đặc sắc, có làm em chóa mắt không?"

Nói xong, cô néo mặt của Tô Ca. Trai đẹp đặc sắc? Cái từ này dùng thật đúng nha. Tô Ca nghĩ tới bộ dạng kiều diễm giống như hoa hồng của Minh Hà, rồi nghĩ tới lại nghĩ tới dáng vẻ bình thản mang theo chút ưu tư lạnh nhạt của Trần Mặc, còn có một Trần Sanh đẹp như viên ngọc trắng tuyết. Ủ, còn có một đầu tóc bạch kim hết sức mê người, Tần Trạch. Ài ya, trai đẹp thì có nhiều, nhưng lại chỉ có thể nhìn mà không thể đụng, đều là GAY hết, thật là lãng phí tài nguyên. Chẳng lẽ thời đại của phụ nữ sẽ kết thúc tại đây?

Cảm thấy Tô Ca có vẻ thất thần, Tường Quang nghiêm mặt, dùng sức néo mặt Tô Ca một cái rồi nói:

"Mặc dù có nhiều trai đẹp, nhưng chỉ cho phép Tiểu Bạch Luyện cô nhìn một chút thôi, không được thay lòng đổi dạ vứt bỏ tiểu Mặc Mặc nhà chúng tôi à nha!"

Tiểu Mặc Mặc? Gương mặt góc cạnh cùng đường nét kiên nghị của Tần Mặc Nhiên bất ngờ hiện lên trước mắt Tô Ca. Còn có vẻ mặt lúc nào cũng xa cách kia khiến cô đột nhiên cảm thấy lạnh đến nổi buồn nôn, nghĩ làm sao cũng không thấy cái nickname như vậy thích hợp với anh! Toát mồ hôi, có lẽ chỉ có Tường Quang mới dám gọi như vậy. Cô nghĩ không ra chuyện gì sẽ xảy ra nếu mình gọi anh ấy như vậy, có thể bị ánh mắt của anh làm cho chết rét hay không?

Được rồi, hoàn hồn lại đi! Hôm nay tiểu Mặc Mặc nhờ chị giúp em thay đổi cách ăn mặc cho thật xinh đẹp!"

Hả? Giúp cô thay đổi cách ăn mặc cho đẹp? Như vậy là có ý gì? Tô Ca còn chưa hiểu rõ ràng thì đã bị Trần Lê (mình nghĩ là tác giả viết lộn tên rồi) kéo thẳng ra ngoài. Lên xe ngồi, bảy rẻ tám quẹo sau thì dừng lại trước một khu buôn bán quần áo. Sau đó, Tường Quang đi thẳng vào vấn đề, kéo Tô Ca đi hết tiệm thời trang sang trọng này cho đến tiệm thời trang xa hoa khác. Đa số quần áo lựa ra là do Tường Quang chọn rồi căn dặn Tô Ca đi thử, vừa lòng thì lập tức cả thể tiền. Tô Ca nhìn năm con số trên những bộ y phục kia mà lú lù cả lười, nhiều lần mở miệng muốn từ chối thì bị Tường Quang chặn lại.

Chỉ thấy Tường Quang nhướn mày nói:

"Đây không phải là thẻ của chị. Tiểu Mặc Mặc đưa cho chị để cho em mặc sức mà cà!"

Hả? Là Tần Mặc Nhiên? Anh làm như vậy là có ý gì, quà chia tay trước khi trở về hay sao? Cho đến khi nằm ở trong bồn tắm, hương thụ hương dầu tắm hơi cao cấp nhất, Tô Ca không còn muốn tìm hiểu cho rõ ràng nữa. Hơn nữa phần lớn quần áo mà Tường Quang mua lại là dạ phục. Không lẽ anh muốn mang cô đi dự tiệc sao?

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Sau khi làm đẹp bằng cách tắm với tinh dầu hương hoa cỏ, Tô Ca lại bị mang đi sửa móng tay cùng làm mềm da, ngay cả lông mày vốn rất đẹp cũng được chỉnh sửa, sau đó đến tóc. Sau khi làm xong mọi thứ, thay vào bộ lễ phục bó sát người màu trắng đã được chuẩn bị trước, cả người Tô Ca ngây dại, không dám tin vào mắt mình.

Dáng người trong gương có lỗi có lỗm, tóc rũ xuống mềm mại, một đoạn tóc ngắn làm lộ ra phần gáy duyên dáng cùng xương quai xanh tinh xảo. Ánh mắt khẽ di chuyển, vừa là một cô gái trẻ trung, lại mang hương vị của người phụ nữ mềm mại đáng yêu, tự dung sẽ khiến con mắt của mọi người dán chặt vào, mê nhân này, thật sự là mình sao?

Tô Ca không được tự nhiên vận vẹo người, lại thấy Tường Quang ngó đầu nhìn, con mắt hiện lên sự kinh ngạc. Sau đó vẹo má Tô Ca một cái, nói:

"Bộ đáng 'Thiên kiều bá mị' này thật là đẹp lắm, quả nhiên ánh mắt của Tần Mặc Nhiên thật tinh tường!"

("Thiên kiều bá mị": đoạn này mình thật sự không biết dịch ra sao ☐ nên mình cứ để như vậy, theo mình hiểu thì có nghĩa là vẻ đẹp trong hàng ngàn người trong thiên hạ☐)

Tô Ca cúi đầu ngượng ngùng, tuy cô biết đáng trách mình thật sự không tệ, nhưng được mỹ nữ như Tường Quang khen ngợi, có chút không tiêu hóa được. Yên lặng đứng trước gương thưởng thức một lúc thì cô bị Tường Quang kéo đi Vô Trúc Cư ăn cơm. Thức ăn rất ngon, nhưng Tô Ca lại có chút cảm giác ăn không tiêu, vì cô đột nhiên cảm thấy mình không thể biết được Tần Mặc Nhiên đang nghĩ cái gì.

Cô đã có lúc suy nghĩ, cái ngày Tóc Vàng bắt cô đến Côn Minh, Tần Mặc Nhiên rõ ràng có thể lén thả cô đi. Nhưng tại sao lại để cô bị giữ lại ba ngày? Tại sao bắt cô đóng giả đàn ông để vào Thiên Diễm? Coi như là vì an toàn của cô, nhưng vì sao bây giờ lại muốn cô trở về làm con gái, còn trang điểm cho cô đẹp như vậy?"

Tô Ca nghi hoặc, trước kia thật sự không nghĩ tới cái gì cả, trong đầu chỉ là những ý nghĩ lơ mờ không rõ, nhưng tối qua thấy được sự trân trọng của Tần Mặc Nhiên với mình khiến cho cô không thể không suy nghĩ. Anh coi cô như trân bảo, sao cô có thể coi anh như cỏ dại.

Cô biết được Tần Mặc Nhiên có lòng với mình, vậy nên tự nhiên cô cũng muốn đứng ở góc độ của anh mà suy nghĩ tốt cho anh.

Sau khi ăn xong, Tường Quang kéo cô lên xe thể thao, rẽ bảy quẹo tám lại đi đến biệt thự Duplex mà lần trước cô ấy đã đưa cô đến. Tường Quang bảo đó là nhà của mình. Căn biệt thự có ba tầng, nhưng hình như không có nhiều người, cảm giác rất trống trải, Tô Ca chỉ thấy có mấy người giúp việc đang bận bịu nhiều việc, không biết là đang làm cái gì?

Tường Quang dẫn Tô Ca vào phòng nghỉ cho khách, nói:

"Tiểu Bạch Luyện, em nghỉ ngơi một chút đi, buổi tối chị sẽ tới gọi em".

Tô Ca gật đầu, đóng cửa lại, tháo giày ra, quay người đi đến giường lớn. Cứ nghĩ là mình sẽ không ngủ được, kết quả là vừa nằm xuống giường nhắm mắt lại thì đã mê man ngủ thiếp đi. Lúc cô tỉnh lại, cảm thấy trên mặt hơi đau, mở mắt ra thì phát hiện Tường Quang đang vỗ má nàng. Thấy cô tỉnh lại, Tường Quang thở phào nhẹ nhõm:

"Cuối cùng cũng tỉnh, kế hoạch thay đổi rồi, thay quần áo nhanh lên!"

Kế hoạch thay đổi? Kế hoạch nào? Tô Ca vỗ mạnh mặt để khiến cho mình tỉnh táo. Tường Quang tay chân nhanh nhẹn đã cởi váy của cô, cầm một bộ quần áo nam trên tay để cô mặc vào.

Hả? Tại sao lại phải mặc bộ quần áo này? Tối nay không phải tham gia yến hội sao? Không phải vì thế mà Tường Quang chuẩn bị cho cô từ đầu đến chân ư? Chẳng lẽ chính mình đa tình? Thầm vẹo đuôi một cái, Tô Ca nhận lấy quần áo mặc vào

Ừm, cô tất nhiên là không cần quan tâm đến kiểu tóc, dù sao nó cũng đã ngắn rồi. Giờ cô chỉ cần chờ Tường Quang hóa trang cho mình là được. Tường Quang đợi cô thay quần áo xong, không nói lời nào vội kéo cô đi ra ngoài, thậm chí cũng không nói cô đi ăn tối.

Bộ dạng đi đứng vội vàng như vậy khiến Tô Ca không nhận được mà bật cười, cô thấy mình hiện tại giống như ngựa nhà Minh chạy suốt không ngừng đi đưa tin tức. Lắc đầu, vứt hết những suy nghĩ lung tung kia, Tô Ca theo sát phía sau Tường Quang. Cho đến khi bị Tường Quang đẩy vào trong chiếc xe màu đỏ tươi đỗ dưới lầu, cô vẫn như là ở trong sương mù. Rốt cuộc là tính huống gì đây? Các cô đang tham gia trò chơi gì sao?

Tường Quang sáng lạn cười với cô, để lại một câu "Good luck " ! rồi chạy lên tầng.

"Hi, Tiểu Bạch Luyện, tối hôm qua chơi vui vẻ chứ?" Diễm Hồng vén tóc dài lên, mắt hơi híp, bộ dạng như là say rượu chưa tỉnh. Ừm, chơi sao? Nếu hôm qua không bị thương vì viên đạn kia. Cũng coi như là chơi vui vẻ, dù gì cũng được ở cùng với Tần Mặc Nhiên.

"Hoàn hảo". Vừa dứt lời đột nhiên cảm thấy Diễm Hồng sờ lên cổ cô, sau đó dính yết hầu giả lên, tiếp theo chính là dùng đồng đồ trang điểm kia ở trên mặt cô vẽ loạn. Xong xuôi như rồng mây lên nói: "Tốt lắm!"

Vừa nói xong thì đưa gương cho cô. Tô Ca liếc mắt mấy cái, thấy giống hệt bộ dạng trước là một chàng trai thanh tú. Dọn dẹp xong mọi thứ, Diễm Hồng vỗ tay một cái, nhìn Tô Ca nói:

"Tiểu Bạch Luyện, mấy ngày nay lẫn lộn cùng Đường Lăng đã quen thuộc rồi chứ?" Âm thanh mềm mại đáng yêu lại mang theo ý tứ dò xét rõ ràng.

Ừm, cô và Đường Lăng quen thuộc sao? Nếu như bôi thuốc cũng được coi là như thế, thì thật là quen thuộc. Tô Ca rừ mi xuống:

"Không quen lắm, hôm qua chỉ là bôi thuốc cho anh ta mà thôi".

"Bôi thuốc? !" Diễm Hồng bất ngờ nâng cao âm thanh, bày ra bộ dáng khó có thể tin. Sau đó mới thấy cô ấy hồi phục, híp mắt lại, hung tợn nói:

"Cô bôi thuốc cho hắn mà vẫn chưa lấy dao đâm lão Nhị của anh ta cắt đi!"

Cái này? . . . Tô Ca nghe thấy vậy thì tim đập mặt đỏ, cô cũng có ý nghĩ đem Đường Lăng phở đi, chỉ là không hành động mà thôi. . . Đột nhiên cảm thấy rất quái dị. Nói thế có khác gì cho mọi người biết nơi đó của Đường Lăng bị thương? Nói cách khác là tất cả mọi người đều biết cô chạm qua vật kia của anh ta? Hay chính là Tần Mặc Nhiên cũng biết hết rồi hả ?

Một giây kia, Tô Ca thật muốn chặt tay mình đi! Diễm Hồng lại hỏi:

"Vậy anh ta có phát hiện cô là phụ nữ?"

Tô Ca lập tức lắc đầu, "Không có, tuyệt đối không có!" Nói đùa, nếu như phát hiện sự bất thường trong lời nói thì anh ta lại đùa giỡn với cô thế sao? Nghĩ tới vào hôm đó cô đánh vào đầu anh ta, có khi anh ta trực tiếp ném cô từ trên lầu xuống !

"Ừ, không có thì tốt rồi, như vậy vỡ kịch mới có thể diễn tiếp" . Nụ cười trên môi Diễm Hồng càng thêm tươi, cả người lại có thêm vài phần thâm thúy. Sau đó đập ga, lái xe thẳng ra ngoài.

Lại trở lại Thiên Diễm, xa hoa trụy lạc. Khi bóng đêm buông xuống, cuộc chơi xa xỉ và lãng phí tại Thiên Diễm lại bắt đầu. Tô Ca vẫn đi theo sau Diễm Hồng, đi thẳng sang hành lang bên kia, rồi đi vào Đoạn Tụ Đường. Vừa đi vào cô liền cảm giác được Trần Mặc nhìn cô như có ý gì đó, trong đó nồng đượm lo âu, Tô Ca ngẩn người. Tiếp theo là Minh Hà, lông mày hấn nhú lại, hình như không dám nhìn thẳng vào Tô Ca, chỉ mỉm cười nhưng lại có chút đắc ý.

"Tôi mang người đến cho anh đây!" Diễm Hồng nhếch miệng lên tiếng, liền thấy ở vị trí đầu tiên trên sân pha, người đàn ông với dáng vẻ phóng túng quay đầu lại. Lông mày chau lên cùng với ánh mắt cầu hôn, còn có mặt mũi kia với bộ dạng phóng túng, không phải Đường Lăng thì là ai?

Anh ta đứng lên từ ghế sân pha, thân nhiên nói với Diễm Hồng “ Cảm ơn” .

Rồi sau đó kéo Tô Ca đến, bàn tay to ôm vào hông cô, cười tà tử:

"Tiểu mỹ nhân, từ nay về sau cậu chỉ thuộc về tôi!"

Là của anh ta ư? Lời này của anh ta có ý gì? Cô nghe thế nào cũng không hiểu. Tô Ca quay đầu lại nhìn Diễm Hồng giống như là cầu cứu, lại thấy cô ta cúi đầu, khóe môi hiện lên một nụ cười khó hiểu. Cứ như vậy, cô bị Đường Lăng ôm chặt eo dẫn đi đến phía trước. Rồi sau đó, liền gõ cửa một phòng hạng vừa.

Khốn kiếp! Anh ta cứ thế bế cô lên! Khi Tô Ca thích ứng với ánh sáng mờ mờ bên trong phòng, cô lập tức ngây dại. Trong phòng có Hiên Mộc, Sở Viêm, cái người hướng Tần Mặc Nhiên cầu hoan, và Tần Trạch. Sau đó là hai người phụ nữ mà Tô Ca không biết. Cuối cùng, đập thẳng vào mắt là Tần Mặc Nhiên, người tới hôm qua vẫn cư xử dịu dàng với cô.

Thân thể hơi ngo ngoay, lại bị Đường Lăng vỗ lên ngực. Rồi sau đó ngẩng mặt nói:

"Các vị, đây là tân bảo bối của tôi, họ Bạch, mọi người về sau cho Đồ Phu tôi một chút mặt mũi, che chở một chút, không để cho người của tôi bị bắt nạt" .

Nghe thấy vậy mọi người đều dừng lại, ánh mắt khác thường nhìn Hiên Mộc, chỉ thấy Hiên Mộc cười nhạt, không lên tiếng. Đường Lăng ngồi xuống, để Tô Ca ngồi trên đùi. Mặt Tô Ca hồng dừ dội, bây giờ mới kịp phản ứng với câu “ tân bảo bối”, tức là muốn cô chịu đựng anh ta giãy vò sao

Mắt Tô Ca tròn to sững sờ, quay đầu nhìn thẳng vào Tần Mặc Nhiên, nhưng anh nghiêm mặt xuống quay đi không nhìn cô. Anh không nhìn cô, anh không nhìn cô. Trong đầu Tô Ca chỉ có những lời này, Tần Mặc Nhiên không có nhìn cô dù chỉ một cái.

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Đường Lăng cầm ly rượu lên, uống vào một ngụm, sau đó ghim đầu của Tô Ca, nắm chặt cằm của cô, định rót hết rượu vào miệng cô. Tô Ca nhận ra ý đồ của hắn, trừng hắn một cách hung dữ, nghiêng đầu né tránh. Tất cả những người khác trong phòng bao đều đang chơi đùa, không cộng ly thì cũng nói chuyện phiếm. Trừ lúc bọn họ vừa vào thì tầm mắt mọi người đều tập trung trên người bọn họ, còn bây giờ thì không ai chú ý đến cô cả.

Chỉ nghe Đường Lăng cười khê một tiếng, sau đó bỗng nhiên đè đầu cô xuống, kề sát bên tai cô hạ thấp giọng nói:

"Bảo bối, cậu thích loại đàn ông như Tần hòa thượng hả?"

Tần hòa thượng mà hắn nói dĩ nhiên là Tần Mặc Nhiên. Tô Ca nhũn mày cúi đầu, giả vờ không thấy, lại nghe Đường Lăng nói tiếp:

"Tần hòa thượng không có cách nào “chơi” cậu được, đương nhiên cũng sẽ không thể nào cho cậu thể nghiệm cái loại khoái cảm cực điểm này.

"Chẳng lẽ anh có thể à?"

Tô Ca cũng không quên tiểu tử của hần đã bị thương, ít nhất trong vòng một tuần sẽ không làm được gì.

"Dĩ nhiên là có thể." Đường Lăng khẽ chớp mi mắt, sau đó nụ cười trên môi càng thêm phóng đảng.

"Bảo bối, trước tiên phải bỏ đói cậu vài ngày. Đợi tôi hoàn toàn bình phục nhất định sẽ ăn sạch cậu cả vốn lẫn lời."

Ăn sạch? Không cần nói Tô Ca cũng biết phương pháp ăn của hần là như thế nào. Lúc này cô đã không thể gặp Tần Mặc Nhiên được nữa rồi. Trong lòng Tô Ca rất rõ ràng rằng nếu chỉ có mình nhiệt tình thì chẳng có ý nghĩa gì cả. Bây giờ cô còn đang ngồi trên đùi của Đường Lăng, Tô Ca nhìn thấy ánh mắt của hần mang theo mấy phần mơ màng, nâng ly lên uống cạn hết ly này tới ly khác. Dần dần Tô Ca cảm thấy nhàm chán, không yên cử động thân thể, liền bị Đường Lăng vỗ "bạch" một cái lên mông.

"Anh làm gì thế!" Tô Ca kêu la, nhưng trong lòng lại bồi thêm một câu "đồ biến thái". Chỉ thấy Đường Lăng khẽ nheo mắt lại, lời phát ra từ đôi môi mỏng có phần nguy hiểm:

"Sao cậu lại không an phận, định làm gì vậy?"

Tô Ca khẽ cúi đầu, nhỏ nhẹ bày tỏ:

"Tôi muốn đi toilet."

Lúc nên nhu nhược thì phải mềm mại, Tô Ca hiểu rõ điều này. Đường Lăng nhìn về mặt nhăn nhó của Tô Ca, trong lòng không khỏi khó chịu, phát tay nói: "Đi đi".

Nghe vậy Tô Ca lập tức đứng dậy, khi đi ngang qua người Tần Mặc Nhiên, cô cũng không nhìn anh, tầm mắt nhìn xuống, bắt gặp tay anh nắm chặt thành quyền, khớp xương nổi lên trắng bệch, dường như chủ nhân của nó đang ngấm ngấm chịu đựng hết sức. Nhưng anh chịu đựng cái gì chứ?

Mặt không đổi sắc, Tô Ca đi về phía toilet, cảm giác như có một đồng lửa đang thiêu cháy trong lồng ngực, toàn thân như muốn nổ tung. Bọn họ thật coi cô là ngu ngốc hay sao, không có một chút kỹ năng sinh tồn? Tưởng là có thể khiến mình đi trên dây* sao? Nằm mơ đi!

*Đi trên dây = ý chỉ làm việc nguy hiểm

Tô Ca oán hận nghĩ khi nào tìm được Minh Hà hay là Trần Mặc, cô sẽ mượn ít tiền, đón chuyến tàu trở nhất trở về Dương Châu, sau đó quên sạch những chuyện rắc rối lộn xộn này. Đi tới toilet, Tô Ca không ý thức, theo thói quen đi về hướng toilet nữ, còn chưa đi vào thì nghe thấy một tràng tiếng vỗ tay, tiếp theo là một giọng đàn ông rất nhỏ:

"Khốn kiếp, anh làm gì đấy! Mau buông tôi ra!"

Không gian tràn ngập tiếng thờ hồn hồn của một người đàn ông khác, giọng nói mang theo sự bi ối và dâm dăng vô cùng:

"Cục cưng, ngoan, đừng cử động, nâng mông cao một chút. Cửa động của cậu nhỏ quá, tôi vào không được."

Nghe đến đó, Tô Ca đã đoán biết chuyện gì đang xảy ra. Lại nghĩ tới lúc trước cô cùng Tần Mặc Nhiên tình tứ ở trong toilet, mặt cô đỏ bừng, tim không ngừng đập nhanh, cảm giác thân thể như bị thiêu cháy. Thảo nào người ta nói toilet là nơi thăng địa của người đồng tính.

Tô Ca vốn biết là cô nên bỏ đi, bởi vì nơi này là Thiên Diễm, chỗ nào cũng nơi có thể giao dịch thân thể. Nhưng mới vừa bước đi, cô lập tức dừng lại, nếu như cô nghe không lầm thì giọng nam mảnh khảnh vừa rồi không phải là của Trần Mặc hay sao?

Tô Ca quay người, giờ chân đạp một cú lên cửa. Vốn là cô tưởng cửa sẽ bị khóa trái ở bên trong, không ngờ bị cô đá nhẹ một cái đã bật tung ra. Chỉ vì người bên trong không có một chút chuẩn bị, nên bị cô đạp té lăn quay trên đất. Một người đàn ông với bộ mặt dữ tợn, cao lớn thô kệch bị ngã xuống đất, Trần Mặc thì đang té ở trên người hần, quần đã bị cởi hơn một nửa tới tận đùi, khiến cặp mông trắng muốt mê người cũng bị lộ ra. Mà khóa kéo quần của người đàn ông kia chỉ mới kéo được một nửa, mơ hồ cũng nhìn thấy cái vật xấu xí kia.

Nhìn về mặt sợ hãi của Trần Mặc, xem ra là cô xuất hiện kịp thời, nên Trần Mặc chưa có bị. . . Nghĩ đến đây Tô Ca cảm thấy ngọn lửa trong lòng thiêu đốt kịch liệt hơn. Vốn là tâm trạng đang phiền não, cần phải phát tiết ngay lập tức, cho nên cô thật muốn tiến lên hung hăng đạp bẻ cái vật xấu xí của người kia.

Người đàn ông bị té xuống đất bây giờ đã phục hồi lại tinh thần, nhìn Tô Ca bằng đôi mắt hung ác mắg:

"Tiểu tử thú mầy chán sống rồi phải không! Dám can thiệp vào chuyện của tao?"

Hai tay cầm lưng quần của mình, trên mặt lộ ra vẻ hèn hạ bi ối nói:

"Hay là tiểu huyệt của mầy trống trải nên muốn cùng tham gia với tụi này?"

"Khi gió!" Tô Ca khạc mạnh một bãi đàm trên mặt hần rồi nói:

"Mày mới là chán sống! Đồ chó đẻ! Người của Đồ Phu đại nhân mà mày cũng dám động tới? Muốn bị rút gân chặt cốt hay sao?"

Tuy là nói dối, nhưng mặt Tô Ca không đỏ, tim không đập mạnh, bởi vì chỉ cần liếc mắt, cô cũng nhìn ra người đàn ông trước mặt tuyệt đối không phải là khách của Thiên Diễm. Phần lớn khách của Thiên Diễm ăn mặc chỉnh tề, tề nhất thì diện mạo cũng có vẻ lịch sự, không giống như người đàn ông này, cùng lắm chỉ là vệ sĩ của khách mà thôi.

Người đàn ông nghe được hai chữ "Đồ Phu" thì biến sắc, sau đó giả đồ trấn tĩnh, lạnh lùng nói:

"Nhóc con, mày nói có thật không? Đường thiếu muốn tìm anh ta?"

Tô Ca nhướn mày cười nhạo nói:

"Không tìm anh ấy, chẳng lẽ là tìm mày hay sao? Không nhìn ra mày có đức hạnh này!"

Mặt gã đàn ông xanh như tàu lá, Tô Ca xoay người, tự nhiên sửa sang lại quần áo cho Trần Mặc rồi thân nhiên kéo anh ra ngoài. Cho đến khi ra tới chỗ đông người, hai người mới đồng thời thở phào một cái. Một hồi lâu, Tô Ca thấy Trần Mặc vẫn cúi đầu, nên cô thở dài, nhẹ nhàng hỏi:

"Chuyện như thế này thường xảy ra lắm hả?"

Trần Mặc đột nhiên ngẩng đầu lên, khóe môi lộ ra vẻ châm chọc, cười nói:

"Mắc mớ gì tới cô, Bạch Luyện! Cô nên sớm tìm cơ hội rời khỏi Thiên Diễm đi!"

Về mặt vừa yếu đuối vừa kiên cường khiến Tô Ca cảm thấy rất đau lòng.

Nơi này thật có thể bóp méo tâm lý của một người đàn ông hay sao? Cũng như Trần Mặc vậy, vốn không phải là gay, nhưng bởi vì cuộc sống khó khăn, bị cưỡng bức mà thay đổi tính dục. Giờ phút này, nếu là đang sống trong môi trường trong sạch, có lẽ là anh đang học đại học, rảnh rỗi thì nắm tay cô gái mình yêu thích, cùng đi Starbucks hưởng thụ trà chiều.

Trong lúc thất thần, hình như Trần Mặc đã bỏ đi, Tô Ca chỉ nhìn thấy bóng lưng có phần quật cường của anh.

"Bảo bối, cậu đang suy nghĩ gì vậy?"

Không cần ngẩng đầu Tô Ca cũng biết người mới đến là Đường Lăng. Cô cup mắt xuống, thân nhiên nói:

"Không có gì."

Đường Lăng cười nhẹ một tiếng, càng nhìn bộ dạng biết vâng lời của cô hần càng hài lòng. Sau đó hần vươn tay ra, ôm cả người cô vào trong ngực nói: "Đi thôi."

Đi? Đi đâu? Tô Ca khẽ từ chối, giãy giụa muốn thoát ra, nhưng lại bị Đường Lăng bắt lấy dễ dàng. Tiếp theo hần vòng tay ôm chắc thân thể của cô, kéo về phía trước. Tô Ca quay đầu, phát hiện cửa phòng bao đã đóng. Tường Quang, Diễm Hồng, Hiền Mộc, thậm chí là Tần Mặc Nhiên, một người cô cũng không có thấy.

Cúi đầu một cách buồn bực, cô nhìn xung quanh, vừa rồi có cơ hội cô lại không chạy, bây giờ muốn chạy cũng không được. . .

Thế là Đường Lăng ôm chặt Tô Ca đi ra khỏi Thiên Diễm, mở cửa một chiếc xe Hummer màu đen, nhét cô vào trong. Thân thể Tô Ca cứng đờ, trừng hần một cách hung dữ nói :

"Rốt cuộc là anh muốn làm gì?"

Đường Lăng nhướn mày nói: "Đương nhiên là dẫn cậu đi xem ổ ảm về sau của chúng ta rồi."

Ổ ảm? Hần thật coi cô như là sùng vật sao? Trong lòng càng sôi ruột, ngoài mặt Tô Ca càng có vẻ bình tĩnh. Cô nghĩ dù sao lúc này Đường Lăng không thể làm chuyện đó, cho nên không thể làm gì được với mình. Bây giờ mình nên ngoan ngoãn nghe lời, chờ cơ hội thích hợp sẽ tìm cách chạy thoát. Nghĩ đến đây, cô quả quyết chui vào trong xe.

Rồi sau đó cô kinh ngạc phát hiện, ở đằng sau cô, gã đàn ông ức hiếp Trần Mặc trong toilet lúc nãy cũng đi theo lên xe, còn ngồi vào vị trí tài xế. Không lẽ hần lại là vệ sĩ của Đường Lăng hay sao? Chỉ có điều, so với mức độ biến thái của Đường Lăng, dùng tiền để thuê một vệ sĩ là việc nên làm, bằng không có ngày hần bị giết lúc nào cũng không hay.

Đường Lăng theo sau ngồi xuống kế bên. Bàn tay to lớn kéo sát Tô Ca vào lòng, sau đó nheo nheo gò má của Tô Ca, coi cô giống như bảo vật. Đột nhiên hần hỏi một câu:

"Bạch Luyện, tại sao tôi cảm thấy cậu thật quen mặt?"

Trong lòng Tô Ca cả kinh, thân thể cứng đờ, không dám cử động nửa bước, trực tiếp giả đồ nhắm mắt lại, nằm im như xác chết! May mắn nhất là sau

khi Đường Lăng hỏi xong lại không có hành động gì quá đáng, chỉ tựa đầu lên mái tóc mềm mại của Tô Ca, giống như là đang nhắm mắt dưỡng thần.

Khoảng hai mươi phút sau, xe dừng lại trước cửa một biệt thự ở vùng ngoại ô. Đường Lăng dẫn đầu xuống xe, gã đàn ông kia cao lớn kia liền xuống theo, đứng bên cạnh hắn. Ở bên ngoài, Đường Lăng nhìn Tô Ca, thân trên hơi nghiêng về phía trước, tay phải giờ ra tạo thành động tác mời mọc.

Tô Ca ngẩn người, đánh "chách" một cái lên bàn tay của hắn. Hừ, nguy quân tử.

Thế nhưng Đường Lăng lại không giận, chỉ có sắc mặt là lạnh đi vài phần. Tô Ca bước xuống xe, lúc đi ngang qua gã tài xế, cô nhấc chân lên, đập mạnh xuống chân hắn một cái. Giày của phục vụ nam cũng coi như là đồng phục, để giày có cạnh, Tô Ca lại chọn đúng gót giày, dùng sức toàn thân giẫm lên.

Gã đàn ông cao lớn kia đau quá, kêu "ôi ôi", theo bản năng định chửi Tô Ca vài câu, nhưng lại bị ánh mắt lạnh như băng của Đường Lăng làm cho đông cứng tại chỗ, không dám hó hé. Đường Lăng nheo mắt nhìn Tô Ca hỏi:

"Vi sao cậu lại đập A Thành?"

Tô Ca nghe vậy ngẩng cao đầu, cười nhạt nói:

"Chẳng phải anh nói tôi là người của anh à? Nếu như ngay cả người của mình cũng không bảo vệ được, anh còn đáng mặt làm đàn ông hả?" Cô xoay người lại, ngón tay thon dài chỉ thẳng vào gã đàn ông kia nói:

"Vừa rồi ở trong toilet, hắn muốn đánh tôi."

Tô Ca nói một cách hùng hồn. Theo như trực giác của cô, Đường Lăng là người đàn ông có tính chiếm hữu rất mạnh. Một khi đã như vậy, hắn sẽ không cho phép bất cứ người nào đụng đến vật sở hữu của mình. Quả nhiên, nụ cười tà mị thường ngày biến mất, chỉ thấy sắc mặt Đường Lăng hoàn toàn ảm đạm, cả người đột nhiên lạnh xuống. Lúc này cô lại cảm thấy hắn có mấy phần khí thế của Tần Mặc Nhiên.

Hay là lúc nào hắn cũng có, nhưng không bao giờ để lộ ra ngoài cho tới bây giờ?

"A Thành." Tuy không phải là cố ý, nhưng giọng nói thâm trầm lại khiến cho gã đàn ông mặt mày hung dữ gọi là A Thành kia run lên, lật đật quay xuống.

"Thiếu gia, em không biết tên nhóc này là người của anh."

Tô Ca kinh ngạc phát hiện gã đàn ông kia lại không giải thích một lời nào. Cô và hắn biết rõ hắn vốn chưa hề động thủ thật sự với cô. Chẳng qua cô nói đánh, lọt vào tai Đường Lăng lại trở thành hàm ý khác. Hắn mới vừa nhìn trúng mình, bản thân còn chưa được động tới thì đã bị cái tên người làm ti tiện kia mưu toan tranh giành?

Mặt mày chau lại, hắn chỉ nhàn nhạt phán một câu:

"Quản lý cái *** của mày đi, nếu không muốn nữa thì cắt bỏ đi. Bây giờ đi qua Phong Mặc chịu phạt!"

"Dạ!"

Nghe vậy, toàn thân gã đàn ông kia toát ra mồ hôi lạnh, sau đó bỏ đi một cách khúm núm. Không có ý nghĩa! Tô Ca nhìn mà nhú chặt mày, cô vốn tưởng rằng thế nào Đường Lăng cũng sẽ trừng trị thích đáng gã đàn ông kia, ai ngờ hắn lại bỏ qua nhanh lẹ như vậy.

Thật ra thì Tô Ca không biết, Đường Lăng bảo A Thành đi tìm Phong Mặc là một hình phạt rất nặng. Ba mươi roi Long Hồn, bề ngoài nhìn không thấy dấu vết, bên trong da thịt lại thối rữa hoàn toàn. Ít nhất phải hai ngày, loại cảm giác đau đớn này mới có thể biến mất.

Ngay lúc đó Tô Ca cũng không nhìn thấy ánh mắt oán độc của A Thành trước khi hắn rời đi. Rất lâu sau đó, khi Tô Ca nhớ lại tình cảnh ngày hôm nay, cô sẽ không tự chủ mà ao ước, giả như lúc ấy cô không tố cáo một cách bốc đồng với Đường Lăng để đắc tội với A Thành, hoặc là cô nên làm cho Đường Lăng giết chết A Thành ngay lúc đó. Vậy thì sau này...

Người đó ở trong lòng cô đã không còn là hơi thở cuộc sống của cô nữa. Anh chỉ vì một chút cảm kích mà phải bồi thường bằng cả tuổi trẻ của mình, không biết còn có thể quay lại cuộc sống như trước hay không?

Lúc này, Tô Ca chẳng hiểu gì cả, chỉ là muốn giả đồ nhu thuận, tìm thời cơ để trở về nhà mà thôi. Vì vậy khi đó, cô để cho Đường Lăng nắm tay kéo vào nhà họ Đường, khiến tất cả sự việc bắt đầu thay đổi một cách khó lường.

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Tô Ca bước vào trong phòng, cảm giác một luồng khí lạnh đập vào mặt. Đang là giữa mùa hè mà khiến người ta cảm thấy lạnh thấu xương tay. Ánh sáng trong phòng rất u tối, phải mất một hồi lâu, mắt của Tô Ca có thể thích ứng hoàn toàn, nhìn thấy cách bố trí ở bên trong.

Quả thật là căn nhà cũ! Trên tường treo đầy tranh chữ cổ xưa, còn có một ít tranh mỹ nữ thời Đường được vẽ một cách tỉ mỉ. Sàn nhà mạ vàng ở dưới đất cùng với bố cục của căn nhà hoàn toàn không cân xứng, tạo nên cảm giác không phù hợp.

Mặc dù không biết lai lịch của Đường Lăng như thế nào, nhưng lúc này, Tô Ca lại đoán đại khái ra được. Chẳng qua là gia tộc được lưu truyền từ thời rất xưa, hơn nữa theo như tình hình hiện tại, địa vị của hắn không phải là thấp. Tự dung Tô Ca bài xích loại cảm giác này. Sự lãnh lẽo mang theo hình bóng của thế giới khác khiến Tô Ca là người sinh trưởng dưới quốc kỳ, từ nhỏ đã hát bài mặt trời hồng cảm thấy khó chịu vô cùng, mồ hôi ướt đầm bàn tay.

Cảm nhận được sự căng thẳng của cô, đang đi ở phía trước, Đường Lăng xoay người lại, về mặt phóng đăng trước sau như một lại mang theo mấy phần trang nghiêm trong giờ phút này.

"Bảo bối, đừng sợ, nơi này là chỗ của tôi. Không ai dám động vào người của tôi đâu."

Dường như giọng nói đều đều không chỉ đang kể lại một câu chuyện mà còn đang trấn an cô. Chỉ là giọng nói như vậy lại tạo ra hiệu quả hoàn toàn ngược lại. Đường Lăng biến thái cũng biết an ủi người ta hay sao? Hay là hắn uống lộn thuốc rồi?

Không suy nghĩ nữa! Tô Ca khẽ chớp mắt rồi đi theo phía sau hắn. Đường Lăng lập tức dẫn cô xuyên qua hành lang, đi tới một căn phòng khác, giống như là phòng sách. Sau đó hắn trực tiếp ngồi xuống chiếc ghế bành mềm mại, tay dài vươn ra, kéo cả người cô ngồi xuống ở trên đùi hắn, bàn tay to lớn bóp chặt cằm của cô, xoay mặt cô đối diện với cái ghế bành của phòng sách. Phía sau ghế bành là một người đàn ông mặc âu phục màu đen, chớp mũi mang một gọng kiếng vàng, đang chăm chú đọc xấp tài liệu trong tay. Sau đó hắn nhếch miệng lên tiếng:

"Đại ca, cậu nhóc này là Bạch Luyện, bảo bối mới của em."

Người đàn ông kia nghe như vậy thì bỏ xấp tài liệu xuống, ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén nhìn Tô Ca từ trên xuống dưới. Vốn là mặt Tô Ca đang bị Đường Lăng nắm chặt cho nên cả người bị ép quay về trước mặt đại ca của hắn. Lúc này bị ánh mắt sắc như lưỡi dao quét qua như vậy, đương nhiên là sẽ cảm thấy khó chịu vô cùng.

Người đại ca này nhìn khoảng ba mươi mấy tuổi, mặt mày thân thể cường tráng, là một người đàn ông có dáng dấp không tệ chút nào. Chỉ là Tô Ca không hề bỏ sót ánh mắt của hắn nhìn cô, tựa như là nhớ ra chuyện xưa nào đó, cái loại ánh mắt thâm hiểm này khiến người ta cảm thấy cực kỳ khó chịu. Theo bản năng, Tô Ca cảm thấy người đàn ông này không phải là người tốt gì.

Người đàn ông quan sát xong, rút cuộc thu lại vẻ mặt như dưa leo đã hết mùa ngoài chợ. Đối mặt với Đường Lăng, hắn khẽ nhếch môi, mang theo chút ồn ào nói:

"Nhị đệ, gần đây ánh mắt thường thức của cậu thật giảm đi rất nhiều nha. Một người với sắc đẹp tầm thường như thế này làm sao có thể so sánh với thần tiên như Hiên Mộc?"

Bộ dáng làm ra vẻ tiếc hận của người đàn ông này khiến trong lòng Tô Ca không ngừng quay cuồng một trận. Bản tính bẩm sinh của đàn bà là ghét nhất bị người ta so sánh, Thế nhưng bây giờ, Tô Ca không những bị người ta lấy ra so sánh mà còn bị so sánh với một người đàn ông, khiến cho Tô Ca cảm thấy buồn bực. Nhưng cô lại không thể không thừa nhận, quả thật, mình cái gì cũng không bằng Hiên Mộc. A, cô vậy mà không sánh bằng một người đàn ông?!

Trong lòng không kìm chế được cơn giận, Tô Ca gờ chân lên, đập mạnh xuống chân của Đường Lăng một cái cho hả giận. Đường Lăng bị đau, liếc mắt trừng Tô Ca một cách oán hận. Vốn là đang ôm cái eo nhỏ của Tô Ca, hắn dùng hai tay nheo mạnh một cái. Tô Ca đau quá bật người dậy, mồ hôi cũng toát ra.

Shit, thảo nào họ nói Đường Lăng có thù sẽ trả. Bất quá, cô chỉ là đập hắn một cái mà thôi, hắn lại bóp muốn nát cái eo của cô, đau không thể tưởng tượng được. Ô ô ô, đau quá! Nếu mà đau như thế này thì tám phần mười là da thịt ở vùng eo bị bầm tím rồi.

"Đại ca" Đối với người đàn ông kia, Đường Lăng nghiêm mặt, biểu tình vô cùng lạnh lùng nói:

"Em mang bảo bối tới để ra mắt trước với anh, chính là để cho anh nhìn kĩ một chút. Về sau, đừng lại say rượu rồi không thấy rõ ràng. Nếu chuyện đó không may xảy ra lần nữa, người em trai này sẽ không đảm bảo dùng tay một cách dễ dàng giống như lần trước đâu."

Trong giọng nói có cái gì đó lạnh lẽo đáng sợ, ngay cả Tô Ca cũng có cảm giác rét run trong người. Dường như trên người Đường Lăng còn lộ ra chút sát khí.

Đang xem văn kiện, nghe như vậy, thân thể người đàn ông run lên, theo bản năng đưa tay sờ cánh tay trái của mình. Mỗi khi trời chuyển mưa thì cánh tay đau đớn không ngừng. Cuối cùng thu lại bộ dạng kiêu ngạo, đáng vẻ vẫn còn khoan thai tự đắc nhưng lại có phần sợ hãi nói:

"Đương nhiên, đương nhiên! Cho dù đại ca về già mắt mờ, cũng sẽ không nhìn lầm lần này."

Một người đàn ông mới vừa rời hùng hổ nói chuyện, còn coi thường Tô Ca ra mặt, thế nhưng bây giờ lại khúm núm. Tô Ca nhìn hẩn một cách sừng sốt, những người này đang chơi trò lật mặt nạ hay sao?

Người đàn ông kia vừa dứt lời đã thấy Đường Lăng đứng lên nói:

"Đại ca biết là tốt rồi. Còn nữa, quản lý tốt thuộc hạ của anh đi. Nếu để em phát hiện chuyện giống như trước xảy ra nữa, em không dám bảo đảm có thể bỏ qua chuyện này giống như lần đó hay không."

Hẩn lại nhướng mày, nhìn người đàn ông một cách khiêu khích nói:

"Đại ca cũng không hi vọng nhận được thi thể bị chém tan tành, không phân biệt được đầu đuôi chứ hả?"

Người đàn ông bị hẩn lớn tiếng lên mặt, còn hứa hẹn cảnh tượng thê thảm sẽ như thế nào, giờ phút này, mồ hôi lạnh trên trán lại toát ra từng giọt. Lau sạch mồ hôi, người đàn ông vốn là đang cố gắng giữ bình tĩnh, rốt cuộc cũng thất bại, cụp mắt xuống nói:

"Chuyện này là đương nhiên, anh sẽ tự tập đám thuộc hạ kia đến chào hỏi tên nhóc này từng đứa một, tuyệt đối sẽ không để bọn họ làm bậy nữa."

Nghe như vậy, lúc này Đường Lăng mới thật sự hài lòng, đứng dậy, cầm chặt tay của Tô Ca, tính bỏ đi, lại nghe giọng nói hùng hậu của người đàn ông kia vang lên:

"Có điều là nhị đệ cũng phải làm tốt phần của mình về chuyện nội bộ đi. Ba năm một lần, vận động bầu cử Tông chủ sẽ tới ngay bây giờ. Nếu lần này nhị đệ cậu không lấy được vị trí Tông chủ, e rằng toàn bộ Đường gia đều sẽ suy tàn hơn nữa. Phải biết rằng không có "Thức" che chở, chuyện làm ăn trong nhà thế nào cũng sẽ tuột dốc không ngừng."

Nghe vậy, Đường Lăng nghiêng đầu, bộ mặt cương quyết nói:

"Việc này không cần đại ca bận tâm lo nghĩ. Đứng đầu Tông chủ là nguyện vọng của tôi."

Rồi sau đó hẩn liền xoay người đi ra ngoài, Tô Ca đi theo sau lưng của hẩn. Đi ra tới cửa thì đột nhiên cô cảm giác được một ánh mắt sắc bén đang tập trung ở trên lưng của mình, tựa hồ như muốn đâm lủng cái lưng của cô. Không kìm chế được, cô quay đầu lại, chỉ thấy người đàn ông được Đường Lăng gọi là đại ca kia thờ phào nhẹ nhõm, đưa tay chỉ chỉ vào cổ của Tô Ca, môi mấp máy cử động, ra dấu ba chữ "Tiểu. Cách. Cách.", toàn thân Tô Ca giật mình kinh ngạc.

Từ trước tới nay, trừ Tần Mặc Nhiên ra, căn bản không có người nào gọi cô là "Tiểu Cách Cách" cả. Hơn nữa vừa rồi, hẩn còn chỉ chỉ vào cổ của cô, mà trên cổ cô mang chính là mảnh bạch ngọc mà Tần Mặc Nhiên đã tự tay đeo vào tới hôm qua.

Rốt cuộc hẩn là ai? Là hẩn cố ý muốn lừa gạt cô hay sao? Hay là hẩn thật sự là Tần Mặc Nhiên? Trong lòng Tô Ca rối loạn, bước chân cũng bắt đầu nghiêng ngả. Đến tận cùng là chuyện gì đang xảy ra? Rốt cuộc Tần Mặc Nhiên anh đang có ý đồ gì?

"Bị sao vậy? Bảo bối, thân thể lại không thoải mái à?"

Cảm nhận được tâm trí của cô không tập trung, Đường Lăng đặt tay lên trán của cô, muốn thăm dò nhiệt độ, nhưng lại bị Tô Ca gạt nhẹ ra, né tránh. Tô Ca cúi đầu xuống, thần nhiên nói:

"Chỉ là có chút mệt mỏi mà thôi."

"Mệt mỏi thì đi nghỉ ngơi sớm đi."

Vừa nói chuyện, hẩn vừa ôm bên hông của Tô Ca, dẫn lên lầu. Tô Ca khựng người lại, dừng bước, giọng điệu lạnh lùng nói:

"Tôi không có thói quen ở chung phòng cùng người xa lạ. Có thể cho tôi một căn phòng đơn khác hay không?"

Nghe vậy, Đường Lăng nhếch môi cười một cách xấu xa, nói: "Dĩ nhiên là. . . Không

thể! Người của tôi tại sao có thể không ngủ ở trong lòng tôi."

Nhìn bộ dạng vênh vác tự đắc kia, quả thật Tô Ca rất muốn quát hẩn. Miệng luôn nói cô là người của hẩn, đáng tiếc vừa rồi cô không có bán mình cho hẩn. Cụp mắt xuống, Tô Ca không nói lời nào, đi theo phía sau Đường Lăng. Cô vốn biết hẩn sẽ không đồng ý, chỉ là cô muốn thăm dò một chút mà thôi. Xem ra cô nhất định không qua được đêm nay. . .

Cô theo Đường Lăng đi tới một căn phòng đơn ở trên lầu. Sau khi bước vào phòng, Tô Ca luôn có chút thấp thòm lo âu, âm thầm tự trách mình không có đầu óc. Tuy rằng cô biết giờ phút này Đường Lăng không thể làm gì đối với cô, nhưng biến thái chính là biến thái, nếu hẩn giờ trò ghê ra thủ đoạn bịp bợm nào. . .

Hiện tại, Tô Ca khổng chế không được mà trong đầu hiện lên những dụng cụ tra tấn của Mãn Thanh Thập Đại Khổ Hình, chỉ cảm thấy toàn thân bắt đầu đổ mồ hôi lạnh. Nào là đèn cày, khóa tay, roi da, chỉ nghĩ tới thôi mà sợ tới phát run. Cô dừng bước đứng yên tại chỗ, cũng không dám bước tới một bước nào nữa.

Hừ, tôi đây làm gì? Qua đó chờ người Đường Lăng đi tới bên giường, nhìn thấy Tô Ca đứng yên không nhúc nhích ở trước cửa, mặt mày nhú lại nói:

"Sao vậy, còn không mau tới đây?"

Hừ, tôi đó làm gì? Qua đó đợi cho hần chơi tàn à? Nghĩ đến đây, Tô Ca khép hờ mắt lại, giọng nói nhạt nhẽo như nước vang lên:

"Tôi đói bụng muốn ăn cơm!" Giọng điệu ngang nhiên như vậy không giống là của một người đang ở trong tình cảnh nguy hiểm không rõ ràng, mà giống như là đang ở trong nhà của mình.

Thật ra thì cô rất là đói bụng. Nghe vậy, Đường Lăng cười nhẹ một tiếng, sau đó bấm cái nút màu đỏ ở cạnh giường. Chỉ trong chốc lát, những người hầu gái nối đuôi nhau đi vào, trong tay cầm khay, trên đó có đủ loại món ăn, khiến bụng của Tô Ca kêu gào lợi hại hơn. Những người hầu gái lui ra ngoài, tiện tay đóng lại cửa phòng. Tô Ca một mình ngồi ở bàn ăn, mới vừa rồi còn muốn ăn cơm, bây giờ thì hoàn toàn nuốt không vào.

Mọi người cứ thử tưởng tượng chút nha, khi mình đang ăn uống vui vẻ thì có người dùng ánh mắt không kiêng dè chút nào dò xét, tra hỏi món ăn này có hợp khẩu vị hay không, xin hỏi mọi người có thể nuốt nổi không?

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Ít nhất Tô Ca cảm thấy mình không có đủ định lực như vậy. Bỏ đôi đũa xuống, Tô Ca quay đầu nhìn Đường Lăng nói: "Anh có muốn lại đây ăn chút không?"

Đương nhiên là muốn ăn! Đường Lăng liếm liếm môi, trong mắt lộ ra ý xấu. Nhưng bảo bối, cái tôi muốn ăn chính là cậu.

Ánh mắt tràn đầy thú tính, không chút che giấu nhìn Tô Ca khiến cô lo sợ. Nghĩ đến bây giờ hần không thể làm gì được mình, cô mới thư giãn được một chút. Tô Ca vui đầu đầu tranh với đĩa thịt sườn. Dù thế nào đi nữa cũng không nên bật dãi dạ dày của mình phải không? Chỉ có ăn no cho có hơi sức rồi cô mới có thể chạy trốn thành công.

Vốn là chỉ là lời mời khách sáo, nhưng Đường Lăng lại trực tiếp đi tới gần, ngồi xuống, rồi sau đó cầm đôi đũa lên. Ngay cả lúc gắp sườn mà cũng không phát ra một tiếng động nào. Rõ ràng là lớn lên trong một gia tộc như thế này, ngay cả chuyện ăn uống cũng được huấn luyện từ nhỏ.

Ăn cơm xong, Đường Lăng buông đũa xuống liền đi vào phòng tắm. Lúc đi ra, cả người hiển nhiên là không mặc một cái gì, chỉ buộc một cái khăn tắm bên hông. Tô Ca có thể khẳng định một trăm phần trăm là bên dưới khăn tắm không có bất cứ cái gì. Hơn nữa, vóc dáng của hần hoàn toàn không tệ, vai rộng hông hẹp, thoạt nhìn cảm giác tràn đầy sức lực.

Đường Lăng ra khỏi phòng tắm, lập tức ngồi xuống giường, sau đó nghiêng đầu nhìn Tô Ca trầm giọng nói:

"Tới đây."

Tô Ca sững sờ, không phải hần bảo cô đi qua để tiếp tục bôi thuốc cho hần chứ? Nghĩ tới đây, cô vội vàng cúi đầu, trong miệng ngậm đầy thịt, giọng nói có chút không rõ ràng: "Tôi còn chưa ăn xong."

Chỉ là, tâm tư như thế làm sao có thể gạt được Đường Lăng? Hần cười nhẹ một tiếng, trong lòng thầm nghĩ:

"Bảo bối đúng là khản trương. Nhưng đừng nói là hiện tại mình không thể nào đụng đến cậu ấy, cho dù có thể, mình cũng không ăn cậu ấy ngay lập tức. Đối với sủng vật, trước tiên là phải đùa giỡn một lúc, đợi chơi đã rồi sẽ ăn cậu ấy sạch sành sanh."

Nghĩ đến đây, Đường Lăng nhìn Tô Ca cười cười. Tính ra, nụ cười kia cũng âm áp như gió xuân, nhưng lại khiến đáy lòng Tô Ca run lên, cái loại cảm giác mơ hồ giống như bị đã thú để mắt tới.

Kéo dài, phải kéo dài! Tô Ca ngồi ở trên bàn ăn, trơ mắt ra, cứ cách một lúc thì cô cầm muỗng lên, đút vào miệng mình, giả đồ như đang ăn cái gì. Cho đến một lúc sau, xác định là Đường Lăng đã ngủ thiếp đi, Tô Ca mới buông đũa xuống, rón rén đi về phía cửa phòng. Tay vừa sắp đụng tới cửa.

"Muốn đi đâu?" Giọng nói của Đường Lăng lập tức vang lên, lại không có chút mệt mỏi nào. Tô Ca tự chụp đầu của mình một cách lén lút, không phải hần đã ngủ rồi sao? Giống như mọi cử động của cô đều nằm trong tầm mắt của hần. Hơn nữa Tô Ca phát hiện mắt của hần vẫn còn đang nhắm. ... Thật là, mức độ nhạy cảm này thật đáng sợ nha!

Tô Ca bị giọng nói của hần đóng đinh ngay tại chỗ. Chột nghe hần tiếp tục:

"Đi tắm đi! Tắm xong rồi lên giường."

Tắm? Muốn chết cô mới đi tắm, không phải cởi quần áo ra thì cái gì cũng biết hết sao? Căn bản bây giờ là cô còn không dám rửa cả mặt. Tô Ca hít sâu vào một hơi, ngẩng đầu nhìn hân, về mặt có mấy phần bướng bỉnh nói: "Tôi không thích tắm."

Không biết vì sao, cô mơ hồ cảm thấy hình như Đường Lăng thích cái dáng vẻ quật cường của cô hơn. Trái lại, nếu như một mực lúng túng nhu nhược thì sẽ không lừa gạt được hân một cách trót lọt như thế. Quả nhiên Đường Lăng không có miễn cưỡng cô, chỉ là có chút chán ghét rồi nói:

"Bạch Luyện, tôi không thích ôm những thứ đồ dơ bẩn để ngủ. Nếu cậu thật không thích thì ôm chăn xuống đất mà ngủ đi."

Hả? Tốt như vậy sao? Quả thật những lời này là ý nguyên của Tô Ca. Tô Ca lập tức đi tới bên giường, lấy một cái chăn mỏng rồi nằm xuống dưới đất. Nhìn về mặt sung sướng kia, Đường Lăng ngăn người ra, làm gì có người vui vẻ như thế, một lòng muốn ngủ dưới đất? Xem ra cậu ấy thật đúng là biến mình thành hồng thủy mãnh thú*, đề phòng cẩn thận rồi.

*hồng thủy mãnh thú: thành ngữ chỉ người hoặc sự việc nguy hiểm, tai nạn lớn

Tô Ca nằm trên mặt đất, lăn qua lăn lại ngủ không được. Trên giường bên cạnh có con dã thú không biết lúc nào sẽ nhào lên mình, làm sao cô có thể ngủ được. Nghĩ tới thì cô trần trọc không yên. Chợt nghe giọng điệu của Đường Lăng bỗng nhiên thay đổi một cách khác thường, hết sức quý mỵ, như có như không nói:

"Trước đây lâu lắm rồi, cũng có một người thiếu niên bình thường giống như cậu nằm trên chiếc giường này. Cậu ấy cũng là người đầu tiên tôi yêu thích nhất. Chỉ là cậu ấy không an phận giống như cậu, tùy hứng lại bướng bỉnh. Có một đêm, tôi dẫn cậu ta về nhà lớn, dặn dò cậu ấy thật nhiều lần, buổi tối không có chuyện đừng có ra ngoài, không được rời khỏi tầm mắt của tôi. Nhưng cậu ấy không nghe lời, nửa đêm xuống lầu tìm nước uống. Kết quả... cậu ấy bị đại ca và đám thủ hạ của hân uống say trở về hành hạ cho tới chết. Cho nên..."

Đột nhiên giọng nói của hân thay đổi, vô cùng nhẹ nhàng, giống như một giấc mộng mong manh như thủy tinh, không cẩn thận sẽ bị vỡ tan:

"Bảo bối à... Buổi tối, tuyệt đối không được đi ra ngoài, bên ngoài có người sẽ ăn thịt cậu."

Chẳng biết tại sao, rõ ràng là giọng điệu nhạt nhẽo như nước, lại khiến cho Tô Ca nghe được sự mệt mỏi cùng bi thương ở bên trong. Không khí u oán hòa quyện trong không gian thật lâu chẳng tiêu tan.

Tô Ca không dám cử động, nhưng chỉ một lát sau cô lại nấc tiếu. Cô nghĩ lúc nào cũng không thể đi ra ngoài nhưng có thể đi toilet chứ? Cho nên cô nhanh nhẹn đứng dậy đi vào trong. Chuyện trước nhất là khóa trái cửa lại, sau đó mở to mắt, bắt đầu tìm kiếm xem có mấy thu hình hay không. Nhìn hồi lâu, sau đó xác định không bỏ sót một chỗ nào, cô mới yên tâm ngồi xuống bồn cầu.

Hừm, nếu không thể tắm, thì cũng có thể rửa ráy lau người một chút phải không?

Nghĩ là làm! Sau khi lau chùi tắm rửa đại khái xong, Tô Ca cảm giác cả người nhẹ nhàng thoải mái hơn nhiều. Sửa sang quần áo lại quần áo đang hoang, cô mới quay về phòng ngủ. Hình như Đường Lăng đã ngủ thiếp đi, hơi thở có chút nặng nề. Tô Ca rón rén đi tới chỗ cô nằm, ngả người xuống, nhưng một chút cảm giác buồn ngủ cũng không có.

Cô lại ngồi dậy, đi lẩn quẩn một vòng ở trong phòng. Vừa đến gian phòng đầu tiên nhìn thấy, cô cảm thấy có gì đó quái lạ, nhưng rốt cuộc không rõ là kỳ quái ở chỗ nào. Ừ, hình như, sàn nhà của phòng ngủ được sắp đặt theo cách thức rất giống trận Bát Quái của thời Trung Quốc cổ đại.

Nhìn được một lúc, Tô Ca cảm thấy mắt hơi cay, nỗi thống khổ tràn lên. Cô lao đảo đứng dậy chui vào trong chăn. Đến khi cô mở mắt ra, vật đầu tiên cô nhìn thấy là đôi mắt tràn đầy dịu dàng của Tần Mặc Nhiên.

Ngay lúc này Tô Ca mới phát hiện ra mình đang nằm ở trong lòng của Tần Mặc Nhiên, mà anh thì đang ngồi ở trên ghế sa lon, ôm cô giống như ôm con nít vậy. Không lẽ là cô nằm mơ sao? Vậy mà lại mơ thấy anh, xem ra là mình trúng độc của anh ấy không nhẹ nha.

Tự chế giễu mình, Tô Ca nở nụ cười rồi sau đó nhắm mắt lại, lại rồi cảm thấy môi hơi đau đau. Trong mộng, Tần Mặc Nhiên cắn nhẹ bờ môi của mình. Sau đó Tô Ca nghe được giọng nói khàn khàn, rõ ràng là đang đè nén dục vọng, vang lên:

"Đồ ngọc, còn chưa tỉnh sao?"

Tô Ca ngẩn ra, đây không phải là mộng sao? Đột nhiên mở to mắt, chỉ thấy Tần Mặc Nhiên khẽ cúi đầu, khóe miệng có vẻ hơi buồn cười nhìn cô. Về mặt giống như là nhìn thấy bảo vật trong tay khiến Tô Ca bị mê hoặc. Tô Ca vội vàng cúi đầu xuống, bắt đầu giả bộ làm đả điếu. Cô không dám nhìn anh, sợ nhìn rồi thì sẽ tui thân muốn khóc. Nhưng mà thật ra thì hình như anh không có làm gì tổn thương đến cô cả.

"Nhiên, kiểm tra đo lường kết quả đi ra, quả nhiên hân giấu vật kia ở bên người, lại là được đặt ở dưới sàn nhà"

Giọng nói dịu dàng ấm áp như ngọc vang lên, là Hiên Mộc! Tô Ca mở to mắt, lúc này mới phát hiện ra trong phòng không chỉ có hai người, cô và Tần Mặc Nhiên, mà còn có Hiên Mộc, thậm chí ngay cả Tường Quang cũng ở đây. Còn có hai người khác mà căn bản là Tô Ca chưa từng thấy qua. Lúc này, một nam và một nữ đang ở cái bàn bên kia, trong tay cầm một loại dụng cụ mà Tô Ca không nhận ra, nghiên cứu cái gì đó.

Ngay lúc này, trong tay Hiên Mộc đang cầm một món đồ có hình dạng giống như là con chip để trước mặt Tần Mặc Nhiên. Thấy Tô Ca nhìn mình, anh cũng nở một nụ cười ấm áp nhìn lại, sau đó nói:

"Lần này làm phiền tới cô rồi! Nếu như không phải cô mang theo huyết ngọc vào trong, sợ rằng có tìm mấy năm nữa, chúng tôi cũng tìm không thấy vật kia.

Hả? Làm phiền cô? Nhưng cô có làm gì đâu? Tô Ca nhú mày lại, cô tự mình nghĩ không ra bất quá mình chỉ nhắm mắt hưởng thụ một chút thôi mà, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra. Trên cổ truyền tới cảm giác nhột nhạt, Tô Ca ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện nguyên nhân là do bàn tay của Tần Mặc Nhiên đang đặt trên cổ của cô, hình như là đang đeo cái gì đó cho cô vậy.

Có chút không tự nhiên, Tô Ca bắt đầu cử động. Cô còn nhớ cách đây không lâu, khi mình bị Đường Lăng mang đi, vẻ mặt của Tần Mặc Nhiên còn đầy vẻ lạnh lùng khinh rẻ .

"Đừng nhúc nhích!" Tần Mặc Nhiên nhỏ giọng nhìn cô, khuôn mặt luôn nghiêm nghị nay dịu đi một chút, đôi mắt đen như Hắc Diệu Thạch* hiện lên nhiều tia sáng nhu hòa.

*Hắc Diệu Thạch: một loại đá quý màu đen (Osidian) được hình thành trong quá trình chuyển thể của lava.

Tô Ca bị nhìn ngây ngẩn cả người. Khi phục hồi lại tinh thần thì cô mới thấy miếng bạch ngọc mà Tần Mặc Nhiên đã đeo lên cổ mình trước đây không lâu đã bị cời xuống.

"Huyết ngọc!" Nghĩ đến những lời Hiên Mộc vừa mới nói, trong chớp mắt, cô hình như đã hiểu ra cái gì. Lẽ nào con chip vừa rồi được gài vào trong miếng ngọc mà cô đã mang vào phòng của Đường Lăng? Chẳng lẽ trên con chip có cơ quan gì sao? Còn nói là mình đã giúp bọn họ chuyện gì vậy?

Có quá nhiều điểm nghĩ không ra, nhưng cô còn chưa nghĩ thông suốt thì Tần Mặc Nhiên đã cúi đầu, chạm trán mình vào trán của cô, trông mắt nhìn thật sâu nói:

"Tiểu Cách Cách, em có tin anh không?"

Cặp mắt sâu thẳm như hồ nước lạnh khiến cho người ta không thấy rõ con ngươi, lúc này lại phản chiếu rõ ràng hình dáng của Tô Ca.

Một ngày xa cách, anh trở mắt nhìn mình bị tên biến thái kia mang đi. Ngày hôm sau, anh lại xuất hiện trước mặt mình một lần nữa, câu đầu tiên hỏi mình là: "Em có tin anh không?"

"Em có tin anh không?", nhưng Tần Mặc Nhiên, anh bảo em tin anh cái gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Một ngày xa cách, anh trở mắt nhìn mình bị tên biến thái kia mang đi. Ngày hôm sau, anh lại xuất hiện trước mặt mình một lần nữa, câu đầu tiên hỏi mình là: "Em có tin anh không?"

Em có tin anh không?

Tần Mặc Nhiên, anh muốn em tin anh cái gì? Anh muốn em làm sao tin anh đây? Có chút thương cảm, Tô Ca nhắm mắt lại. Hình như, đây là lần đầu tiên trong lời nói, người đàn ông cường thế như sói lang này có vẻ thành khẩn cầu xin, ngay cả giọng nói khàn khàn trước sau không thay đổi đều có dấu hiệu của sự dịu dàng.

Một góc nào đó trong lòng của Tô Ca bỗng nhiên mềm đi, nước mắt muốn trào ra, cô nhìn chăm chăm Tần Mặc Nhiên nói:

"Tần Mặc Nhiên, em tin anh."

Ba chữ "Em tin anh" từ trong miệng của Tô Ca thốt ra tựa như là một giấc mơ. Tô Ca cảm giác cơ thể dừng mạnh của Tần Mặc Nhiên chấn động. Cặp mắt sáng như sao của cô đang dán chặt lên người của anh có phần âm trầm hơn. Cúi đầu, anh hôn nhẹ lên trán của cô.

Tô Ca mở tròn mắt, nụ cười ngọt ngào hé nở trên môi.

"Cô bé kia, thả người mau, chúng tôi muốn mượn Mặc Mặc của cô dùng một chút nha."

Tường Quang lên tiếng trên chóc khiến Tô Ca giật mình, thiếu chút nữa là toàn thân muốn nhảy dựng lên. Chúa tôi. . .

Làm sao cô lại quên trong nhà này không chỉ có Tần Mặc Nhiên và cô. Nghĩ tới cảnh thân mật vừa rồi của hai người hình như đã bị mọi người xem sạch bách thì Tô Ca then thùng tới nỗi muốn tìm sợi dây thừng treo cổ mình cho xong.

Tần Mặc Nhiên đứng dậy đi đến bên cạnh Hiên Mộc. Một mình Tô Ca ngồi trên ghế có hơi lạc lõng. Tường Quang thấy thế nên ngồi xuống bên cạnh, kéo tay cô nói:

"Tiểu Cách Cách, chị tới để nói cho em biết ngày mai em phải làm gì."

Nghe vậy Tô Ca gật đầu. Thật ra từ lúc Tần Mặc Nhiên nói câu "Tin anh" thì cô cũng hiểu được ý của anh là cần mình giúp đỡ anh vài việc. Tường Quang thấy đáng điệu nhu thuận của Tô Ca và bộ dáng nhỏ nhắn của con thỏ rất giống nhau thì không nhận được, vỗ vỗ đầu cô rồi nói:

"Ngày mai em chính là vợ chưa cưới của Tiểu Mặc Mặc, cùng cậu ấy tham dự buổi lễ nghi thức thừa kế Tông chủ."

Thì ra chỉ là chuyện tham dự tiệc lễ nghi thôi à? Mới vừa rồi thần kinh Tô Ca vẫn còn căng thẳng bây giờ có thể nhẹ nhàng một chút. Cô còn tưởng rằng nhiệm vụ nguy hiểm gì, giống như đặc công đi ngăn cản ngày tận thế chẳng hạn. Nghĩ đến đây, Tô Ca cảm thấy có chút buồn cười, thân thể nhỏ bé của cô thì có thể làm được cái gì chứ?

Hừm, buổi lễ kế nhiệm Tông chủ? So với lễ tốt nghiệp đại học của cô chắc là không khác bao nhiêu chứ hả? Tô Ca trầm nghĩ.

Tường Quang kéo cô vào phòng ngủ, chỉ cái túi ở trên tủ mà ngày đó mua một lần mấy bộ lễ phục, rồi nói:

"Bây giờ chúng ta lại đây chọn một bộ thật đẹp nhất. Phải biết rằng thân là người phụ nữ của Tần Mặc Nhiên, ngày mai nhất định sẽ là trọng tâm chú ý của mọi người. Cho nên ngàn vạn lần em không thể làm mất thể diện của Tiểu Mặc Mặc được, nghe không?"

Tô Ca gật đầu, toàn thân giống như là con rối, mặc cho Tường Quang thao túng. Đổi lễ phục, được! Nhắc chân, vâng! Cởi quần áo, được! Đổi giày, vâng. Mỗi mệnh lệnh là một động tác. Cuối cùng, Tường Quang lựa được một bộ lễ phục màu trắng, tuy đơn giản nhưng lại vô cùng thanh nhã, kết hợp với đôi giày cao gót viền vàng kim. Đứng ở trước gương, một lần nữa Tô Ca phải khâm phục ánh mắt phối hợp thời trang của Tường Quang, tuyệt đối không có chỗ nào có thể chê.

Tường Quang đắc ý bắt Tô Ca quay ba vòng trước mặt của mình, sau đó thỏa mãn gật đầu, cười nói với Tô Ca:

"Tốt lắm, cơ thể này đây, cực kỳ tuyệt hảo."

Tô Ca cười cười một cách lạnh nhạt, vậy mà sâu trong nội tâm lại giống như hoa nở rộ. Cô hẳn muốn biết khi Tần Mặc Nhiên nhìn thấy mình thì có kinh ngạc hay không? Mỗi người phụ nữ đều hi vọng mình là người xinh đẹp nhất trong mắt của người yêu. Đương nhiên Tô Ca cũng không ngoại lệ.

"Tốt lắm Tô Ca, em nghĩ ngơi một chút đi, chị ra ngoài xem một chút."

Tô Ca nói "Vâng" rồi ngồi xuống giường lớn. Chăn ở trên giường đích thực là màu xanh lam da trời trong vắt. Tô Ca vùi đầu vào trong chăn, còn có thể cảm giác được hơi thở đặc biệt của Tần Mặc Nhiên.

Ngoài cửa phòng, Tường Quang đi tới ngồi ngay ngắn trước máy vi tính, đôi tay lướt nhẹ như bay nhưng sắc mặt thì vô cùng căng thẳng. Tần Mặc Nhiên nói:

"Phá được mật mã chưa?"

Tần Mặc Nhiên nhún mày, lạnh lùng nói: "Còn ba mươi giây."

À, năng suất hình như lại nâng cao rất nhiều. Thật ra có rất ít người biết, trong đội đặc chủng, thể năng chiến đấu, máy móc, toàn bộ mọi thứ Tần Mặc Nhiên đều đạt tiêu chuẩn. Bản thân anh còn là một hacker tương đối ưu tú. Đúng vậy, chỉ có thể dùng chữ tương đối xuất sắc để hình dung anh, bởi vì Tần Mặc Nhiên luôn luôn xác định vị trí của mình một cách chính xác. Là cao thủ, nhưng mà tuyệt đối không phải cao thủ trong cao thủ.

Trời sanh đứa bé trai này luôn có sự miễn cảm với số học. Tần Mặc Nhiên còn nhớ rõ lúc còn trẻ, tóc bôi đuôi ngựa, Tô Ca không bao giờ tuân theo luật lệ gì hỏi:

"Tần Mặc Nhiên, tại sao môn khoa học tự nhiên của cậu lại tốt như vậy?"

Thời điểm đó, mình luôn cho là chuyện này không hề phiền phức, hết lần này đến lần khác chỉ dạy cho cô, rồi lại nghiêm mặt mắng cô ngu ngốc. Vậy mà nhìn cặp mắt sùng bái, lấp lánh như sao của cô, tâm lý của con trai không kiềm chế được mà cảm thấy thỏa mãn.

Đáng tiếc năm tháng chồng chất, cát bụi chôn vùi, thời gian mười năm trôi qua, lúc gặp mặt, cô lại không nhận ra anh.

"Tần Mặc Nhiên!"

Tường Quang khẽ cao giọng, lập tức kéo anh trở về hiện tại.

"Cậu thật quyết định ngày mai phải làm như vậy sao?"

"Dĩ nhiên" Không ngần đầu, Tần Mặc Nhiên trả lời.

"Nhưng . . nếu là như vậy thì Tô Ca có thể sẽ bị thương. . . Tần, cô ấy không phải là chúng ta, cô ấy còn quá yếu đuối."

"Sẽ không!" Tần Mặc Nhiên ngẩng đầu nhìn Tường Quang một cách thần nhiên, trả lời "Có tôi ở đây, dĩ nhiên sẽ bảo vệ cô ấy chu toàn."

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Nghe vậy, Tường Quang hơi nhíu mày lại, môi giật giật như muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng lại nhin được. Chỉ vì cô biết rõ, chỉ cần Tần Mặc Nhiên quyết định chuyện gì thì sẽ không dễ dàng thay đổi.

Chỉ nghe "tút tut" một tiếng, tay của Tần Mặc Nhiên đang cử động thoăn thoắt, rồi cuộc ngừng lại, gương mặt kiên nghị giãn ra. Vừa thấy một loạt danh sách được sắp xếp theo tổng số hiện lên trên màn hình máy vi tính, Tường Quang kinh ngạc, không nhin được nói:

"Chỉ mới có ba năm ngắn ngủi mà Đường Lăng có thể rửa được nhiều tiền đen giống như vậy sao?!"

Tần Mặc Nhiên khẽ nhíu mày nói:

"Đây chỉ là một phần mà thôi. Hiện tại chúng có đầy đủ. Chỉ chờ ngày mai trình lên Huyết Y và Trọng Tài bên kia là được."

Tường Quang gật đầu. Có những thứ này trình lên làm chứng cứ rửa tiền, còn có Tô Ca tìm thấy chứng cứ lén lút giao dịch vũ khí trên con chip kia. Lần này Đường Lăng nhất định không có tư cách tranh giành vị trí Tổng chủ. Như vậy hiển nhiên mục đích của cô cũng thành công.

Nghĩ tới ngày mai sắc mặt của Đường Lăng sẽ thay đổi trắng bệch, không một tia máu, tâm tình của Tường Quang trở nên rất vui vẻ, nụ cười trên môi càng sâu hơn. Mỗi người đều phải trả giá thật lớn cho những chuyện mình đã làm. Đường Lăng, tôi chờ coi anh chết như thế nào.

Tần Mặc Nhiên nhìn màn hình máy vi tính một cách chăm chú, cảm thấy chữ "Ngoại" trong đồng danh sách kia hết sức quái dị, hình như đã thấy qua ở đâu, nhưng nhất thời lại không nhớ ra. Nhíu mày, anh tỉ mỉ loại bỏ những tay buôn bán vũ khí những năm gần đây một lần nữa, nhưng vẫn không có chút manh mối nào.

"Hiên Mộc!" Tần Mặc Nhiên nghĩ tới Hiên Mộc đã gặp qua là không quên được, có lẽ cậu ấy sẽ nhớ ra cái gì thôi.

Nghe Tần Mặc Nhiên gọi, Hiên Mộc liền bỏ dở công việc mình đang làm, đi tới trước màn hình máy vi tính, nhìn một dãy số liệu được sắp xếp chi chít kia. Đưa ngón tay chỉ chữ "Ngoại", Tần Mặc Nhiên nói với cậu ấy:

"Hiên Mộc, cậu có cảm thấy quen thuộc không?"

Hiên Mộc dúi mắt xuống dưới, nhìn những kỷ lục ghi chép một cách mơ hồ, giống như đã từng gặp qua. Anh có thể khẳng định là mình tuyệt đối đã thấy qua, chỉ là không biết ở chỗ nào. Đôi mắt sắc bén chợt lóe lên, bật nói:

"Hoàng Cục?"

Đúng vậy, mấy năm trước ở trong phòng làm việc của Hoàng Cục, anh đã từng nhìn thấy chữ "Ngoại" giống như thế này được ghi chép trong phần tài liệu cơ mật.

Tuy rằng chỉ là một từ hai chữ rất ngắn, lại khiến Tần Mặc Nhiên phản ứng ngay lập tức. Hai người liếc mắt nhìn nhau, trong khi ánh mắt Hiên Mộc phẳng lặng như tờ, đáy mắt Tần Mặc Nhiên lại nổi lên phong ba bão táp. Nếu trong giây phút này, ở trước mặt anh, người kia nói với anh những lời này, đang sống sờ sờ cũng nhất định bị anh banh xác ra.

Khó trách nhiều lần bị thất bại, không lẽ nguyên nhân là có nội gián hay sao? Chữ "Quan" có hai chữ khẩu* (官 = quan; 口 miệng trên và 口 miệng dưới). Trên ăn dưới tòm. Chỉ là Hoàng Cục ăn quá no sẽ không dễ tiêu hóa, Tần Mặc Nhiên anh thật muốn xem, khi anh phong kín hoàn toàn cả hai cái miệng kia, thì hẳn có thể kéo dài hơi tàn được bao lâu. . .

Bờ môi Tần Mặc Nhiên xua nẩy lạnh nhạt, nụ cười dần dần thay đổi tàn nhẫn. Người đứng bên cạnh có lẽ còn có thể ngửi được mùi máu tanh, nhạt nhẽo, khiến người ta rét run. Đó là điềm báo lửa giận trong anh đang muốn bộc phát.

Hơi nghiêng đầu, anh nhìn Tường Quang nói:

"Chị dâu, ngày mai xin chị trông chừng một chút, tôi sợ cô ta sẽ tới phá rối."

Nghe vậy, nụ cười trên môi Tường Quang đông lại. Hứa Vi Vi, cô nàng đó bề ngoài có vẻ khéo léo dịu dàng nhưng thật ra thì điều ngoa ngang bướng, còn là một cô nhóc có bệnh công chúa khó ư. Trong mắt cô, cô ta chính là phiên toái ngập trời. Cha của Hứa Vi Vi, cũng là chồng của cô hiện giờ, một mực hãnh diện, nuông chiều cô ta. Điều này khiến cho Tường Quang không biết nói làm sao.

Tuy nói rằng ai cũng muốn đồ rẻ lại đẹp, chỉ là có ai lại muốn cái loại phiền phức y hệt như đứa con gái bất đắc dĩ này chứ? Làm mẹ kể thật không phải là chuyện dễ dàng. Cho nên mỗi lần cô và Hứa Vi Vi gặp mặt, nếu không dùng lời nói lạnh lùng mĩa mai nhau thì cũng quắc mắt lạnh nhạt nhìn đối phương, khiến Tường Quang nổi khùng, thật sự là muốn tìm cục đá, đập chết cô ta cho rồi!

Mẹ nó, làm như Tường Quang cô muốn làm mẹ ghê của cô ta lắm sao? Nếu không phải vì cha cô ta cường bạo cưỡng bức thì bây giờ cô đã trở thành một nhà thiết kế thời trang tràn đầy tương lai, bước đi một cách quang minh trên con đường thênh thang, sống độc thân một cách hạnh phúc, tự do.

Cho nên bình thường nếu có thể tránh được, Tường Quang đều không muốn gặp cô ta. Nhưng mà lần này Tần Mặc Nhiên đã mở miệng, cho nên dù mình có ghét cô ta đi nữa, cũng phải đồng ý. Ngày mai cùng cô nhóc đó vui đùa một chút cũng tốt mà. Nghĩ đến đây, Tường Quang sáng khoái nói: "Được thôi."

Nghe vậy, Tần Mặc Nhiên khẽ gật đầu. Sau đó cùng bọn Hiền Mộc bàn bạc thêm mấy tiếng đồng hồ nữa, đem tất cả những tài nguyên và thể lực có lợi trong tay tập trung vào một chỗ. Sau khi xác định tỉ mỉ kế hoạch cho ngày mai xong, đám người Hiền Mộc tự động ra về.

"Mặc!" Trước khi bỏ đi, Hiền Mộc đi tới gần Tần Mặc Nhiên, vỗ vỗ bờ vai của anh, về mặt bình thân nói:

"Hi vọng ngày mai tất cả thắng lợi." Nhưng chỉ có Tần Mặc Nhiên phát hiện bên dưới vẻ mặt bình thân của anh phản phát sự mong đợi cùng kích động.

"Nhất định!" Tần Mặc Nhiên nói một cách trịnh trọng.

Nghe vậy, lúc này khuôn mặt như ngọc của Hiền Mộc mới tràn đầy nụ cười ấm áp. Đôi bàn tay của hai người đàn ông cầm nhau thật chặt, Hiền Mộc thì trắng nõn mảnh khảnh, mà Tần Mặc Nhiên thì lại kiên cường cứng rắn.

Anh em sống chết có nhau bấy lâu nay, bọn họ không cần phải nói nhiều. Toàn bộ đều ẩn chứa trong nụ cười.

"Tiểu Mặc Mặc", đợi ba người Hiền Mộc bọn họ đi ra khỏi phòng, Tường Quang cũng cầm xách tay lên đi. Vốn là đi ra cửa thuận tay đóng cửa lại, nhưng Tường Quang lại khẽ mở cửa ra, thò đầu vào, đảo mắt lảo liên, nói:

"Tiểu Mặc Mặc, chị dâu dạy cậu, thịt đã đến miệng thì phải tranh thủ thời gian nuốt chửng nó đi."

Sau đó rút đầu, đóng lại cánh cửa đằng sau mình. Chỉ còn lại Tần Mặc Nhiên ở trong phòng, khoe môi hiện lên nụ cười nghiền ngẫm.

Hiện tại, "thịt" này chỉ cách mình một cánh cửa, rốt cuộc là có "ăn" hay không đây? Tần Mặc Nhiên đẩy cửa phòng ngủ ra, một luồng khí lạnh đập vào mặt, ngẩng đầu nhìn lên, máy điều hòa không khí bị chỉnh đến mười tám độ. Đây chính là nguyên nhân khiến phòng ngủ biến thành hầm băng. Ngay lúc này, cả thân thể và nửa bên mặt của cô đang bị chôn vùi ở trong chăn, ngủ say.

Mệt lắm sao? Tần Mặc Nhiên giỡn cánh tay ra, cời giày rồi lên giường. Cầm hộp điều khiển máy điều hòa không khí trong tay, anh ngắm nghĩ một chút rồi bỏ nó xuống. Ngủ với nhiệt độ thấp như vậy rất dễ bị cảm mạo. Nhưng anh vẫn còn nhớ trước kia cô lúc nào cũng như vậy. Mùa hè vừa đến là cô sẽ mở máy điều hòa, còn điều chỉnh tới nhiệt độ thấp nhất.

Hắn nhớ cô từng ngược đầu cười nói:

"Chính là thích cái cảm giác toàn thân da thịt đang mát lạnh rồi sau đó trở nên ấm áp dưới chăn nóng."

Tần Mặc Nhiên rón rén kéo chăn ra, phát hiện bên trong, cô nhóc đang cuộn tròn thân thể của mình, giống như tư thế của con tôm đang lột vỏ. Lúc này cô mặc trên người một bộ váy trắng có dây thắt lưng. Tư thế ngủ của cô khiến cổ áo trễ xuống thật thấp, bầu ngực trắng nõn đầy đà lộ ra hơn phân nửa. Vì tiếp xúc bất thành linh với không khí lạnh lẽo, chấm đỏ nhỏ nhắn trên bộ ngực nở nang lập tức sáng lại, cương lên.

Màu sắc trong mắt Tần Mặc Nhiên lập tức tối đi, giống như bị sương mù che phủ, miệng đắng lưỡi khô. Một luồng huyết khí xông thẳng xuống bụng dưới. Chỉ vì hình dạng này của cô mà tiểu Mặc Nhiên giữa ban ngày đang ngủ say, thoáng cái bừng tỉnh, ngẩng đầu lên, sinh lực vô cùng mãnh liệt.

Mặt của Tần Mặc Nhiên giãn ra khi nhìn thấy bộ dáng ngủ say ngọt ngào của Tô Ca. Nhìn khuôn mặt đang ngủ một cách hồn nhiên vô tội kia, Tần Mặc Nhiên thất bại thờ dài một tiếng, không đành lòng đánh thức cô dậy. Rốt cuộc đành cời quần áo của mình ra, nằm xuống bên cạnh cô, cách cô khoảng nửa cánh tay. Như vậy, anh có thể tự kim chế bản thân mình.

Dù sao bây giờ không phải là thời điểm muốn cô. Anh không muốn lưu lại bất kỳ ấn tượng không tốt nào cho cô khi bọn họ đến với nhau lần đầu tiên.

Nhưng cô nhóc này lại không biết điều. Có lẽ chăn bông đắp không kỹ, nên hơi lạnh chui vào. Lạnh quá, thân thể Tô Ca không thể khống chế được mà xoay người đi tìm hơi ấm. Cho đến khi chạm đến vòng ngực nóng hổi thì ép sát lại gần, dùng sức cọ xát một chút, sau đó mới an tâm ngủ tiếp.

Tất cả đều là hành động vô ý thức của người ngủ say, nhưng lại khiến cho Tần Mặc Nhiên dở khóc dở cười. Ôm cái thân thể tự động tự phát mềm như bông này vào ngực, anh chỉ muốn đánh thức cô dậy rồi sau đó "xử tử" cô tại chỗ! Để cho cô biết đàn ông không thể dễ bị trêu chọc như vậy. Cho dù vô

ý treu chọc cũng không được!

Nhưng mà bây giờ... Tần Mặc Nhiên lại chỉ có thể là cắn nhẹ lên lỗ tai của Tô Ca một cái, thì thầm: "Tiểu yêu tinh!"

Sau đó vòng tay ôm chặt chặt hông của cô, đem dục vọng cứng rắn của mình chống đỡ ở hông của cô, chà qua chà lại ma sát một hồi. Trước mắt hiện lên vô số hình ảnh lúc ẩn lúc hiện ở trong phòng tắm lúc trước. Nhưng đây cũng không phải là cách.

Cuối cùng bất đắc dĩ, anh đành phải kéo bàn tay mềm mại nhỏ bé của Tô Ca cẩn thận đặt lên Tần lão nhĩ. Đi ngủ với khẩu súng đã lên đạn quả thật là quá cực khổ. Anh cũng không muốn bản thân mình phát sinh bệnh tật gì.

Bất quá trong đầu lại hiện lên hình ảnh tươi đẹp động lòng người lúc này. Ngay lúc này, anh tập trung nghĩ tới hình dáng của người đang nằm dưới thân thể của mình, cùng bàn tay nhỏ bé mềm mại lên xuống tạo nên cảm xúc trơn trượt... Trong chốc lát liên trào lên, tiết ra ngoài.

Thở phào một hơi, thấy Tô Ca không có thức dậy, lúc này Tần Mặc Nhiên mới nhắm mắt lại chuẩn bị đi ngủ. Ngày hôm qua, cái giây phút cô bị Đường Lăng mang đi, tim gan của anh nhào lộn, cơ hồ không nhịn được mà muốn nhào tới đoạt lại cô, để cô núp dưới sự che chở của mình. Tay cô chỉ có thể để cho anh cầm, eo cũng chỉ có thể cho anh ôm. Nghĩ tới ánh mắt sôi lang của những gã đàn ông dán chặt trên người cô, anh chỉ muốn xông tới mà đâm mù mắt bọn chúng cho xong.

Thế nhưng... Lại không thể. Không biết vì sao, chỉ có riêng cô là Đường Lăng không có phòng bị gì cả. Cũng chỉ có cô cái gì cũng không biết, mới có thể không gây ra bất cứ hoài nghi nào, an toàn mang con chip vào trong phòng. U mê ngu ngốc, cô là thí sinh tốt nhất. Cho nên anh chỉ có thể trợ mắt nhìn cô bị mang đi, đồng thời ở trong lòng, anh luôn muốn khẳng định lòng mình đối với cô. Vết thương trên người Đường Lăng còn chưa lành, căn bản không thể làm gì cô được. Chỉ với lý do này, tâm tư rối loạn của anh mới có thể hoàn toàn trấn định lại.

Ôm chặt Tô Ca vào lòng, lúc này Tần Mặc Nhiên mới nhắm mắt lại ngủ. Sáng sớm hôm sau, khi Tô Ca tỉnh lại, trên giường chỉ còn lại một mình cô. Ngồi dậy, cảm thấy bên hông nhô nhúa, cảm giác rất khó chịu, cô đưa tay chùi một cái, lòng bàn tay dính đầy một đồng dịch trắng đục đầy đặc.

Thế là Tô Ca mếu máo, khuôn mặt lập tức đỏ ửng như tôm hùm. Bản thân là bác sĩ ngoại khoa, nếu như cô nói không biết chất lỏng trên tay là gì, những năm hành nghề y thật là uổng phí! Tần Mặc Nhiên anh, tối hôm qua anh... Vậy mà...

Càng nghĩ càng lúng túng, Tô Ca dứt khoát đi chân trần xuống giường, muốn tắm rửa làm vệ sinh một chút. Mới vừa đi tới toilet, cô nghe tiếng nước chảy ở bên trong, chắc là Tần Mặc Nhiên. Cô xoay người muốn chạy trốn, thì lại nghe “soạt” một tiếng, cửa phòng toilet mở ra.

Toàn thân Tần Mặc Nhiên mặc bộ đồ màu đen, trên tóc còn dính một vài giọt nước. Thấy Tô Ca ở trước cửa, môi của anh rạn nở nụ cười âm áp, nói:

"Tiểu Cách Cách, sớm!"

Không còn sớm! Tô Ca rò chất sền sệt bên hông mình, sắc mặt ửng đỏ, nhìn một hồi mới nói được một câu:

"Sao tối không qua anh không gọi em?"

Hả? Mây kiếm của Tần Mặc Nhiên khẽ nhếch lên. Gọi cô? Gọi cô dậy làm cái gì? Nhìn gương mặt đỏ bừng của Tô Ca rồi theo tới bên hông của cô, thấy rõ ràng đồng đồ tiểu Mặc để lại, trong nháy mắt, gương mặt tuấn tú ửng đỏ. Sau đó môi mím lại, tiến lên một bước, từ trên cao nhìn xuống Tô Ca, cười nói một cách xấu xa:

"Tiểu Cách Cách, em tiếc rẻ sao? Trách anh tối hôm qua không gọi em dậy để cùng anh...?"

"Không phải!" Tô Ca nhăn mày, lật đật ngắt lời anh, sau đó đẩy anh ra, lác mình chạy nhanh vào phòng tắm ẩn trốn. Cởi hết đồ trên người ra, tắm thật lẹ, rồi sau đó đánh răng rửa mặt. Đợi sau khi giải quyết toàn bộ mọi thứ, cô mới đem bộ váy trắng ngăm ở trong nước ra chuẩn bị giặt.

Khi tay khẽ đụng vào đồng quần áo kia, cô đột nhiên choáng váng... Xong rồi, xong rồi! Làm sao cô lại quên, đây chính là trang phục biểu diễn mà Tường Quang đã tự mình chọn lựa cho cô! Làm sao cô lại quên! Bây giờ nhìn thấy đồng quần áo nhẵn nhụi ngăm trong nước, Tô Ca cảm thấy cả thế giới đều đã bốc cháy hết rồi.

"Tần! Mặc! Nhiên!"

Đĩ nhiên Tần Mặc Nhiên nghe được cô nhóc đang tức giận, cắn răng nghiêng lợi rống to trong phòng tắm. Đi tới gõ nhẹ cửa, anh thảm giọng cười, hỏi:

"Thế nào, Tiểu Cách Cách, không lẽ em muốn cùng nhau tắm với anh hay sao?"

Vừa nghe đến ba chữ "cùng nhau tắm", lại nghĩ đến tình cảnh lần trước thiếu chút nữa là bị anh ăn sạch ở trong phòng tắm, khí thế kiêu ngạo của Tô Ca lập tức biến mất, toàn thân không còn ỉu xiu, rồi nghe cô một lời nói:

"Giúp em lấy dùm một bộ quần áo tới đây."

Mỉ tâm của Tần Mặc Nhiên từ từ nhả lại, cười trừ cô. Xoay người đi vào phòng ngủ, liếc nhìn sơ qua đồng quần áo, rồi sau đó chọn ra một bộ dạ hội màu đen kín đáo, gió thổi cũng không lộ, đi đến phòng tắm, đưa cho Tô Ca qua khe cửa.

Lúc này Tô Ca đã mặc xong đồ lót, nhanh tay tiếp nhận bộ trang phục. Sau đó sửa sang lại bộ váy đẹp rồi thản nhiên đi ra ngoài.

Lúc Tường Quang tới, hai mắt nhìn chằm chằm bộ váy màu đen trên người của Tô Ca. Tô Ca có cảm giác mình bị ánh mắt của cô đâm lủng một lỗ trên người, rồi nghe giọng nói tràn đầy giận dữ của Tường Quang vang lên:

"Hôm qua đã chọn một bộ váy trắng đâu rồi? Tại sao không mặc?"

Cô nhú chặt mày lại, phải biết rằng tác dụng của bộ váy cô chọn ngày hôm qua là khiến cho cô đẹp hơn tất cả những người đẹp. Bây giờ đổi đi, cô phải là không tin vào ánh mắt nhà nghề của Tường Quang cô sao? Tô Ca khẹp váy lại, khóc không ra nước mắt, làm bộ đáng thương nhìn Tường Quang nói:

"Bộ váy trắng ngày hôm qua... đã bị dơ..."

Hả, dơ bẩn?! Đang tốt lành tại sao lại dơ bẩn? Bất chợt, mắt của Tường Quang sáng lên, hiểu rồi! Sau đó nháy mắt ra hiệu với Tô Ca nói:

"Tiểu Mặc Mặc... Đêm qua cậu ấy mạnh như vậy sao?"

"Khụ khụ..." Tô Ca ho khan một trận không dứt, thiếu điều bị nước miếng của mình làm cho sặc chết. Trừng mắt một cách hung dữ về phía khuôn mặt bình tĩnh của Tần Mặc Nhiên cách đó không xa đang thản nhiên nói chuyện với Hiên Mộc, rồi sau đó cô thản nhiên trả lời:

"Cũng bình thường thôi."

Thật ra trong bụng lại nghĩ là... Nghe nói năng lực của đàn ông có quan hệ trực tiếp với số lượng tinh dịch mà anh ta bắn ra. Sáng nay có một đồng tính dịch ở bên hông như vậy, ưm, vậy là năng lực của Tần Mặc Nhiên hẳn là không tầm thường rồi.

Nhưng bên cạnh, Tường Quang lại cau mày, ưm, không thể nào, cô vẫn luôn cảm thấy Tần Mặc Nhiên phải là một người đàn ông rất có năng lực. Lẽ nào... lại không thỏa mãn được con thỏ nhỏ này sao? Không lẽ Tô Ca giả trư ăn cợn, khẩu vị quá lớn, còn Tần Mặc Nhiên thì quá yếu?...

Vì vậy từ đó về sau, năng lực "chiến đấu" của Tần Mặc Nhiên vẫn là một thắc mắc không giải đáp ở trong lòng Tường Quang. Cho đến khi rất lâu sau đó, một ngày kia, thấy Tô Ca chọc giận tới Tần Mặc Nhiên, rồi bị giày vò cả đêm, ngày hôm sau hai chân mềm nhũn, đứng cũng không vững, cô mới thấu hiểu sự thật...

Tường Quang nhìn bộ dạ phục màu đen trên người Tô Ca, đôi mày thanh tú nhíu lại, thật ra thì cũng không thể gọi là khó coi, nếu không thì ngày hôm qua, cô đã không bắt Tô Ca mua nó. Chỉ là tay áo của bộ váy này giống hệt như tay áo của công chúa, rất dễ thương, nhưng lại không có một chút cảm giác quyến rũ. Xem ra còn phải nhờ vào trình độ trang điểm của mình.

Nhanh nhẹn lấy ra hộp trang điểm, mặt mày Tường Quang sáng lên, đề Tô Ca xuống ghế sa lon. Từ lông mi, tai mắt, bờ môi đến từng đường nét trên khuôn mặt, không có chỗ nào không bị tô sửa. Mặc dù đang đứng phía sau nói chuyện với Hiên Mộc, nhưng tầm mắt của Tần Mặc Nhiên lại không thể không chế mà tập trung về hướng của Tô Ca, nhìn Tường Quang múa tay múa chân vẽ loạn trên mặt của Tô Ca.

Mày kiếm của anh nhíu lại, có chút không thích. Thật ra anh vẫn thích nhìn khuôn mặt mộc mạc không phấn son, ngây thơ thuần khiết của Tiểu Cách Cách. Hai mươi phút sau, Tường Quang dừng tay. Gương mặt bị bóp chặt của Tô Ca cuối cùng cũng được thả lỏng.

Đứng trước gương nhìn mình trong kiếng, gò má đỏ hồng, giống như lúc bị uống say. Mái tóc ngắn đen bóng mượt mà được cài thêm những cái kẹp nhỏ hình ngôi sao lấp lánh, lộ ra cái cổ thon dài trắng như tuyết. Đường cong tuyệt vời khiến người khác mơ tưởng. Toàn thân toát ra vẻ đẹp thuần khiết.

Cô tưởng rằng khi Tần Mặc Nhiên nhìn thấy mình thì cũng nhỏ tiếng kinh ngạc một tí, nhưng không ngờ anh thản nhiên đi thẳng đến trước mặt cô, kéo tay cô vòng qua cánh tay của mình rồi nói:

"Đi thôi."

Tô Ca mơ hồ có chút cảm giác thất bại. Thế nhưng nếu phải so sánh với cảm giác thất bại đêm qua, khi lừa dục của Tần Mặc Nhiên rùng rợn mà cô lại ngủ chết như heo thì quả thật là quá kém xa.

Tần Mặc Nhiên ở phía trước, Tô Ca đi theo ở bên cạnh, còn Hiên Mộc và Tường Quang thì theo ở phía sau. Một nhóm bốn người, hai chiếc xe, chạy về hướng hội trường.

Tô Ca còn tưởng rằng buổi lễ nhậm chức Tổng chủ phải được tổ chức ở một nơi công khai, hoặc là khách nổi tiếng xa hoa lộng lẫy nào. Nhưng không ngờ Tần Mặc Nhiên lại mang cô tới một tòa nhà ở dưới lòng đất. Tuy là ở dưới lòng đất nhưng đèn đuốc sáng trưng, chỉ là xông vào mũi một mùi hôi giống như sắt rỉ, khiến Tô Ca kim chế không được mà muốn ói.

Cảm thấy cô khó chịu, Tần Mặc Nhiên dừng bước rồi nói với cô:

"Tiểu Cách Cách, thật xin lỗi!"

Tô Ca tưởng anh xin lỗi là vì anh mang cô tới nơi dơ dáy bẩn thỉu này, cho nên cô nháy mắt một cách dí dỏm, bắt chước giọng điệu ban ân của một nữ hoàng, nói: "Không sao".

Nhưng nếu cô có thể dự liệu những chuyện sắp xảy ra, nếu như cô biết mình lúc này chỉ là nhân vật sắp bị bỏ rơi, cô còn có thể nói ra cái câu "Không sao" kia một cách nhẹ nhàng thản nhiên nữa không?

Chỉ có khi nào trải qua sự tàn nhẫn của đời, con người mới thật sự trưởng thành. Chỉ là quá trình trưởng thành như thế sẽ làm tàn phế tâm hồn của người ta mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chúng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Sau khi bước vào tòa nhà dưới lòng đất, Tô Ca chớp chớp mắt một hồi mới có thể thích ứng, nhìn thấy rõ ràng hoàn cảnh ở bên trong. Ánh đèn lu mờ, rèm cửa sổ bằng vải bố cũ kỹ cùng hoa văn, còn có một hàng ghế làm bằng gỗ lim đồ được trạm khắc theo kiểu cổ xưa, mờ hồ lộ ra mùi vị cũ kỹ nồng đậm. Hình như vượt qua mấy trăm năm bão táp cùng lịch sử sụp đổ mới có thể duy trì đến ngày hôm nay. Vì vậy thoáng cái, nó đã cho người ta cảm giác lạnh lẽo khác thường.

Nơi này không lớn không nhỏ, vừa vặn có thể chứa khoảng ba trăm người. Chỉ là phía trên hàng ghế ngồi lại nổi lên một cái đài cao cao, khiến cho Tô Ca lập tức nghĩ ngay tới đấu trường thời cổ đại La Mã. Trước mỗi trận đấu, đều sẽ treo một vài người sống để cúng tế ở trên đài cao.

Cô lắc đầu xua đi những suy nghĩ lộn xộn lung tung. Kể từ khi mới bắt đầu bước vào nơi này, bởi vì y phục mỏng manh, cảm thấy lạnh lẽo, Tô Ca nhìn không được mà ôm lấy hai cánh tay. Cảm nhận được lòng bàn tay của cô thấm ra mồ hôi lạnh, Tần Mặc Nhiên dùng bàn tay to lớn của mình bóp nhẹ bàn tay của cô, nhàn nhõa cô là anh đang ở bên cạnh.

Vừa mới vào bên trong, Tô Ca chú ý tới Tường Quang đang đi về hướng một người đàn ông trung niên, sau đó cực kỳ thân mật choàng tay ôm lấy người đàn ông đó. Người đàn ông kia thoạt nhìn khoảng 40 tuổi, nhưng đôi mắt sáng quắc, trên mặt tràn đầy khí thế sát phạt quyết đoán của một người có vị trí cao lâu năm. Tính ra là một người đàn ông rất hấp dẫn.

Mơ hồ nhận thấy ánh mắt của Tô Ca dao động, Tần Mặc Nhiên đặt tay lên đầu cô, xoay khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đối diện mình. Anh cúi xuống gần đầu của cô, thấp giọng hỏi:

"Tiểu Cách Cách, em đang nhìn cái gì? Không lẽ so với anh, em cảm thấy đại ca tốt hơn sao?" Giọng điệu hơi trầm xuống, rõ ràng chứa đầy ý trêu chọc.

Đại ca? Tần Mặc Nhiên vẫn luôn gọi Tường Quang là chị dâu, vậy người đàn ông này đương nhiên là ông xã của Tường Quang rồi. Nghĩ tới đây, Tô Ca liền cúi đầu xuống.

Tuy nói là cô chỉ vì hiếu kỳ mà vô tình nhìn một chút, nhưng dù sao trực tiếp nhìn chăm chăm chồng của người ta như vậy là không đúng. Hơn nữa người kia còn là chồng của Tường Quang.

Thấy thế, Tần Mặc Nhiên cười nhẹ một tiếng, sau đó kéo tay Tô Ca nói: "Đi tới chào hỏi đại ca một tiếng đi."

Thế là nắm chặt tay cô, kéo Tô Ca đi về phía Tường Quang. Ngay lúc này, thân thể của Tường Quang đang dựa vào ngực của Hứa Mưu, mặt không đổi sắc, tay thì đang kéo lại làn váy của Hứa Vi Vi. Hôm nay Hứa Vi Vi mặc một bộ đầm trắng như công chúa, tóc uốn thành lọn dài như suối nước xoã sau lưng, toàn thân giống như là một Baby từ trong sách manga đi ra.

Thấy cô ta như vậy, Tường Quang không nhìn được cong môi mỉm cười, thường thức nhất cô nhóc này hay giả đồ làm thực nữ, nửa đáng yêu nửa thuần khiết. Làm như cô không biết cô ta đã leo lên biết bao nhiêu cái giường của đàn ông rồi sao? Trừ cái tên Sở Viêm mù mắt đó ra, còn ai khác nữa sẽ nuông chiều cái cô công chúa này.

Nghĩ đến đây, cảm giác trong lòng Tường Quang vô cùng phức tạp. Nhớ lại lúc mình mới vừa gả cho Hứa Mưu, cô còn tưởng cô nhóc này là một con thỏ bạch nhỏ nhắn nhu thuận, bản thân còn có mấy phần thương tiếc. Nhưng ai ngờ ngày đó về nhà sớm, vô tình đi ngang phòng ngủ của cô nhóc, nghe được những âm thanh dâm dăng...

Trời ơi, không nói thì thôi, thời điểm đó, Hứa Vi Vi chỉ mới mười sáu tuổi nhưng đã trầm mê trong thế giới ham muốn tình dục nam nữ, không thể tự kiềm chế, lại dẫn theo một lúc hai người đàn ông cùng làm ở trong phòng. Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, Tường Quang có đoán chừng là chết cũng sẽ không tin. Hứa Vi Vi lại khẳng khái thích nhất mặc y phục màu trắng, nửa ngây thơ nửa mãnh mai. Quả thật như là hận không thể đem hai chữ "Xử nữ" mà đóng dấu lên trên mặt.

Nếu là thường ngày, dĩ nhiên là mình mặc kệ cô nhóc đó, nhưng hôm qua đã đồng ý với Tần Mặc Nhiên, cho nên cô phải tận trung cương vị cạnh phòng lửa cháy này. Nhìn thấy Tần Mặc Nhiên đánh trống khua chiêng ôm eo phụ nữ đi tới, đáy mắt Hứa Vi Vi hiện lên một ngọn lửa nhỏ như muốn thiêu cháy. Cái người mà mình lâu nay thêm thường nhưng ăn không được nay đã có chủ. Trước kia cô còn tưởng rằng Tần Mặc Nhiên không được.

Thì ra là chỉ không được đối với cô thôi sao? Chuyện như vậy, đối với một người như Hứa Vi Vi, từ trước đến giờ tự cho mình là vạn người mê, địa cầu chỉ xoay chuyển quanh mình mà nói là một sự sỉ nhục chưa từng có!

Nhìn Tần Mặc Nhiên ôm người phụ nữ kia sắp tới gần, Hứa Vi Vi nheo mắt lại, muốn tiến lên phía trước, nhưng thân thể lại không cử động được. Quay

đầu xem xét, thì ra Tường Quang đang nắm chặt váy của mình. Nếu như vừa rồi cô không phát hiện, trực tiếp đi về phía trước thì váy trên người nhất định sẽ bị xé nát. Hôm nay, cô ta bị mất mặt ở nơi này cũng không tính là quá đáng đâu.

"Buông tay!" Hứa Vi Vi nổi giận quát lên. Giờ phút này, vẻ điềm đạm đáng yêu ở trên mặt hoàn toàn biến mất. Nghe vậy, mặt mày Tường Quang nhăn lại, từ trong lòng của Hứa Mưu lùi lại, ngẩng mặt nhìn người đàn ông của mình nói:

"Không cần để ý đến bọn em. Hôm nay em và Vi Vi khó có dịp được ở chung một chỗ, muốn tâm sự một chút, anh đi làm việc của anh đi."

Hứa Mưu nghe vậy, nhìn Tường Quang một cách dịu dàng. Cho đến khi tầm mắt chuyển tới trên người con gái mình thì liền đột nhiên lạnh hẳn, tỏa ra khí lạnh nhân nhát, mặt hồ không giận mà đầy quyền uy. Đến khi thấy cơ thể của Hứa Vi Vi không chế không được mà run rẩy, ông mới thu lại ánh mắt, bước đi về hướng của Tần Mặc Nhiên.

Nhưng lúc xoay người, mặt hồ ẩn chứa một tia mệt mỏi không dễ dàng phát giác được. Người con gái này của ông luôn làm ông lo lắng. Trong lòng ông hiểu rõ, chỉ vì thương con bé mất mẹ từ nhỏ, mình đã cưng chiều cho tới hư hỏng mất rồi, khiến cho con bé bây giờ ngang ngược lộng hành, còn giả đồ yếu ớt. Thế nhưng lại không biết trời cao đất rộng, mưu toan nhúng chàm Tần Mặc Nhiên. Tần Mặc Nhiên là người nào chứ?! Đó chính là một con sói có dã tâm, chờ đợi thời cơ nuốt chửng thể giới này.

Nhưng dù sao đứa con gái không biết điều này cũng là con ruột của mình, nếu con bé thật sự có thể lấy được Tần Mặc Nhiên làm chồng, thì mình rất là yên tâm. Nhưng sai là sai ở chỗ Tần Mặc Nhiên công khai kháng cự con bé bằng mọi cách, không hề suy xét lại tâm lòng của con bé.

Bây giờ mình cũng không thể gây khó dễ cho hán. Ngộ nhớ hán nổi giận, sợ rằng cả hai bên đều tổn thương. Hơn nữa phải xem tình hình trước mắt, hỗ trợ Tần Mặc Nhiên lấy được vị trí Tổng chủ mới là quan trọng nhất. Đối với ông, lật đổ Đường Lăng là chuyện vô cùng có lợi.

Đó là lý do mà sau khi biết được Tường Quang luôn có ý giúp hán, ông cũng mắt nhắm mắt mở đồng ý.

Đợi sau khi Hứa Mưu rời khỏi, Hứa Vi Vi mới dám ngẩng đầu lên, gắt gao nhìn chăm chăm Tường Quang nói:

"Người đàn bà xấu kia, bà đang làm gì? Còn không mau buông tay?"

Được rồi, rốt cuộc thì đã vạch trần bộ mặt giả đồ thực nữ, bản tính bắt đầu hiện ra. Nghe vậy, Tường Quang mím môi, cười một cách lạnh lùng nói:

"Rốt cuộc không gọi tôi là mẹ nhỏ nữa rồi hả? Không muốn đóng kịch nữa à?"

Không nghe được câu trả lời, Tường Quang hơi nghiêng thấp người về hướng của Hứa Vi Vi, đôi mắt xinh đẹp tỏa ra ánh sáng ngời nói:

"Nhóc con, trước khi làm chuyện gì cũng phải cân nhắc cẩn thận. Nếu như tôi đoán không lầm thì cô muốn chạy tới bên cạnh Tần Mặc Nhiên rồi đẩy Tô Ca ra có phải không?"

Thấy Hứa Vi Vi vẫn mím chặt môi như cũ không lên tiếng, nụ cười trên môi Tường Quang càng lạnh hơn, neho mắt lại cô nói tiếp:

"Nhưng cô tưởng rằng đẩy được Tô Ca ra thì Tần Mặc Nhiên sẽ muốn cô sao? Cô phải biết rằng ngay cả nhìn cô cậu ta cũng không muốn."

Rốt cuộc giống như bị chọt trúng chỗ đau, tròng mắt của Hứa Vi Vi co rút lại, mưu tính phải đối phó như thế nào. Nhưng lại thấy Tường Quang hừ một tiếng lạnh lùng, cúi người thêm một chút nữa, gần như là chạm phải lỗ tai của cô ta, nói:

"Vi Vi, chỗ của tôi còn có một cuốn băng ghi hình vô cùng quý giá đấy. Ưm, đại khái có tên là một nữ đại chiến mãnh liệt với hai nam. Nếu tôi truyền cuốn băng này ra ngoài, cô nói thử xem có bao nhiêu đàn ông sẽ vì cô mà điên cuồng đấy, nhất định là sẽ sùng bái cô như một nữ thần đấy!"

Vừa dứt lời, Tường Quang nhanh chóng xoay mình tránh xa vài bước. Cô không muốn bất cẩn bị phun nước miếng lên mặt. Quà nhiên, cô vừa mới xoay mặt đi, Hứa Vi Vi đã cắn răng nghiêng lợi nói:

"Hèn hạ! Bà đặt máy theo dõi trong phòng tôi?!"

Nghe vậy, Tường Quang bật cười, sau đó nhướng mày nhìn cô ta rồi nói:

"Vậy mà cô không biết mỗi phòng ở trong nhà đều có gắn máy theo dõi hay sao? Đây là vấn đề an toàn mà cha cô cân nhắc, lo sợ có người lên lút trà trộn mà trang bị."

Thấy Hứa Vi Vi vẫn như cũ, cắn môi chết lặng nhìn mình lom lom, Tường Quang nói tiếp:

"Vừa vặn lúc trước có người bạn ở trong giới truyền hình chụp ảnh AV tìm tôi, hỏi tôi có biết người nào thích hợp để giới thiệu cho cô ấy không. Nhìn biểu hiện của cô trong cuốn băng ghi hình đó, tôi thấy cô thật thích hợp đi diễn nha. Không bằng để tôi giới thiệu cô qua đó, có lẽ còn có thể nhận được một nửa tiền hoa hồng."

Nhìn thấy môi của Hứa Vi Vi sắp bị cô ta cắn nát, ngay lúc này, trong ánh mắt tràn đầy máu hận nhưng lại không thể làm được gì, Tường Quang liền quay đầu đi. Phải nói là cô thật không có thói quen đóng vai người xấu!

"Vi Vi, em làm sao vậy?"

Khi nghe được giọng nói chứa đầy quan tâm của Tóc Vàng Sờ Viêm thì Hứa Vi Vi lập tức cúi đầu, trong vòng một giây, biến thành bộ dáng điềm đạm đáng yêu, tính mở miệng nói chuyện thì bị Tường Quang cắt ngang, chỉ nghe Tường Quang nghiêng đầu về hướng của Tóc Vàng cười nói:

"Sờ Viêm, cậu tôi vừa đúng lúc! Vi Vi không được khỏe ở trong người. Ở đây tôi lại bận tôi tắm mặt mũi. Cậu nên đưa cô bé xuống nghỉ ngơi một chút trước đi."

Nghe vậy, Sờ Viêm không nói lời nào, gần như bế Hứa Vi Vi đi xuống. Thấy thế Tường Quang nhú mày than nhẹ, thò ra một tiếng, cô nhóc này muốn đấu với cô? Còn quá non nớt! Xem ra tôi nay cô lại phải làm một con yêu quái thiêu thân không ra gì rồi.

Chỉ là... Nếu như hôm nay đứng ở đây không phải là mình, mà là Diễm Hồng, người phụ nữ cay cú đó, cô bảo đảm không cần tới hai câu thì cô nhóc này đã bị đánh tã tời, chỉ còn biết ôm mặt khóc bỏ đi. Tính ra thì mình vẫn còn nằm trong hàng ngũ lương thiện đó nha.

Khẽ chớp mắt, Tường Quang đi về hướng trong hội trường.

Tô Ca đang bị Tần Mặc Nhiên kéo về hướng chồng của Tường Quang, nhưng không ngờ đi chưa được mấy bước thì người đàn ông kia lại tiến lên đón tiếp. Tần Mặc Nhiên kéo cô đi thêm mấy bước nữa rồi mới dừng lại, khẽ cúi đầu cung kính chào một tiếng "Đại ca."

Người đàn ông nhú mày, trừ nét mặt uy nghiêm ra, nụ cười có thể nói là rất nhu hòa, trước tiên là cười với Tô Ca, rồi quay sang nhìn Tần Mặc Nhiên nói:

"Tam đệ, trước tiên ở đây đại ca muốn nói một tiếng chúc mừng. Tương lai của "Sát" về sau phải nhờ vào đám thanh niên các cậu rồi!"

Tần Mặc Nhiên nghe vậy cười nhạt, thái độ không kiêu ngạo cũng không nịnh bợ đáp:

"Đại ca khách sáo rồi! Anh không có già, nói vậy sao được. Về sau, các anh em còn phải nhờ đại ca dìu dắt mới có thể thành công hơn. Đối với "Sát", Mặc Nhiên đương nhiên sẽ tận tâm tận lực, như vậy sẽ không uổng công lão Các đào tạo em"

Hứa Mưu nghe vậy, đôi mắt trong suốt chợt lóe lên, hai tay vỗ mạnh xuống vai Tần Mặc Nhiên, rồi cười nói:

"Huyết Y cùng các Trưởng lão của bang Trọng Tài còn chưa tới, anh đi xem một chút, cậu mang em dâu đi nghỉ ngơi một chút trước đi."

Em dâu?! Đang nói mình? Trong lòng Tô Ca mơ hồ dâng lên cảm giác vui vẻ, giống như cái loại vui mừng lần đầu tiên gặp mặt gia trưởng của Tần Mặc Nhiên, rồi lấy được sự thừa nhận của đối phương. Vì vậy, cô không tự chủ được mà liếc nhìn Hứa Mưu một cái, nhưng lại bị Tần Mặc Nhiên phát hiện, bốp chạt mấy đầu ngón tay của cô một cách oán hận. Bị đau, lúc này Tô Ca mới phục hồi tinh thần lại.

Hứa Mưu đi rồi, Tần Mặc Nhiên liền kéo cô đi về hướng hàng ghế được sắp xếp phía trước. Nhưng đi chưa được nửa đường thì nghe một giọng nói mát lạnh như nước suối ngọt của đàn ông, gọi: "Tần Mặc Nhiên".

Tần Mặc Nhiên quay đầu lại nhìn, thì ra là Hạnh Trạch. Hạnh Trạch vẫn còn mái tóc dài bạch kim xoa tới thắt lưng, toàn thân mặc một bộ âu phục màu vàng nhạt, đôi mắt hoa đào khẽ nhếch lên thành một nụ cười đẹp như ánh trăng huyền bí.

Tô Ca cảm thấy anh ta và Hiên Mộc có chỗ nào đó hơi giống nhau. Đều là dịu dàng, nhưng mà Hiên Mộc thì ôn hòa như ngọc, đến gần thì sẽ cảm giác được chút ánh sáng ấm áp. Còn Hạnh Trạch thì ôn nhu giống như bầu trời trong đêm trăng sáng, tuy ánh sáng nhàn nhạt, nhưng rót cuộc lại chiếu rọi quá rõ ràng.

Đứng bên cạnh Hạnh Trạch là Minh Hà. Trên người mặc một cái áo sơ mi dài tay màu vàng nhạt, bên dưới là cái quần tây màu cà ri cũ kỹ. Cùng với mái tóc ngắn lốm cộm, nếu nhìn không kỹ, còn tưởng là học sinh trung học nữa đó.

Lúc này, Minh Hà đang nhìn chằm chằm, dò xét Tô Ca một lúc lâu, đột nhiên miệng kêu lên một câu:

"Bạch Luyện?"

Thấy thế, Tần Trạch không nhịn được, vỗ nhẹ đầu của cậu ta một cái, cái đồ đàn, bây giờ mới phát hiện sao?

"Hạnh Trạch!" Tần Mặc Nhiên cười nhạt một tiếng với anh ta. Người sau cũng cười trả lại anh một nụ cười, chỉ là có pha vài phần ý vị sâu xa. Sau đó lại thấy mắt hoa đào của Tần Trạch khẽ chau lại, nói:

"Tần Mặc Nhiên, tôi cá hôm nay cậu là người thắng lớn nhất."

Tần Mặc Nhiên gật đầu, ánh mắt thản nhiên đáp:

"Nếu tôi thắng, không phải Tần Trạch đại nhân cũng như thế sao?"

Hai người đàn ông liếc mắt nhìn nhau, sau đó cùng nhau cười phá lên, chỉ là không biết trong nụ cười kia, có mấy phần chân thật.

Mà bên kia, hai mắt Minh Hà tròn to, không thể tin được, quan sát Tô Ca từ đầu tới chân, lúc này mới đáp lại một câu:

"Tiểu bạch kiểm cậu lại là con gái!!"

"Tôi vốn đúng là phụ nữ mà!"

Nhìn bộ dạng hết hồn của cậu ta, tâm tình Tô Ca rất vui vẻ, môi nở một nụ cười ngọt ngào. Chỉ thấy Minh Hà nhìn cô một cách khinh thường, rồi bĩu môi nói:

"Có lẽ cô xinh đẹp nhất chính là lúc làm con trai. Hiện tại nhìn cô như thế này lại có cảm giác như là yêu tinh!"

Khỏe môi Tô Ca đang tươi cười bỗng chốc cứng đờ, cái tên nhóc chết bầm, quả nhiên vẫn là lời nói cay độc có thể khiến người bị thương. Liếc mắt trừng Minh Hà một cách hung hăng, Tô Ca quay đầu đi. Minh Hà thấy thế cũng quay đầu đi, hình như không thể tiếp nhận người thiếu niên lúc nào cũng đi theo sau lưng mình, bị mình coi như là đồ đệ mà răn dạy, lại là một người phụ nữ có ngực có mông.

Tần Mặc Nhiên nói thêm khoảng vài câu nữa với Tần Trạch rồi dẫn Tô Ca đi ra ngoài.

Tiếp tục đi tới hàng ghế ngồi thứ nhất, dọc theo đường đi, Tô Ca phát hiện, dường như đàn ông ở đây ai cũng dẫn theo bạn tới. Đứng bên cạnh nếu không phải là đàn bà mặc lễ phục dạ hội tao nhã thì cũng là thiếu niên cốt cách gầy gò. Và lại Tô Ca cảm giác những thiếu niên kia nhìn rất quen mắt, phần lớn đều là những thư sinh trong Thiên Diễm.

Vừa chuyển tầm mắt, Tô Ca liền nhìn thấy Trần Mặc. Giờ phút này, cậu ấy đang bị một người đàn ông cao lớn đang ôm vào lòng, khuôn mặt người đàn ông đó thật thô lỗ. Tô Ca ráng mở to hai mắt ra nhìn thì mới phát hiện mình đã gặp qua người đàn ông này, chính là người đàn ông Nhật Bản thiếu chút nữa là bị Minh Hà bẻ gãy cánh tay hôm đó, Lũng Tur tiên sinh!

Hình như cảm giác được ánh mắt của Tô Ca, Trần Mặc ngẩng đầu lên, nhìn lướt qua bên này thật nhanh, dừng lại ở trên người Tô Ca khoảng hai giây rồi sau đó từ từ dời tầm mắt đi, làm như là không nhìn thấy ai. Tô Ca cũng quay đầu đi, không nhìn xung quanh nữa.

Tần Mặc Nhiên an bài cô ngồi cái ghế ở đằng sau mình, cúi đầu nói :

"Em ngồi đợi ở đây trước. Anh qua bên kia đón tiếp trưởng lão Các của bang Trọng Tài, lát nữa sẽ quay lại."

Tô Ca ngoan ngoãn gật đầu, nhìn anh nhanh nhẹn xoay người đi ra tới cửa. Bước chân trầm ổn, sống lưng thẳng tắp, tựa hồ như gặp phải tình huống hỗn loạn nào cũng không làm cho anh bối rối, vĩnh viễn là bộ dáng cân nhắc sâu xa không lừng được.

Đột nhiên, một tràng tiếng nói âm ỉ truyền đến từ cổng vào của địa cung, giống như là có một người rất quan trọng vừa mới tới.

Tô Ca khẽ nhủ mày, muốn đứng dậy xem, nhưng lại nhớ tới Tần Mặc Nhiên nói sẽ quay trở lại, cho nên cô đứng yên tại chỗ.

Đột nhiên bà vai bị đè xuống, Tô Ca khẽ nghiêng đầu nhìn thấy một bàn tay to lớn của đàn ông đặt trên vai của mình. Tự nhiên cô cảm thấy cả người phát run, giống như cái cảm giác bị con rắn độc chăm chú nhìn vào.

Tô Ca cả kinh, ngẩng đầu nhìn theo bàn tay kia, bắt gặp đôi mắt khát máu của Đường Lăng, giống như ánh mắt của một dã thú khôn khéo, bất cứ lúc nào cũng sẽ nhào lên rút gân lột xương của cô, mang theo khí lạnh dày đặc tới từ địa ngục khiến cho người ta không dám nhìn thẳng.

Dường như bây giờ, nếu như không phải ở trước đám đông giữa đại sảnh, hẳn thật sự sẽ tự mình xé nát cô một cách hung hăng.

"Bạch Luyện!" Đường Lăng gọi cô, giọng nói hàm chứa sự căm hận không nói ra lời, nhưng ở trong đó, lại còn kèm theo chút khổ sở. Trong con người tà mị kia lại lóe lên một tia sáng quý quý, cúi thấp đầu, bật ra một câu, giọng nói rất là thân mật, giống như là một đôi tình nhân thiên nhiên nhiều cảm tình:

"Bạch Luyện, thì ra là cậu lại là người của Tần Mặc Nhiên, lại còn là đàn bà! Hừ, đem tôi ra làm trò đùa, cậu cảm thấy chơi như vậy vui lắm sao?"

Tô Ca nhìn gương mặt của Đường Lăng từ từ sát lại mặt mình, cảm giác thân thể đông cứng lại, không thể cử động nữa. Mồ hôi lạnh túa ra, ướt đầm lưng áo, khiến nó dính chặt trên người, sền sệt rất khó chịu. Muốn lùi bước lại, nhưng chân lại mềm nhũn ra, không có cả hơi sức để đứng lên...

Giờ phút này, tròng mắt của Đường Lăng đều là màu máu đỏ. Tô Ca cảm giác mình bị ánh mắt của hắn bức bách, cơ hồ thở không ra.

Cứ như vậy, bàn tay to lớn của hắn đặt ở trên cái cổ mảnh khảnh của cô, vuốt ve cẩn thận như là cư xử với một bảo vật trân quý nhất. Sau đó ngón cái khẽ đi xuống một chút, chặn ngang động mạch chủ trên cổ Tô Ca. Chỉ cần hắn dùng sức mạnh một chút, cô sẽ như búp bê vải, sụp té xuống đất, không có cách nào sống lại.

Đang sợ hãi, thoáng cái Tô Ca lấy lại bình tĩnh. Đúng rồi, cô phải nên sớm nghĩ ra. Từ lúc cô gỡ bỏ con chip từ trên miếng huyết ngọc kia xuống cho đến lúc này ở trong hội trường, cô nên hiểu rõ hôm nay mình sẽ gặp lại Đường Lăng, mà tất nhiên Đường Lăng sẽ coi cô như là kẻ thù, hay là hắn còn có thể coi hành động của cô là một sự phản bội.

E rằng ngày hôm qua, sau khi mình mất tích, hắn đã nghĩ ra vô số phương pháp để trừng phạt mình. Nhưng không cần biết là phương pháp gì, Tô Ca dám chắc hắn sẽ không giết cô trước mặt mọi người. Cô đánh cuộc là hắn không dám vì chuyện này mà trực tiếp trở mặt với Tần Mặc Nhiên. Cô cũng đang đánh cuộc ở trên người mình, trong lòng hắn vẫn còn lưu lại bóng dáng của người thiếu niên kia. Cho nên. . . Cho dù muốn cô chết, hắn cũng sẽ không đích thân ra tay.

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chúng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Quả nhiên. . . Một lúc sau thì tay của Đường Lăng đang nắm trên cổ cô hạ xuống, bước chân dừng lại, cũng không tiến gần hơn trong lúc cô vẫn đang ngẩng mặt bất động. Trái lại lại lùi lại cách cô hai bước mới đứng lại. Giương mắt, hiện lên nụ cười thông dong nhưng lại vô cùng tà tứ, nói:

"Cô cho rằng, mọi việc đều thuận theo ý của anh ta? Cứ chờ xem, Tần Mặc Nhiên chỉ là công cụ đặc chủng để lão già Các sử dụng mà thôi, dù lợi hại hơn nữa thì sao, cũng chỉ là một người tay không thôi. Nhưng ta thì khác, sau lưng ta là cả thế lực của gia tộc. Còn cô. . ."

Ngón giữa mảnh khảnh đặt ở giữa trán Tô Ca, cười điên cuồng, nói :

"Cô hãy cẩn thận suy nghĩ xem mình tại sao lại bị như thế này, thì con giận này của tôi mới có thể tiêu tan được"

Tiếng nói vừa ngừng, Đường Lăng vội xoay người, đi về phía những người kì quái, mặc áo khoác cũ kỹ đang bàn luận gì đó ở bên trái. Tô Ca đã nhìn thấy bọn họ đầu tiên khi bước vào hội trường vì họ ăn mặc rất quái dị. Dưới chân của họ không biết là mang cái gì, trông sờn sùi như là da rắn, to như là đũa của một người vào trong đấy.

Đường Lăng hơi nghiêng người nói chuyện với bọn họ, Tô Ca chú ý môi anh ta không ngừng hoạt động, liên tục thay đổi. Nhưng cô không thể nhìn ra được anh ta nói ngôn ngữ gì. Qua mấy âm tiết thì lại dừng lại một cái. Tô Ca cảm giác anh ta nói không phải là Hán ngữ, mà là ngôn ngữ của một dân tộc thiểu số nào đó

Chợt một người trong số họ như là cảm thấy ánh mắt của Tô Ca, ngẩng đầu nhìn về phía cô, khoảng cách không phải là xa, chỉ cần nhìn một cái, Tô Ca cũng có cảm giác có gì đó không đúng. Ánh mắt người đàn ông này cứ như đi qua vô số thời không mới tới được chỗ của cô. Hắn nhìn thấy Tô Ca, nhưng trong mắt lại chính là một mảnh hư vô.

Thân thể bỗng dưng không thể khống chế được mà nóng lên, giống như là bị sức mạnh quỷ dị nào đó chế ngự. Đúng, chỉ là nóng lên, sau đó thần kinh lại không thể khống chế được mà lạnh đi, cảm giác này còn khổ sở hơn so với việc Đường Lăng nhìn cô khi này, đau đớn còn hơn nơi địa ngục tối tăm lạnh lẽo. Tô Ca muốn quay đầu, lại phát hiện không thể khống chế được thân thể mình. Quay đầu! Phải quay đầu!

Trong đầu, sợi dây "Lý trí" đang khẩn cấp ra lệnh, nhưng thân thể lại không thể nghe theo.

"Cô đang nhìn cái gì?"

Trên bả vai thấy hơi đau, thân thể Tô Ca bị một bàn tay kéo qua, ngã thẳng vào trong ngực người đang nói chuyện. Đầu cuối cùng có thể hoạt động! Tô Ca kinh hãi sợ sệt ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện ra Trần Mặc là người vừa rồi đã kéo mình.

Đôi mày thanh tú của Trần Mặc nhíu lại, khuôn mặt xưa nay bình thản lại có chút nặng nề. Tay của anh ta vẫn đặt trên cánh tay của Tô Ca, nắm chặt cánh tay của cô, hơi đau. Tô Ca hơi giật dụa lại bị anh ta mạnh mẽ ngăn lại.

Trần Mặc. . . Hình như có gì đó không thích hợp. Con người bình thường bình thản, không một tia cảm xúc dao động, giờ đây giọng nói cũng mang theo một chút nghiêm khắc .

"Cô đang nhìn cái gì? ! Không biết là không thể nhìn vào trong mắt của các trọng tài sao? !"

Đau. . . Cánh tay Tô Ca bị anh ta nắm mạnh như vậy mới có thể hồi phục lại tinh thần. Nhìn vào ánh mắt của Trần Mặc, uất ức nói:

"Tôi làm sao biết được là không thể nhìn!"

Tự nhiên có một chút uất ức, vốn là không có ai nói với cô. Rất lâu sau này, khi Tô Ca nhớ về thời điểm này, tự nhiên nghĩ về một câu nói " Vừa rồi không có ai nói với tôi" kia, chỉ có thể xấu hổ che mặt, cảm thấy mình thật ngu xuẩn không có cách nào cứu chữa! Chẳng trách thiếu chút nữa không thể bảo toàn được mạng sống !

Chỉ những chuyện gì người khác nói cho cô cô mới biết sao? Nhưng làm gì có ai có nghĩa vụ giảng giải cho cô từng việc nhỏ nhặt? Nếu như chính cô không có mắt nhìn xa, nếu như ở tình huống nguy hiểm cô không đủ tỉnh táo, thì xảy ra chuyện cô có thể trách ai?

Thế nhưng Trần Mặc lúc đó chỉ nhíu lông mày nhìn vào mắt của cô, khẽ nói:

"Bạch Luyện, cô hoàn toàn không thích hợp ở tại thế giới này."

Khi đó cô ngầy thơ không biết, dù trong bụng có một chút căng thẳng nhưng lại hoàn toàn không đem lời nói của anh ta ghi nhớ vào trong lòng. Cho nên sau này, tâm tình của cô cũng không thể chỉ dùng từ vô cùng đau khổ mà có thể hình dung. Nhưng đó là chuyện sau này, chúng ta lại nói chuyện trước mắt.

Trần Mặc thấy Tô Ca nét mặt thả lỏng, không nhịn được mà giận dữ, cảm thán trong bụng, người phụ nữ này thần kinh thật là tốt nhất đấy! Nếu như không phải mình tự tay chạm vào ngực cô, anh ta sẽ hoài nghi cô chính là con trai.

Nghĩ đến đây, anh ta cúi đầu ghé vào bên tai nàng, trầm giọng hỏi:

"Cô vẫn luôn là người của Tần Mặc Nhiên?"

Tô Ca định lắc đầu phản bác, nhưng mà nhớ tới hôm nay mình đóng vai là người phụ nữ của Tần Mặc Nhiên, hơn nữa thấy cái cách anh ta đối xử với cô. . . . Về sau có lẽ có thể khả thi. Vì vậy Tô Ca gật đầu. Nhưng mà sắc mặt Trần Mặc lại nặng nề, nhìn là thấy muốn mắng chửi cô rồi. Mà trên thực tế, anh ta đúng là mở miệng mắng:

"Ngu ngốc! Biết mình là phụ nữ của Tần Mặc Nhiên mà còn tới đây cùng anh ta! Cô có biết chữ “Chết” viết như nào không?"

Chết? Tại sao lại liên quan đến cái này? Tô Ca nuốt nước miếng, thận trọng hỏi:

"Chắc không nghiêm trọng đến thế chứ? "

Trần Mặc nhìn thấy bộ dáng cô lúc này, đến chữ “ngu ngốc” cũng không mắng được nữa! Anh ta ngẩng đầu nhìn bốn phía, thấy tầm mắt mọi người đều chú ý về phía trước cửa đang huyền ảo kia, không ai chú ý tới bên này. Vì vậy mới thấp giọng nói:

"Mặc dù tôi không biết cô làm cái gì với Đường Lăng để giúp đỡ Tần Mặc Nhiên, chỉ bằng cô trước đây lấy thân phận là con trai xuất hiện bên cạnh Đường Lăng, được đi theo anh ta, nhưng hiện tại cô lại dùng thân phận là phụ nữ xuất hiện bên cạnh Tần Mặc Nhiên, tôi nhìn là hiểu. Cô bây giờ chính là cái bia đỡ đạn cho Đường Lăng trút giận! Đồ Phu cùng Lang Nha tranh giành, cô chính là con tôm nhỏ bị kẹp ở giữa, có lẽ Tần Mặc Nhiên để cô tới đây chính là muốn cô hấp dẫn sự chú ý của Đường Lăng, cô hiểu không?"

Thấy Tô Ca đã hiểu rõ, nhưng lại nhũn mỳ nghi ngờ, Trần Mặc chau mày, tiếp tục nói:

"Đường Lăng chính là người thủ đoạn tàn nhẫn, ngày đó tại trong phòng kia, anh ta trước mặt mọi người tuyên bố cô là người của anh ta. Mà giờ cô lại lấy thân phận phụ nữ đứng bên cạnh Tần Mặc Nhiên, cho dù cô không làm gì cả, nhưng tôi biết loại người coi trọng mặt mũi như anh ta. Ở đây dù có xảy ra chuyện gì cô đều phải theo sát Tần Mặc Nhiên! Nếu anh ta có tự tin đưa cô tới đây, thì chắc chắn anh ta có thể bảo vệ được cô. Trừ khi. . . "

"Trừ khi cái gì?" Tô Ca vội hỏi. Nhưng Trần Mặc chỉ cười nhạt nói:

"Không có gì, tóm lại, cô theo sát Tần Mặc Nhiên đi!"

Trong lòng Trần Mặc suy đoán là. . . . Trừ khi Tần Mặc Nhiên chỉ coi cô là con cò. Nhưng lời đến khoe miệng anh ta lại nuốt xuống. Chắc là. . . Không phải đâu.

Sau khi được Trần Mặc khai thông, Tô Ca một mình ngồi ở trên ghế gỗ lim, hai bàn tay dùng sức xoa vào nhau mới có thể cảm thấy một chút hơi ấm. Tiếng huyền ảo ngoài cửa truyền tới, Tô Ca ngẩng đầu chăm chú nhìn qua, đám người tự động tách ra nhường lối đi.

Đi trước là người đàn ông đeo mặt nạ hình thú dữ tợn, mặc áo choàng màu đỏ như máu. Nói anh ta là đàn ông vì Tô Ca có thể thấy được phía dưới áo choàng kia là một bàn chân thật lớn, và còn thân hình cao to lực lưỡng kia nữa. Chắc đây chính là Huyết Y mà bọn họ trong lúc vô tình nhắc tới.

Đi sau Huyết Y là một lão già tóc bạc trắng, nhìn qua đã ngoài tám mươi, mặc dù ông ta phải dùng đến trợ lực, nhưng sinh lực vẫn tràn trề, mặt mày lóe lên kinh nghiệm sắc bén trên chiến trường. Tô Ca chú ý tới khuynh chân trái của ông ta, lúc còn trẻ chắc là bị thương nặng, nên hiện tại đi lại khập khiễng, đến tay cầm trợ lực cũng run khê. Nhưng lại không có ai điều ông ta, ngược lại mỗi khi ánh mắt của ông ta lướt qua ai, trên mặt người đó không nén được mà mang theo một tia sợ hãi.

Tô Ca nghĩ ông ta phải là một nhân vật rất lợi hại. Theo sau lão già kia là Tần Mặc Nhiên, Tần Mặc Nhiên vẫn là cái vẻ mặt lạnh lùng, nụ cười hời hợt, sắc mặt nghiêm túc mà sâu xa. Cả người toát ra khí thế nghiêm nghị.

Đi sau Tần Mặc Nhiên là năm người mặc trang phục thời Đường trông có vẻ to cao lực lưỡng. Tuổi tác không giống nhau từ bốn mươi đến năm mươi. Tô Ca thấy người mà Tần Mặc Nhiên gọi là “đại ca” mà vừa nãy cô được dắt đi gặp mặt cũng đang đi ở sau, đang nói chuyện cùng với người đàn ông có sắc mặt nhìn tương đối là ôn hòa.

Phía sau Hứa Mưu là Hiên Mộc, Sở Viêm, còn có một nam một nữ cô đã gặp ở phòng bao riêng tại tối hôm mà Đường Lăng đưa cô đi cùng. Sau đó là những người nam nữ nhìn có vẻ trẻ tuổi, mặt mày lạnh lùng. Đây chắc là “Sát” trong lực lượng của Đại Tần mà bọn họ nhắc tới.

Huyết Y đi lên đài cao, lão già tóc bạc đi theo sau đó. Tô Ca cứ tưởng rằng Tần Mặc Nhiên cũng đi lên đó. Nhưng bước chân anh lại đổi hướng đi tới phía cô. Bước chân vững vàng, khi đến gần khí thế nghiêm nghị trên người thu lại một chút, vì vậy nên Tô Ca không thấy quá áp lực

"Làm sao anh lại qua?"

Cô nhìn thấy Đường Lăng và Hiên Mộc đi lên đài cao, chỉ có Tần Mặc Nhiên lại đi đường khác, đi đến vị trí khán phòng. Tần Mặc Nhiên kéo tay Tô Ca, nghe thấy cô hỏi vậy khuôn mặt lạnh đậm nhũn lại, rồi sau đó đáp lại bằng giọng nói trầm ổn trước sau như một:

"Anh lo lắng cho em".

Anh lo lắng cho em. Chỉ năm chữ ngắn ngủn như thế. Mà làm cho cảm giá bất an lo lắng của Tô Ca khi gặp Đường Lăng vừa rồi bỗng dưng như thủy triều nhanh chóng rút đi.

Tần Mặc Nhiên, vì sao khi có anh ở đây em lại yên tâm như thế?

Tần Mặc Nhiên nắm tay Tô Ca ngồi xuống ghế Hồng Mộc. Huyết Y lên đài, gõ gõ lên cái vòng tay xanh lá đeo ở cổ tay, trông thì có thể thấy là có thể tùy tiện tìm được trong các tiệm đồ cổ vòng tay có cùng phong cách như thế, cùng nó giống hệt nhau. Nhưng mà khi tiện tay búng một cái, vòng tay lại phát ra một tiếng long ngâm cao vút (*ở đây có nghĩa là rỗng ngâm đó ^^*). Âm thanh uyển chuyển truyền thẳng tới tai mọi người, tức khắc, toàn bộ đều yên tĩnh.

Ở trong hội trường, những người đang đứng đầy ở giữa lập tức tản ra tìm chỗ của mình ngồi xuống, không tới một khắc, hơn hai trăm ghế Hồng Mộc trống đã được lấp đầy. Vậy mà làm người khác kinh ngạc chính là tiếng long ngâm vẫn không tan, ngược lại lại ở trong không khí lướt qua một vòng mới dần dần nhạt đi.

Cảnh tượng còn sót lại trong mắt Tô Ca bắt đầu mơ hồ. Trên đài Huyết Y vung hai tay, đồng thời lên tiếng

"Nghỉ thức bắt đầu".

Chỉ thấy một đám người mặc áo dài vải thô, dưới chân còn có túi da rằn, động tác chỉnh tề khiêng cái túi to lên vai bước lên trên đài.

Tô Ca dụi dụi tai, Huyết Y khi nói giống như mang theo dụng cụ biến đổi âm thanh, âm thanh không những lớn mà còn bén nhọn chói tai. Tô Ca thầm nghĩ nếu hẳn nói thêm vài câu nữa thì lỗ tai của mình xác định là sẽ bị ù đi mất thôi.

Trên đài cao kia là ánh đèn mờ nhạt, làm cho hình ảnh càng thêm mấy phần cổ quái. Nhất là đám đàn ông mặc áo dài kia đang mang túi da rằn lên đài, Tô Ca thấy những khuôn mặt hé ra trắng bệch, không có một tia huyết sắc, giống như là Curong Thi trong phim kinh dị Hồng Kông. Bộ mặt nhìn như đã bị hoại tử, chỉ có dưới ngọn đèn mờ thấy được răng nanh rất kinh dị. Hơn nữa Tô Ca phạm hủ nhìn trên người họ, đều là một loạt giữ chặt nút thắt ở vạt áo vải thô chỉnh tề theo nghi thức.

Tô Ca thấy bọn họ ngồi xổm xuống, tự mở ra cái túi da rằn trước mặt. Tô Ca vô cùng khiếp sợ vì trong mỗi cái túi da đó đều là một người sống, miệng bị dán băng dính. Chân tay bị trói lại bằng dây thừng, hình dáng thân thể bị vắn bẻ cực quá đáng buộc lại với nhau. Đầu với chân buộc cùng nhau, còn có vẻ mặt thống khổ dữ tợn do không thể phát ra được tiếng kêu, Tô Ca nhìn thấy mà hít vào một ngụm khí lạnh.

Ông trời ơi! Này, này, cái này cần phải chặt đứt bao nhiêu xương sườn mới có thể trói lại như vậy? Tô Ca nhắm hai mắt lại. Cô hiểu được bây giờ cô không phải đứng lên kêu gọi nhân quyền, lên án hành vi của những người này là phạm pháp; thoạt nhìn như vậy là chính nghĩa nhưng cuối cùng cũng là giống như mình tự đào mộ chôn mình.

Tiếng Huyết Y thô ráp mãnh liệt lại truyền đến màng nhĩ. Chỉ nghe hắn nói:

"Đây đều là những người phản bội ở thế hệ Tông chủ, bán đứng bạn bè. Sở dĩ giữ lại những mạng sống ti tiện này cho đến nay chính là cho mọi người một tiếng cảnh tỉnh. Trọng tài sĩ, động thủ đi!"

Vừa dứt lời, Tô Ca liền nghe thấy tiếng "Xoạt". Hình như là chủy thủ dọc theo những khe hở máu me kia mà đâm vào thịt, nhìn như không uống phí một sức lực nào. Nhưng Tô Ca là bác sĩ ngoại khoa nên biết, đâm vào những nơi khe hở đấy, so với bất cứ nơi nào đều đau đớn hơn, đau đớn như là khoan vào tim, có thể khiến cơ thể trong nháy mắt tê liệt, nhưng đau đớn này vẫn sẽ sâu sắc lưu lại trên thân thể. Cho đến khi máu chảy hết thì người kia sẽ không bao giờ có thể cảm giác được đau đớn nữa.

Mặt Tô Ca trắng bệch. Bên tai lại liên tiếp vang lên những tiếng huyền ảo. Run rẩy chuyển động bàn tay lạnh lẽo phía dưới, tự nhiên cảm thấy trên người ấm áp, Tần Mặc Nhiên đã chạy tới bên cô, cùng lúc đó ôm cô vào trong ngực. Đôi tay chai sạn ấm áp bịt kín mắt cô. Bên tay vang lên tiếng nói thật thấp của anh, mang theo chút cảm thán:

"Tiểu Cách Cách, đừng xem".

Đừng xem. Trên thế giới này sẽ có một người như thế? Tại thời điểm cô cảm thấy thể lương không thể chịu được sẽ lặng lẽ che kín mắt cô, không thể cho cô nhìn thấy được sự tàn nhẫn kia. Giống như là thế giới này, vẫn sẽ là ánh sáng ấm áp.

Tô Ca lại nghĩ về ngày mưa rơi không lâu trước kia. Cô chân không đi trên đường, tay cầm đôi giày cao gót bị gãy đế, khi ngang qua ngôi nhà đó lại nghe được âm thanh của bài hát ấy. Là một giọng nam trầm thấp mang theo ưu thương, Tô Ca không nhớ rõ tên bài hát đó. Nhưng cô nhớ trong bài hát có một câu:

"Lặng lẽ che kín đôi mắt đắm lệ của em, sẽ không nhìn thấy thế giới đau thương".

Cô lúc đấy nghĩ sẽ tồn tại một người như thế ư? Cùng chiều mình, lướt tiếc mình, thương yêu mình; đau lòng khi mình đau lòng, vui vẻ khi mình vui vẻ.

Ở phía trước tầm tối, sẽ che kín đôi mắt của mình, không để cho mình lo lắng, cho đến khi ánh sáng lại chiếu xuống.

Hiện tại cô đã thấy. . . Hy vọng xa vời của mình, thật ra là có tồn tại.

Nhưng tại giờ khắc này, Tô Ca cảm thấy có đôi mắt lạnh lẽo nhìn thẳng vào mình, lạnh như băng, nếu cô không nghĩ sai, thì chắc là Đường Lăng. Tô Ca ngẩng đầu, ánh mắt lại đối diện với ánh mắt của Đường Lăng đang đứng trên đài. Thấy cô, Đường Lăng cười quý dị, thế nhưng nhìn về phía ánh mắt của cô, môi lại hơi chuyển động. Trong mắt người khác, đây chính là liếc mắt đưa tình, Tô Ca nhanh cúi đầu, mắng một câu “Biến thái”.

Chuyện sau này Tô Ca xem đến ngây dại, cô mơ hồ thấy những người trên đài kia, cổ đang đỏ máu, đã không còn sinh khí, bị đá xuống đài như là những con cá chết bình thường.

Cô chỉ nhớ rõ được bàn tay ấm áp của Tần Mặc Nhiên. Không biết Tần Mặc Nhiên lên đài từ bao giờ, Tô Ca dụi mắt, xem tiếp.

Đường Lăng cùng Tần Mặc Nhiên đứng chung một chỗ. Tầm mắt của lão Các dò xét hai người. Đối với hai người trẻ trung xuất sắc nhất này, ông ta rất hài lòng. Trong tay cầm quyển sổ ghi các thành tích của hai người này trong ba năm qua, ông ta hơi nhúc nhích, nhưng trong lòng vẫn nghiêng về Tần Mặc Nhiên mấy phần.

Tên tiểu tử này là người mình nhìn trúng. Lúc trước để có được anh, để anh gia nhập “Sát” ông ta đã tốn không ít sức lực. Cơ hồ là phải dùng hết tất cả các thủ đoạn bản thủ mới có thể để lại vô số điểm nhớ trong cuộc đời quân đội của anh, cuối cùng cũng có thể khiến người coi trọng Tần Mặc Nhiên là Tuân tướng quân không thể không khai trừ anh khỏi quân đội.

Nghĩ đến ghi chép tại Trung Đông của Tần Mặc Nhiên cùng “Mị” hành động mạnh mẽ dứt khoát, tại Trung Đông biển lửa ghi được không ít thành tích, ông ta cảm thấy công sức của mình thật đáng giá. Mà xem xét lại Đường Lăng, mỗi khi ra tay cũng chưa bao giờ thất bại, Nhưng so với Tần Mặc Nhiên, anh ta vẫn thiếu sự trầm ổn của người thủ lĩnh. Vẫn cần phải có nhiều kinh nghiệm.

Lúc trước anh ta đã cùng Huyết Y thương lượng xong. Nghĩ đến đây, lão Các khẽ chớp mắt, dấu hết những ý nghĩ vừa rồi, mở mắt ra lại là lão già bình thường ôn hòa. Ông ta nói:

"Mọi người đã quá rõ ràng, hai người bọn họ là những người trẻ tuổi tài giỏi nhất. Vị trí Tông chủ tất nhiên sẽ là một trong hai người bọn họ mà chọn ra, như thế, các Trọng tài trưởng lão, xin hãy bỏ phiếu".

Bên trái năm người mặc trang phục thời Đường đi lên trước mặt các trưởng lão bày lên văn chương cùng giấy Tuyên Thành trên bàn. Bọn họ liếc mắt nhìn nhau, sẽ phải ghi chữ Lạc.

"Các vị trưởng lão đợi đã." Giọng nói thấp mà có khí thế đương nhiên là của Tần Mặc Nhiên. Chỉ thấy anh phát tay một cái, Hiên Mộc cầm một quyển tài liệu đi lên. Bày ra ba bản, Huyết Y, lão Các cùng cùng các trưởng lão mỗi người một bản.

Đường Lăng thấy thế, khóe môi cong lên châm chọc, như đã sớm nghĩ ra tình huống này, nhưng anh ta không nói một lời, chỉ yên lặng đứng một bên, như là ghi chép trên đó không hề liên quan đến hắn.

Trong đầu Tần Mặc Nhiên bỗng nhiên có cảnh báo, cảm thấy có gì đó không đúng, chẳng lẽ Đường Lăng còn có con bài nào chưa lật mà mình không biết?

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Lão Các quăng mạnh tài liệu trong tay, nhìn về phía Đường Lăng, phần nộ quát:

"Súc sinh! Đây là cái gì?"

Đường Lăng hình như đã sớm dự liệu được tình huống này, mặt mày cao ngạo lập tức khiêm tốn vạn phần, cung kính nói:

"Lão Các, tôi đã sai lầm rồi, người đừng vì tôi mà bức bối, chọc tức thân thể mình"

Lão Các nghe vậy, trên mặt hiện lên vẻ bất đắc dĩ. “Thi” phát triển đến bây giờ không thể thiếu được sự tham dự của Đường gia. Nhìn Đường Lăng, lời nói có chút xót xa:

"A Lăng, cậu vì lợi ích gia tộc điều này dễ hiểu, nhưng trước hết cậu phải nhớ kỹ, cậu là một thành viên của Thi!"

"Lão các dạy phải, A Lăng biết sai rồi".

Sau đó cúi người cung kính mời trà lão Các. Thấy thế, sắc mặt lão Các mới dễ chịu một chút. Ngũ đại trưởng lão nhìn lão Các một cái, vừa nhìn về phía Huyết Y, cho đến khi thấy được hai người gật đầu, bọn họ mới dám viết. Kết quả là sự nhất trí lạ thường. Chữ viết mờ ám trên giấy ghi Tàn Mặc Nhiên là tông chủ, còn Đường Lăng là phó tông chủ.

Mọi người ngồi dưới đều biết, “Thư” thành lập trăm năm qua chưa bao giờ có phó tông chủ. Nhưng hôm nay thế này, chắc là để trấn an Đường Lăng cùng với tập đoàn tài chính Đường Thị đứng sau lưng anh ta mà thôi. Một chính một phó, nhìn như chỉ kém một chữ, nhưng thực chất về quyền hành thì kèm không phải chỉ có một hai điểm.

Huyết Y xoay đầu nhìn Đường Lăng, giọng nói thô dạt chói tai:

"Cậu có gì dị nghị không?"

"Không có!" Đường Lăng lưu loát rõ ràng trả lời, lại làm cho mọi người trong hội trường ngẩn ngơ.

Tất cả mọi người đều nghĩ tới Đường Lăng sẽ có phản ứng như thế nào, nhưng thật không ngờ là như thế. Hình như là. . . rất sáng khoái nhận thua.

Chuyện tiếp theo Tô Ca thấy không rõ ràng, chỉ vì cô cảm thấy đầu có chút choáng váng, càng ngày càng choáng váng, tầm mắt mọi người đều hướng lên trên đài, hình như có người nào đó nói mấy câu, sau đó tiếp tục tiến hành nghi thức nào đó.

Thân thể Tô Ca mềm nhũn, chỉ cảm thấy nếu không được ra ngoài nói chuyện thì cô sẽ phát điên mất. Đám người chẳng biết tại sao đứng lên hết, đầu lại càng choáng váng hơn. Tô Ca lao đảo đứng lên từ chỗ ngồi. Đi đến cửa sổ, nghĩ kỹ rồi mới lên tiếng.

Vừa đi đến bên cửa sổ thì cô nghe thấy có người gọi, quay đầu nhìn thấy Trần Mặc, cô hít một hơi dài. Tô Ca nói:

"Trần Mặc, đỡ tôi đi toilet." Cô muốn dùng nước lạnh hắt lên mặt để mình tỉnh táo.

Trần Mặc thấy thế đi đến đỡ Tô Ca. Lúc này hội trường lại vang lên tiếng ầm ĩ giống như là hoan hô, đám người chẳng biết tại sao lại di chuyển đến đài cao. Nhón nháo đầu người màu đen lộn nhộn chặn hai người lại. Trần Mặc đỡ Tô Ca đi đến toilet. Tàn Mặc Nhiên nhìn thấy một màn này, sâu trong mắt là lạnh như băng. Khẽ nhích môi, gật gật, nhưng cuối cùng lại không phát ra âm thanh. Chỉ là không có ai nhìn thấy trong ống tay áo tây trang, đôi bàn tay đã nắm thành quyền, nắm chặt lấy nhau.

Trần Mặc đỡ Tô Ca đi toilet, chân Tô Ca mềm nhũn như không có lực, nửa người như là ngã trên người Trần Mặc, mùi thơm đặc biệt của phụ nữ đi vào trong mũi, sắc mặt lạnh nhạt của Trần Mặc cũng không làm chủ được mà tự nhiên đỏ ửng. Hình như. . . Từ nhỏ đến lớn, trừ người mẹ trong trí nhớ âm ập và Khánh Hương ra, cậu không có lúc nào gần gũi phụ nữ như thế.

Phụ nữ, thân thể rất mềm mại, thích khóc, rất nhát gan, lại rất đàn. Những thứ đấy là do người trong lòng này mà biết được. Nghĩ đến đây, khoe môi Trần Mặc không nhịn được mà hiện lên nụ cười chua xót. Mười chín năm, mình chỉ tiếp xúc với đàn ông, những người đàn ông mình dạng người nhưng lại làm ra không ít chuyện giống như là cảm thụ. Nhìn nhiều nhất chính là vật xấu xí ghê tởm buồn nôn dưới háng bọn họ. Nhìn bọn họ vào trong thân thể mình giống như là mũi tên bằng gai, lại ra, rồi lại vào. Nghe bọn họ kêu hoặc là cao vút, hoặc là thô thiển, cậu chỉ có thể lấy móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, để cho mình có thể giữ được ý thức tỉnh táo. Tự nói với mình, một ngày nào đó cậu sẽ được làm người bề trên! Một ngày nào đó, cậu sẽ khiến những người súc sinh làm nhục mình trả giá gấp trăm nghìn lần! !

Thấy thân thể mềm mại trong người lại là đi thêm. Trần Mặc mới từ trong suy nghĩ đen tối tỉnh táo lại. Nhìn Tô Ca hai mắt đã như sương mù, không tỉnh táo, trong lòng cả kinh. Ngừng bước chân, vỗ má Tô Ca:

"Bạch Luyện, cô làm sao vậy? Mau tỉnh lại!"

Tô Ca mơ màng bị đánh thức, thấy trong con ngươi Trần Mặc đầy lo lắng, gắng sức rặn ra nụ cười nhạt:

"Tôi không sao, đầu có chút choáng váng mà thôi, anh đỡ tôi đến toilet để dùng nước rửa mặt là tốt rồi".

Trần Mặc gật đầu, đỡ Tô Ca đi tiếp, dưới ánh đèn mờ nhạt, bóng dáng hai người trong hành lang tối đen bị trường lão thấy được. Ánh đèn chớp lên, bóng người hoang mang rối loạn, lại có cảm giác yêu mà quý quái hoành hành.

Sắp đi tới toilet, thần kinh Trần Mặc bỗng căng thẳng, trong đầu đột nhiên dâng lên dự cảm chẳng lành. Ý thức được liền giữ chặt tay Tô Ca, trong bụng không có nửa phần do dự muốn chạy ra ngoài.

"Hừ hừ, đều tự mình đưa đến trên cửa tới còn muốn chạy?" giọng nam thô dạt âm hiểm vang lên, tiếp theo là bóng người cao ngất xuất hiện ở cửa toilet, phía sau lại xuất hiện thêm ba bóng người, ánh mắt Tô Ca rốt cuộc không hề lơ mơ, sau khi ngẩng nhìn liếc mắt một cái liền nhận ra đó là thuộc hạ của Đường Lăng, bộ mặt quái quơ râu xồm A Thành! !

Chẳng lẽ giống như là Trần Mặc đã nói, Đường Lăng sẽ ra tay với cô? ! Tay cô dùng sức, Tô Ca theo bản năng liền hất tay Trần Mặc ra, nói với anh ta: "Anh chạy mau!" Trong bụng cô hiểu, cô bây giờ chân nhũn đùi mềm, hơi sức nói chuyện còn không có. Trần Mặc mang cô đi chỉ có liên lụy!

Cô còn muốn kêu lớn, khiến Trần Mặc đi tìm Tàn Mặc Nhiên cứu mình, nhưng đôi môi run rẩy không phát ra được âm thanh. Tay Trần Mặc bị hất ra, cậu nhìn Tô Ca một giây, rồi sau đó ôm lấy Tô Ca chạy ra hành lang. Nhưng dù sao cũng chỉ là thể chất thiếu niên lại ôm theo một người, căn bản là không thể nhanh được. Tô Ca véo mình một cái, ý thức chợt tỉnh táo, âm thanh khẩn cấp nói:

"Trần Mặc, cậu buông tôi ra, lớn tiếng đi kêu cứu mạng, sẽ có người đến cứu chúng ta!"

Bước chân Trần Mặc không dừng lại, âm thanh mang đầy nghĩa khí:

"Bạch Luyện, vô dụng thôi! Bên kia đang huyên náo, sẽ không có ai nghe thấy chúng ta"

Đúng, hội trường bên kia lại vang lên liên tiếp tiếng hoan hô cùng tiếng vỗ tay đã hoàn toàn át đi động tĩnh bên này. Sẽ không có ai nghe được. Trong tai chỉ nghe được tiếng cười lớn của A Thanh: "Muốn chạy? ! Một người cũng chạy không thoát! !"

Trí nhớ của Tô Ca cuối cùng chỉ là Trần Mặc ôm cô chạy, bước chân loạn choạng. Phía trước có ánh sáng, có bóng người, có giọng nói, cứ như chỉ còn cách một bước bọn họ đã chạy ra ánh sáng rồi, nhưng hành lang, tại sao lại dài như vậy, giống như, giống như hoàn toàn không có điểm cuối cùng.

Đột khi Tô Ca mở mắt ra, mới phát hiện ra mình hình như ở trong một cái rương, cái rương đung đưa không ngừng, cô cả kinh, thân thể muốn ngồi dậy, lại đụng phải một thân thể ấm áp. Trong bóng tối chỉ thấy ánh sáng từ con ngươi. Há mồm định kêu lên một tiếng, lại bị một đôi tay mạnh mẽ bịt miệng. Tô Ca phải mất một sức lực lớn, mới có thể xuyên thấu qua ánh sáng mờ mờ để nhận ra con ngươi là của Trần Mặc.

"Cô đã tỉnh?" giọng nói Trần Mặc khàn khàn, lộ rõ vẻ mệt mỏi. Tô Ca ngửa đầu suy nghĩ nguyên nhân việc này, trong lòng thấy áy náy, là mình liên lụy đến Trần Mặc:

"Trần Mặc, thật xin lỗi!" Hình như có một đôi tay xoa tóc, rồi vỗ nhẹ đầu cô, nàng nghe được giọng nam khàn khàn:

"Không sao, hiện tại nên nghĩ làm sao chúng ta có thể chạy trốn".

Nghe vậy, Tô Ca tìm kiếm đôi tay Trần Mặc mà nắm lấy, đôi mắt lóe sáng nhìn Trần Mặc nói:

"Trần Mặc, đừng sợ, không có việc gì, Trần Mặc Nhiên nhất định sẽ tới cứu chúng ta!" .

Tô Ca thề, cô tin tưởng người đàn ông đối xử với cô như trân bảo chắc chắn sẽ không bỏ mặc cô. Anh hiện tại chỉ không biết cô bị bắt mà thôi. Một khi anh phát hiện sẽ tận dụng hết khả năng của mình đi tìm cô!

Trần Mặc nghe thấy lời đảm bảo chắc chắn này của Tô Ca, môi không nhin được mà hiện lên một chút châm chọc, thật có không? Nếu anh ta thật sự quan tâm cô...tại sao giờ này cô còn ở chỗ này? Cô gái ngốc. Cậu sờ đầu Tô Ca, nhưng không nói một câu.

Cái rương hình như được chõ đi, lại không biết sẽ đi nơi nào. Tô Ca chỉ cảm thấy cảm giác say say lao đảo không chấm dứt, thân thể dần lạnh đi, chỉ có Trần Mặc nắm chặt tay cô, cô mới có thể thấy được một chút nhiệt độ.

Chẳng biết lúc nào, thân thể hai người dần tựa vào nhau giống như là hai con thú sưởi ấm cho nhau trong băng tuyết. Tô Ca nắm thật chặt tay Trần Mặc, như là mới nhớ tới, mình cũng đã hai mươi sáu tuổi. Nhưng Trần Mặc bộ dạng vẫn còn là thiếu niên. Không khí quá yên tĩnh làm người ta nổi điên. Tô Ca chịu không nổi, giống như là một loại chết kỳ lạ, nhin không được mở miệng nói:

"Trần Mặc, cậu bao nhiêu tuổi rồi?"

Cho đến khi nghe được tiếng của mình, cô mới cảm giác được lòng mình đang nhảy loạn rối cuộc bình tĩnh lại.

"Mười chín rồi, chưa đầy ba tháng nữa là hai mươi."

Nghe vậy, Tô Ca không nhin được liến vuốt đầu Trần Mặc, sau đó nói:

"Nhỏ như vậy à, tôi đã 26 rồi." .

"Hai mươi sáu tuổi? Thì ra cô đã già như vậy rồi hả ?" .

Giọng nói Trần Mặc lộ rõ kinh ngạc, còn có ghét bỏ. Tô ca quay đầu đi, định không để ý đến cậu ta nữa. Thằng bé đáng chết, nói chuyện thật không được người thích. Lại yên tĩnh được một lúc, Tô Ca cũng không biết thời gian qua bao lâu, lâu đến nỗi hai mắt cô mơ màng muốn ngủ thiếp đi. Lại nghe "Àm" một tiếng. Hình như là có người đem cái rương để xuống dưới đất. Chỉ chốc lát liền nghe được tiếng soàn soạt mạnh, nắp rương mở ra, cũng trong lúc đó, Trần Mặc thật nhanh viết hai chữ lên tay cô:

"Nhắm mắt". Nhắm mắt? Là đang báo mình giả vờ bất tỉnh? Tô Ca lập tức nghe lời.

Đường Lăng cho người mở rương ra thì chỉ thấy hai người yên lặng dựa vào nhau cứ như là đang ngủ say, nhắm mắt lại, vẻ mặt đầy chán ghét. Chỉ nghe hần nói:

"Lời họ ra!"

Tô Ca thấy có đôi bàn tay to cầm cánh tay cô đem thân thể cô xách lên. Đau, cô cố gắng không chế lỏng mày, không dám phát ra tiếng. Rồi cô cảm thấy người nọ đặt cô nằm trên mặt đất, còn là nằm thẳng, giống cái phông chứa thi thể. Ngay sau đó Tô Ca cũng cảm thấy bên cạnh cũng như vậy, là Trần Mặc cũng bị đặt như cô. Hiện tại, nên làm gì? Tiếp tục giả vờ bất tỉnh hay tỉnh dậy cùng Đường Lăng nói chuyện? Nhưng cho dù là đoán, mình có lợi thể gì để nói với hắn? ?

"Còn không tỉnh lại sao?" Bên tai chỉ nghe thấy tiếng nói âm hiểm của Đường Lăng. Cũng không biết là gió lạnh kéo từ đâu tới, làm cho xương cốt đều lạnh lẽo.

"Đã như vậy thì hắt nước thôi." Hắt nước, là chuẩn bị dùng nước để dội họ cho tỉnh sao? Tô Ca đang muốn mở mắt, chỉ thấy một dòng nước "ào" dội xuống mặt cô, ngay lúc đó, bên cạnh cũng truyền tới âm thanh như thế. Tô Ca nhắm chặt mắt, cố gắng nín thở. Mẹ kiếp! Đường Lăng này thật biến thái, lại tưới nước ối!

Thật vất vả cảm giác cay trên mặt mới rút đi. Tô ca mới dám mở mắt. Cố gắng không chế ánh mắt nhả nhẹn, nhìn Đường Lăng nói:

"Đường Lăng, anh muốn làm gì?"

Cô cũng không phải là ngu, Đường Lăng bắt cô, tuyệt đối không đơn giản chỉ là muốn nhục nhã cô! Nghe vậy, tâm tình Đường Lăng rất tốt, nhắm mắt lại, hẳn là có ý nghĩ biến thái, âm thanh khàn khàn cùng phẫn khởi nói:

"Tôi muốn làm cái gì, cô ẽ biết nhanh thôi."

Tiếng nói vừa ngừng, hần liền xoay người sang chỗ khác, nhíu mày đứng sang bên cạnh chờ thật lâu sau mới dùng bộ mặt dữ tợn nói với A Thành:

"Còn lại giao cho cậu! Nhớ, nhất định phải thay tôi tiếp đãi cô ấy thật tốt, còn có tên kia bắt nhầm, tùy cậu xử lý!"

Chỉ một câu nói này, liền nói lên tình cảnh của bọn họ bây giờ. Người đàn ông cao lớn kia vui vẻ tuân lệnh. Tô Ca lại nhớ về khi hần có dự vọng cùng Trần Mặc ở toilet, trong ngực phát lạnh. Mở miệng:

"Đường Lăng! Chúng ta nói chuyện một chút!"

Đường Lăng dừng lại, quay đầu lại chăm chọc nhìn Tô Ca nhếch nhác:

"Cô muốn nói chuyện gì?!"

"Bỏ qua cho Trần Mặc, anh cứ xử tôi đi".

Trần Mặc vô tội, nếu như không phải cô nhờ cậu ta đưa đi toilet, thì cũng sẽ không liên lụy mà bị bắt. Đường Lăng nghe Tô Ca nói, cười ha hả giống như là nghe được truyện cười. Dừng cười, ánh mắt tàn nhẫn nhìn Tô Ca:

"Cho dù tôi không thả cậu ta, thì cô bây giờ cũng không phải là mặc cho tôi xử lý ư?"

Nói xong, hần đi đến bên cạnh thuộc hạ là người đàn ông trẻ tuổi nói: "Còn không nhanh ra tay?" Trên mặt người kia hưng phấn, tiến lên một bước bắt lấy Tô Ca, xé cổ áo cô. Vải áo rách hết, ngay cả đến áo ngực cũng bị hần cởi ra. Vì vậy một đôi tuyến trắng trơn nhẵn thẳng tắp liền lộ ra trước mặt mọi người.

Tô ca vội vàng cố gắng ôm lấy ngực, ngăn chặn ánh mắt tham lam của người đàn ông đáng khinh kia, sợ hãi. Cả tay chân đều che lấy đỉnh, Tô Ca thê lương kêu:

"Đường Lăng! Anh sẽ không được chết từ tế!"

"Vậy sao?" Đường Lăng chau mày "Cô không phải người đầu tiên nói như thế, những người từng nói thế trước đây, không một ai có thể sống sót."

Rồi lấy một cái bọc màu đen đặt ở bên giả gỗ ném cho Tô Ca, cười điên cuồng nói:

"Ai đùa giỡn tôi sẽ không có kết cục tốt đẹp! Hiện tại, để cho tôi xem một chút, sau khi xem được ảnh chụp phóng túng của người phụ nữ được mình chọn, nét mặt Tần Mặc Nhiên sẽ như thế nào! Muốn làm Tông Chủ? Hừ, nếu như không qua được cửa cuối cùng của "Thử", không hoàn thành được nhiệm vụ, anh ta cũng chỉ có thể xuống đất mà làm Tông Chủ!"

Nói xong bước nhanh ra ngoài. Tô Ca kinh ngạc nhìn cái bọc Đường Lăng vừa ném tới, miệng túi được mở, bên trong là một cái đầu của người đàn ông mà máu vẫn còn ngổ giọt. Tô Ca phản xạ có điều kiện đem đầu này hắt ra, quên cả che ngực mình.

Sợ hãi, sợ, sợ đến mức muốn thét chói tai. Nhưng bây giờ đến hơi sức để kêu lên cô cũng không có.

Người đàn ông kia cô đã gặp, chính là người đàn ông mắt vàng cô đã gặp tại Đường gia tối hôm đó, là anh cả của Đường Lăng. . . . Thế nhưng. . . Ra tay với cơ thể ruột của mình? Sao Đường Lăng có thể còn là con người được nữa?

Đường Lăng đi tới cửa, Sở Viêm vội vàng tiến lên đón.

"Như thế nào?" Âm thanh dè dặt không thể che giấu được khát vọng quyền thế

"Nếu thật như cậu nói, người phụ kia chính là nhược điểm duy nhất của Tần Mặc Nhiên, ván cờ này chúng ta chắc chắn thắng, không còn nghi ngờ gì nữa!"

Nghe vậy, sắc mặt Sở Viêm mới thả lỏng xuống. Ván này, cha nuôi cùng anh ta đem toàn bộ gia sản đặt cược vào Đường Lăng, Tần Mặc Nhiên, khi anh chưa hoàn thành được nhiệm vụ thì vẫn chưa là Tổng Chủ chân chính được

Tô Ca ngồi yên trên mặt đất, thần trí tán loạn dần dần hồi phục. Cô ngẩng đầu, phát hiện ra mình đang ở bên dưới đài cao ở hội trường. Mặt trên còn lưu lại vết máu của những người chết từ trước. Chỗ nguy hiểm nhất, chính là chỗ an toàn nhất, bọn họ giấu mình ở chỗ này, Tần Mặc Nhiên có thể tìm được không?

Trên đài cao là ánh đèn trắng mờ ảo, người đàn ông sắc mặt càng ngày càng dữ tợn đang từng bước đi đến phía cô, giống như ác quỷ tới từ địa ngục, mặt xanh rờn quỷ, cơ bản là không thể nói là người. Đàn ông cường tráng đi phía trước liền tháo ra miếng vải đang che người Tô Ca. Eo trắng như tuyết, bắp đùi thon dài, cứ như thể lộ hết trước mặt mọi người. Phía dưới ngọn đèn, lộ ra vẻ mê hoặc không thể nói nên lời. Người đàn ông vạm vỡ đi phía trước không nhận được lắm lắm một tiếng mà nhào tới.

"Chờ một chút! Gấp cái gì! Nhiệm vụ Đường thiếu gia còn chưa hoàn thành được! "

Người nói là A Thành, chỉ thấy bàn tay hấn vung lên, hai người đàn ông trẻ tuổi liền đem đến một cái lồng sách nhỏ nham nhở loang lổ! Người đàn ông xoay người kéo cổ tay Tô Ca, tiếp theo một tay xé nát quần áo Tô Ca, trên người chỉ còn cái quần lót, vì vậy, vốn chỉ có một chút che đậy, nay bại lộ trước mắt mọi người.

"Anh muốn làm gì!" Không nhận được thét chói tai, thần kinh Tô Ca căng thẳng tới cực điểm! Muốn cong người thì lại bị A Thành tát một cái. Sau đó A Thành dùng lực đẩy Tô Ca vào trong lồng sắt!

"Cô ngoan ngoãn vào trong đi! !" Trên người Tô Ca không có tí che đậy nào, da thịt non mềm đụng vào song sắt, gai sắt đâm vào da thịt, đau! Đau! Đau! Nửa mặt bên trái bị người này dùng mười phần sức lực tát đã sớm sưng lên. Vậy mà Tô Ca Nửa bên mặt trái thượng bị này sức lực mười phần một chưởng đã sớm đánh thật cao sưng lên. Nhưng phản ứng đầu tiên của Tô Ca chỉ là ngồi chồm hồm, tận lực dùng cánh tay bảo vệ da thịt, không bọn họ lại thấy càng nhiều da thịt.

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

"Cô ngoan ngoãn vào trong đi! !" Trên người Tô Ca không có tí che đậy nào, da thịt non mềm đụng vào song sắt, gai sắt đâm vào da thịt, đau! Đau! Đau! Nửa mặt bên trái bị người này dùng mười phần sức lực tát đã sớm sưng lên. Vậy mà Tô Ca Nửa bên mặt trái thượng bị này sức lực mười phần một chưởng đã sớm đánh thật cao sưng lên. Nhưng phản ứng đầu tiên của Tô Ca chỉ là ngồi chồm hồm, tận lực dùng cánh tay bảo vệ da thịt, không bọn họ lại thấy càng nhiều da thịt.

A Thành thấy thế, khước môi treo lên nụ cười dâm uế, lấy điện thoại di động dựa vào lồng chụp vài tấm hình, sau đó nói:

"Bắt đầu đi". Mấy tên đàn ông ở đây nghe thấy, bắt đầu cười thất lưng. Thân mình Tô Ca phát run, bên tai nghe A Thành nói:

"Các cậu xem lại đạo đức chính mình kia, phải từng người một! "

Bọn đàn ông kia nghe vậy liền nham nhở cười, cũng đang lúc này, ai cũng không có chú ý tới , Trần Mặc từ khi bị lôi vào đây vẫn đang nằm ở dưới đất đột nhiên đứng dậy, động tác nhanh nhẹn khác thường, chạy mấy bước vào trong lồng tre. Ôm lấy thân thể xích lỏa của Tô Ca, ở bên tai cô không ngừng nói:

"Bạch luyện, tôi sẽ cứu cô , mặc kệ như thế nào, nhất định phải sống! !" Sau đó liền dẽ thứ gì đó vào tay Tô Ca. Lạnh lẽo, lạnh như giờ phút này cô bị băng tuyết phủ kín mặt mũi. Tô Ca bất động, chỉ là lòng bàn tay cảm thật chặt vật kia.

Trần Mặc nói sẽ cứu cô. Nhưng cậu không phải là luôn biết là người khôn giữ mình sao? Trần Mặc, chỉ bằng sức lực của cậu, cậu muốn cứu tôi như thế nào?

Sau mọi chuyện, trong đầu Tô Ca giờ chỉ còn lại những hình ảnh đen trắng, cô nhớ người đàn ông cao lớn kia nói một câu "Tiểu tử đi ra", nhưng Trần Mặc vẫn bất động ôm lấy thân thể cô, cô nhớ mấy tên đàn ông cư xử như súc sinh, ra sức lấy chân đạp lồng sắt. Cô còn nhớ rõ, Trần Mặc đem áo khoác trên người cởi xuống khoác trên người cô, trên mặt bắt ngờ nở nụ cười nhẹ vô cùng kinh điển. Những tên đàn ông vừa nãy còn đang chửi bới, giờ lại chìm sâu vào nụ cười của cậu. Truyền tới bên tai là giọng nói khác với trong quá khứ của Trần Mặc, hình như mang theo mê hoặc : "Tôi tới thay cô ấy! "

Tay kéo xuống dưới, chiếc áo sơ mi cuối cùng được cởi ra khỏi thân thể, lộ ra da thịt thiếu niên bóng loáng khác thường, còn có xương quai xanh tinh xảo. Ở ánh đèn mờ mờ, mồ hôi lộ ra hơi thở dâm mị. Thánh khiết cùng tà ác, mâu thuẫn đan xen vào nhau, trực tiếp thu hút ánh mắt đàn ông kia. Những tên đàn ông kia hơi thở thô thiển lộ ra rõ ràng , mỗi người đều muốn đến cái vòng eo mảnh khảnh kia đặt dưới thân, hung hăng chà đạp. Thiếu niên này

làm bọn họ nổi lên thú tính.

Trần Mặc quay đầu, để lại một câu nói cho Tô Ca, rồi sau đó không quay đầu lại đi thẳng ra khỏi lồng. Người con trai ngày thương nhặt nhẻo, giờ lại quật cường, câu cuối cùng cậu nói với Tô Ca chính là:

"Thay tôi chăm sóc tốt cho em tôi". Trần Mặc, Trần Mặc, tại sao hôm nay cậu không hận tôi, ngược lại lại đem Trần Sinh phó thác cho tôi?

Thời điểm Trần Mặc ra khỏi lồng sắt, ánh mắt sung sướng phần khởi của lũ đàn ông kia đồ ngẫu như là dã thú. Tầm mắt của bọn họ tập trung lên người cậu, nóng bỏng như lửa, không ai còn nhớ trong lồng sắt còn một người phụ nữ lửa thể toàn bộ. Đây chính là sức quyến rũ từ bên trong của Hồng thư sinh ở Thiên Diễm.

Những tên này từng ngủ qua với vô số phụ nữ. Nhưng Trần Mặc là Hồng thư sinh, bọn họ chỉ là những tên đàn ông tiện bán thể lực, ngay cả sờ cũng không được chứ đừng nói là hôn. Nên giờ có cơ hội này. Bốn tên đàn ông, bốn đôi mắt đầy máu như chuẩn bị đánh nhau.

Nổi bật nhất Thiên Diễm, trước đây chỉ phục vụ loại người có tiền, nhưng giờ đây mình có thể hành động vui vẻ tùy ý, chẳng phải làm người ta kích động? A Thành một thanh đẩy ba tên đàn ông khác ra, nói:

"Tôi đi trước, các cậu chờ đi! Xem ta đâm chết cậu ta như thế nào!"

Lần trước làm được một nửa, liền bị Tô Ca xông vào, lần này nói gì hắn cũng muốn làm cho hết hứng! Trần Mặc đã sớm nằm trên mặt đất, hai chân sạng ra, cười bất cần, nói:

"Ai tới trước đều giống như nhau!" Hình như thái độ như vậy chọc giận A Thành. Cởi dây lưng xong, cả người cao lớn như vậy đè lên người Trần Mặc, cái vật xấu xí cứ thế thẳng tắp đâm vào người Trần Mặc. Trần Mặc nhắm mắt lại, những năm đầu đường xó chợ, cùng Trần Sinh nương tựa lẫn nhau đều hiện lên, trong đầu óc vẫn nghĩ là:

"Dù sao tôi đã rất bản rồi, bản hơn nữa cũng không sao. Nhưng Bạch Luyện, cô vẫn còn trong sạch, hi vọng Trần Mặc Nhiên sẽ tới đúng lúc, có thể cứu cô, tôi chỉ có thể cố gắng kéo dài thời gian".

Tô Ca ôm chặt đầu, không dám nhìn, không dám nghe, vậy mà âm thanh như có như không của tên đàn ông chà đạp thiếu niên kia, không có tí trở ngại nào cứ ở trong tai cô. Móng tay đâm chặt vào da thịt, máu tươi chảy ra. Tô Ca ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng dị thường nhìn vào người trước mặt.

Đau! Cô lại mở mắt thật lớn, trong không gian phản chiếu hai bóng dáng đang chuyển động. Tiếng kêu trần trọc thống khổ thuộc về Trần Mặc. Phía trên đang ra sức chuyển động, là sức sinh. Một, hai, ba! Tổng cộng bốn tên đàn ông!

Ánh mắt Tô Ca chăm chú nhìn vào bốn sống lưng không ngừng bập bênh kích thích. Cô phải nhớ rõ bộ dáng bọn họ, rồi sau đó giết! Một dao lại một dao! Nhất định phải giết chết hết bọn họ!!!

Bên tai mang lên không biết bao nhiêu tiếng gầm nhẹ sáng khoái của đàn ông. Một người đàn ông nhện đến khó chịu, khỏe mắt nhìn đến Tô Ca muốn đi đến. Trần Mặc miễn cưỡng làm các loại động tác, mặt đã trắng bệch nhưng vẫn cười mỉa nói:

"Còn muốn.... tôi vẫn còn muốn!"

"Tiểu tiện nhân! Cậu đây là cảm thấy ta không thỏa mãn được cậu!" Tên đàn ông trên người tấn công càng mạnh hơn. Nhanh chóng rút ra đâm vào mấy cái, rồi bắn ra, ngã xuống. Trần Mặc dùng dằng đứng dậy, người không còn hơi sức gì kéo lấy đuôi một người, mắt hí lại quyến rũ nói:

"Mau lại đây, thương thức tôi". Tên đàn ông tà dâm cười hắc hắc, lão Nhị vẫn chưa thông suốt lại vui đầu vào làm việc. Tô Ca hết sức căn giận. Máu chảy ra, mặt đầy máu đỏ, tay chân cứng ngắc, nhưng cô không phát ra một âm thanh nào. Trần Mặc. . . Trần Mặc. . . Trần Mặc! ! Cậu nhất định phải còn sống. Trần Mặc Nhiên! Anh ở đâu, anh mau tới đi! Mau tới đi!

Con hẻm phía Đông. Trần Mặc Nhiên mặc áo đen, trong tay cầm một đầu người đang rỉ máu, đem vứt vào túi đen mà Hiên Mộc đã chuẩn bị trước. Vô vai Hiên Mộc, âm thanh trầm thấp nói:

"Tô Ca ở bên kia như nào rồi?!"

Hiên Mộc trầm giọng nói: "Máy cảm ứng Huyết ngọc báo tin về, trừ cảm xúc thay đổi cực kỳ lớn, hơi thở sinh mệnh vẫn bình thường."

"Vị trí cụ thể ở đâu?"

"Địa cung!" Nghe vậy, Trần Mặc Nhiên đem đầu người đưa cho Hiên Mộc, nói:

"Anh thay tôi đem đầu người giao cho Các lão! Tôi đi cứu Tô Ca!"

"Nhưng. ." Hiên Mộc nhìn vào cánh tay trái đang rỉ máu của Trần Mặc Nhiên. "Cánh tay trái của anh bị trúng đạn, xương sườn lại bị thương, phải đi thay thuốc băng bó bây giờ, nếu không, về sau không biết còn có thể cầm súng được không. Huống hồ nếu anh không tự mình đi giao nộp đầu người, hội trọng tài bên kia chắc chắn sẽ có chút bài trừ! Không bằng anh đi giao cho Các lão rồi băng bó, tôi đi cứu Tô Ca?"

"Tôi không nghĩ được nhiều như vậy! Trước kia vì muốn mê hoặc Đường Lăng, làm cho Tô Ca ở bên người hắn, vì vậy tôi mới phân tâm không thể

hoàn thành nhiệm vụ giả kia, làm cho cô ấy làm mờ. Hiện tại, tôi nhất định phải đi cứu cô ấy! Tôi có thể thấy được cô ấy rất cần tôi!"

"Như vậy, nhanh đi đi!" Hiên Mộc khẽ cúi đầu nói. Tần Mặc Nhiên nghe thấy thế, thân mình vội vàng biến mất trong màn đen!

Lâu như đã đi qua một thế kỷ, Tô Ca từ trong cảm xúc cuồng loạn như ma quỷ tỉnh lại, bên tai không hề nghe thấy âm thanh của Trần Mặc nữa, dù là tiếng hít thở rất nhỏ cũng không có. Tô Ca nắm chặt tay, đụng phải vật mà Trần Mặc đã đưa cho cô lúc trước, phát ra "Tách" một tiếng.

Có người đàn ông ở dưới đất tỉnh dậy, ngẩng đầu chạy bốn tìm kiếm bốn phía, sau đó nhìn thấy Tô Ca đang trong lồng, thân thể co ro. Không nhìn được liếm môi, hương vị của tiểu tử kia thật là mê hồn! Nơi đó thật chặt, thiếu chút nữa lão Nhị của hắn kẹp đứt. Vẫn chưa được thỏa mãn, tiểu tử kia cũng quá yếu! Thế nhưng bị đâm chết rồi! Nhưng ở đây còn có một người. Nghĩ đến ăn xong món điểm tâm ngọt thì thật là tởm.

Bàn tay túm lấy tóc Tô Ca kéo cô ra ngoài. Tô Ca tròn to hai mắt. Nhìn người nằm dưới đất, trên người đầy những vết bầm tím dữ tợn, nhưng một hơi thở cũng không có. Khuôn mặt trắng bệch hiện lên nụ cười quỷ dị. Trần Mặc bị đùa giỡn cho đến chết, hiện tại chắc đến lượt mình.

Tô Ca an tĩnh nằm xuống đất. Nhìn ánh đèn mờ ở bên trên, không tiếng động nở ra nụ cười như là bị điên. Nụ cười kia cứ thế mở rộng, lan đến toàn bộ khuôn mặt.

"Cô cười cái gì! Đồ lăng lợ!"

Tên đàn ông thấy thế, tát mạnh Tô Ca một cái, mặt Tô Ca lệch về một phía, khóe môi chảy máu. Mắt trống rỗng, máu đỏ thẫm, tái nhợt cười. Nhìn như quỷ khiến tên đàn ông kia run lên. Tên đó hùng hổ đứng dậy, không có hứng thú.

Tần Mặc Nhiên đi tới Địa Cung. Vén màn lụa mỏng đi vào, thấy chính là hình ảnh làm cho tim hắn nứt ra. Tô Ca giống như búp bê vải xích lửa nằm người đất, một tên đàn ông trần truồng đang trên người nàng bò dậy. Bên cạnh còn có ba tên đàn ông trần truồng, trên mặt đều là dấu uế nụ cười.

Tô Ca mê mẩn, hình như là Tần Mặc Nhiên tới. Cô không biết là anh dùng thân thủ nhanh nhẹn như thế nào giải quyết bốn tên kia, cô chỉ biết là anh đi tới thận trọng ôm lấy cô. Tay trái như đang chết lặng bỗng dưng tát anh "Chết" một cái. Cố gắng mở to mắt, cô mỉm cười

"Tần Mặc Nhiên, anh cuối cùng cũng tới."

"Ừ, Tiểu Cách Cách, anh tới rồi".

Tô Ca cười càng ngày càng lớn, rồi sau đó sờ vào bên hông của anh, cô nhớ hông anh có súng. Cô muốn cầm súng! Cô muốn tự tay bắn chết đám súc sinh kia! Để cho tất cả bọn họ đi theo Trần Mặc.

Vậy mà. . . còn chưa sờ tới. Đầu rũ xuống, cô liền ngất đi.

Tô Ca tỉnh dậy lần nữa phát hiện mình đang nằm ở trên giường mềm mại sạch sẽ. Vừa mở mắt, cô liền nhìn thấy Tần Mặc Nhiên, anh đưa lưng về phía cô đang nói chuyện với một người phụ nữ trung niên mặc áo trắng dài. Thần trí khôi phục lại, cô liền nghe thấy:

"Đã kiểm tra kỹ càng cho cô ấy, trừ trên người có những vết thương ra, thì là não bị kích động nghiêm trọng, cần tĩnh dưỡng, may là màng phụ nữ còn nguyên vẹn, cô ấy vẫn còn là xử nữ"

"Điều này sao có thể!" Tô Ca nghe thấy đây là âm thanh của Tường Quang. Cô phát hiện ra trong này không chỉ có ba người, mà còn có cả Tường Quang và Hiên Mộc

"Mấy người đi ra ngoài trước đi!" Tần Mặc Nhiên thản nhiên nói. Hai người cùng bác sĩ thức thối đi ra ngoài. Tần Mặc Nhiên đóng kỹ cửa, trở lại bên giường, động tác nhẹ nhàng ôm lấy Tô Ca, con người ngày thường xa cách, giờ đây tha thiết nhìn cô:

"Tiểu Cách Cách. Tất cả đều đã qua."

Tô Ca không nói gì, yên lặng nằm trong ngực anh, giống như búp bê vải, hoàn toàn không có sinh khí. Ánh mắt trống rỗng, sắc mặt bình tĩnh.

Tay Tần Mặc Nhiên run khẽ, nắm thật chặt cổ tay Tô Ca. Trong giọng nói có chút trầm thấp bi thống, âm thanh trong quá khứ trầm thấp, giờ thêm chút run rẩy.

"Tô Ca, anh ở đây, đang nói chuyện với em đó! Em nói gì đi!" .

Tô Ca ngơ ngác nhìn anh, nhìn người đàn ông trước mắt mà mình rất yêu! Cô nghĩ tới Trần Mặc nằm trên mặt đất, thân thể dần dần lạnh đi. Nghĩ tới thân thể trắng tuyết kia đầy vết thâm tím, nghĩ tới trước khi Trần Mặc đi ra khỏi lồng kia để lại cho cô nụ cười tuyệt đẹp ấy.

Cô khẽ mở miệng, tầm mắt nhìn Tần Mặc Nhiên nhưng cứ như nhìn vào hư vô, chỉ còn lại một mảnh mờ mịt cùng trống rỗng.

"Tiểu Cách Cách, nhìn anh! ! !"

Tần Mặc Nhiên lắc lắc cổ Tô Ca để cô đối diện mình, nhưng mặc kệ anh động chạm như thế nào, cặp mắt dần dần khô cạn kia, cũng không có hình bóng anh trong đó.

Anh cúi xuống, môi phủ lên môi cô, oán hận cắn cắn môi Tô Ca như trừng phạt, trần trọc ma sát thật lâu, Tô Ca cuối cùng cũng có phản ứng. Cô đẩy anh ra, mở miệng nói câu đầu tiên:

"Em muốn đi tắm" . Cô muốn xóa sạch hết những ánh mắt không sạch sẽ cùng với lo lắng.

Tần Mặc Nhiên nghe vậy thờ phào một hơi, cánh tay dài ôm chặt Tô Ca, bế cô đến phòng tắm, mở nước chảy mạnh nhất, Tô Ca hung hăng chà mặt. Nước nóng đụng tới mặt làm sưng đỏ hai gò má, đau! Cũng là càng thêm chân thật, ít nhất, so với hôm trước, những thứ kia dường như thực tế hơn nhiều. "Đi ra ngoài" Tô Ca nhìn Tần Mặc Nhiên lạnh lùng nói.

Nhưng Tần Mặc Nhiên vẫn đứng yên, không hề động đậy. Cái bộ dạng lúc này của tiểu Cách Cách, làm sao anh có thể dời đi? Tô Ca thấy thế ngồi bệt xuống mặt đất, mặc kệ cho nước xả vào người, cũng không thể phát ra âm thanh nào. Tần Mặc Nhiên ngồi xổm xuống, đem Tô Ca ôm vào ngực, giữa lòng mây đều là đau xót. Bàn tay vô nhẹ sông lưng Tô Ca, nói:

"Ngoan, khó chịu thì khóc ra đi!"

Tô Ca nằm tựa vào ngực Tần Mặc Nhiên, đầu tiên không phát ra tiếng động, về sau gào thét như con thú bị thương. Rồi đến cuối cùng khóc lớn. Tần Mặc Nhiên! Tại sao cuối cùng anh lại tới! Sao không để cho em chết đi!!!

Tần Mặc Nhưng ôm chặt Tô Ca, khi Tô Ca thở không ra hơi thì khẽ vỗ lưng cho cô, ánh mắt lại càng đau lòng. Tiểu Cách Cách, bảo bối của anh đã mất nay tìm lại được, anh làm sao có thể nỡ cho cô có một chút thương tâm nào?

Lại không tiếng động khóc thảm. Tô Ca khoanh tay ôm mình thật chặt. Nhưng trong lòng cô cũng có Tô Ca khác đang bay trên không trung nhìn cô, tràn đầy khinh bỉ:

"Khóc! Cô cũng chỉ biết khóc mà thôi! Nếu như không phải chỉ vì cô, Trần Mặc làm sao phải chết? Nếu như không phải người ngu dốt này! Người thiếu niên tốt như thế sao lại phải chết thảm! ? Cô là người phụ nữ ích kỷ! ! Chết trăm lần cũng không đủ! Sao người không chết luôn đi! Tại sao không chết đi! "

Trong đầu, một Tô Ca khác cũng lên tiếng, chậm rãi kiên định:

"Không! Tôi không thể chết! Tôi đồng ý với Trần Mặc! Tôi sẽ chăm sóc cho Trần Sinh, tôi sẽ mang cậu ấy đi!"

Cho nên cô không thể chết, chết mới là không đúng.

Trần Mặc.

Tô Ca mở mắt lần nữa, nhìn thấy đôi mắt đầy tơ máu của Tần Mặc Nhiên thì khẽ mỉm cười. Nâng cao cổ, khiến nước chảy xuống xương quai xanh tinh xảo, rồi đến hai ngọn núi cao thẳng quyền rũ. Cô cười nhìn Tần Mặc Nhiên. Chưa khi nào lại xinh đẹp quyền rũ như vậy

Đôi môi sưng mọng bị thương nhẹ hé mở, phả hơi vào lỗ tai Tần Mặc Nhiên:

"Tần Mặc Nhiên, em thích anh!"

"Anh biết" Giọng nói Tần Mặc Nhiên khàn đục, mang theo một chút đau đớn. Anh biết, từ thật lâu về trước, có thiếu nữ một thân mặc váy trắng đứng trước mặt anh đỏ mặt là anh đã biết rồi.

"Như vậy anh muốn em đi!"

Tần Mặc Nhiên bất động, thân hình thẳng tắp giống như cây tùng. Thân thể Tô Ca như con rắn dính lên người. Đôi mắt xinh đẹp quyền rũ liếc nhìn, nói:

"Muốn em, chính là coi trọng em, em muốn anh ở bên trên em! Làm sao anh bất động? Vì bộ dáng em bây giờ dọa anh? Vì anh không có hứng thú với em?"

Tần Mặc Nhiên, anh cũng biết, khi bàn tay bẩn thỉu của tên đàn ông kia chạm vào em thì em đã hối hận, hối hận tại sao không đem thân thể trong sạch này cho anh

Tần Mặc Nhiên, khi anh nghe thấy em vẫn còn là xử nữ, có phải anh cũng thờ phào nhẹ nhõm? Đàn ông các người chính là như vậy, không động vào đồ bẩn. Hiện tại biết em còn nguyên vẹn, vì sao vẫn không chạm vào em ? Chẳng lẽ anh ghét bỏ em đã bị đám súc sinh kia nhìn thấy hết? Hay là."

"Câm mồm!" Tần Mặc Nhiên gầm nhẹ một tiếng, đôi môi mòng che thật chặt đôi môi cô, đồng thời bàn tay vuốt ve nơi tròn mềm kia. Anh không thể nghe được cô nói ghét bỏ !. Người bị ghét bỏ, nên là anh không phải sao?

Thân mình Tô Ca dịch sát vào Tần Mặc Nhiên, ngực cọ cọ vào người anh. Những đường cong mềm mại dán lên người anh, như một con rắn vuốt ve thân thể anh. Miệng vô thức phát ra tiếng ngâm. Môi Tần Mặc Nhiên đi xuống, ở trên xương quai xanh để lại nụ hôn. Tiếp theo đi xuống đôi tuyết trắng đẹp đẽ trơn bóng, lưu luyến không muốn rời đi.

Thân thể Tô Ca cong lên, chân trái giơ lên hông anh ma sát, đồng thời hai bàn tay nhỏ bé phối hợp cỡi quần dài của Tần Mặc Nhiên. Lão nhị trưởng bông cứ như thể hiện lên trước mắt Tô Ca. Không có nửa phần do dự. Tô Ca cúi đầu muốn dùng môi bao quanh nó, vội vã muốn đem thứ gì đó đi vào

chính mình.

Bàn tay to của Tần Mặc Nhiên nhắc cô lên. Môi mỏng giăng co ở trên bờ môi của cô, tí mĩ hút vào. Hai bàn tay cũng không nhàn rỗi. Trục tiếp còi quần lót, vật đang dâng cao liền bắn ra. Ánh mắt Tô Ca hiện lên hưng phấn.

Anh ôm chặt Tô Ca, hai thân thể dính sát vào nhau gió thổi không lọt, căn bản là không phân rõ được ai với ai. Lão Nhị Tần gia thô cứng ma sát, va chạm bên ngoài chỗ mềm mại, nhưng lại không đi vào. Tô Ca ngược đầu. Răng cắn lên môi Tần Mặc Nhiên như trừng phạt, đồng thời nâng cao chân, để cho chỗ tư mật hoàn toàn hiện ra trong phạm vi của tiểu Mặc Nhiên, cắn xé, ma sát, đè ép. Tô Ca cảm giác toàn bộ người mình như là đồng lửa nhào vào Tần Mặc Nhiên, muốn nhìn thấy anh điên cuồng vì mình, muốn anh và mình thiêu đốt thành tro tàn.

Tần Mặc Nhiên kéo đôi tay không an phận bên hông ra, đồng thời bàn tay đi xuống dưới nụ hoa dò xét, hơi ẩm, lại chặt khít, nhỏ bé, căn bản không đủ để dung nạp dục vọng của anh.

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chúng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Tô ca uốn éo người cố gắng nghênh đón anh, nhưng Tần Mặc Nhiên không biết làm sao vẫn ở bên ngoài không đi vào.

"Tần. . . Tần Mặc Nhiên". Cô ngừng đầu, ánh mắt như con thú con khát vọng nhìn anh! Tần Mặc Nhiên động tâm, mắt thâm sâu như mực, dục vọng đã sớm căng thẳng không khống chế được cứ vậy đâm vào Tô Ca, đẩy mạnh vào vách tường. Cái cứng rắn kia của anh bị bao bọc thật chặt. Đau! Một cảm giác xé rách đau đớn, nước mắt Tô Ca không khống chế được mà rơi xuống, nhưng tay của cô cũng không chậm trễ mà ôm lấy cổ Tần Mặc Nhiên, cả người trần truồng căng thẳng ôm sát lấy anh.

Cặp chân thon dài mở lớn vòng qua thắt lưng anh, ngón chân cũng vì đau đớn mà co lại. Nhưng thân mình Tô Ca vẫn thẳng tắp như cũ nghênh đón anh, dục vọng cùng đau đớn một chỗ làm lộ ra vẻ mặt vô cùng kiều mị, rơi vào ánh mắt Tần Mặc Nhiên quả thật là hấp dẫn không thể chống cự. Phần thân của anh một nửa ở trong, nhưng một nửa lại ở ngoài, chỉ vì lối vào chưa mở ra vẫn còn quá mức nhỏ hẹp. Căn bản không đủ để dung nạp anh.

Trán Tần Mặc Nhiên xuất hiện mồ hôi, từng té bào trong thân thể đều kêu gào ham muốn hung hăng đi vào. Thế nhưng anh cưỡng chế nó xuống. Hai cánh tay rắn chắc ôm chặt Tô Ca, chặt giống như muốn Tô Ca đang rõ ràng ở đây hòa vào xương tủy của chính mình.

Qua một lúc lâu, cho đến khi cảm thấy địa phương kia có chất lỏng trơn trượt chảy ra, xác định được cô đã thích ứng, có thể chịu đựng toàn bộ dục vọng của anh, Tần Mặc Nhiên dò xét đưa vào thêm vài phần.

"Ư. . . A!" Miệng Tô Ca vô thức ngâm nga. Trong âm thanh cất giấu rất nhiều khổ sở, nhưng lúc sau, lại lộ ra sự vui thích không nói ra được. Cơ thể Tần Mặc Nhiên chấn động, không chịu nổi sự hấp dẫn như thế, thân thể khẽ cử động uyển chuyển xuống phía dưới. Đồng thời hung hăng đâm vào bên trong.

"A. Ư, nhẹ. . . Nhẹ một chút. . ."

Dục vọng trong mắt Tần Mặc Nhiên lan ra vô biên vô hạn. Bàn tay nắm chặt hông Tô Ca. Làm cho vật đó rời khỏi vài phần, rồi sau đó đẩy mạnh eo đi vào bên trong. Đồng thời cúi đầu, tinh tế thân mật hôn trán, mi tâm, cánh mũi, cuối cùng chính là đôi môi đỏ mọng anh đã mơ ước từ lâu.

Động tác không dừng lại. Ở trong động dò xét một lúc rồi lại tiến vào. Dần dần, thấy được Tô Ca đã thả lỏng, không còn chặt chẽ, anh mới từ từ tăng nhanh tiết tấu. Bàn tay nâng chân trắng nõn của Tô Ca lên, đồng thời đâm mạnh vào, lại thăm dò. Chính là đem chín cặn một sâu phát huy đến cực hạn.

Khỏe môi Tô Ca phát ra tiếng rên rĩ, cả người giống như là một chiếc thuyền lá theo động tác của anh mà chìm chìm nổi nổi, ý thức dần dần tan rã. Mặc dù vẫn có cảm giác đau đớn, cô vẫn kìm sát thân mình nghênh đón anh. Giống như là vừa bắt đầu, cô rõ ràng biết đi về phía anh sẽ có đau đớn, nhưng cô vẫn lựa chọn dù bị đau đớn cũng muốn đến gần anh, giống như là bướm bướm bay đập lửa. .

Tần Mặc Nhiên cử động một phần, Tô Ca cũng cảm giác khổ sở một phần. Nhưng trong khổ sở lại có vui thích cực hạn. Tiếng thờ thò kịch của đàn ông, cùng tiếng ngâm mãnh mãnh của phụ nữ, cả trong phòng đều là hơi thở tình ái. Rốt cuộc, Tô Ca cảm thấy mình đã bị giầy vò qua vài lần, Tần Mặc Nhiên có ý niệm tà ác, rút ra đưa vào kịch liệt. Rồi sau đó, mẫn mẫn kích tình mãnh liệt lấp đầy trong hang động của Tô Ca.

Thân thể kề nhau, hai người thật lâu cũng không cử động. Cho đến khi Tô Ca hơi cử động phía bên dưới đau xót. Tần Mặc Nhiên lại phản ứng. Hai cánh tay ôm lấy cô, mở nước để tắm rửa rồi mới ôm Tô Ca trở về giường lớn.

Tô ca nằm nghiêng ở bên trong, đưa lưng về phía Tần Mặc nhiên. Sau khi kích tình chấm dứt, cô cũng chưa nhìn anh lấy một cái, cũng không có nói câu nào với anh. Tần Mặc nhưng Nhiên cũng không buồn, chỉ là cánh tay vẫn là đặt trên hông của Tô Ca.

Hơi ngứa. Tô Ca khẽ hé mắt, lúc này mới thấy trên cánh tay trái của Tần Mặc Nhiên máu thịt be bết. Da rớt, hơn nữa mới vừa rồi ngâm nước, vết thương bị ngâm đến trắng bệch. Thế nhưng người đàn ông này từ lúc này đến bây giờ cũng không hừ một tiếng, hoàn toàn không coi vết thương này là sự việc cần để ý. Thôi, nếu chính anh còn không để ý, vì sao cô lại phải để ý cho anh? Huống chi cô còn không biết mình là gì của anh?

Tô ca nhắm hai mắt lại muốn ngủ. Vậy mà suốt đêm cứ mơ màng, Tần Mặc Nhiên tay lại đem nhấc chân của cô lên, từ phía sau tiến vào nhiều lần, mỗi một lần đều là thân thể mềm nhũn của cô cố gắng ngheh đón anh. Anh không quan tâm đến vết thương. Cô không thèm nghĩ nữa, bị uất ức rồi khuat nhục, giống như đây là ngày tận thế. Liều chết triền miên.

Sáng sớm ngày thứ hai, Tô Ca tỉnh dậy, Tần Mặc Nhiên vẫn còn đang ngủ. Nhìn người đàn ông này cho dù là đang ngủ thì mặt mày cũng vẫn nghiêm túc. Tô ca yếu ớt cười. Nhìn lại trên người những vết thâm tím kia thì mặt chuyển thành dữ tợn.

Cô nhớ đến Trần Mặc. Trần Mặc, nếu như cậu biết ta chỉ là người phụ nữ vì thoát khỏi bóng ma tâm lý về cái chết của cậu mà dựa vào kích tình, thoát khỏi hình ảnh làm cho lòng người đau đớn kia, cậu vẫn cứu ta sao?

"Đang suy nghĩ gì?" Là giọng nói của Tần Mặc Nhiên, khàn khàn trầm thấp, lại mang theo âm thanh ngái ngủ hấp dẫn, theo sau là một chút yêu thương mơ màng. Tô ca nhẹ vỗ mặt, gương mặt bị sưng lên đã hồi phục không ít. Cô quay đầu, lạnh nhạt nhìn anh, nói:

"Tần Mặc Nhiên, em muốn mang Trần Mặc đi."

Mang Trần Mặc đi? Tần Mặc Nhiên nghe thấy thế mắt tối đi. Bàn tay kéo vòng eo mảnh khảnh của Tô Ca, mắt sáng thẳng tắp chăm chú nhìn vào ánh mắt của cô, không bỏ sót một biểu tình nào, nói:

"Ý của em là, em rời khỏi anh?"

Người phụ nữ tối hôm qua vẫn ở dưới thân anh uyển chuyển rên rỉ, nay muốn rời khỏi anh sao? Cô coi anh là gì? Tô ca nghe thấy thế, nhẹ nâng mày, ngược đầu mỉm cười nói:

"Tần Mặc Nhiên, em cho tới bây giờ cũng chưa từng là của anh, làm sao có thể rời khỏi anh như anh nói?"

Coi như không phải là vì mình, nhưng vì Trần Sinh, tất nhiên là cô muốn rời đi. Cô nhớ người em trai của Trần Mặc, thiếu niên trắng trẻo ngọc ngà, chỉ dám len lén đứng sau anh trai nhìn cô. Từ nay về sau, cô sẽ là người thân duy nhất của cậu, cô muốn đưa cậu ấy đi để cậu ấy có thể có cuộc sống của người bình thường. Về Tần Mặc Nhiên, hai người cũng chỉ có thể quên nhau đi mà thôi

Tác giả có lời muốn nói: Minh nên quát mình mấy cái, Ta lười biếng, Ta đáng bị đánh. . Nhưng. . Thật sự rất buồn ngủ a. . . Vì vậy ta đành bỏ đi đây ~~~. . . .

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Rời đi? Nghĩa là sẽ không bao giờ gặp lại nữa sao? Không! Anh không cho phép! Tần Mặc Nhiên giơ đôi bàn tay to kéo Tô Ca lại, ôm cả người cô vào lòng. Trán anh chạm vào mi tâm cô, đôi mắt đen thẫm nhìn thẳng ánh mắt của Tô Ca, để cô có thể nhìn rõ hình ảnh mình trong đôi mắt anh.

"Anh không cho phép! !"

Đôi mắt Tô Ca rũ xuống, hơi bất đắc dĩ nhìn ánh mắt kiên định của người đàn ông trước mặt. Cô nở nụ cười nhạt:

"Tần Mặc Nhiên, anh dựa vào cái gì mà không cho phép hả ? Tôi không phải vật sở hữu của anh. Chẳng qua là vì thế lực của mình, anh tiện tay mang tới một người để làm mối nhữ, dùng xong rồi thì tiện tay ném đi thôi."

Tần Mặc Nhiên nghe cô nói, bàn tay đang đặt bên hông nắm chặt eo cô, khuôn mặt nhấn lại thâm trầm như mực. Anh vừa định mở miệng, liền bị Tô Ca lấy tay bịt kín. Cô không muốn những lời anh sắp nói sẽ làm dao động quyết tâm của mình. Nụ cười trên mặt càng trong trẻo lạnh lùng hơn:

"Tần Mặc Nhiên, hai lần, hai lần đều như vậy. Lần này may mắn có Trần Mặc cứu tôi, lần sau thì sao? Lần sau tôi biết trông cậy vào ai?"

"Sẽ không! Tiểu Cách Cách! Tin anh, đây tuyệt đối là một lần cuối cùng!" .

"Vậy ư?" Tô Ca nhẹ giọng cất tiếng, nhìn chằm chằm Tần Mặc Nhiên, vẻ đau xót tràn đầy trong đôi mắt, khẽ cười. Cô giãy khỏi vòng tay của người đàn ông, học cách Tần Mặc Nhiên vẫn luôn làm với mình, đặt một nụ hôn lạnh như băng lên trán anh rồi mới nói:

"Sẽ không, đến khi nào tôi chết, đó mới là lần cuối cùng."

Đã đến nước này, anh còn có thể nói gì? Tần Mặc Nhiên thất vọng buông tay. Anh cúi thấp đầu, không nhìn cô nữa, chỉ cất giọng khàn khàn, nói nhỏ như nói với không khí:

"Đi luôn bây giờ à?"

"Đúng vậy." Giọng nói của Tô Ca chưa bao giờ kiên quyết như lúc này.

Bàn tay Tần Mặc Nhiên xiết chặt, rồi cuối cùng cũng buông lỏng xuống. Hiên Mộc nói rất đúng, bây giờ giữ cô ở bên người là một hành động rất không lí trí. Hơn nữa, cái chết của Trần Mặc đã để lại trong lòng cô một bóng ma khó có thể tiêu tan. Để cho cô rời khỏi anh, yên tĩnh một thời gian, khôi phục cuộc sống của người bình thường cũng tốt.

Có điều để cô rời đi lúc này cũng không có nghĩa là anh sẽ buông tha cô! Đợi đến khi anh có thể hoàn toàn khống chế các thể lực hỗn loạn bên trong "Sát", anh nhất định sẽ đón cô quay về. Nếu như là trước đây, anh còn có thể sẽ buông tay, sẽ nghĩ cách để xóa sạch dấu vết giữa hai người, nhưng trải qua đêm qua, giờ đây bắt anh buông tay, là điều tuyệt đối không thể. Tô Ca là người phụ nữ duy nhất Tần Mặc Nhiên anh thừa nhận!

"Mặc quần áo vào trước, ăn sáng xong anh đưa em đi". Giọng Tần Mặc Nhiên lại khôi phục sự trầm thấp trước sau như một. Anh ngẩng đầu lên, ánh mắt lướt qua khuôn mặt tinh tế của Tô Ca, không muốn bỏ sót bất kỳ một chỗ nào. Lần này chia cách, có lẽ cũng ít nhất nửa năm không được gặp, anh muốn nhìn thật kĩ hình bóng của cô, muốn khắc sâu hình bóng cô vào trong lòng mình.

Tô Ca nghe vậy, sắc mặt thoáng qua một tia buồn bã, rồi lại nhanh chóng khôi phục dáng vẻ tươi cười để lộ ra má lúm đồng tiền.

"Cám ơn, có điều trước đó, anh còn phải sắp xếp ba việc cho tôi. Một, tôi muốn thấy bốn kẻ súc vật kia. Hai, dẫn tôi đi gặp Trần Sinh. Ba, làm phiền anh đi mua cho tôi một hộp thuốc tránh thai".

Nghe được ba chữ "Thuốc tránh thai", khuôn mặt vốn lạnh lùng cứng rắn của Tần Mặc Nhiên lập tức đen lại. Cô phải uống thuốc, có nghĩa là chuyện tới qua. . . . Bọn họ đáng lẽ có thể có con, thế nhưng cô lại không muốn! Cô. . . Không cần đứa con của bọn họ!

Sương mù bao phủ trong đôi mắt của Tần Mặc Nhiên, nhưng một giây đồng hồ sau, bờ môi chỉ đành nở nụ cười khổ. Không thể không thừa nhận, hết thấy những việc này, kì thực đều do chính anh tạo thành. Tần Mặc Nhiên à, khi mày trở mặt nhìn cô bị bắt đi, chẳng phải đã dự liệu được mọi chuyện sau này rồi sao? Vậy bây giờ mày đang tức giận cái gì? Mày có tư cách tức giận ư?

"Tôi đi sắp xếp." Không có dừng khí nhìn Tô Ca thêm một cái, Tần Mặc Nhiên nhặt bộ quần áo dưới đất lên, rồi sau đó tay cầm áo khoác, thân thể cứ để trần như vậy đi ra cửa.

Nửa giờ sau, Tô Ca mặc một bộ váy dài có viền trắng, chân mang đôi giày sáu cen-ti-mét, đi theo sau Tần Mặc Nhiên tới một nơi u tối. Đường như không có mấy ánh sáng có thể chiếu vào gian phòng cũ nát này. Trong phòng là một người vóc dáng chắc nịch, ánh mắt sáng ngời nghênh đón người đàn ông dẫn đầu.

"Người đâu?". Giọng của Tần Mặc Nhiên không giận mà uy.

"Lão đại, ở bên trong!". Tô Ca nghe vậy, không chờ Tần Mặc Nhiên lên tiếng, lách người đi vào. Bên trong có bốn người đàn ông, giờ phút này đang nằm trên đất như chó. Quần áo trên người đều đã rách tả tơi thành vài vụn, trên người đầy những vết roi đỏ thẫm. Da tróc thịt bong, máu thịt lẫn lộn, ngay cả trên mặt cũng chằng chịt vết roi. Xem ra, trước đó thuộc hạ của Tần Mặc Nhiên đã tiếp đãi bọn họ thật tốt một phen.

Tô Ca liếc một cái liền nhận ra A Thành trong bốn người. Lúc này anh ta đang lùi người liên tiếp lại sau, tận lực thu người lại, muốn dùng thân thể ba người kia ngăn cản tầm mắt Tô Ca. Không ngờ hành động này vốn chỉ uống công. Tô Ca khẽ nâng chân trái, đôi giày cao sáu cen-ti-mét bước qua mấy người kia, đi tới trước mặt hắn. Sắc mặt hơi hột, giọng nói lạnh như băng vang lên:

"Chính là hắn rồi!"

Thân thể A Thành không khống chế được bắt đầu phát run. Trong tiềm thức hắn đã nhận ra ngày hôm nay sẽ vô cùng nguy hiểm, nhưng cũng không biết làm cách nào thoát được. Tô Ca nâng chân, dường như đang suy tư điều gì đó. Một giây kế tiếp, trong lúc mọi người còn đang ngơ ngác, cô chuyển bước hung hăng dẫm lên hạ bộ của A Thành!

"A! ! ! !" Chỉ nghe một tiếng kêu tê tâm liệt phế vang lên, cơ thể A Thành lập tức cong lại, hai tay cố giãy mong thoát khỏi chân Tô Ca, thế nhưng đôi tay nặng nề căn bản lại biến thành trở ngại cho hành động của hắn. Ba người còn lại nhìn Tô Ca với sắc mặt đầy kinh sợ, muốn mở miệng, lại cảm giác cổ họng giống như là bị thứ gì đó bóp chặt, căn bản không thể thốt ra được bất cứ âm thanh nào.

Chân của Tô Ca vẫn giẫm ở cái vị trí kia, thân thể hơi nghiêng gần như là dồn tất cả sức lực trên người vào đó. Một lúc lâu sau, tiếng kêu của A Thành từ cao vút lúc ban đầu dần biến thành thống khổ nghẹn ngào, cho đến tận khi hạ bộ có máu chảy ra, nhiễm đỏ cả đôi giày màu trắng của Tô Ca, cô mới hơi nhấc chân lên. Rồi sau đó, trước ánh mắt kinh sợ của tất cả mọi người, cô đạp xuống một cách tàn nhẫn, gót giày day đi day lại vài cái thật mạnh trên đó

A Thành đã đau tới mức ngất đi. Nụ cười nhạt trên môi Tô Ca càng sâu hơn, nâng chân lên đi về phía một người đàn ông khác bên cạnh. Tên kia bắt gặp ánh mắt khát máu của Tô Ca, thân thể không khống chế được mà run rẩy mãnh liệt. Một mùi khai truyền đến, hóa ra hắn sợ tới mức tè ra quần.

"Đủ rồi!" Tần Mặc Nhiên bước nhanh đi tới, một bên kéo Tô Ca qua rồi bế cô lên. Tiểu Cánh Cánh của anh làm sao có thể làm chuyện hung tàn như vậy? Anh không muốn nhìn thấy tay cô dính bất cứ một tia máu nào. Anh muốn cô mãi giống như lúc mới gặp gỡ vậy, trong sáng và tốt đẹp.

Còn việc kia, Tần Mặc Nhiên quay đầu dặn dò thủ hạ trông coi:

"Mang ba tên còn lại đều phê đi! Nhớ lúc cắt phải cẩn thận một chút, chớ giết chết người, tôi còn có lời muốn hỏi".

"Vâng lão đại!". Người đàn ông lên tiếng trả lời liền lấy từ trong túi bên hông ra một con dao găm. Ánh sáng sắc bén âm u phản xạ trên lưỡi dao. Ngay tức khắc ba người ngã trên mặt đất cùng nhau khóc lóc van xin:

"Tàn lão đại xin chớ động thủ! Người muốn biết cái gì chúng tôi nhất định nói! Tuyệt đối sẽ không có nửa điểm giấu giếm!"

Đối với đàn ông, điều lãng nhệ lớn nhất dĩ nhiên chính là nỗi đau tuyệt tự. Thay vì bị thiến về sau không thể quan hệ, trở thành một quái vật nam không ra nam nữ không ra nữ, còn không bằng trực tiếp cho bọn hắn một đao còn thoải mái hơn.

Thế nhưng Tần Mặc Nhiên không thèm nhìn đến, liền ôm thân thể mềm mại thơm mát của Tô Ca trong ngực, đi ra bên ngoài.

"Từ từ đi!" Chỉ nghe được một tiếng lạnh lẽo của Tô Ca, Tần Mặc Nhiên ngẩng đầu, mới phát hiện thì ra cô cũng không phải đang nói với mình. Đôi đồng tử của Tô Ca nhìn chăm chăm cây dao găm người kia cầm, khuôn mặt lạnh lẽo, ánh mắt như băng nhọn đâm thẳng vào vào trên người tên kia, nhìn cho đến khi về mặt hắn dâng lên nỗi kinh sợ, cô mới khẽ nhếch khóe môi:

"Sau khi cắt thì đừng vứt, nhất định xào lên thành món ăn rồi nuốt vào miệng chúng! Đã nghe rõ chưa?!"

"Nghe. . . Nghe được. . ." Cho đến khi tên đàn ông kia cúi đầu dưới cái nhìn chăm chăm của cô, Tô Ca mới nở nụ cười hài lòng.

Cô nhắc chân đá khẽ vào Tần Mặc Nhiên. Tới khi đôi mày anh nhíu chặt nhìn cô thì cô mới cười nói:

"Bây giờ dẫn tôi đi gặp Trần Sinh thôi. "

Nói dứt lời, cô khép hờ đôi mắt, cả người vùi vào trong ngực của anh, toàn thân không còn một sức lực nào, chỉ có thể dựa vào anh thật chặt. Bàn tay to của Tần Mặc Nhiên vỗ nhẹ lên tóc Tô Ca đầy thương tiếc. Nhẹ nhàng xoa mấy cái, anh không có mở miệng, nhưng đáy mắt màu mực sâu hơn bất cứ thứ gì khác. Rốt cuộc là phải trải qua việc tàn nhẫn như thế nào mới có thể khiến con thỏ nhỏ thuần khiết như cô trở nên sắc bén như thế, chuẩn bị một giây kế tiếp liền cắn đứt cổ của con sói mẹ nhỏ, mang theo khuôn mặt quật cường và mùi máu tanh đầy người?

Tiểu Cách Cách, đều tại anh. Thực xin lỗi em! Trái tim dường như bị gai nhọn đâm vào bất đầu sinh đau, Tần Mặc Nhiên vỗ ngực, cuối cùng vẫn nhanh chóng quên đi đau đớn kia.

Lúc Tô Ca nhìn thấy Trần Sinh, cậu đang ngồi chồm hổm một mình trên ghế sa lon, cái đầu dài chôn chặt trong cánh tay, không có bất cứ âm thanh nào, giống như đã hoàn toàn ngủ thiếp đi. Tường Tinh ngồi ở một bên ghế sa lon đang nhìn cậu, cho đến khi nhìn thấy bọn họ bước vào, cô ấy mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, sau đó ra ngoài.

Tô Ca từng bước từng bước đi vào. Cô từ từ ngồi xổm xuống, đôi tay khẽ nâng đầu cậu bé lên. Bất gặp đôi mắt vô hồn đầy tơ máu kia, cô hơi chấn động, sau đó liền ôm lấy cậu bằng một tay. Một lúc lâu, cho đến khi hoàn toàn đề xuống sự nức nở nghẹn ngào sắp tràn ra khỏi cổ họng, Tô Ca mới mở miệng nói:

"Trần Sinh, anh em ủy thác em cho chị, em, có bằng lòng đi theo chị không?"

Ủy thác. Khi nghe đến một từ ấy, thân thể nhỏ bé và yếu ớt của Trần Sinh lập tức chấn động mạnh, thật lâu sau cũng không có bất cứ cử động nào, cứ để mặc cho Tô Ca ôm như vậy. Hình như là qua thật lâu, lâu đến nỗi trong lòng Tô Ca cũng bị sự áy náy và đau đớn bao phủ, mới nghe được cậu khẽ trả lời một tiếng "Vâng".

"Vâng", chính là đồng ý giao cuộc sống của mình sau này cho cô lo liệu, cũng có nghĩa là cậu sẽ tin tưởng cô giống như Trần Mặc sao? Một giây kia, trong lòng Tô Ca ngủ vị tạp trần, nhưng rõ ràng trong lòng có một nơi nặng hơn một chút. Có một thứ tên là trách nhiệm mờ mờ rơi xuống trong tim cô. Không kìm nén được, cô lại ôm Trần Sinh chặt mấy phần.

Lo lắng và rối ren cũng dần dần chìm xuống, trong mắt Tô Ca dần lộ ra kiên định. Từ nay về sau, Trần Sinh, còn quan trọng hơn cả tính mạng cô! Cô nhất định sẽ để cậu rời xa đau đớn của cuộc đời này, làm một người vui vẻ, sống cuộc sống vô lo vô nghĩ.

Đến tận khi ngồi trên máy bay, nhìn máy bay lơ lửng giữa tầng mây, Tô Ca mới than nhẹ một tiếng. Một giọt lệ trong suốt chảy xuống từ hốc mắt cô, rồi sau đó dần dần khô đi. Cô nhớ tới lúc cô ôm Trần Sinh nói muốn rời khỏi ngay lập tức, khuôn mặt của Tần Mặc Nhiên trong nháy mắt đóng băng, còn cả sự bi thương không thể xóa hết nơi mi tâm. Chuyện cho tới bây giờ, nếu như cô còn dám nói người đàn ông này không yêu cô chút nào, không thể nghi ngờ chính là lừa mình dối người.

Nhưng cho dù là yêu thì thế nào? Trần Mặc giống như một cái gai đâm sâu vào tận xương tủy, ngăn cách giữa hai người bọn họ, lúc nào cũng nhắc nhở cô, tình yêu và tin tưởng đều là những chuyện xa vời cỡ nào. Người đặt ta ở trong lòng, sẽ vì ta mà tính mạng cũng bỏ qua; cũng có thể là một nhân vật nhỏ bé ta không thèm để ý, mà không phải người ban đầu ta nhận định, là một người toàn thân hào quang lấp lánh, khoác trên mình chiếc áo của người anh hùng Mr White. (đây chắc là một nhân vật nào đó trong phim nước ngoài)

"Bạch Luyện? Chị làm sao vậy?" Tiếng nói yếu ớt của thiếu niên vang lên. Đang gối trên chân cô ngủ yên, cậu bé trở mình một cái liền ngồi dậy, mở to mắt nhìn cô chăm chăm, hai gò má trắng nõn ửng hồng, giống như là một con vật nhỏ đáng yêu.

Đứa bé này cũng giống như Trần Mặc, cũng thích gọi cô là Bạch Luyện. Bạch Luyện, Tô Ca che mặt, bỗng nhiên đứng lên khóc thầm. Cô cứ như vậy vội vội vàng vàng mang theo Trần Sinh đi, thậm chí ngay cả dừng khi đi nhìn thì thể Trần Mặc một lần cũng không có. Trần Mặc, Trần Mặc, cậu có trách

tôi không?

Tôi là một người phụ nữ vừa không có dũng khí lại vừa ích kỷ nhất gan. Tôi sợ nhìn thấy cậu, toàn bộ ký ức về má lúm đồng tiền như mộng kia sẽ lại hiện về. Tôi càng sợ sẽ làm bản đôi mắt ngây thơ không hiểu sự đời của Trần Sinh. Thế nên, người đàn ông như cậu, chắc là sẽ không oán trách tôi đúng không?

Đúng vậy, một người đàn ông. Bắt đầu từ ngày đó, Trần Mạc ở trong lòng cô không còn là một thiếu niên trong Thiên Diễm chỉ vì bảo vệ em trai mà mặc cho người ta khi dễ, mà là một người đàn ông thực sự.

Nếu như không có Trần Mạc, vậy bây giờ người đầy vết thương đang nằm trong chiếc quan tài lạnh lẽo kia, chẳng phải sẽ là cô ư? Trần Mạc, từ nay về sau sẽ giống như vết chu sa mọc ra giữa mi tâm cô. Mỗi lần nhớ đến, nơi nào đó trong tim sẽ không không chế được mà dâng lên đau đớn.

Chẳng biết lúc nào, chợt có một đôi tay thiếu niên mảnh khảnh đặt lên lưng Tô Ca, vỗ nhẹ. Ánh mắt Tô Ca nóng lên. Dường như cô muốn ngay lập tức mở cửa sổ ra từ nơi cách mặt đất ba mươi ngàn thước này nhảy xuống.

*1 thước = 23cm

Bản thân làm hại đứa nhỏ mất đi người thân duy nhất, vậy mà cậu còn an ủi cô ư? Tô Ca ôm cánh tay chặt hơn, thật lâu sau mới có dũng khí ngẩng đầu. Nhìn Trần Sinh nở nụ cười vui vẻ, cô lấy tay vuốt rối tóc cậu, sau đó ôm chặt thân thể nhỏ bé của cậu trong ngực mình, giống như đang sưởi ấm.

"Trần Sinh, chị dẫn em về nhà."

Đến Dương Châu thì cũng đã gần 4 giờ chiều. Tô Ca dắt tay Trần Sinh đi xuống máy bay. Trần Sinh vẫn rất ngoan ngoãn mặc cho Tô Ca dắt, giống như trao hết sự tin tưởng của mình, mặc cho cô kể tiếp có dẫn cậu đến nơi nào đi chăng nữa. Sự nhu thuận làm đau lòng người.

Thời điểm đi qua phòng vé, Tô Ca mơ hồ nghe được có người gọi mình, là một giọng nam trầm ổn. Tô Ca vừa quay đầu lại, liền thấy sau lưng một người đàn ông mặt mũi cương nghị trong bộ quân trang phẳng phiu. Cần thận quan sát, một lúc lâu sau cô mới chợt nhớ ra.

Người này chính là vị Trung tá trước đó đã cùng cô coi mắt, hình như gọi là Mục Dung Cẩm. Hạ mi mắt, Tô Ca khẽ mỉm cười:

"Anh Mục gọi tôi có chuyện gì sao?"

"Không có gì, chỉ là tình cờ gặp lại cô nên chào hỏi mà thôi".

Khuôn mặt cương nghị thoáng xuất hiện vẻ ngượng ngùng. Tô Ca làm như không nhìn thấy. Cô hơi gật đầu, liền nói:

"Nếu không có việc gì, tôi mang em trai đi trước về nhà ăn cơm. Anh Mục, hẹn gặp lại sau."

Dứt lời rất tự nhiên vẫy vẫy tay, rồi sau đó dắt tay Trần Sinh vững bước rời đi.

Sau lưng, cậu lính cấp dưới bên cạnh thấy sắc mặt Mục Dung Cẩm đen như than, liền nhìn anh ta trêu ghẹo nói:

"Đội trưởng, anh không phải vừa mới nói biết người đẹp kia sao? Nhưng trông người ta giống như hoàn toàn không nhớ nổi hình dáng của anh vậy?"

Nghe thế, nét ngượng ngùng trên mặt Mục Dung Cẩm lại càng thêm rõ ràng, bàn tay một cái liền chụp được cậu ta, hùng dũng nói:

"Thằng nhóc này! Ngươi quản làm gì! Còn ba hoa nữa thì trở về tiếp tục giặt tất cho tôi".

Vừa nghe đến cái từ "giặt tất" này, cậu lính kia trong nháy mắt im bật, mặt cũng xanh cả lại, quả thật muốn vả vào mặt mình mấy phát. Chính cậu ta là người gây họa, chắc chắn, đóng tất thối kia của đội trưởng, hẳn chỉ sợ sau khi giặt xong mình cũng bị xông chết rồi.

Chỉ có chân mày Mục Dung Cẩm hơi nhíu lên, trên mặt tất cả đều là vẻ nghi hoặc. Cô gái này...

Mẹ, trước còn thấy rực rỡ như ánh mặt trời, sao thoáng cái đã lạnh như núi băng rồi? Chẳng lẽ chính là một câu chân thối của mình dạo trước đã làm mất lòng cô ấy ư?

Ừ, chắc là vậy. . .

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chúng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Tô Ca không định đưa Trần Sinh về thẳng nhà như vậy, quá đột ngột. Minh mất tích mấy ngày nay, ngoại trừ lúc trước từng dùng điện thoại Tần Mặc Nhiên báo về nhà là bình an thì cô chưa từng liên lạc với người nhà.

Nghĩ đến tình tình nóng nảy của mẹ Tô, cô đã cảm thấy mi tâm nhảy liên hồi, ngay cả bàn tay đang nắm tay Trần Sinh cũng không kiềm được mà nắm thật chặt. Gia phong quá hung hãn sẽ làm cậu bé sợ.

Trần Sinh không hiểu, ngẩng đầu nhìn Tô Ca, Tô Ca nhìn cậu mỉm cười trấn an, lực tay cũng từ từ thả lỏng. Mặc kệ như thế nào, tóm lại, cô nhất định phải mang Trần Sinh về, muộn không bằng sớm luôn. Về sau sẽ là người nhà, cho nên, làm quen sớm một chút thì hơn.

Lúc xe tới cửa nhà, bàn tay Tô Ca chần chừ một lát trên chuông cửa, rồi mới nặng nề ấn xuống. Chỉ chốc lát sau liền truyền đến tiếng bước chân, cửa mở ra, gương mặt tròn trịa phúc hậu của mẹ Tô xuất hiện. Giây phút mẹ Tô nhìn thấy Tô Ca kia, lông mày trên mặt liền biến thành hình chữ bát ngược không khoa trương chút nào. Ngón tay mập mạp chỉ vào Tô Ca, một cái tay khác đặt ở ngang hông, làm một bộ dáng hình bình trà như chị hai Dương miêng hơi mở như muốn mắng lên ngay lập tức.

"Mẹ!" Tô Ca không chờ bà mở miệng cứ như vậy kêu một tiếng, nhưng mà một tiếng "Mẹ" kia phát ra cũng đầy nghẹn ngào, âm cuối còn mang theo vài phần nước nở. Mẹ Tô đang trong trạng thái một người đàn bà chanh chua chuẩn bị mắng chửi liền trực tiếp bị đánh tan, vừa kéo cánh tay Tô Ca qua định lôi cô vào phòng, nhưng kéo đến một nửa mới phát hiện bên ngoài vẫn còn một người.

Bà ngẩng đầu, liền chống lại một đôi mắt yếu ớt, nước mắt lưng tròng tựa như ngay sau đó sẽ khóc đến đỏ cả đồng tử, còn khuôn mặt trắng nõn nà. Mắt bà sáng lên, có điều bà vẫn nghiêm mặt hung dữ, nhìn con gái mình nói:

"Con bé chết tiệt kia! Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? ! Mấy ngày nay con chết ở đâu rồi? !"

"Mẹ, vào nhà rồi hãy nói!"

Tô Ca nhìn mẹ của mình nhảy mắt ra dấu, người đứng sau gạt đầu tỏ vẻ hiểu ý. Sau khi vào nhà, Tô Ca dẫn Trần Sinh tới phòng của mình, mở ti vi ra cho cậu xem, rồi sau đó cô đi tới phòng sách. Trong phòng sách, ba Tô, mẹ Tô đều ở đấy. Mỗi người ngồi trên một cái ghế, hai đồng tử cùng nhìn Tô Ca, hơi giống tư thế tam đường hội thẩm, nói:

"Nói đi, rốt cuộc mấy ngày nay đi làm những việc gì, còn thằng nhóc kia là sao?"

"Ba, mẹ". Tô Ca mềm giọng, nhẹ nhàng kêu một tiếng. Ba Tô nghe vậy thân thể cũng mềm nhũn. Sắc mặt cố ý tỏ ra hung thần ác sát lập tức trở nên mềm mại, phải nói ông không chịu được khi con gái nũng nịu với mình như thế. Mẹ Tô thấy vậy thì đập mạnh ông một cước, người kia tỉnh ngộ lại mới tiếp tục trưng ra khuôn mặt hơi uy nghiêm nói:

"Nói đi! Đầu đuôi gốc ngọn đều giải thích rõ ràng cho ba!"

"Ba, " Tô Ca hạ mi, giọng điệu thần nhiên nói:

"Thật ra cũng không có gì, chỉ là mấy ngày trước tâm tình con không được tốt, một mình đi Côn Minh giải sầu. Không ngờ gặp được người xấu, tiền cùng điện thoại di động đều bị cướp mất, là Trần Sinh đã giúp con tìm lại. Trần Sinh là một đứa trẻ mồ côi lang thang, nhưng là người tốt, giúp con rất nhiều. Con nhận cậu bé làm em trai, mang nó trở về. Ba, mẹ, con hi vọng hai người có thể đối xử với cậu bé như con trai ruột."

Tô Ca vừa nói xong, ba Tô cùng mẹ Tô liếc mắt nhìn nhau, đồng thời nhìn chằm chằm Tô Ca. Mẹ Tô làm khó dễ trước tiên, giọng the thé nói:

"Giải sầu? ! Tâm tư con không tập trung cái gì chứ! Đột nhiên liền biến mất chỉ gọi một cuộc điện thoại, con có biết bốn ngày năm đêm vừa rồi mẹ và cha con sống thế nào không? Nếu không phải tin tưởng con lớn như vậy, bình thường cũng được coi là đứa trẻ chứng chặc, chúng ta còn tưởng rằng con bị bắt cóc, thiếu chút nữa phải đi báo cảnh sát! Con xem một chút con biến mình thành cái dạng gì? Nhìn mái tóc rối bù của con xem! ! Còn thái độ bây giờ của con là sao hả? Cứ như vậy đột nhiên mang người trở lại, còn nói những lời không thật để lừa gạt ba mẹ ! ! Con. . . Sao mẹ có thể nuôi ra một đứa con gái như vậy chứ!"

Mẹ Tô trách móc đầy giận dữ, tay giờ lên định đánh Tô Ca, thế nhưng bị ba Tô chặn lại.

"Bà xem một chút bà đi, trách móc vài câu là được rồi, đánh con làm gì!"

Tô Ca nhìn ba mẹ mình như thể đang xem trò khôi hài vậy, sau đó cô liền bật cười. Cho đến khi. . . Cười mà nước mắt cũng rơi xuống. A, nói thật ư? Sao cô có thể nói thật với bọn họ đây? Nói trên lưng cô bây giờ gánh vác một mạng người? Nói anh trai Trần Sinh vì cứu cô mà bị đâm sứt sinh kia hành hạ đến chết? Nói rằng, đối với cô mà nói bốn ngày năm đêm này không hề ngắn ngủi, mà là một vòng luân hồi?

Ba Tô nhận thấy được Tô Ca có cái gì không đúng trước tiên, ông liền nhéo cổ tay vợ mình tỏ ý nhắc nhở bà nhìn cô. Mẹ Tô thấy thế trong lòng cũng cả kinh. Kể từ khi con gái mình mười tám tuổi trưởng thành cho đến nay chưa khóc bao giờ. Đây rốt cuộc. . . Là chuyện gì xảy ra?

Lúc ăn cơm tối, Tô Ca để Trần Sinh ngồi bên cạnh mình. Mẹ Tô làm một bàn lớn món ăn. Bà nhiệt tình gấp vào trong bát Trần Sinh, cậu một mực chú ý ăn cơm, cả đầu cũng sắp vào trong bát rồi. Tô Ca thấy thế tròn mắt nhìn mẹ mình một cái, rồi sau đó vỗ nhẹ Trần Sinh bảo:

"Không cần phải gấp gáp , em ăn chậm một chút cũng được, ăn không hết cũng không sao cả."

Trần Sinh gật đầu, động tác dần dần chậm lại. Tô Ca chú ý từ khi cậu tới đây đến bây giờ cũng không nói câu nào, cả người cũng mang bộ dạng rất thận trọng. Là bởi vì trước đây, cậu vẫn luôn cùng Trần Mạc hai người sống nương tựa lẫn nhau, nên cho tới bây giờ cũng chưa có cùng người một nhà ở chung một chỗ ăn cơm như thế này ư?

Nghĩ đến chỗ này, ánh mắt của Tô Ca dần dần nhu hòa. Vỗ nhẹ lưng của cậu trấn an, cô có thể cảm thấy rõ ràng cậu đối với mình rất lệ thuộc, chắc là bởi vì một câu "Anh trai em ủy thác em cho chị " kia. Anh trai nhất định là người quan trọng nhất trong sinh mệnh của cậu bé, cho nên cậu mới có thể toàn tâm toàn ý nương tựa vào cô như vậy đúng không?

Sau bữa cơm chiều, Tô Ca tìm một bộ đồ ngủ của ba Tô rồi đẩy Trần Sinh đi tắm. Phòng khách đã sửa sang lại, cũng may mẹ Tô rất chịu khó, bình thường cũng thường quét dọn phòng, cho nên người hoàn toàn có thể ngủ trong phòng này.

Đợi sau khi Trần Sinh tắm xong, Tô Ca để cho cậu ngồi ở trên ghế sofa lon xem ti vi, sau đó mình cũng đi tắm rửa sạch sẽ. Sau khi tắm xong cô liền bưng một đĩa dưa hấu đi tới phòng khách, mới phát hiện cậu đang xem phim hoạt hình "Thám tử lừng danh Conan". Tô Ca cười cười với cậu, đem dưa hấu tới trước mặt của cậu, rồi sau đó liền cởi xuống khăn lông quấn quanh đầu lau tóc còn ướt, lại lấy máy sấy từ trong tủ ra, đang muốn trở về phòng sấy tóc, thì thấy sau lưng đột nhiên chìa ra một cánh tay trắng nõn mịn màng cầm lấy máy sấy.

Cô quay đầu lại, liền bắt gặp khuôn mặt có chút hoảng sợ của Trần Sinh. Cánh môi mềm mại hé mở, ngập ngừng nói:

"Em . . Em sẽ sấy tóc . Em có thể giúp chị sấy tóc!"

Tô Ca định cầm lại máy sấy tự mình làm, lại nghe thấy giọng nói mềm như bông vải của Trần Sinh:

"Em cũng sẽ nấu cơm, sẽ giặt quần áo. . ."

Trong chốc lát, cô đột nhiên hiểu, đứa bé này kỳ thực trong lòng vẫn rất bất an. Cậu sợ mình sẽ mang cậu cho đi, vì vậy mới cố gắng chứng minh bản thân cũng có một chút chỗ dùng sao? Nghĩ đến đây, Tô Ca quay đầu lại cười một tiếng nhẹ nhàng, rồi sau đó nhìn cậu nói:

"Vậy phiền Trần Sinh!"

Nếu muốn để cho cậu yên tâm coi nơi này là nhà, dù sao cũng phải tiến từng bước từng bước chứ?

Âm thanh máy sấy vang lên thật lâu, chờ đến khi Tô Ca nhận thấy tóc đã khô gần hết, cô quay đầu lại, đôi tay xoa mái tóc ngắn vụn vặt trên đầu Trần Sinh, rồi nhìn thẳng vào ánh mắt cậu, bộ mặt nghiêm túc nói:

"Trần Sinh, chị sẽ không bỏ lại em. Tuyệt đối không!"

Làm sao có thể bỏ lại cậu đây? Trần Sinh là tín vật mà thiếu niên quật cường kia để lại cho cô, có cậu ở đây, cô sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ Trần Mạc, vĩnh viễn nhớ kỹ, mình đã từng ngu xuẩn cỡ nào.

Buổi tối lúc ngủ, Tô Ca nằm ở trên giường lăn qua lộn lại hồi lâu mà vẫn không ngủ được, đầu óc đều nghĩ chuyện Trần Sinh. Đáng tiếc Trần Sinh chừng mười lăm mười sáu tuổi, chắc là rất muốn trải qua quãng thời gian học sinh trong trường học. Ngày mai cô phải tìm bạn đi xem trước một chút và liên hệ với trường học thôi. Thành phố Dương Châu nằm ở trung tâm, mặc dù học phí cùng phí chuyển trường không rẻ, nhưng may mắn mấy năm nay làm việc cô cũng để dành được chút tiền. Về phần bệnh viện, hay là chờ hai ngày nữa rồi đi làm lại.

Ngày mai sẽ đi tìm Trần Lê trước, mình cùng cô ấy có cảm giác giống như là nhiều năm rồi không gặp. Tô Ca đang suy nghĩ, đột nhiên nghe được tiếng gõ cửa rất nhỏ, cô nhìn qua đồng hồ báo thức một cái, hiện tại cũng đã mười một giờ, chẳng lẽ là mẹ muốn cùng mình tán gẫu đêm?

Cửa mở ra, Tô Ca liền thấy Trần Sinh với vẻ mặt muốn khóc mà không khóc được đang đứng ôm gối. Áo ngủ của ba Tô mặc trên người cậu rộng thùng thình, cả thân hình càng thêm mảnh khảnh, cảm giác giống như đứa bé trộm quần áo người lớn mặc.

"Em . . em không dám ngủ một mình" .

Tiếng nói của Trần Sinh rất nhỏ, nhỏ đến mức nếu không phải Tô Ca đang trầm ngâm thì khẳng định liền không nghe được.

Tô ca hơi sững sờ, rồi sau đó kéo cậu vào, đồng thời đóng cửa lại. Trở lại trên giường, Tô Ca đem gối đầu mình chuyển qua bên trái, rồi sau đó đặt Trần Sinh ở bên phải, nhìn Trần sinh một bộ tay chân luống cuống, dịu dàng cười nói:

"Trần Sinh, đi lên ngủ đi" .

Trần Sinh giương mắt nhìn cô một chút, lại nhìn giường một chút, cuối cùng mặt mày thả lỏng, cả người liền bò đến trên giường, ở chỗ Tô Ca chia bên ngoài, nằm xuống vị trí thuộc về mình. Tô Ca nhìn Trần Sinh giống như một chiếc bánh ú tro bọc thịt, khỏe mẽ về ra một độ cong mềm mại khác thường.

Nhận thấy được bánh ú tro nhân thịt cạnh mình lại dịch chuyển một chút, Tô Ca khẽ thở dài, rồi sau đó trực tiếp vén chăn lên ôm cả thân thể mảnh khảnh của Trần Sinh ở trong ngực, vòng tay qua đầu của cậu nói:

"Trần Sinh, em phải tin chị, chị tuyệt đối không bỏ rơi em!"

Trần Sinh vốn là đang lo lắng vô ích chợt dính sát vào cô, nở nụ cười rất nhẹ. Rốt cuộc cậu khề lên tiếng:

"Em trước kia vẫn luôn ngủ cùng anh trai. Chị . . trên người có mùi vị của anh trai. "

Nghe vậy, Tô Ca vỗ nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu, cười nói:

"Vậy sau này em xem chị như anh trai là được rồi!" Nhận thấy được Trần Sinh không trả lời, chỉ là thân thể trong ngực cô không không chế được rụt lại một chút, Tô Ca ôm cậu chặt hơn.

"Trần Sinh, em bao nhiêu tuổi rồi?"

"Mười sáu tuổi."

16? Thực sự là độ tuổi đẹp giống như bông hoa vậy. Một khắc kia, cô đột nhiên nghĩ đến Trần Mạc, vấn đề giống như vậy, ngay lúc đó người con trai kia trả lời như thế nào đây?

"Mười chín tuổi, qua ba tháng nữa liền 20 rồi. "

"Tôi 26 rồi. " . Lúc đó, cái người con trai kia thể nhưng rất là ghét bỏ mà nói:

"26? Thì ra là chị đã già như vậy rồi hả ?" . A. . . Chuyện cũ như khói.

Tô Ca đột nhiên ngồi dậy. Lấy tay kéo trán nhỏ bé của Trần Sinh ra, rồi sau đó vô cùng trịnh trọng hôn xuống cái trán tròn bóng của cậu một cái, đồng thời kiên định nói:

"Trần Sinh, chị sẽ đối tốt với em giống như anh trai em vậy!"

Đôi mắt to của Trần Sinh nhìn Tô Ca, khuôn mặt đỏ ửng gật đầu. Tô Ca cười cười, vươn tay trái ra định tắt đèn đi. Thế nhưng Trần Sinh một cái liền bắt được cổ tay cô, nhìn chăm chú vào cái vòng tay màu xanh lá cây trên đó, âm thanh dồn dập nói:

"Đây là anh trai đây!"

Tô Ca cúi đầu mới phản ứng được. Trên cổ tay cô, vòng tay này đích thực là của Trần Mạc. Là Trần Mạc trước khi đi ra khỏi sắt trong thời gian cởi quần áo đã đeo vào cho cô. Hôm nay thấy Trần Sinh khăn trương như vậy, nghĩ đến nhất định là một thứ vô cùng quan trọng. Tô Ca nắm lấy cổ tay muốn tháo nó xuống, thế nhưng rút đến mấy lần mà hoàn toàn không được, giống như là sinh trưởng ở cổ tay cô vậy.

Tô Ca tỉnh tể nhìn xuống, thậm chí căn bản cũng không có tìm được chỗ mở khóa ở đâu. Thật sự là kỳ quái, ngày đó Trần Mạc làm thế nào có thể đeo lên cho cô được? Thấy thế, Trần Sinh liền ấn tay Tô Ca lại, rồi sau đó nhìn chăm chăm vào Tô Ca, bộ mặt nghiêm túc nói:

"Không cần tháo ra, anh trai đưa cho chị, thì sẽ là của chị."

Tô Ca gật đầu, lại nghe thấy giọng nói rất nhỏ của Trần Sinh:

"Đây là mẹ để lại đây. . ." Mẹ. . . Cái từ này ở trong lòng Trần Sinh cũng chỉ là một cái bóng dáng rất hư ảo thôi, còn không có chân thực như khi anh trai cho cậu một cái bánh mì sừng bò.

Tô Ca hạ mi mắt, tay lại không không chế được xoa nhẹ đỉnh đầu Trần Sinh, sau đó đi xuống, nhéo hai gò má đầy thịt của cậu, lúc này mới nói:

"Không suy nghĩ nhiều như vậy. Hiện tại ngoan, mau ngủ đi" .

Nói xong cô lật tay một cái tắt đèn, rồi ôm lấy thân thể mảnh khảnh của Trần Sinh bắt đầu ngủ. Vậy mà, qua mấy phút đồng hồ cô một chút cũng không có buồn ngủ. Đột nhiên, hình như có tia sáng đỏ vụt qua trong mắt cô, con người trừng lớn quan sát, cô tìm thế nào cũng không tìm thấy, là cảm giác sai sao? Hay là trên lầu đối diện có đứa trẻ đang chơi tia hồng ngoại?

Thần kinh Tô Ca chợt căng lên, chẳng lẽ là bọn họ tìm tới rồi? Thân thể cứng đờ của cô định ngồi dậy. Vậy mà. . . lại đánh thức Trần sinh đang ngủ.

"Bạch Luyện?" Trần Sinh nghi hoặc nhìn cô, Tô Ca vỗ nhẹ lưng của hắn, ý bảo không sao, nhưng mà vẻ mặt vẫn đề phòng như cũ, chẳng lẽ, thật sự là cô đa nghi? Mấy phút sau, Tô Ca bắt đầu dờ khóc dờ cười, thì ra là không phải cô đa nghi, tia sáng đỏ lại là từ chỗ cổ tay đeo vòng phát ra. Trên vòng tay màu xanh lá cây có chỗ khảm một hạt châu màu trắng, hạt châu kia cách mỗi năm phút đồng hồ sẽ phát ra một tia sáng đỏ. Tô Ca lần thứ hai dùng sức gỡ cổ tay, muốn đem nó lấy xuống xem xét thật kĩ một phen. Tiếc rằng làm thế nào cũng không lấy xuống được, cô đành phải lấy tay lay tỉnh Trần Sinh, đem vòng tay để ở trước mắt cậu.

"Tại sao có thể như vậy?"

Trần Sinh nhìn vật kia qua hai giây lại lóe lên tia sáng đỏ trong chớp nhoáng, cảm thấy hoang mang cực độ, cậu nói:

"Trước kia lúc anh trai đeo trên tay cũng chưa từng sáng qua một lần" .

Đây là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ...? Tô Ca đột nhiên nhớ tới, thời điểm thi thể Trần Mặc ngã xuống mặt đất lạnh lẽo, hình như tay của cô bóp nát chỗ nào đó của vòng tay, lúc ấy mơ hồ nghe thấy một tiếng "tách", rồi sau đó liền dẫn người đàn ông kia rời đi... Chuyện sau đó, không cần nhắc lại nữa.

Lần nữa đem cổ tay nâng lên nhìn cẩn thận, nhưng không thấy có bất kì nơi nào có dấu vết bị bẻ vỡ, chẳng lẽ là trên vòng tay này thật sự có cơ quan gì đó, bị cô không cẩn thận mở ra? Không muốn nghĩ nữa, chỉ cần không có phóng xạ là được... Tô Ca lắc đầu một cái, chỉ chốc lát sau liền tiến vào phòng đẹp.

Sáng sớm hôm sau, bảy giờ Tô Ca rời giường, chỉnh trang xong phải đi bệnh viện đi làm. Ngày hôm qua cô đã gọi điện thoại cho chủ nhiệm, tự nhiên bị nặng một trận to, lại bị trừ bốn ngày tiền lương. Cùng Trần Sinh thương lượng xong, mấy ngày này đều để cậu ở nhà, cô đi bệnh viện, nhân tiện cũng có thể tìm bác sĩ quen biết hỏi một chút chuyện nhờ người làm thủ tục nhập học thể nào, cô muốn tìm cho Trần Sinh một trường học tốt.

Nhưng mà cho tới trưa cũng không nhìn thấy Trần Lê đâu, gọi điện thoại cũng không nhắc máy, nghe đồng nghiệp nói hình như xin nghỉ ba ngày. Tô Ca suy nghĩ, buổi tối tan việc phải đi qua bên cô ấy nhìn một chút. Gần giờ tan việc lúc mười một giờ rưỡi, Tô Ca từ khoa kiểm nghiệm đi ra, thì nghe thấy y tá gần cửa sổ gọi mình.

Cô vừa quay đầu lại liền nhìn thấy Trần Sinh đang ngồi trên ghế ở hành lang, hai bên trái phải có mấy y tá trẻ vây quanh, đang ríu rít nói gì đó. Bước nhanh đi tới, chỉ nghe y tá Chu nói:

"Bác sĩ Tô, đây là em trai chị phải không? Em thấy cậu ấy đến tìm chị, nên để cho cậu bé ngồi ở đây đợi trước."

"Cám ơn em." Tô Ca nhìn y tá Chu nhận nhặt nói một tiếng cảm ơn, hướng những y tá trẻ kia gật đầu một cái, liền kéo tay Trần Sinh thẳng tắp đi ra ngoài, đi vài bước vẫn còn có thể cảm nhận được ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm phía sau.

Bên trong bệnh viện, mấy y tá trẻ tuổi cũng rất sôi nổi, mỗi ngày đều bàn tán về thiếu niên hay người trung tuổi nào đó. Tô Ca tự nhiên biết khuôn mặt Trần Sinh rất đẹp trai, kỳ thực cũng không phải đẹp đơn thuần. Một đôi mắt đẹp như thơ như họa, lông mày dày trông đặc biệt thanh tú, còn có đôi môi anh đào phúng phính, trông giống hết búp bê, dùng "mỹ thiếu niên đi ra từ manga" để hình dung cũng không quá đáng. Cho nên cậu rất được các y tá trẻ kia chào đón là chuyện rất bình thường.

Kéo Trần Sinh đến phòng ngoại khoa thay quần áo, Tô Ca cởi áo blouse trắng khoác ngoài ra, cầm túi lên, lúc này mới kéo Trần sinh đi ra ngoài, vừa đi vừa hỏi:

"Không phải đã nói là đợi ở nhà à? Làm thế nào tìm được tới đây?"

"Em... Em không có thói quen đợi, nên xin đi địa chỉ rồi tự mình bắt xe tới."

Xem ra Trần Sinh vẫn không cảm thấy an tâm đối với nơi ở mới. Chỉ cần cô không ở bên, cậu sẽ thấy sợ ư?

Tô Ca ngẩng mặt cười với cậu, nói:

"Bây giờ chị dẫn em đi ăn cơm. Muốn ăn cái gì?" "Gì cũng được ạ". Nghe được câu trả lời trong dự liệu, Tô Ca dẫn Trần Sinh đến nhà ăn cho khách dùng cơm, sau khi ăn xong thấy thời gian vẫn còn sớm liền quyết định dẫn cậu đi các cửa hàng xung quanh mua quần áo, chỉ ít, hôm nay nhất định phải mua một bộ quần áo ngủ.

Đến khu trang phục nam ở tầng hai, Tô Ca kéo tay Trần sinh tỉ mỉ đi dạo, chỉ cần cô nhìn cảm thấy hợp sẽ để cho Trần Sinh thử, thử đẹp liền cả thê mua, cứ như vậy mua mấy bộ. Rồi cô lại dẫn Trần Sinh đến khu áo ngủ và áo lót của nam xem, mặc dù mua quần lót cho nam sinh là một chuyện rất ngượng ngùng, nhưng đối với Tô Ca mà nói Trần Sinh hoàn toàn chỉ là một đứa bé mà thôi. Chọn vài chiếc quần lót chất liệu tốt, lại lấy thêm một bộ đồ ngủ màu xám tro, Tô Ca liền dẫn Trần Sinh đi tính tiền.

Lúc này, phía sau, một cô gái xinh đẹp quyến rũ đi đôi giày cao gót tám cen-ti-mét bước tới, có chút không chắc chắn nhìn Tô Ca vài lần, rồi sau đó đưa tay đến trên vai cô vỗ xuống, thử dò xét gọi:

"Tô Ca?"

Tô Ca nghe tiếng quay đầu nhìn lại, môi nở nụ cười yếu ớt nói:

"Cô biết tôi?"

Mỹ nữ kia nghe vậy, khuôn mặt tinh xảo như tranh vẽ đột nhiên biến đổi, vẻ mặt khinh bỉ nói: "Thật sự là cô à? Chắc chắn."

Tầm mắt của cô ta đảo qua trên người Trần Sinh, cau mày quan sát quần lót trong tay Tô Ca vài lần, lúc này mới tiếp tục nói: "Không ngờ sau khi cô rời đi Trần Mặc Nhiên lại tìm được một đứa em trai như vậy. Chắc chắn, tiểu công chúa được người cưng chiều lên tận trời lúc trước cũng biến thành sắc nữ muốn đào tui tiền của tiểu bạch rồi à? Xem ra là do tôi đã quá lâu không trở về nước, nên cũng không theo kịp trào lưu trong nước rồi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

“Sắc nữ”!!

Đang nói cô sao? Khóe môi Tô Ca thân nhiên lộ ra vẻ châm biếm. “Sắc nữ” hai chữ này thật là có tội với mẹ Tô vì đã di truyền cho cô một khuôn mặt nhỏ nhắn, thuần khiết vô tội này.

Tô Ca giương mắt liếc nhìn cô gái kia một lần nữa, từ đầu tới chân. Phải rồi, không thấy chỗ nào quen thuộc, cô xác định là mình chưa từng gặp người con gái này. Nhưng mới vừa rồi cô nàng này vừa nói ra ba chữ “Tần Mặc Nhiên”. Như thế xem ra, người đẹp trước mặt này rất là nguy hiểm. Chỉ là không biết cô ta là người của ai, Đường Lăng? Hay là người tình cũ của Tần Mặc Nhiên?

Nhiu mày, Tô Ca không muốn tiếp tục suy nghĩ nhiều nữa. Mặc kệ là người của ai, tóm lại, bây giờ đối với cô không có một chút quan hệ nào. Tô Ca bình thân kéo tay của Trần Sinh đến trước quầy thu tiền, căn bản là không thèm nhìn cô gái kia lấy một cái, coi cô ta như là không khí.

"Này! Tô Ca!" Cô gái đẹp kia đứng đứng nổi giận, tiến lại gần, kéo cổ tay của Tô Ca lại, giọng nói lạnh lạnh vang lên:

"Tô Ca! Cậu xem đây là thái độ gì hả? Dầu gì tớ cũng là bạn học trung học cùng trường với cậu cả ba năm, còn ngồi cùng bàn. Năm đó cậu đi nhà cầu cũng kéo tớ đi theo, cậu quên rồi sao?"

Tô Ca nghe vậy, quan sát cô gái này một lần nữa một cách nghiêm túc, rồi sau đó cười nhạt nói:

"Xin lỗi cô, tôi thật không quen biết cô."

"Làm sao không biết! Tớ là Lâm Mi nè!"

Lắc đầu, Tô Ca không muốn suy nghĩ nữa, không có ấn tượng chính là không có ứng tượng! Mặc dù cô cũng có chút ngạc nhiên tại sao cô gái này biết tên mình, nhưng bây giờ cô đã thấu hiểu câu nói “tò mò sẽ giết chết con mèo”. Đã phạm lỗi một lần là đủ rồi, làm sao có thể tái phạm lần thứ hai?

Tô Ca muốn kéo tay Trần Sinh rời đi, nhưng lại bị câu nói tiếp theo của cô gái kia mà đứng nguyên tại chỗ. Cô ta cao giọng, chua ngoa cùng căm hận nói:

"Tô Ca, cậu thật không nhớ năm đó làm thế nào mà cướp đi Tần Mặc Nhiên của tớ sao?"

Tô Ca không khỏi ngăn người ra, không phải vì cái tên “Tần Mặc Nhiên” mà là vì cái câu “năm đó”. Năm đó là năm nào? Đã bao nhiêu năm rồi? Cô đã cướp đi Tần Mặc Nhiên? Tại sao một chút ấn tượng cô cũng không có? Tô Ca hất tóc, xoay đầu lại, muốn hỏi cô gái kia cho ra lẽ.

Rồi nghe cô gái kia nói tiếp:

"Tô Ca, nhìn bộ dạng của cậu bây giờ kìa, đi mua quần áo lót cho đàn ông khác khi không có Tần Mặc Nhiên ở bên cạnh. Chẳng lẽ là kìm dâu ra được một cậu nhóc có thể làm cho cậu thỏa mãn, nên quên mất tiêu Tần Mặc Nhiên?"

Vừa dứt lời, thì thấy Tô Ca khựng người lại một chút, nhưng cũng chỉ là vài giây mà thôi. Cô xoay một vòng trở lại, môi nở một nụ cười thân nhiên, từng bước từng bước đi lại gần cô gái tên “Lâm Mi” kia. Tiếng giày cao gót lạnh lạnh dừng lại trước mặt cô ta, trong mắt lộ ra vài tia nghi hoặc. Sau đó cô dùng sức, đập mạnh xuống chân của Lâm Mi, nghiền mấy cái.

"A!" Chỉ nghe cô gái kia kêu lên một tiếng thảm thiết, theo phản xạ, vung tay lên định tát vào mặt Tô Ca. Đã sớm chuẩn bị nên Tô Ca dễ dàng bắt được cổ tay của ả, sau đó, cô dùng tay còn lại chụp ngay cái khuỷu tay của cô ta, vận mạnh một cái. Cùng một lúc, Tô Ca kề miệng sát bên tai của người đẹp này, giọng nói nhẹ nhàng rành mạch như nước từng giọt từng giọt rơi tí tách:

"Có rất nhiều người đang dòm ngó. Tôi không phải là thực nữ gì nên có thể tự do vung tay múa chân, không cần phải giữ hình tượng. Nhưng cô thì khác, một người đẹp như cô thì làm sao có thể la lối om sòm một cách tùy tiện như vậy? Không phải cô nên xin lỗi bộ trang phục thực nữ của mình, không phải là khiến quan khách quá thất vọng hay sao?"

Rồi sau đó cô rút chân lại khi thấy ánh mắt sợ hãi của Lâm Mi. Đồng thời không quên dùng một chút sức nơi cánh tay khiến cả người cô ả lao đảo, ngã về phía sau. Cô không thèm liếc mắt nhìn lại bộ dạng thất tha thất thểu, đứng không vững của Lâm Mi, cũng như không chú ý đến những người trong cửa hàng chỉ chỗ này nọ, Tô Ca chỉ là nắm tay Trần Sinh, cầm mấy túi sách quần áo lên rồi thân nhiên bỏ đi. Khuôn mặt tuy bình tĩnh nhưng lại không giấu được lửa giận trong lòng.

Một tay vẫn còn nắm lấy tay của Trần Sinh, nhưng tay kia cầm theo cái giỏ đồ thì lại nổi gân xanh trắng, biểu hiện cô đang tức giận tới mức nào. Chỉ vì cô nhìn không được cô ả kia dùng những từ ngữ bẩn thỉu như vậy để nhục mạ Trần Sinh. Trần Sinh trong lòng cô chính là mềm yếu nhất, là xương máu hình hài của cô. Bất kể người nào cũng không được phép gây tổn thương cho cậu bé!

Đi được một lúc lâu, đến khi có thể nhìn thấy bệnh viện trong tầm mắt, Tô Ca mới dừng lại. Trần Sinh đứng bên cạnh ngẩng đầu lên nhìn cô, cắn cắn

mỗi hồng một hồi rồi mới thận trọng nói:

"Bạch Luyện. . . Chị đang giận à?"

"Không có". Tô Ca đáp thật nhanh, bàn tay thon thả vỗ vỗ đầu cậu bé không chút nương tình, liên tục làm rối loạn mái tóc của cậu. Cô có thể cảm giác được cậu bé này nhạy cảm khác người, còn có cảm giác thiếu an toàn mãnh liệt, giống như là con thú nhỏ bị vứt bỏ khi vừa mới chào đời, sẽ luôn luôn ý lại đối với chủ nhân mới nhận nó về nuôi sau này, rồi lại vô cùng thận trọng, không thể làm người đó tức giận mà vứt bỏ cậu ấy một lần nữa.

Kim lòng không được cô lại nghĩ đến Trần Mạc. Nếu Trần Mạc vẫn còn ở đây, cậu ấy nhất định sẽ che chở tất cả bầu trời này rồi. Tô ca không nhìn được ngẩng đầu nhìn lên trời xanh thăm thẳm, không một bóng mây. Trần Sinh, có chị ở đây, sẽ không để ông trời sập lên người em.

Tô Ca khẽ nâng cằm của Trần Sinh lên, dịu dàng nói:

"Bây giờ em muốn về nhà đợi chị, hay là muốn tới bệnh viện chờ chị tan sở?"

"Em muốn đi bệnh viện chờ chị!" Trần Sinh trả lời không chút do dự, âm thanh cuối cùng dịu dàng non nớt kia biểu lộ sự kích động rõ ràng. Tô Ca lại xoa nhẹ lên tóc của cậu ấy, cười khẽ, dặt tay Trần Sinh vào bệnh viện. Nhưng rất nhanh sau đó, Tô Ca vô cùng hối hận với quyết định của mình.

Hôm nay, ngoại trừ một ca mổ viêm ruột thừa ra, Tô Ca không còn cuộc giải phẫu nào khác, cho nên cô cảm thấy nhẹ nhàng thoải mái. Cô dẫn Trần Sinh đến phòng nghỉ của khoa ngoại khoa. Cô tính là vài phút sau thì chạy qua nhìn một chút, nói với cậu ấy vài câu, nhưng ngay lập tức cô lại bị hù cho hết hồn. Đây chính là hiệu ứng "Chính Thái"* trong truyền thuyết sao?

*"Chính Thái": 正太, danh từ được bắt nguồn tại Nhật Bản, dùng để diễn tả những bé trai dễ thương tuổi từ 3-15, người thường hay nhân vật trong phim hoạt hình, truyện tranh. Hiện giờ Trung Quốc dùng rất nhiều từ này (Baidu)

Trong phòng chật ních những cô y tá trẻ tuổi, người thì rót nước, người thì đem trái cây, còn có người dâng cả đồ ăn vặt yêu thích nhất của mình cho cậu ấy. Nhưng điểm tương đồng của mọi người là nụ cười ngọt như mật ở trên môi. Đáng chết mà, ai nói bây giờ là mùa xuân hả?

Cho nên vừa mới tan sở, Tô Ca liền dặt tay Trần Sinh chạy trốn chết. Sau lưng truyền tới đại loại những câu như thế này: "Em trai của bác sĩ Tô thật là đáng yêu nha, ngày mai nhất định phải mang cậu ấy tới!" Tô Ca chịu không nổi phát đau đầu. Làm sao cô có thể quên được đa số mấy cô y tá ở bệnh viện này chỉ khoảng hai mươi tuổi, nhìn thấy trai đẹp là máu thú sôi trào.

Cũng may là Trần Sinh không bị dọa hết hồn, vẫn còn có thể giữ được bình tĩnh. Cùng lắm thì chỉ có chút màn sương đọng lại trong cặp mắt to tròn long lanh mà thôi. Lúc ban đầu, Tô Ca định đưa Trần Sinh về nhà, sau lại nghĩ đến cậu ấy sẽ bị gò bó ở trong nhà, cho nên quyết định dẫn cậu ấy đi tìm Trần Lê. Trần Lê so với cô thì giao thiệp rộng rãi, quen biết nhiều người, nhờ cậu ấy giúp chuyện nhập học cho Trần Sinh thì tốt hơn nhiều.

Leo lên lầu ba của khung chung cư, Tô Ca gõ cửa thật lâu mới có người trả lời. Trần Lê mặc một bộ quần áo thể thao màu vàng nhạt ra mở cửa. Thường ngày cô xõa mái tóc hơi xoăn dài đến thắt lưng, hôm nay lại buộc tất cả thành đuôi ngựa ở sau ót, toàn thân toát ra vẻ nhẹ nhàng lưu loát khó diễn tả. So với bộ dạng yêu tinh câu hồn quyến rũ, tóc mai uốn lộn lâu nay của cô thì nhìn không ra đây là cùng một người.

Sự thay đổi ba trăm sáu mươi độ này khiến Tô Ca ngẩn người ra, mém chút nữa là không biết nói chuyện làm sao. Nhìn thấy Tô Ca, cô toát miệng cười rồi ra hiệu cho bọn họ đi vào. Lúc này Tô Ca mới phát hiện ra Trần Lê đang thu dọn đồ đạc. Trên chiếc ghế sa lon ở trong phòng có vài cái va li lớn nhỏ màu xanh lá cây. Trần Lê đi rót nước cho hai người bọn họ rồi cả ba bắt đầu trầm tư.

Ánh mắt của Trần Lê dừng lại trên đầu tóc ngắn lồm chồm của Tô Ca rồi dời qua Trần Sinh, cười nhạt không nói lời nào.

"Cậu phải đi xa?" Tô Ca nhìn không được hỏi.

"Ừ, đã mua vé cho tối nay, chút nữa sẽ đi."

"Vây cậu đi đâu?" Giọng nói của Tô Ca không dấu được vẻ ngạc nhiên. Bởi vì cô biết miễn cưỡng một chút thì có thể coi Trần Lê là trạch nữ, trừ quán bar ra, tan sở là cô ấy sẽ về thẳng nhà. Lần trước đi du lịch Đại Lý là do Tô Ca kiên quyết kéo cô ấy đi cùng.

Sóng mắt của Trần Lê khẽ lay động, mờ mờ ảo ảo, gần như là ánh sáng mơ mộng long lanh trong đáy mắt. Đôi môi đỏ mọng hé mở, Tô Ca nghe được giọng nói mơ màng của cô ấy: "Tớ muốn đi Đại Lý."

Đại Lý? Ánh mắt Tô Ca bắt đầu thay đổi, trông mắt mờ ảo như ngọc lưu ly. Đại Lý ư, đây chính là nơi tất cả mọi chuyện bắt đầu. Hơi nhíu mày lại, cô tiêu diệt bất cứ lưu luyến nào đọng lại trong đáy mắt.

Tô Ca hỏi: "Tại sao cậu muốn đi Đại Lý một cách đột ngột như vậy? Không phải chúng ta vừa mới tới đó hay sao?"

Nghe vậy, nụ cười trên môi Trần Lê rạng rỡ hơn, nhưng trên mặt lại hiện ra vẻ thẹn thùng của cô gái mới lớn, nói:

"Lần này tớ đi là muốn tìm một người, muốn hỏi cho ra lẽ, những lời năm đó anh bảo tớ đợi anh ấy là không có ý nghĩa gì hết sao."

Nghe đến đây thì Tô Ca đã hiểu rõ, đã đến lúc Trần Lê phải đi tìm người đàn ông mà cậu ấy đã giấu kín ở trong lòng bao năm qua. Trước kia mình có nghe cậu ấy nhắc tới nhưng không để ý lắm. Hình như đối phương là một người đàn ông hiền lành, lịch sự nho nhã. Dường như bọn họ là cặp thanh mai trúc mã rất bình thường thì phải? Nhưng lúc trước không phải cậu ấy nói là đã mất tin tức rồi sao? Tại sao bây giờ lại xác định người đó ở Đại Lý?

Nhưng Tô Ca cũng không hỏi nữa, ôm Trần Lê một cái thật chặt, rồi toét miệng cười nói: "Cố gắng lên!" Cố gắng lên nha Trần Lê, vì hạnh phúc của mình, cậu phải cố gắng tranh thủ!

Trần Lê cười nhẹ, xoay người lại ôm chặt Tô Ca.

Nếu như vậy thì chuyện nhờ Trần Lê dùng quan hệ của mình tìm trường học cho Trần Sinh bị thất bại rồi. Tô Ca cũng không muốn nhắc tới bởi vì một chút nữa là Trần Lê phải ra trạm xe rồi. Cho nên Tô Ca cũng không có tính ở lại lâu, kéo tay Trần Sinh rời đi. Đi ra tới cửa thì đột nhiên Trần Lê gọi cô lại.

"Tô Ca!" Trần Lê lớn tiếng kêu, còn mang chút gấp gáp. Tô Ca ngẩng mặt nhìn cô ấy một cách nghi hoặc. Chỉ thấy mặt mày Trần Lê nhú lại, hình như là quyết tâm lắm mới thốt ra được:

"Tô Ca, lần trước đi Đại Lý cho đến bây giờ, cậu có còn nhớ chuyện gì đã xảy ra không?"

Nhớ chuyện gì? Chẳng lẽ cô nên nhớ cái gì sao? Tô Ca lắc đầu. Thấy thế, Trần Lê có vẻ thất vọng, sau đó thì lại thở phào nhẹ nhõm. Tiếp đó, Trần Lê nói với cô:

"Không có việc gì, không nhớ thì bỏ đi" Sau đó lại chớp chớp mắt, nhìn Tô Ca một cách thần bí rồi cười hề hề mà nói: "Nói không chừng cậu đã gặp qua người đó rồi"

Tô Ca chỉ biết cười, cảm thấy giờ phút này Trần Lê rất là quái lạ, nhưng lại không biết rốt cuộc kỳ quái ở chỗ nào. Chắc là mỗi người phụ nữ mới bước vào đường yêu đều có chút quái dị mà thôi.

Lúc Tô Ca và Trần Sinh về tới nhà là lúc mẹ Tô đang nấu đồ ăn. Trần Sinh bị cha Tô kéo đi chơi cờ tướng. Cha Tô vốn là mê cờ tướng, nhưng lúc trước trong nhà có hai người phụ nữ đều không có hứng thú với quân cờ. Bây giờ vất vả lắm mới kiếm được một đứa con trai, thế nào cũng phải đào tạo thành bé chơi cờ cho giỏi, về sau mỗi lần ghiền cờ cũng không cần phải chạy qua lão Mục nhà đối diện, để rồi bị bà xã xách lỗ tai bắt về nữa chừng.

Ở trong nhà bếp, Tô Ca đang phụ mẹ Tô chọn các món ăn thì nghe mẹ Tô ho khan một tiếng. Tô Ca ngược mắt lên nhìn thì lại bắt gặp cặp mắt của mẹ Tô nhìn xuyên qua song cửa kính, dõi theo hình ảnh một già một trẻ chơi cờ trong phòng khách, tay thì nắm chặt, mặt nghiêm túc một cách khác thường nhìn Tô Ca. Bỗng nhiên Tô Ca cảm thấy bất an trong lòng. Chẳng lẽ cha lại chọc giận tới lão thái hậu?

Chỉ thấy lão thái hậu nhà mình khề nhếch môi, thốt ra một câu:

"Tô Ca, nam nữ không được đụng tay đụng chân."

"Phốc!" Tô Ca quá bất ngờ, phun hết nước miếng lên trên đồ ăn. Mẹ Tô thấy thế lườm cô một cách chán ghét, sau đó giũt lại rửa đồ ăn, xối rửa lại. Nhịn không được Tô Ca bĩu môi. Thiệt là, dù sao cô cũng là người lớn lên ăn hoa màu ngũ cốc, còn là con gái mẹ mang nặng đẻ đau sinh ra, có cần phải ghét cô tới mức đó không?

Sau bữa cơm chiều, Tô Ca vui người trên ghế sofa coi TV. Sau đó tắm rửa xong thì trở về phòng. Cha Tô và Trần Sinh cũng chém giết nhau xong, đương nhiên kết quả nghiêng về một bên, Trần Sinh chỉ vừa mới học hỏi chơi cờ thì làm sao có thể là đối thủ của cha được?

Tô Ca không khóa trái cửa như trước nữa, ngược lại, cô để cửa hơi hé ra một chút. Cô biết tối nay Trần Sinh nhất định sẽ tới đây. Vậy cũng được, tạm thời làm gối ôm cho người ta vài ngày. Chờ cậu ấy dần dần quen thuộc với chỗ này thì chắc là không cần cô phải ngủ với cậu ấy nữa.

Tô Ca nằm ở trên giường chợp mắt, nhưng đột nhiên trong đầu lại hiện ra cảnh gặp mặt với người phụ nữ kia ở trong cửa hàng, hình như tên là Lâm Mi. Cô ta có nói một câu:

"Cậu thật không nhớ năm đó làm thế nào mà cướp đi Tàn Mặc Nhiên của tớ sao?"

Vang vọng rõ ràng ở bên tai của cô. Mơ hồ, cô cảm thấy phiền phức vô cùng, về mặt của người phụ nữ kia nói cho cô biết cô ta không nói láo. "Vụt" một cái, Tô Ca ngồi bật dậy từ trên giường. Leo xuống giường, Tô Ca kéo cái hộc tủ ở dưới cùng ra. Chỗ này chứa đựng những kỷ niệm quý giá thời niên thiếu của cô.

Nhật ký, hình ảnh, những đĩa nhạc yêu thích, còn có những búp bê vải tự tay cô khâu vá. Tô Ca ngồi chòm hóm, bắt đầu lật từng trang. Những trang giấy của cuốn nhật ký đã ố vàng, hơn nữa hình như còn bị mốc men. Đang không còn đủ kiên nhẫn để lật từng trang một, bỗng nhiên ánh mắt Tô Ca dán chặt lên một tấm hình đã bị lốm đốm vàng ở trong góc, nhưng nhìn kỹ thì vẫn có thể thấy rõ hình ảnh ở trên.

Trong hình có ba người. Người ở giữa là cô gái mặc cái áo đầm bông màu trắng, cười toe toét như một con sóc ngó ngẩn. Đây rõ ràng là mình lúc mười sáu tuổi. Tay trái cầm tay của một cô gái có vóc người cao gầy, mặt trái xoan, chính là người phụ nữ mà mình đã gặp trong cửa hàng hôm đó, Lâm Mi! Nhưng điều làm Tô Ca kinh ngạc nhất là cái đầu của người bên phải đã bị cắt bỏ, chỉ còn lại thân người với áo sơ mi trắng, nhưng lại biểu hiện rõ ràng một người thiếu niên gầy gò phong lưu tuấn tú. Tại sao cô lại có một dự cảm mãnh liệt người thiếu niên này chính là Tàn Mặc Nhiên?

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra trong khoảng thời gian đó, tại sao cô lại không có một chút ấn tượng nào? Tay Tô Ca run run cầm tấm hình, mắt nhìn chăm chăm cái lỗ hổng bị xé bỏ trên đầu của thiếu niên áo trắng kia, cắn chặt môi, mặt nhăn nhó như cái bánh bao. Thật là không có nghĩ tới thời niên thiếu của mình lại có lúc khờ dại như vậy, lại đi cắt đầu người trong hình. Bây giờ lại khiến cho cô ảo não muốn tự chặt đứt cái tay của mình!

"Cốc cốc" Tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ, kèm theo giọng nói rụt rè của đàn ông vang lên:

"Bạch Luyện... " Là Trần Sinh, chắc là đã tắm xong. Tô Ca vội vàng đóng học tủ lại, đồng thời cố định tinh thần lại một lát rồi mới mở miệng nói: "Cửa không khóa, đẩy cửa vào đi."

Sau đó thì nghe một tiếng "ken két" cửa mở ra, Trần Sinh ôm một cái gối, người mặc bộ đồ ngủ màu xám nhạt mới mua hôm nay đi vào, vẫn là gương mặt sợ hãi như cũ. Lúc này đột nhiên Tô Ca bình tĩnh trở lại.

Mới vừa rồi trong đầu vẫn còn nghĩ về Tần Mặc Nhiên, đầu óc mơ hồ lộn xộn đột nhiên được thông suốt. Đúng rồi, mặc kệ trước kia có xảy ra chuyện gì, hay là người kia có phải là Tần Mặc Nhiên hay không, bây giờ tất cả đều là quá khứ. Căn bản, cô và Tần Mặc Nhiên thuộc về hai thế giới khác nhau, cho nên nhớ lại chuyện xưa thì có ý nghĩa gì chứ?

Khi đó, vì Tô Ca suy nghĩ như thế, cho nên cô cũng không thêm truy đuổi những mảnh ký ức rồi rạc nữa. Sau này, mỗi khi cô nhớ lại thời điểm này, lúc cô tự tay mình phá hủy đi một cơ hội có thể giải tỏa tất cả những hiểu lầm, thì khổ sở, hối hận, tất cả những từ này cũng không thể hình dung được tâm trạng của cô trong giây phút đó. Nếu như có thể quay ngược thời gian, Tô Ca nhất định sẽ quay lại giờ phút này, có đánh chết Tô Ca bây giờ, hay là đào sâu ba thước cũng phải moi ra những ký ức đã được viết ra trước kia. Nhưng thời gian không thể đảo ngược, không có người nào biết trước chuyện tương lai. Vốn là hiểu lầm, cuối cùng cũng vẫn là hiểu lầm mà thôi.

Đối với Tô Ca mà nói, chăm sóc tốt Trần Sinh mới là chuyện quan trọng nhất. Dưới tấm khăn trải giường màu xanh ngọc, Tô Ca vòng tay ôm sau lưng của Trần Sinh, còn Trần Sinh thì tựa đầu vào ngực của cô, cánh tay mảnh khảnh đặt lên hông cô. Trong mắt người ngoài, nam nữ ôm nhau như vậy có chút ái muội không nói nên lời. Nhưng trong mắt của Tô Ca, đây chỉ là tư thế lười biếng hỗ trợ lẫn nhau mà thôi.

Một đêm này, Tô Ca trải qua một giấc mơ rất dài. Cô mơ lúc mình mười sáu tuổi, tóc buộc đuôi ngựa, váy trắng thuần khiết, nụ cười khờ khạo. Cô ngồi trên một mảnh vườn hoa Tường Vi dài ngàn dặm, trong miệng không ngừng lẩm bẩm cái gì đó. Lại gần một chút, rồi chút nữa, rồi cuộc tử trong mộng, Tô Ca nghe chính miệng mình nói mấy chữ "Tường Vi trắng".

Hoa Tường Vi à? Hình như lúc còn nhỏ cô thích nhất là cây cối. Sau đó, giấc mơ lại chuyển sang một cảnh khác. Ở trên một con đường lớn, cô chạy, chạy hoài như là đang đuổi theo một người nào đó. Cuối cùng, cô nhìn kỹ lại thì cái bóng trước mặt là một người thiếu niên mặc áo sơ mi trắng, đáng người gầy gò như cây trúc. Đây, cậu đợi tớ với!

Tiếng kêu của Tô Ca vang vọng trong không gian nhưng người thiếu niên kia vẫn không quay đầu lại. Cảnh trong mơ lại bắt đầu thay đổi. Hình như sương mù bao phủ khắp nơi, Tô Ca vẫn thấy mình một mực đuổi theo ở phía sau, không có tiếng kêu gào đau đớn tâm can, không khóc lóc cầu xin rên rỉ, chỉ là một cô gái vội vã mặt cổ chấp bước bình, nhưng lại khiến trong lòng Tô Ca đau xót. Cảnh trong mơ cuối cùng là hình ảnh tỏa sáng của người thiếu niên cùng giọng nói tràn đầy tự tin và mạnh mẽ:

"Tiểu Cách Cách, tớ sẽ làm được, cậu hãy nhớ kỹ những lời cậu nói ngày hôm nay."

Làm được cái gì? Lại còn muốn cô nhớ cái gì chứ? Tô Ca mở miệng muốn hỏi lại nhưng lại không nói ra được tiếng nào, sau đó giật mình tỉnh dậy. Cô mở mắt thì nhận ra mình vẫn còn đang nằm trong phòng của mình. Rèm cửa sổ đóng không kín cho nên có vài tia sáng xuyên qua kẽ hở chiếu vào bên trong, màn đêm bắt đầu tan dần. Lại là một ngày mới bắt đầu rồi!

Tô Ca cử động cơ thể, tỉnh đuổi người một cái, thế nhưng ngay sau đó, cô cảm giác có cái gì đó không được bình thường. Hình như có cái gì cứng cứng nằm ở giữa chân của cô, mơ hồ còn có hơi ấm của con người. Cái này là...? Thoáng cái, gương mặt trắng xanh của Tô Ca đỏ bừng. Đây không phải là phản ứng "Ngóc đầu chào buổi sáng" của đàn ông mà mọi người thường hay nhắc tới sao?

Cơ thể Tô Ca cứng đờ, nhích người muốn tránh ra. Nhưng có lẽ động tác quá mạnh khiến Trần Sinh giật mình tỉnh giấc.

"Chào buổi sáng." Trần Sinh dụi mắt, có chút mơ màng nói. Cậu ấy khẽ nhích người, cho nên Tô Ca cảm thấy cái vật kia dời khỏi chân cô mấy phần... Đang suy nghĩ thử coi có nên đẩy Trần Sinh ra hay không thì nghe "Aaa!" một tiếng, hình như Trần Sinh nhận ra cái gì, lập tức lăn mình qua một bên, chui đầu vào trong chăn, giữ chặt.

Thấy thế Tô Ca không khỏi bật cười ra tiếng. Rõ ràng người bị chiếm tiện nghi là cô, thế mà tại sao cậu nhóc này lại làm ra vẻ như mình bị thiệt thòi là sao?

Tô Ca phải dùng hết sức mới kéo ra được cái chăn. Sắc mặt Trần Sinh lâu nay hồng hào bây giờ chuyển thành đỏ ửng như cua bị luộc chín, không biết là vì mắc cỡ hay là trong chăn không đủ không khí khiến cho mê muội. Trần Sinh ứa nước mắt, uất ức nói:

"Em không phải có ý với chị."

"Chị biết." Vuốt tóc cậu ấy một cách bất đắc dĩ, Tô Ca thân nhiên nói:

"Đây là phản ứng rất bình thường của đàn ông mỗi buổi sáng. Em không cần phải xin lỗi."

Nghe vậy, hình như Trần Sinh mới thật sự thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại nhìn Tô Ca một cách sợ hãi nói:

"Bạch Luyện, chị không ghét em chứ?"

"Làm sao có thể như vậy?" Tô Ca ra sức vuốt vuốt đầu của cậu ấy.

“Vậy sau này Bạch Luyện có còn ngủ với em nữa không?”

“Ừ, sẽ mà.” Nghe vậy, rốt cuộc Trần Sinh mới yên lòng.

Sau khi sáng xong, Tô Ca phải đi làm, để Trần Sinh ở nhà, mẹ Tô sẽ nấu cơm cho cậu ấy. Lúc ra cửa, Trần Sinh lưu luyến không muốn rời, bộ dạng như con chó con mong chờ “Chị dẫn em đi với, dẫn em đi đi, em muốn đi theo chị”. Tô Ca nhíu mày, xem ra phải tìm gấp trường học cho cậu ấy, để cậu ấy giao tiếp với người ta.

Mười một giờ rưỡi, Tô Ca mới vừa nghỉ việc thì nhận được điện thoại của mẹ Tô. Trong điện thoại, giọng nói của mẹ Tô vô cùng hoảng sợ kẻ lẻ, mới vừa rồi có một người đàn ông cao lớn gõ cửa, cửa vừa mới mở ra thì không nói không rằng bắt Trần Sinh đi mất, còn nói là tới đón người của ông ta.

“Bịch” một tiếng, điện thoại rớt lăn lóc trên mặt đất cũng không làm cô chú ý. Trong đầu cô chỉ nghe được một câu, Trần Sinh bị người ta cưỡng ép bắt đi, là ai? Đường Lăng hay là Tần Mặc Nhiên? Không thể nào, không thể là Tần Mặc Nhiên! Nếu lúc ấy anh đã thả cô đi thì sẽ không đột nhiên đòi tới bắt người. Chẳng lẽ là Đường Lăng?

Trong đầu thoáng qua hình ảnh Trần Sinh nằm trên mặt đất, thương tích đầy người, toàn thân từ từ lạnh như băng, Tô Ca cảm thấy tim gan như bị xé nát! Không! Đừng! Trần Sinh, Trần Sinh tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì! Bây giờ cô phải về nhà, đứng, đi về nhà! Về nhà hỏi mẹ, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì!

Tô Ca loạng choạng chạy ra tới cổng bệnh viện, tính kêu xe về nhà, nhưng lại bị một người giữ chặt lại cánh tay của mình. Cô quay đầu lại thì thấy một người đàn ông mặc bộ âu phục màu đen, mang mắt kính râm một cách khoa trương.

Người đàn ông trầm giọng hỏi: “Cô là cô Tô?”

“Phải”. Tô Ca đáp lại, rồi thấy người đàn ông đó toét miệng cười, hàm răng đều đặn trắng toát làm Tô Ca chói mắt. Người đàn ông nói tiếp:

“Phải làm phiền cô Tô đi một chuyến với tôi rồi. Thiếu gia nhà tôi đang chờ gặp cô.”

Tô Ca còn chưa kịp phản ứng thì bị người đàn ông nhét vào sau buồng xe. Sau đó người đàn ông mở cửa xe trước, trực tiếp lái xe phóng đi. Bình tĩnh. Bình tĩnh! Tô Ca tự nhắc nhở mình. Theo như lời người đàn ông này nói thì lại lịch của vị Thiếu gia kia không phải tầm thường. Chẳng qua là nhìn thái độ khách khí của người đàn ông này đối với cô cũng có thể đoán ra được vị “Thiếu gia” mà anh ta nói tuyệt đối không phải là Đường Lăng.

Mới vừa rồi ở trong điện thoại, cô chỉ nghe mẹ nói Trần Sinh bị bắt đi, chứ không nghe nói tới đồ đạc trong nhà bị đập phá, hay là mẹ đang bị đặt đến sinh bị mang đi, toàn bộ không có nói tới trong nhà bị đập rồi, hoặc là mẹ bị bắt trói chẳng hạn. Theo như lời nói của Đường Lăng, vì muốn trả thù cô, đương nhiên sẽ không bỏ qua cho bất cứ người nhà nào của cô. Vì nghĩ như thế nên Tô Ca hoàn toàn bình tĩnh trở lại. Tuy trong đầu có vô số ý tưởng hiện ra, nhưng ý niệm duy nhất trong lòng cô chính là Trần Sinh, một thiếu niên bản chất yếu đuối, sáng vừa rồi còn đỏ mặt nói với cô “Chị không ghét em chứ”, tuyệt đối cô không thể đánh mất cậu ấy một lần nữa!

Xe quanh đi quẩn lại khoảng hai mươi phút thì dừng lại trước một quán rượu bốn sao. Căn bản là Tô Ca chưa từng có ý định chạy trốn, cho nên cô ngoan ngoan đi theo sau lưng người đàn ông áo đen, vào thang máy lên tới phòng 990.

“Cô Tô, cô tự vào phòng đi” nam nhân như thế nói.

Ngừng lại, hít vào một hơi thật sâu, Tô Ca đẩy cửa phòng kia ra. Nhưng mà mới bước vào hai bước, Tô Ca ngây người vì tình huống ở trong phòng không hề giống như cô tưởng tượng.

Người cô nhìn thấy không phải là Trần Sinh, mà là một người đàn ông trung niên khoảng chừng bốn mươi tuổi, đôi mắt sáng quắc tràn đầy khí thế. Nhưng làm Tô Ca giật mình chính là người đàn ông tóc bạch kim dài chấm lưng đứng bên cạnh. Cái người đàn ông có bộ dạng biểng nhác, đôi mắt hoa đào đang buồn cười nhìn cô, lại là Tần Trạch?!

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Lại là Hạnh Trạch? Tại sao lại là anh ta? Chỉ là trong vài khoảnh khắc ngắn ngủi, trong đầu Tô Ca hiện ra vô số ý niệm, đương nhiên cô biết Hạnh Trạch không phải là người của Đường Lăng, cũng không phải là người của Tần Mặc Nhiên. Hình như là ở trong "Sát", anh ta đảm nhận một chức vị rất quan trọng. Nhiều ngày trước ở Thiên Diễm, cô nhớ là Đường Lăng đã từng gọi anh ta là "Trọng Tài đại nhân".

Nghĩ lại lúc đó không biết "Trọng Tài" là cái quái gì mà khiến Tần Mặc Nhiên cũng phải nể mặt mấy phần. Thật sự Tô Ca nghĩ không ra tại sao anh ta có thể tìm ra người trước tiên? Thời gian trước đó, ngoại trừ Minh Hà ra, mình chưa từng có bất cứ quan hệ gì với anh ta. Anh ta lại phải người bắt giữ Trần Sinh, mục đích cũng chính là muốn mình tự dẫn xác tới, rốt cuộc là vì cái gì?

Ánh mắt Tô Ca thay đổi bất thường, nhìn tới nhìn lui Tân Trạch cùng người đàn ông trung niên kia thăm dò. Kỳ cục ở chỗ là mặc dù cô cảm thấy khản trương, nhưng lại không có chút cảm giác nguy hiểm nào, tại sao có thể như thế được?

"Ngồi xuống đi". Giọng nói trầm thấp đôn hậu, mang theo chút oai phong vang lên:

"Cô là Tô Ca?" Người bỗng nhiên lên tiếng chính là người đàn ông trung niên mặt mũi tinh anh. Mà người đứng nghiêng nghiêng ở bên cạnh chính là Hạnh Trạch, khoe mắt mỉm cười nhìn Tô Ca, nhưng vẫn giữ nguyên bộ dạng bất cần đời, mọi chuyện không liên quan tới ta.

"Đúng vậy, chính là tôi". Tô Ca ngoan ngoãn trả lời, mặc dù trong lòng cô cảm thấy rất là dư thừa. Nếu không xác định cô chính là Tô Ca thì tại sao phí sức đưa cô tới đây làm gì? Diễn tập à? Nhưng mà trên mặt Tô Ca lại không lộ ra bất cứ biểu lộ nào. Chỉ dựa vào thái độ cung kính của Hạnh Trạch đối với ông ta thì cô cũng biết mình không nên đắc tội với ông. Hình như nhân vật tầm cỡ nào cũng như thế, lúc nào cũng thích tra hỏi, gián tiếp uy hiếp đối phương, chứng minh khí thế của mình không chỉ cao hơn một bậc, khiến cho đối phương nảy sinh áp lực tâm lý ngay từ đầu.

Ông nhìn cô quan sát cẩn thận, ý tứ dò xét rõ ràng. Tô Ca cảm giác ớn lạnh, mơ hồ có chút cảm giác bị đè ép, thờ không ra. Một lúc sau mới nghe người kia nói:

"Cô Tô, tôi thật không thích cô."

Tô Ca cả kinh, sau đó khoe môi khẽ nhếch lên một cách châm biếm. Ông già này, tốn công tốn sức bắt mình tới đây chỉ vì muốn nói một câu "tôi không thích cô" với mình thôi sao? Đúng là điên mà!

"Đưa tay ra". Giọng nói của người đàn ông lại vang lên. Theo thói quen, Tô Ca vâng lời, đưa tay phải ra. Chưa chi lại nghe ông ta gầm nhẹ một cái, lớn tiếng nói: "Là tay trái, khôn kiếp!"

Nghe tiếng hét, tim Tô Ca muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô có thể khẳng định là ông sẽ xem mình như là thủ hạ của ông mà dạy dỗ. Cho nên cô phản ứng thật nhanh, đổi thành tay trái. Người tai to mặt lớn thích làm cái gì đều không có lý do, ông bảo mình xòe tay, nhất định là có nguyên nhân. Hay là ông muốn xem chỉ tay cho mình? Nghĩ đến đây, trong lòng đang sợ hãi, giảm đi rất nhiều.

Người đàn ông kia nhìn thấy tay trái của Tô Ca, đột nhiên đứng dậy đi về phía cửa.

"Chú Tư". Đúng lúc này, giọng nói thân thiện của Hạnh Trạch vang lên. Thân hình của người chú Tư này rõ ràng ngừng lại một chút, sau đó xoay người phất tay nói:

"A Trạch, cháu đi vào trước nói chuyện với tiểu thiếu gia đi." Tân Trạch nghe vậy, cúi đầu chào một cái rồi đi vào phòng ngủ phía sau. Tô Ca chau mày, toàn thân cảnh giác cao độ. Lòng bàn tay phải đang nắm một lưỡi dao nhỏ bằng lông tay, là cô tiện tay bỏ vào túi áo lúc thu dọn dụng cụ mổ xẻ ở bệnh viện hôm nay. Lưỡi dao tuy nhỏ, nhưng lúc cần thiết có thể lấy mạng người.

Người đàn ông đi tới, ngồi chồm hổm trước mặt Tô Ca, rồi kéo cổ tay của Tô Ca ra, xem xét kỹ lưỡng, không bỏ sót một chỗ nào. Tô Ca chú ý đến ánh mắt của ông dừng lại trên chiếc vòng tay màu xanh thẫm mà Trần Mặc đã để lại cho cô. Về mặt chăm chú tỉ mỉ như là đang nhìn người yêu một cách thân mật. Hốc mắt sâu thẳm lóe lên vài tia ôn hòa, cùng với sự xúc động mãnh liệt giống như vừa gặp được nữ hoàng, muốn nhào tới quỳ bái.

Thế là người đàn ông kia trầm tĩnh nhìn một hồi, đôi môi hơi mím lại, khoe mắt long lanh nước. Sau đó lại run rẩy bật ra một câu:

"Mười năm rồi, không ngờ lão Tư có ngày gặp lại vòng Ngưng Bích."

Đột nhiên, cánh tay hơi khô gầy chụp lấy cổ tay của Tô Ca, lật qua lật lại nghiền cứu vòng tay đó. Tự nhiên sau đó, thân thể chấn động, ông ta ngẩng đầu lên, nghi ngờ nhìn Tô Ca một hồi rồi mới thốt lên:

"Hóa ra là như thế này! Không ngờ Đại thiếu gia lại thừa nhận cô là người của cậu ấy! Nếu không phải như vậy, thì cậu ấy sẽ không đeo chiếc vòng Ngưng Bích lên cổ tay của cô rồi khóa trái lại."

Không hiểu sao những lời ông ta nói lại khiến cho Tô Ca hiểu rõ một số chuyện. Người này bắt cô tới đây chỉ vì chiếc vòng tay màu xanh lục trên cổ tay của cô. Cái vòng tay này là của Trần Mặc đeo cho cô, đã như vậy thì "Đại thiếu gia" mà người đàn ông nhắc tới trong câu nói: "Cô đúng là người của Đại thiếu gia rồi, cậu ấy đeo vào cho cô trước khi bị đánh chết", chính là Trần Mặc rồi.

Mới vừa rồi ông ấy nói với Hạnh Trạch một câu: "Cháu đi vào phòng tiếp chuyện với thiếu gia", xem ra không thể nghi ngờ "thiếu gia" mà ông nói tới chính là Trần Sinh. Trong nháy mắt, Tô Ca đã nghĩ thông suốt mọi chuyện, rốt cuộc tâm tư hỗn loạn cũng được ổn định một chút. Cô biết hôm nay mình sẽ không bị nguy hiểm rồi.

Nhưng mấy giây sau đó, cô mới phát hiện cô đoán sai rồi. Người đàn ông đột nhiên chụp lấy cổ họng của cô siết chặt, khiến cô thở không được. Cô liều mạng gầy dựa, dùng tay cào kéo bàn tay đang bóp chặt cổ của mình, nhưng không có cách nào kéo ra được. Giọng nói thâm trầm, mang theo chút giận dữ vang lên bên tai của cô:

"Cô Tô, cô có biết là tôi phải suy nghĩ thật lâu mới không giết chết cô ngay tại chỗ không? Nếu không phải tại cô, Đại thiếu gia sẽ không chết thê thảm như vậy!"

Hình như người đàn ông còn muốn thêm cái gì nữa, nhưng bất thành linh bên trong vang ra một tiếng "Bịch" giống như có vật nặng ngã xuống đất, cho nên

ông ấy thu tay về một cách bất đắc dĩ, rồi nhìn Tô Ca lạnh lùng nói:

"Người của gia tộc Ân thị đã quyết định chuyện gì thì sẽ chấp nhận hậu quả. Nếu Đại thiếu gia đã lựa chọn cứu cô, vậy thì cô phải sống cho tốt."

Tô Ca xoa xoa cằm cổ. Mặc dù vẫn còn có chút sợ hãi nhưng cô hiểu được cái mạng nhỏ này của cô đã được bình an. Người đàn ông lui về phía sau, ngồi xuống ghế, sau đó nhìn Tô Ca nói:

"Cô Tô, nói nhiều như vậy cũng chỉ là mong cô hiểu rõ một chút. Tóm lại, Trần Sinh là Tiểu thiếu gia của Ân thị chúng tôi, lưu lạc bên ngoài đã mười mấy năm, ông trời có mắt, rốt cuộc hôm nay cũng giúp lão Tứ tôi tìm lại được. Đương nhiên tôi muốn dẫn cậu ấy trở về Ân gia để cậu ấy tiếp nhận gia sản và trách nhiệm của mình!"

Tô Ca chấn động, người đàn ông này nói nhiều như vậy là vì muốn bắt Trần Sinh mang đi hay sao?

"Không được! Tôi không cho phép!" Tô Ca bật người đứng dậy, gương mặt vô cùng nghiêm túc. Câu nói cuối cùng của Trần Mạc chính là "Chăm sóc tốt cho Trần Sinh". Làm sao cô có thể để cho những người không rõ lai lịch dẫn cậu ấy đi? Nắm chặt đôi tay thành quyền, rồi sau đó chán nản buông ra. Tô Ca ngẩng đầu lên, quắc mắt nhìn người đàn ông kia nói:

"Ông nói ông là người thân của Trần Sinh, bằng chứng đâu? Tôi dựa vào cái gì để tin ông?"

"Bằng chứng à?" Người đàn ông kia nghe như thế thì nhếch miệng cười nhưng sắc mặt lại lãnh lẽo vô cùng. Đột nhiên, ông ấy vén tay áo lên, để lộ ra cổ tay, sau đó ánh mắt của Tô Ca lập tức dừng lại, bởi vì cô phát hiện cổ tay người đàn ông đó mang một chiếc vòng giống y đúc cái của cô, chỉ khác là cái của Tô Ca là màu xanh thẫm, còn cái của ông thì xanh biếc, gần như trong suốt.

Người kia chậm rãi tháo chiếc vòng đeo tay xuống rồi nhìn chăm chăm Tô Ca nói:

"Đây là vòng mẹ, mà cái cô Tô đang đeo là vòng con."

Đột nhiên giọng nói trở nên châm biếm:

"Lại nói nếu không vì cô Tô mà Đại thiếu gia phải mất mạng, ở dưới tình cảnh nguy ngập, mở ra sự kết nối giữa vòng mẹ và vòng con, chỉ sợ cho tới bây giờ lão Tứ tôi cũng không tìm ra được Tiểu thiếu gia."

Tô Ca không để ý đến lời ông ta châm chọc, tiến lên một bước, kiểm tra cẩn thận cái vòng tay đó. Ngoại trừ màu sắc ra, thì hoàn toàn giống nhau, ngay cả những đường vân trạm khò xung quang cũng không khác chút nào. Tô Ca chán nản ngồi phịch xuống ghế. Xem ra những gì người này nói đều là sự thật, Trần Sinh đúng là Tiểu thiếu gia của bọn họ.

Nhưng không phải như thế! Căn bản là không thể như thế được! Rõ ràng Trần Mạc đã giao Trần Sinh cho cô, cô nhất định sẽ làm cho Trần Sinh có một cuộc sống bình thường như mọi người khác. Nghĩ đến đây, Tô Ca ngẩng đầu lên, vẻ mặt có hơi đanh đá một chút, nói:

"Đã biết là thiếu gia của các người, tại sao nhiều năm như vậy mới thấy các người xuất hiện? Đã sớm biết thì tại sao không tới sớm một chút?"

Nếu như tới sớm một chút thì Trần Mạc đã không chết. Càng nói, Tô Ca càng tức giận. Ha ha, thật buồn cười. Theo như ông ta nói, Trần Mạc vốn là thiếu gia của một đại gia tộc, được an nhàn sung sướng, nhưng lại lưu lạc ở bên ngoài, bởi vì cuộc sống bức bách mà phải vào Thiên Diễm bán mình để sinh sống. Không phải điều này khiến người ta nổi giận hay sao? Một lúc là thiếu gia, lúc khác lại là trai bao, có gì tệ hơn sự chênh lệch trời đất này?!

Đối mặt với sự chất vấn của Tô Ca, người đàn ông kia cuối cùng cũng cúi đầu thấp xuống, giọng nói vô cùng sầm sập nói:

"Năm đó lúc tiểu thư mang theo các thiếu gia bỏ đi thì hình như tháo bỏ vòng con ra. Trái đất rộng lớn như thế này, nếu tiểu thư có lòng muốn tránh né, làm sao chúng tôi có thể tìm ra được."

Khắp nơi yên tĩnh không một tiếng động. Một lúc sau mới nghe giọng nói trầm thấp của người đàn ông kia vang lên:

"Đương nhiên Tiểu thiếu gia phải về Ân thị nhận lại người thân. Về phần cô Tô..."

"Tôi sẽ đi với Trần Sinh!" Không chút nghĩ ngợi, Tô Ca cắt ngang. Trải qua bao nhiêu chuyện, cô sẽ không khờ dại mà chỉ dựa vào sức của mình để xóa bỏ ý niệm trong đầu của bọn họ về chuyện có thể cho Trần Sinh một cuộc sống yên ổn. Cũng được, nếu không có sức thì phải thay đổi, dù sao cô vẫn phải chăm sóc cậu ấy! Cậu bé này hốt hoảng bất an như vậy, làm sao cô có thể rời xa cậu ấy? Hơn nữa lâu nay đại gia tộc nào cũng mưa gió không ngừng, làm sao cô có thể yên tâm để cậu ấy trở về một mình?

Nghe chính miệng Tô Ca nói ra câu đó, người đàn ông gật đầu hài lòng, rồi nói với cô:

"Đã như vậy thì xin cô Tô đợi thêm hai ngày nữa. Hai ngày sau, tôi sẽ tới đón Tiểu thiếu gia. Về phần cô Tô, cô cũng nên hiểu rằng, Tiểu thiếu gia cậu ấy không thể rời xa cô được, vậy thì xin cô Tô ở cùng với thiếu gia cho đến khi trưởng thành. Bốn năm sau, Ân thị nhất định sẽ hậu tạ cô Tô một cách xứng đáng."

Nghe vậy, Tô Ca cười nhạt, không nói tiếng nào. Lại nghe ông ta nói tiếp: "Trước khi đi, cô Tô còn có cái gì yêu cầu, xin cứ nói."

Tô Ca lẳng lặng suy nghĩ một lúc rồi ngẩng đầu lên nói:

"Xin chuẩn bị cho tôi và Trần Sinh mỗi người một visa xuất ngoại, còn có thư thông báo trúng tuyển đại học nước ngoài. Về phần nước nào thì tùy các người lựa chọn."

Trách nhiệm của cô là phải chăm sóc Trần Sinh trong bốn năm này, nên cô muốn cùng đi với cậu ấy. Vốn là cô nên gánh vác một số chuyện, nhưng cô không thể mặc kệ cha mẹ ở nhà, nên lưu lại cái gì đó cho ông bà an lòng mà thôi.

Người đàn ông đồng ý gật đầu, rồi sau đó bàn tay vỗ nhẹ ba cái. Gần như là ngay lập tức, một người mang đôi giày trắng từ trong đó bước nhanh ra. Là Trần Sinh! Tô Ca đứng yên tại chỗ, nhìn Trần Sinh nhào tới như là vừa gặp người thân duy nhất, thân thể nhỏ bé gần như là đeo lưng lẳng trên tay phải của cô. Lúc này, cô mở to mắt nhìn cậu ấy, mơ hồ nhận ra sự lo lắng của cậu bé, Tô Ca vỗ vỗ đầu, trấn an cậu ấy:

"Chúng ta về nhà thôi." Trần Sinh gật đầu. Tô Ca cất bước tính đi ra ngoài, nhưng sau đó lại đột nhiên dừng lại, quay đầu liếc mắt nhìn Hạnh Trạch đang đứng bên cạnh người đàn ông, nói:

"Tân Trạch đại nhân cũng là người của Ân thị sao?" Nếu là như thế, thì có lẽ Minh Hà cũng là người của bọn họ, đúng không?

Tân Trạch nghe vậy cười nhạt nói:

"Không phải. Trạch chỉ là giáo sư dự bị của Thiếu chủ đời trước mà thôi."

Giáo sư? Nhưng bộ dạng của Tân Trạch không giống giáo sư dạy học tí nào, không biết là dạy cái gì?... Tô Ca cũng không muốn tiếp tục suy nghĩ nhiều nữa, cô chỉ kéo tay Trần Sinh rời khỏi khách sạn, trực tiếp đón xe về nhà.

Trên xe không khí yên lặng như tờ, Tô Ca vẫn giữ mặt lạnh, không nói câu nào. Một lúc lâu sau, rốt cuộc nhịn không nổi, Trần Sinh mở miệng nói trước:

"Bạch Luyện, là tự em đồng ý trở về." Giọng nói nhỏ nhỏ yếu ớt, mang chút rối loạn hoang mang.

"Chỉ biết". Tô Ca thân nhiên đáp lại.

Từ lúc người đàn ông kia bóp cổ cô, rồi không cam lòng buông tay sau khi nghe được tiếng động từ trong phòng vang ra, cô biết ngay cái gì đó trong phòng có khả năng ngăn chặn ông ta. Bởi vì trong thời khắc đó, Tô Ca có cảm giác sức mạnh của bàn tay kia thật là có ý định bóp chết cô.

"Vậy... Bạch Luyện đang giận hay sao?" Nghe câu hỏi của cậu ấy, lúc này Tô Ca mới quay đầu nhìn, thì lại thấy miệng cậu ấy mím chặt, quai hàm méo mó, bộ dạng khóc không ra khóc. Cuối cùng lại không đành lòng, Tô Ca cúi đầu, ánh mắt bình tĩnh nhìn Trần Sinh nói:

"Tại sao lại muốn trở về? Ở lại làm người nhà của chị, cùng chị trải qua cuộc sống bình thường không phải là tốt hơn hay sao?"

Sau khi hỏi xong, Tô Ca im lặng nhắm mắt lại. Cô tưởng rằng sẽ nghe được cái gì như là cậu ấy muốn trả thù cho anh trai, muốn trả thù những người trước kia đã khi dễ anh em bọn họ, nhưng lại không ngờ nghe được giọng nói yếu ớt của Trần Sinh vang lên bên tai: "Em không muốn đi học!"

"Rầm" Tô Ca kích động đến nỗi cái trán đập vào mui xe, chỉ là vì vậy thôi sao? Có phải là cô nên hối hận vì những ý niệm nguy hiểm trước kia của cô hay không?

Rồi lại nghe giọng nói của Trần Sinh trở nên kiên định hơn:

"Còn nữa, em chỉ muốn hoàn thành tâm nguyện của anh trai."

Nói tới đây, hào quang trong mắt Trần Sinh tỏa sáng, sáng tới mức chói mắt, thế nhưng lại khiến cho Tô Ca nhất thời nhìn không rõ cái gì cả. Vậy cũng được, Tô Ca cười cười trấn an cậu ấy, mặc kệ thế nào đi nữa, cô cũng sẽ ở lại bên cạnh cậu ấy.

Về đến nhà, cô nói với mẹ đó chỉ là trò đùa của bạn bè. Mẹ Tô rõ ràng là không tin, nhưng thấy hai người bình an trở về, nên cũng giả đồ như không có gì rồi không nói tiếng nào với Tô Ca, cô cũng hết biết cách phải làm sao. Hiệu suất làm việc của Ân gia thật cao. Ngày hôm sau, Tô Ca nhận được thị thực xuất ngoại cùng thông báo trúng tuyển do người của chú Tư mang tới. Cảm trên tay tập hồ sơ này, cảm giác với cảm đồ thật hoàn toàn giống nhau.

Tất cả mọi chuyện được âm thầm tiến hành. Tô Ca quyết định từ chức ở bệnh viện, buổi chiều thì dẫn Trần Sinh đi dạo ở thành Dương Châu, thành Tổng Giáp, chùa Đại Minh. Khi tới khu chợ ở ngoại ô phía Đông thì mua vài bộ trang sức dễ thương, cùng nhau ăn đậu hủ thối Bát Quái (mình nghĩ là một loại đậu hủ thối). Coi như đây là kỷ niệm cuối cùng trước khi rời khỏi thành phố nhỏ này mà thôi.

Tối đến, hai người chơi đã rồi cùng nhau về nhà, thì thấy ba mẹ Tô đang ngồi trên ghế sa lon, hình như là có ý chờ cô. Tô Ca bảo Trần Sinh về phòng trước rồi đi tới ngồi xuống giữa hai người, mỗi tay ôm một người nói:

"Ba, Mẹ, con muốn ra nước ngoài học thêm."

Không ai trả lời, thật lâu sau đó... mới nghe ba Tô khàn khàn nói:

"Ba Mẹ biết, con đi đi". Cái đứa con gái này, mới sáng sớm đã tùy tiện để hai tờ giấy thông báo cùng ký chứng ở trên bàn trà, không phải là muốn cho bọn họ biết rồi sao? Không ai biết rõ con gái bằng cha, kể từ ngày đứa con gái này từ Côn Minh trở về, tâm tình không ổn định hay dỗi hờn về một phương nào đó, lệ ướt mi, ánh mắt trống rỗng. Chỉ khi nào đối diện với cậu nhóc kia thì khuôn mặt mới tươi cười, ông thật là không biết rốt cuộc chuyện

gì đã xảy ra, cho nên bàn bạc một chút với mẹ Tô rồi quyết định để cho con bé đi.

Ba Tô vỗ vỗ vai của Tô Ca nói: “Tuổi còn trẻ, con nên ra ngoài học hỏi một chút”. Tô Ca gật gù đầu, nước mắt tự nhiên ứa ra. Trong khoảng thời gian này, mẹ Tô chẳng hề nói một câu nào, Tô Ca chỉ còn biết ôm bà thật chặt.

Sáng hôm sau, hành lý của Tô Ca và Trần Sinh cũng được chuẩn bị xong. Đúng lúc này, mẹ Tô đi tới, kéo tay Tô Ca đi ra ban công. Tới ban công rồi Tô Ca mới nói:

“Có chuyện gì vậy Mẹ?”

Mẹ Tô liếc mắt nhìn phải nhìn trái rồi mới nói với Tô Ca:

“Con gái à, con muốn đi thật sao?” Tô Ca gật đầu thì thấy mẹ Tô cau mày, tâm tình rối loạn nói:

“Con gái à, cho dù thằng bé kia nhỏ hơn con gần mười tuổi, và trong lòng ba mẹ không được thoải mái khi có con rể nhỏ như vậy, nhưng con cũng đừng có bốc đồng mà trốn ra nước ngoài chứ?”

“Mẹ!” Tô Ca xấu hổ kêu lên một tiếng. Mẹ cô đang nói cái gì vậy?

Nghe vậy, mặt mẹ Tô nghiêm lại rồi nói: “Sáng sớm mẹ thấy nó từ phòng con đi ra.”

Tô Ca che mặt, phục mẹ sát đất mà...

Lúc ngồi lên máy bay, trong lòng Tô Ca đang rối rắm lại đột nhiên thở phào một hơi. Cô tưởng là mình sẽ đi Côn Minh, nhưng đây là chuyến bay đi Hongkong, nên thuận miệng hỏi.

Người đàn ông mà lão Tứ gọi là Tư Lý nói:

“Ân gia vốn là vọng tộc ở Hongkong, tại sao nhà của tổ tiên lại ở Côn Minh được?”

Vậy sao? Nghe vậy Tô Ca nhắm mắt lại. Điều này có nghĩa là bốn năm này, cô sẽ không gặp Tần Mặc Nhiên có phải hay không? Mà có ai biết được sự cố gì sẽ xảy ra trong vòng bốn năm này chứ?

Nhưng chuyện đời khó nói, cái gọi là duyên phận sẽ từ từ thúc đẩy mọi thứ. Nghĩ là sẽ không dễ dàng gặp được một người, có thể cuối đường sẽ gặp được người đó.

Côn Minh, trong một phòng ngủ ở Thiên Diễm, giọng nói tràn đầy phẫn nộ của một người đàn ông vang lên: “Làm sao có thể tự nhiên không thấy người?!” Kéo màn hình lại gần cho mọi người nhìn thấy, giờ phút này, cái người đang hét to la lớn không chút phong độ, toàn thân tỏa ra khí thế mãnh liệt, không ai khác hơn, chính là trước sau như một lạnh lùng, buồn vui không lộ trên mặt, Tần Mặc Nhiên.

Người đàn ông quỳ ở dưới đất co rúm lại, run rẩy nói:

“Nhưng lão Đại, thật sự là đột nhiên biến mất...”

Đột nhiên biến mất ư? Tại sao lại như vậy? Trừ khi người kia có bản lĩnh bay lên trời chui xuống đất thì mới có thể thoát khỏi sự giám thị nghiêm ngặt mà mạng người đi...

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Đột nhiên biến mất? Tại sao lại có thể? Trừ khi người kia có bản lĩnh bay lên trời chui xuống đất thì mới có thể thoát khỏi sự giám thị nghiêm ngặt của mình mà mạng người đi. Rốt cuộc là ai? Là Đường Lăng? Nhưng tại sao có thể? Đối với Đường thị, mình không ngừng tăng cường mức độ uy hiếp, khiến hắn sắp chống đỡ không nổi. Hiện tại Đường Lăng cùng lắm chỉ là kéo dài hơi tàn mà thôi.

Vậy rốt cuộc là ai có thể đem người đi dưới sự giám sát nghiêm ngặt của mình? Còn có thể dễ dàng cắt đứt cái đuôi theo dõi số một của mình, và lại còn xử lý gọn gàng, không để lại một chút dấu vết. Theo như anh biết, hiện nay không có ai có năng lực lớn như vậy. Tiểu Cách Cách, rốt cuộc là ai đã bắt em đi?

Trái tim sâu trong lồng ngực lại bắt đầu đau nhức. Tần Mặc Nhiên đặt tay ở trên ngực, cảm giác trái tim đập thật nhanh và dồn dập. Nếu như... không phải thân phận của mình bây giờ, nếu như không có cấp trên nghiêm khắc dạy bảo, anh tuyệt đối sẽ không do dự mà lật tung cả Dương Châu để xác định là cô vẫn được an toàn.

Nhưng... hiện giờ, anh hoàn toàn không có biện pháp. Từ mười năm trước, bắt đầu lúc anh bị cấp trên triệu kiến, Tần Mặc Nhiên anh không có quyền nói không! Nguyên tắc của quân nhân chính là phục tùng! Ngoài phục tùng ra vẫn là phục tùng! Lý trí nhất định phải được đặt ở vị trí thứ nhất. Bây giờ, chủ yếu nhất chính là xác định kế hoạch không chút sở hồ để tiến hành. Về phần tình cảm, đành phải để qua một bên...

Tần Mặc Nhiên bóp chặt nắm tay một hồi rồi mới buông ra, lạnh lùng nhìn người đàn ông đang quỳ dưới đất nói:

"Về đi. Tiếp tục theo dõi gia đình nhà họ Tô, đồng thời mau tìm ra chỗ ở của Tô Ca. Nếu hai vợ chồng họ Tô có động tĩnh gì thì phải báo cáo với tôi ngay lập tức!"

"Dạ! Lão đại!" Mặc dù thân thể thẳng tắp, người đàn ông quỳ trên mặt đất khẽ run, nhưng câu trả lời lại vô cùng rõ ràng lưu loát, chỉ vì anh ta biết được phương thức xử lý của Tần Mặc Nhiên. Tô chúc Vô Ảnh tuyệt đối không nuôi phe nhân!

Tần Mặc Nhiên phất tay, người đàn ông biết điều lui ra ngoài. Vừa mới thuận tay chuẩn bị đóng cửa lại thì bất gặp bàn tay trắng như tuyết trơn như ngọc, so với tay của con gái thì càng đẹp hơn, trong lòng cả kinh, vội vàng cúi đầu lui ra ngoài. Đây là ngài Hiến Mộc nè! Mặc dù mọi người trong Thiên Điểm đều nói Tần Mặc Nhiên là đáng sợ nhất, "Lang Nha", so với "Lang Vương" càng hung mãnh gấp trăm lần. Nhưng anh ta lại thấy đại nhân Hiến Mộc này, với nụ cười xinh đẹp thuần khiết, mới chính là người đáng sợ nhất.

Bên trong phòng, Hiến Mộc cười nhàn nhạt nhìn gương mặt lạnh lẽo của Tần Mặc Nhiên một hồi rồi lạnh lùng nói:

"Mặc, đã lâu lắm rồi tớ không nhìn thấy cậu tức giận như vậy." Giọng điệu hân hoan rõ ràng. Tần Mặc Nhiên lập tức ngồi xuống ghế sa lon, lạnh lùng trừng mắt nhìn Hiến Mộc. Người này nhìn thấy bộ dạng nghiêm nghị tràn đầy khí thế thì thôi không cười nữa, nghiêm túc nói:

"Lão Các muốn cậu hãy khoan đi tìm hân, Huyết Y có nhiệm vụ muốn giao cho cậu." Hiến Mộc nói xong lại không thấy Tần Mặc Nhiên có phản ứng gì ngoại trừ lông mày khẽ nhúc nhích lại. Sau cùng, anh khẽ thờ dài một cái rồi nói:

"Mặc, tớ biết bởi vì chuyện của Tô Ca mà cậu hận không thể lập tức làm thịt Đường Lăng. Nhưng sau lưng Đường Lăng còn có Đường gia, chỉ bằng vào lực lượng của chúng ta hiện giờ thì không thể dễ dàng lật đổ họ được. Lần này lão Các gọi cậu cũng là vì chuyện của Đường Lăng. Gần đây cậu ra tay với Đường gia quả thật là có chút thô bạo, nhưng nếu lão Các muốn cậu dừng tay lại thì cậu tạm thời buông tay chút đi. Miễn là hân vẫn còn ở Đường gia thì sau này chúng ta vẫn còn có cơ hội chơi hân."

Tần Mặc Nhiên nhìn cặp mắt quan tâm của Hiến Mộc, lông mày khẽ nhướng lên, lạnh nhạt nói:

"Biết rồi Hiến Mộc, đương nhiên tớ sẽ có chừng mực."

Nói đến đây, đột nhiên giọng nói của anh biến đổi một cách kỳ lạ, gương mặt vô cùng nghiêm túc lại lộ ra vẻ quỷ quyệt:

"Làm sao cậu biết lão Các, lão nhân gia ông ta không muốn lật đổ Đường gia? Chung quy, "Sát" cũng chỉ là một tổ chức giết người đầm máu do người xưa hợp lại, không phải là danh gia vọng tộc gì. Có ai có thể để một thế lực lớn mạnh mà mình hao tổn biết bao nhiêu công sức để gây dựng lọt vào tay của một gia tộc khác?"

Nghe vậy, Hiến Mộc cúi đầu nghiền ngẫm, rồi sau đó mới nói:

"Mặc, cũng là cậu suy nghĩ một cách tường tận." Cho nên đây cũng là lý do vì sao năm đó cấp trên để cậu ấy làm chủ, mà mình thì không bắt chấp hậu quả đi theo hiệp trợ cho cậu ấy. Nghĩ thông suốt xong điểm này, Hiến Mộc cười cười rồi vỗ vai của Tần Mặc Nhiên nói:

"Tớ về chuẩn bị đồ đạc để ngày mai đi Đại Lý."

"Đại Lý? Là vì món hàng của Tiết Bảo lần trước?" Tần Mặc Nhiên khựng người lại hỏi.

"Đúng vậy. Hiện tại thời cơ đã chín muồi, tớ nên kết thúc cho xong, huống chi còn có hai mươi phần trăm cổ phần không dễ lấy được của Phong thị." Mắt Hiến Mộc hơi nheo lại, hình như là đang nghĩ tới điều gì vô cùng thú vị.

Thấy thế, Tần Mặc Nhiên không nói thêm gì nữa, quay người bước đi ra ngoài. Lúc đi tới cửa thì bỗng nhiên như là nhớ ra điều gì, quay đầu lại nói với Hiến Mộc:

"Người của tớ phải đi giám thị Tô Ca có tin truyền về. Bạn thân của cô ấy là Trần Lê đã đi Đại Lý một mình, tính ra thì cũng đã tới nơi rồi. Hiến Mộc, cậu nói thử xem cô ấy một mình tới Đại Lý là vì cái gì?"

Nhìn thấy vẻ ôn hòa ấm áp thường ngày của Hiến Mộc hoàn toàn biến mất, gương mặt trắng nõn đông cứng lại, hiện lên một tia sát khí hiếm có, tâm tình của Tần Mặc Nhiên mới tốt hơn một chút rồi bỏ đi. Lần nào Hiến Mộc cũng muốn nhìn thấy bản mặt biến sắc của mình, làm sao có thể dễ dàng như vậy? Lần này Tần Mặc Nhiên anh có thể trả đũa được rồi.

Trong căn phòng u tối, chỉ có một ít ánh sáng lu mờ, lão Các đang nằm ngả ngửa, dựa vào ghế nằm bằng gỗ lim, mắt mờ lim dim, giống như là đang ngủ gà ngủ gật. Trên đùi còn đắp một cái chăn lông cừu màu đỏ, thoạt nhìn không khác gì một ông già tuổi đã cao.

Chỉ nghe "kẹt" một tiếng rồi cánh cửa bị đẩy ra, một người đàn ông cao gầy từ từ bước vào. Cặp mắt mệt mỏi đang mở tí hí của lão Các chợt mở ra, sự tỉnh anh bộc phát trong ánh mắt. Đợi bóng người gầy gò đi tới trước mắt, khi đôi giày da cũ màu đen cách mình không tới nửa bước thì lão Các mới

mở miệng nói:

“Cậu đã đến rồi?”

“Vâng ạ!”, giọng nói trầm thấp vang lên, rõ ràng là của Tần Mặc Nhiên. Tiếp theo anh hỏi:

“Các lão đích thân bảo tôi tới đây là vì chuyện gì?”

Lão Các nghe vậy khẽ ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn Tần Mặc Nhiên một cách tỉ mỉ, rồi sau đó mới mở miệng nói:

“Mặc Nhiên à, tôi cũng biết gần đây thủ đoạn đối phó Đường gia của cậu thật quá tàn nhẫn.”

Giọng nói của lão Các mang theo mấy phần tang thương, căn bản là bộ dạng giống như đang nói chuyện không có liên quan tới mình. Thấy thế, Tần Mặc Nhiên hơi nhăn trán, nhưng sống lưng lại vô cùng thẳng tắp. Vốn là anh đoán được lão Các sẽ nói lời mở đầu như thế với mình, cho nên anh chỉ hơi nheo mắt lại, không nói lời nào, chờ cho lão Các tiếp tục. Quả nhiên, lão Các ho khan một tiếng, ánh mắt dần dần chuyển sang nhu hòa, rồi lên tiếng:

“Tuy là tàn nhẫn một chút, nhưng ta thích. Đàn ông phải nên độc ác mạnh mẽ! Huống chi hôm nay Đường thị là mối họa của “Sát”, sớm muộn gì cũng sẽ bị trừ khử. Ta vốn là không có tính ra tay sớm như vậy. Dù sao Đường thị cũng có nhiều chi nhánh hùng mạnh, chỉ là không ngờ cậu có thể làm lung lay gốc rễ này trong một thời gian ngắn. Quả thật là không tồi!”

Tần Mặc Nhiên nghe vậy thì khóe môi khẽ nhếch lên, bị anh đoán trúng rồi, quả nhiên là lão Các đã sớm có ý định ra tay với Đường gia. Nhưng anh nhất định không mở miệng lên tiếng, chỉ là ưỡn lưng thẳng hơn một chút. Ngón tay lão Các nhẹ nhàng gõ gõ lên tấm chân lông, một lúc sau mới ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng quắc dữ dội nhìn Tần Mặc Nhiên nói:

“Hắn là cậu đã sớm phát hiện rồi chứ? Ở đằng sau cậu còn có kẻ thứ ba đang gây áp lực cho Đường thị.”

“Đúng vậy, lão Các” Tần Mặc Nhiên gật đầu, nụ cười trên môi trở nên lạnh lùng, nói tiếp:

“Chỉ là nếu chỉ có “Sát”, tồn thất của Đường thị không thể nào thảm hại như vậy. Cháu có điều tra một chút, phát hiện gần đây, những mối làm ăn của Đường thị bị rất nhiều trung gian trực tiếp hủy bỏ. Nhưng kỳ lạ nhất chính là thế lực sau lưng của những người này lại có dính dáng tới Hongkong.

Cháu đã suy nghĩ thật lâu, ở Hongkong, ngoại trừ Hoàng Thắng bên Cửu Long ra, không còn ai có quan hệ trực tiếp với “Sát”. Cho nên... Tất cả những chuyện này cần phải cân nhắc cẩn thận.”

Lão Các nghe vậy nhìn Tần Mặc Nhiên tỏ ý khen ngợi, sau đó nói tiếp:

“Chuyện này có cái gì đó quái lạ. Có lẽ Đường thị gây thù oán với thế lực nào đó ở Hongkong. Mặc Nhiên à, cũng không nên chỉ nghi ngờ những thế lực hắc đạo, đừng quên là Hongkong còn có nhiều danh môn vọng tộc, còn có thể là những thương gia.”

“Thương gia à? Thương gia mà có thể ra nhúng tay vào nội địa của đại lục Trung Quốc thì thế lực không thể khinh thường được...”

“Mặc Nhiên.” Bỗng nhiên lão Các cầm cái quạt trong tay lên, quạt một chút rồi nói với Tần Mặc Nhiên:

“Đội thu xếp xong mọi chuyện, mấy ngày nữa, cậu dẫn người đi thăm dò tình hình ở Hongkong đi, rốt cuộc là thế lực nào ở sau lưng giúp đỡ chúng ta, mà đối phương là địch hay là thù. Còn nữa, hãy đi bàn bạc chuyện làm ăn sủng ông với Hoàng Thắng bên kia đi. Gần đây hình như bên Hồng Hưng đang thay đổi lão Đại, cậu nên ở đó để điều tra xem ai là người đứng đầu của thế lực buôn bán sủng đạn ở Hongkong, rồi ổn định tình hình hỗn loạn bên đó một lần nữa đi.”

"Dạ!" Tần Mặc Nhiên cúi đầu chào xong liền lập tức lui xuống. Bước chân trầm ổn, sắc mặt xa cách.

Khi đó anh không hề biết, chuyến đi Hongkong này vốn chỉ là nhiệm vụ, nhưng lại không nghĩ tới tất cả thay đổi sẽ cùng tới, cũng bởi vì vậy mà “Sát” lại bắt đầu một kỷ nguyên mới.

Đại Lý, trời cao mây nhạt. Trần Lê mặc một cái quần soóc màu xanh đen, áo lưới sọc ca-rô màu trắng, tóc dài gọn sóng được cột đuôi ngựa một cách đơn giản ở trên đầu. Với đôi giày thể thao màu trắng và mũ lưỡi trai, nhìn cô không khác gì nữ sinh đi dạo ngoài đường.

Tìm đập thật nhanh, cô nhìn không được mà nuốt ực nước miếng. Sửa lại mái tóc bị gió thổi tung, cô hạ quyết tâm, bước vào bước vào khách sạn "Liễm Diễm" trông rất bình thường này. Kim chế nhịp tim, cô đi tới trước quầy tiếp tân, mỉm cười với người phục vụ, chào hỏi: "Chào anh, anh khỏe không ạ!"

Người phục vụ nam ngược mắt nhìn cô, lễ phép nói: "Cô muốn đặt phòng?"

"Không phải". Trần Lê nhấp nháy môi, giọng nói rõ ràng khác thường nói: "Tôi muốn tìm "Quý Sai" tiên sinh Lũng Tư."

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

Tim đập nhanh, cô không nhìn được nuốt nước miếng, vuốt lại mái tóc bị gió thổi, rồi cuộc hạ quyết tâm, đi vào “khách sạn Liễm Diễm” vô cùng bình thường trước mặt, không chể nhịp tim đi đến quầy, lên tiếng với nhân viên phục vụ "Xin chào".

Phục vụ nam nhìn cô một cái, khách khí nói: "Cô muốn đặt phòng?"

"Không phải". Trần Lê hé mở đôi môi, nói năng đặc biệt rõ ràng: "Tôi muốn tìm ngài “Quý Sai” – Long Tư”

"Cô tìm “Quý Sai đại nhân?"

Vừa rồi về mặt người phục vụ nam còn thờ ơ bỗng nói đầy ngạc nhiên, âm lượng giọng nói cũng cao hơn vài đề-xi-ben, anh ta ngẩng đầu lên dò xét Trần Lê một cách cẩn thận, dường như đang xác định có phải (là) cô đang nói đùa không. Qua một lúc lâu mới lại nghe anh ta nói:

" Cô biết tên của Quý Sai đại nhân là gì à?"

"Biết, ngài Long Tư, là người Nhật Bản". Trần Lê mỉm cười trả lời. Nhưng trong bụng lại hơi mất kiên nhẫn, chẳng phải vừa nãy cô đã nói là ngài Long Tư à? Quả nhiên, hẳn không phải là nhân vật đơn giản, cho nên phục vụ mới phải cẩn thận như thế.

Tất nhiên, nếu cái này cũng không thể xác định, sao cô có thể tự tin đi đến Đại Lý.

Bây giờ cô đã nhớ lại được toàn bộ ký ức mà Hiên Mộc thôi miên xóa đi trước kia. Ngày thứ 7 sau khi từ Đại Lý trở về, đầu của cô rất đau, uống mấy viên thuốc giảm đau vẫn không hết, cứ mơ mơ màng màng mà dựa vào ghế sa lông thiếp đi như vậy. Cô đã có một giấc mơ thật dài.

Nằm mơ thấy một ngày kia, khi đi dạo với Tô Ca trên đường, đi đến một nhà hàng được đặt tên là Y Mã Nhi thì cô phát hiện dưới sàn nhà có vết máu. Cho rằng gặp phải án mạng, cô nói Tô Ca đi trước, đi tìm cảnh sát còn cô ở lại. Chỉ vì cô xác định với khả năng đai đen Taekwondo của mình, thì có thể trị được một người đàn ông bình thường

Theo dự liệu, sau khi Tô Ca đi, nam nhân viên phục vụ có bộ dạng như không không chế được mà ra tay với cô. Trần Lê khom người một cái là có thể tránh thoát, rồi sau đó đôi tay nhanh nhẹn khác thường đánh úp về cổ tay của hắn, sau đó nhắm ngay đầu gối của hắn đập một cái liên không chế được phần thân trên của hắn, đồng thời lấy gót nhọn giẫm lên mu bàn chân của hắn, rồi thừa dịp người nọ còn chưa chuẩn bị xong vẫn đang hốt hoảng nhanh chóng vịn người hắn để cho hắn ngã trên đất. Rồi cô lại đập mạnh mấy cái lên ngực hắn.

Giải quyết tên kia xong, Trần Lê mới xoay người, nhẹ nhàng bước tới nơi có vết máu, vén tấm vải thêu hoa màu trắng lên, cô mới phát hiện phía sau lại là một cánh cửa. Kéo mạnh cửa, thấy rõ ràng cảnh tượng bên trong, cô liền giật mình ngay tại chỗ, hình như suýt không thể hít thở.

Thời gian dừng lại, không gian bất động, hình ảnh đứng yên, cô mơ mơ hồ hồ trở về tuổi thời thiếu nữ. Người thiếu niên tự tay dạy cô võ thuật, người ấy thoạt nhìn rất sạch sẽ nhưng thật ra tư tưởng lại xấu xa. Người mà nhìn vào mắt cô nói nếu không muốn bị người ức hiếp, đầu tiên phải thay đổi mình thành một thiếu niên mạnh mẽ

Thời gian trôi qua, người thiếu niên năm đó khiến cô vừa yêu vừa hận đã sớm trở thành một người đàn ông ám áp với môi mỏng xinh đẹp, khuôn mặt anh vẫn như trước, giống khuôn mặt trong vô số giấc mơ của cô như đúc. Cô đã từng nghĩ, nếu như vẫn có thể gặp anh, nhất định cô sẽ nói những tâm sự mà cô chôn sâu trong lòng cho anh

Nhưng (là), nhìn người đàn ông đang dựa vào tường kia, sắc mặt chột tái nhợt đến tận cùng, tay ôm chặt lấy vết thương đang chảy máu trước ngực, đôi mắt khép hờ như thể mất dần đi sự sống, ngực cô không không chế được mà thất lại. Lúc tới cũng không thể ngờ được rằng gặp lại lần nữa là như thế này. Người thiếu niên có nụ cười sạch sẽ thích công cô đi bảy bước, (làm) sao lại có thể biến thành bộ dạng yếu đuối như lúc này?

Nghe thấy tiếng bước chân cùng với tiếng gậy gõ phát ra từ trong tay người đàn ông ở phía sau, Trần Lê đột nhiên quay đầu lại bình tĩnh nói với người đang bày ra dáng vẻ chuẩn bị đánh lên thì bị hoảng sợ động tác quay đầu đột ngột của cô

"Đừng đánh ngắt tôi...tôi là bác sĩ, tôi có thể cứu anh ấy". Rồi sau đó, trước mặt nhân viên nam còn đang kinh ngạc, cô xé mạnh ngực áo sơ mi của anh ra, lại thuận tay lấy tới (đây) một bộ quần áo để cầm máu cho anh. Sau khi xử lý xong tất cả, cô vừa định đứng lên thì cảm thấy trên người nóng lên. Cúi đầu, cô cứ như vậy mà đối mặt với đôi mắt màu hổ phách vô cùng quen thuộc nhưng cũng cảm thấy vô cùng xa lạ. Đôi mắt ấy rất sáng, phảng phất như những ngôi sao đều rơi vào đôi mắt ấy.

Hiên Mộc đã tỉnh lại từ lúc nào, đang nhìn cô chăm chăm. Hai người cứ thế nhìn nhau, cho đến khi nghe được từng tiếng ho, Trần Lê quay đầu lại, mới phát hiện phía sau xuất hiện một người đàn ông mặc tây trang phẳng phiu, mặt đầy ý cười nhìn họ, về mặt âm trầm lại hiện lên nụ cười đùa giỡn. Thật có thể nói là ý tứ sâu xa.

"Long Tư Quân" tầm mắt Hiên Mộc rời khỏi Trần Lê, nhìn đến người đàn ông, khẽ mỉm cười nói:

"Làm phiền anh đưa tôi đến sườn núi rồi". Long Tư gật đầu, mỉm cười nói: "Không thành vấn đề, vì Hiên Mộc đại nhân mà làm việc là vinh hạnh của tôi".

Thấy thế, Hiền Mộc khẽ nâng đầu, nhìn Trần Lê nói: "Vậy em . . .".

"Dĩ nhiên là em muốn đi theo!" Trần Lê cướp lời, đôi đồng tử như mũi tên nước cứ như vậy mà nhìn HM chăm chăm, tia sáng lóe lên trong mắt tràn đầy kiên định. Thật vất vả mới được gặp lại anh lần nữa, người mà cô nhớ tới hàng nghìn lần, cả ngày lẫn đêm; hôm nay rốt cuộc xuất hiện ở trước mặt cô. Sao cô có thể buông tha như vậy?

Hiền Mộc như là đã sớm biết đáp án là như vậy. Lòng mi thật dài khẽ sụp xuống, nhìn Trần Lê, nở nụ cười yếu ớt, hoàn toàn không biết chứa ý gì. Rồi sau đó anh nói:

"Đờ anh đứng lên đi". Trần Lê thức thời chạy tới đỡ lấy anh, lại nghe anh nói với người kia:

"Long Tư, bây giờ dẫn tôi tới đó đi."

Người đàn ông già làm nhân viên phục vụ nam cũng tới đỡ anh, Long Tư đi trước dẫn đường, đoàn người cứ như vậy mà ngồi lên xe. Sơn Đỉnh, trên sườn núi. Trần Lê nhẹ nhàng đỡ Hiền Mộc nằm xuống giường lớn, bưng một chậu nước tới, lại thấm ướt khăn lông tỉ mỉ lau mặt cho anh. Nhưng không ngờ cái người vừa rồi còn mê man do mệt mỏi, giờ phút này thế nhưng đột nhiên mở mắt, rồi sau đó nhìn chăm chăm vào Trần Lê, bàn tay nhỏ trắng cổ chấp phủ lên tóc cô, theo cổ tay kéo xuống. Động tác dịu dàng như thể đang kể gì đó.

Trần Lê cảm thấy hoảng hốt, tay nhỏ bé chặn bàn tay đang cuốn tóc cô của anh nói:

"Hiền Mộc, em là Trần Lê, mười năm trước, anh. . . . Hẳn là không (có) quên chứ?"

Hiền Mộc nghe thấy thế thì người cứng lại, thu tay về, ánh mắt nhìn cô phức tạp. Nhưng rồi không khống chế được lại nắm lấy tay cô, nắm chặt, nắm chặt.

Cuối cùng tảng đá trong lòng Trần Lê mới có thể hạ xuống. Nhiều năm trước, Hiền Mộc chính là sư phụ vẫn cầm tay cô, dạy cô học võ. Trần Lê cười thỏa mãn. Sau đó, ngài Lũng Tư đi vào. Trần Lê ngượng ngùng cúi đầu, Hiền Mộc liền thả lỏng tay ra.

Cô thấy Hiền Mộc nói gì đó với vị LT, nhưng cô lại không hề lắng nghe, vì toàn bộ lực chú ý của cô đã đặt ở trên người Hiền Mộc, cô nhìn thấy anh gọi điện thoại, loáng thoáng nghe được người bên kia nói:

"Về sau nếu có chuyện gì tìm tôi thì trước hết hãy đến Khách sạn Liễm Diễm tìm Quý Sai Long Tư."

Cô không nhớ được những lời khác, chỉ nhớ được hẳn nói nếu muốn gặp hẳn thì phải gặp Quý Sai Long Tư trước.

Long Tư gọi điện thoại cho bác sĩ đến. Với đầy đủ dụng cụ giải phẫu, cô và bác sĩ kia hợp tác, rút viên đạn trên người Hiền Mộc ra. Trong quá trình giải phẫu, Hiền Mộc không hề phát ra âm thanh nào. Cô chau mày, trong lòng nghĩ: "Chắc là đau lắm". Trên người anh còn có rất nhiều vết thương ngang dọc đan xen, có chỗ lại là vết bỏng thuốc lá đã để lại sẹo. Thấy vậy, trái tim cô thắt lại. Những năm này, anh đã trải qua những gì?

Giải phẫu kết thúc, Hiền Mộc lập tức mê man, nhưng cô lại không thể ngủ được, cứ như vậy, nằm ở bên giường, chăm sóc anh cả đêm. Cô không ngờ, Tô Ca lại qua lại với người đàn ông như sói đó. Cô còn có rất nhiều lời chưa hỏi. Thế nhưng đến tối cô cùng Tô Ca bị người đánh ngất xỉu. Có lẽ sau đó Hiền Mộc đã thôi miên bọn cô.

Nhưng Hiền Mộc, anh có bao giờ nghĩ tới là sẽ có một ngày em nhớ ra tất cả?

Trở về thực tại, giờ phút này Trần Lê thấp thòm quan sát nam nhân viên trước mắt, chỉ sợ anh ta nói "Tiểu thư cô tìm nhầm rồi" Tựa như là đã qua một thế kỷ, mới thấy người nhân viên nở miệng nói: "Cô đi theo tôi".

Nghe vậy, đầu lông mày Trần Lê không giấu nổi vui mừng. Người này tự mình mang cô đi gặp Long Tư, mà chỉ cần gặp được Long Tư thì có nghĩa cô sẽ nhanh chóng gặp được Hiền Mộc. Chắc chắn Long Tư sẽ nhớ cô. Vậy mà, cô đã hoàn toàn lầm. Nam nhân viên đưa cô tới một căn phòng, mời cô ngồi trên sa lon, rồi nói:

"Tiểu thư, cô hãy ở đây chờ, lúc nào đại ca rảnh sẽ tới đây".

Người phục vụ nói xong thì ra ngoài. Trần Lê ngẩng đầu nhìn căn phòng trắng như tuyết, yên lặng chờ đợi, một giờ, hai giờ. Rốt cuộc, cô nóng nảy rồi! Khốn kiếp! Cô đáng tin mà! Lại nghĩ tới ánh mắt như thương hại của người nhân viên kia, Trần Lê cảm thấy mình thật bị kịch. Người nhân viên kia chắc chắn là nghĩ mình là phụ nữ của Long Tư tìm đến cửa rồi! Có phải không?

Mà bây giờ nóng nảy cũng vô dụng, cô chỉ có thể chọn cách yên lặng chờ đợi ở đây. độ máy điều hòa hơi thấp, Trần Lê dựa vào trên ghế sa lon, co mình lại, ôm chặt thân thể của mình, cứ bất tri bất giác mà ngủ thiếp đi như vậy.

Lúc cô tỉnh lại, đôi mắt mê man nhìn quanh, cảm thấy có người nhìn cô. Hạ mắt xuống, đợi đến khi mọi thứ rõ ràng, tay cô lập tức cứng ngắc, vì cô phát hiện ra, người đàn ông trước mặt nhìn cô không chớp mắt, là Hiền Mộc.

Tầm mắt Trần Lê dừng trên người anh, mang theo một chút tha thiết lại một chút suy sụp. Thật lâu sau, mới nghe được một giọng nam trong trẻo dễ nghe:

"Em tìm tới?".

"Đúng" Trần Lê nhìn chăm chăm vào mặt anh, không hề có ý trốn tránh. Cổ chấp giống như một đứa bé, chăm chú nhìn chăm chăm vào người ngọc ở sâu trong ký ức khiến cô cảm thấy vô cùng ám áp này. Tầm mắt hai người giằng co. Dường như là không có chút do dự nào, cô lập tức đứng lên từ trên ghế salon, từng bước từng bước, đi từ từ đến trước mặt anh, rồi hôn lên đôi môi mỏng với đường cong đẹp mắt kia.

Đầu tiên như là chuồn chuồn lướt trên môi, sau đó cái lưỡi định hương mở môi anh, tiến vào bên trong đùa giỡn, trêu chọc. Xung quanh Hiên Mộc là mùi hương đặc biệt của người phụ nữ này, nhưng anh không phản kháng, cũng không có ý định đổi khách thành chủ, chỉ là cả người vẫn ngồi ở salon, hơi thở hơi hột, sắc mặt lạnh nhạt. Như là nhìn một đứa trẻ nghịch ngợm mà dễ dàng tha thứ.

Thấy thế, Trần Lê càng thêm can rở, cả người ngồi xếp bằng trên đùi anh. Hai cánh mũi đối diện nhau, cái lưỡi ẩm ướt vẫn đang càn quấy trong miệng anh. Đồng thời hai bàn tay nhỏ bé đi xuống, cởi từng cúc áo sơ mi của anh, bất ngờ đặt lên khuôn ngực gầy lại trắng như tuyết. Ngón tay nắm chặt điểm nhỏ nhỏ hồng hồng, từ từ vuốt ve.

Hơi thở Hiên Mộc nặng nề, lại thấy phía dưới thay đổi vì bị cô trêu chọc. Cặp mắt màu hổ phách ẩm áp chợt trở nên lạnh lẽo, giữ chặt đôi tay không an phận của Trần Lê. Cười lạnh nói:

"Thủ đoạn trêu chọc quen thuộc như thế này, mấy năm nay chắc quyền rũ không ít người, hả? "

Trần Lê bị anh đẩy ra, lại nghe thấy vậy, tròn tròn hai mắt, đè nén nước mắt sắp tràn ra vì uất ức, nói:

"Nếu em nói, thủ đoạn này, đều là mỗi đêm tỉnh lại, thấy bộ dạng của anh trong đêm, tưởng tượng nếu như được gặp lại lần nữa, em liền trêu chọc anh như thế thì sao?"

Hiên Mộc nghe vậy ngẩn người, lúc sau mới thấy anh khẽ cúi đầu, lạnh nhạt mà nói:

"Đây không phải là nơi em nên tới, mau về đi."

Vừa dứt lời, liền muốn dời đình rồi đi, nhưng không đề phòng nên bị Trần Lê nhảy lên từ phía sau, động tác (giống) như đã luyện trăm ngàn lần. Đôi tay vòng qua cổ, mà cặp chân thon dài trắng muốt vòng qua hông anh. Cả người cứ thế bám lấy anh như bạch tuộc.

Hiên Mộc thấy thế, nụ cười ẩm áp hiện ra trên khuôn mặt bình tĩnh, tiếp theo lại bị bắt đắc dĩ thay thế. Thì ra đi xa như vậy, nhưng cô vẫn không thay đổi, mà anh cũng đã có trăm ngàn viết thư. Anh bây giờ, cô có còn muốn anh không?

Vàng trán Hiên Mộc hiện lên một chút dấu tranh, lý trí cùng tình cảm lẫn lộn trong đó. Hiện tại muốn đề cô xuống sofa, làm tất cả mọi chuyện mà anh muốn làm trong giấc mơ trong đêm, nhưng mà lại không thể. Anh bây giờ, không thể cho cô bất cứ thứ gì.

"A Lê" Hiên Mộc mở miệng, giọng nói khàn khàn lại mang theo mấy phần triển miên không rõ. Chỉ nghe anh nói:

"A lê, anh lại cố em đi bảy bước có được không?" .

Cố đi bảy bước, chính là cách ngày xưa anh dỗ cô khi chọc cô giận. Bảy bước là chết, A Lê của anh, cho tới bây giờ đều không cam lòng cho anh đi tới bước thứ bảy.

Nói xong, cũng không quan tâm phản ứng của người ở trên lưng, anh bước như vậy, một bước, hai bước, ba bước. Trần Lê ở trên lưng anh, sống lưng gầy nhỏ này bất cứ lúc nào cũng khiến cô có cảm giác an toàn. Nước mắt cứ thế mà rơi. Cô nhanh chóng lấy mu bàn tay lau đi. Hiên Mộc sắp đến bảy.

Trần Lê nhanh tay ném một viên thuốc vào miệng, rồi sau đó làm nũng nói: "Hiên Mộc, hôn em một cái" .

Hiên Mộc xoay người, hai tay nắm chặt eo cô, chuyển cô từ lưng sang ngực, trong mắt hiện lên chút vui vẻ nhìn cô. Cúi người, hôn lên đôi môi đỏ mọng mê người.

Trần Lê cắn viên thuốc trong miệng làm đôi, rồi sau đó đẩy nửa viên thuốc vào trong miệng Hiên Mộc. Đồng thời vỗ nhẹ lưng anh, cho đến khi chắc chắn anh đã nuốt hết mới dừng lại. Trong lúc này, Hiên Mộc không nói một tiếng, tuy anh có thể đẩy cô ra ngay lập tức, nhưng anh biết cô chắc chắn sẽ bị mất trọng tâm mà ngã xuống đất.

Anh chỉ yên lặng để cô ngồi xuống sofa. Lạnh nhạt nhìn cô, hỏi:

"Em vừa dứt cho anh thứ gì? "

"Xuân dược mạnh, anh một nửa, em một nửa, phát tác cực nhanh, nhưng nếu anh không muốn cùng em . . . Vậy thì tìm cho em một người đàn ông vào đây"

Trần Lê ngẩng đầu, bướng bỉnh trả lời.

Thật ra thì cô hiểu rõ hơn bất cứ ai, nếu chỉ có anh bị hạ dược, thì chắc chắn anh sẽ không động đến cô. Chỉ khi mình uống thuốc, tự làm tổn thương chính mình thì mới có thể không chế được anh.

"Em điên rồi? !" Hiên Mộc phần nộ quát.

"Đứng, em nhớ anh đến phát điên rồi!"

Từ lúc anh rời đi từ mười năm trước, thời điểm đó em đã hoàn toàn điên rồi.

Thuốc phát huy tác dụng vô cùng nhanh, khuôn mặt ấm áp của Hiên Mộc đã nhuộm chút mị sắc, hạ thân đã trở nên cứng rắn như sắt. Giờ phút này anh biết mình nên mau chóng rời đi, nhưng khi đối diện với đôi mắt sáng trong như trăng của Trần Lê, anh thật sự say đắm trong đó.

Nghe thấy hơi thở gấp gáp của Trần Lê, chẳng biết từ lúc nào, cô đã hoàn toàn dính sát vào anh. Thân thể quấn chặt trên người anh như rắn nước. Ánh mắt quyến rũ của Trần Lê chiếu thẳng vào anh. Rồi sau đó tại lúc anh còn ngần ngại, hôn lên môi anh, đồng thời cắn mạnh một cái, thân thể Hiên Mộc chấn động mạnh, hạ thân càng thay đổi rõ ràng, từng tế bào trên cơ thể đang kêu gào muốn áp đảo cô dưới thân mà tùy ý gãy vỡ.

Chân của Trần Lê vòng qua hông anh, đồng thời hai bàn tay nhỏ bé nhanh nhẹn cời bỏ thắt lưng, kéo khóa quần anh. Bàn tay nhỏ bé mềm mại liền chạm lên vật cứng rắn kia.

Hiên Mộc không khống chế được mà phát ra một tiếng rên rỉ. Đối với người phụ nữ có thân thể mềm mại, kiều mị như yêu tinh như thế, anh vốn có thể một lần làm Liều Hạ Huệ. Nhưng người phụ nữ trước mặt này lại là người mình yêu mến nhiều năm, làm sao đàn ông bình thường có thể chịu được? Huống chi bây giờ anh còn bị tiểu yêu tinh này hạ được.

Trước khi đánh mất toàn bộ lí trí, ánh mắt ám đạm của Hiên Mộc tựa như là lo lắng, đôi tay ép sát thân thể cô về phía mình, để thân thể mềm mại dán trên lồng ngực trần. Đồng thời hạ thân cũng ma sát gắt gao. Trần Lê chỉ nghe thấy anh nói như tức giận bên tai mình:

"Đây đều là em tự tìm đến!"

Cô thuận theo nằm trên người anh, không kêu gào, cũng không phản kháng, để mặc cho Hiên Mộc xé rách áo sơ mi của cô, rồi ném luôn cả cái quần đã bảy phần giống (như) vải rách ra ngoài. Sau đó đề cô lên sô pha.

Đội Hiên Mộc đem thứ cứng rắn to lớn (giống) như là mũi tên xâm nhập vào cơ thể mình, Trần Lê đã đau đến mức ngay cả ngón chân cũng co rút, nhưng cô cứ mặc kệ cho nước mắt chảy ra mà đóng đưa thân mình phối hợp với anh.

Thân thể bị phá rách đau đớn, đau như bị ai đó cắt đi một miếng thịt trên người.

Vậy mà khi nước mắt chảy qua hốc mắt, cô hoàn toàn không cảm thấy đau đớn. Cô chỉ cảm thấy rốt cục cũng thấy hạnh phúc sau mười năm chờ đợi. Người trong tâm trí cô nhiều năm, rốt cục cũng thuộc về cô! Dù ở thời đại này, người ta không để ý đến cái màng mỏng manh kia. Nhưng cô biết riêng Hiên Mộc lại rất để ý. Cho nên lúc này anh đã lấy mất sự trong trắng của cô, theo tính tình của Hiên Mộc sẽ không đẩy cô ra khỏi anh nữa.

Vì muốn có thứ mình muốn mà dùng thủ đoạn hèn hạ một chút thì có làm sao? Bởi vì cô vẫn luôn biết trong lòng Hiên Mộc vẫn có mình, nếu vì bất cứ nguyên nhân gì mà anh không thể thì cô sẽ là người chủ động. Cô không giống Tô Ca. Muốn có được đàn ông trước hết phải ràng buộc mới đúng

Người và việc trên thế gian này, sao lại có nhiều yêu thương bắt đầ dĩ, yêu hận rồi xa cách như vậy? Hiên Mộc, mặc kệ trong thời gian qua anh đã trải qua những gì, chỉ cần là anh, chỉ cần trong lòng anh có em, cho dù là chỉ là bóng dáng của người thiếu niên lạnh nhạt, như vậy mặc kệ như thế nào, em cũng sẽ cùng anh đi tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46

Nơi làm tình, động tác của Hiên Mộc càng thêm kịch liệt, hai bàn tay to nắm chặt đùi của Trần Lê, gác hai chân thon dài như ngọc của cô ở bên hông của mình, đồng thời tốc độ tấn công cũng càng thêm mãnh liệt, gần như là hung hăng đâm vào rồi lại rút ra. Bên tai truyền tới tiếng rên yêu kiều mềm mại của Trần Lê, cả người anh liền giống như một con thú không có kiểm soát, lần nữa ở trong thân thể cô ra vào chạy nước rút. Rốt cuộc, không biết qua bao lâu, chỉ nghe thấy Hiên Mộc gầm nhẹ một tiếng, toàn thân chấn động mạnh, sau đó liền giao toàn bộ nắm mồng nóng bỏng vào trong mật huyết của cô.

Đội một trận khoái cảm run rẩy qua đi, cả thân thể Hiên Mộc liền ngã xuống, đè ở trên người của Trần Lê, nhưng anh lại khẽ điều chỉnh tư thế, chỉ để lại một phần nhỏ sức lực trên người cô, phần lớn cơ thể gầy gò đều ngã xuống ghé sa lon bên cạnh.

Trán Trần Lê ướt đầm mồ hôi, vốn là khuôn mặt trắng nõn nay bởi vì mồ hôi thấm vào mà càng thêm nõn nà. Cô khẽ nghiêng đầu nhìn Hiên Mộc, bộ ngực cao vút hiện lên màu sắc ửng đỏ. Đầu Hiên Mộc từ từ tiến đến gần, định hôn cánh môi của cô, muốn nhìn rõ ràng về mặt cô giờ phút này, hỏi cô có phải hay không vẫn còn ở đây.

Nhưng mà, bởi vì nguyên nhân phương hướng, thoáng cái cả đầu liền đặt toàn bộ trên ngực cô. Da thịt trắng muốt mềm mại, cảm giác trơn trượt mịn màng như vậy kích thích dây thần kinh nguyên thủy nhất của đàn ông. Hiên Mộc chỉ cảm thấy bụng dưới lại dấy lên một ngọn lửa nóng bỏng. Gần như là

không có nửa phần do dự, mỗi móng của anh cứ như vậy dán lên đường cong đẹp đẽ, cần điểm anh đào nhỏ, vừa dùng miệng, vừa lấy tay bên kia giã xéo đủ các kiểu.

Trần Lê cảm giác được hạ thân của anh vốn đã mềm xuống lại trở nên cứng rắn như bàn ủi, thanh cứng rắn ấy giờ phút này đang không có ý tốt mà chống đỡ lên da thịt bên trong bắp đùi cô, mãnh liệt ma sát, giống như là một giây kế tiếp liền vọt vào tiến công không kiêng nể gì vậy.

Trần Lê lo lắng giãy dụa, tuy rằng chuyện này bắt đầu vốn là do chính cô chủ động, nhưng cô thật không muốn phải liên tục tiến hành cái vận động này cường độ cao vì tổn sức lực vận động a. Mật huyết ở hạ thân vẫn còn cảm giác đau âm ỷ, tuy đến cuối cùng cũng sẽ có cảm giác vui thích, nhưng mà bây giờ cô thực sự muốn nghỉ ngơi thật tốt một chút.

Không ngờ rằng thân thể vừa mới nhúc nhích, Hiên Mộc liền trừng phạt, hung hăng cắn quả đào nhỏ trước ngực nàng một cái, thân thể không khống chế được run rẩy một trận một hồi khẽ run, Trần Lê cũng cảm thấy bụng dưới của mình xuất hiện biến đổi rất kỳ quái, thậm chí nơi bụng dưới có mật dịch chảy ra, hai gò má không nhịn được đỏ ửng. Cô giương mắt nhìn về phía Hiên Mộc lần nữa, lại thấy giờ phút này anh hơi híp mắt, gương mặt như ngọc cũng giống cô, cũng nhuộm một rặng mây đỏ như thế. Trần Lê chợt cảm thấy vui mừng một hồi trong lòng. Chỉ ít, đắm chìm trong màn yêu ở nơi này, không phải vền vẹn chỉ có một mình cô.

"Hiên. . . Hiên Mộc". Giọng nói cô mềm mại gọi anh, nhưng mà vừa nói ra miệng, trên mặt lại càng thêm mấy phần xấu hổ. Cô không dám tin âm thanh kiều mị như vậy lại phát ra từ trong chính miệng của mình. Người đàn ông trên người hình như không có nghe được, vẫn găm nhẹ thỏ ngọc như cũ theo ý mình. Vào lúc Trần Lê khẽ cắn môi suy tính xem có nên gọi anh lần nữa hay không có muốn hay không, bàn tay Hiên Mộc đột nhiên ôm thân thể cô lên, bàn tay to lật cô lại, rồi sau đó hai tay vững vàng nắm bầu ngực của cô, đồng thời trầm xuống, liền từ sau lưng tiến vào cô.

Trần Lê "A. . ." một tiếng, cánh môi hé mở, cảm thấy bàn tay Hiên Mộc trên người của chính mình giống như một cây đuốc, tay đến chỗ nào, lý trí hoàn toàn bị đốt thành tro bụi, khiến cho cô không khống chế được rên rỉ, đồng thời cảm giác được anh càng thêm dùng sức rong ruổi trên người mình, lực đụng chạm này, một lần so một lần xâm nhập đều hơn, có nhiều lần Trần Lê cảm thấy anh vọt tới chỗ sâu nhất của mình; sẽ có một chút đau đớn, nhưng sau đó cũng là khoái cảm càng thêm mãnh liệt.

Trần Hiên Mộc không ngừng có mồ hôi rớt xuống, mật huyết của Trần Lê chặt như vậy, khiến cho anh gần như không khống chế được sẽ bắn ra, bất cứ lúc nào cũng sinh khoái cảm, hai chữ "Tiêu hồn" có thể hình dung như thế nào đây?

Cô cũng khó chịu khẽ nhúc nhích thân thể, nhưng mà chỉ cần cô vừa động, Hiên Mộc sẽ rất nhanh đưa tay kéo cô dán chặt mình. Ở trong phòng kín, chỉ nghe thấy tiếng thở thô thiển của đàn ông và tiếng rên rỉ thở gấp của người phụ nữ. Âm thanh hoan ái hòa vào một mảnh, còn có âm thanh cơ thể va chạm lẫn nhau, mở ra một phong cảnh tươi đẹp. Cuối cùng, vào lúc thân thể mềm nhũn như không có xương của Trần Lê ngã vào trong ngực Hiên Mộc, cô chỉ nghĩ là: chuyện bỏ thuốc ngu xuẩn như thế, phạm một lần như vậy đủ rồi, về sau tuyệt đối không còn như vậy!

Có người vui mừng, tự nhiên sẽ có người buồn. Một đôi uyên ương khổ mệnh Trần Lê cùng Hiên Mộc đang ở chung một chỗ, không thể kiểm chế mà trầm mê trong tư vị tuyệt vời của cuộc hoan ái. Bên kia, Hongkong Cửu Long, trước cổng của gia tộc Ân thị ngôi đỏ tường trắng, Tô Ca và Trần Sinh đã quý một ngày một đêm.

Người cho rằng người thừa kế được tìm về liền được đối xử giống như hoàng đế, sẽ khiến người của cả gia tộc quý rập ở dưới chân người sao? Sai! Hơn nữa còn sai hoàn toàn. Muốn đặt tất cả mọi người giẫm ở dưới chân, như vậy trước đó người nhất định phải học được cách quý cúi đầu nhìn người.

Gia chủ Ân thị đương thời, Ân lão thái gia giờ phút này đang ngồi trên ghế gỗ lim ở tiền sảnh nhàn nhã uống trà, nhẹ nhàng nhấp trà, ngửi hương trà lan tràn trong không khí, nhất thời tâm thần sáng khoái. Cứ như vậy tí mi thường thức một lúc lâu, mới nhìn một bên, sắc mặt rất phức tạp, người đàn ông một bộ muốn nói lại thôi, nói:

"Có lời gì bây giờ liền nói đi". Người nam nhân kia chính là vị "Tứ thúc" đã mang Tô Ca và Trần Sinh đi. Chỉ thấy Tứ thúc nghe vậy, như được đại xá gạt đầu một cái, rồi sau đó liền nâng tâm nất lên nhìn Gia chủ nói:

"Lão thái gia, tiểu thiếu gia cùng Tô tiểu thư đã quý ở bên ngoài một ngày một đêm rồi, một giọt nước chưa uống, người xem này, có phải hay không nhanh gọi bọn họ đi vào, bây giờ là buổi trưa, mặt trời thật đúng là rất độc".

Ân lão thái gia nghe vậy, chỉ là hừ lạnh một tiếng, rồi sau đó lạnh mặt nói:

"Mặc kệ bọn họ, để cho bọn họ quý chút thời gian nữa thì đã sao? Năm đó dám theo đứa con gái bất hiếu kia âm thầm trốn đi, hôm nay há có thể để cho nó nói trở về liêm trở về dễ dàng như thế ư?"

Tứ thúc nghe vậy, sắc mặt trầm xuống, nhớ tới tiểu thiếu gia vóc dáng nhỏ bé yếu đuối bây giờ còn đang quý ngoài cửa, liền nhắm mắt nói:

"Nhưng lão thái gia, không thể nói như thế, mẹ tiểu thiếu gia Tuyên tiểu thư, tốt xấu gì cũng là con gái ruột của người, vả lại, trước đây khi cảm ứng được biến đổi của mẫu vòng tay, ngài chính là người đầu tiên nói muốn nhanh nhận người về, bây giờ người đã trở về, người lại đem cậu ấy gạt sang bên cạnh, dù sao như vậy không được tốt lắm."

Lão Tứ mới vừa nói xong, chỉ thấy tay cầm ly trà của lão thái gia bỗng nhiên dừng lại ở giữa không trung. Thăm nghĩ không ổn, mới vừa rồi lời nói kia của mình chẳng phải là trực tiếp nói người ta rằng người ta già rồi nên đầu óc cũng không tỉnh táo sao? Vì vậy liền sửa chữa nói:

"Lão thái gia, lão Tứ chỉ là muốn nói, tiểu thiếu gia lưu lạc bên ngoài mấy năm như vậy, khổ cực cũng đã trải qua nhiều, người nhân nhượng với cậu một chút, chớ làm khổ cậu ấy."

Thấy lão thái gia vẫn là bình tĩnh bất động, sắc mặt của ông càng thêm khó coi, rồi sau đó mới nói tiếp:

"Đáng đáp tiểu thiếu gia giống hệt tiểu thư năm đó, vừa nhìn chính là một đứa bé đáng yêu như ngọc. Người."

Nói đến đây, lão Tứ chợt lau nước mắt đi, giọng nói nghẹn ngào nói tiếp:

"Dù thế nào, cậu ấy cũng là ruột thịt duy nhất của người còn lại ở trên thế gian này. Tiểu thư sinh đại thiếu gia, người đến liếc mắt nhìn cũng không có, cậu ấy ra đi không minh bạch như vậy, người còn nhẫn tâm đè ép tiểu bối tuổi còn trẻ như thế ư?"

Nghe đến đó, tay Ân lão thái gia cuối cùng cũng nhúc nhích, sau đó ông ngược mắt nhìn lão Tứ, sắc mặt nặng nề:

"Cái vị bác sĩ họ Tô kia, ta không muốn nhìn thấy cô ta, tốt nhất đừng để ả xuất hiện ở trước mặt của ta." .

"Nhưng. . . . từ vòng tay trên tay Tô tiểu thư bị Đại Thiếu Gia làm hồng nút thắt, cô ấy chính là người tiếp nối "Hộ" thế hệ này".

*Hộ: bảo vệ, che chở

Nghe vậy, sắc mặt lão thái gia không còn sự khinh miệt, tùy tiện nói:

"Người liền sắp xếp cô gái kia và Trần Sinh tiếp nhận huấn luyện cùng nhau đi, chịu được thì giữ lại, nếu không kiên trì đến cuối cùng được, dù chặt tay cũng phải lấy vòng tay Ngưng Bích lấy xuống cho ta. Ân thị húng ta, há lại để một con nhóc tùy ý muốn vào thì vào sao?"

Lão Tứ nghe đến đây, tinh quang trong mắt chợt lóe, sau đó dứt khoát đáp:

"Vâng" . Nói xong ông liền trực tiếp đi về phía sau cánh cửa.

Bên ngoài nhà họ Ân, trước cổng lớn thật cao, Hai người Tô Ca và Trần Sinh quý thẳng tắp ở nơi đó giống như tượng gỗ. Đến Hongkong, sau khi máy bay hạ cánh, Tứ thúc liền dẫn bọn họ đến cổng nhà họ Ân ở Cửu Long. Tô Ca vốn tưởng rằng nhiều nhất là tiến hành một nghi thức nhận tổ quy tông phức tạp rồi nghênh đón Trần Sinh vào cửa giống như một tiểu hoàng đế trong cung mà thôi, lại không nghĩ rằng lão thái gia nhà họ Ân ra lệnh một tiếng, bắt bọn họ quỳ gối trước phủ, quỳ suốt cả một ngày một đêm.

Nếu như là Tô Ca, nhất định không chịu nổi uất ức như thế, liền trực tiếp kéo Trần Sinh đến thẳng sân bay ngồi máy bay trở về. Vậy mà. khóe môi Tô Ca không khỏi hiện lên một nụ cười khô. Cô hôm đó, nghe như vậy liền kéo Trần Sinh quỳ xuống trước cửa. Nếu muốn lấy được một vật, nhất định phải trước đó phải cố gắng trả giá cao tương xứng, cũng giống như Trần Sinh là thiếu gia lưu lạc bên ngoài nhiều năm, làm sao có thể để cho cậu khi trở lại một cái liền tiếp nhận một gia tộc lớn như vậy?

Nhưng mà Tô Ca tuy là quý, nhưng trong lòng tự có một phen suy tính của riêng mình, Ân lão gia tử phải trải qua thiên tân vạn khổ* mới tìm được người về, làm sao có thể chỉ là vì để cho bọn họ quý, ra oai phủ đầu đơn giản như thế đây? Một ngày một đêm, sắc mặt Tô Ca trắng bệch, môi cũng khô nứt ra máu. Trần sinh cũng giống như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn so với Tô Ca càng tái nhợt thêm mấy phần, thế nhưng từ đầu đến cuối, lưng cậu vẫn ưỡn lên thẳng tắp.

*thiên tân vạn khổ: khó khăn, vất vả, trăm nghìn cay đắng.

Phơi nắng dưới ánh nắng chói chang bóng râm của mặt trời, mồ hôi hột lớn chùng hạt đậu từ cái trán rơi xuống, cổ họng Tô ca cũng mau khô ra máu rồi, trong dạ dày trống không, một hồi hoa mắt chóng mặt ập đến. Vào lúc Tô Ca cho rằng thân thể yếu ớt sắp kiên trì không nổi nữa, chỉ nghe "két" một tiếng, cửa chính nhà họ Ân đóng đã lâu rốt cuộc được mở ra.

Phản ứng đầu tiên của Tô ca chính là nhìn về phía Trần sinh, vậy mà Trần Sinh trên mặt từ bình tĩnh cũng là lạnh nhạt, không giống như trong dự liệu của Tô Ca mừng rỡ như điên. Đứa bé này, dường như trong một đêm này lớn lên rất nhiều đấy.

Thấy Tô Ca đang nhìn mình, bờ môi Trần Sinh nở nụ cười nhợt nhạt nói:

"Bạch Luyện, chúng ta đi vào thôi" .

Tô Ca gật đầu, kéo tay Trần sinh qua, dưới ánh mắt mỉm cười của Tứ thúc bước vào Ân gia. Vượt qua cánh cửa thật cao kia thò một âm thanh ở đáy lòng, lặng lẽ, kiên định nói:

"Bắt đầu từ hôm nay, người không còn là Tô Ca, mà là Bạch Luyện, người phụ nữ sống vì Trần Sinh, chết vì Trần Sinh."

Tác giả có lời muốn nói: chương này. . . Nam chính còn chưa có xuất hiện. Ta tiết lộ, sẽ rất nhanh thôi ~ tuyệt đối! ! Tiểu Mặc Mặc nhà ta sắp tới. . . Ngủ a, ta đi ngủ, mọi người ngủ ngon.

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chúng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Tô Ca đi theo người giúp việc tới gian phòng của mình, mặc dù bên ngoài Ân gia trông rất cổ xưa, nhưng bên trong cũng đầy đủ mọi thứ trang thiết bị hiện đại. Phòng của Tô Ca ở bên phải Trần Sinh, ở giữa còn có hai phòng khách. Cầm lấy khăn, nhanh chóng đi tắm, sau đó mặc vào áo ngủ, cô cứ như vậy dùng khăn tắm quấn quanh mái tóc dài ướt nhẹ đi vào phòng khách. Ngồi xuống bàn trà, cô ở lại phòng bắt đầu ăn bữa tối Phi-lip-pin.

Nghe tiếng gõ cửa, cô buông đĩa xuống đứng dậy đi mở cửa, đứng ngoài là Trần Sinh một đầu tóc ướt, như cũ mặc bộ quần áo ngủ màu xám tro cô mua cho cậu. Chỉ là lần này, tay Trần Sinh không ôm gối, cậu đi tay không, lưng thẳng tắp, mắt cứ như vậy mở thật to nhìn cô.

"Vào đi". Bạch Luyện sờ sờ đầu của cậu, theo lời, Trần Sinh lúc này mới bước chân vào trong phòng.

"Ăn cơm chưa?" Bạch Luyện lại hỏi, nhưng Trần Sinh không nói gì, cậu chỉ lắc đầu, sau khi ngồi xuống bên cạnh Bạch Luyện, đôi con ngươi sáng rực như lưu ly liền nhìn thẳng Tô Ca, nhìn một lúc lâu, Tô Ca bị cậu nhìn đến phát hoảng. Tay ở dùng sức quơ quơ trước mắt cậu, rồi sau đó lo lắng nói:

"Trần Sinh! Em rốt cuộc làm sao vậy?"

Tại sao cô có thể nhìn ra một loại cảm xúc gọi là "sợ hãi" từ đôi con ngươi kia đây?

Nghe tiếng kêu khẩn trương của Tô Ca, cuối cùng Trần Sinh cũng hồi hồn lại, thân thể nhỏ bé và yếu ớt nhào vào trong ngực Tô Ca, ôm eo Tô Ca thật chặt, đồng thời giọng nói trong trẻo mang theo chút ngọt ngào chỉ có người thiếu niên mới có vang lên:

"Bạch Luyện, không được rời khỏi em, tuyệt đối không được rời khỏi tầm mắt em, em ở đâu chị phải ở đó, chị phải một mực đi theo em!"

"Được, nhất định, Trần Sinh ở đâu, chị liền ở đó cùng em."

Tô Ca vừa đáp vừa dùng tay vỗ nhẹ lưng Trần Sinh, không hiểu vì sao đột nhiên cậu trở nên bối rối như vậy. Thật ra thì nguyên nhân rất đơn giản, chỉ là bởi vì lúc Trần Sinh được Ân lão thái gia cho gọi gặp mặt thì nghe được một câu nói.

"Đừng để cho ta gặp được bác sĩ Tô đó. Nếu không. . . ."

Khuôn mặt của ông cụ hơn sáu mươi tuổi tràn đầy sát khí lạnh lẽo. Câu nói kế tiếp mặc dù không có nói hết, nhưng cũng khiến Trần Sinh cảm thấy cực kỳ sợ hãi. Nếu không. . . . Sẽ như thế nào đây?

Không! Mặc kệ như thế nào, cậu đều không thể mất đi Bạch Luyện. Bạch Luyện, là người anh trai thích, hơn nữa trừ anh trai ra, là người thứ hai khiến cho cậu cảm thấy ấm áp. Cho nên ngay lúc ấy, hần mới không chút do dự liền theo cô đi. Tất cả mọi người nói anh trai chết là do Bạch Luyện làm hại, nhưng chỉ có cậu không cho là như thế. Cậu thích Bạch Luyện, thích hơi thở thơm mát ngọt ngào trên người cô lúc ôm mình.

Cho nên. Cậu nhất định sẽ bảo vệ cô thật tốt, bọn họ sẽ ở cùng nhau, sống nương tựa lẫn nhau, bất kể là ai cũng không thể tách bọn họ ra. Ôm một lúc lâu, Trần Sinh mới buông tay ra, rồi sau đó nhìn Tô Ca, trên gương mặt mượt mà khẽ hiện lên nụ cười ngây ngốc. Cậu đứng dậy đi lấy máy sấy, sau đó đi tới sau lưng Tô Ca, tháo khăn lông bao quanh tóc cô, nói:

"Bạch Luyện, em giúp chị sấy tóc."

"Được", xương ngón tay mảnh khảnh của người thiếu niên xuyên qua mái tóc, hơi nhột, nhưng Tô Ca không cự tuyệt. Cô chỉ ngược khuôn mặt cười yếu ớt đáp một tiếng "Đúng". Trần Sinh có lẽ là muốn làm cái gì đó để ổn định hoảng loạn trong lòng, nếu như thế, có cái gì không được?

Đến tối, Tô Ca vốn tưởng rằng Trần Sinh sẽ ở lại trong phòng ngủ cùng mình, mà mình cũng vẫn như cũ là gối ôm cho cậu. Ai ngờ Tứ thúc kia lại tới đây gõ cửa, mặt lạnh âm thầm liền lôi Trần Sinh đi.

Tô Ca hạ mi suy nghĩ một chút, thật ra thì ý tứ của Tứ thúc rất đơn giản, chính là nếu thân là người thừa kế Ân thị, làm sao có thể ngày ngày để mình ở trong lòng một người phụ nữ như thế? Mà về điểm này, Tô Ca cũng hết sức tán thành. Trần Sinh đã mười sáu tuổi rồi, không thể lúc nào cũng lệ thuộc vào cô được đúng không? Cậu bé cần phải cố gắng tự lập một chút mới phải.

Cô nằm vật ra giường, nhắm hai mắt lại, trong đầu thoáng qua gương mặt đơn thuần trước sau như một của Trần Mạc, trên mặt cũng hiện lên nụ cười nhẹ nhẽ. Trần Mạc, Trần Mạc à, nếu cậu là tôi, cậu cũng sẽ làm như vậy chứ? Không có người nào có thể lệ thuộc vào ai đó cả đời, đứa bé kia, cuối cùng cũng phải tự mình học lớn lên.

Sáng sớm, Trần Lê bị ánh nắng trời xuyên qua rèm cửa sổ chiếu vào làm cho tỉnh, vừa động, dụi dụi con mắt, nghĩ muốn đứng dậy đi toilet thì chân lại mềm nhũn, "lạch cạch" một tiếng ngã lăn trên đất. Thật là đau.

Âm thanh như vậy, lập tức liền đánh thức Hiên Mộc đang ngủ say. Đôi con ngươi màu hổ phách trong nháy mắt thanh tỉnh. Đợi đến khi nhìn về phía Trần Lê đang vùi mình trên đất, thân thể trắng nõn vẫn còn ngơ ngậy giống như một con sâu thì nụ cười không khỏi hiện lên ở tầm mắt. Anh bước xuống, động tác nhẹ nhàng đỡ cô dậy. Giọng nói đặc biệt lười biếng của đàn ông lúc sáng sớm cất lên:

"Làm sao vậy?"

Trần Lê khẽ nghiêng nửa người, sắc mặt xấu hổ đáp: "Chân, chân mềm nhũn rồi. Đều tại anh tối hôm qua. . . .". Ngày hôm qua cô bị anh lật qua lật

lại như bánh nướng, làm nhiều lần như vậy. Bắt đầu còn có thể cảm thụ khoái cảm run rẩy, đến cuối cùng cô liền trực tiếp ngắt đi. Hậu quả của việc túng đục quá độ, chính là sáng hôm sau chân mềm nhũn, hơi sức đứng lên cũng không có.

Nghe vậy, Hiên Mộc cũng nhin không được nữa, cúi đầu cười to. Lòi như vậy, đối với một người đàn ông mà nói, tuyệt đối là khăng định lớn nhất! Người nam nhân nào không hy vọng trong mắt người phụ nữ của mình là một đêm bảy lần chứ? Huống chi là Hiên Mộc, trải qua 3 năm sống cuộc sống của súc vật, không được xem là một người đàn ông? Người đàn ông vốn xấu tính không thể nghi ngờ là đã chiếm được sự thỏa mãn hơn bao giờ hết.

Hiên Mộc thất thần nhìn gương mặt xinh đẹp như trái đào của Trần Lê lúc này, vậy mà nhìn đến ngây dại. Trời cao kỳ thực không có vút bỏ anh, cho nên cứ như vậy đem cô tới bên cạnh mình lần nữa? Thật ra thì một đêm hôm trước ở Đại Lý kia, phải xóa bỏ trí nhớ của cô và Tô Ca thì tâm tình của anh cực kì rối rắm. Anh vừa hi vọng ngày sau cô sẽ nghĩ tới mình, sẽ tìm đến anh, rồi lại sợ cô nhớ tới, sợ cô đi theo anh sẽ gặp nguy hiểm.

Nhưng. . . . Cô vẫn tìm tới rồi. .

Cứ như vậy ôm cô một lúc lâu, cho đến khi Trần Lê lo lắng khẽ nhúc nhích, có chút nhăn nhó nói:

"Em. . . . Em muốn đi tắm". Trên người còn lưu lại dấu vết hoan ái của đêm qua, sềnh sệch khó chịu, thậm chí cô vừa mới đứng lên, giữa hai chân liền chảy xuống một cổ chất lỏng màu trắng, thật là xấu hổ chết người. Tại Trần Lê cũng có chút ửng hồng. Vốn là nhìn cô rất coi mở, nhưng thật ra thì nội tâm cũng vẫn là một cô gái rất truyền thống, lòi như vậy, thật không phải có thể nói ra khỏi miệng dễ dàng.

Hiên Mộc nghe thế, gương mặt như châu ngọc thoáng hiện lên nụ cười. Anh đột nhiên cúi thấp ôm lấy Trần Lê, cứ ôm ngang như vậy đi vào phòng tắm, Trần Lê không nhịn được kêu lên một trận, nhưng mà, để phòng ngừa thân thể của mình không rơi xuống dưới, cô chỉ có thể ôm chặt cổ Hiên Mộc. Không đến vài bước đã đến phòng tắm, Hiên Mộc nhẹ nhàng để cô xuống, đầu ngón chân vừa mới chạm đất, liền không khống chế được mềm nhũn.

Thân thể Trần Lê theo bản năng ngã về phía Hiên Mộc bên kia, khó khăn gục trong ngực của anh. Xấu hổ nhất là, cánh môi cô lại chạm ngay vào viên tiểu anh đào trên ngực ngực người đàn ông. Cảm hơi có chút đau, dừng xem da người đàn ông này trơn bóng mượt mà, thực tế lồng ngực này vô cùng cứng rắn, các cơ bắp lộn xộn cọ vào mặt cô hơi đau. Không dám nhìn nữa, cô khẽ nhắm hai mắt lại, mặc cho Hiên Mộc dùng nước tắm rửa toàn thân cô, sau đó đem cô chà sạch như tắm cho cây củ cải vậy. Lúc này anh mới cho cô tự tắm một chút, cuối cùng lấy một chiếc khăn tắm lớn bọc cả người cô lại như bọc trẻ con vậy.

Trở lại phòng khách, Trần Lê quấn khăn tắm, ngồi ở trên giường nhìn anh. Ánh mắt của Hiên Mộc lúc tối lúc sáng, song, cuối cùng anh cũng ổn định tâm trạng, ngẩng đầu lên nhìn cô nói:

"Em đợi ở nơi này một lúc, anh đi ra ngoài làm chuyện này trước".

"Hiên Mộc" Trần Lê ôm chặt ông tay áo anh, khuôn mặt cứng lại nói:

"Hiên Mộc, anh sẽ trở về chứ?"

Hiên Mộc im lặng, Trần Lê lại nói tiếp:

"Hiên Mộc, mặc kệ như thế nào, tóm lại em đã là người của anh rồi, anh đừng mơ tưởng sẽ bỏ mặc em! !".

Giọng nói quyết tâm như vậy, giống như không để ý hết thấy mọi thứ, khiến cho Hiên Mộc cứng rắn cũng không nhịn được phải rung động.

"Đưa ngọc, cũng đã đi đến một bước này, anh làm sao có thể nghĩ bỏ mặc em đây? Chúng ta, mặc kệ tương lai như thế nào, cũng buộc chung một chỗ rồi." Hiên Mộc gần như than thở nói.

Nghe vậy, Trần Lê rốt cuộc hài lòng nhắm hai mắt lại. Đúng, cô bỏ thuốc, cô ép buộc, vì cô không thể chịu đựng nỗi đau mất anh lần nữa. Hiên Mộc, bất kể như thế nào, em đều sẽ đồng hành cùng anh. "Nếu mệt thì ngủ một lát trước đi, đợi anh mua bữa sáng về." Hiên Mộc dịu dàng nói. Trần Lê nghe vậy, nhu thuận gật đầu.

Hiên Mộc xoay người liền cầm điện thoại di động đi. Đi qua ghế sofa, lúc nhìn thấy vết máu còn lưu lại trên đó, bước chân của anh dừng một chút, rồi tiếp tục đi ra ngoài. Không bao giờ được phụ cô ấy, không bao giờ được phụ, trong đầu anh hiện lên chính là một câu này.

Người phụ nữ của anh, ánh mặt trời của anh. Thật ra thì từ hôm qua biết được cô tới Đại Lý, sau phút chốc nhìn thấy cô kia, anh tuyệt đối không nghĩ muốn buông cô ra nữa. Bây giờ anh và Tần Mặc Nhiên cũng đã có chút thành tựu, nếu ngay cả người phụ nữ của mình cũng không bảo vệ được, cũng không thể mang theo bên người, vậy anh lăn lộn nhiều năm như vậy còn có ý nghĩa gì?

Hiên Mộc nghĩ như vậy, bên khóe môi bên cũng nổi lên nụ cười trong veo, vẫn không thay đổi. Cô cái kia có nội tâm nhu thuận như mèo con vậy. Trên TV nói gì mà yêu tới trình độ nhất định sẽ bỏ rơi cô, thế nhưng ở trong mắt Hiên Mộc bây giờ hoàn toàn không thể có chuyện ấy, nếu đã yêu như vậy, vì sao còn phải từ bỏ? Cho dù chết, anh cũng nghĩ muốn cô đi cùng, muốn hòa tan cô vào trong xương máu mình.

Bên trong phòng, Trần Lê tựa vào giường, khóe môi còn nở nụ cười ngọt ngào, mà Hiên Mộc ở bên ngoài, bởi vì một cú điện thoại trực tiếp của Tần Mặc Nhiên mà ngây dại. Chỉ vì bên trong điện thoại anh ấy nói: người giám sát Đường Lăng mà bọn họ mua chuộc được trong Đường gia truyền đến tin tức. . . Đường lăng. . . Chạy trốn. . . .

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 48

Đường Lăng mắt tích, tức là sao? Kế hoạch của anh với Tần Mặc Nhiên có biến cố? Âm ảnh về Đường Lăng lại bao phủ đầu óc anh? Nghĩ đến những chuyện Đường Lăng làm với mình trong ba năm này, bàn tay nắm chặt lộ cả gân xanh, ngón tay cũng đâm sâu vào da thịt.

Hiên Mộc lấy điện thoại, ấn một dãy số, âm thanh lạnh lùng nói:

"Là ngài Long Tư sao?"

"Tôi đây, thì ra là ngài Hiên Mộc? Có chuyện gì muốn dặn dò, xin mời ngài cứ nói" .

Nghe thấy giọng nói cung kính từ phía bên kia, Hiên Mộc cảm giác được thần kinh vừa nãy còn khấn trương lạnh lẽo cuối cùng cũng thả lỏng xuống, anh mở miệng nói:

"Ngài Long Tư, làm phiền ngài cử người đến bảo vệ Trần Lê ở phòng 407 khách sạn Liễm Diễm. Nhớ là đừng để cho cô ấy ra khỏi cửa phòng, tôi làm xong việc tôi sẽ qua x" .

"Tốt, ngài Hiên Mộc yên tâm đi, khách sạn Liễm Diễm là địa bàn của tôi, nếu để cho người của ngài ở địa bàn của tôi gặp chuyện không may, vậy thì tôi cũng không cần phải làm việc ở đây nữa" .

Nghe vậy, môi Hiên Mộc hiện ra nụ cười nhạt, anh nói:

"Thế thì, làm phiền anh rồi, ngài Long Tư." . Cúp điện thoại, Hiên Mộc thở phào một hơi, nhấc chân đi đến nơi phồn hoa nhất thế giới ngầm, Đại Lý.

Trần Lê ngủ được một giấc rất ngon, lại mơ thấy một giấc mơ đẹp. Cô mơ thấy cô và Hiên Mộc ngày còn trẻ. Ngày đó cô còn thích buộc tóc đuôi ngựa cao lên, thích đi giày bóng đá, mặc quần áo thể thao trắng, lại không che nổi thân hình uyển chuyển so với những người con gái khác.

Mà Hiên Mộc ở trường lại là một người nổi tiếng, thành tích tốt, tướng mạo được, nụ cười sạch sẽ, tính tình ôn hòa. Anh chính là người mà những thiếu nữ đều vụng trộm nhung nhớ. Trần Lê đã từng ngắm trộm anh, thời điểm đó trên sông mũi anh vẫn còn đeo kính gọng vàng, so với bây giờ anh nho nhỏ yếu đuối hơn nhiều. Anh luôn thích ngồi đọc sách ở góc hàng lang tràn đầy màu xanh ở trường học.

Ánh sáng mùa hè xuyên qua tán lá chiếu xuống lưng anh. Hình ảnh màu sắc. Tất cả giống như là được chụp lại cẩn thận, khi đó trong đầu cô hiện lên một câu thơ của kinh Thi: “Có kia quân tử, như cắt như chà xát, như giữa như mài” *. Bộ dáng ngọc ngà đẹp đẽ như tiên giáng trần, cô chỉ có thể đứng từ xa nhìn, chưa bao giờ nghĩ tới việc đi tới đó phá vỡ thời gian yên tĩnh nhàn nhã của anh.

(* Kinh Thi nói rằng: "Trông kia trên khúc quanh của sông Kỳ, tre xanh tốt rườm rà, [Nước Vệ] có người quân tử thanh tao, như cắt như giữa thật chăm chỉ, như dùi như mài thật tinh tế. Trang trọng nghiêm túc, xiết bao uy nghi. Vinh diệu rạng rỡ thay! [Nước Vệ], có người quân tử, mọi người mãi mãi không quên".

Câu "như cắt như giữa" là nói việc học của người quân tử. Câu "như dùi như mài" là nói việc trau dồi phẩm chất. "Trang trọng nghiêm túc" là nói trong lòng người quân tử cung kính sợ sệt; "Vinh diệu rạng rỡ" là nói đáng về người quân tử rất mực uy nghiêm, “Có người quân tử, mọi người mãi mãi không quên” là nói thịnh đức chí thiện, thì dân chúng không bao giờ quên. (Thi. Vệ phong. Kì ức, chương 1, câu 1-9))

Vốn chỉ là như thế, cũng chỉ có thể như thế. Nhưng một lần ngoài ý muốn vào hôm trời mưa, cô đang đi xe đạp thì bị va vào viên đá giữa đường, trượt ngã, cô bị ngã xuống đây, rất đau. Cô vật lộn muốn đứng dậy, nhưng chân bỗng thấy đau đớn. Chính tại thời điểm đau xót nghẹn ngào đấy, trên đầu cô bỗng được một cây dù che chắn khỏi làn mưa không ngớt.

Mở to hai mắt, cô liền nhìn thấy người con trai mà cô vẫn thường lén nhìn. Anh khẽ cười, cúi lưng, đưa tay cho cô, nói:

"Để anh đỡ em" . Nhớ về khoảnh khắc kia, nụ cười sạch sẽ của người con trai giống như hoa sơn chi, còn có cổ tay của anh rất đẹp, so với cô còn có mấy phần đẹp hơn. Cô khẽ nâng tay, bàn tay đặt trong bàn tay của anh, cố gắng kiềm chế sự kích động, nhưng ,gò má lại không không chế được mà phồng hồng, tất cả lại rơi vào mắt anh. Dưới trời mưa bụi triền miên của Giang Nam, cảnh được đẹp không nói được nên lời.

Trần Lê đứng dậy thì phát hiện ra trên quần áo thể thao trắng của mình toàn là bùn, khó xử nhất là trên móng lại nhiều nhất.

"Để anh, anh dèo bạn" . Nghe được giọng nam dịu dàng, còn thấy được ánh mắt nhu hòa dưới gọng kính vàng. Cô cảm thấy trái tim mình có một sự rung động rất lớn, đó có phải là động lòng?

Kiếp này bình yên, năm tháng tốt đẹp, mình khi còn trẻ được ngồi phía sau người con trai mình thầm mến. Một cô gái tâm trí vẫn luôn bồi rối, đôi tay muốn đặt lên hông của chàng trai, nhưng mấy lần lại e sợ rút tay về. Cuối cùng, Hiên Mộc quay đầu mỉm cười nói:

"Tay ôm vào hông anh đi, không sẽ ngã đấy". Một thân nhiên muốn giúp đỡ người khác, một lại là trái tim đập kịch liệt hơn bất cứ ai. Trong lòng còn

động lại giấc mơ đẹp của người thiếu nữ. Chân khẽ đung đưa, tóc dài tung bay, bàn tay cô vòng qua hông anh, rồi ở lúc anh không nhìn thấy, len lén mỉm cười.

Giấc mơ thứ hai, đó là khi cô và Hiền Mộc gặp nhau lần thứ hai. Lúc ấy cô bị một đám côn đồ vây xung quanh, hình như có một tên côn đồ đứng đầu trong đó ấn đầu cô lên tường, bọn chúng ầm ĩ la hét muốn cởi quần áo của cô, khi ấy cô xấu hổ vô cùng. Cô muốn kêu “Cứu mạng”, nhưng Dương Châu có rầy nhiều ngõ ngách heo hút, lại có rất ít người ở. May mà anh đi qua chỗ đó, thấy thế cứ như vậy nhắm mắt đi thẳng. Cô thấy tuyệt vọng, đột nhiên thấy anh dừng cầm quay lại, còn gọi thêm một người con trai nữa có thân hình rất cao, trông còn khỏe hơn Hiền Mộc.

Học sinh nam đó đánh nhau rất giỏi, đánh cho những tên côn đồ kia bỏ chạy. Sau đó Hiền Mộc đi đến trước mặt cô, lau nước mắt rùng rùng trên khuôn mặt cô, cười nhẹ nói

"Cảm ơn Lục Nguyên đi, là cậu ấy đã cứu em đó".

Cô đưa mắt nhìn sang, học sinh nam tên Lục Nguyên đó cười với cô, nhưng cô lại quay đầu đi. Cầm tay Hiền Mộc, nức nở nói:

"Cảm ơn anh đã cứu em". Dù công lao chủ yếu thuộc về Lục Nguyên, nhưng cô chỉ muốn cảm tạ anh mà thôi.

Hiền Mộc cầm tay kéo cô lên, âm thanh lạnh lạnh nói:

"Anh không thể lúc nào cũng đến giúp em được, con gái phải có ý thức tự bảo vệ chính mình, chỉ có chính em mạnh mẽ, mới không thể bị người khác bắt nạt"

Cũng bởi vì lời nói đó của Hiền Mộc, cô bắt đầu theo bọn họ tập võ. Cũng là từ lúc đó, cô tham gia vào Thiết Nhị Giác của bọn họ, bắt đầu cuộc sống của ba người.

Này sau, bởi vì Lục Nguyên. Có lẽ đoạn ký ức này quá u tối, nên đầu óc cô tự động bỏ qua. Cảnh trong mơ lại thay đổi, thấy mình nhiều năm sau, đang ở nhà, nằm trên đùi Hiền Mộc xem ti vi. Mặc quần đùi, lộ ra là quần lót màu đỏ. Mắt Hiền Mộc nhắm lại, bàn tay không khống chế được trượt vào giữa hai chân cô....

"Mẹ. . ." Đúng lúc đó thì nghe thấy tiếng giọng nữ ngọt ngào kéo dài, cô vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy con gái đang học tiểu học đeo cặp sách nhìn họ.

"Ba, tay của ba đang làm gì?"

Vừa dứt lời, cô thấy người Hiền Mộc cứng lại, bàn tay lưu luyến rời khỏi làn da trắng mịn giữa hai chân nàng, mặt không đổi sắc nói:

"Có con sâu chui vào giữa hai chân mẹ, ba đang giúp mẹ bắt nó đi."

Nghe vậy, mặt Trần Lê hồng ửng dỗi. Không những có sâu, còn là một con sâu lớn, chẳng qua chưa kịp chui vào đã bị con gái phá đám mà thôi. . . .

Trần Lê nở nụ cười thỏa mãn, từ từ mở mắt. Giấc mơ đẹp đâu rồi, mặc dù giấc mơ ấy mang một ít sắc. . . . Nhưng ai bảo là từ hôm qua đến giờ cô bị Hiền Mộc bắt làm công việc vận động đây? Cho nên, tha thứ cho sự đen tối của cô. . .

Cô đứng dậy đi toilet tắm rửa, bọc khăn tắm ra ngoài, mới thấy ở salon có một bộ quần áo màu xanh lá. Là Hiền Mộc gọi người đưa vào? Cô vội vã đi thay. Kích cỡ vừa vặn, tới bên giường kéo rèm cửa ra thì mặt trời đã xuống núi, hiện tại chắc cũng đã chạng vạng tối.

Nhưng người đàn ông nói đi mua điểm tâm cho cô vẫn chưa về. Đói bụng rồi, cô muốn đi tìm một chút đồ ăn. Vậy mà, vừa mới mở cửa ra, liền nhìn thấy hai người đàn ông cao to canh gác ở cửa. Thấy cô mở cửa, bọn họ cúi đầu với cô một cái rồi mới nói:

"Cô Trần, ngài Hiền Mộc phái chúng tôi đến đây bảo vệ cô, trước khi ngài ấy về nước, cô hãy ở trong phòng đừng ra ngoài, có gì cần cứ nói với chúng tôi. Chúng tôi nhất định làm cho cô."

"Cảm ơn, phiền các anh chuẩn bị cho tôi chút đồ ăn, tôi đói rồi." Cô không quá vui. Nói xong những lời này cũng chỉ mỉm cười, rồi ngoan ngoãn trở về phòng ngồi chờ. Mặc dù có người ở trước cửa làm cô rất không thoải mái. Nhưng rồi sẽ quen không phải sao?

Nếu đã lựa chọn muốn đứng sau anh, muốn lặng lẽ bên anh, có thể là người phụ nữ cùng vai sát cánh với anh. Dù thế nào cô cũng không lùi bước.

Chờ bữa tối được đem tới, cô mới ăn vài miếng thì Hiền Mộc trở lại. Anh đi thẳng đến ghế salon, ngồi xuống, cầm đĩa lên ăn vài miếng. Trần Lê đặt đĩa xuống, cứ thế nhìn tướng ăn tao nhã của anh thật lâu.

"Thế nào? A Lê?" Anh ngẩng đầu nhìn cô nói.

"Không sao cả, em chính là muốn nhìn anh một chút".

Thật, em chỉ là muốn nhìn anh một chút mà thôi, e sợ, em chỉ cần nháy mắt một cái là anh sẽ biết mất, e sợ, đây chỉ là giấc mơ mà thôi.

Hình như là đọc được suy nghĩ này của cô, Hiền Mộc đưa tay cầm lấy ngón giữa của cô, trên mặt tràn đầy tình cảm ấm áp nói:

"Cô gái ngọc" .

Mặt Trần Lê ửng đỏ, sau đó sắc mặt lại đại biến! Cô kéo cánh tay anh qua: "Có phải bị thương không?" Ở cánh tay áo đầy những vết máu nhỏ trên nền vải trắng.

Nghe vậy, Hiên Mộc rút tay về, thần nhiên nói:

"Đừng lo lắng, đây không phải là máu của anh, là của người khác."

"Ừm" Trần Lê nhàn nhạt đáp lại, mặc dù mới vừa rồi, cô thật sự lo lắng gần chết, nhưng cô không thể biểu lộ ra sự lo lắng đấy. Cuộc sống tương lai còn dài, nếu như vậy mà cô không chịu được, mà bị hù dọa, thì sau này sao xứng được đứng bên cạnh anh đây.

"Com nước xong chúng ta sẽ phải rời khỏi, anh đưa em về Côn Minh, Côn Minh là địa bàn của chúng ta, sẽ an toàn hơn nhiều." .

Ánh mắt Hiên Mộc nhìn Trần Lê mang theo sự trấn an. Trần Lê gật đầu, không sao cả thành phố nào, chỉ cần cùng với anh là tốt rồi.

Sau ba giờ đi xe thì bọn họ tới được Côn Minh. Hiên Mộc đưa cô đến khu thương mại trung tâm, trang trí hết sức hoa lệ, bằng thẻ VIP mới có thể ra vào nơi tư nhân ở trung tâm. Xuyên qua những hành lang lượn sóng có thể đem mắt người cũng lượn theo, cô theo Hiên Mộc đi tới một cái phòng, bên trong phòng có một người đàn ông ngồi đó, chỉ là một bóng lưng, nhưng là mang đến cho cô áp lực mười phần. Thật là một người đàn ông mạnh mẽ.

Cô có chút cảm giác đã từng quen biết người này, có đến khi thấy được khuôn mặt cường tráng như đao khắc thì cô mới nhớ ra, người đàn ông này trước mình đã từng thấy. Khi đó tay của anh ta đặt trên hông Tô Ca, bá đạo mười phần, không cho người khác có bộ dáng mơ ước.

Hình như là Tần Mặc Nhiên.

Tác giả có lời muốn nói: Ta tan việc! ! Rõ ràng, thật vất vả mới viết ra được chương này, mọi người đừng ghét bỏ. Buổi tối ta tiếp tục gõ chữ. Cảm ơn mọi người bình luận

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49

Người đàn ông kia nhìn thấy cô, giống như nhớ đến chuyện gì, con ngươi đen lánh kia sáng lên, nhưng lại phai nhạt rất nhanh.

"Mặc" Hiên Mộc đi tới bên Tần Mặc Nhiên, vỗ vai anh, ôn hòa nói:

"Vẫn không có tin tức của cô ấy sao?"

"Phải, tạm thời không có" Tần Mặc Nhiên ngẩng đầu, ánh mắt âm đạm rồi chợt sáng lên. Mối hận lên nộ cười trào phúng, nhìn Hiên Mộc nói:

"Nhưng lại có tin tức của Đường Lăng, tin tức của A Uy bên kia báo về là có người nhìn thấy anh ta ở Hồng Kông".

Hồng Kông, hai ngày nữa mình sẽ đi tới đó, Đường Lăng có tính trước được là sẽ gặp mình ở đó? Đã như vậy, để cho anh ta sống thêm vài ngày nữa, chờ mình đến đó, sẽ nghĩ đến làm cách nào để giải quyết anh ta.

Nghĩ đến chỗ này, Tần Mặc Nhiên hí mắt, khuôn mặt lạnh lùng xa cách hiện ra nụ cười tàn nhẫn. Hiên Mộc thấy thế, biết Tần Mặc Nhiên đã có suy tính riêng. Hạ mi, anh kéo Trần Lê đến trước mặt Tần Mặc Nhiên, trịnh trọng nói:

"Mặc, đây là Trần Lê, vợ tôi."

Tần Mặc Nhiên bước lên trước đạp vào chân Hiên Mộc. Giọng nói có vị chua:

"Tên nhóc, cậu hành động cũng nhanh đấy!"

Nhìn hai người khóe mắt đều hiện lên ngọt ngào và ăn ý, đáy lòng của anh không phải là không ghen tỵ, nhưng nếu lúc ấy anh không mềm lòng nghe lời Tiểu Cách Cách cho cô trở về, giờ cô chắc vẫn ở bên cạnh anh, ánh mắt nhìn anh ngọt ngào như mật.

Nghĩ đến đây, Tần Mặc Nhiên vỗ vai Hiên Mộc, nói:

"Ngồi xe chắc mệt rồi, đợi lát nữa thì gọi điện báo cho lão Các tiến triển sự việc bên kia là được rồi. Hiện tại, cậu mang theo em dâu đi nghỉ ngơi trước đi!"

Nói thì nói thế, nhưng lực võ trên vai Hiên Mộc quả thật không hề nhẹ, hừ, thẳng nhóc thối, ai bảo cậu ta đứng trước mặt mình mà ân ái! Hiên Mộc đau nhưng vẫn tươi cười, dắt tay Trần Lê đi về phòng của mình.

Bên trong phòng, Tần Mặc Nhiên trong tay cầm hồ sơ ghi chép về thể lực của Hắc bang Hồng Kông, nghiên cứu kỹ càng. Hiện giờ vẫn là thể lực của họ Hồng, nhưng Hội Tam Hợp hình như cũng có chút thành tựu. Thế thì Cửu Long ở bên đó không vội ra tay, chờ bọn họ đấu đá nhau, sau khi rần rần đấu nhau, thì khi ấy “Thị” mới xuất hiện. Dù sao Hồng Kông khác với Đại Lục, luôn là miếng thịt khó gặm nhất.

Đang suy nghĩ thì đột nhiên tiếng di động vang lên. Anh nhận điện thoại:

"Ngài Tần" Đầu dây bên kia là một giọng nam quen thuộc. Là Vương Bác.

Tần Mặc Nhiên nói:

"Vương Bác có chuyện gì sao?"

"Ngài Tần bảo chúng tôi sửa chữa Huyết Ngọc cảm ứng, cũng đã sửa chữa được. Lục Nghê báo là người đeo Huyết Ngọc đang ở Hồng Kông. Nhưng vì trước đây bị ném nên hư hại nặng, cho nên chúng tôi không có cách nào xác định được cô ấy đang ở nơi nào của Hồng Kông, phải sửa chữa, lập trình lại hệ thống GPRS đã bị đập nát trong đó, tiến hành định vị căn cứ lại một lần nữa. Nhưng kỹ thuật này tương đối tinh vi, phải cần đến tầm hai mươi ngày.

"Làm phiền Vương Bác tốn nhiều công sức". Tần Mặc Nhiên trả lời khách khí

Cúp điện thoại, sắc mặt Tần Mặc Nhiên trầm xuống, trong mắt ngưng tụ cuồng phong. Thảo nào người của anh lật tung Dương Châu cũng không tìm được cô, hóa ra cô đã bị mang ra nước ngoài. Tiểu Cách Cách.... Tay Tần Mặc Nhiên nắm chặt thành quyền, trên cánh tay cũng hiện lên gân xanh. Lần này, dù lật tung trên trời dưới đất, đem Hồng Kông khuấy đảo lộn ngược lên trời, dù phải trả giá cao anh cũng phải tìm được cô.

Hơn nữa, tại sao lại ở Hồng Kông? Chẳng lẽ cô mất tích liên quan đến thể lực chưa rõ của nhà họ Đường ở Hồng Kông? Xem ra, phải nhanh chóng đi đến Hồng Kông rồi. Mối Tần Mặc Nhiên hiện lên nụ cười nồng nặc mùi máu tanh. Nếu ai dám cản trở anh đưa Tiểu Cách Cách về, thì anh sẽ gặp thần giết thần, gặp ma giết ma, bất cứ kẻ nào, bất cứ chuyện gì đều không thể ngăn cản được anh.

Cầm điện thoại di động trên tay, anh gọi cho một số điện thoại. Đầu dây có người trả lời, giọng nói anh thay đổi thành lạnh lùng nghiêm nghị đến đáng sợ:

"Phong Ảnh, bảo sát thủ ở Hồng Kông sẵn sàng toàn lực giúp tôi tìm được người phụ nữ tên là Tô Ca. Còn nữa, hãy chọn cho tôi mười người thân thủ tốt, tôi nay theo tôi đến Hồng Kông."

Nghe được tiếng trả lời rõ ràng dứt khoát từ bên kia, Tần Mặc Nhiên quyết đoán cúp điện thoại. Tay lấy ra khẩu hãm thanh K_15 ở bên hông, từ từ lau giống như là đối xử với người tình. Con người tối đen như hắc thạch (ngọc đen) của Tần Mặc Nhiên phản chiếu lên K_15, tất cả đều sáng chói. Lộ ra ý chí cao ngút trời.

Cửu Long, Hồng Kông. Tại nhà lớn họ Ân. Sáng sớm Tô Ca đã bị tiếng gõ cửa như sấm đánh thức, khoác khăn tắm, mắt buồn ngủ mơ màng ra mở cửa. Bị đưa đến một nơi xa lạ, mọi thứ đều xa lạ, nên cô cứ nằm trên giường lăn qua lăn lại, phải rất khuya mới ngủ được. Có khả năng là trước kia vẫn luôn được coi là gối ôm của Trần Sinh, tối hôm qua cậu ấy bị chú Tứ mang đi, cho nên chính mình còn chưa quen mà thôi.

Ngáp một cái, hai mắt cô mở to, phát hiện ra đứng ở cửa là một phụ nữ hơn bốn mươi tuổi, mặc quần áo của người giúp việc. Chỉ là bà ta khi nhìn nàng, ánh mắt như đọng tụ lại một tầng băng, lạnh lẽo đến dọa người. Chỉ nghe được âm thanh cứng nhắc như cọc gỗ của bà ta nói:

"Cô Tô, cô hãy đi rửa mặt, cậu chủ đã chờ dưới lầu từ lâu"

Người giúp việc này lúc mình vào cửa đã gặp qua, hình như chú Tứ gọi bà là vú Trương. Tô Ca khẽ cười:

"Làm phiền vú Trương rồi, tôi rửa mặt rồi xuống ngay".

Bà ta nghe thấy vậy hừ lạnh một tiếng, ngẩng đầu rồi đi, kiêu ngạo như Khổng Tước. Tô Ca hạ mi, cảm thấy dờ khóc dờ cười, hóa ra trong gia tộc lớn này, đến một người giúp việc cũng thấy mình cao quý hơn em gái ở Đại Lục này rất nhiều.

Lắc đầu, cô nhanh chóng rửa mặt rồi xuống lầu, đã thấy Trần Sinh ngồi ở trên bàn ăn rồi. Chú Tứ đang ngồi đối diện với cậu ấy, may mà Hạnh Trạch ngồi ở bên cạnh chú Tứ, tao nhã cầm thìa ăn. Tô Ca đi tới ngồi bên cạnh Trần Sinh, thấy hai con mắt Trần Sinh đơn thuần nhìn mình, cô theo thói quen giơ tay muốn xoa tóc cậu.

"Láo xược!" Nghe thấy chú Tứ gất lên, Tô Ca nhìn sang ông ta, chỉ thấy sắc mặt ông ta khó coi, ánh mắt lạnh lùng trừng mình. Âm thanh ông ta lạnh lẽo như đao:

"Láo xược, đầu của cậu chủ Ân sao cô có thể động vào!"

Tô Ca tự nhiên buông tay xuống, cô làm sao lại quên mất, cô vẫn nhớ Trần Sinh vẫn là Trần Sinh mà cô biết, nhưng thân phận hôm nay là trên trời và dưới đất. Bữa ăn sáng yên tĩnh như vậy trôi qua, Tô Ca cẩn thận dùng dao nĩa, cố gắng không phát ra tiếng vang chói tai. Cô cảm thấy được bàn tay Trần Sinh giấu ở dưới bàn ăn đặt lên đùi mình, nhẹ vỗ vỗ, có ý trấn an mình. Tô Ca hơi mỉm cười.

Com xong, Trần Sinh cùng Tô Ca cứ đi theo sau chú Tứ, nhưng cũng chưa thấy ông ta nói gì. Hạnh Trạch cũng thế. Ra khỏi cửa lớn, lượn vòng

quanh qua khu vườn điển hình kiểu Trung Quốc, cuối cùng mới đi đến một cánh cửa dán đầy giấy, thoát nhìn có vẻ đã rất cũ. Tô Ca tưởng bên trong là thư phòng... Các vùng dù sao cũng trang trí khá giống nhau, nhưng khi tiến vào bên trong mới phát hiện đây là một vùng trời riêng.

Một dãy màu đen các dụng cụ như đao, dao tạo hình vô cùng cổ nhưng lại hết sức sắc bén, còn có một hàng là các khẩu súng lạnh lẽo màu đen. Ở trong mắt người thường, nhìn sẽ thấy toàn là hung khí.

"Hai người mỗi người chọn một thứ đi."

Vừa dứt lời, Trần Sinh liền bỏ bàn tay của Tô Ca đang dắt ra, nhìn đồng nhìn tây những dãy khẩu súng lạnh lẽo, lưu luyến quên về. Tô Ca do dự mấy giây mới tiến lên phía trước. Nhìn qua một lần, cuối cùng dừng lại ở một con dao có hình hoa Tường Vi ở chuôi. Súng cô không biết dùng, binh khí đối với bác sĩ ngoại khoa là đạo cụ quen tay nhất.

Cô tiến tới cầm con dao kia, nhìn thì nhỏ nhưng cũng không nhẹ. Tô Ca cầm lấy vỏ đen, rút ra con dao kia thì sắc dao màu đỏ làm cô hoảng hốt. Người như nào vũ khí như vậy.

Cầm thấy lòng bàn tay lạnh lẽo, lại thấy dao có ánh đỏ, giống như đã cô quanh từ rất lâu. Tô Ca không nhận được khe run, nếu như có thể, trừ ở trên bàn phẫu thuật, cô cũng không muốn chạm phải vật này. Nhưng mà ở trong bóng tối như là cung điện dưới lòng đất muốn đem mọi người nuốt chửng, khi Trần Mặc kiên quyết muốn đưa cô ra khỏi chỗ chết, thì cuộc đời cô từ giờ cũng không có quyền nói "Không". Trên tay cô dính đầy màu của Trần Mặc, nên vì em trai của cậu, dù cho tay mình có dính thêm máu tanh thì sao?

Trần Sinh tự mình chọn, đứng trước một khẩu súng ngắn đơn giản, lại bắn xa nhất, cần dùng sức ít nhất, lại tiện nghi nhất khi mang theo người là khẩu K_15. Thấy thế, chú Tứ cười thỏa mãn, thì ra cậu chủ cũng không nhu nhược như mình nghĩ, ít nhất ánh mắt cực tốt.

Nhưng chỉ một giây sau, ông ta lại hoài nghi quyết định của mình có chính xác hay không. Chỉ vì sau khi cầm lấy khẩu súng, Trần Sinh liền mang vật quý đi tới trước mặt Tô Ca:

"Bạch Luyện, cái này như thế nào?"

Tô Ca mỉm cười gật đầu, nhìn nụ cười hồn nhiên rực rỡ trên mặt Trần Sinh, cô rất không thích trong tay cậu cầm khẩu súng dính đầy máu tanh. Thấy vậy, nụ cười Trần Sinh càng tươi, cậu lấy con dao trên tay Tô Ca đặt lại trên kệ, ngẩng mặt, rõ ràng là khuôn mặt trẻ con ngây thơ, nhưng lại có sắc mặt nặng nề, chỉ thấy cậu ngẩng đầu, không suy nghĩ mà nói:

"Bạch Luyện không cần cầm cái này, Trần Sinh sẽ giống anh trai bảo vệ Bạch Luyện thật tốt"

Một giây đó, lời nói ngây thơ của Trần Sinh khiến Tô Ca nhớ đến Trần Mặc lạnh lùng, sống lưng thẳng tắp. Bóng dáng của hai người giống nhau, tự nhiên làm cô khóc.

Giơ tay lên, sờ đầu Trần Sinh. Tô Ca nghiêng người cầm lấy con dao kia, trên mặt hiện lên nụ cười ấm áp, nhìn Trần Sinh, từng chữ từng chữ mà nói:

"Nhưng Bạch Luyện cũng muốn bảo vệ Trần Sinh, Bạch Luyện cũng không muốn Trần Sinh bị tổn thương"

Như vậy, giống như ngôi sao trên trời rơi vào nụ cười của cô, đọng lại trong mắt Trần Sinh, trở thành hình ảnh đẹp nhất trong trái tim. Ngàn năm qua đi, cũng sẽ không bao giờ làm nhạt đi ánh mặt trời.

Phía sau nhà chính họ Ân có một mảnh đất trống sau, ra vườn hoa bên cạnh đó lại có một khối đất trống. Ở đó vẫn truyền đến tiếng "Bành bành" của vật nặng rơi xuống. Lần thứ mười chín, lại là hình ảnh cả thân thể Tô Ca một lần nữa bị miếng gỗ đập vào người ngã xuống đất. Cô cứ thế nằm thẳng xuống đất giống như là chỗ đã hết sức thờ hồng học.

Buổi sang đó sau khi chọn vũ khí xong, chú Tứ cố ý tránh Trần Mặc nói chuyện riêng với cô. Nội dung cô đều không chú ý, chỉ có hai điểm.

Một: vì cái chết của Trần Mặc, Ân lão thái gia rất không muốn nhìn thấy cô. Cho nên ông ta sắp xếp ổn thỏa ở nhà họ Ân hết rồi, mắt nhìn sáu đường, tai nghe tám hướng, tóm lại không được chạm mặt chủ nhân.

Hai: Thời điểm Trần Mặc đưa vòng tay cho cô, ý định thoát khỏi bế tắc, nhưng khi đó, cô tự nhiên đã được chọn làm người trợ giúp cho cậu chủ, cũng chính là "Hộ" của Trần Sinh. Trần Sinh sống thì cô sống, còn Trần Sinh chết thì cô cũng chết.

Chú Tứ có nói còn có một cách để làm cô thoát ra khỏi tình huống làm người chết thay khó xử này, đó là chặt đứt cánh tay trái của cô, gỡ xuống vòng tay Ngưng Bích này. Bởi vì nhà họ Ân tự mình bồi dưỡng được rất nhiều người có thể thay thế cô trở thành "Hộ". Một cánh tay này có thể đổi lại cuộc đời yên ổn, để cô trở lại Dương Châu, cách xa những ân oán rắc rối này, từ đó trở về sau sẽ không còn quan hệ gì với họ Ân nữa.

Giao dịch như thế nhìn qua rất xứng đáng, nhưng Tô Ca nghe thấy chú Tứ nói câu sau thì nổi giận. Chỉ vì ông ta nói, Tô Ca không có tư cách đứng ở trước mặt Trần Sinh. Ha, đúng là chuyện cười, Trần Sinh là do Trần Mặc giao phó cho cô, cô không có tư cách, thì ai có tư cách?

Cho nên Tô Ca lạnh lùng từ chối đề xuất của chú Tứ. Chú Tứ thấy thế thì hài lòng vỗ tay, rồi nói với cô, nếu lựa chọn ở lại, thì phải trả giá tương ứng, bọn họ cũng không nuôi người rảnh rỗi. Bọn họ cho cô thời gian một tháng để luyện tập, so với huấn luyện lính đặc chủng để lựa chọn xung kích còn khó hơn. Nếu cô có thể kiên trì được trong một tháng, thành tích có thể làm hài lòng Ân lão thái gia, cô sẽ được giữ lại. Nhưng nếu không được thì chỉ có thể như cũ, cắt đứt một tay rồi rời đi.

Nếu cuối cùng cô không thông qua đợt huấn luyện, thì coi như sẽ bị mất một cánh tay, rồi cứ thế để Trần Sinh một mình giữa những rắc rối của Ân gia, chỉ nghĩ đến thôi mà lương tâm của cô cũng không cho phép.

Bàn tay mảnh khảnh của Tô Ca nắm chặt thành quyền, mặt đầy mồ hôi, lại vùng vẫy muốn đứng lên. Hạnh Trạch đứng một bên, mái tóc bạch kim dài hàng ngày xổ ra, giờ đã dùng sợi dây trắng buộc lại. Anh ta đứng một bên nhìn cô, có cảm giác được như là từ trên cao nhìn xuống.

Nhìn thân hình lao đảo bò dậy của Tô Ca, anh ta khinh bỉ cười. Ngay lúc Tô Ca vừa mới làm xong động tác quyền đạo theo đúng tiêu chuẩn thì chân dài mặc quần vàng nhạt có ý đưa ra. Vì thế Tô Ca vốn đang lao đảo cứ như thế “Bằng” một cái, lại ngã xuống đất, nhưng lần này là mặt cắm xuống đất, hàm răng trắng cũng ăn được vài miếng đất.

Trong tai lại vang lên tiếng nói châm chọc:

"Tôi đã nói với cô từ trước rồi, muốn bày ra tư thế xinh đẹp thì có ích gì? Cô bây giờ học là vì bảo vệ tính mạng, mà không phải đùa giỡn như cái trò khiêu vũ bịp bợm kia. Giết người đánh lén một cách nhanh gọn nhất, hành động trí mạng nhất, không phải Taekwondo của Hàn Quốc, cũng không phải Karate của Nhật Bản, cũng không phải đấu vật của châu Âu, mà chính là kỹ năng đánh nhau cổ xưa của Trung Quốc.

Cái gọi là quyết chiến, sống chết cũng chỉ là một lần sai sót, súng rất nhanh, rất chính xác, nhưng chỉ dùng trong đánh nhau ở khoảng cách xa, nếu cố thật sự muốn lấy mạng của một người thì hất, gập, vòng, lách ở một góc độ bất kỳ nào, khi cô ra tay cũng sẽ có được hiệu quả ngoài ý muốn.

Bạch Luyện, cô học là bảo vệ tính mạng, giết người không phải biểu diễn, cần gì đẹp mắt. Giết người là động tác xử lý nhanh gọn nhất, nguyên thủy nhất, chỉ cần cô tìm đúng điểm yếu của đối phương, như thế tính mạng sẽ ở trong bàn tay cô, hiểu không?"

Nói đến đây, khuôn mặt ngày thường cao quý như người trời của Hạnh Trạch liền thay đổi trở nên lạnh thấu xương. Cô gái trước mặt này có thể nói là ngu dốt đến cực điểm. Khi mình dạy Minh Hà, cũng không cần thời gian nói năng dài dòng như thế này, chỉ cần trực tiếp biểu diễn ra vài động tác là được rồi.

Nghe được giọng nói Hạnh Trạch không có kiên nhẫn, Tô Ca hạ mi cúi đầu nói:

"Đã hiểu, tôi sẽ cố gắng".

Cố gắng, chỉ cần cố gắng mà vượt qua được sao? Hạnh Trạch muốn nói thêm vài câu lạnh lùng nữa, nhưng khi anh ta nhìn thấy Tô Ca dù bị ngã xuống đất vẫn thẳng lưng đứng dậy, thì anh ta liền thôi không nói nữa. Miễn cưỡng không thể không nhận học trò nữ, nhưng sau này có thể đem lại cho anh ta chút vui mừng.

Hạnh Trạch hí hóp, hồ hững, có vẻ tâm tình rất tốt. Mà thật sự trong vòng mấy tháng cũng chứng minh được ánh mắt nhìn người của anh ta vô cùng chuẩn. Cô gái đó giống như Âm Dạ Tường Vi, chỉ cần ra trận là đã khiến đối thủ nhụt nhạo.

Khẽ nâng lên lông mày, anh ta nói với Tô Ca:

"Tôi sẽ bảo người đưa tới phòng cô một bộ sơ đồ huyết vị trong cơ thể người được mô tả mạch lạc tường tận, cô là bác sĩ, chắc xem trong hôm nay cũng sẽ không quá sức chứ?"

"Vâng" Tô Ca hạ mày lớn tiếng nói, cô đã mơ hồ hiểu được ý của Hạnh Trạch, một là không ra tay, hai ra vừa ra tay thì phải chọn người mình có thể không chế được. Chẳng qua cũng chỉ là ba chữ “Nhanh, Ác, Chính xác” mà thôi.

"Đi rửa mặt đi, rồi thay quần áo sạch sẽ, nhớ đừng để cậu chủ nhìn ra được điểm khác thường!"

"Vâng" Tô Ca thanh thản đáp. Nghe vậy, Hạnh Trạch chấp tay, ung dung đi ra.

Sau đi thay quần áo, nhờ người giúp việc trong nhà chỉ đường mà Tô Ca tìm thấy Trần Sinh, cậu đang ở trong bãi bắn bia của Ân thị. lúc đó là ở Ân thị của mình bắn bãi bắn bia bên trong. Trong tay cầm khẩu súng, sau một động tác nổ súng, tầm mắt cậu vẫn nhìn về phía trước. Tô Ca cũng đứng tại chỗ, không quấy rầy cậu.

Nhưng cô lại bị cái người đứng ở bên cạnh Trần Sinh làm kinh ngạc. Bên cạnh Trần Sinh, dạy cậu ấy cầm súng bắn người, không phải là Minh Hà sao? Đúng là Minh Hà, con người thư sinh nhất Thiên Diễm, chàng trai có một loại kiêu diễm như hoa hồng.

Cô đứng ở xa, không làm phiền đến hai người kia. Nhưng lời nói của Minh Hà vẫn truyền vào tai cô. Cô nghe cậu ta nói:

"Súng, là bạn tốt nhất của chúng ta, chủ nhân cùng súng thực ra là có tồn tại cảm giác. Trần Sinh, cậu có biết có một loại người được gọi là “Thiên thư thủ” không?" Khi bọn họ cầm súng thì súng luôn tồn tại dọc theo thân thể bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Thật ra 'Thiên Thư Thủ' lợi hại không phải ở chỗ phối hợp, mà là nếu như hắn muốn giết cậu, vậy thì chỉ cần trong tay hắn có súng và đạn, mặc kệ cậu đứng xa cách mấy, hay là có vật cản trước mặt, hắn cũng có thể một phát bắn nát đầu của cậu. Cho nên... trên thế gian này, 'Thiên Thư Thủ' cũng như gấu trúc, là loại hiếm có."

Nói tới đây, giọng nói trong trẻo trước sau như một của Minh Hà bỗng nhiên có vài phần u ám, hàm súc và khát vọng:

"Vậy bây giờ Minh Hà có phải là 'Thiên Thư Thủ' không? Giọng nói non nớt pha lẫn sùng bái của Trần Sinh vang lên. Minh Hà nghe vậy thì ngừng lại một chút, rồi tiếp tục nói:

"Hiện giờ, kỹ thuật súng của tôi so với 'Thiên Thư Thủ' còn kém xa lắm, cùng lắm thì tài nghệ của tôi cũng chỉ hơn Tân Trạch một chút mà thôi."

Nhắc tới Tân Trạch, gương mặt Minh Hà lại hiện lên vẻ dịu dàng, ngoại trừ có vài phần lạnh nhạt, còn lại chỉ là sự sùng bái. Quả nhiên như vậy mới nói, đạo lý sống của con người chỉ có như vậy thôi, thương yêu cùng quan tâm, cũng chính là sức mạnh của sự sùng bái.

Minh Hà nhìn thấy Tô Ca thì gạt Trần Sinh qua một bên, rồi đi tới, vòng tay ôm bả vai của cô, giọng điệu vui mừng nói:

"Tiểu bạch kiểm, cô xem chúng ta thật là có duyên nha, đi đến đâu cũng gặp mặt."

Dưới ánh mặt trời, tóc mai bông bênh phản chiếu vài tia sáng lấp lánh, hòa quyện cùng đôi má hồng và bờ môi mềm mại của Tô Ca, thật mê hồn! Tô Ca hất tay của cậu ấy ra, nghiêng người tiến lên một bước, đôi môi hiện lên vẻ đùa giỡn, cười nói:

"Minh Hà à, từ này giờ Tân Trạch đại nhân vẫn đứng ở sau lưng cậu đó."

Minh Hà hơi khựng người lại một chút khi nghe vậy, sau đó xoay người lại, vẻ mặt buồn hiu lại có vài phần uất ức nói:

"Tân Trạch, vừa rồi em chỉ... em..."

Mắt nhìn chằm chằm Tân Trạch nhưng lại không dám nói thêm tiếng nào khi thấy vẻ mặt lạnh ngắt của Tân Trạch.

"Bạch Luyện!" Căn bản là Tân Trạch không thèm nhìn tới Minh Hà, dù chỉ nửa con mắt. Ánh mắt lại tập trung lên người của Tô Ca.

"Ồ đây!" Theo phản xạ tự nhiên, Tô Ca tiến lên một bước, đứng thẳng tắp như nghi thức chào của quân đội. Thật ra không thể trách cô được, từ sáng tới giờ, cô bị Tân Trạch thao luyện hết sức thâm hại, khiến thần kinh của cô sinh ra phản xạ tự nhiên như thế.

Thấy thế, Trần Sinh chỉ nhìn mỉm cười, nhưng tầm mắt lại không rời khỏi khẩu súng K-15 kia, trong đầu thì nghĩ tới những kỷ xảo mà Minh Hà vừa mới nói. Còn Minh Hà thì lại bật cười ha hả, nhìn chằm chằm Bạch Luyện một cách hung dữ. Anh ngừng đầu liếc nhìn Tân Trạch một cái, sau đó y như là chó cậy gần nhà, ý tứ nói:

"Tiểu bạch kiểm, đã tới đây rồi thì đừng đứng đó mà mình, lại đây luyện bắn súng đi."

Nói xong anh còn làm bộ sửa lại cổ áo của mình, ra dáng ta đây là sư phụ. Tô Ca nhủ mảy, nhưng cũng nghe lời cầm súng lên. Nguyên cả buổi trưa, chỉ toàn nghe tiếng chửi rủa "Ngu ngốc! Ngu ngốc!" của Minh Hà vang lên.

Buổi chiều, Tô Ca tắm rửa xong thì nằm sấp ở trên giường, nghiền ngẫm một cách cẩn thận biểu đồ huyết vị của cơ thể con người, không bỏ sót bất kỳ chi tiết nhỏ nào. Coi vậy mà Tân Trạch thật có lòng, ban ngày mới nói đưa cho cô thì ban đêm đã sai người đem tới biểu đồ này. Hơn nữa, quan trọng bên trong biểu đồ có vô số hình vẽ của xương người, lớn nhỏ khác nhau, không khác gì người thật. Và trong đó còn nhiều chỗ được đánh dấu rõ ràng, thậm chí bên cạnh huyết Thiếu Thương cũng có một lỗ nhỏ được ghi chú kỹ càng.

Tô Ca ôm gò má nhìn chằm chằm. Dù sao đã học nhiều năm y thuật như vậy, cô hiểu rõ cấu tạo xương cốt của con người như là hiểu rõ vân tay của mình. Nhưng hôm nay nhìn tấm biểu đồ này thì cảm thấy tâm trạng mình so với trước kia thật là khác xa. Lúc xưa, trước khi giải phẫu cho bệnh nhân, cô phải suy tính phải mổ chỗ nào thì bệnh nhân mới không đau. Nhưng bây giờ khi nhìn bức tranh này, cô lại muốn biết phải đâm vào chỗ nào để khiến người ta đau đớn không ngừng mà không thể có thêm hành động nào khác.

Nghĩ tới lúc sáng, khi Tân Trạch thay đổi những góc độ tấn công một cách kỳ lạ, Tô Ca học hỏi được nhiều chiêu thức mới. Nhưng mà, mới vừa giờ tay lên thì chạm phải miếng ngọc đeo ở trước ngực, cảm giác ấm áp, chất ngọc thanh thoát. Mấy ngày nay, cô đè nén hình ảnh của Tân Mặc Nhiên ở tận cùng nơi sâu thẳm của trái tim mình. Bây giờ vì miếng ngọc này mà thoáng cái, cô đã nhớ tới anh, nhớ tới cặp mắt Hắc Diệu Thạch, nhớ tới đôi môi anh hé mở, thốt lên một câu "Em có tin anh không?", còn có...

Nhớ tới vùng ngực ấm áp rộng lớn để cô có thể vùi người trong đó, trốn mưa trốn gió. Càng nghĩ nhiều thì những kí ức này lại càng biến thành nỗi nhớ nhung. Tân Mặc Nhiên. Tân Mặc Nhiên Đồi này chúng ta có còn cơ hội ở chung với nhau hay không?

Nghĩ đến đây, Tô Ca không kìm chế được mà nhắm mắt lại, rồi đem người kia cất kỹ ở trong lòng, thích ứng trong mọi hoàn cảnh là chuyện tốt. Một đêm mộng đẹp.

Thoáng cái thì cô đã sống trong nhà họ Ân được năm ngày. Năm ngày này so với năm năm đã trôi qua của Tô Ca còn lâu hơn. Cô thật muốn biến mình

miếng bọt biển để hấp thu hết những kỹ năng mà Tân Trạch và Minh Hà thay phiên nhau chỉ dạy cho cô. Mặc dù trước đây đã nghe chú Tư nói qua, một tháng huấn luyện này có thể so sánh với loại tập huấn thần kỳ của lính đặc chủng, vậy mà Tô Ca chưa hề nghĩ tới loại trải nghiệm này lại ác liệt như vậy.

Bạn cho rằng để trở thành một người “Bảo hộ” thật sự, chỉ cần giỏi bắn súng hay có thể múa vài chiêu đẹp mắt là đủ hay sao? Sai! Buổi tối khi Tô Ca nằm ở trên giường, đếm đi đếm lại mình còn phải chịu đựng sự huấn luyện tan xương nát thịt này bao nhiêu ngày nữa thì mắt cảm thấy cay cay. Bị Tân Trạch đánh ngã hoài cũng thành thói quen, dần dần còn học thêm vài bí quyết, trong vài chiêu có thể kìm chế được đối phương, giống như sáng nay Tân Trạch dùng chân quét một đường nhanh như sấm chớp, thế mà cô lại có thể lộn một vòng tránh thoát.

Nhưng cách huấn luyện của Minh Hà lại có vẻ như cố ý gây khó dễ, Tô Ca cảm thấy nhức cái đầu. Cái tên trời đánh kia dám nói cái gì chỉ có trong tình huống bị uy hiếp tính mạng, thì tiềm năng chất chứa trong cơ thể mới bộc phát trong nháy mắt. Cho nên cậu ta chỉ cho cô một chút thời gian thôi lui, rồi sau đó không nói không rằng, nhắm cô nổ súng “soạt soạt”.

Coi như là bản lĩnh của Tô Ca đủ nhanh nhẹn, ngã xuống đất lăn một vòng, khom người tránh được những viên đạn bay soàn soạt, rồi sau đó trốn ở đằng sau cái trụ cột lớn. Mặc dù như vậy, nhưng trên người cũng không tránh bị cạ sát thành mấy vết thương. Thậm chí, còn có cảm giác rất đau rất khi ngã xuống giường buổi tối.

Hơn nữa cái người tro tráo hạng nhất kia lại nói:

“Nếu không có năng lực tránh đạn thì không có tư cách cầm súng!”

Cho nên cho tới bây giờ, chuẩn bị sang ngày thứ sáu mà ngay cả cán súng cô còn chưa có thể đụng tới. Nghĩ đến đây, Tô Ca nhìn không được mà trề môi. May mà bộ dáng của Tân Trạch mặc dù lạnh nhạt, coi trời bằng vung, nhưng đối với việc làm thầy giáo thì có thể nói anh ta rất tận tâm. Anh ta nhìn Tô Ca nói:

“Bạch Luyện à, thể lực của con gái vốn là không bằng của đàn ông. Cho nên khi đụng phải đối thủ là con trai thì ngàn vạn lần không nên trực tiếp chọi thẳng, mà phải lợi dụng ưu điểm của phái nữ, dùng cơ thể dẻo dai mà tránh xa bọn họ. Còn không thì dùng mọi biện pháp để tìm ra nhược điểm của họ.”

Bạch Luyện gật đầu, những lời này cô ghi nhớ ở trong lòng. Giờ phút này, cô đang nằm nghỉ ở trên giường, mặc dù toàn thân mệt mỏi, bủn rủn tay chân, nhưng trong lòng càng ngày càng cảm thấy tràn đầy sức sống, thỏa mãn. Như vậy cũng tốt, cô có thể cảm giác mỗi ngày mình lại kiên cường hơn một chút. Mà chỉ có như vậy, nếu phải gặp chuyện gì nguy hiểm một lần nữa, không phải cô sẽ không tuyệt vọng, cảm giác giống như là miếng thịt nằm trên thớt, mặc cho người ta tùy ý xâu xé như ở trong địa cung hay sao? Lúc nào cũng phải chuẩn bị móng vuốt bén nhọn của mình để cắt đứt cổ họng của những kẻ khôn kiếp coi mạng người như cỏ cây.

Sáng sớm thứ hai, Tô Ca thức dậy thì cảm thấy bụng dưới rất đau. Đi toilet thì thấy vài vết máu trên quần lót, cô bấm tay tính nhẩm thì đoán là ‘đi cá’ đã tới thăm. Làm thế nào bây giờ, không có băng vệ sinh! Tô Ca đỏ mặt hỏi mượn người nữ giúp việc duy nhất ở nhà họ Ân là dì Trương, nhưng dì Trương lại lạnh lùng ngheh cô nói:

"Không có!"

Không có thì làm thế nào đây? Chỉ có thể tự mình đi mua mà thôi. Chẳng lẽ lại sai người giúp việc nam trong nhà họ Ân lái xe đi mua băng vệ sinh cho cô hay sao? Nghĩ đến đây, vẻ mặt Tô Ca có hơi khổ sở.

Ăn sáng xong, cô xin Tân Trạch cho nghỉ một buổi, rồi nói với chú Tư một tiếng để mượn xe đi ra ngoài. Tuy nhà họ Ân ở vùng ngoại ô, khu thành thị Hongkong cô cũng chưa từng đi qua, nhưng nếu có xe thì không phải cô có thể mặc sức mà đi tìm siêu thị hay sao?

Chính là vì nghĩ như vậy, nhưng khi chú Tư đưa cho cô xâu chìa khóa, lạnh lùng nói một câu: “Không phải cô Tô không thể tiếp tục kiên trì nữa mà tính bỏ trốn hay sao?” khiến cô cảm thấy thật là vũ nhục. Quả nhiên thân phận hiện giờ của cô thật là xấu hổ. Phải nói rằng trong lòng của người nhà họ Ân căn bản là không chấp nhận cô mà thôi. Nhưng mà, đây không phải là tình huống nằm trong dự liệu của cô sao?

Tô Ca cầm chìa khóa đi lấy xe. Thật ra trước kia cô đã thi lấy bằng lái, chỉ là lười lái xe mà thôi, xem ra hôm nay có chút lầy lẫm. Bất quá người giàu có khác, tùy ý cũng có một chiếc BMW, mọi thứ tính năng đều đơn giản, cho nên có thể sử dụng dễ dàng.

Ra khỏi nhà họ Ân không bao xa, Tô Ca lái xe dọc theo xa lộ cao tốc khoảng mười mấy phút thì thấy một siêu thị nho nhỏ ở bên đường. Cô rút chìa khóa xe, cầm ví tiền đi ra ngoài. Sau khi vào trong thì đảo mắt một vòng, rất nhanh tìm đủ những đồ mình cần, đi tính tiền, rồi sau đó nhận lấy cái túi người thu ngân đưa tới.

Cô xoay người đi về hướng xe của mình, mở cửa ngồi vào vị trí người lái. Sau khi Tô Ca cắm chìa khóa vào máy xe thì cảm thấy trên cần cò truyền đến một loại cảm giác lạnh lẽo. Vì mấy ngày qua mỗi ngày đều cầm tập luyện trong tay, rất nhanh cô đã nhận thức, vật kia chính là lưỡi dao mỏng sắc bén, chỉ cần di chuyển nhẹ một cái là có thể lấy mạng của cô!

Sau lưng truyền tới giọng nói khô khốc khàn khàn của đàn ông:

“Không được nhúc nhích! Nếu muốn sống sót thì bây giờ lái xe đưa tôi đến Vương Giác ngay lập tức!”

Lúc nghe được giọng nói đàn ông kia, Tô Ca cảm thấy mạch máu toàn thân cơ hồ bị bẻ ra rồi! Trong nháy mắt, đầu óc cô bình tĩnh trở lại. Đơn giản là cô cảm thấy ngạc nhiên, phát hiện người đàn ông này chính là Đường Lăng! Không hổ là tên biến thái Đường Lăng, trong thời gian không tới năm phút mà có thể mai phục trong xe của cô. Chỉ là nghe ra âm thanh của hắn dù có mười phần khí thế nhưng cũng không giấu được hơi thở rõ ràng suy nhược, kiệt sức.

Hắn là giờ phút này Đường Lăng không có nhận ra mình, nếu không thì hắn không dại gì đụng phải nòng súng của cô. Trong đầu Tô Ca vừa bình tĩnh phân tích lý do tại sao Đường Lăng lại xuất hiện ở đây vừa kín đáo đưa tay trái của mình từ từ đi xuống ống quần bó. Nơi đó có một bóp da lông đen vừa mềm mại lại bền bỉ, bên trong có một con dao găm.

Tô Ca cẩn thận rút ra con dao găm, đồng thời đè thấp giọng để thay đổi âm thanh của mình, khiến nó trở nên khàn khàn, mà không phải là giọng nói trong trẻo mà hắn biết trước đây. Sau đó, cô chuyển sang nói chuyện khác, giọng nói run run sợ hãi như là cô gái bị người ta đe dọa trên cổ uy hiếp:

"Anh... anh đừng làm vậy... Tôi... Tôi sẽ dẫn anh đi..."

Nghe vậy, đang ngồi núp ở sau xe, Đường Lăng khẽ thở phào nhẹ nhõm, một tay đè lên vết thương đang chảy máu trên ngực, trong khi tay kia vẫn nắm chặt con dao kề trên cổ Tô Ca. Cùng lúc đó, Tô Ca nghe được giọng nói lạnh lẽo gần như là gào thét vang lên:

"Ngay bây giờ! Con mẹ nó, cô mau lái xe đưa tôi tới Vương Giác!!!"

Rốt cuộc cũng đã có thể hoàn toàn xác định giọng nói yếu ớt của người đàn ông này, chẳng qua tất cả chỉ là hù dọa người ta mà thôi. Tô Ca khẽ cong môi, cười một cách đắc ý, vậy mà giọng nói thì mơ hồ mang theo vài phần hốt hoảng:

"Anh à, xin anh bình tĩnh lại nha! Tôi sẽ lập tức nổ máy xe! Tôi sẽ đi liền!"

Trong quá trình nói chuyện, tay phải của cô đột nhiên vung ra, nhanh như chớp chụp lấy cánh tay đang kề trên cổ của cô, đồng thời dùng móng tay bấm mạnh vào chỗ gân đau nhức. Sau đó, vào lúc đối phương luống cuống giận dữ muốn ra tay, cần cổ của cô mềm dẻo như rắn, lượn một vòng tránh khỏi lưỡi dao của người đàn ông đưa tới, cùng lúc dùng sức, chặt mạnh xuống cánh tay của Đường Lăng khiến con dao rơi "lạch cạch" xuống sàn xe.

Thế nhưng không chỉ vì vậy mà Tô Ca buông tay. Cánh tay trước đó rút ra con dao găm, bây giờ vung lên, đâm thẳng vào tĩnh mạch trái của Đường Lăng. Chỉ nghe người đàn ông thét lên một tiếng thê thảm, ôm cái tay bị thương lăn lộn trên ghế.

Vậy mà Tô Ca thờ phào một hơi. Cô sờ cái trán đang đỏ đầy mồ hôi của mình. Lúc này mới quay đầu lại, nụ cười lạnh lẽo một cách khác thường, nhìn người đàn ông nói:

"Đường Lăng! Đã lâu không gặp rồi!"

"Lại là cô!" Đường Lăng thì thầm cô muốn lòi con mắt ra, mà cô lại nhìn hắn bằng ánh mắt thật quyến rũ. Rồi sau đó hạ cái ghế trước xuống, ung dung nhìn hắn mỉm cười. Bắp gân bị thương trên tay đau thấu trời, đau tới mức hắn không ngừng thở dốc, nhìn chằm chằm Tô Ca một cách hung ác, chỉ là trên người lại không có một chút hơi sức để phản kháng.

Tô Ca làm ngơ ánh mắt của hắn, quay đầu phát hiện có một sợi dây thừng và băng dán bó ở trong ngăn kéo của xe. Thật là thiên thời địa lợi nha, chỉ là rốt cuộc chiếc xe này là ai lái hả.

Cầm sợi dây lên trói hắn lại, sau đó dùng băng dán bó bịt ngang miệng hắn. Âm thanh có vài phần nham hiểm, Tô Ca nói:

"Đường Lăng, mày không nghĩ có ngày sẽ rơi vào tay của tao phải không? Cứ chờ đi, Trần Mặc chết rồi, dù sao mày cũng phải trả giá thật đắt!"

Tô Ca nổ máy xe, tính lái về nhà họ Trạch, nhưng thoáng chốc cô phát hiện có gì đó không đúng, có bốn chiếc xe hơi đang dồn cô vào giữa. Rồi một chiếc xe màu vàng vọt nhanh trước mặt xe của cô, chặn ngang đường khiến cô không thể không dừng xe lại.

Cuối cùng, bốn chiếc xe dừng lại chung quanh xe của cô. Có mấy tên đàn ông ăn mặc rất lưu manh từ trên xe bước xuống, trong đó, người đàn ông mặc áo sơ mi vàng tiến lên phía trước nói:

"Cô Tô, lão đại của chúng tôi muốn gặp cô, làm phiền cô đi với chúng tôi một chuyến!"

Đáng chết! Trong lòng Tô Ca khẽ chữi thảm một tiếng, rốt cuộc là ai! Mà có năng lực biết được cô mới bắt được Đường Lăng mà tìm tới phá rối?! Cô cúi đầu suy nghĩ một lúc, sau đó ngẩng đầu lên nói:

"Lão đại của các người là ai?" Vốn là cô hỏi câu này không nghĩ là họ sẽ trả lời, chỉ là mượn cơ hội kéo dài thời gian mà thôi. Vậy mà người đàn ông đẹp trai mặc áo vàng kim đứng đối diện lại mở miệng đáp:

"Lão đại của chúng tôi chính là đầu rồng của Hồng Hưng ở Hongkong, Trần Diên Chi."

Trần Diên Chi? Tô Ca không biết cái tên này, nhưng Hồng Hưng là thế lực hắc đạo lớn nhất ở Hongkong, trước đây cô chỉ coi qua phim ảnh mới biết được thôi. Như thế xem ra hôm nay không đi không được, vậy thì phải đi thôi. Trong đầu Tô Ca suy nghĩ vòng vo một hồi, rồi cuối cùng mở miệng nói:

"Có thể đi gặp lão đại của các người, nhưng trên xe của tôi có "hàng" tốt, các người không được đụng tới dù chỉ một chút."

Mình nhất định phải tự tay trừ khử Đường Lăng thì mới hả con giận này!

Người đàn ông đeo mắt kính nghe vậy thì khách khí nói:

"Đương nhiên là có thể. Dù sao chúng tôi chỉ muốn cô Tô đi một chuyến với chúng tôi mà thôi."

Nghe vậy, Tô Ca sáng khoái bước lên xe. Định mạnh tay yếu, liều mạng chống đối chỉ là ngu xuẩn!

Huống chi, ngay từ lúc nói chuyện với người đàn ông đeo kính kia, cô thọt tay vào trong quần, bấm số điện thoại di động của Trần Sinh, cho nên ít nhiều gì thì đoạn đối thoại vừa rồi cũng được nghe không thiếu một chữ.

Đi khoảng nửa tiếng đồng hồ thì Tô Ca được đưa đến trước một ngôi biệt thự được xây dựng theo cách thức Châu Âu. Trước khi xuống xe, cô nhận thức hoàn cảnh, leo xuống xe rồi, cô đi thẳng tới hàng ghế sau, một phát đánh xiêu Đường Lăng.

Sau đó cô theo sự hướng dẫn của người đàn ông đeo kính đi vào bên trong biệt thự. Xuyên qua một phòng khách rộng tới nỗi có thể làm phòng tiệc, đi tới một nơi có thể gọi là phòng sách. Cô vừa mới đẩy cửa phòng bước vào thì nghe một giọng nói khàn đục tựa như răn độc vang lên:

"Cô Tô đã đến rồi."

Đập vào mắt Tô Ca là một người đàn ông đẹp một cách mê người như hoa anh túc, nửa nằm nửa ngồi trên ghế trường kỷ mềm mại. Trên tay người đàn ông đang cầm một ly cốc tai màu đỏ như máu. Nhưng điều làm Tô Ca cảm thấy vô cùng khó chịu chính là cô đoán không ra ông ta bao nhiêu tuổi, hai mươi cũng giống, ba mươi cũng được, thậm chí nhìn kỹ một chút thì ông ta thật ra phải là bốn mươi tuổi mới đúng.

Rồi sau đó người đàn ông này quay đầu đi, mặt quay về một người đàn ông khác mặc một bộ âu phục màu đen nói:

"Mặc Nhiên à, người cậu muốn tìm tôi đã cho người dẫn tới."

Giây phút nghe được cái tên đó, thân thể Tô Ca cứng đờ, sau đó tầm mắt của cô xuyên qua anh một cách khó khăn, nhìn chăm chăm người đàn ông đẹp trai kia nói:

"Trần lão đại, mặc kệ ông tìm ta tới có chuyện gì, nhưng trước khi bàn bạc chuyện quan trọng, có thể cho ta mượn cái phòng vệ sinh chút có được không?"

Chết tiệt! Bên dưới máu của cô đã chảy thành sông rồi, làm thế nào đi nữa cũng phải để cô thay miếng bông vệ sinh đã chứ...

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51

Tô Ca vừa dứt lời, mặt mày của Trần Diên Chi đen xì lại, mơ hồ muốn trở mặt. Nhưng Tần Mặc Nhiên nghe vậy, mới vừa rồi bị Tô Ca làm ngơ khiến trong lòng bức bối, thì tan thành mây khói. Khóe môi anh khẽ cong lên, nhìn Trần Diên Chi có chút xin lỗi gật đầu ra hiệu. Sau khi Trần Diên Chi bắt được tín hiệu, sắc mặt mới khôi phục lại trạng thái bình thường.

Ông ta nhìn Tô Ca gật đầu một cái rồi nói:

"Xin cô Tô cứ tự nhiên." Tô Ca cười nhẹ gật đầu, xoay người ra hiệu cho người làm Phi chỉ đường tới toilet.

Trong phòng sách, Trần Diên Chi xoay tròn ly rượu cốc-tai trên tay, tủm tỉm cười nhìn Tần Mặc Nhiên nói:

"Không ngờ người Mặc Nhiên muốn tìm là cô Tô. Quả thật là một người rất thú vị!"

Tần Mặc Nhiên nghe vậy, mặt mày có vẻ ngượng ngùng khó diễn tả được, sau đó anh mới ngẩng đầu lên nhìn Trần Diên Chi áy náy cười nói:

"Tô Ca là người phụ nữ của cháu, ở nơi này có gì thất lễ, kính xin lão Trần nể tình cháu mà chớ để bụng."

Nghe vậy, Trần Diên Chi kia lại cười một cách xinh đẹp hơn, nói:

"Mặc Nhiên không cần nói vậy! Bây giờ cậu là Tổng chủ của "Sát". Phải biết là trong bọn thanh niên ở Đại Lục, cậu là người tôi coi trọng nhất, rất có bản lĩnh, người thanh niên, tương lai của cậu tràn đầy đó nha!"

Tần Mặc Nhiên nghe thế, lập tức tiếp lời:

"Vậy phải nhờ vào lão Trần dìu dắt lớp trẻ tụi cháu rồi."

Nói thì nói như vậy, nhưng cặp mắt đen thẳm như Hắc Diệu Thạch kia lại lóe lên ý cười khó lường. Theo như lời đồn, phong cách làm việc của Trần Diên Chi, ông chủ đương thời của Hồng Hưng, một bang phái lớn nhất của Hongkong, rất là nham hiểm, tâm tính khó lường. Cho nên Tần Mặc Nhiên

không thể cho những lời lão nói là hoàn toàn sự thật.

Hơn nữa, ý tứ của lão Các chính là: thế lực của Hongkong quanh co phức tạp, cũng nên xáo trộn ổn định lại một lần nữa. Cho nên, cuối cùng ai có thể làm vua, tất cả chỉ là ẩn số! Đứng về bên nào bây giờ quả là quá sớm.

Trong toilet, đầu tiên là Tô Ca rửa tay, giả bộ vô tình nhìn ngó xung quanh, sau khi khẳng định là không có máy thu hình thì cô mới bắt đầu thay băng vệ sinh. Rồi lấy điện thoại di động ra nhìn, thì ra đã hết pin. Không khỏi có chút hốt hoảng, cô không biết lúc mình bấm điện thoại trước khi tới đây, rốt cuộc Trần Sinh có nhận được hay không?

Kim chế sự lo lắng, Tô Ca dùng nước lạnh vỗ vào mặt, muốn mình bình tĩnh trở lại. Thật ra thì tình cảnh bây giờ cũng không phải là quá nguy hiểm, cho nên cần bản là cô không muốn Trần Sinh điều động nhân lực đi tìm mình. Cô là người bảo hộ của Trần Sinh, nghĩa vụ của cô là bảo vệ cậu ấy, không phải là làm cậu ấy bị liên lụy.

Huống chi Tần Mặc Nhiên đang ở đây, nhìn thái độ của Trần Diên Chi kia đối với anh ấy khách khí cỡ nào, không phải là hôm nay cũng không có gì quá nguy hiểm hay sao? Ít nhất có Tần Mặc Nhiên ở đây, vấn đề an toàn của mình có thể bảo đảm.

Sau khi nghĩ thông suốt chuyện này, Tô Ca thở phào một hơi thật dài. Thế là cô mở cửa đi ra ngoài. Thế nhưng cô lại không ngờ, cú điện thoại cô gọi lúc trước đã được thông qua, suýt chút nữa nhà họ Ân bên kia đã bị xáo trộn hết rồi.

Trần Sinh vốn là đang luyện súng với Minh Hà. Vậy mà vừa mới nhận được cú điện thoại kia, cả người cậu ấy như sắp phát điên lên. Bạch Luyện ơi là Bạch Luyện, chị bị người ta cưỡng chế bắt đi sao? Người đàn ông trong điện thoại nói cái gì là Trần Diên Chi của Hồng Hưng.

“Trần Diên Chi”. Trần Sinh lăm nhăm nhắc đi nhắc lại cái tên này, lại cảm thấy rất quen tai. Hình như sáng nay tình cờ nghe được chú Tư và ông Nội nhắc tới. Giấy phút đó, Trần Sinh gần như là quăng khẩu súng qua một bên, chạy đi tìm chú Tư.

“Chú Tư! Cho cháu mang vài người đi tìm Bạch Luyện, cháu muốn cứu chị ấy ra ngoài!”

Nghe vậy, chú Tư khẽ cau mày, nghĩ thầm:

“Cái cô Tô này đúng thật là phiền phức, thậm chí ngay cả đi ra ngoài mua đồ cũng bị người ta bắt cóc. Hơn nữa đối phương... lại là người cầm kỳ của nhà họ Ân, Trần Diên Chi”.

Bất đắc dĩ lắc đầu, chú Tư nói:

“Thiếu gia, thế lực của Trần Diên Chi ở Hongkong rất lớn, cậu mang mấy người kia đi căn bản là hấn sẽ không thêm đêm xỉa tới. Huống chi ông Nội sẽ tuyệt đối không bằng lòng cho cháu đi gặp hấn!”

Nói đến đây, chú Tư hơi dừng lại, nhìn thấy cặp mắt long lanh đầy cầu khẩn của Trần Sinh, ông không khỏi mềm lòng, rồi nói tiếp:

“Thiếu gia, chuyện này cháu nên tự mình đi hỏi ông Nội đi. Không có sự đồng ý của ông, sợ rằng khó có thể thực hiện được.”

Nghe vậy, Trần Sinh cảm kích cười một tiếng, chạy thẳng về hướng phòng Tổ tiên.

Trong phòng Tổ tiên, Ân lão thái đã biết rõ sự tình đang ngồi uống trà, thỉnh thoảng liếc nhìn Trần Sinh đang quỳ thẳng tắp trên mặt đất. Thật sự là càng nghĩ lại càng giận. Tốt mà, tại sao lại nhất định phải có quan hệ với tên súc sinh Trần Diên Chi kia chứ?!

Đều là tại cái cô bác sĩ Tô kia mà ra! Lại nghĩ tới bộ dạng của đứa cháu ngoại vừa mới từ bên ngoài chạy vào, chưa chi đã quỳ sụp dưới đất trước mặt ông, một mực cầu xin như là trời sắp sụp xuống, ông nhất thời cảm thấy vô cùng giận dữ! Đây là người thừa kế duy nhất của ông đó!

Càng nghĩ càng giận! Ân lão thái đặt cái ly xuống bàn, đứng dậy đập mạnh một cái xuống người của Trần Sinh, khiến cậu ấy té lăn ra đất, một chân giẫm ở trên ngực. Đừng xem thường lão Thái gia đã hơn sáu mươi tuổi, đầu gối thì lúc còn trẻ, ông đã từng trải qua bao nhiêu đường đao lưỡi kiếm, sức lực không phải là nhỏ!

Chợt nghe giọng nói lạnh lẽo của ông vang lên:

“Đồ vô dụng! Vì một người đàn bà mà không biết chừng mực!”

Hình như nắng xong vẫn chưa hạ giận, ông lại đập mạnh lên ngực một cú nữa. Sau đó mới móc điện thoại di động ra, bên kia vừa mới tiếp thông, ông đã hét lớn vào trong điện thoại:

“Cái tên cầm thú Trần Diên Chi kia! Con không mau trả lại cái con nhóc kia cho ông!”

“Dạ dạ dạ! Ân lão thái đừng quá kích động! Người nhất định sẽ thả, đợi chút nữa tôi sai người đưa về!”

Nghe vậy, rốt cuộc ông già cũng bình tĩnh trở lại, sau đó nói:

“Không cần đưa người về! Bắt nó tự bò về cho tôi!”

Sau khi cúp điện thoại, Ân lão thái mới hừ lạnh một tiếng, quay lại nhìn Trần Sinh đang quỳ trên đất nói:

“Còn không mau đứng lên cho ông! Chủ nhân tương lai của nhà họ Ân không thể tùy tiện quỳ trước mặt người khác nghe chưa!”

Trần Sinh nghe vậy thì bò dậy. Gương mặt mượt mà như ngọc vừa có chút xấu hổ, vừa có chút nhẹ nhõm thoải mái.

Nhà họ Trần. Tô Ca từ trong toilet trở lại phòng khách thì đã không thấy Trần Diên Chi nữa, chỉ còn lại một mình Tần Mặc Nhiên. Ngồi trên ghế sa lon, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm cửa phòng, bộ dạng giống như là phải chờ cô trở về mới thôi.

Ánh mắt tha thiết như vậy khiến toàn thân Tô Ca không chế không được mà rụt người lại. Sau đó trong lòng cân nhắc, cô từ từ đi tới, khẽ ngảnh đầu lên, làm như không có gì nói:

“Tần Mặc Nhiên, anh tìm em?” Rõ ràng cô nghe được Trần Diên Chi đã nói: “Người cậu muốn tìm tôi đã cho người dẫn tới”.

Sau khi nghe được giọng điệu nhạt nhẽo giống như “Anh ăn cơm chưa”, bàn tay của Tần Mặc Nhiên không kiềm được mà nắm chặt thành quả đấm, sau đó buông ra. Gương mặt thường ngày xa cách bỗng nhiên như gặp phải gió xuân, giãn ra. Khóe môi hiện lên nụ cười gian xảo, rồi nói:

“Tiểu Cách Cách, em ở đây trốn anh?”

Cảm giác gặp phải nguy hiểm dần dần dâng lên trong lòng, Tô Ca nhếch môi cười khan nói:

“Làm gì có thể! Ha ha”

Chữ “có thể” còn chưa nói xong thì cổ tay cô đã bị Tần Mặc Nhiên nhanh như chớp chụp lấy, kéo mạnh. Thân thể của cô giống như là điều đứt dây nhào tới phía trước. Khi Tô Ca phục hồi lại tinh thần thì phát hiện mình đã nằm gọn trong lòng của anh, mặt đối diện với ngực của người ta. Điều quan trọng là cái chân nha! Hai chân dang rộng, cả người như cười lên người của anh.

Xoa nhẹ cái trán bị đụng đau, Tô Ca ngược mắt thì nhìn thấy vẻ mặt tà khí của Tần Mặc Nhiên đặt ở trên đầu của mình, không kiềm chế được mà muốn cử động. Nhưng vừa dấy dựa một cái thì cảm thấy có cái gì đó không đúng. Cái gì cứng cứng đang ở chống ở giữa đùi của cô vậy nè! Mẹ kiếp, cô chỉ mới vừa ngồi trên đùi anh có mấy giây thôi, làm gì mà đứng dậy rồi! Mà còn có chiều hướng càng ngày càng cứng nữa chứ!

Mặt của Tô Ca đỏ lên, bộ dạng thờ ơ lạnh nhạt trước đó đều biến đi đâu mất tiêu. Khi cặp mắt long lanh chạm phải ánh mắt nóng rực thèm thuồng của Tần Mặc Nhiên thì cô ấp úng một hồi lâu rồi nói bật nói ra được một câu:

“Anh... Đã bao lâu rồi anh ‘chưa ăn cơm’?”

"Đã lâu rồi..." Giọng nói của Tần Mặc Nhiên hơi khàn khàn, ham muốn tràn đầy trong hơi thở, khiến lỗ tai Tô Ca lâu nay nhạy cảm mà đỏ ửng cả lên.

“Lâu lắm rồi... Tiểu Cách Cách. Từ khi em bỏ đi, anh chưa từng ‘ăn vụng’ dù chỉ một lần.”

Hình như cảm thấy câu trả lời của mình không có sức thuyết phục, rốt cuộc anh lại động thân một cái, dùng cái vật đã sớm cứng rắng như sắt kia thúc mạnh cô một cái. Sau đó âm thanh khàn khàn tiếp tục nói:

“Em xem, nó ‘đói bụng’ lắm rồi.”

Nghe vậy, mặt Tô Ca càng đỏ hơn. Người đàn ông này vốn là như vậy, vừa mới gặp mặt, chỉ bằng vào mấy động tác là đã muốn giăng một cái lưới thật lớn để người ngu ngơ nhảy vào, rồi khi anh từ từ thu lưới lại, người ta muốn thoát cũng không được.

Tô Ca dùng sức vỗ vỗ mặt, xua đi những suy nghĩ tươi đẹp trong đầu óc. Sau đó cô ngẩng đầu lên, ánh mắt trong veo nhìn Tần Mặc Nhiên nói:

“Tần Mặc Nhiên, rốt cuộc anh tìm em có chuyện gì?”

Thấy cô như vậy, Tần Mặc Nhiên tiếc hận thờ dài, tiểu yêu tinh gian xảo này, làm thế nào lại để cho cô tránh thoát rồi... Sau đó anh ngẩng đầu lên, mặt mày ôn nhu, thậm chí là có chút tha thiết nhìn Tô Ca nói:

“Tiểu Cách Cách, anh muốn dẫn em trở về, em theo anh có được không?”

Nhìn vẻ mặt của người đàn ông mình yêu thích như vậy, Tô Ca thật muốn gật đầu đồng ý ngay lập tức. Đáng tiếc là không được! Cô không thể! Cô còn có Trần Sinh! Tô Ca dứt khoát lắc đầu. Thấy thế, Tần Mặc Nhiên lại khẽ mỉm cười, nhưng trong nụ cười lại rõ ràng mang theo vài phần ý tứ châm biếm.

Vốn là sau khi cô mất tích, phản ứng đầu tiên của anh là cô bị người ta cưỡng ép bắt đi. Vậy mà cho đến ngày hôm qua, ngày thứ hai ở Hongkong, anh mới biết được cô bỏ đi chính là vì mình. Mặc dù biết rõ đáp án nhưng anh lại không cam lòng.

“Tại sao không thể theo anh?” Giọng điệu bình thản, nhưng bên trong tiếng gầm nhẹ rõ ràng mang theo vài phần tức giận. Trong lòng Tô Ca chua xót, nhưng rốt cuộc đành phải cắn răng, mặt mày thản nhiên nhìn anh nói:

“Em đã hứa với Trần Mạc, phải chăm sóc tốt cho Trần Sinh.”

“Vậy rốt cuộc là em muốn chăm sóc cho tới bao lâu? Một năm? Năm năm? Mười năm?”

Né tránh cặp mắt tràn đầy chất vấn của Tần Mặc Nhiên, Tô Ca hạ quyết tâm trả lời:

“Đến khi nào cậu ấy không cần em chăm sóc nữa.”

Dứt lời, hai người bốn mắt nhìn nhau giằng co một hồi lâu. Tần Mặc Nhiên giận dữ ngút trời, còn Tô Ca thì nghẹn ngào ngẩng cao cổ, quật cường nhìn lại anh!

Một lúc sau, không nghĩ tới Tần Mặc Nhiên sẽ mềm những xuống nước trước.

“Cô bé ngốc”. Cặp mắt vốn là đang giận dữ bỗng nhiên chuyển thành nhu hòa. Anh kéo người cô xuống ngồi lên đùi của anh, rồi kéo cổ cô gần lại mình, triền miên hôn lên trán cô, sau đó cong môi cười nói:

“Cô bé ngốc, chuyện này không quan trọng, anh chờ, bao lâu anh cũng chờ em.”

Nhìn vẻ mặt dịu dàng trên mặt anh như vậy, Tô Ca thật muốn nhào tới bắt anh phải ‘ăn’ cho hết! Nhưng mà... nghe được câu nói kia của anh thì đáy mắt của cô bắt đầu uơu ớt.

“Tốt”, không nhịn được mà đáp lại một tiếng. Chỉ cần anh bằng lòng chờ đợi, cô nhất định sẽ đi.

“Khụ khụ” nghe được vài tiếng ho khan, Tô Ca ngẩng đầu thì nhìn thấy người đàn ông xinh đẹp như hoa anh túc kia đang đứng trước cửa, đùa giỡn nhìn bọn họ. Tô Ca thân nhiên ung dung tụt xuống từ trên đùi của Tần Mặc Nhiên, Tần Mặc Nhiên cũng đứng lên theo sau.

Trần Diên Chi lại lên tiếng:

“Mặc Nhiên à, cậu còn muốn nói gì với cô Tô nữa không? Ân lão thái mới vừa gọi điện thoại tới đây đòi người nữa đó.”

Nghe vậy, Tần Mặc Nhiên lễ phép cười nói: “Không có”. Nhưng trong lòng Tô Ca vừa mừng lại vừa lo. Vui chính là vì Trần Sinh nhất định là đã nhận được cú điện thoại kia, hơn nữa một mực muốn tìm biện pháp cứu cô ra, trong lòng không khỏi ấm áp! Cậu nhóc này nha, không uổng công cô thương yêu cậu ấy. Nhưng lo lắng chính là kinh động đến Ân lão thái. Xem ra ấn tượng của lão nhân gia này đối với cô đã hết cách cứu chữa.

Ngẩng đầu lên nhìn Trần Diên Chi, cô cười cười nói:

“Ý của Trần lão đại là tôi có thể đi về được rồi?”

“Đương nhiên! Chi là nếu cô Tô muốn ở lại đây làm khách thì lại là chuyện khác rồi.”

Quay đầu, cô nhìn về hướng của Tần Mặc Nhiên. Cô vốn cho rằng anh sẽ nói cái gì... ai ngờ anh lại chỉ hơi nhướn nhướn mày nhìn cô, không giữ lại, không cưỡng ép, cũng không nói lời nào. Thật ra thì cô không hiểu, trong lòng của Tần Mặc Nhiên đã có suy tính riêng. Bây giờ đang ở Hongkong, nếu để cho cô ở lại bên mình, nhất định sẽ đem lại nguy hiểm cho cô. Lúc đầu hoảng hốt là vì không biết rốt cuộc là cô đang ở đâu, đã xảy ra chuyện gì. Nhưng bây giờ đã biết, cô đang ở nhà họ Ân mà mọi người đều nói “Trăm năm nghị lực thôi không ngã”, thì rất là an toàn.

Vậy thì anh cũng không cần phải lo lắng nữa. Dứt tất cả chuyện bên Hongkong kết thúc, anh đương nhiên sẽ mang cô đi. Nếu như cô không bằng lòng, vậy thì anh sẽ tìm cách thuyết phục cho tới khi cô bằng lòng mới thôi! Cùng lắm thì đem cả cậu nhóc Trần Sinh cùng đi thôi.

Cho nên đến khi rời khỏi cửa chính của ngôi biệt thự theo phong cách Châu Âu này, cô vẫn còn mơ hồ có chút không tin. Thế mà cứ như vậy để cô đi sao? Té ra chỉ cần gặp mặt một lần thôi à.

Cầm chìa khóa, Tô Ca mở cửa xe rồi ngồi xuống, ánh mắt nhìn ra ghế sau, Đường Lăng vẫn như cái xác chết nằm ngả ở bên nào thì vẫn còn nằm nguyên vị trí đó, không cử động một chút nào. Sang số xe, sau đó đạp ga, rồi theo con đường trong trí nhớ, cô lái xe đi ra ngoài.

Lên xa lộ khoảng mười phút, Tô Ca ngẩng đầu nhìn xung quanh, bốn phía đều không có người theo dõi. Tốt lắm! Cô quay đầu lại, tầm mắt tập trung về phía trước, trong đầu suy nghĩ, lần này kinh động tới Ân lão thái, xem ra Trần Sinh nhất định là bị dọa đến mơ hồ. Dù sao vẫn còn là đứa bé, mình phải suy nghĩ làm sao để trấn an cậu ấy mà thôi. Đang suy nghĩ, đột nhiên thấy cổ mình đau nhói, phía sau truyền tới giọng nói nham hiểm của người đàn ông:

“Gái điểm thú! Mày cho rằng chỉ cần một sợi dây thừng là có thể thu phục được bố mày sao? Bây giờ tao sẽ cho mày biết đàn ông là cái gì! Đàn ông chính là thú dữ! Chỉ cần mày không giết chết bố mày, bố mày sẽ cho mày sống cũng không được mà chết cũng không xong!!”

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Thân thể Tô Ca cứng đờ, một hồi chuông cảnh báo thoáng qua trong đầu, là cô sơ suất, mà bây giờ cô lại không thể cử động, đơn giản là vì sợi dây kia đang ghì trên cổ của cô, chỉ cần Đường Lăng xiết chặt, ngay cả tính mạng cô cũng sẽ mất.

"Người muốn thế nào?" Chuyện cho tới bây giờ, cô cũng không có ý định cùng hắc giả bộ nhu nhược, dù sao trải qua lần trước, hắc tuyệt đối sẽ không tin tưởng, cho nên không bằng hỏi trực tiếp luôn. Lời của Tô Ca lời vừa dứt, liền nghe âm thanh âm trầm giống như mang theo lạnh lẽo vô tận của Đường Lăng truyền đến.

"Bây giờ lái xe, đưa tao đến Vương Giác!"

Nghe vậy, Tô Ca đạp cần ga, xoay tay lái, liền lái qua, nhưng lại cảm nhận được dây thừng đột nhiên xiết chặt thêm một chút, làm cả người cô đều có cảm giác thở không thông.

"Đồ gái điếm, ta cảnh cáo ngươi! Không nên vọng tưởng giờ trò gì! Nếu không lão tử không dám đảm bảo sẽ không run tay kết liễu tính mạng của ngươi đâu."

"Phải không?" Tô Ca cười lạnh một tiếng, thừa lúc Đường Lăng bị tiếng cười của cô kích động, toàn bộ tâm tư chỉ chú ý trên hai cánh tay cô, Tô Ca cặp chân dùng sức đạp một cái trước xe không dài, thân thể hướng lên dùng sức đỡ lấy, cả người liền đề lên chỗ ngực bị thương của Đường Lăng. Một con đầu dừ đội truyền tới, tay Đường Lăng buông lỏng, Tô Ca liền nhân cơ hội đó kéo sợi dây kia xuống, đồng thời ngồi xuống ghế không chế chốt mở cửa, rồi lật người nhào tới chỗ ngồi phía sau đề trên người của Đường Lăng. Trọn bộ động tác mặc dù không có làm liền một mạch, nhưng đối với những người nửa đường mới luyện thân thủ như Tô Ca mà nói cũng đã là cực kỳ không dễ rồi.

Cô đề ở trên người Đường Lăng, tay bóp cổ hắc thật chặt, người ngoài nhìn thì tưởng là một hành động vô cùng hung hãn, nhưng mà chỉ có chính Tô Ca biết, cô đã không còn nhiều hơi sức, tất cả đều chỉ là cố làm ra vẻ mà thôi.

Cô nhanh, động tác của Đường Lăng cũng nhanh, ở giây phút cô nhào tới kia, Đường Lăng lập tức xoay thân lăn trên mặt đất, giống như là đang cố ý cho cô đụng ngã mà thôi. Nhưng mà tay của hắc, cũng lập tức bắt được chân Tô Ca, hai người cứ như vậy nhìn nhau.

Một hồi lâu, chỉ nghe nghe thấy tiếng cười giễu cợt của Đường Lăng, buông lỏng tay trước tiên. Tuy nhiên Tô Ca cũng không dám lộn xộn, một đôi tay vẫn bóp ở trên cổ của hắc, về mặt đề phòng nhìn hắc. Thấy thế, Đường Lăng liền cất tiếng cười to, mãi đến khi làm Tô Ca bối rối, hắc rốt cuộc mở miệng nói:

"Ta là điên rồi mới dây dưa với ngươi ở nơi này!"

Rồi sau đó hắc vuốt tóc trên trán, mặc dù là một thân vết máu, nhưng hắc lại hết sức cả lơ phất phơ mà nói:

"Bạch Luyện, nếu ngươi dám động thủ với ta một lần nữa, ta bảo đảm ngay lập tức sẽ để cho những bức ảnh kia lan truyền toàn quốc!"

"Ảnh? Ảnh nào?". Tô Ca có chút theo không kịp suy nghĩ của hắc. Thế nhưng, vào lúc Đường Lăng từ trên người móc ra cái điện thoại màu đỏ sậm ngày đó thì con ngươi của cô không không chế được mở to, trí nhớ lập tức trở về địa cung âm u đó, một mùi nồng nặc, khiến cho cô vừa nghĩ tới mùi máu tanh đã muốn nôn. Khi cô bị những người đó xé sạch quần áo, khi cô không một mảnh vải che thân bị xích trong lồng sắt thì hình như cái tên gọi là A Thành liền vây quanh cô chụp rất nhiều ảnh. Mà cô, chết tiệt! Lúc được Tần Mặc Nhiên mang đi thế nhưng lại quên đập vỡ cái máy ảnh kia!

Nhìn hôm nay Đường Lăng dù ở trong nguy hiểm nhưng vẫn ung dung cầm điện thoại di động nằm ở bên cạnh, một bộ dáng người không thể làm khó dễ được ta, Tô Ca giận sôi gan! Con mẹ nó, dây tuyệt đối là uy hiếp trắng trợn! Tô Ca nhủ mảy mòi:

"Rốt cuộc ngươi muốn như thế nào?"

Lúc này, Đường Lăng thế nhưng không nóng nảy, hắc khẽ giơ tay lên ý bảo Tô Ca đưa đầu lại gần. Tô Ca cúi đầu, tựa như suy nghĩ tỉ mỉ một hồi, sau đó hơi do dự một chút, mới chậm rãi tiến lại gần. Lúc đôi môi Đường Lăng khẽ động, Tô Ca tay lại nhanh như tia chớp lấy ra một bọc bột thuốc, dùng móng tay rạch ra rồi ném hết lên mặt Đường Lăng. Mọi động tác của Đường Lăng cứng lại, còn muốn giãy giụa nhưng cũng đã không còn chút xiu khí lực gì.

Tô Ca cầm chiếc điện thoại hắc nắm trong tay, nhìn hắc cười tỉnh ranh:

"Ngươi cho rằng có nhược điểm trong tay thì là toàn thắng sao? Đường Lăng, ngươi coi thường ta quá rồi! Khỏa thân thì đã sao, chỉ cần những hình này không phải Trần Sinh, ta hoàn toàn không quan tâm!"

Nói xong, trước ánh mắt ngoan cố của Đường Lăng, trực tiếp ném điện thoại di động vỡ vụn, rồi sau đó, cô còn không quên lấy thẻ nhớ ra, bẻ thành hai mảnh. Cái gọi là "ngã một lần khôn hơn một chút", mình bây giờ cũng đã hiểu ra. Khi ra ngoài trên người tất nhiên cũng sẽ phòng sẵn hai loại đồ, thuốc gây mê và thuốc tránh thai. Thuốc mê chỉ là dùng cho đánh lén, mà thuốc tránh thai. . . Khi mọi phản kháng đều là vô dụng, đây thật sự là đòn cuối cùng, dù thế nào cô cũng muốn giữ lại cái mạng nhỏ này chứ.

Lại dùng sợi dây trói chặt Đường Lăng vào ghế dựa phía sau, lúc này Tô Ca mới bắt đầu lái xe. Có Đường Lăng ở đây, con giận của Ân lão thái chắc chắn sẽ nguôi, dù sao Đường Lăng cũng là hung thủ hại chết Trần Mặc, nhìn thấy hắc, con giận của lão nhân gia tự nhiên sẽ giảm bớt.

Tô Ca nghĩ không sai, khi cô trở lại Ân gia, thời điểm giao Đường Lăng bị trói hai tay phía sau giao cho Tứ thúc, gương mặt Tứ thúc trước kia không chút biểu cảm rốt cuộc cũng có chút âm áp, thậm chí ngay cả sắc mặt lạnh lùng thường ngày cũng mang nét cười.

Lúc cô xoay người rồi đi, chống lại nét mặt hung dữ oán hận của Đường Lăng thì người Tô Ca cũng không khống chế được run lên, nhưng mà, rốt cuộc thì cô vẫn nghiêng đầu đi. Đường Lăng, phía sau có khổ cực gì đang đợi người, ta cũng không rõ lắm. Trên tay người nếu đã dính máu nhà họ Trần, như vậy lấy nhà họ Trần là nơi kết thúc sai lầm của người, dĩ nhiên không còn gì tốt hơn.

Sau khi xử lý chuyện của Đường Lăng chuyện xử lý xong, cô phải đi tìm Trần Sinh. Ấy thế mà Trần Sinh chỉ đưa lưng về phía cô đứng ở trong vườn nhìn từng chùm tường vi. Tô Ca gọi vài tiếng, Trần Sinh cũng không có để ý đến cô. Bất đắc dĩ, cô đành phải tiến lên, cứ như vậy ôm lấy cậu một lúc lâu, mới nghe được giọng cậu buồn buồn:

"Bạch Luyện, về sau không cho chị một mình đi ra ngoài!"

"Được, về sau dù là muốn đi ra ngoài chị cũng sẽ mang Trần Sinh đi cùng".

Nghe vậy, rốt cuộc Trần Sinh cũng xoay người lại nhìn cô nở nụ cười, thiếu niên khó tính lại biến trở về tiểu bạch thỏ trong sáng như ngọc vậy. Cứ như thế ở lại Ân gia chục ngày, huấn luyện còn đang tiến hành, chỉ là từ phương pháp cho đến chất thuốc đều rất quý dị, Tô Ca không thể hiểu được. Song, cô lại vì thế mà một mực dụng tâm học, một mực bổ sung cho mình. Cô muốn mạnh hơn! Trở nên mạnh mẽ hơn nữa!

Còn có mười ngày nữa là cũng đến lúc huấn luyện kết thúc, Minh Hà và Tân Trạch đột nhiên rời khỏi Ân gia, chỉ nói là có chuyện. Bộ dáng rất gấp gáp, có vài phần im hơi lặng tiếng. Chỉ là Tô Ca cũng nhớ tới, trước khi bọn họ rời đi một ngày, đôi con người màu hổ phách của Tân Trạch nhìn chằm chằm cô một hồi lâu, rồi sau đó vẫn dùng miệng lưỡi mê hoặc nói:

"Bạch Luyện, hôm nay tôi dạy cho cô những thứ này, tuy nói là bởi vì lúc trước thiếu tứ thức ân tình, nhưng một ngày là thầy, suốt đời là cha. Nếu tương lai tôi muốn cô giúp một tay, chỉ hy vọng cô có thể nể mặt tôi một chút".

Lời nói của Tân Trạch, Tô Ca không có hiểu toàn bộ, nhưng có thể hiểu đại ý, vì vậy chỉ gật đầu. Trong bụng nghĩ cũng lạ, đại nhân vật như hắn còn có thể có chuyện gì cần mình giúp một tay đây?

Trong lúc này, Tân Mặc Nhiên bên kia vẫn không có tin tức gì, Tô Ca vốn là đề xuồng thấp thòm trong lòng, nhưng mơ hồ lại dâng lên một loại cảm giác mất mát. Tân Mặc Nhiên, anh đây là thực sự mặc kệ cô sao? Lúc nội tâm đang vô cùng rối rắm, lại nghe được Tứ thức tới đây nói một câu. Người mà kể từ sau khi cô bước vào Ân gia đến giờ cũng không có trực tiếp gặp mặt, Ân lão thái, thế nhưng tự mình chỉ ra muốn gặp cô! Trong khoảng thời gian ngắn, lòng của Tô Ca hoang mang rối loạn, không rõ lão thái gia muốn gặp nàng là vì sao.

Vậy mà, sau khi gặp gặp mặt, câu nói đầu tiên của ông cụ đã đánh bay cô.

"Tô tiểu thư, người thông qua huấn luyện, về sau có thể ở lại bên cạnh Trần Sinh, làm ‘Hộ’ của hắn".

Nghe vậy, Tô Ca thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng trong lòng cũng là tràn đầy nghi hoặc. Trong mắt cô chột lóe tinh quang, ông lão không thể bỏ qua, cho nên, mặc dù cô rất may mắn không bị nắm tay, nhưng là cũng khó bảo đảm sẽ không chết một cách bất chợt. Còn nếu thực sự không phải chết, đầu gì cô cũng muốn làm rõ ràng mọi thứ đúng không?

Hạ mi mắt, ánh mắt của cô hết sức trong suốt nhìn Ân lão thái gia nói:

"Điều kiện như thế nào? Tôi muốn biết mình phải làm cái gì?"

Cô cũng không có quên, trên đời không tự nhiên có cái tốt như thế. Nghe vậy, Ân lão thái rốt cuộc ngẩng đầu, lần đầu tiên nhìn về phía Tô Ca, trong ánh mắt có vài ý vị tán dương. Mặc dù không có trực tiếp nói ra ý của ông, nhưng là đầu gì ngộ tính cũng không tệ lắm.

Ông cụ nói: "Đợi chút có người lái xe đưa người và Trần Sinh đi gặp Trần Diên Chi, sau khi đến đó, mặc kệ hắn nói tới yêu cầu gì, người đều đồng ý, chỉ cần hắn cam kết để cho Trần Sinh nhận tổ quy tông".

Nhận tổ quy tông! Trần Sinh giờ phút này không phải là trở lại Ân gia rồi ư? Nhận tổ quy tông vì sao còn phải lấy được sự đồng ý của Trần Diên Chi? Trong đầu tinh quang chớp lóe, Tô Ca ngẩng đầu lên, hết sức kinh ngạc mà nhìn Ân lão thái gia nói:

"Ý của người là?"

"Không sai!" Chỉ thấy Ân lão thái gia đột nhiên lên tiếng cắt đứt lời của nàng, âm thanh lộ ra mấy phần sâu sắc mà nói:

"Trần Mặc cùng Trần Sinh, đều là do con gái bất hiếu của ta và Trần Diên Chi sinh!"

Lại là như thế này phải không? Tô Ca chớp mắt, nghĩ đến lúc trước đã gặp người đàn ông đẹp đẽ như vậy, thật sự rất kinh ngạc, hoàn toàn không nhìn ra số tuổi, nhưng mà bây giờ nữa cần thận nghĩ lại hồi, cảm thấy Trần Mặc và bộ dáng của người ấy quả thật có mấy phần tương tự. Chỉ là vì sao mấy năm nay hắn không có đi tìm Trần Mặc Trần Sinh, hơn nữa nhìn cái bộ dáng vô cùng phong lưu kia, căn bản cũng không có một chút xiêu cảm giác đã là người làm cha.

Bất quá, người có tiền không phải đều như vậy sao? Thỏa sức tiêu xài, ai còn biết nghĩ đến chuyện tình thân đây? Nội bộ đại gia tộc vốn chính là vô cùng quỷ quyệt, phong vân khó lường, cho nên mặc dù biết rõ nhưng sự thật này vẫn làm cô giật mình. Tô Ca vẫn là lựa chọn bỏ qua. Dù sao những chuyện cũ này cùng mình bây giờ không có chút quan hệ nào. Hôm nay, cô chỉ cần mang Trần Sinh đi nhận tổ quy tông? Cho nên, mặc kệ Trần Diên Chi kia nói tới yêu cầu gì, mình cũng đồng ý là được?

Tô Ca nghĩ như thế, vậy mà, lúc cô và Trần Sinh ngồi lên chiếc xe màu đen kia, sau khi đến biệt thự xây theo phong cách Châu Âu của Trần Diên Chi xong, cô thật không ngờ tới điều đối phương yêu cầu đầu tiên lại là "Cởi quần áo!"

Cởi quần áo! Cái quái gì thế? Cô trừng to mắt mà nhìn cái người đàn ông đang nghiêng người dựa vào trên ghế sa lon mặt cười đùa giỡn trước mắt này, chợt muốn nện ngay vào mặt hắn một quả đấm! Cởi quần áo? Xem cô như cái gì? Gái điểm sao? Trong đầu đột nhiên có một hồi chuông báo vang lên, cô đột nhiên nhớ lại trước khi đến đây, Ân lão thái có ý giao phó một câu kia "Đồng ý mọi yêu cầu hắn nói!"

Bầy rập! Tô Ca hiểu là để cho cô đại diện Ân thị đồng ý mọi yêu cầu đối phương nói! Nhưng chẳng lẽ lão già kia có ý đùa giỡn? Ý đồ thật sự chính là bán đứng cô! Để cho cô dùng thân thể của mình vì Trần Sinh đi đổi lấy địa vị hắc đạo?

Khó trách chuyện trọng đại như vậy lại chỉ là để cho cô và Trần Sinh cùng đi! Cũng khó trách Trần Sinh vừa vào cửa liền bị người chặn lại, nói là chỉ cần gặp một mình cô! Hơn nữa cô đặc biệt không nghĩ ra là, lần đầu tiên gặp mặt trước đó, cô và Tần Mặc Nhiên mập mờ không rõ, người đàn ông này đều là nhìn ở trong mắt, hắn không thể nào không biết. Như vậy hành vi của hắn bây giờ rốt cuộc là vì cái gì?

Không nghĩ ra, tức giận dần dần bị lý trí áp đảo, Tô Ca nháy mắt, rồi sau đó dùng ngón tay làm một tư thế ngoáy lỗ tai, cuối cùng mới nhìn hướng Trần Diên Chi nói:

"Trần tiên sinh mới vừa rồi đang nói cái gì? Ngại quá, ta không nghe rõ".

Nghe vậy, sắc mặt của Trần Diên Chi hơi tối lại, màu con ngươi sậm lại, nhưng mà hắn lại không có phát tức giận, chỉ là chau mày, bờ môi vẽ ra nụ cười mỉa hoặc nhìn Tô Ca nói:

"Cởi quần áo, để ta nhìn xem người phụ nữ có thể khiến cho con trai của ta thần hồn điên đảo như vậy rốt cuộc là một dạng mặt hàng nào".

Nghe vậy, trong con ngươi Tô Ca tức giận dần dần ngưng trọng, cô nhìn chằm chằm vào Trần Diên Chi:

"Trần tiên sinh hôm nay chắc là tinh thần không được tốt, nói với ta những lời hồ đồ. Như vậy chúng ta trước hết cáo từ".

Nói xong cô cũng thẳng tắp đi tới cửa. Sau lưng chợt có một nguồn sức mạnh đánh tới, cô vốn là sớm có phòng bị, chỉ là lại theo lực đạo này ngã vào trong ngực người đàn ông. Cùng lúc đó, ngón giữa cầm một cây ngân châm thẳng tắp đâm ở trên huyệt thái dương của hắn. Đôi tay người đàn ông giữ chặt hông của cô, bất quá trên tay cũng không có vũ khí gì. Tô Ca giương mắt, không kêu ngoạ không tự ti nhìn người đàn ông nói:

"Hiện tại, Trần tiên sinh, còn cần ta cởi quần áo ư?"

Trần Diên Chi nghe vậy, trên mặt thoáng qua nét kinh sợ, rồi sau đó thật nhanh che giấu, chau mày, hắn nói:

"Xem ra ta thật đúng là đã xem thường ngươi".

Nói xong cái tay kia nhanh như chớp xuất thủ, hung ác siết chặt cổ tay Tô Ca, rồi sau đó hơi dùng lực một chút. Chỉ nghe được một tiếng "két", châm trong tay Tô Ca không thể nghi ngờ rơi trên đất, và lại cánh tay cũng bị hắn vận ngược! .

Tô Ca thu lại mi mắt, không nhìn người đàn ông mặt đều là vẻ khinh miệt, chỉ là bờ môi lại hiện ra một sự bất lực. Quả nhiên, cuối cùng thực lực giữa nam và nữ vẫn là chênh lệch quá xa rồi ư? Cho nên mỗi một lần, thời điểm cô cho là mình đã rất gắng sức lập tức lại bị hất ngay một chậu nước lạnh, có thể lần nữa thấy sự yếu đuối trong mắt cô như ngày xưa?

Không! Cô tuyệt đối sẽ không nhận thua, tình huống như thế tuyệt đối sẽ không xuất hiện lần thứ hai! Tay trái không bị thương đang âm thầm thừa cơ hành động, đột nhiên chỉ thấy tay Trần Diên Chi rời đi eo của cô, lui về phía sau một bước nhìn Tô Ca, cười rất là gian xảo mà nói:

"Tô tiểu thư đừng động thủ, vừa rồi chỉ là đùa một chút mà thôi."

Dứt lời, lúc này hắn mới vung tay lên nói với Tô Ca:

"Tô tiểu thư đi ra ngoài trước đi, cùng Trần Sinh ở lại chỗ ta mấy ngày nữa, đợi sau khi ta nghĩ kỹ, sẽ để cho các ngươi trở về".

Nghe vậy, Tô Ca cười nhạt. Chỉ vì bây giờ tình trạng chính là như vậy.

Một: cô căn bản cũng không biết mục đích của người đàn ông này là cái gì. Hành động vừa rồi của hắn, nếu nói là bởi vì lần trước chỉ gặp qua một mặt liền đối với mình động lòng, tuyệt đối không thể nào. Thay vì nói hành vi của hắn lúc này là đùa giỡn, chẳng bằng nói hắn là đang thử dò xét thì thích hợp hơn chút.

Hai: cô nhất định phải biết rõ trước, lão già Ân gia kia để cho cô cùng Trần Sinh tới đây mục đích rốt cuộc là cái gì! Là Ân gia quyết định cùng Trần Diên Chi này liên thủ ư?

Hạ mi mắt, cô cười nhạt nói: "Còn phải phiền toái Trần tiên sinh giúp ta đón khối xương cốt về".

Nghe vậy, tay của Trần Diên Chi khẽ động. Sau đó, cô trực tiếp mở cửa đi ra ngoài. Ngoài cửa, Trần Sinh đang đứng ở cửa nhìn cô, cặp con ngươi kia vốn là hơi nước mờ mờ, nay lại như đang có lửa mạnh hừng hực thiêu đốt.

Như vậy, một phen đối thoại vừa rồi đều bị đứa bé này nghe được? Mặt Tô Ca thoáng qua tia đau lòng. Trần Sinh, Trần Sinh, nếu như có thể, kiếp này chị hy vọng trên mặt em luôn nở nụ cười.

Có người làm nam chỉ đường, Tô Ca liền kéo tay Trần Sinh tay đi theo người nọ. Trong phòng phía sau, Trần Diên Chi hai chân bắt chéo đang ngồi ở trên ghế sa lon hút thuốc. Cái người mà trước đó Tô Ca đã gặp qua, Nhân Kính Nam tiến lên một bước, trên mặt mang theo chút tìm tòi nghiên cứu mà nói:

"Đại ca, cứ như vậy ư?"

Trần Diên Chi nghe vậy, đầu tiên là hít mạnh một hơi khói, rồi sau đó mới nhìn Nhân Kính Nam nói:

"Trước hết tạm thời như vậy, không thể lập tức liền chọc giận Tần Mặc Nhiên."

Nhân Kính Nam nghe vậy, giận dữ nói:

"Đại ca, nhìn một bộ khí thế hùng hực của cái tên Tần Mặc Nhiên đó. Hừ! Một đám Đại lục tới nông thôn, vậy mà cũng mưu toan nhúng chàm Hồng Kông chúng ta, cũng không cần nhắc trước xem bản thân rốt cuộc có một mấy phân lượng"

Nghe vậy, Trần Diên Chi cau mày nói:

"Lão Nhị người luôn luôn liều lĩnh quá mức, quá dễ dàng khinh địch, cần phải biết thế lực bên kia Đại lục vẫn rất khó lường. Người của chúng ta ở bên kia, căn bản là không hiểu rõ cái gì. Nhất là tổ chức "Sát" như vậy, sợ rằng nếu là tính toán thật ra, so với hồng Kông chúng ta cũng không kém bao nhiêu. Người không thấy lão già Ân gia kia hôm nay cũng khẩn trương sao? Bây giờ hấn nghĩ liên thủ, ta và hấn trong ngày thường coi như cũng không đối đầu. Hai chúng ta cùng nhau, Hồng Kông hoàn toàn nằm ở trong lòng bàn tay người Hồng Kông, mà không phải rơi vào tay người Đại lục kia."

Cũng may nhờ có người phụ nữ hạ tiện kia sinh con cho ta, nếu không người cho rằng lão già kia sẽ thu tay dễ dàng như vậy? Chỉ sợ hấn sẽ tìm hội Tam Hợp Văn Nam cũng sẽ không tìm ta liên thủ. Cho nên lão Nhị à, lần sau nói chuyện trước tiên phải động não đã!"

"Đại ca dạy phải!" Nhân Kính Nam không vội vã gạt đầu, rồi sau đó lại nói:

"Đại ca, Tần Mặc Nhiên bên kia?",

"Theo dõi như cũ, xem một chút có phải trở về Đại lục thật hay không".

"Dạ!" Trong phòng, trên giường lớn, Tô Ca nằm ở một bên, còn Trần Sinh ngủ ở bên kia, hai người mặt đối mặt. Tô Ca không nghĩ tới Trần Sinh sẽ chạy tới đây muốn ngủ cùng cô. Cô nhìn thấy được từ sau khi Trần Sinh đến Hồng Kông, đã không còn lệ thuộc vào cô dễ dàng như vậy nữa, cả người cũng trưởng thành kiên cường hơn rất nhiều, nhưng không có nghĩ đến, Trần Sinh lại vẫn như trước đây.

Giờ phút này, Trần Sinh đang nằm ở trong ngực cô, trên khuôn mặt trắng nõn như ngọc có lửa giận, còn có . . . chính là uất ức, qua một lúc lâu mới nghe cậu nói:

"Bạch Luyện, em không nghĩ tới sẽ là như vậy, thật sự em cho tới bây giờ cũng không có nghĩ qua, người kia lại như thế!"

Người kia, thực ra thì chính là Trần Diên Chi chứ gì? Vỗ vỗ lưng cậu trấn an, giọng Tô Ca mềm mại nói:

"Không có chuyện gì, Trần Sinh, em còn có chị đây!"

Đứa nhỏ nào chẳng khát vọng sẽ có một người cha giống như anh hùng, cô cũng có vài phần chú ý tới, Trần Diên Chi đó căn bản cũng chưa nhìn qua Trần Sinh một cái. Vô an ủi thật lâu Trần Sinh mới ngủ thiếp đi. Con buồn ngủ dần dần kéo tới, Tô Ca vừa định cũng ngủ thì lại nghe được một tiếng "Cờ-rắc....". Cửa được mở ra một chút.

Tiếp đó, trong bóng tối, có mấy phản ánh sáng nhạt, cô nhìn thấy một bóng đen khẽ lác mình một cái, rồi từ trong khe cửa chui vào, từng bước một vào trong phòng, nhẹ nhàng đi về phía giường lớn, Tô Ca ngừng thở, cơ hồ không dám nhúc nhích dù chỉ một chút, sau đó, tay tìm lấy súng lục trước khi đi Trần Sinh có ý mang theo, chỉ chờ đến khi bóng đen đi tới bên giường, liền chuẩn bị thần không biết quỷ không hay cho hấn một phát.

Ai biết bóng đen kia so với cô nghĩ còn nhanh hơn nhiều, thân hình giống như quỷ vụt qua một cái, đồng thời lập tức liền ngã nhào vào trên người cô, miệng vô cùng chuẩn xác chặn lại môi cô.

"Ồ. . ." Cô chỉ kịp phát ra một âm thanh, hô hấp dường như cũng nhanh bị nuốt hết. Cây súng để ở sau lưng người đàn ông, vậy mà một giây đồng hồ sau, cô liền chán nản buông tay ra, chỉ vì cô phát hiện, người vừa tới không phải là ai khác, chính là Tần Mặc Nhiên. Cũng chỉ có Tần Mặc Nhiên, mới có thể có bản lĩnh như vậy, mới có thể cho cô cảm giác mãnh liệt như vậy.

Tần Mặc Nhiên lúc bước vào, nghe được tiếng hô hấp, vốn đã biết Tô Ca giả bộ ngủ, đột nhiên chặn miệng cô, ngoại trừ không muốn để cho cô phát ra âm thanh kinh động những người khác ở ngoài, cũng là muốn hôn cô, ôm cô một cái, ừm, tốt nhất là sờ cô nữa. Vốn chỉ là nghĩ như vậy, thế nhưng, khi hai môi kề nhau thật thì anh lại phát hiện mình căn bản là không khống chế được, nhớ nhung đối với thân thể này của cô quả thật thiếu chút nữa nhấn chìm anh.

Đầu tiên, bàn tay to của Tần Mặc Nhiên không ngừng xoa nắn hai điểm nhỏ trên ngực Tô Ca, sau đó nhận thấy được thân thể Tô Ca khẽ giật dụa, bàn

tay to của anh lần xuống phía dưới, vén áo ngủ của cô lên, còi quần lót của cô ra, đồng thời kéo khóa quần, để cho cự vật đã ngẩng cao đầu đối diện nụ hoa mềm mại của cô, từ từ cọ sát. Cô cảm thấy mình bị anh trêu chọc hết sức khổ sở, thân thể giống như một đóm lửa .

"Tần. . . Tần Mặc Nhiên. . . Anh rốt cuộc đang làm gì. . ." Nhân lúc anh rời khỏi môi cô một lát, Tô Ca đè thấp giọng hỏi.

"Anh muốn. . . yêu em". Giọng nói Tần Mặc Nhiên cũng mang theo tiếng thở thô ráp, nghe thấy Tô Ca chỉ muốn mắng chửi người. Bất đắc dĩ, đôi tay nhỏ bé đập nhẹ lồng ngực của anh nói:

"Bây giờ. . . Bây giờ không được, sẽ đánh thức Trần Sinh mất".

Nghe vậy, rốt cuộc động tác của Tần Mặc Nhiên dừng một chút, sau đó anh đứng dậy, đột nhiên ở trên người Trần Sinh nhấn mấy cái, rồi mới hướng cô nói: "Được rồi".

"Anh làm gì cậu ấy?"

"Không có làm cái gì, chỉ là để cho nó ngủ ngon hơn, sẽ không làm phiền chúng ta mà thôi".

Vừa mới dứt lời, chân dài của anh cứ như vậy tách hai chân cô ra, để cho chân cô mở lớn hơn, thân dưới cọ sát ở hoa động mềm mại một lúc, sau khi thấy có mật dịch chảy ra, anh cũng không có dấu hiệu nào, cứ như vậy đem phần thân đã cương cứng đi vào bên trong, thẳng tắp đâm vào chỗ sâu nhất của Tô Ca, cảm giác chặt khít giống như được nhúng thiên nga bao bọc vậy, anh thoải mái khẽ rên một tiếng.

Có mấy giây hơi đau, đợt trận đau đồn kia qua đi, Tô Ca mới rên rỉ dán chặt anh. Người đàn ông này luôn luôn tự kiểm chế rất tốt, khi nào trở nên háo sắc như vậy rồi?

Cô thở hổn hển, khẽ điều chỉnh thân hình, phối hợp với luật động như bão tố của anh.

Tô Ca rên rỉ nói:

"Tần. . . Tần Mặc Nhiên, anh. . . rốt cuộc anh ở đây là. . . là làm cái gì?"

"Nhận được nhiệm vụ, ở đây mai phục Trần Diên Chi thừa cơ hành động."

Hay cho một cái thừa cơ hành động! Thật ra chính là chuẩn bị vận động với cô ư?

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53

Nhìn giường lớn bền chắc, cũng bởi vì vận động kịch liệt của người đàn ông mà lay động, phát ra tiếng kêu kệt. Tô ca cong thân thể nhỏ bé lên, cảm thấy Tần Mặc Nhiên cứ như vậy chôn sâu trong cơ thể mình. Tiến vào, rồi lại đi ra, trước tiên luôn là rút ra một chút, vào lúc Tô Ca cảm thấy trống rỗng, anh lại hung hăng đi vào.

Vậy mà, lực đạo nhìn mãnh liệt như vậy, lại mang theo một chút săn sóc nhu tình. Cảm giác kích thích mạnh như vậy, Tô Ca không nhịn được thiếu chút nữa liên kêu ra tiếng. Đầu tiên chỉ là đè nén âm thanh nhỏ nhất, vậy mà về sau, phía dưới bị người đàn ông trêu chọc, cảm giác được sắp lên đến đỉnh thì cô không khống chế được mà thét chói tai, nhưng lại bị miệng Tần Mặc Nhiên chặn lại, tiếng thét chói tai kia đều bị anh nuốt vào trong miệng.

Môi lưỡi ấm áp của người đàn ông quấn lấy cái lưỡi thom tho của cô, sau khi quấn thì trần trọc hút lấy. Cứ như vậy, hai bờ môi Tô Ca đều bị người đàn ông chặn kín.

Hồi lâu sau, khi thân thể Tô Ca không khống chế được co rút liên tục, Tần Mặc Nhiên bị trận khoái cảm kia kích thích, thời điểm cuối cùng, một lần nữa anh động thân vùi vào chỗ sâu nhất trên cơ thể cô, hai người cùng nhau đạt đến đỉnh khoái cảm.

Sau đó, thân thể Tần Mặc Nhiên cứ như vậy nằm trên người của Tô Ca, hai thân thể dán chung một chỗ thật chặt. Cái kia của anh vẫn ở trong cơ thể cô, giữa bọn họ nửa điểm khe hở cũng không có, dán sát như thế, giống như là sinh ra đã vậy.

Bàn tay Tần Mặc Nhiên chăm chú vuốt ve Tô Ca, sau một hồi tỉ mỉ thương thức, mới buông tay, rồi từ trên người cô đứng dậy, ngọc trụ cũng theo đó rút ra khỏi cơ thể. Mặc dù là ở trong bóng tối, nhưng nhờ có mấy phản ánh sáng nhạt, Tô Ca vẫn có thể thấy rõ ràng sự thương tiếc trên mặt anh.

Cặp mắt kia của Tần Mặc Nhiên sâu như màn đêm, ghé vào bên tai Tô Ca khẽ nói:

"Thật xin lỗi, vừa rồi quá thô bạo".

Đàn ông đều là sói, ăn tùy trong xương, chỉ cần có đồ ăn trước mặt, ai còn có thể nhịn được nữa. Nhất là, trong những ngày cô rời đi, lòng anh cũng thấp thòm

Nghe vậy, Tô Ca cười cười, không nói gì, Tần Mặc Nhiên ở trên trán cô in dấu hôn, sau đó mới nói:

"Anh phải đi, mấy ngày này em ở lại đây cẩn thận chút. Nhiều nhất là mười ngày anh sẽ tới đón em!"

Sau khi nói xong anh ngẩng đầu tỉnh tề nhìn Tô Ca một cái, muốn từ trong mắt cô thấy được sự đáp trả hoặc là tình cảm khác, nhưng Tô Ca không có nhìn anh, cô chỉ quay đầu đi. Tần Mặc Nhiên thờ dài một tiếng, rồi nhặt quần áo đầy dưới đất lên, xoay người lần nữa nhìn Tô Ca một cái thật lâu, mới quý mị giống như lúc tới đi ra ngoài.

Trên giường lớn, người dính nhóp lăm cho Tô Ca không cách nào ngủ được, đi tắm trước, Người không phải thật sự khó chịu, nhưng mà, chỉ cần cô động một cái, cũng cảm giác bên cạnh rất không thích hợp, hình như Trần Sinh vừa rồi còn khẽ cử động. Tô Ca tròn to hai mắt nhìn lại thì chỉ thấy Trần Sinh đang yên ổn ngủ say, hô hấp đều đặn, không khỏi cười mình điên rồi.

Sửa sang áo ngủ xong, cô tận lực thả nhẹ bước chân đi đến phòng tắm, tắm nhanh chóng rồi sau đó lại trở về giường, chìm vào giấc ngủ. Sáng sớm khi cô tỉnh lại, nhìn thấy Trần Sinh còn đang ngủ say, hơi cử động, thì có một cảm giác đau nhức truyền đến, nhắc nhở cô đêm qua không phải nằm mơ, Tần Mặc Nhiên, người đàn ông như sói lang quả thật đã tới.

Mấy ngày sau lần đó, cô và Trần Sinh vẫn luôn ở lại trong nhà Trần Diên Chi, chỉ là từ sau ngày đầu tiên gặp Trần Diên Chi đó, cô cũng chưa có gặp lại hẳn. Mỗi ngày, không gian hoạt động đều bị giới hạn ở trong phòng, hoặc là trong hồ bơi ở biệt thự phía. Trần Sinh mấy ngày nay so với trước đây trầm mặc rất nhiều, sau khi ăn xong thì trực tiếp đi tới hồ bơi bơi lội.

Tô Ca cảm thấy nhàm chán. Trong lúc đó, Ân gia bên kia cũng không truyền đến bất cứ tin tức gì. Tô ca mơ hồ cảm thấy hình như Ân gia cùng Trần Diên Chi đều đang đợi cái gì đó, song, rốt cuộc là cái gì, cô lại không rõ. Dù ở trong phòng hay là ở bên ngoài bơi lội thì cô đều mãnh liệt cảm thấy có một đôi mắt đang theo dõi mình, giống như là bị giám sát. Nhưng kì quái là, có lúc cô cảm thấy suy nghĩ của mình đều như bị người nhìn thấu, khi khác, cô lại cảm tưởng như ánh mắt theo dõi cô vô cùng nhu hòa, chẳng lẽ là hai người khác nhau sao?

Trong lòng tràn ngập lo lắng, rốt cuộc đã bị phá vỡ vào sáng sớm ngày thứ bảy, khi cô bắt gặp Nhãn Kính Nam đã từng gặp trước kia cùng một phụ nữ trần truồng quấn lấy nhau trong nhà của Trần Diên Chi. Cô muốn đi tìm Trần Sinh, trong lúc đi qua bụi hoa vô tình nghe được tiếng rên đầy dâm loạn nên ngừng bước chân.

Trên đất, hai chân trắng bóng của người phụ nữ bị người đàn ông tách ra vòng ở bên hông. Người đàn ông này cũng không ngừng công kích, lên tục nói những lời phóng đảng, tiếp đó liên tục động theo cách nguyên thủy nhất. Thân thể Tô Ca liên ngừng lại, tiến cũng không được, lui cũng không xong, sợ tiếng bước chân của mình sẽ kinh động tới họ.

Hơn nữa còn bởi vì cô nhận ra diện mạo của người phụ nữ kia, lại chính là một minh tinh có tỷ suất xem khá cao trên truyền hình. Cô khó xử, trong bụng nghĩ thầm, thì ra ngôi sao cũng thích đánh dã chiến ư?

Đúng lúc ấy, liền có một đôi tay lặng yên không tiếng động che miệng của cô, rồi sau đó, Tô Ca liền nghe thấy âm thanh than nhẹ của một người đàn ông quý quýệt như ám dạ nói:

"Tô tiểu thư, không nên nhìn cái này thì tốt hơn?"

Tô Ca âm thầm buồn bực, mình như thế nào không có cảnh giác, thậm chí ngay cả người tới sau lưng cũng không biết. Mà sau lưng, chính là người đàn ông lãng lợ kia, Trần Diên Chi.

Không biết hiện tại hắn xuất hiện tại nơi này rốt cuộc là vì chuyện gì. Tô Ca mím môi dứt khoát không nói, chỉ nghe được âm thanh Trần Diên Chi nói:

"Lão Nhị vụ trộm với người phụ nữ của ta, vốn là nếu không có bị Tô tiểu thư bắt gặp, ta chẳng những có thể tha cho hắn, mà còn có thể cho hắn người phụ nữ này. Nhưng nếu hôm nay đã bị Tô tiểu thư thấy được, vì mặt mũi của ta, cái nón xanh này thật là mang không được. . ."

Nói xong, không có báo trước, hắn đột nhiên rút súng lục hướng người đàn ông không biết chuyện gì đang ra sức chạy nước rút bên kia bụi hoa bắn một phát súng vào đùi hắn. Máu tươi bắn ra, Tô Ca nhìn thấy Nhãn Kính Nam chán nản ngã ở trên người phụ nữ, rồi sau đó quay đầu lại nhìn bọn họ bằng vẻ mặt oán độc.

Trong bụng không nhịn được run lên, người này, hắn coi mạng người là cái gì? Người phụ nữ sợ hãi kêu liên tiếp, rồi sau đó hai mắt tròn ngược liền bất tỉnh. Vậy mà bờ môi của Trần Diên Chi lại cong lên, nhìn người đàn ông kia nói:

"Còn không mau đem quần mặc vào? Hay là muốn ta trực tiếp cắt của ngươi luôn sao?"

Nhãn Kính Nam nghe vậy, đồng tử co rút nhanh một hồi, sau đó hắn thật nhanh nhấc quần lên, mặc kệ chân trái chảy máu mặc vào, khắp khểnh đi tới.

Tô Ca nghe được âm thanh đùa bỡn của Trần Diên Chi:

"Tô tiểu thư lần sau cần phải sáng mắt một chút, không nên nhìn cái gì không nên, bí mật vẫn còn bí mật".

Rồi hắn quay sang nhìn Nhân Kính Nam nói:

"Lão Nhị, một chân này của người là vì Tô tiểu thư mà mất".

Không đếm xỉa đến ánh mắt ngoan lệ tàn nhẫn của người đàn ông, Tô Ca chỉ hạ mi, nhìn bóng lưng hai người đàn ông này rồi đi không nhận được oán thâm, chẳng lẽ tất cả đều là lỗi của cô?

Quả nhiên là biến thái không cần lý do!

Trong thư phòng, Trần Diên Chi nghiêng người dựa vào ghế, từ từ xem tư liệu bọn thủ hạ ở Đại lục thu thập được về "Sát", sau đó, tầm mắt đột nhiên ngừng lại ở một tấm ảnh.

Trên tấm ảnh là một nam một nữ nhìn nhau cười, tuy góc độ chụp ảnh không được rõ ràng cho lắm, nhưng chỉ là dựa vào một tấm hình như vậy cũng đã để cho hắn không kìm được động lòng đã cứng rắn từ lâu. Trên ảnh, người phụ nữ khẽ ngược đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, cằm thon cùng tình cảm ấm áp dựa dẫm như ánh sáng nhạt trong đôi mắt kia khiến cho cô vốn là chỉ là khuôn mặt xuất chúng lại nhiều thêm mấy phần khí khái xinh đẹp, linh động như cáo. Tại sao. . . giống "người ấy" như vậy? . Nhìn cẩn thận mấy lần nữa, nhịp tim Trần Diên Chi cũng trở nên dồn dập, thế gian này, thật sự sẽ có người, dáng dấp giống "người ấy" như thế ư?

Còn người đàn ông đứng bên cạnh cô gái kia, bộ dáng cũng là dịu dàng, thanh tao như ngọc. Nếu là người thật đứng ở trước mặt giây phút này, thật là một đôi đẹp để cân xứng cỡ nào.

Ánh mắt Trần Diên Chi khẽ nheo lại, hắn thấy rõ ràng dòng chữ phía trên, Vô Ảnh của "Sát" và người phụ nữ của hắn sao? Chắc chắn, một tiểu hồ ly mê người như vậy, làm sao không thể thuộc về hắn đây? ? Huống chi, cô lại là người đầu tiên chỉ dựa vào một tấm hình lại có thể cho hắn cảm giác giống "người ấy" đến vậy.

Còn Minh: Trần Lê đang thu xếp quần áo và đồ dùng hằng ngày để ngày mai cùng Hiên Mộc đi Hồng Kông, đột nhiên, thân thể chợt rung mình một cái. Sờ cảm, khi ấy cô hoàn toàn không biết, mình đã bị một con rắn độc theo dõi. . .

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54

Tay Trần Lê cứ tìm mãi trong tủ quần áo, suy nghĩ xem anh sẽ mặc quần áo gì, thực ra đôi tay kia đang hơi run rẩy. Từ hôm anh nói muốn đi Hồng Kông thì trong lòng cô không hiểu tại sao rất lo lắng, có dự cảm xấu.

Một đôi tay thon dài đẹp mắt chậm rãi ôm hông cô từ sau lưng. Mùi hương quen thuộc bay tới, người đàn ông ngả đầu trên vai cô. Vòng tay ôm chặt hông, Trần Lê cảm thấy cả người mình cũng được mùi hương này bao quanh.

"Hiên Mộc". Trần Lê không nhận được gọi tên anh, mấp máy môi muốn nói gì đó. Nhưng giọng nói đàn ông nhanh chóng vang lên: "Không thể!".

Đây chính là nhược điểm của việc hiểu nhau quá rõ. Cô vừa rồi chỉ muốn hỏi anh, lần này có thể không đi hay không, nhưng anh lại nhanh chóng chặt đứt ý nghĩ này. Thờ dài một hồi, Trần Lê nói:

"Vậy hãy để cho em đi cùng anh đi".

Thay vì cứ ở đây chờ đợi, trong lòng lại cứ thấp thỏm bất an, thì cứ thế đi cùng anh, ở bên cạnh chăm sóc anh, sống chết cũng cùng nhau, thế chẳng phải là tốt hay sao?

Hiên Mộc nghe thế, đôi tay đang đặt ở eo từ từ đưa lên trên, rồi cầm lấy tay cô. Đôi tay anh nắm lấy tay cô, đem bàn tay nhỏ bé của cô bao bọc ở bên trong. Hiên Mộc dịu dàng, giọng nói như mùa xuân phá tan băng giá:

"A Lê, em không phải miễn cưỡng đi cùng. Yên tâm, có Mặc âm thầm xử lý ở bên kia, không có việc gì đâu."

Biết anh đang trấn an mình, chuyện đi này cô cũng biết được ra nguy hiểm, thế giới ngầm ở Hồng Kông luôn ngông cuồng hơn so với trong nước, Hồng Kông cũng là nơi bắt nguồn của "văn hóa lưu manh". Nghe anh trấn an, tâm trạng bất ổn của cô cũng dịu xuống một chút.

Quay đầu lại trao cho Hiên Mộc nụ cười mười phần tin tưởng. Trần Lê đẩy anh ra, tiếp tục công việc ban đầu. Hiên Mộc thấy cô dọn cả tủ quần áo, ngay cả quần lót cũng gấp thật chỉnh tề, môi mỉm cười ấm áp, nụ cười ấy không giống với nụ cười bình thường không cảm xúc thường ngày, mà ngược lại là từ khóe môi tràn tới khóe mắt, trong đôi mắt đều là ấm áp.

Tình yêu sẽ ngọt ngào bao lâu? Dừng khi duy trì được bao lâu? Lúc đó Trần Lê không biết, nhưng trong lòng cô biết rõ, ánh mắt ám áp của người đàn ông này, thật sự làm cho người ta muốn chết chìm trong ấy.

Hồng Kông, sáu giờ tối. Dinh thự Vân Nam, đứng đầu Hội Tam Hợp. Tần Mặc Nhiên nhìn người đàn ông đối diện đang nhắm mắt tĩnh tâm suy nghĩ, đôi mắt tập trung quan sát. Người đàn ông này rất trẻ, theo như con mắt của anh, chắc chắn không quá hai mươi tuổi. Khuôn mặt cũng được coi là thanh tú, dĩ nhiên đó là khi bạn không quan tâm đến vết sẹo dữ tợn kéo dài từ mắt xuống quai hàm trên mặt anh ta.

Người bình thường thấy vết sẹo kinh khủng dữ tợn kia cũng phải chán ghét hoặc hãi hùng....Nhưng Tần Mặc Nhiên nhìn thấy trong mắt của anh ta chỉ có yêu thích, tràn đầy yêu thích. Tài liệu về người đàn ông trước mắt này hiện lên rõ ràng trong đầu

Vân Nam, năm nay hai mươi lăm tuổi, đang là thủ lĩnh của Hội Tam Hợp tại Hồng Kông. Làm thủ lĩnh trong ba năm nhưng đã làm cho Hội Tam Hợp từ nhỏ trở thành hùng mạnh trong thế giới ngầm ở Hồng Kông. Thế lực lớn mạnh ngang với Hồng Hưng đã nổi tiếng lâu năm. Nhưng so về nhân sự cùng địa bàn thì vẫn còn kém so với Hồng Hưng.

Có thể khiến cho bang hội tầm thường như vậy đi lên vị trí thứ hai xã hội đen ở Hồng Kông, phải nói là rất đặc biệt. Tần Mặc Nhiên cảm thấy bội phục chính là, xã hội đen tuyệt đối không thể không dính tới ma túy, mại dâm. Hai nghề đáng giá nhất này, coi như không tham dự hết vào đó thì cũng phải có một ít ti lệ dính dáng vào. Nhưng Hội Tam Hợp lại không như thế, tài liệu cho thấy, sau khi Vân Nam nhận lấy Hội Tam Hợp, thì đã dần dần thoát ra khỏi hai nghề đó.

Kinh tế của Hội Tam Hợp chủ yếu đến từ vũ khí đạn dược, cùng với những khoản thu từ vũ quán. Dù cho Hội Tam Hợp vẫn còn là một bang đảng xã hội đen nhưng nếu chính phủ Hồng Kông muốn căn quét tệ nạn như trong kế hoạch, thì Hồng Hưng tuyệt đối là đối tượng đầu tiên, chứ không phải là anh ta. Cho nên mới nói, ánh mắt của người này không thể không nói là lợi hại.

Trong khi Tần Mặc Nhiên quan sát Vân Nam, thì Vân Nam cũng lặng lẽ quan sát anh. Khác biệt là, một người thì lộ liễu, còn một người thì mặt không biến sắc. Con người này lộ ra khí phách rất lớn, không hổ là người mới nắm quyền của xã hội đen ở Đại Lục. Hơn nữa, Tần Mặc Nhiên trước mắt này cho người ta cảm giác đầu tiên chính là khí thế rất mạnh, mà khí thế ấy sẽ lưu lại cho người khác cảm giác độc đoán, mạnh mẽ.

Khỏe môi Vân Nam khẽ nhếch lên thành nụ cười, nếu chỉ dựa vào dừng cảm cùng phán đoán mà ngồi vào vị trí này, lý do này cũng buồn cười quá rồi. Sói muốn trở thành Chúa tể muôn loài, trừ việc dụ con cọp hung mãnh, còn phải có sự cơ trí của hồ li, làm cho người khác bị bề ngoài lừa gạt, bỏ qua sự mưu trí của nó.

Nghĩ đến đây, Vân Nam nháy mắt một cái, mở ra, con người bình thường không có sòng. Anh ta nhìn Tần Mặc Nhiên, nói:

"Điều kiện của Tần Tông chủ quả là mê người. Nhưng Hội Tam Hợp phát triển đến quy mô như thế này, không phải một mình tôi là có thể quyết định hết, phải cùng với các Đường chủ khác thương lượng, mới có thể cho ngài câu trả lời thuyết phục."

Nghe thấy thế, khuôn mặt vốn có vẻ xa cách của Tần Mặc Nhiên hiện lên nụ cười thân thiện, nói với Vân Nam:

"Vậy thì Vân chủ hãy suy nghĩ thật kỹ, dù sao việc mua bán này đối với Hội Tam Hợp chỉ có lãi chứ không lỗ".

Dứt lời, anh cười nhạt, ngồi xuống uống trà. Đối với người thông minh, phương thức nói chuyện tốt nhất chính là dừng tại điểm đến. Giờ này, Vân Nam trong đầu hiện lên rất nhiều suy nghĩ. Như Tần Mặc Nhiên nói, nếu hợp tác với anh ta, Hội Tam Hợp xác định chỉ lãi không lỗ. Yêu cầu của Tần Mặc Nhiên là Hội Tam Hợp cùng Thị bắt tay cùng nhau tiêu diệt Hồng Hưng. Thế lực của thế giới ngầm Hồng Kông sẽ phân định lại, Hội Tam Hợp tất nhiên sẽ có lợi thế lớn để phát triển đến thời kỳ hưng thịnh.

Mà Thị muốn có lợi ích là tiếp nhận ba tướng soái của Trần Diên Chi thành thế lực ở ngoài, còn có vũ khí đạn dược ở Hồng Kông này. Nếu là người khác nói ra yêu cầu này, anh ta nhất định sẽ không do dự mà đồng ý. Nhưng trước mắt lại là người đàn ông này, lần đầu tiên anh ta thấy sợ hãi cũng cảnh giác.

Anh ta sợ sẽ dẫn sói vào nhà. Vân Nam lại liếc nhìn người đàn ông ngồi ở ghế salon thưởng thức trà, mọi cử động đều lộ ra vẻ thanh quý, thái độ giống như tất cả đều nằm trong bàn tay làm cho anh ta rất bất mãn. Hất cằm, Vân Nam nói với Tần Mặc Nhiên:

"Tôi đồng ý điều kiện của Tần Tông chủ. Chúng ta có thể bàn bạc tỉ mỉ một chút để có thể hợp tác vui vẻ."

Mặc dù Tần Mặc Nhiên làm cho anh ta cảm thấy nguy hiểm, nhưng so sánh với việc có thể tiêu diệt Hồng Hưng của Trần Diên Chi, anh ta là sói, anh ta cũng không phải ăn chay.

Nghe thấy vậy, khuôn mặt Tần Mặc Nhiên hiện lên nụ cười. Anh đứng dậy đưa tay ra với Vân Nam, nói:

"Vân Chủ, hợp tác vui vẻ!" Vân Nam cũng đưa tay ra, hai bàn tay của hai người đàn ông cứ thế bắt lại với nhau; ai cũng không nghĩ tới, xã hội đen Hồng Kông cùng Đại Lục sẽ trở thành đồng minh mấy chục năm sau, chính là được xác lập từ đây.

Hiệp ước hoàn thành, Tần Mặc Nhiên hẳn là nên đứng dậy chào tạm biệt rồi rời đi. Nhưng cặp mắt đen bỗng sáng lên một cái, Tần Mặc Nhiên ngửa đầu nhìn Vân Nam nói:

"Vân Chủ cùng Trần Diên Chi đối địch nhiều năm, chắc hẳn nắm rất rõ nhược điểm của ông ta? Xin tiết lộ với tôi một chút. Dù sao không lâu sau, trực tiếp chống lại ông ta chính là người của "Thị" chúng tôi. Như thế, cũng đảm bảo được rằng sẽ thành công nhanh hơn."

“Đúng vậy.” Vân nam nhẹ nhàng gõ tay trên ghế tựa. Hắn nói: “Thuộc hạ của tôi đã đi điều tra rất lâu rồi, mới tìm ta được một tí thông tin. Trần Diên Chi thật sự có nhược điểm gì, không thể nghi ngờ chính là người phụ nữ này!”

Vừa nói chuyện, anh ta vừa từ trong ngăn bàn lấy ra một tấm hình, trên tấm ảnh có hình của một người phụ nữ. Mắt ngọc mảy ngài, cả người toát ra khí chất xinh đẹp, nhưng lại làm cho Tần Mặc Nhiên cảm thấy vô cùng khiếp sợ. Người phụ nữ này cùng với nữ nhân của Hiên Mộc là Trần Lê quá giống nhau.

Tần Mặc Nhiên có chút không tin, mặc dù không có giống nhau như sinh đôi, nhưng khí chất cùng dung mạo này, lại giống vô cùng. Lại nghe thấy Vân Nam nói tiếp:

“Người này là Văn Thư. Nhược điểm của Trần Diên Chi, đây chắc chắn chính là cái gai trong tim của ông ta. Chi là... Văn Thư đã chết.”

Anh ta ngẩng đầu nhìn Tần Mặc Nhiên:

“Tần Tông Chủ, những năm gần đây, tôi cố gắng tìm kiếm người giống Văn Thư, hi vọng có thể để ở bên người Trần Diên Chi. Mà...”

Nghe được thế Tần Mặc Nhiên ngẩng đầu lên nói:

“Vậy thì làm phiền Văn Chủ tiếp tục tìm...”

Thật ra khi nhìn thấy tấm hình kia, anh cũng có ý tưởng giống thế, nhưng mà anh đã phủ quyết ngay rồi. Anh nghĩ tới Hiên Mộc, Trần Lê là nữ nhân của Hiên Mộc, anh không muốn người anh em của mình cả đời đều không được hạnh phúc. Trước mắt hiện ra khuôn mặt của Tô Ca đã thay đổi trở nên hờ hững rất nhiều, mơ hồ có một loại đau lòng cảm xúc lướt qua trái tim anh. Tiểu Cách Cách, lần đó thật sự anh không nên đối xử với cô như thế.

Đại sảnh sân bay, Hồng Kông. Sáng thứ hai, mười giờ.

Trần Lê cầm tay Hiên Mộc đi xuống máy bay, thỉnh thoảng nhìn một chút Hiên Mộc, trên lưng anh có túi lớn, còn tay phải lại xách theo một rương hành lý, nhìn đi nhìn lại cũng chỉ có cảm giác ngọt ngào như mật ở trong đầu. Người đàn ông này nhìn thì gầy, nhưng sức lực thì không nhỏ, không để cho mình cảm cái gì, sợ cô mệt nhọc. Mặc dù cô cũng lo anh mệt, nhưng tốt hơn hết cứ nghe theo lời anh.

Ra khỏi phi trường cửa chính sau, Hiên Mộc nhìn lướt qua, nhìn thấy người đang dựa vào xe nhìn đông nhìn tây.

“Tư Tê!” Anh gọi. Chỉ thấy người đàn ông kia đi tới, tự giác giúp đỡ Hiên Mộc cầm hành lý, còn toét miệng cười với Trần Lê nói: “Chị dâu”. Nụ cười kia quá rực rỡ, suýt nữa khiến Trần Lê hoa mắt. Trần Lê nghe thế chỉ cười nhạt đáp “Chào cậu”. Trong lòng cảm thấy hôm nay mình bắt đầu chính là người phụ nữ của đại ca xã hội đen.

Ba người cùng lên xe, chạy vào chục km, dừng lại ở trước cửa khách sạn. Hiên Mộc cùng Ars đi đăng ký phòng rồi sau đó mang đồ vật đi cất. Trần Lê đi theo sau bọn họ. Đến gian phòng, cất đồ xong, Hiên Mộc bình tĩnh nhìn Trần Lê, nói:

“A Lê, anh muốn đi họp cùng Mặc, em mấy ngày này ở đây đi, nếu chán thì gọi Ars ra ngoài cùng, đi dạo, ngắm cảnh khắp nơi đi.”

“Được, anh đi đi.”

Trần Lê cười trả lời. Thật ra lúc ở trên máy bay bọn họ đã thương lượng. Trần Lê không thể lúc nào cũng đi theo sau Hiên Mộc, cô đi theo anh chỉ làm phiền mà thôi. Coi như không được làm tay trái tay phải, cô cũng không cho phép mình biến thành túi xách để vương vãi anh.

Sau khi Hiên Mộc đi, Ars cũng đi, nhưng khi đi để lại số điện thoại cho Trần Lê, bảo đảm tuyệt đối là cô gọi tới. Trần Lê cười cười để cho anh ta đi nghỉ ngơi. Rồi sau đó tắm rửa sạch sẽ, đi tới tầng năm là phòng ăn của khách sạn. Trần Lê gọi món ăn, chẳng biết tại sao, tại thời điểm cô gọi món, phục vụ nhìn cô bằng ánh mắt rất lạ, thậm chí có loại tâm tình hưng phấn. Quay đầu nhìn lại không thấy gì, chắc là cảm giác của cô thôi. Thế nhưng cô cũng bắt đầu nghi thần nghi quỷ.

Sau khi ăn cơm trưa, cô đặt đĩa xuống, lại uống một chút rượu vang đỏ. Nhưng trong chốc lát, đầu có cảm giác choáng váng. Trần Lê thầm nghĩ một tiếng “Không được rồi”

Vừa định đứng dậy, thân thể liền mềm nhũn, không có sức di chuyển, thậm chí mở miệng cũng không có âm thanh. Lúc này chỉ có một người đàn ông đáng đáp rất bình thường từ cửa đi tới bên cạnh cô, đem người cô ôm lên, rồi chuyển đầu cô dựa vào ngực hắn, trêu chọc nói:

“Cho dù tức anh, cũng không được uống say như thế!”

Cả người Trần Lê không thể cử động, miệng cũng không thể nói được, nhưng đôi mắt của cô lại toát ra lửa! Cô vô cùng chắc chắn mình không biết người đàn ông này, hơn nữa, vừa rồi trong rượu còn bị hạ thuốc. Xem ra tất cả đều là kế hoạch. Vậy người này là ai? Là kẻ thù của Hiên Mộc sao? Nếu bọn họ vừa đến Hồng Kông đã bị theo dõi, thì Hiên Mộc sẽ không có việc gì chứ?

Vừa nghĩ vậy, lòng Trần Lê bỗng biến thành mớ bòng bong. Nam nhân ôm Trần Lê đi ra khỏi cửa phòng ăn, đi xuống căn phòng ở lầu dưới. Người phục vụ có ánh mắt kỳ lạ vừa rồi bỗng nhiên đi tới, theo sau và nói:

“Anh Bình, như thế nào? Rất giống với người phụ nữ Văn đại ca tìm phải không?” Cái người đàn ông được gọi là anh Bình đó nói: “Rất giống. Chi là còn

cần Vân đại ca xem xong mới có thể xác nhận.”

Chỉ thấy người phục vụ nam kia khuôn mặt không khống chế được mà vui mừng, hần nói: “Anh Bình, nếu cô gái này phù hợp với yêu cầu của Vân đại ca, chúng ta lần này có thể kiếm tiền rồi”

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55

"Giống hay không? Có hài lòng hay không?" Nghe được như thế, Trần Lê đã có thể lờ mờ đoán được chuyện gì xảy ra, nhưng mọi thứ đều quá mờ ảo, chột lóe rồi biến mất, cô chỉ cảm thấy đầu óc dần hôn mê. Trong bụng mặc dù một mực không ngừng tìm cách tự cứu bản thân mình, nhưng chỉ một giây sau mọi thứ trở nên tối đi, cô cứ thế thiếp đi.

"Diệp Nhi, cậu cảm thấy thế nào?"

"Chắc chắn, anh Vân sao tìm được cô gái này ở đâu vậy? Đây chính là lần đầu tiên tôi nhìn thấy có người có thể giống Vân Thư kia như vậy."

Trần Lê dần dần tỉnh dậy, trong đầu hỗn loạn, cô vừa mới khôi phục ý thức thì nghe thấy hai người đàn ông này nói chuyện với nhau. Một người giọng nói già dặn lão luyện, một người thì tương đối hào phóng tục tằng. Từ từ khôi phục lại ý thức, Trần Lê nhắm mắt lại, cố gắng điều chỉnh hô hấp của mình không muốn lộ ra mình đã tỉnh. Nhưng khi cô vừa mới điều chỉnh lại hơi thở, thì nghe thấy giọng nói già dặn vừa rồi:

"Tỉnh rồi thì đừng giả vờ ngủ".

Nghe vậy, Trần Lê nheo mắt, mở to mắt, cặp con ngươi màu bạc nhìn thẳng vào hai người đàn ông đang ngồi trên ghế salon. Ánh mắt ấy quá trong trẻo khiến cho Vân Nam cũng không khống chế được mà động lòng. Người phụ nữ này không mở mắt còn được, vừa mở mắt thì lại thấy có điểm nào là giống Vân Thư?

Vân Thư xinh đẹp, xinh đẹp đến tận xương tủy, thân thể cũng lộ ra sự quyến rũ. Thế nhưng người phụ nữ này lại khác, lúc mới nhìn còn cảm thấy trên người có khí chất xinh đẹp, nhưng cặp mắt trong sáng kia nhìn người khác, những thứ gọi là quyến rũ cũng biến mất. Cô gái này cho người ta cảm giác về sự thanh tú. Giống như những giai nhân trong những bức tranh, để cho người khác cảm thấy được sự tỏa sáng. Cảm giác đầu tiên chính là gia đình gia giáo nào sinh ra được người con gái này.

Hơi quay đầu đi chỗ khác, đem những suy nghĩ lung tung này che giấu. Vân Nam mở miệng nói:

"Cô là ai?" Nghe thấy câu nói này, Trần Lê nhếch mày, cảm thấy buồn cười vô cùng. Người đàn ông trước mặt có thể thấy được không phải là người bất tài, nhưng anh ta thậm chí cô là ai cũng không biết. Khóe mắt cùng đầu lông mày không có lộ ra nửa ý cười này, ngược lại con mắt lại sâu như nước, trong nội tâm lại đánh giá kỹ lời nói của người đàn ông này.

Đầu tiên, nếu người đàn ông này không biết cô là ai, cũng không phải là sai người đi bắt cô. Ít nhất nói lên đây không phải là đối thủ của Hiên Mộc ở Hồng Kông. Hơn nữa khí chất trên người anh ta cũng không có sự hắc ám của người xã hội đen. Sau khi suy nghĩ, Trần Lê hơi yên lòng, chỉ là người không phải cố ý bắt mình tới để uy hiếp Hiên Mộc, cô cũng không sợ.

Hơn nữa nghe thấy bọn họ nói “Giống hay không”, có lẽ vì cô giống với ai đó, cho nên bị bắt nhầm. Nghĩ đến đây, Trần Lê ngẩng đầu, sắc mặt bình tĩnh, nhìn người đàn ông kia nói:

"Anh là ai, tại sao lại bắt tôi?"

Thấy thế, tâm tình Vân Nam rất tốt, hơi hí mắt, vết thương trên mặt cũng không lộ ra vẻ kinh người, mà có nhiều thêm mấy phần nhu hòa. Có rất ít người phụ nữ có thể bình tĩnh đối mặt với tình huống này, không khóc không buồn, đặc biệt bình tĩnh. Rất bình tĩnh hỏi thăm tình hình của mình. Đến đây, khóe mắt Vân Nam hơi nheo, sau đó nói:

"Nơi này là nhà của ta, Vân Trạch".

Nghe vậy, Trần Lê thở dài một hơi, sau đó hỏi:

"Như vậy thưa Ngài Vân, vì sao anh bắt tôi tới đây?"

Vừa dứt lời, nụ cười trên môi Vân Nam sâu hơn một chút, chỉ nghe anh ta nói:

"Cô còn chưa cho tôi biết cô là ai? Tại sao lại tới Hồng Kông."

"Tôi tên Lý Thần, tới đây để ngắm cảnh".

"Cô Lý, tôi cho người mời cô tới đây chỉ vì muốn kiểm chứng một chuyện. Hôm nay người kiểm chứng còn chưa trở lại. Cô cứ ở đây nghỉ ngơi, đợi người trở lại sẽ rõ ràng, tất nhiên tôi sẽ phái người đưa cô trở về".

"Vậy thì mong anh Vân sẽ giữ lời". Ở dưới mái hiên nhà người ta không thể không cúi đầu. Trần Lê cho tới giờ cũng không phải người ngu mà mang trứng gà đi đụng với đá. Cô theo người làm đi vào phòng khách để nghỉ ngơi. Chỉ còn Diệp Nhị ở cùng với Vân Nam. Diệp Nhị nói:

"Đại ca, làm sao bây giờ?"

"Chờ có tin tức thăm dò rồi bàn tiếp".

Một lúc sau thì chuông điện thoại vang lên. Vân Nam nhận điện, nghe thấy giọng đàn ông ở đầu bên kia:

"Đại ca, theo người của quán rượu nói thì chỉ thấy có hai người đàn ông đưa cô ấy tới, rồi sau đó rời đi. Một người trong đó là một người lái xe taxi Ars. Những thứ khác đều không có vấn đề gì."

Cúp điện thoại, vân nam nhíu mày, nhìn Diệp Nhị nói:

"Lão Nhị, có lẽ chỉ là em gái Đại Lục đi ngắm cảnh Hồng Kông mà thôi"

"Đại ca, vậy bây giờ nên làm gì? Cứ thế thả người ả?"

"Thả đi là không thể, kế hoạch như cũ đi. Nhưng dùng thuốc mê ít đi một chút, đừng làm ảnh hưởng đến đầu óc người ta.!"

"Nhưng đại ca, cứ thế đem cô ta thôi miên mất trí nhớ, sau đó nói cho cô ta biết Trần Diên Chi sát hại cả nhà cô ta, cô ta sẽ tin sao? Cô ta có thể giúp chúng ta giết Trần Diên Chi sao?"

Nghe được ba chữ "Trần Diên Chi", thân thể Trần Lê dán chặt ở góc tường cứng lại. Vừa rồi cô theo Phi Dung trở về phòng, ngay lúc Phi Dung muốn xoay người rời đi, một con dao nhẹ nhàng linh hoạt hạ gục cô ta, sau đó cô muốn tìm nơi để chạy trốn, lại phát hiện ở bên ngoài toàn là tuần tra. Trần Lê đành phải dán chặt người vào tường, nghe một chút đối thoại. May mắn cô cũng tới đúng lúc, âm thanh Vân Nam nghe điện thoại che giấu được tiếng động cô gây ra.

Lại nghe thấy Vân Nam nói:

"Lão Nhị, mặc dù tôi cố gắng tìm được người có cùng hình dáng với Văn Thư để đặt ở bên người Trần Diên Chi. Nhưng tới giờ tôi cũng không nghĩ tới việc để cho những người này giết chết Trần Diên Chi. Tìm thấy người đó chỉ có mục đích đặt ở bên người hấn để hấn phân tâm. Chi sợ không có ai có thể ràng buộc ông ta, nếu có thì chứng tỏ ông ta cũng chỉ là một con người bình thường, ngược lại thì ông ta sẽ rất đáng sợ."

"Anh Vân, em hiểu rồi, bây giờ em sẽ gọi điện thoại cho bác sĩ Vu đến đây".

Nghe được thế, Trần Lê nhanh như mèo, trở lại gian phòng của mình, im lặng không tiếng động mở cửa. Người làm vẫn còn hôn mê ở trên giường, Trần Lê bung một chén nước, đi tới đánh thức cô ta, nói:

"Cô ngất đi chắc do quá mệt mỏi, uống chút nước đi!"

Người làm mở mắt đứng dậy, có chút hốt hoảng nhìn Trần Lê, nhận lấy cái ly, nói:

"Mong cô đừng nói chuyện tôi vừa mới lười biếng, tôi cũng chỉ mệt mỏi quá mà thôi".

"Yên tâm, tôi sẽ không nói". Cô người làm nhìn cô cảm kích cười. Sau đó Trần Lê liền ngã xuống giường, trên mặt tâm tình bất định. Tình trạng bây giờ chắc chắn không có khả năng trốn thoát, sẽ có người đến đây thôi miên cô. Rồi đem cô đến bên người Trần Diên Chi kia. Trần Diên Chi kia cô có nghe qua, là người đứng đầu của Hồng Hưng Hồng Kông, đồng thời cũng chính là mục tiêu của Hiên Mộc trong lần đến Hồng Kông này.

Bất chợt trong đầu cô nảy ra một ý tưởng, nhưng rất nhanh sau đó liền bị gạt đi. Bây giờ đối với Hiên Mộc mà nói, điều quan trọng nhất tuyệt đối không phải cô làm cho anh việc gì đó, mà chính là phải đảm bảo an toàn của mình. Cô an toàn chính là giúp đỡ lớn nhất cho Hiên Mộc.

Nghĩ đến đây, Trần Lê mở to hai mắt nhìn xung quanh, phát hiện trên bàn ăn có cái đĩa miến cường được cho là có lợi. Cô cầm cái đĩa trong tay, từ từ ngồi trên giường, chuẩn bị thời cơ hành động. Chỉ một lát sau, tiếng gõ cửa vang lên. Trần Lê không nhúc nhích, chỉ nhàn nhạt trả lời:

"Vào đi!"

Cửa mở ra. Người đàn ông tên là Diệp Nhi mang theo một người đàn ông có vẻ gian xảo đi vào. Người đàn ông kia đi tới vẩy một chút bột vào người Trần Lê, Trần Lê phối hợp ngất xỉu trên giường, nhắm mắt lại, nhưng ngón tay mảnh khảnh vẫn cầm chặt cái đĩa, cố gắng che dấu không để cho ai thấy.

Qua trình của thôi miên chính là ngất đi, ngủ sâu, chỉ thị, thức tỉnh. Khi thầy thuốc tiến hành chỉ thị được một lúc, tâm trí Trần Lê ngừng lại, có chút khản trương. Kể từ lần không cẩn thận bị Hiên Mộc thôi miên ở Đại Lý, làm cho cô quên đi một đoạn ký ức, cho đến cái đêm cô ở Dương Châu nghiên cứu

qua thuật thôi miên, cái mà cô vẫn ước mơ từ hồi bé. Chỉ có người có thần trí không ổn định mới có thể thôi miên được, nhưng nếu người nào thần trí trấn tĩnh, suy nghĩ mạnh mẽ, thì không thể nào có thể thôi miên được.

Nhìn một lúc lâu mới thấy bác sĩ nói: "Cô là Văn Thư, Trần Diên Chi cùng Hồng Hưng đã giết cả nhà cô, cô phải giết ông ta." Trần Lê nói ra những lời ni non như là đang nói trong mơ:

"Hồng Hưng. . . Trần. . . Diên Chi. . . Giết cả nhà tôi. Phải giết ông ta! Phải giết ông ta!"

Thấy thế, bác sĩ kia hài lòng tiến hành bước thức tỉnh. Trần Lê giống như mơ hồ, mờ mắt, bộ dáng u mê ngơ ngốc vừa tỉnh ngủ. Thầy thuốc kia thấy thế, nói với Diệp Nhị:

"Tốt lắm. Đã thành công rồi." Diệp Nhị nghe vậy cười dâm tà, nói :

"Bác sĩ Vu về trước đi, tôi phải đi báo lại với đại ca".

Thầy thuốc kia thấy thế bỏ ra ngoài, hình như biết là Diệp Nhị muốn làm gì, còn thuận tay khép cửa. Trần Lê bộ dáng mơ hồ như đang không biết mình đang ở nơi nào. Diệp Nhị nhanh nhẹn hành động khó hiểu, cúi thắt lưng ra đi tới bên này. Trần Lê trên giường nắm chặt đĩa trong tay, đồng thời cũng tính toán sự chênh lệch thể lực của mình và đối phương.

Võ của cô cũng không phải là vô dụng. Diệp Nhị từng bước một tiến tới, cởi áo, ánh mắt dâm tà chăm chú nhìn Trần Lê, đồng thời cũng tán thưởng vẻ đẹp của mỹ nhân. Đôi tay đặt ở hông của Trần Lê, đè lên người cô. Trần Lê mặc cho hắn đè lên người mình, nhịn cảm giác ghê tởm buồn nôn này, lòng bàn tay cầm đĩa khẽ run, lóe lên ánh bạc, cô đưa tay ra định đâm vào gáy tên đàn ông này. Nhưng. . .

Nhanh như chớp, cửa đột nhiên bị một ai đó đá văng ra. Tay Trần Lê thật nhanh rút lại, giống như chưa từng cử động. Văn Nam vừa vào nhìn thấy cảnh này, người phụ nữ lần đầu tiên để lại ấn tượng sâu sắc với anh ta giờ phút này đang bị Diệp Nhị đè ở phía dưới! Trong mắt là sự luống cuống, có một sự giận dữ không tên dâng lên trong lòng, anh ta giờ chân lên đá Diệp Nhị hai cái, nói:

"Khốn kiếp! Sao mày không có tiền đồ như vậy! Không phải bảo nguoi là không được làm như thế này sao!"

"Nhưng đại ca!..." Diệp Nhị quay đầu lại , nhìn Văn Nam:

"Dù sao cô ta cũng bị tên súc sinh Trần Diên Chi kia giày vò, không bằng cho em ném thừ trước, dù gì em cũng có thể dịu dàng một chút."

Nghe vậy, Văn Nam hít sâu một hơi, rồi sau đó lạnh lùng nói với Diệp Nhị:

"Mày nói Trần Diên Chi là súc sinh, thế mày với ông ta bây giờ có gì khác nhau?"

Nghe vậy, Diệp Nhị không phục, ngẩng đầu lên nói:

"Đại ca, người là anh đưa về! Cũng là người phải đưa đến bên Trần Diên Chi, sao bây giờ anh lại nói thế!"

Văn Nam nghe vậy, trầm mặc một lúc lâu mới đáp:

"Sao nguoi biết cô ta sẽ bị Trần Diên Chi làm hại? Hội Tam Hợp những năm nay cố gắng sống minh bạch. Tôi nghĩ muốn thống nhất xã hội đen ở Hồng Kông, không cần làm những việc hung tàn đen tối như thế. Hơn nữa, Trần Diên Chi trước đã bị Văn Thư đâm vào chỗ đó, làm sao có thể còn dầy xéo được nữa "

Vừa hết lời, Văn Nam đẩy đẩy Diệp Nhị nói:

"Hiện tại!Cút ngay đi!"

Diệp Nhị kéo quần lên, áo nã ôm quần áo đi ra ngoài. Văn Nam nhìn Trần Lê ở trên giường, trong mắt hiện lên cảm xúc khó hiểu, nhưng cuối cùng anh ta cũng xoay người đi ra ngoài. Sau đó là Phi Dung vào chăm sóc cô. Trần Lê vẫn diễn bộ dạng mơ hồ, không thể để cho ai nhìn ra được sơ hở. Cứ thế đến tối, Trần Lê lặng lẽ ăn xong bữa tối, sau đó Văn Nam lại đi vào, không nói gì liền kéo cô ra khỏi phòng, đẩy cô lên xe

Trần Lê không hề phản kháng mà đi theo anh ta, muốn trốn thoát ở địa bàn của anh ta chỉ là nói nhảm, nhưng khi đến nơi đông người, tất nhiên cô có thể nghĩ ra biện pháp để chạy trốn.

"Cô tên là gì?" Văn Nam không chút để ý hỏi.

"Tôi tên là Văn Thư" Trần Lê vỗ ngực. Văn Nam cảm thấy lạ, cứ như vậy quả quyết trả lời, chẳng lẽ...? Nhưng anh ta ngẩng đầu nhìn thấy bộ dáng u mê của Trần Lê, thầm cười nhạo suy nghĩ của chính mình. Một người phụ nữ bình thường làm sao có thể thoát khỏi thuật thôi miên của bác sĩ Vu? Ý nghĩ của Văn Nam không sai, nhưng anh ta sai là so sánh Trần Lê với những người phụ nữ bình thường kia.

Lên xe, xe đi quanh co, rồi dừng lại trước quán rượu. Văn Nam xuống xe ôm Trần Lê vào bên trong. Quầy rượu bên trong có tên là “Biệt gian”. Trần Lê đã đi qua rất nhiều quầy rượu, tất cả đều giống nhau, chỉ có phân cao thấp mà thôi. Nhưng quầy rượu này lại không như thế, không khí ở đây không sôi động như những nơi khác mà lại có một loại yên lặng, âm nhạc phát lên cùng với ánh sáng nhẹ nhàng, tất cả giống như trong mơ.

Từ lúc Trần Lê bước vào quầy rượu đến giờ, con mắt cứ dính chặt vào người đàn ông ngồi bên quầy rượu, gò má đẹp, cả người phát ra hơi thở mê hoặc. Người đàn ông đó mặc tây trang màu đen, có sự u buồn hiện lên ở đầu lông mày. Tuy là hấp dẫn chết người, nhưng cô chỉ nhìn thoáng qua liền xoay đầu lại, tìm kiếm cơ hội chạy trốn.

Vân Nam đang cầm tay cô, nhưng bỗng dưng Trần Lê cảm thấy cánh tay được thả lỏng, đồng thời lại cảm thấy căng thẳng ở hông. Cô ngẩng đầu, mới thấy ở trong mây giấy ngăn ngủi, Vân Nam im hơi lặng tiếng mà biến mất như chưa từng xuất hiện qua.

Cánh tay trên hông cô thuộc về người đàn ông lạ, cô chưa từng thấy qua. Thừa dịp Trần Lê vẫn còn đang mơ hồ, người đàn ông cúi đầu nói bên tai cô: “Trước mặt chính là Trần Diên Chi. Giết hắn đi”. Nói xong kéo Trần Lê đi mấy bước đến bên người đàn ông kia. Trần Lê vẫn đang âm thầm đề phòng, nhưng lực đẩy từ phía sau vẫn làm cho cô phải bước ra. Thân thể cô nghiêng về phía trước, quay lại liếc nhìn lại không thấy được người đàn ông vừa đẩy mình ở đâu.

Trần Lê không chú ý lại ngã xuống người của Trần Diên Chi.

Lý rượu của Trần Diên Chi rơi vỡ trên mặt đất. Ông ta cúi đầu nhìn Trần Lê, Trần Lê phản ứng cực nhanh, đứng dậy muốn chạy đi, nhưng lại bị ông ta bắt lại, sau đó bên tai truyền đến tiếng người cùng với mùi rượu Huân Thiên:

"Cô gái, cô đáng đáp cũng thật giống với Văn Thư. Ha ha, nếu người đã được đưa tới của, tôi nay hãy theo tôi trở về ".

Trần Lê lạnh nhạt đáp: "Ngài nhận nhầm người rồi!"

Cô bóp gân xanh trên cổ tay ông ta, muốn ông ta vì đau đớn mà có thể buông tay mình ra, cô vốn nghĩ người đàn ông này đang say rượu, có thể để ông ta buông tay ra là tốt rồi. Nhưng ai ngờ cô có dùng sức nhưng người đàn ông này không những không buông tay mà còn nhanh nhẹn nắm chặt cổ tay cô. Trong bụng Trần Lê cả kinh, người này là người luyện võ.

Vân Nam vẫn đang bí mật theo dõi ở bên ngoài, nhìn thấy điều này, khoe môi hiện lên nụ cười hài lòng. Trở lại xe, anh ra lấy di động ra gọi cho Tần Mặc Nhiên:

"Tần Tông chủ, ta đã tìm được người giống với Văn Thư, cũng đã thuận lợi đưa tới bên người Trần Diên Chi, ít nhất có thể phân tán sự chú ý của ông ta. Hiện tại, chúng ta hãy suy nghĩ tiến hành bước kế tiếp như thế nào đi. "

Giờ phút này, Tần Mặc Nhiên đang ở trong phòng ngủ cùng với Hiên Mộc, đang lo lắng không gọi được cho Trần Lê, vừa lúc này Vân Nam gọi điện tới. Anh thuận miệng hỏi:

"Người phụ nữ kia là ai?"

"Chỉ là cô gái Đại Lục tới Hồng Kông ngắm cảnh mà thôi, người của tôi ở quán rượu của khách sạn Vân Thủy cướp được. Gọi là Lý Thần" Nghe thấy được là cô gái Đại Lục, Tần Mặc Nhiên trong lòng bỗng thấy không ổn. Cho đến câu “quán rượu Vân Thủy” thì Hiên Mộc ở bên nghe được, còn có hai chữ Lý Thần kia. Lý Thần, Trần Lê!!!

"Lạch cạch", điện thoại ở trên tay Hiên Mộc rơi trên mặt đất, trong nháy mắt, mặt anh trắng bệch như tờ giấy, không kịp suy nghĩ liền chạy nhanh ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56

Tần Mặc Nhiên không đuổi theo Hiên Mộc, nhưng cũng không đi tìm Vân Nam. Anh chỉ là móc điện thoại ra, nhanh chóng bấm vài số, khiến tất cả những người của ‘Sát’ tại Hongkong tụ họp lại. Xem ra sự quyết chiến của hai bên đã bắt đầu xảy ra trước dự liệu rồi. Không lẽ tới nay sẽ giống như mười năm trước, một đêm chết chóc?

Nhà họ Trần. Cả ngày hôm nay, lúc nào Tô Ca cũng có cái loại cảm giác không được tập trung tinh thần. Buổi tối đến thì loại cảm giác này lại càng thêm rõ ràng. Cô vốn là muốn đi tìm Trần Sinh, vậy mà vừa mới xuống tới cầu thang, cô nhìn thấy người đàn ông tuy đã gầy đi rất nhiều nhưng mặt mũi rất đẹp trai, đang ngồi yên lặng trên ghế sa lon, thì lông tay lông chân dựng đứng cả lên. Phản ứng đầu tiên của cô chính là lùi về phía sau, nhưng mà vừa mới lùi về một bước, Tô Ca đã dừng lại. Cô đã không còn là một cô gái khờ dại ngày xưa nữa, lại có lý do gì phải sợ hãi chứ?

Mặt mày trầm lại, toàn thân đi vào trạng thái cảnh giác cao độ, Tô Ca nghiêm mặt nói:

“Đường Lăng, anh còn chưa chết sao?”

Người này chính là Đường Lăng. Lúc này, hắn đang hướng về phía Tô Ca, nghe cô nói, môi của hắn nhếch lên nụ cười lạnh lẽo, trông mắt nhìn chăm chăm Tô Ca nói:

“Lúc nào cô cũng muốn tôi chết, vậy thì tôi sẽ cố tình không cho cô được toại nguyện!”

Vừa dứt lời, Đường Lăng đứng dậy đi về phía của cô. Mỗi bước chân đều giống như là dẫm nát ngực của cô. Có một loại uy lực vô hình trong không khí tản mát ra. Tô Ca phát hiện bước chân của anh ta trầm ổn, mặc dù sắc mặt có vẻ tiêu tụy nhưng ánh mắt thì chiếu sáng kinh người. Cô không khỏi suy nghĩ, nếu phải thật sự đánh nhau với hắn, cô cũng không biết nắm vững bao nhiêu phần thắng trong tay?

Ngay lúc Đường Lăng chỉ còn cách Tô Ca chỉ hai bước, đột nhiên, một bóng trắng vọt ra, chắn trước mặt của Tô Ca. Tới khi nhìn rõ màu sắc của bộ quần áo thì Tô Ca cũng cảm thấy an lòng một chút, Trần Sinh đã đến rồi. Nếu hai người hợp tác, phần thắng có thể nhiều hơn một chút.

Giờ phút này, mặt mày mềm mại như thỏ của Trần Sinh lâu nay hiển lộ vẻ giận dữ, bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo, hai mắt nhìn trừng trừng Đường Lăng gần như bắn ra lửa! Người đàn ông ở trước mặt này, chính là hung thủ đã hại chết anh trai, cậu ấy hận không thể lột da ăn thịt người kia.

Trần Sinh quay đầu phát tay ra hiệu bảo Tô Ca lui ra, nhưng làm sao Tô Ca có thể lui đây? Cứ như thế, đang lúc hai người cùng Đường Lăng giằng co với nhau thì cửa chính đột nhiên “rầm” một tiếng, mở ra, Trần Diên Chi mặc nguyên một bộ âu phục màu đen bước vào. Chân của lão mới bước vào trong thì đã cảm giác được không gian tràn đầy mùi chết chóc. Thân nhiên bước lại gần Đường Lăng, ông ta cười nói:

“A Lăng, sao trở về như vậy mới tới hả?”

Đường Lăng cung kính chào Trần Diên Chi một cái rồi mới nói:

“Cháu vốn là có thể tới đây từ ba ngày trước, kết quả không cẩn thận bị người ta đánh lên.”

Nói đến đây, ánh mắt của hắn không biết vô tình hay cố ý liếc Tô Ca một cái, rồi sau đó nói tiếp:

“Cho nên đã trễ vài ngày, xin lỗi Trần thứ lỗi cho.”

Nghe vậy, Trần Diên Chi cười một cách hào phóng, vỗ mạnh bả vai của Đường Lăng rồi nói:

“Bọn trẻ các người, thật là biết lễ nghĩa!”

Lúc Trần Diên Chi mới bước vào nhà, vốn là Trần Sinh đang trầm lặng, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, lạnh lẽo nhìn thẳng Trần Diên Chi, từng chữ một nói: “Hắn. Chính. Là. Hung. Thủ. Hại. Chết. Anh. Hai!”

Cùng lúc, Tô Ca nhanh chóng chụp lấy cổ tay của Trần Sinh, cô sợ cậu ấy nhất thời xúc động sẽ làm chuyện điên rồ. Đáng lẽ đối phó với một tên biến thái thì vô cùng dễ dàng, nhưng bây giờ lại thêm một tên nữa. Huống chi hôm nay đang ở nhà người ta, không thể hành động một cách thiếu suy nghĩ. Đã nghe, nhưng Trần Diên Chi làm như không thấy, mí mắt cũng không chớp, chỉ vẫy vẫy tay bảo Đường Lăng vào phòng khách bàn tiếp. Vậy mà ông ta vừa mới xoay người thì nghe Trần Sinh tận sức hét lên một câu ở đằng sau:

"Hắn đã giết chết anh trai!"

Người thiếu niên hất đầu, bộ dáng tuyệt vọng nhưng bất cứ giá nào cũng phải quật cường khiến ai nhìn cũng phải mềm lòng. Nhưng Trần Diên Chi chỉ dừng lại một bước, quay đầu liếc cậu ấy một cái, thân nhiên nói một câu:

“Vậy thì sao?”

Nói xong, bước chân tiếp tục rời đi, không dừng lại một lần, cùng Đường Lăng đi thẳng vào phòng sách. Chỉ còn lại Trần Sinh và Tô Ca, hai người đứng nguyên tại chỗ.

“Trần Sinh!”

Tô Ca nhẹ nhàng kéo chéo áo của cậu ấy, một Trần Sinh tuyệt vọng giống như bị cả thế giới này từ bỏ, khiến cô cảm thấy rất đau lòng. Cô vốn định yên lặng ôm cậu ấy an ủi, ai ngờ cậu ấy vung tay lên, hất văng cánh tay của Tô Ca ra, rồi bước nhanh ra ngoài.

“Trần Sinh!” Sóng lưng của người thiếu niên quật cường thẳng tắp. Lần đầu tiên, trên thân thể của người con trai này tỏa ra một loại hơi thở lạnh lẽo, khiến cô có một loại dự cảm không rõ ràng là sẽ mất đi cậu ấy. Tô Ca bước nhanh đuổi về phía trước, chạy đến cửa thì nhìn thấy một người hộ vệ mặc bộ đồ âu phục màu đen đi thoáng qua. Trong lòng người đàn ông đang ôm một cô gái, vóc người thon dài, thân thể xinh đẹp, chỉ là gương mặt đang úp vào lòng ngực của người đàn ông, cho nên Tô Ca không thể nhìn rõ. Người đàn ông thân nhiên cô gái đi ngang qua người cô, thẳng tới phòng sách.

Tô Ca sững sờ một vài giây. Tại sao cô lại thấy cái bóng đáng kia giống Trần Lê như vậy? Thế nhưng rất nhanh cô liền lắc đầu, xua đi những ý tưởng lộn xộn lung tung. Bây giờ Trần Lê vẫn còn đang ở Đại Lục, đang đi tìm người trong lòng của cô ấy, làm sao có thể xuất hiện tại nơi này? Truyện quan trọng trước mắt là phải đi tìm Trần Sinh.

Lúc Tô Ca tìm thấy Trần Sinh là lúc Trần Sinh đang lặn dưới nước trong hồ bơi. Động tác nhanh nhẹn như vậy, cùng với những giọt nước trượt xuống dọc theo lòng ngực, trông rất hấp dẫn, càng nhìn Tô Ca càng sững sờ. Đột nhiên cô có loại cảm giác, bây giờ, người thiếu niên yếu đuối ngày xưa kia đã thật sự trưởng thành rồi.

Trần Lê vừa tỉnh lại, cái loại cảm giác vừa hốt hoảng vừa sợ hãi kia vẫn tiếp tục kéo dài cho tới bây giờ. Bất cứ người nào vừa mới mở mắt tỉnh dậy, phát

hiện mình đang nằm trên một cái giường xa lạ, đầu giường còn có một người đàn ông đang chăm chú nhìn mình như là đang khám xác chết, đều có cảm giác không dễ chịu.

Mỗi lần cô đối mặt với những ca giải phẫu quan trọng, cô đều có thể bình tĩnh, bởi vì cô sẽ coi người bệnh kia chính là xác chết để mà mổ xẻ. Người chết sẽ không có bất kỳ cảm giác gì, cho nên cô có thể dựa vào kinh nghiệm và cảm giác của mình để ra tay một cách chính xác, không có cảm giác tay run khó chịu. Như vậy sau khi phẫu thuật thành công, nhìn bệnh nhân từ từ khôi hồi lại hơi thở, tỉnh mạng, cô cũng cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm. Mà giây phút này, Trần Lê lại không thể buông lỏng, ý thức từ từ trở lại, cô nhớ tới tất cả mọi chuyện trước khi bị hôn mê, trông mắt không kìm chế được mà co rút thật nhanh, người đàn ông này chính là Trần Diên Chi!

Cô vốn tưởng rằng Trần Diên Chi sẽ nói cái gì đó, hay là làm ra những động tác gì, nhưng mà người đàn ông này chỉ ngồi như vậy ở đầu giường, nhìn cô không chớp mắt. Cử động một cách khó khăn, Trần Lê gượng người dậy, nửa nằm nửa ngồi dựa trên đầu giường, ngẩng đầu nhìn Trần Diên Chi nói:

“Ông à, ông bắt làm người rồi.”

Nếu ông ta không nói lời nào, vậy thì cô sẽ mở miệng nói tiếp. Nhưng mà cô vừa dứt lời thì thấy người đàn ông đối diện cười khẽ một tiếng, sau đó mở miệng nói:

“Tôi không có bắt nhầm người. Người tôi muốn bắt đúng là cô! Bác sĩ ngoại khoa Trần Lê, đồng thời cũng là người đàn bà của Ngọc Ảnh Hiên Mộc của ‘Sát’.”

Trần Lê đang bình tĩnh, nghe phải cái câu ‘Trần Lê’ và ‘đàn bà của Hiên Mộc’ thì không kìm chế được mà mặt mày đổi sắc! Làm sao người đàn ông này biết được? Không phải ông ta muốn bắt mình để uy hiếp Hiên Mộc chứ?

Trong đầu hiện lên hàng ngàn ý tưởng, lại không bù được một câu cười nhạo của Trần Diên Chi. Chi nghe ông ta nói tiếp:

“Cô và Vân Thư rất giống nhau, làm sao tôi lại không muốn chiếm làm của riêng. Tôi rất muốn có được cô, ai ngờ còn chưa ra tay thì tên nhóc Vân Nam kia đã dâng cô tới trước mặt tôi. Thế thì chuyện này giúp tôi tránh được rất nhiều phiền phức, nhưng cũng làm cho tôi đoán ra được, hiện giờ, hội Tam Hợp còn chưa hợp tác với ‘Sát’. Lòng dạ tên nhóc Vân Nam kia hiểm độc, mang cô tới chỗ của tôi chỉ là muốn gây ra sóng gió giữa Hồng Hưng và ‘Sát’, rồi thì cậu ta ngồi yên hưởng lợi mà thôi.”

Những lời này đều là suy đoán cá nhân của ông ta đối với cục diện trước mắt. Nhưng điều ông ta không biết chính là sự thật không như ông ta nghĩ. Trần Lê cũng không giải thích hay là nhắc nhở bất cứ cái gì. Cô chỉ là đang đợi người đàn ông này sắp vào, tay phải đã có chuẩn bị. Y học có nói, chỉ cần có thể ra sức xiết chặt xương sườn thứ hai ở trên lưng thì người này sẽ mất mạng ngay lập tức. Cô chỉ là đang đợi Trần Diên Chi chủ động dựa vào mình.

Vậy mà ngoại trừ lúc này nói một câu ‘Muốn có’ ra, Trần Diên Chi lại không làm bất cứ điều gì khác. Mặt đối mặt cách nhau không quá mười phân, còn có thể nghe được hơi thở của người kia. Trần Lê tưởng rằng ông ta sẽ ra tay kẻ đó, ví dụ như sờ mó cái gì, ai ngờ người đàn ông này lại chỉ chăm chú nhìn cô với cặp mắt giống như xét nghiệm xác chết vậy. Nhìn được một hồi thì mới mở miệng nói một câu:

“Nếu đã như vậy thì chuyện này rất dễ xử lý thôi.”

Nói xong, ông ta đứng dậy đi ra ngoài. Trần Lê thờ phào một hơi, sau lưng toát mồ hôi hột. Sau khi Trần Diên Chi bỏ đi, cô liền nhảy xuống giường, rón rén đi lại gần cửa sổ, tính toán có thể từ trên này chạy trốn hay không? Rõ ràng là không thực tế, hệ thống theo dõi được sắp đặt khắp nơi bên ngoài, cô chỉ vừa nhón chân đi tới cửa một chút mà đã có người nhìn theo. Dưới tình huống nguy hiểm này, nếu không chuẩn bị đằng hoàng mà ra tay thì nhất định phải thất bại!

Làm sao bây giờ! Làm sao bây giờ! Trong lòng Trần Lê khẩn trương như kiến đang bò trên lò lửa, âm thầm tự trách mình không đủ cảnh giác. Cô tin tưởng Hiên Mộc sau khi biết cô đang ở chỗ này thì nhất định sẽ chạy tới cứu cô ngay lập tức. Nhưng điều cô không muốn nhìn thấy nhất chính là anh phải mạo hiểm vì mình. Nghĩ đến đây, cô liền mở cửa ra, đứng đối diện với bộ mặt đầy cảnh giác của người đàn ông, nói:

“Kêu lão đại của các người đến đây, tôi có việc muốn nói với ông ta!”

Khuôn mặt của người đàn ông giống như tượng gỗ, giọng nói đều đều như máy thu âm vang lên:

“Thật xin lỗi thưa cô, lão đại muốn gặp cô thì tự nhiên sẽ tới tìm. Không có mệnh lệnh của ông, xin cô trở lại phòng đi ạ.”

Khuôn mặt Trần Lê lộ vẻ không cam lòng, oán hận nhìn chằm chằm người đàn ông kia, sau đó mới giận dữ đóng rầm cửa lại. Đứng ở đằng sau cánh cửa vừa mới đóng, cô từ từ thờ phào nhẹ nhõm. Tất cả giận dữ hoang hốt đều không thấy, chỉ còn lại vẻ mặt đầy linh hoạt.

Đương nhiên cô biết rằng sau khi Trần Diên Chi bỏ đi, cô không dễ dàng gì gặp lại ông ta một lần nữa, cho nên mới mở cửa ra dòm ngó tình hình một chút. Cô chỉ mượn cớ tìm hiểu bố trí của ngôi biệt thự mà thôi. Tốt rồi! Bên ngoài chỉ có một người đàn ông trông chừng cô, hành lang thì trống trơn. Đến bây giờ cô vẫn chưa thấy có người khác xuất hiện, chỉ là góc bên trái của hành lang có đặt một máy theo dõi, giờ phút này đang phát ra những tia sáng màu hồng yếu ớt. Bất quá là không thể tránh được ánh mắt của Trần Lê.

Bây giờ, điều cô phải làm là yên lặng đợi đến khi màn đêm buông xuống.

Kể từ khi Trần Sinh bỏ đi sau khi cãi lộn với Trần Diên Chi, cậu ấy tự nhốt mình trong phòng. Bất kể Tô Ca gõ cửa bao nhiêu lần cũng không chịu mở cửa. Tô Ca không biết làm gì hơn là bỏ mặc cậu ấy. Ai cũng nói tâm tính thiếu niên rất phức tạp, vậy thì thôi, có một số chuyện chỉ có thể dựa vào chính cậu ấy để suy nghĩ thông suốt. Trần Diên Chi chính là một tên súc sinh mất hết tính người. Hồ dữ không ăn thịt con, nhưng lão ta lại có thể thân thiện cùng

với hung thủ giết chết con trai của mình, lại cùng nhau thương lượng để đổi phó với ‘Sát’. Trần Sinh, cậu còn hi vọng gì đối với một người không có lương tâm như thế?

Tô Ca khẽ thở dài, xoay người đi về căn phòng kế bên. Căn phòng kế bên này vốn được chuẩn bị cho Trần Sinh, nhưng lâu nay Trần Sinh vẫn ngủ chung với Tô Ca. Chỉ là tối nay cậu ấy lại quá kích động mà nhốt Tô Ca ở ngoài. Phải chịu thôi, Tô Ca không biết làm gì khác hơn là đổi phòng.

Cửa phòng khép hờ, Tô Ca lại cho rằng Trần Sinh không khóa cửa lại trước khi đi, cho nên cô cầm khăn, chạy vọt vào phòng tắm. Tắm xong thì nằm lăn trên giường, hồi tưởng lại những chuyện xảy ra trong mấy ngày gần đây. Hôm nay có nhiều chuyện tuyệt vọng và yếu đuối xảy ra với Trần Sinh như vậy, cô thật không biết mình có nên liều mạng dẫn cậu ấy rời đi hay không, mình có thể sao?

Đừng nói là nhà họ Trần canh phòng nghiêm ngặt, gần như Trần Diên Chi sẽ không thả cho bọn họ đi một cách dễ dàng như vậy. Chỉ là Ân lão thái giao phó cho bọn họ một chút chuyện, cho đến bây giờ vẫn không có một chút đầu mối. Hiện giờ hình như Trần Diên Chi vẫn không hề có ý thừa nhận Trần Sinh, nếu như hôm nay bọn họ có ý định mạo hiểm muốn nói lời trở về thì làm sao có chỗ dung thân đây? Không phải chuyến đi Hongkong này lãng phí thời gian hay sao?

Đầu óc từ từ đi vào hôn mê, có lẽ gần đây mệt mỏi quá độ, Tô Ca nhắm mắt lại, chậm rãi chìm vào mộng đẹp. Ở bên ngoài hành lang, Đường Lăng cầm cái chìa khóa trong tay, trở lại căn phòng mà người làm Phi đã dẫn hần tới lúc này. Đến trước cửa phòng, hần giật mình nhớ lại trước khi bỏ đi, hần chỉ tiện tay khép hờ cửa lại, cũng như không khép chặt, vậy mà tại sao bây giờ lại bị khóa trái? Nhíu mày lại, mặc dù trong bụng nghi ngờ, nhưng hần nghĩ đây là khu vực của Trần Diên Chi, cho nên hần bình tâm trở lại.

Trần Diên Chi được xưng là ‘Cửu Đầu Xà’, làm sao địa bàn của lão ta lại có chỗ sơ hở? Có lẽ chỉ là ảo giác của hần, hay cũng có thể là người làm Phi đã tiện tay khép cửa lại cho hần. Dùng chìa khóa mở cửa, Đường Lăng mới vừa bước một chân vào thì cả người của hần lập tức tràn lên cảnh giác. Ở trên giường có người đang nằm, lại còn là một cô gái, hình như đã ngủ rồi, hơi thở lên xuống đều đặn, phập phồng theo cái chăn.

Hần chỉ sững sờ một chút rồi buông lỏng. Không thể nào người nằm trên giường núp ở đây chờ cơ hội đánh lén, nếu như phải thì làm gì có chuyện nằm trắng trợn trên giường của mình như thế. Nghĩ tới vừa rồi sau khi bàn bạc xong công chuyện ở phòng sách, Trần Diên Chi đã lộ ra nụ cười đầy rẫy ý tứ sâu xa, còn nói một câu:

“Sẽ đưa tới hậu lễ...”

Đường Lăng chợt hiểu ra, người đàn bà này chính là ‘hậu lễ’ mà Trần Diên Chi đã nhắc tới. Tính ra thì kể từ ngày rời khỏi nhà họ Đường chạy trốn cho tới bây giờ, về mặt phương diện kia, đã lâu mình không được thỏa mãn. Tuy nói là hần chỉ ‘chơi’ đàn ông, nhưng thỉnh thoảng nếm qua mùi vị của đàn bà cũng thấy không tồi. Hơn nữa, nếu đã là đàn bà mà Trần Diên Chi mang tới thì sẽ không tệ, nói không chừng còn có thể là một bé gái... (lời editor: biến biến thái mà □...)

Cứ như vậy, từng bước một, hần thân thiện đi tới bên giường. Mà ở trên giường, mặc dù Tô Ca đang giả vờ ngủ, nhưng bàn tay thì nắm chặt cái chăn. Ngay từ lúc cửa phòng mở ra, cô đã biết có người đang đi vào. Cô tưởng người đó là Trần Sinh, nên định lên tiếng gọi cậu ấy thì lập tức ngậm miệng lại. Người này tuyệt đối không phải là Trần Sinh, vậy thì là ai? Là Trần Diên Chi? Hay còn là một người khác?

Toàn thân Tô Ca rơi vào trạng thái chuẩn bị ứng phó. Chờ người đàn ông đi tới bên giường, cời gậy ra thì cô lập tức hất chăn lên, trườn lên người của Đường Lăng, xoắn mấy vòng lên tay của hần, đồng thời đôi tay tìm đúng vị trí cổ của hần, dùng sức bóp mạnh một cái. Đường Lăng bị bóp một hồi thì nổi giận, động tác nhanh nhẹn quật mạnh hai tay của Tô Ca, đồng thời gạt cái chăn ra sau, phủ lên người của Tô Ca, đem cả sức nặng của mình đè lên người đối phương.

Tô Ca bị đè ở dưới, rên lên một tiếng, nhưng cánh tay vẫn không ngừng bóp chặt cổ của Đường Lăng. Bởi vì động tác vừa rồi, đôi tay của Đường Lăng vẫn còn bị xoắn ở bên dưới cái chăn, cô thì lại bị bóp nghẹt, trong tình huống khẩn cấp, hần chỉ có thể nghĩ tới biện pháp duy nhất là dùng miệng vẫn còn hoạt động được, nhào tới cắn cổ của cô. Cơ thể của Tô Ca lập tức đông cứng lại, phát hiện mạch máu mỏng manh ở cổ đang nằm gọn trong miệng của đối phương. Chỉ cần đối phương cương quyết cắn mạnh xuống mạch máu của cô thì cái mạng nhỏ này của cô cũng đi đời!

Cho nên, Tô Ca nghiêng răng, lạnh lùng hỏi:

“Rốt cuộc ông là ai? Muốn làm gì?”

Giọng nói Tô Ca vừa thoát ra, trước tiên là Đường Lăng sững sờ, sau đó buột miệng nói:

“Sao lại là cô!”

Mẹ kiếp! Nghe được giọng nói biến thái quen thuộc, cả người Tô Ca muốn bùng nổ! Tại sao lại là hần! Dem hôm khuya khoắc hần chạy đến đây để làm gì?!

Đột nhiên nhớ tới căn phòng này là được sắp đặt cho Trần Sinh, không lẽ hần muốn ra tay với Trần Sinh hay sao? Lại nghĩ tới bộ dạng của Trần Mạc lúc té xuống trên sàn nhà lạnh như băng, nhất thời máu nóng trong người Tô Ca dâng lên cuộn cuộn, không kìm chế được mà đập liên tục lên mặt của Đường Lăng, rồi mắng:

“Đường Lăng! Cái đồ cặn bã! Mày đi chết đi!”

Nghe vậy, thân thể Đường Lăng chấn động. Hàm răng vẫn còn đặt trên mạch máu cổ của Tô Ca, rút tay từ chăn bông ra, hần để mặc cho Tô Ca bóp cổ mình, ngược lại đưa tay từ từ quệt đi nước miếng trên mi tâm của mình, hai chân thì quăn quặt trên người của Tô Ca. Nhìn ánh mắt hận không thể giết

chết được hần của Tô Ca, hần nhẹ nhàng vuốt ve đường nét trên mặt Tô Ca rồi thở dài thấp giọng nói:

“Chết tiết! Tinh tình bướng bình không nghe lời của cô thật giống cậu ấy, khiến tôi không nỡ lòng giết chết cô.”

Giống như cậu ấy? Có phải là người hần đã từng nhắc qua một lần, người thiếu niên ngây thơ đã bị đại ca của hần cùng thủ hạ thay phiên nhau hành hạ cho tới chết? Đột nhiên Tô Ca nhớ tới lúc hần tâm sự chuyện xưa, toàn thân toát ra vẻ bi thương ai oán.

Ai mà không trải qua bao nhiêu đau khổ trong khi được tôi luyện thử thách? Ai lại không ao ước cùng người mình yêu đứng chung dưới bầu trời? Nghĩ đến đây, mặt mày Tô Ca trở nên mâu thuẫn, đây là Đường Lăng! Tất cả đều là Đường Lăng. Bất luận là đã trải qua kinh nghiệm bi thảm như thế nào, cũng không nên dùng nó làm lý do để tùy tiện tổn thương người khác!!

Ánh mắt Tô Ca càng thêm lạnh lẽo, bàn tay đang đặt ở sau gáy của Đường Lăng nảy sinh ý định ác độc, từ từ thu hẹp. Hôm nay tên cầm thú này theo dõi Trần Sinh đến đây, nếu vì vậy mà cô sinh lòng từ bi thì không phải buồn cười lắm sao? Cô tuyệt đối không thể vì lòng nhân đạo mà đốt tim thành tro một lần nữa!

Trần Lê yên ổn ngồi ở trên giường. Từ khi bỏ đi, người đàn ông được gọi là ‘Trần Diên Chi’ vẫn còn chưa quay trở lại. Đến bữa ăn tối thì chỉ có một người đàn bà Phi đưa cơm nước vào. Trần Lê chưa nói được câu nào thì người đàn bà Phi này đã chạy trốn chết, một lần nữa cửa được đóng lại.

Trần Lê yên lặng ăn xong bữa ăn tối, sau đó ngồi trên giường chờ cơ hội, bởi vì cô biết rõ hạng người gì, ở trong tình huống nào, sẽ đánh mất chính mình. Vào lúc bóng đêm mờ mịt, tất cả dự vọng của con người sẽ giống như mảnh hồ bị nhốt ở trong lòng mà ồ ạt xông ra. Trần Lê đợi chính là thời khắc này!

Mười một giờ, đêm đã khuya, người đàn ông canh giữ cô ở bên ngoài cũng đã mệt mỏi đến mức độ cuối cùng. Trần Lê tháo mái tóc buộc đuôi ngựa xuống, tóc xõa dài tới thắt lưng. Sau đó kéo cô áo len rộng thùng thình xuống một bên, lộ ra bờ vai nõn nà mềm mại. Trong ánh đêm mịt mịt, mảnh da thịt trơn bóng trắng như tuyết kia thật là hấp dẫn, quyến rũ vô cùng.

Đứng dậy, cô hé cửa mở ra. Khi cửa ‘ken két’ một tiếng mở ra, bộ dạng của người đàn ông giữ cửa đang lìm đim đôi mắt, như vừa tỉnh giấc. Sau khi nhìn thấy dáng vẻ như vậy của Trần Lê, trước tiên chính là không kìm chế được mà mắt sáng lên, sau đó thì lại nhanh chóng quay đầu đi.

“Anh à...” Cặp mắt của Trần Lê long lanh ươn ướt, cô mở miệng, giọng nói yếu đuối nhưng không quyến rũ.

“Anh à, mới vừa rồi em thấy bên ngoài cửa sổ có bóng người hiện lên, sợ quá đi thôi, anh có thể vào trong kiểm tra dùm em có được không?”

Lúc nói chuyện, cặp mắt long lanh kia tràn đầy sợ hãi, nhưng khi nhìn người trước mặt thì lại tin tưởng lẫn mong chờ. Chỉ cần là một người đàn ông bình thường thì không ai có thể cự tuyệt sự hấp dẫn này, huống chi là cái loại đàn ông đi theo Trần Diên Chi, thường ngày tiếp xúc quá nhiều với rượu và gái. Thật ra tận đáy lòng, hần mơ ước được ôm người đàn bà của Lão đại trong lòng. Huống chi dù có lên giường, cô không nói, mình cũng không mở miệng, thì Lão đại nhất định sẽ không biết.

Đa số đàn ông đều có ý tưởng xấu xa như vậy. Đối với lần này, Trần Lê chỉ cười lạnh, cô đợi người đàn ông đi vào trong phòng, đưa lưng về phía mình, thì cầm một vật nặng đã chuẩn bị từ trước ở trong tay, đập mạnh vào ót của hần. Trần Lê đã khống chế sức lực, chỉ muốn đập ngất người đàn ông, mà không làm nguy hiểm đến tính mạng. Cô nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Sở dĩ cô không ra tay ở ngoài cửa bởi vì cô đã từng quan sát qua, góc trái của hành lang có đặt một máy thu hình. Cô không thể mạo hiểm kinh động tới người khác. Sau khi bị đánh bất tỉnh, người đàn ông gục mặt trên mặt đất. Trần Lê đề xuống sự ghê tởm, nhanh chóng cởi quần áo của người đàn ông ra để mình thay. Xử lý tốt hết mọi chuyện, cô mở cửa bước ra ngoài, rồi sau đó từ từ khép cửa phòng lại. Trần Lê dấu kỹ tóc của mình đằng sau bộ âu phục, quần áo tuy rộng thùng thình nhưng Trần Lê vẫn uốn thẳng sống lưng, bình tĩnh đi về phía trước.

Lúc sắp tới gần máy thu hình, cô cầm trong tay một cái đồ chặn giấy nho nhỏ, ném tới thật nhanh. Chỉ nghe ‘rắc’ một tiếng, đèn tín hiệu trên máy thu hình tắt ngấm. Lúc đó, trái tim thấp thỏm của Trần Lê mới hơi thả lỏng một chút. Cô bước đi thật nhanh, muốn rời xa chỗ này, nhưng giờ phút này lại nghe được một loạt tiếng bước chân người chạy lung tung từ lâu dưới truyền lên. Trong lòng biết có chuyện xảy ra, mắt nhìn xung quanh thì thấy một căn phòng nửa khép nửa mở, cho nên cô cố gắng không gây ra bất cứ tiếng động nào, nhẹ nhàng lén lút đi vào trong.

Không ngờ cô mới vừa vào trong thì phát hiện giờ phút này, có hai bóng người đang day dưa cùng một chỗ. Khẽ cúi đầu, trong bụng còn tưởng mình đã phá vỡ chuyện tốt đẹp của người ta, không nghĩ tới giọng nói của người đàn ông vang lên:

“Khốn kiếp, còn không mau tới đây giúp tôi một tay!”

Tiếp theo là giọng nói mạnh mẽ của người con gái truyền tới:

“Kêu Trần Diên Chi bỏ tới đây!”

Trần Lê nhất thời kinh ngạc, nương theo ánh sáng nhàn nhạt từ cửa sổ rọi sang. Rốt cuộc cô xác định không phải là ảo giác, người đàn bà bị tên đàn ông đè ở trên giường kia chính là Tô Ca!

Đúng vậy, hai người đang giằng co ở trong phòng chính là Tô Ca và Đường Lăng. Tô Ca từ từ xiết tay lại, mà Đường Lăng cũng không nhượng bộ chút nào, răng nanh đang cắm ở trên cổ của Tô Ca. Chỉ là không biết tại sao hần lại không thẳng tay, cắn xuống mạch máu yếu ớt của cô. Ngược lại, hần chỉ cắn xuống lớp thịt non mềm ở cần cổ của cô, ra tay cũng rất ngoan độc, Tô Ca cảm thấy da thịt bị hần cắn sắp nát hết rồi!

Vốn là hai người đang âm thầm so tài với nhau, lại bị bóng đen gầy gò đi nhầm phòng mà phân tâm. Tô Ca sững sờ, tiềm thức cảm thấy đây chính là thủ

hạ của Trần Diên Chi, lại nghe Đường Lăng mắng một câu “Khốn kiếp, mau tới giúp tôi!” thì không khỏi càng thêm kích động, tình thế này đối với cô thật bất lợi!!

Lại đột nhiên nhớ tới hiện giờ mình là khách của Trần Diên Chi, mà sau lưng của cô lại là đại biểu của nhà họ Đường, cho nên cô cũng lớn tiếng nói: “Kêu Trần Diên Chi bỏ tôi đây!!”

Nhưng mà trong lúc hai người liên tiếp kêu gào, bóng người kia từ từ đến gần, ngoài dự liệu của cả hai người, trong tay hắn cầm cái gì đó, nhắm sau ót của Đường Lăng đập xuống! Cơ thể Đường Lăng vừa nhúc nhích, bây giờ lại xụi lơ trên người của Tô Ca.

“Anh là ai? Vì sao lại giúp tôi?” Tô Ca vẫn cảm thấy có cái gì đó không đúng. Mới vừa mở miệng thì đã bị người này chặn miệng lại, sau đó cô nghe được giọng nói của phụ nữ vang lên, mơ hồ rất quen thuộc, còn tưởng là mình nghe lầm: “Đừng hỏi nhiều như vậy, nhanh lên một chút, đi theo tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57

Ngoại truyện : Khi bạn yêu khái niệm của tình yêu...

Đề tôi kể chuyện quá khứ của tôi cho bạn nghe.

Tôi là Uyển Bích, nếu như, nhất định phải kèm theo một cái họ ở đằng trước, thì xin gọi tôi là Ân Uyển Bích. Tuy nhiên, tôi rất ghét dòng họ “Ân” bản thiêu này, nếu như có thể, tôi thật sự nghĩ mình sẽ hút sạch tất cả máu huyết trên người có liên quan tới nhà họ Ân. Không cần hỏi vì sao tôi lại như thế, có lẽ bạn cho rằng tôi thật sự là điên rồ? Phải, hiện giờ, tôi không phải là không thừa nhận mình thật sự là điên rồ. Chỉ là khi nhìn hai đứa con nhỏ đau thương thút thít khóc bên cạnh mà tôi vô cùng căm ghét bản thân mình.

Tôi sắp phải lìa khỏi trần đời, bệnh không có thuốc chữa, mà giờ phút này, người đàn ông trên danh nghĩa là chồng của tôi, không, phải nói là người đàn ông trên danh nghĩa là chồng thứ hai của tôi, có lẽ là đang ở trong sông bãi, thử vận may của mình, tìm cách trở mình. Sau khi mang trong mình một khoảng nợ, bị người ta rượt tới tận nhà, làm cho cái nhà đã bị chia năm xẻ bảy càng thêm tan tành, càng thêm quá quắt.

Nhưng tôi cũng không hối hận đi theo một người như vậy. Thật đó! Bởi vì dù sao hắn ta cũng đã từng cho tôi hưởng thụ mấy năm cuộc sống bình thường. Hôm nay, điều duy nhất tôi cảm thấy hối hận là, vì sao tôi ngu đến mức nghĩ rằng vì tình yêu mà đòi sinh ra hai đứa bé này? Thế gian này sẽ mang lại bao nhiêu gian khổ cho hai đứa nhỏ, mà người mẹ không xứng đáng này lại cuối cùng đành phải buông tay, bỏ lại các con, tự mình đi tìm một giải thoát.

Khi mắt không khống chế được mà khép lại, khi hai tay không còn sức mà buông xuôi, tôi biết rõ mình sẽ chết, nhưng vẫn không thấy được trắng đen thay đổi bất thường. Đầu óc chỉ toàn hình bóng của hai mươi mấy năm qua, đời người bị tàn phá như cây liễu trong gió.

Trước năm mười tám tuổi, tôi là Ân Uyển Bích, là một thiên kim tiểu thư rất nổi tiếng trong giới thượng lưu ở Hongkong. Thật ra tôi nổi tiếng không phải là do bản thân mình, mà chỉ vì tôi có một người cha có thể lực vô cùng hùng hậu, còn có một người anh cả ưu tú được nhiều thiên kim tiểu thư theo đuổi, lớn hơn tôi một tuổi, Ân Thư.

Tôi vẫn luôn cho là anh cả rất yêu thương tôi, cũng như cho rằng thế lực của gia đình tuy rằng rất lớn, nhưng cũng không khác hơn nhiều so với những gia đình khác. Đã quên nói, anh cả tuy là anh trai của tôi, nhưng là cùng cha khác mẹ. Mẹ của tôi là vợ chính, cũng là người cha yêu thương nhất, nhưng đã bị bệnh qua đời khi tôi còn rất bé. Mà mẹ của anh cả, chính là một gái nhảy ở vũ trường, anh trai chính là kết quả của một lần cha bị uống say mà làm bậy.

Năm đó, có nghe chú Tư từng nói đến chuyện này. Mẹ của anh trai vì không muốn anh theo bà chịu khổ mà quỳ ba ngày ba đêm ở trước cửa để anh trai có thể vào được nhà họ Ân, nhưng cha tôi cũng không vì vậy mà động lòng. Cuối cùng vẫn là lúc đó tôi còn nhỏ, thấy bộ dạng đáng yêu của anh trai, có ý giữ anh ấy lại chơi với tôi, cho nên cha mới đồng ý cho anh ở lại.

Trước năm hai mươi một tuổi, tôi vẫn cho là anh trai cũng giống như cha, thật lòng yêu thương tôi. Anh luôn cưng chiều tôi, làm mọi việc cho tôi. Nếu có ngày kiếm được đồ ăn ngon hay đồ chơi tốt, anh đều đưa cho tôi trước. Cho nên, trước năm mười tám tuổi, tôi vẫn giống như là một cô công chúa, mà tất cả chân tướng, tất cả tàn nhẫn máu máu đầm đìa đều bắt đầu từ năm mười tám tuổi. Đơn giản là vì năm đó, lần đầu tiên tôi yêu thích một người đàn ông, tên người đàn ông đó là “Trần Diên Chi”.

Lúc đó, Trần Diên Chi còn chưa phải là Lão đại gì hết. Hắn ta chỉ là người cầm đầu mới vừa có chút tiếng tăm của một trong những bang phái hắc đạo lớn nhất của Hongkong mà thôi. Tôi gặp anh ta trong một buổi tối đi coi phim với anh trai. Vừa ra khỏi rạp chiếu phim, không cẩn thận đụng phải một người thanh niên vóc dáng cao gầy thon thả, mặt mũi vô cùng tuấn tú. Hình như là anh ta đang bị thương nặng, tay đè ở trước ngực, còn có máu đang thấm ra ngoài một chút. Hình như là bị tôi đụng phải vết thương, anh ta đau đớn khổ sở, ôm người cúi gập lại.

Tôi nói xin lỗi, sau đó ngó ý muốn đưa anh ta đi băng bó vết thương. Ai ngờ anh ta lại lập tức ngẩng đầu lên, đôi mắt lạnh như băng tuyết, trừng mắt nhìn tôi nói :

“Không cần! Xin cô cất lại sự đồng tình nực cười đó đi.”

Rồi sau mặc dù đã bị thương nặng giống như vậy, anh ta liền đứng thẳng lên, sống lưng uốn thẳng bỏ đi.

Ước chừng như đã trải cuộc sống công chúa quá lâu, mọi người đều nghe lời tôi, mà đột nhiên trên thế gian này lại xuất hiện một người ngoại lệ, khinh miệt tôi, khiến tôi cảm thấy vô cùng thú vị. Nhìn người đi lại tới đi lui trước rạp chiếu phim, tôi nhướn mày cười nhẹ nhàng nói với anh trai :

“Em muốn người đàn ông vừa rồi.”

Vừa dứt lời, tôi xoay người bước đi, chỉ vì tôi biết được, chỉ cần tôi muốn, cho dù có bao nhiêu khó khăn, anh trai cũng sẽ mang anh ta đến cho tôi. Nhưng mà lúc ấy tôi lại không nhìn thấy ánh mắt của anh trai, thậm chí nhiều năm về sau, tôi vẫn luôn suy nghĩ, nếu lúc đó tôi quay đầu lại nhìn anh trai, tôi có thể nhìn thấy cặp mắt lâu nay dịu dàng, lại tràn đầy oán hận hay không? Thật sự tôi không dám nghĩ đến.

Sang ngày hôm sau, người thanh niên kia bị anh trai trói gô lại, dẫn tới trước mặt của tôi. Tôi nhìn hắn, nở một nụ cười thân thiện. Ai ngờ hắn lại hết sức khinh thường, quay đầu đi. Ngược lại vì vậy, tôi lại càng nảy sinh hứng thú đối với hắn. Tôi lừa hắn, nói là chỉ cần hắn ở lại chỗ của tôi, dạy tôi vài chiêu phòng thân, học xong thì tôi sẽ để hắn đi. Thật ra, suy nghĩ của tôi chính là, tôi không tin sau khi hai người tiếp xúc vài ngày, hắn không thể không yêu thích tôi.

Tất cả mọi người đều yêu thích tôi, chỉ có hắn là không thích. Ngược lại, tôi muốn biết thật ra hắn có chỗ nào đặc biệt. Nhưng mà sự thật chứng minh tôi đúng là ngu ngốc. Mấy ngày chung đụng, chẳng những không thể khiến hắn nảy sinh tình cảm với tôi, mà ngược lại còn khiến mình rơi sâu vào vực thẳm.

Tôi yêu con người hắn mạnh mẽ ngoan độc, trèo lên từ tầng lớp thấp hèn, cũng yêu hắn lúc mặt mày cau có nói với tôi “Tôi thật không thích cô”. Tôi nghĩ mình đã bị trúng độc. Định sẵn thời gian và địa điểm, tôi chọn một đêm rồi hạ độc hắn, đem gạo thổi thành cơm.

Giống như một ván bài, chứng minh thật sự là tôi đã thắng, năm tôi vừa tròn mười tám tuổi, tôi được gả cho một người đàn ông đầu tiên mà mình yêu thích. Cái giá đắt đỏ mà tôi phải trả chính là cái bạt tai nặng nề mà người cha chưa từng ra tay với tôi tặng cho, còn có cặp mắt rõ ràng chán ghét của người được gọi là chồng kia. Nhưng lúc đó tôi không hề để ý. Tôi chỉ nghĩ rằng, từ nay về sau, tôi đối xử thật tốt với hắn là đủ rồi, có ngày rồi hắn cũng có thể cảm nhận được. Tôi tin rằng, con người ai cũng có tình cảm. Vậy mà khi đó tôi lại không biết, tuy hắn có tình cảm, nhưng tất cả tình cảm của hắn lại dành cho một người khác. Cho nên còn lại cho tôi, chỉ là sự chán ghét vô bờ vô bến.

Từ sau lần đó, hắn không hề đụng vào tôi. Kết hôn được ba tháng, tôi phát hiện mình mang thai, tâm tình dĩ nhiên là xúc động vô cùng. Nhưng mà sau khi hắn biết tin, trên mặt không có một chút vui mừng. Vì thế tôi tự an ủi mình, có lẽ là hắn không thích em bé. Nhưng không sao đâu, tôi thích là được rồi. Em bé đó, cốt nhục của hai chúng tôi sẽ khiến chúng tôi xích lại gần nhau.

Từ khi kết hôn cho tới khi em bé sinh ra đời, trừ khi thỉnh thoảng hắn sang đây nhìn một cái, ngoài ra thì im hơi bất tiếng. Tôi biết càng ngày càng hắn càng bận rộn, tương ứng với thân phận và địa vị đang ngày một lên mây của hắn. Trong lòng tôi hiểu rõ đây là vì nhà họ Ân đã ra tay giúp đỡ cho hắn, bởi vì hắn cưới được con gái trưởng duy nhất của nhà họ Ân. Có một lần về lại nhà mẹ đẻ, cha vuốt ve khuôn mặt gầy gò của tôi nói :

“Con gái, nếu chịu không nổi thì tại sao ban đầu lại cố chấp làm gì?”

Tôi có thể làm được gì đây? Khi nhìn thấy cặp mắt như nhìn thấu mọi chuyện của cha, tôi chỉ có thể nghĩ tới, cố gắng làm ra vẻ hạnh phúc mà thôi. Từ đó về sau, tôi thật không dám để lộ ra sự đau khổ nào, chỉ vì tôi sợ cha sẽ có ý giết người. Tóm lại người đàn ông không tốt, không phải là do mình tự chọn hay sao? Huống chi biết đâu một ngày nào đó hắn sẽ hồi tâm chuyển ý?

Ôm trong lòng cái loại tâm tình như thế, tôi chờ hết hai năm, Trần Mạc cũng đã ba tuổi rồi. Có nhiều lúc tôi phát điên lên nghĩ rằng, không lẽ Trần Diên Chi có đàn bà khác ở bên ngoài hay sao? Cho nên hắn mới không thèm nhìn tôi một cái nào. Nhưng bất kể tôi tìm người điều tra cẩn thận như thế nào, kết quả đều như nhau, đó là phương diện sinh hoạt riêng tư của Trần Diên Chi sạch như tờ giấy trắng. Vì vậy, tôi cũng từ bỏ việc truy đuổi giám sát, chỉ là trong lòng vẫn canh cánh không yên như cũ. Cho đến cái đêm sinh nhật của Trần Mạc thì toàn bộ sự việc đều lộ ra.

Hắn ta đi tới khuya mới trở về, căn bản là quên cả ngày sinh nhật của con mình. Tôi tức giận không lựa lời nói, lớn tiếng kêu gào muốn dẫn Trần Mạc về nhà cha đẻ. Chuyện này khiến cha tôi tức giận, chính đốn hắn ta lại, để cho hắn ta một lần nữa, mặt trắng hai tay, rơi xuống tận cùng xã hội. Có lẽ hắn bị chột trúng chỗ đau mà thẹn quá hóa giận. Một đêm kia, hắn ta không cần biết có đứa con ở bên cạnh, lại phát tiết cuồng hiếp tôi.

Kêu gào, cầu xé, tất cả phản kháng đều vô dụng, trên đầu truyền đến giọng nói lạnh thấu xương của hắn ta :

“Con đàn bà xấu xa! Mày không phải là giận tao không coi trọng mày sao? Bây giờ tao sẽ cho mày được toại nguyện, để mày coi làm sao tao chơi chết mày.”

Nghe những lời nói như vậy, tôi quên mất giấy dựa hay đánh trả, bên tai tôi vang lên câu nói kia của cha “Khăng khăng đòi gả cho một người đàn ông có thân phận thấp hơn mình, đợi mai này hắn thành đạt vì con, hắn sẽ đem con vui vào trong bùn đất.”

Giây phút đó, tôi thật hận bản thân mình, vì sao lại ra nông nỗi này? Sau cái đêm đó, tôi bị hắn giam lỏng, sợ rằng tôi sẽ đi tố cáo với cha, sợ tôi phá hư thành tích hiện giờ của hắn. Sau hôm đó, mặc dù là bị giam lỏng, nhưng cách đối xử của hắn với tôi có vẻ tốt hơn một chút. Đáng tiếc ngay lúc đó, tôi lại không điều tra cho rõ ràng, còn cho rằng dần dần hắn đã có cảm tình đối với tôi. Tôi nghĩ là kiên nhẫn một chút, hạnh phúc tôi mong chờ sẽ đến thôi.

Sau đó, mỗi đêm hắn đều về sớm, thỉnh thoảng còn mang về cho tôi một chút điểm tâm mà trước kia anh trai thường hay mua cho tôi. Hay là một vài đồ chơi nhỏ nào đó, lúc tôi nhận được sẽ cười, cười vui vẻ, cười cảm kích. Chỉ là bất kể hắn dịu dàng như thế nào đối với tôi, hắn vẫn không đụng tới tôi.

Hai tháng sau, tôi lại phát hiện mình mang thai. Lúc đó, có thể nói mặt mày hân ôn nhu như nước chảy, chỉ nghe hân nói:

"Nếu cô yêu thích trẻ con như vậy, vậy thì sinh nó ra đi."

Giây phút đó, đối mặt với hân như vậy, tôi bỗng nhiên muốn òa khóc, lẽ nào hân đã dần dần để ý đến tôi? Điều tôi quan tâm, mưu cầu, chính là lòng dạ của hân mà thôi. Như vậy, thân thể trống rỗng lại có thể xem như là cái gì đây? Trong lòng, tôi tự nói với mình, hân không đụng tới tôi, có thể chỉ vì không thích làm những chuyện đó. Nếu như hân không thích, vậy thì không làm cũng được.

Sau khi Trần Sinh chào đời được ba tháng, có thể dùng chữ "địu dàng" để hình dung quan hệ của chúng tôi, chỉ là chúng tôi vẫn chia phòng ngủ như trước. Cho đến một buổi tối, Trần Sinh khóc rất nhiều, bất kể tôi dỗ dành thế nào, nó cũng không nín khóc. Nghĩ tới lúc sáng hân vui đùa cười ha hả với con trai, thằng bé lại rất gần gũi với hân, cho nên tôi quyết định mang con sang cho hân xem. Đi tới phòng ngủ của hân ta, không có ai, suy nghĩ một hồi, tôi quyết định đi vào phòng sách. Mặc dù phòng sách lâu nay vẫn là chỗ cấm, nhưng tôi nghĩ vì con trai, hân ta sẽ không trách tôi.

Cửa phòng chỉ khép hờ, tôi vào nhìn thì không thấy ai, nhưng lại phát hiện đằng sau những giá sách có một phòng tối rất lớn. Thình thoảng, một loạt âm thanh rất kỳ lạ truyền ra từ bên trong, nửa khổ sở, nửa vui sướng. Trong lòng hiếu kỳ, tôi đẩy giá sách ra đi vào phòng tối, thì thấy một màn bản thụ nhất mà suốt đời này tôi sẽ không quên được.

Cái người trên danh nghĩa là chồng của tôi, là cha của hai đứa con của tôi, tôi còn tưởng hân ta là một người đàn ông không thích chuyện ân ái, giờ phút này, đang đè một người đàn ông khác ở trên bàn, ra sức tấn công, chạy nước rút. Người đàn ông ở dưới thì rên rỉ từng tràng đứt đoạn. Khi cặp mắt xinh đẹp, tràn đầy vẻ nuông chiều hằng ngày chiếu thẳng về phía tôi, tôi có cảm giác như tất cả máu trong người đều chảy xuống, toàn thân mang cái cảm giác như sắp bị điên mất.

Giờ phút này, hai người ở trước mặt tôi vô cùng ân ái, một người là chồng của tôi, mà người còn lại, chính là anh trai đã nuông chiều tôi từ nhỏ tới lớn, Ân Thụ. Có lẽ là tôi đụng cái gì trên mặt đất phát ra tiếng động khiến bọn họ giật mình. Rốt cuộc động tác của người đàn ông ở trên dừng lại, từng bước một bước lại gần tôi, xiết chặt cổ của tôi, gần giọng từng tiếng nói:

"Tiện nhân, nếu cô có gan nói chuyện này ra ngoài, đừng trách là tôi sẽ giết chết cô, còn có con trai của cô nữa."

Con của cô? Vậy mà hân ta dám lấy an toàn của đứa bé mà uy hiếp tôi? Giây phút đó, tôi thật muốn khóc, kêu gào chất vấn, không phải cũng là con của ông sao? Vậy mà nhìn thấy bộ mặt khoái trá, hai chân bắt chéo nằm trên bàn của anh trai tôi, những lời tôi muốn nói lại bị nghẹn ngang cổ.

Về mặt như vậy, nửa giống như hận tôi, nửa giống như yêu thương, chiều chuộng của những năm trước kia đều là giấc mộng, đều là tôi tự mình ảo giác.

Từ đó về sau, tôi lại bị giam lỏng một lần nữa. Chẳng qua họ không biết phải làm cái gì với tôi nữa. Thật ra thì họ không cần phải phòng bị tôi như vậy. Con gái đã gả ra ngoài thì như chén nước bị đổ đi. Cho dù biết tôi bị uất ức, dựa theo thái độ làm người của cha, dựa vào trước mắt nhà họ Ân đang nóng lòng bồi dưỡng người cho hắc đạo, ông cũng sẽ không vì tôi mà làm chuyện gì.

Bị giam lỏng chính xác một năm, mỗi ngày đều có thể ở chung với hai đứa con trai, cuối cùng tôi cũng phát điên lên vì nghĩ không ra tại sao anh trai lại hận tôi đến như vậy? Cho đến một hôm, hình như có chuyện gì xảy ra với Trần Diên Chi, anh trai uống rượu say, mượn rượu nói rõ sự tình, tôi mới hiểu được nguyên nhân sự việc là như thế nào.

Anh trai và Trần Diên Chi đã sớm quen biết từ trước, cũng đã từng ở chung với nhau, không kể là họ gặp nhau như thế nào, không nói là làm thế nào hiểu thấu đối phương, chỉ biết là yêu nhau rất nhiều, nhưng lại không thể công khai. Lúc sắp rời đi, anh trai có nói một câu:

"Ân Uyển Bích, tôi ở nhà họ Ân làm người hầu cho em còn chưa đủ, thậm chí người đàn ông duy nhất của tôi cũng bị em chiếm đoạt, em nghĩ làm sao tôi lại không hận em?"

Người hầu... thì ra tình nghĩa anh em mười tám năm, trong mắt anh, cũng chỉ coi mình là người hầu của tôi... Mà tôi chính là người thứ ba, ngăn chặn tình yêu đã sớm hình thành của bọn họ.

Cứ như vậy, bốn năm vô tri vô giác trôi đi, Trần Mạc cũng đã bảy tuổi rồi, mà Trần Sinh cũng vừa lên bốn. Trần Diên Chi mượn có thân thể tôi không được tốt, nhốt tôi lại trong nhà họ Trần, mà chính hân ta cũng ít khi trở về. Thật ra như vậy cũng tốt rồi, hân ta chán ghét tôi... mà tôi cũng không muốn gặp mặt hân ta nữa.

Trong nhà chỉ có một di nấu cơm và một vài người giúp việc, còn có vài người bảo vệ canh chừng, phòng ngừa tôi chạy trốn. Một ngày kia, bỗng nhiên xuất hiện một người đàn ông đẹp trai khoảng hai mươi lăm tuổi, khi cười còn lộ ra má lún đồng tiền. Anh ta tự xưng là thầy giáo của Trần Mạc, do anh trai mời đến. Anh trai... còn nhớ là mình có một người em gái sao? Tôi còn tưởng là mình đã bị bỏ quên rồi đấy.

Người đàn ông tên là Nhan Lăng, con người sáng sủa, lúc cười thì ấm áp như ánh mặt trời, ấm áp đến nỗi hấp dẫn tôi ngay từ đầu vì lâu nay tôi chỉ sống chung với những người hắc ám. Nhìn ra Trần Mạc rất thích anh ta, cho nên tôi cũng thường nghe anh ta giảng bài. Có một ngày, bởi vì nghịch ngợm mà Trần Mạc bị anh ta búng mũi một cái, tôi không tự chủ mà bật cười, rồi nghe anh ta nói:

"Cô chủ, cô cười lên rất đẹp, về sau nhất định phải cười nhiều hơn một chút."

Đẹp sao? Hình như đã lâu không có người khen tôi đẹp rồi thì phải? Kể từ khi tôi mười tám tuổi đã không còn nghe người ta khen nữa.

Không nhận được, mặt tôi đỏ bừng lên. Tối đến, nửa đêm, trong lúc tôi đang ngủ trong phòng ngủ, có người mở cửa ra, anh ta nhào lên người của tôi,

nhưng chỉ đẩy đẩy tôi vài cái. Tôi lại không cự tuyệt, trong đầu nghĩ ngợi, những năm qua thật quá cô đơn, cho nên dục vọng kêu gào cần sự thỏa mãn.

Cái giây phút thân thể được lấp đầy, toàn thân tôi không chế không được mà co rút.

Co rút! Cái loại cảm giác bị lấp đầy xông lên đầu, thì ra tôi thật sự thích cái cảm giác này. Có một đêm, nghe âm thanh thân cơ thể chạm nhau, tôi bật cười. Các người có tình yêu của các người, như vậy tôi cũng có thể tìm được người mới. Có một chút mưa gió mới làm dịu được cuộc sống.

Cho tới bây giờ, tôi vẫn không ngờ Nhan Lăng muốn đưa tôi đi. Tôi vốn tưởng rằng đây chính là cơ thể trống rỗng cần lấp đầy mà thôi. Nhưng giây phút anh ta nói ra chuyện này, trái tim vốn tưởng rằng đã chết lâu ngày bỗng nhiên bùng tỉnh. Thì ra đối với tình yêu, tôi vẫn còn khát vọng.

Nhìn ánh mắt tràn đầy kiên định của người đàn ông này, tôi gật nhẹ đầu một cái.

Những năm sau này ở Đại Lục, cuối cùng tôi cũng biết kiềm chế mình không được suy nghĩ nhiều, tất cả những chuyện này đều là an bài của anh trai mà thôi, nếu không thì làm sao đêm đó, chúng tôi có thể thuận lợi mang theo hai đứa bé bỏ trốn thành công? Nếu không thì làm sao người đàn ông này có tiền nuôi nấng chúng tôi trong mấy năm đầu, mặc dù anh ta không hề ra ngoài làm việc?

Đến Đại Lục được ba năm, có một lần tình cờ đọc được tin tức trên tạp chí, người thừa kế duy nhất của tập đoàn Ân thị ở Hongkong, Ân Thư, đã qua đời trong một tai nạn xe cộ. Một khắc đó, trước mắt tôi hiện lên hình ảnh của một thiếu niên, nhìn tôi dằn dò: "Nhất định về sau, em phải gả cho một người thật lòng thương em".

Trăm hoa rơi rụng, không ngờ anh trai anh lại đi trước tôi một bước.

Chỉ là vô số lần nhìn lại, thậm chí giây phút trước khi nhắm mắt lìa đời, tôi vẫn không nhớ tới Trần Diên Chi, gương mặt của người đàn ông kia trong trí nhớ của tôi đã sớm lụi mờ. Cuối cùng, tôi không thể không thừa nhận, thì ra từ đầu tới cuối, tôi yêu, chỉ là khái niệm của tình yêu mà thôi.

Nếu có thể trở về quá khứ, có thể cho tôi trở về năm tôi mười tám tuổi, tôi nhất định sẽ nói với mình ngay lúc đó: "Khi còn trẻ, khi cô nghĩ là cô đang yêu một người, thì cũng không nên yêu hết mình. Nếu đã thử qua, mà anh ta vẫn đối với cô vô tình, thì nên dành lại một chút sức lực, để yêu bản thân mình cho thật tốt."

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chúng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Là Trần Lê! Người phụ nữ này lại chính là Trần Lê! Tô Ca dường như đã không có cách nào khống chế tâm tình khẩn trương muốn thoát khỏi chỗ nguy hiểm này. Cô không hỏi cô ấy tại sao lại xuất hiện, cũng không có hỏi chuyện từ sau lần xa cách, thời gian không chờ ai cả, nếu Đường Lăng đã xuất hiện ở đây, như vậy cô và Trần Sinh đợi ở chỗ này nữa chỉ càng thêm nguy hiểm, vì vậy khi nghe câu nói "Nhanh đi theo mình" của Trần Lê kia, Tô Ca chỉ nói một câu: "

Ra khỏi phòng trước, tớ muốn đến phòng bên cạnh tìm Trần Sinh".

Nếu phải đi thì nhất định phải mang Trần Sinh cùng đi, cô là "Hộ" của cậu, tuyệt đối không thể nào bỏ cậu một mình chạy trốn. Hai người vừa nắm tay đi tới mở cửa phòng, còn chưa kịp đi ra ngoài, đã nghe thấy một giọng nói cất lên, giống như âm thanh rét lạnh của quý đến từ địa ngục:

"Muốn đi? Các người còn có thể đi được ư?"

Là giọng nói của Trần Diên Chi! Tô Ca theo bản năng kéo Trần Lê ra sau mình, bày ra tư thái bảo vệ. Hai người nhìn thấy Trần Diên Chi đi ra từ cửa bên phải trong góc tường, phía sau có mấy người đàn ông khôi ngô mặc tây trang, ở giữa còn có một người cúi đầu bị trói, cả người phảng phất khí chất thanh cao như ngọc.

"Hiên Mộc! !"

Trần Lê thất thanh kêu lên! Hiên Mộc làm sao lại bị bắt? Hiên Mộc nghe vậy ngẩng đầu nhìn Trần Lê, đôi con người như ngọc kia giờ phút này tràn ngập đau xót. Biết cô có khả năng gặp nguy hiểm, anh liền chạy ngay tới khách sạn Hải Vân nhưng gian phòng trống trơn, người đã sớm không thấy. Trong lòng như lửa đốt, một ngàn một vạn ý nghĩ lướt qua tâm trí, anh sờ bên hông, phản ứng đầu tiên chính là chạy tới chỗ Trần Diên Chi bên kia cứu Trần Lê ra.

Nhưng cứu bằng cách nào? Không nói đến giám sát chặt chẽ của nhà Trần Diên Chi, anh căn bản cũng không biết được rốt cuộc Trần Lê bị hãm giam ở chỗ nào. Anh từ trước đến giờ không phải là một người dễ bị kích động, nhưng đáng chết, lúc đó trong đầu lại lóe lên ý niệm trực tiếp gắn thuốc nổ trên người, xông tới nhà Trần Diên Chi uy hiếp hãm nếu không thả Trần Lê, anh liền đốt thuốc nổ cùng bọn hãm ngọc thạch câu phân! !

Không cả nghĩ đến kế hoạch có khả năng thành công hay không, cái gọi là đề tâm sẽ bị loạn, chính là đầu óc của anh bị thiêu cháy nên mới làm như vậy. Anh âm thầm ăn núp ở ngoài biệt thự Trần gia, nhiều lần muốn trực tiếp xông vào, nhưng không được, căn bản cũng không thể được. Anh cố gắng

không mất tự chủ để không có hành động thiếu suy nghĩ, một mực chờ màn đêm phủ xuống.

Cho đến đêm khuya, tránh khỏi bảo vệ tuần tra ở bên ngoài biệt thự, anh leo vào từ cửa sổ lầu một trông đầy nấm xung quanh thấy từ ban ngày, ai ngờ mới vừa leo qua cửa sổ, thì có một nòng súng kim loại lạnh lẽo chìa thẳng vào trán anh. Bên tai nghe được một giọng nam dương dương tự đắc cười lớn:

"Không nghĩ tôi ta đoán thế nhưng không sai chút nào, xem ra Ngọc Ảnh của "Sát", quả nhiên như Đường Lăng nói, là một người nhẫn nại cực cao, hơn nữa còn rất nặng tình cảm".

Đường Lăng? Lần nữa nghe được cái tên đó, Hiên Mộc cảm thấy cả thân thể mình chấn động mạnh, tại sao lại là hắn? Chẳng lẽ đời này anh không thoát khỏi được hắn sao? Trần Diên Chi cảm súng vỗ vỗ trên mặt anh, rồi hướng thủ hạ nói:

"Dẫn hắn ra đây!"

Lúc Trần Lê sợ hãi kêu một tiếng "Hiên Mộc" kia thì Tô Ca đã hiểu toàn bộ, theo lời Trần Lê, người trong lòng mà cô ấy lặn lội đi tìm ngàn dặm kia, thì ra lại chính là Hiên Mộc!

Lúc này, Tô Ca vốn là ngăn ở trước mặt của Trần Lê, nhưng lại bị Trần Lê đẩy ra. Trần Lê bình tĩnh nhìn Hiên Mộc một cái, bên trong có dịu dàng, có trấn an, rồi mới giương mắt nhìn Trần Diên Chi nói:

"Trần tiên sinh, người cầm súng chìa vào đầu người yêu tôi như vậy, đến cùng muốn làm cái gì?"

"Người yêu?"

Trần Diên Chi không khỏi châm chọc lặp lại một lần nữa, miễn cưỡng trả lời:

"Nhưng nếu Trần tiểu thư biết những thứ dơ bẩn kia của người yêu cô."

"Người cầm mồm! !" Người lên tiếng đầu tiên là Tô Ca, giọng nói lạnh lùng của cô lập tức cắt đứt lời nói của Trần Diên Chi.

"Nếu như người dám làm tổn thương chúng ta dù chỉ một chút, Tàn Mặc Nhiên tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người!"

Vừa dứt lời, chỉ thấy gương mặt Trần Diên Chi tối đi mấy phần, nụ cười trên môi càng thêm châm chọc, âm thanh trầm đầy khinh miệt nói:

"Tiểu nha đầu không biết trời cao đất rộng kia, người cho rằng người yêu của người có thể có bao nhiêu khả năng? Chỉ cần ta muốn thì giết chết hắn đơn giản như giết một con kiến! Hiện tại, người vẫn là lo lắng cho mình một chút thì hơn!"

Nói xong, cặp con ngươi tựa như chim ưng kia liếc nhìn phía sau của cô. Tô Ca quay đầu lại, mới phát hiện hành lang phía sau các cô còn có mấy người, mà trong đó, cái tên Nhân Kính Nam bị Trần Diên Chi phế một chân ngày đó, giờ phút này đang cầm một khẩu súng đặt ở trên ót Trần Sinh. Nhìn khuôn mặt không chút thay đổi tựa như đã hoàn toàn chết lặng của Trần Sinh, Tô Ca thất thanh mắng:

"Trần Diên Chi, con mẹ nó người điên rồi! Cậu bé là con trai người đấy!"

Chỉ thấy Trần Diên Chi thờ ơ lắc đầu, bộ mặt chán ghét nói:

"Ồ trong mắt ta, hắn không phải là con ta! Chỉ là tiện chủng do con tiện nhân kia sinh ra thôi! ".

Nghe được một câu nói này, thiếu niên vốn chỉ là an tĩnh đứng một bên bị súng chìa vào không biểu cảm, khóe môi bỗng từ từ nở nụ cười kỳ dị, chỉ là trong cặp con ngươi như lưu ly kia, cuối cùng có ánh sáng gì, đều hoàn toàn biến mất.

Dù là hỗn loạn đến mấy, đùa giỡn thế nào đi chăng nữa thì cũng cần phải kết thúc, trên mặt Trần Diên Chi đầy vẻ đăm chiêu, tầm mắt của hắn quét tới quét lui trên người Tô Ca và Hiên Mộc, sau đó đột nhiên vỗ tay cười nói:

"Thú vị thú vị!"

Hắn ngừng đầu nhìn thẳng Tô Ca nói:

"Người nói người yêu của người sẽ không bỏ qua cho ta, vậy người nói thử xem, nếu đ

Cho hắn ta nhìn thấy anh em của mình ở trên người phụ nữ của hắn, hắn ta sẽ nổi điên xé xác các người như thế nào? Vẫn còn thời gian để nghĩ tới chuyện đối phó ta ư?"

Trong lòng đột nhiên dâng lên dự cảm xấu, trong đầu Tô Ca chỉ còn sự kinh hãi, ngón giữa chỉ vào Trần Diên Chi nói:

"Người là nghĩ..."

"Không sai!" Trần Diên Chi thản nhiên đáp:

"Chính là như người nghĩ"

Quay đầu, hẩn nhìn thủ hạ phải sau mình ra lệnh.” Còn không nhanh một chút đi lấy thuốc trong thư phòng của ta, rót cho hai người bọn họ!”

Chỉ một câu này, cũng đã khiến mặt của Tô Ca tức giận đến trắng bệch, mà Trần Lê đứng ở một bên nghe vậy, trong mắt đầm lệ! Không! Không thể như vậy! Không được như thế! Một là người yêu cô thật vất vả mới tìm lại được, một là bạn thân tốt nhất của cô, cô sao có thể để xảy ra chuyện dễ dàng như vậy!!

Khẽ nâng chân, đôi tay vô ý thức nắm lại, vào lúc cô còn chưa kịp làm gì, chỉ thấy Trần Diên Chi đã thân pháp quỷ dị đi tới trước mặt cô, lấy tay giữ chặt cổ tay của cô nói:

“Về phần ngươi, cùng ta lên trên lầu xem màn kịch vui này đi!”

Không gian hoàn toàn bất động vào giờ phút này, Trần Lê tuyệt vọng, Tô Ca kinh sợ, Hiên Mộc xương ngón tay đã trắng bệch, môi dưới bị cắn đến chảy máu cũng âm thầm chịu đựng mà không phát ra một âm thanh nào, còn có khuôn mặt đắc ý của Trần Diên Chi, dường như không có ai để ý đến người phía sau bị Nhãn Kính Nam chĩa súng vào đầu- Trần Sinh, nụ cười lại càng thêm tùy ý.

Tầng ba, trong phòng của Trần Diên Chi, hai chân và hai tay Trần Lê đều bị cột vào trên ghế bằng vải, trước mặt chính là một màn hình lớn, bên trong là một gian phòng nhỏ, trong phòng có một nam một nữ, nữ là Tô Ca, mà nam chính là Hiên Mộc.

“Nhìn đi! Mau đến xem người yêu ngươi đoạt lấy bạn tốt của ngươi như thế nào!”

Từ đầu đến cuối, Trần Lê một mực cúi đầu yên lặng, cho đến khi Trần Diên Chi không kiên nhẫn lấy tay xoay đầu của cô đối diện màn hình. Ánh mắt Trần Lê hoảng hốt, cô nhìn thấy ban đầu hai người còn cách một khoảng khá xa, nhưng hình như là bởi vì được tính đã phát tác, giờ phút này, người đàn ông đang từng bước một đi về phía người phụ nữ, mà người phụ nữ thì hốt hoảng từng bước một lui về phía sau. Ngắc đầu, Trần Lê đột nhiên cười khẽ một tiếng, mắt hơi nheo lại, cô nhìn Trần Diên Chi nói:

“Hành hạ chúng tôi đến như vậy, nhìn chúng tôi tuyệt vọng, ngươi thực sự cảm thấy vui vẻ?”

“Dĩ nhiên rồi!”

Âm thanh Trần Diên Chi rõ ràng mang theo sự mất kiên nhẫn, có chút không xác định, chỉ nghe hẩn nói:

“Ta ghét nhất chính là nhìn các ngươi ân ái đến ghê tởm như vậy, tự cho là tình yêu không gì sánh được! Hừ, thời điểm hiểu lầm liên quan đến lợi ích, còn không hoài nghi phản bội lẫn nhau cả sao? Năm đó Văn Thư yêu ta như vậy, còn nói vì ta có thể làm hết mọi chuyện, nhưng chỉ vì ta coi cô ấy là người phụ nữ của mình, chỉ vì ta đuổi giết em gái cô ấy, không phải là cô ấy vẫn muốn giết ta ư? Một dao kia còn không phải vì thế mà chém xuống?”

Nghe không hiểu hẩn đang nói những gì, nhưng Trần Lê mơ hồ cảm thấy mình bắt được tin tức nào đó. Chẳng lẽ người đàn ông ở trước mắt bởi vì từng bị người nào đó phản bội tình cảm, mới không nhìn nổi bọn họ hạnh phúc, cho nên mới nghĩ ra những chuyện này phá hủy bọn họ?

Trần Lê nhắm mắt, sau đó lại mở ra, trước đó trong lòng cô từng thoáng qua một ý nghĩ, chỉ là bị cô nhanh chóng bác bỏ, biến thái thì không cách nào khuyên, cho dù cuối cùng cô khuyên giải được hẩn thì như thế nào, Hiên Mộc cùng Tô Ca cũng đã sớm...

Huống chi mình là bác sĩ ngoại khoa, không phải bác sĩ tâm lý. Hiên Mộc, Hiên Mộc, cánh môi khẽ mở, không tiếng động nói thầm cái tên này, trước mặt lại thoáng qua đôi mắt xanh ngọc ôn nhu kia. Trần Lê cảm thấy trái tim truyền đến một trận cô rút đau đớn, Hiên Mộc, nếu như anh và Tô Ca xảy ra chuyện, vậy cô có thể tha thứ không? Có thể thờ ơ dừng dừng không?

Nghĩ đến điều này, thân thể Trần Lê run lên, trực tiếp liền muốn hung hăng cho chính mình một bạt tay. Cái gì gọi là “tha thứ”? Minh tại sao có thể dùng từ này để miêu tả? Nếu như không phải vì cô khinh suất bị bắt, Hiên Mộc không đếm xỉa gì đến cứu cô, làm sao bị đối đã khuất nhục như thế này đây? Minh sao có thể ích kỷ đến mức so đo những thứ không thực tế như vậy?

Ánh mắt Trần Lê dần dần trở nên kiên định. Người mình nhìn trúng, vì mình bị khuất nhục như vậy, nếu bọn họ về sau... Nếu có sau này, có thể thoát hiểm đi cùng với nhau mà nói, có nhất định sẽ toàn tâm toàn ý đối người đàn ông này.

Khuôn mặt Trần Lê giờ phút này sáng rực, cô rút cuộc lại ngẩng đầu lên nhìn màn hình lớn. Hai tay nắm chặt của cô dần dần buông lỏng, Huống chi chuyện quan trọng nhất hôm nay chính là tin tưởng anh không phải sao? Tin tưởng người đàn ông của mình, cho dù ở dưới tình huống thuốc phát tác mạnh nhất cũng có thể khắc chế được vọng của mình, cũng có thể đối phó.

Ánh mắt của Trần Lê không nhúc nhích nhìn chăm chăm màn hình lớn, người đàn ông đã đi tới trước mặt người phụ nữ, như chuẩn bị xé rách quần áo người phụ nữ, đột nhiên rèm cửa sổ vàng nhạt bên giường khẽ lay động. Sau đó, giống như có người cầm điều khiển từ xa nhấn nút quay lại, hình ảnh lại trở về ước chừng một phút trước, người đàn ông đi tới bên người phụ nữ kia.

Ánh mắt Trần Lê đột nhiên sáng lên, nếu hiện tại hai tay của cô không có bị trói lại mà nói, cô nhất định sẽ ra sức dụi mắt, nếu không thực sự sẽ cho rằng là ảo giác của mình! Nhất định đã có người ẩn vào biệt thự, hơn nữa Hiên Mộc cùng Tô Ca bên kia cũng đã được cứu.

Trần Lê tận lực ổn định tâm tình kích động, tầm mắt của cô thờ ơ liếc Trần Diên Chi, thấy đối phương đang ngồi yên ở trên giường không nhìn về phía màn hình, cô vẻ như đang hồi tưởng chuyện cũ nào đó. Trần Lê thở phào nhẹ nhõm.

Dường như đã nhận ra cô đang nhìn trộm mình, Trần Diên Chi hừ lạnh một tiếng, tầm mắt của hẩn nhàn nhạt quét qua màn hình, khi thấy đoạn người đàn

ông đi tới bên cạnh người phụ nữ muốn xé quần áo, thì chán ghét quay đầu đi, nhìn Trần Lê nói:

“Tên tiểu tử họ Tần kia lúc này chắc chắn đã mang người tới rồi. Ta đi giăng lưới, sau đó một lưới bắt hết, , về phần cô....”

Hắn hơi ngừng lại, trên mặt đều là vẻ khinh miệt nói:

“Cô chỉ có thể ở lại chỗ này một mình, coi người yêu của mình trở thành tro bụi đi!”

Hắn nói dứt lời, thậm chí là quay lại nhìn cô một cái cũng lười, cả người nhàn hạ thong thả bước ra ngoài. Đợi đến khi nghe thấy tiếng đóng cửa, Trần Lê vốn là đang ngồi an tĩnh liền nhảy lên, chân mặc dù bị trời nhưng vẫn không cản trở việc cô đứng lên. Cô từ từ nhảy từng bước chuyển động thân thể, đem hai tay bị trời sau ghề đặt ở trong cái gạt tàn thuốc. Trong cái gạt tàn, Trần Diên Chi vừa mới vút vào, hai mẩu tàn thuốc còn lóe ánh lửa. Lửa như vậy cũng đủ để đốt cháy vài đang cột tay cô rồi.

Cô thật vất vả điều chỉnh thân thể đem cổ tay đưa tới, mặc dù trên cổ tay truyền tới cảm giác bị bỏng đau rất, nhưng cô vẫn âm thầm cắn răng và nhịn xuống đau đớn này. Nếu như cô đoán không sai, chắc là Tần Mặc Nhiên đã dẫn người tới. Video vừa rồi trong nháy mắt đã bị người cắt rồi, Nói như thế, bọn Hiên Mộc tất nhiên đã được cứu, mà việc quan trọng trước mắt, cô sao có thể để cho mình trở thành gánh nặng của anh?

Cùng lúc đó, Tô Ca cùng Hiên Mộc bị nhốt trong phòng nhỏ. Trước đó, tâm tình của Tô Ca hoàn toàn sụp đổ, cho đến thời điểm sau khi Tần Mặc Nhiên lặng yên không tiếng động nhảy vào từ cửa sổ bên kia giữ chặt Hiên Mộc, cả người cô mới hoàn toàn thả lỏng. Lúc trước Hiên Mộc từng bước đi qua thực ra cũng không phải muốn vô lễ với cô. Mặc dù được tính của thuốc rất mạnh, nhưng anh vẫn không chế được, dựa vào một tia lý trí cuối cùng, móc ra lưỡi dao sắc bén giấu trên người, giấu dưới ống tay áo sơ mi lên nhét vào trong tay Tô Ca, mà trong đôi mắt âm áp thường ngày kia thoáng qua vài giọt nước mắt, lại biểu lộ sự kiên quyết không tiếng động.

Hốc mắt Tô Ca trong nháy mắt liền đỏ, ý của anh là muốn cô thời điểm anh không khống chế được liền một đao giết anh ư? Anh không thể có lỗi với anh em, cũng không thể có lỗi với Trần Lê, cho nên anh liền quyết định bỏ qua cái mạng này của mình sao?

Thân thể Tô Ca không kiềm chế được run rẩy, Hiên Mộc, làm sao tôi có thể xuống tay với anh như vậy đây?

Hiên Mộc vốn là tựa vào bên cạnh cô, đợi được tính từ từ phát tác nhanh chóng, thời điểm lý trí sắp bị chôn vùi, anh lại giương mắt lên trợn mắt nhìn Tô Ca. Tay cầm dao của Tô Ca khẽ run, khi cô phát hiện trông mắt của Hiên Mộc bình thường đều là ôn hòa dần dần biến mất, lò mờ xuất hiện tia máu thì dao trong tay vô ý thức chĩa về phía trước, dao nhọn kia suýt nữa đâm vào người anh. ...

Thời điểm chỉ mảnh treo chuông ấy, Trần Mặc Nhiên từ cửa sổ leo vào, từ phía sau lặng yên không tiếng động đánh Hiên Mộc ngất xỉu, rồi bỏ vào miệng anh một viên thuốc... Làm xong những việc này, anh mới ngẩng đầu lên, đôi con ngươi sâu kín nhìn Tô Ca, điềm tĩnh hỏi:

“Không sao chứ?”

Tô Ca ngẩng đầu nhìn người đàn ông toàn thân áo đen, cả người không ngừng tản ra hơi thở lạnh lẽo trước mắt, nhẹ nhàng lắc đầu một cái.

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59

Lần nữa gặp mặt, cô không biết mình nên nói cái gì, nhưng trong lòng không thể nghi ngờ là âm thầm vui mừng, cũng may, rốt cuộc anh xuất hiện. Thì ra cô vẫn không thể tự kiên cường, thì ra trong tim vẫn luôn hi vọng có một người như vậy để dựa vào.

Một lời qua đi, Tần Mặc Nhiên lại không nhìn về phía Tô Ca nữa, chỉ đỡ thân thể Hiên Mộc dậy, rồi dùng sức nhấn người anh vài cái. Hiên Mộc tỉnh lại, một khắc thấy Tần Mặc Nhiên kia, bờ môi rốt cuộc hiện lên nụ cười thoải mái. Tần Mặc Nhiên thấy thế, ra sức vỗ vỗ bờ vai của anh nói:

"Hệ thống theo dõi của cả tầng đã bị La Tam phá hỏng, dấu sao cũng có thể trì hoãn mấy phút, bây giờ còn không nhanh đi cứu công chúa của cậu?"

Hiên Mộc nghe vậy bỗng bừng tỉnh, nhìn Tần Mặc Nhiên gật đầu, thân thể liền biến thành một bóng trắng lao ra ngoài. Trong phòng còn lại Tô Ca và Tần Mặc Nhiên tại, Tần Mặc Nhiên lấy tay bắt được cổ tay Tô Ca nói:

"Chuyện kế tiếp rất nguy hiểm, em đi ra ngoài trước chờ anh".

Nói xong con mắt sắc của anh hơi trầm xuống, nhíu mày nhìn ra phía ngoài. Tô Ca sững sờ, tiếp đó liền nhíu mi hỏi:

"Thế còn anh?"

"Bất giác phải bắt vua trước, anh đi tìm Trần Diên Chi, nếu có thể thành công bắt được hắn, sẽ bớt được rất nhiều phiền toái về sau. . ."

Nghe vậy Tô Ca nhu thuận gật đầu, rồi sau đó ở dưới sự hỗ trợ của Tần Mặc Nhiên từ chỗ cửa sổ nhảy xuống. Trở lại lúc đầu thì cô cũng đã ở bên ngoài, nhưng anh lại vẫn còn ở bên trong. Quay đầu lại nhìn anh, con người càng thêm sâu, mà Tần Mặc Nhiên chỉ nhũn mảy, ý bảo cô phía xa có thù hata của anh đang đợi cô. Sau đó trong tay anh cầm khẩu súng K13 đen bóng kia, thân hình như quỷ mị lác mình một cái đã không thấy tăm hơi.

Tô Ca biết giờ phút này cách làm an toàn nhất phải là bước nhanh đi tới bên ngoài căn biệt thự tụ họp với người của cô. Nhưng không biết vì sao, trong nháy mắt cô xoay người, chợt cảm thấy nhịp tim thay đổi cực kỳ nhanh, trong lòng mơ hồ nổi lên bất an mãnh liệt, mí mắt phải mới vừa rồi vẫn nháy liên hồi đến tận bây giờ, hình như là biểu thị cái gì đó. Làm sao bây giờ? Nên làm cái gì bây giờ đây?

Ngay tức khắc, có một tiếng súng chói tai phá vỡ bầu trời đêm yên tĩnh, Tô Ca nhìn người đàn ông có chút quen thuộc tiếp ứng Tần Mặc Nhiên ở bên ngoài biệt thự, sau đó thân thể của cô dừng lại, liền lập tức chạy như thỏ quay lại cánh cửa sổ ở giữa leo vào. Tần Mặc Nhiên, cô không thể bỏ mặc anh như vậy mà chạy trốn một mình được, còn có Trần Sinh, cậu bé kia nhất định cần cô.

Sau khi Tô Ca vào trong biệt thự lần nữa, tình thế đột nhiên chuyển xấu, cả gian phòng hỗn độn cũng bởi vì một hồi tiếng súng mà yên tĩnh lại. Tô Ca bước nhanh chạy tới tầng hai, thấy một màn làm cô hết sức sợ hãi, súng trong tay Tần Mặc Nhiên đang chĩa vào trên ốt Trần Diên Chi, mà ba thù hạ của Trần Diên Chi giờ phút này tất cả đều cầm súng, vây Trần Lê và Hiên Mộc ở giữa. Trong tay Hiên Mộc cũng cầm súng, thân thể theo bản năng ngăn ở trước người Trần Lê, nhưng mà dù sao cũng nhiều người, hướng chỉ hai bên trái phải Trần Lê đều có người. Hai bên giờ phút này giằng co không xong, chỉ nghe Tần Mặc Nhiên nói:

"Trần lão, mau để cho người của ngươi thả bọn họ, nếu không. . ."

Lời nói chưa hết, nhưng ý tứ uy hiếp bên trong đã rất rõ ràng. Chỉ nghe "răng rắc" một tiếng, Tần Mặc Nhiên đã kích hoạt cò súng. Nhưng mà Trần Diên Chi nửa điểm tâm tình khẩn trương cũng không có, chỉ nghe hần lo lắng nói:

"Nếu như ta không làm thì sao? Tần Mặc Nhiên, ngươi cũng biết đời ta ghét nhất chính là bị người buộc làm chuyện mình không muốn".

Cao cao tại thượng như vậy, đáng về miệt thị người khác ba phần, hoàn toàn không giống như đang bị chĩa súng vào người.

"Thật ư? Cái này, vẫn bồi đúng là không biết".

Tần Mặc Nhiên cũng không có bị làm tức giận như mong muốn của hần, sắc mặt xa cách trước sau như một, chỉ nghe anh nói:

"Vẫn bồi thất lễ".

Nói xong không hề báo trước, khẩu súng trong tay dôi đi xuống, "bình" một tiếng đánh vào chân trái Trần Diên Chi, máu bắn tung tóe, Trần Diên Chi ngoại trừ kêu lên một tiếng đau đớn cũng không có phản ứng nào khác, dường như đạn không phải khảm vào thịt trên người hần. Chi thấy hần quay đầu, nhàn nhạt liếc Trần Lê và Hiên Mộc một cái, , khóe môi hiện lên nụ cười khó lường, nói với Tần Mặc Nhiên:

"Chỉ bằng hai người bọn họ mà muốn cùng bọn ta trao đổi? Thật là chuyện cười lớn! Bất quá ta thấy, ngược lại đổi mạng của ngươi là đủ rồi. Tần Mặc Nhiên, nếu như ngươi là có thể để súng xuống lui về phía sau ba bước, ta liền thả bọn họ đi, thế nào? Lấy một mạng của ngươi đổi lấy hai cái, chắc chắn là có lợi đi".

"Mặc, không được nghe hần. Hần đang lừa cậu đấy"!

Tiếng nói của Hiên Mộc tức thời vang lên, Tần Mặc Nhiên không tiếng động gật đầu, anh đương nhiên cũng không có ngu đến mức sẽ tin tưởng lời nói của Trần Diên Chi. Đại não giờ phút này vận hành với tốc độ cao, hôm nay điều anh muốn nhất chính là, làm sao mới có thể bảo vệ bọn họ chu toàn.

"Thế nào, Tần Mặc Nhiên ngươi cảm thấy hai cái mạng người đổi cho ngươi là bồi nhọ thân phận tổng chủ của "Sát" ư? Vậy nếu như thêm điều này nữa thì sao?"

Một giọng nói nham hiểm vang lên, làm cho người ta cảm thấy trong xương cũng có thể phát ra khí lạnh. Đường Lăng từ góc tường đẩy Tô Ca đi ra. Đôi tay Tô Ca lúc này bị hần giữ chặt, bên hông còn có một khẩu súng dí vào, xuất hiện trước mắt mọi người.

Cô vốn là đi lên, sau khi thấy tình huống bất thường thì nhanh như mèo núp ở góc tường, định lúc thần không biết quỷ không hay ra tay. Trước đó, vào lúc nghe Trần Diên Chi rõ ràng là bị khống chế nhưng vẫn vô si trao đổi con tin với Tần Mặc Nhiên, súng trong tay Tô Ca đã lên đạn, định từ phía sau tập kích Trần Diên Chi, ai ngờ cô còn chưa kịp động, bên hông đã bị nòng súng lạnh lẽo dí vào. Đường Lăng, chẳng biết xuất hiện phía sau cô từ lúc nào, đây gọi là bọ ngựa bắt ve.

Ở thời điểm tầm mắt nhìn thấy bóng dáng Tô Ca, sắc mặt Tần Mặc Nhiên liên tục biến đổi, tối hơn phân nửa. Đáng chết! Anh không phải để cho cô đi ra ngoài chờ anh ư? Tại sao lại xuất hiện lúc này? Nhìn sắc mặt Tần Mặc Nhiên, còn có Hiên Mộc, Trần Lê đang bị đám người vây quanh thì Tô Ca vô cùng bình tĩnh, nhưng sau sự bình tĩnh ấy, trong lòng của cô lại gần như bị áy náy nuốt mất. Quả thật, mình vẫn là không có chỗ dùng! Vốn muốn xuất lực giúp một tay, nhưng vì sao cô vừa ra tay, chỉ càng làm chuyện hỏng bét vậy?

"Hiện tại, lấy một mạng đổi ba mạng, Tần Mặc Nhiên, cái giá này đủ cao chứ? Chỉ cần mày thức thời một chút để súng xuống rồi tự phế bỏ một cánh tay, tao liền thả bọn chúng đi".

Đường Lăng nói xong, ung dung nhìn Tần Mặc Nhiên. Cùng nhau đối địch ở "Sát" nhiều năm, hần tự nhiên hiểu anh là người trọng tình cảm thế nào. Tần Mặc Nhiên nghe vậy, bờ môi nở nụ cười rét lạnh như băng Bắc Cực. Xem ra hôm nay, anh dường như không có sự lựa chọn nào khác đây. Tầm mắt không chút để ý quét qua mọi người phóng đến bóng dáng thon gầy trên mặt đất, nụ cười của anh càng sâu thêm. Thật cũng chỉ có thể như vậy sao? Khế

cúi đầu, hình như là đang suy tư, qua mấy giây, liền nghe anh nói:

"Ta làm sao có thể tin tưởng người đây?"

Câu hỏi này, dĩ nhiên là nói với Đường Lăng. Chỉ thấy Đường Lăng cau mặt, một bộ dáng rất không kiên nhẫn nói:

"Đường Lăng ta đã cam đoan, có chuyện gì không thực hiện chưa?"

"Vây được rồi". Giọng nói Tần Mặc Nhiên nhàn nhạt, lộ ra mấy phần bất đắc dĩ, sau đó chỉ thấy anh từ từ thu hồi súng đặt ở sau ót Trần Diên Chi, lui về sau ba bước giờ súng lên, đối diện cánh tay trái của mình. Chốt súng lục đã mở, chỉ đợi nhấn một cái nhẹ nhàng. Cánh tay trái hoàn hảo, bản lĩnh linh hoạt khác thường kia có thể phải phé bỏ.

Giờ phút này, tầm mắt mọi người đều tập trung ở trên người Tần Mặc Nhiên, Tô Ca kêu lên một tiếng thê lương "Không!". Thế nhưng, tình thế đột nhiên thay đổi! Mọi người ở đây đều cho rằng anh sẽ bắn vào cánh tay mình, song chỉ thấy tay anh đột nhiên linh hoạt chuyển một cái, nỏ súng ở một góc độ cực kỳ quỷ dị, nhắm vào ngực Đường Lăng nhưng không trúng. Cùng lúc đó, tiếng súng bất ngờ liên tiếp vang lên. Những người đàn ông vốn là đang cầm súng bao vây Hiên Mộc và Trần Lê, bây giờ ngã xuống đất ầm ầm. Ba phát đạn liên tiếp, không có một phát nào không trúng! Người đến là Trần Sinh! Thật sự là Trần Sinh!

Trong nháy mắt Tần Mặc Nhiên nỏ súng đó, Tô Ca liền bị một nguồn sức mạnh đẩy ra, cả người liền ngã về một bên. Cô quay đầu lại mới phát hiện là Trần Sinh, giờ phút này, viên đạn thứ tư đã bay ra khỏi nòng súng của Trần Sinh, mục tiêu chính là ngực Trần Diên Chi. Nhưng dù sao Trần Diên Chi cũng là người đã lăn lộn trên mũi dao, lăn một vòng tại chỗ, liền tránh được vị trí trái tim. Phát súng kia vừa đúng ghim vào trên bả vai của hắn.

Gần như là trong nháy mắt Trần Sinh ra tay giải quyết đám người bao vây bọn họ đó, Hiên Mộc cũng phản ứng nhanh lẹ kéo Trần Lê chạy tới bên cửa sổ, Tần Mặc Nhiên đã sớm cùng Đường Lăng đầu một chỗ, mà lão già Trần Diên Chi giáo hoạt lão kia lập tức lăn thân thể xuống núp ở sau mặt tường, đưa tay với súng vừa vụt trên mặt đất, nỏ súng ầm ầm. Thân hình Trần Sinh cực nhanh dõng đến trước khuôn mặt có chút ngần ngại của Tô Ca:

"Nghĩ gì thế? Chạy nhanh lên một chút a!"

Chạy? Vì sao phải chạy? Chợt cảm thấy sàn nhà dưới chân chấn động mạnh, Tô Ca lão đảo. Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra? Động đất ư? Hình như là nhìn thấu suy nghĩ trong lòng cô, bờ môi Trần Sinh vẽ ra một độ cong, nắm chặt lòng bàn tay, chính cậu cũng không nhận ra được vẻ căng giãn trong giọng nói của mình:

"Lúc trước hấn cưới mẹ, sinh chúng ta chỉ là lợi dụng mà thôi, chỉ là vì muốn lấy được quyền thế hôm nay. Đã như vậy, em muốn hủy diệt tất cả mọi thứ mà hấn có! Em muốn để cho hấn hai bàn tay trắng, sống không bằng chết! !"

"Họ Trần kia! Người nghe rõ cho ta, thuốc nổ chôn dưới tầng hầm của người ta đã cho người đốt toàn bộ. Không tới một phút, nơi này sẽ bị nổ thành bình địa!"

Một phút sau nổ tung? Trời ơi, một câu nói này giống như là sấm sét đánh vào trong tai của mọi người. Chỉ có không tới một phút thời gian! Đi cầu thang tất nhiên là không kịp! Tầm mắt mọi người đều tập trung vào cửa sổ Trần Lê và Hiên Mộc đang dựa vào. Lúc này, một bóng người vụt qua, Trần Diên Chi vốn là vẫn núp trong bóng tối bắn lên đột nhiên từ góc tường ra ngoài, kéo theo một cái chân bị thương còn đang chảy máu, bước chân vội vàng xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, không may mà để ý toàn thân hấn bây giờ đều phơi bày dưới họng súng của người khác.

Hắn chỉ là hướng cầu thang bên kia chạy tới. Lập tức sẽ nổ tung sao? Một khắc kia hấn không nghĩ muốn tìm đường chạy trốn, hay oán hận tâm huyết những năm này đều bị hủy trong chốc lát, hấn chỉ nghĩ, Văn Thư để lại cho của mình một quà tặng duy nhất, tự tay khắc "Gửi anh" còn để lại trong thư phòng, hấn nhất định phải lấy được! Cho dù chết! Không bao giờ... có người có thể tách bọn hấn ra nữa, sẽ không cãi vã, cũng sẽ không nghi kỵ, bọn họ sẽ như lúc mới bắt đầu vậy, tựa như hai con thú non cùng bị thương, giúp đỡ nhau liếm láp vết thương của đối phương.

Đường Lăng ngay từ lúc nghe một câu sấm nổ tung kia thì liền không ham chiến, bóng người một thoáng liền biến mất không thấy. Tần Mặc Nhiên cũng không ham chiến, giờ phút này không có chuyện gì có thể quan trọng hơn việc cứu tính mạng mọi người. Anh vừa mới đi tới bên cạnh Tô Ca muốn mang cô đi, thì nghe được tiếng hét chói tai của Trần Lê: "Hiên Mộc, anh làm sao vậy?"

Lúc này Hiên Mộc đã bất tỉnh nhân sự ngã trên mặt đất, ánh mắt Tần Mặc Nhiên buồn bã, chẳng lẽ là độc trong thân thể cậu ấy phát tác rồi ư? Đã không có thời gian! Anh hướng Tô Ca và Trần Sinh hô to một tiếng: "Nhanh lên một chút đuổi theo!" Rồi sau đó cũng chạy nhanh đến bên cửa sổ. Chỉ một ánh mắt ra hiệu, Trần Lê đã sáng tỏ, động tác dứt khoát từ cửa sổ tầng hai nhảy xuống!

Tần Mặc Nhiên công Hiên Mộc lên, nhìn bọn Tô Ca một cái, giọng nói hết sức cấp bách hô một tiếng "Mau" rồi sau đó anh cũng nhảy xuống. Độ cao tầng hai, ngã xuống tuyệt đối không chết người, nhiều nhất chính là ngã gãy tay hoặc chân, nhưng ít nhất giữ được mạng trở về.

Tô Ca nhanh tay kéo Trần Sinh bước tới phía trước cửa sổ, lạnh mặt nói:

"Trần Sinh! Em nhanh một chút nhảy trước, ở dưới mặt đất đỡ chị!"

Tô Ca cũng không dám nói chúng ta cùng nhau nhảy ... Lời nói ngu ngốc. Hôm nay Trần Sinh cho cô cảm giác rất không bình thường, cô sợ cậu vẫn vương vấn trong lòng liền chui vào một góc, cho nên cô nhất định phải nhìn tận mắt cậu nhảy xuống mới có thể yên tâm.

Thấy Trần Sinh sững sờ, hai mắt có chút trống rỗng nhìn cô, Tô Ca không nhịn được dùng âm thanh mềm nhũn nói:

"Trần Sinh, chị sợ đau, em nhảy xuống trước đỡ chị có được không?"

"Được!" Trần Sinh nhìn Tô Ca một cái, không chút do dự nhảy xuống. Lúc này, cả tòa nhà càng chấn động kịch liệt, Tô Ca thấy được mấy người phía dưới an toàn, Trần Sinh hướng cô giơ cao đôi tay, mà Tần Mặc Nhiên vội vàng ngẩng đầu nhìn cô, đôi mắt sâu như mực, nhưng mà Tô Ca nhìn ở nơi này cũng có thể cảm thấy được thân thể anh hết sức khẩn trương.

Thân thể ngừng lại một chút, cô định nhảy xuống. Đúng lúc này, bên trong một bóng người vọt ra, một cái liềm bắt được cổ tay của cô, vì đang trong tư thế nhảy xuống nên nửa người Tô Ca gần như là treo trên cửa sổ.

"Lại là người! Người mau buông tay!"

Giờ phút này người nắm chặt tay cô, lại chính là người cô cho là đã sớm chạy trốn - Đường Lăng.

"Người rớt cuộc muốn như thế nào! Nếu không buông tay nhảy xuống, hai người chúng ta đều sẽ chết!"

Đường Lăng nghe vậy, bờ môi đột nhiên hiện lên nụ cười nồng đậm tuyệt vọng:

"Chết thì chết đi, đột nhiên phát hiện ta thật ra cũng không có suy nghĩ muốn sống."

"Cút đi! Buông ta ra! Ta còn muốn sống!"

Nghe được lời nói của Tô Ca, nụ cười của Đường Lăng bỗng trở nên tàn nhẫn, chỉ nghe hắn nói:

"Một người xuống địa ngục mà nói không khỏi quá tịch mịch ư, ta muốn có người cùng theo!".

Biến thái! ! Giờ phút này, hai người đàn ông dưới lầu đều sắp nổi điên rồi. Đã không có thời gian, Tần Mặc Nhiên muốn bóp cò bắn thùng đôi tay giữ Tô Ca kia.

"Người không được như vậy! Sẽ ngộ thương chị ấy mất!"

Trần Sinh lạnh giọng nói, đồng thời động tác linh hoạt khác thường linh hoạt rút súng trong tay ra, mắt hơi híp lại, dựa vào vị trí của hai người trên lầu nổ súng. Tiếng súng vang lên, thân thể Tô Ca nhẹ như lông vũ rơi xuống.

Nhưng mà trong lòng của cô không có bất kỳ vui mừng nào, chỉ vì, kỳ thực trước khi người ở dưới mặt đất nổ súng, Đường Lăng đột nhiên buông tay cô ra, trước mắt là khuôn mặt phẫn hận xen lẫn vô số khổ sở. Cô nghe được giọng hắn như than thở nói:

"Làm thế nào đây? Nhìn khuôn mặt này của người, ta xuống tay không được."

Tô Ca hơi nhắm mắt, lệ từ khóe mắt chảy xuống. Trong ánh lửa ngất trời, cô rơi vào một lòng ngực đầy ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60

Tỉnh lại lần nữa đã là nửa đêm, Tô Ca nằm ở trên giường bệnh. Trong phòng không có đèn nhưng tia sáng ở bên ngoài cửa sổ chiếu vào cho cô thấy được đây là ở trong bệnh viện. Đầu trống rỗng, cô vừa cử động liền cảm thấy được đau rất ở phía sau lưng, đau đớn quá dữ dội khiến thần kinh cô cũng buộc chặt lại với nhau. Từ từ khôi phục lại ý thức, cô nhớ tới trước đó cô vừa mới trải qua một vụ nổ lớn.

Vết thương trên lưng hình như là bị thuốc nổ làm bị thương lúc cô nhảy xuống. Thân thể cương cứng yên lặng nằm bất động, qua mười mấy phút sau, Tô Ca hít sâu một hơi rồi từ từ mở mắt. Đợi khi đã quen dần với bóng tối, có thể thấy rõ trong phòng còn có một người đang nằm ở mép giường. Thân thể đơn bạc nhỏ bé, cả khuôn mặt chôn ở trong chăn, Tô Ca chỉ thấy được thân thể cuộn cong lại của người đó.

Ngủ như thế chắc sẽ không thoải mái. Tô ca nghĩ như thế, hơi di chuyển thân thể vốn vẫn còn cứng ngắc, cô kéo chăn ra một chút đắp lên người Trần Sinh. Đêm lạnh, cô lật người, không thể ngủ được.

Đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân, cửa phòng bị mở nhẹ ra, một bóng đen đi vào, đóng cửa đi tới bên giường, đứng nhìn Tô Ca một lúc lâu, sau đó cúi xuống hôn lên trán cô triền miên không ngừng. Thấy người trên giường nhú mắt như muốn tỉnh lại, người ấy hôn trộm lên môi cô một chút rồi lặng lẽ rời đi.

Đợi khi cánh cửa được nhẹ nhàng đóng vào, Tô Ca mới mở mắt. Nhưng trong đôi mắt cô không có vui mừng, cũng không có xấu hổ, tất cả chỉ là đau thương. Từ khi cánh cửa kia được mở ra, cô cũng biết đó là anh, mùi của anh, từng bước chân của anh cũng đã khắc sâu vào lòng cô, nhưng cô lại lựa chọn nhắm mắt lại giả vờ ngủ, chỉ vì cô không muốn đối mặt với anh.

Một cuộc nổ lớn, một lần hôn mê đã khiến cô nhớ lại mọi chuyện cũ. Chỉ là những kí ức này lại bắt đầu hành hạ cô, nhắc nhở cô năm ấy có bao nhiêu hèn mọn, mà anh lại giẫm đạp lên cô như hạt bụi.

Cho đến giờ, mọi thứ là may mắn hay không may mắn? Ông trời sao lại giày vò như thế? Để cho cô thấy hạnh phúc ngay gần đây nhưng đột nhiên lại thu lại, nhắc chiếc khăn mỏng che ở trước mắt cô ra, làm cho cô thấy sự việc thực ra là bản thủ xấu xí vô cùng.

Tất cả mọi thứ đều thay đổi không thể xác định được nữa. Trần Tô Ca còn lưu lại hơi ấm từ Tần Mặc Nhiên, nhưng lòng cô giờ đã lạnh lẽo thành tro. Tần Mặc Nhiên, gặp lại sau mười năm, anh đối với em là tình yêu hay chỉ là áy náy?

Tình cảm vốn đã gần rõ ràng bỗng trở nên thật mong lung. Nghĩ tới mười năm trước, anh vô tình đẩy cô ngồi ngã trên đường, phía sau là một chiếc xe phanh gấp, chỉ cần chậm một chút nữa thôi thì cô đã mất mạng rồi. Nhưng Tần Mặc Nhiên khi đó chỉ thần nhiên liếc mắt, rồi nhắc chân rời đi. Nghĩ đến đây, tim Tô Ca cảm thấy như bị đào một lỗ, mà lỗ ấy càng ngày càng lớn lên.

Mấy ngày sau, Tô Ca vẫn yên tâm dưỡng thương ở bệnh viện, Trần Sinh đến trông nom cô. Tần Mặc Nhiên sẽ thỉnh thoảng đến thăm cô, nhưng mỗi lần đến đều vội vã, chưa đến mười phút thì có điện thoại rồi lại vội vàng vàng rời đi. Đối mặt với việc này, Tô Ca rất bình thản, khi anh ở đây khuôn mặt cô vẫn hiện lên nụ cười nhạt, chờ khi anh đi, nụ cười kia sẽ trở thành cô đơn, kéo theo đó là đau thương. Tất cả mọi người đều không nhận ra sự khác thường đó. Chỉ có Trần Lê.

Hôm đó Trần Lê đang ở bên giường bệnh gọt táo cho Tô Ca, như không để ý chỉ thuận miệng nói:

"Tô Ca, dạo này hình như bạn lạnh nhạt với Tần Mặc Nhiên quá".

"Có sao?" Tô Ca thần nhiên trả lời, sau đó cô nhướn mày, con mắt trêu chọc, nhìn Trần Lê nói:

"Bạn cho rằng ai cũng giống như bạn vợ Hiên Mộc à? Cứ phải đâm đuổi liếc mắt đưa tình, đem sống chết trở thành rui, vừa nhìn vào là sẽ say luôn mới phải hả?"

"Bạn...!" Mười ngón tay Trần Lê đâm vào gáy Tô Ca, xấu hổ nói:

"Bạn đừng có đánh trống lảng sang chuyện khác".

Tô Ca nghe thế chỉ biết cười nhạt, cô cũng không dám tiếp tục chủ đề này với Trần Lê. Trần Lê là ai cơ chứ, cô ấy nhạy cảm như vậy, có khi cũng có thể tìm ra chân tướng tất cả sự việc. Cô cũng không muốn vết thương của mình bị bại lộ trước mắt người khác.

Vì vậy cô cũng cố gắng nói sang chuyện khác:

"Nói đi, người đẹp Trần, bạn nói xem bạn dùng biện pháp gì mà lừa được cậu chủ Hiên Mộc dịu dàng như ngọc của chúng ta? Chắc chắn, anh ta chỉ vừa mới xuất hiện, liền nhìn thẳng vào thất lưng bạn không có rời đi chút nào"

Trần Lê bị Tô Ca trêu ghẹo, đỏ mặt, nhướn mày lên nói:

"Bạn thật sự muốn biết?"

"Dĩ nhiên" Tô Ca chớp mắt, vô cùng hứng chí trả lời.

Trần Lê híu hắt cười, tay vẩy vẩy, Tô Ca lập tức nghiêng lỗ tai qua, chỉ nghe thấy Trần Lê từng chữ một nói cho cô nghe:

"Rất, đơn, giản, hạ, thuốc"

"Ha ha" Tô Ca bật cười, miệng há to, chỉ vào Trần Lê nói:

"Ý của bạn là... Bạn hạ thuốc Hiên Mộc rồi sau đó cường bạo anh ta?"

Trần Lê còn chưa trả lời, liền nghe thấy tiếng ho khan ở đằng sau. Sau đó có một đôi tay vòng qua hông cô, bóp mạnh một cái coi như trừng phạt. Lập tức khuôn mặt Trần Lê ửng đỏ. Đáng chết, anh sao lại tới đúng lúc này.

Người vừa tới chính là Hiên Mộc, đằng sau Hiên Mộc còn có Tần Mặc Nhiên. Tô Ca nhìn Hiên Mộc nháy mắt trêu ghẹo, nhưng khi thấy Tần Mặc Nhiên đi đằng sau, cô lại nhanh chóng quay đầu đi, có lẽ cũng không có ai phát hiện được khuôn mặt của cô lạnh đi mấy phần. Chỉ có Tần Mặc Nhiên, cũng chỉ có Tần Mặc Nhiên mới chú ý tới mà thôi.

Trần Lê cùng Hiên Mộc ngẩng người trong chốc lát rồi cũng biết ý tời đi, trong phòng chỉ còn lại Tần Mặc Nhiên cùng Tô Ca.

"Tiểu Cách Cách, em hình như đang trốn tránh anh?"

"Sao lại thế được?" Tô Ca cười nhạt, rồi sau đó cô liền quay đầu đi. Hôm nay cô thật sự không muốn một mình đối mặt với Tần Mặc Nhiên. Nhưng vì cô như vậy, nên Tần Mặc Nhiên làm sao có thể cho cô có cơ hội trốn tránh? Anh đi mấy bước về phía trước, đi tới bên giường, cầm chặt cổ tay cô nói:

"Em đang trách cứ anh?"

Trách? Một chữ “Trách” có thể đem tất cả mọi thứ nói rõ ràng sao? Tô Ca vẫn cứ nhắm mắt không có nhìn anh. Nhưng Tần Mặc Nhiên cũng không để ý tới chuyện đó, từ từ cúi người, hơi thở nóng rực liền phả lên khuôn mặt của cô. Bàn tay cũng nhẹ nhàng tinh tế di chuyển trên khuôn mặt cô. Sự dịu dàng đẹp đẽ quen thuộc như thế, không cô không nhớ lại, không nhớ đến đoạn ký ức kia, có lẽ cô cũng cho rằng anh thật lòng yêu mình, đem mình cất vào trong lòng bàn tay mà cưng chiều.

À, chính là ảo giác. Tất cả đều là ảo giác, Tô Ca nhắm mắt, đôi mắt trong thoáng chốc sáng trong lung linh. Cô nhìn Tần Mặc Nhiên, trong mắt có một loại kích động muốn nói cho anh biết, anh xem, bây giờ tôi đã có thể nhớ lại tất cả. Anh cho rằng bây giờ tôi có thể còn tin tưởng sự chân thành của anh sao?

Nhưng vừa mới mở miệng, liền nghe thấy tiếng gõ cửa, rồi cửa bị mở ra, Một bóng người nhỏ yếu đi vào. Tô Ca trút được gánh nặng, cao giọng nói:

"Trần Sinh tới đỡ tôi lên" .

Rõ ràng ở bên cạnh cô có một người lúc nào cũng sẵn sàng giúp đỡ cô, nhưng cô thà rằng nhờ người đứng ở xa như vậy, cũng không muốn nhờ anh sao?

Người Trần Sinh cứng lại, ngay sau đó mặt mũi vui mừng bước tới. Thật tốt, kể từ khi người đàn ông này xuất hiện, cậu còn tưởng rằng Bạch Luyện sẽ không quan tâm đến cậu nữa. Thì ra không phải vậy, Bạch Luyện, vẫn là Bạch Luyện của cậu. Cậu không biết được, sự vui mừng trên khuôn mặt mình lúc này lại làm tổn thương đến Tần Mặc Nhiên. Đôi tay Tần Mặc Nhiên nắm chặt thành quyền rồi từ từ buông ra.

Nhìn Trần Sinh cẩn thận đỡ Tô Ca dậy, trong lòng anh dâng lên sự ghen tị cùng chua xót. Từ từ không chế lại tâm tình, anh nhìn Tô Ca nói:

"Em nghỉ ngơi cho tốt, tôi anh lại qua thăm" .

Tô Ca cười nhạt không đáp, chỉ hơi gật đầu.

Sau khi Tần Mặc Nhiên đi, Trần Sinh nhăn mày, thử dò hỏi Tô Ca:

"Bạch Luyện ghét anh ta sao?"

"Cậu nghĩ thế nào?"

Tô Ca cười nhẹ hỏi lại, thấy thế Trần Sinh bĩu môi lầm bầm:

"Tôi nghĩ là cô thích anh ta"

Tô Ca không nói, tay vuốt tóc cậu, cười nói:

"Nhóc con ngốc, cậu biết thế nào gọi là thích?" .

Trần Sinh bất mãn, mở miệng như là muốn nói gì, nhưng lại do dự có nên nói hay không. Có những việc, chỉ thích hợp chôn ở dưới đáy lòng, không nên nói ra.

Một mặt khác, trong phòng bệnh, Hiên Mộc bị Trần Lê bắt nằm xuống giường, cưỡng ép “Kiểm tra vết thương”. Trần Lê sờ tới sờ lui trên người anh, sau khi ăn xong một bữa đậu hũ, mới nhướn lông mày cười nói:

"Tốt lắm, kiểm tra xong, phạm nhân không có chứng cứ phạm tội ở trên người"

Hiên Mộc dở khóc dở cười, lúc đầu còn phản kháng một chút, nhưng sau đó lại nằm xuống cho cô giờ trò. Khi cô nói kiểm tra xong, anh mới nhìn cô, cười cười nói:

"Em đang kiểm tra xem anh có lén trộm thịt hay không sao?"

Trần Lê chỉ cười không đáp, chỉ là giống như lơ đãng vén tóc, im lặng lộ ra sự hấp dẫn. Híp mắt nhìn Hiên Mộc, cô nói: "Anh sẽ trộm sao?"

Hiên Mộc bị cô nhìn, thân thể nóng lên, tiến tới ôm chặt lấy cô, nói:

"Em ở đây, anh còn có thể trộm được ai? Không có cô gái nào có thể lọt vào mắt anh mất rồi."

Trần Lê bật cười, người đàn ông này hề nói lời ngon tiếng ngọt thì thật muốn ngắt, cô sao không phát hiện ra anh còn có chiêu này? Nhưng nghe những lời này của anh, trong lòng không không chế được sự ngọt ngào.

Hiên Mộc nắm tay cô, nắm chặt, sau đó mở miệng nói:

"Mấy ngày nay anh cùng Mạc bện rộn khác phục hậu quả. Thủ lĩnh Hội Tam Hợp bắt ngờ chết đi, khiến thế lực bên dưới rối loạn, cho nên sẽ không có thời gian quan tâm đến em. " .

Trần Lê gật đầu, nếu cô đã lựa chọn đi cùng anh, thì cô phải luôn ở cạnh anh. Cô dịu dàng nhìn anh, ánh mắt sáng ngời nhưng cũng mờ hồ:

"Dù như nào, anh cũng phải chú ý an toàn của mình".

"Cô gái ngốc, anh biết rồi."

Giờ phút này, hai trái tim như hòa lại với nhau, hai bàn tay đan siết vào nhau. Qua một lúc lâu, Trần Lê đột nhiên hỏi:

"Hiên Mộc, anh có thấy Tô Ca dạo này rất khác thường không?"

"Có sao?" Hiên Mộc trả lời, anh cùng Tô Ca không tiếp xúc nhiều lắm, nhất là những ngày gần đây luôn cùng với Tần Mặc Nhiên bận rộn ở bên ngoài. Hơn nữa, mình cùng người yêu cũng phải kiêng dè một chút, anh cũng không muốn thấy khuôn mặt thối của Tần Mặc Nhiên.

Chỉ thấy Trần Lê nghiêm mặt, vô cùng nghiêm túc nói:

"Có, tuyệt đối có, cô ấy vẫn đang trốn tránh Tần Mặc Nhiên".

"Ý của em là?"

Chỉ thấy Trần Lê gật đầu một cái, khẳng định:

"Đúng, trong lòng cô ấy vẫn đang trách Tần Mặc Nhiên không cứu cô ấy đầu tiên".

"Làm sao lại như thế?" Hiên Mộc chau mày nói:

"Tô Ca không phải người như vậy"

"Xem ra anh không hiểu rõ tâm tư của phụ nữ".

Trần Lê dựa vào Hiên Mộc trong ngực, hờ hợt nói:

"Tô Ca thiện lương, trình trạng của cô ấy như thế này là vì cô ấy tức Tần Mặc Nhiên, nhưng cũng không phải vì Tần Mặc Nhiên cứu anh trước. Mà cô ấy tức vì Tần Mặc Nhiên không có đem cô ấy đặt ở vị trí đầu tiên. Cô ấy đề ý, chính là cái cảm giác bị tất cả mọi người vứt bỏ. "

Hiên Mộc nghe vậy gật đầu một cái, rồi sau đó mới nhìn Trần Lê nói:

"Vậy bây giờ phải làm sao?"

Chuyện như vậy anh cũng không giải quyết được, Trần Lê lắc đầu một cái, nhẹ nhàng nói về:

"Chuyện này chúng ta không quản được đâu, chỉ có thể chờ đợi trái tim của cô ấy sẽ từ từ mở ra. Tô Ca không phải là con người dễ bụng mấy chuyện nhỏ nhặt đấy. Chờ chính cô ấy thông suốt sẽ tốt hơn, trước lúc đó, cứ để cho người anh em của anh phải chịu khổ đi"

Hiên Mộc gật đầu, trên mặt vui vẻ, anh rất muốn nhìn thấy Tần Mặc Nhiên phải khổ sở.

Sau đó anh ngược mắt nhìn Trần Lê, cái nhìn dịu dàng làm cho người ta sắp chết đuối trong đó mất rồi. Chỉ nghe anh nói rõ ràng từng chữ, từng chữ:

"A Lê, mặc kệ sau này xảy ra chuyện gì, anh sẽ không bao giờ mặc kệ, không quan tâm đến em".

"Em biết "

Trần Lê nghe thấy thế nghiêm túc gật đầu, cô sao có thể không hiểu được tâm lòng của người đàn ông này. Người này, từ khi cô còn trẻ đã ý thức được chính là người cô vẫn ao ước, chính là ánh nắng của cô, làm sao cô có thể không tin anh.

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Tô Ca nhìn Trần Sinh bên cạnh cô đang cầm quả táo nhưng nửa ngày vẫn không có cắn được một miếng, nhìn thật lâu vẫn là cái dáng vẻ không yên lòng của cậu. Cô khẽ thờ dài, nói:

"Sao hả Trần Sinh? Có tâm sự gì nói ngay đi" .

Trần Sinh giương mắt nhìn cô, một lúc lâu mới mở miệng nói:

"Bạch Luyện, ông ngoại cho người tới gọi tôi trở về"

Ông ngoại chính là cái ông già họ Ân trái tính trái nết kia ư? Nói thật, những việc làm của lão Ân này Tô Ca vẫn luôn không hiểu được, Trần Sinh chính là người thân duy nhất của ông ta, nhưng ông ta vẫn để Trần Sinh đi vào nguy hiểm, việc làm này thật khiến cho người ta không giải thích được. Mặc dù không hiểu rõ, nhưng xem ra nguyện vọng của Trần Sinh vẫn quan trọng.

Tô Ca nghĩ vậy mắt nhìn về phía cậu, trịnh trọng nói:

"Trần Sinh, cậu muốn trở về sao?"

Trần Sinh gật đầu một cái, sau đó lại đột nhiên lắc đầu, trong mắt chứa đầy sự do dự:

"Rốt cuộc là muốn hay không đây?"

Trần Sinh không nói lời nào, chỉ là cúi đầu loay hoay nghịch ngón tay của mình, hồi lâu mới nghe thấy cậu nói:

"Tôi muốn trở về, nhưng sợ rằng sau khi trở về không được gặp Bạch Luyện nữa... "

Thật khờ, đứa bé này vẫn lệ thuộc vào mình như thế, nhưng sự lệ thuộc này không làm cho Tô Ca chán ghét, mà trong lòng vì thế mà sinh ra cảm giác ấm áp. Tô Ca khẽ cười, thật ra thì mình cũng ý lại vào Trần Sinh phải không? Lệ thuộc này là toàn tâm toàn ý, hoàn toàn không có tình cảm nào khác.

Tay vuốt tóc cậu, Tô Ca cười nói:

"Nghĩ gì thế? Tôi sẽ cùng cậu trở về mà."

"Có thật không?" Trần Sinh không tin vào tai mình.

Chỉ thấy Tô Ca ghé vào tai Trần Sinh nói:

"Tôi đã nói rồi. Trần Sinh ở đâu, tôi liền ở đấy" .

Trần Sinh nghe thấy thế, long mày đang nhíu lại mới thả lỏng ra được, mặt mày lại rạng rỡ phần chần. Như thế cũng khiến Tô Ca có thể thả lỏng, có thể trốn đi được một thời gian, tối thiểu là không phải gặp Tần Mặc Nhiên.

Cô thật sự khôn muốn đối mặt với anh, cho nên không gặp sẽ tốt hơn, có một số việc cô muốn hỏi cho rõ nhưng lại sợ cái cảm giác như tim bị đốt thành tro bụi. Tô Ca tự nhận mình không phải là cô gái kiên cường, sẽ không thể tưởng tượng được mình sẽ lại phải sống với sự đau khổ đó, có lúc giả vờ không biết mới thực sự là hạnh phúc.

Tần Mặc Nhiên đang ở với Hiên Mộc đại diện cho “Thí” cùng Vân Nam xử lý tàn dư thế lực của Trần Diên Chi thì nhận được tin tức. Mọi chuyện lớn nhỏ đã bàn bạc rất nhiều ngày. Vân Nam là người rộng rãi, khi Tần Mặc Nhiên đã diệt trừ được Trần Diên Chi, Hội Tam Hợp của anh ta nhân cơ hội đã chiếm được rất nhiều địa bàn của Hồng Hưng. Vốn là nói chia ba và bảy, nhưng bởi vì đại ca mới của phía Tây là Liễu Miên không phục nên gặp trở ngại.

Liễu Miên là một trong hai đầu não của Hồng Hưng. Thế lực chính là Sa Hoàng cùng Sài Gòn. Tuy nói địa bàn này so sánh với Hội Tam Hợp không được nói là lớn, nhưng cũng không phải nhỏ. Hơn nữa khi Trần Diên Chi còn sống vẫn luôn chán ghét phụ nữ như thế, nhưng Liễu Miên lại có thể ngồi vào vị trí đại ca, thực lực đúng là không thể xem thường. Bọn họ vốn đang muốn bàn bạc xem làm sao có thể xử lý được chuyện Liễu Miên, nhưng người của Tần Mặc Nhiên vẫn ở bệnh viện âm thầm bảo vệ Tô Ca gọi điện thoại tới, cả người cứ thấp thỏm không yên.

Sao lại không thấy Tô Ca? Lại bị người ta bắt có rồi? Hay là... có ý không muốn gặp anh? Nghĩ đến đây, tim Tần Mặc Nhiên cảm thấy đau đớn. Thật vất vả mới có thể kết thúc mọi việc, anh làm sao có thể chịu đựng được việc mất đi cô? Người thuộc về anh, anh sẽ tự mình tìm về.

Sau khi Tần Mặc Nhiên đi, Vân Nam mỉm cười, nhìn Hiên Mộc nói:

"Không ngờ Tổng chủ của “Thí”, nổi danh mặt lạnh nghìn năm thế nhưng cũng không qua được ái nữ nhân ~"

Hiên Mộc nghe vậy cười nói:

"Chính là Tô Ca người mà Mặc nhất mực yêu thương. Nếu ai dám có ý đồ với cô ấy, tính khí Mặc mà nóng lên, thì người đó đoán chừng là chết như thể nào chính mình cũng không biết." .

Rõ ràng lời nói đầy máu tanh bạo lực, nhưng nụ cười trên mặt Hiên Mộc vẫn dịu dàng như nước. Nhìn thì thấy trên mặt tươi cười, nhưng trong lời nói lại ẩn chứa sự uy hiếp mạnh mẽ, khiến Vân Nam thân thể chấn động. Anh ta có thể đã xem thường người đàn ông có vẻ vô hại trước mắt này.

Thật lại là giả, giả lại thành thật, anh ta vốn là giả vờ lơ đãng hỏi để tìm ra nhược điểm của Tần Mặc Nhiên, không ngờ tới nhanh như vậy đã biết được. Ra đời nhiều năm như thế, làm gì có ai lòng dạ không quanh co, nên lại có ai cứ như thế trắng trợn đem nhược điểm của mình bại lộ cho người khác. Nghĩ thế, Vân Nam có chút không xác định được.

Xem ra, người đàn ông trước mặt này không phải là đen đã cạn dầu. Tuy bọn họ bây giờ là đồng minh, nhưng ai có thể biết được sau này sẽ ra sao? Cho nên phải đề phòng sớm một chút. Ánh mắt Vân Nam sắc bén thâm thúy, bên môi hiện lên nụ cười:

"Nếu Tần Tông chủ còn ở lại đây thì chúng ta có thể cùng đi tìm Liễu Miên bàn chuyện một chút. Nhưng bây giờ..."

"Bây giờ sẽ đi. Mặc không có ở đây, tôi chính là anh ta."

Câu nói này rất thông thả, không có một chút khoe khoang hay cảm xúc khác thường nào trong đó, tất cả như là chuyện đương nhiên. Thật là tin tưởng, hay là có diu nghĩ muốn lật đổ chiếm quyền? Vân Nam cười khinh, anh ta thật hứng thú với cái người bộ dạng hào hoa phong nhã vô cùng thư sinh này.

Tần Mặc Nhiên tới bệnh viện, hỏi rõ ràng tình huống lúc đó. Người theo dõi bên nhà họ Ân kia truyền về tin tức mới khiến tâm trạng thấp thòm của anh được buông xuống. Tô Ca hóa ra là cùng cái cậu nhóc kia trở về nhà họ Ân sao? Sao mà lại đi không nói tiếng nào? Bỗng nhiên đi thế, không biết anh sẽ lo lắng sao?

Tiểu Cách Cách, rốt cục em đang âm ỉ cái gì? Lòng mảy Tần Mặc Nhiên nhú lại. Không có nghĩ nhiều liền dẫn người đi đến nhà họ Ân. Có chuyện gì thì trước mặt nói vẫn là tốt nhất, cứ mâu thuẫn mà im lặng như thế, anh có thể sẽ không cẩn thận mà làm tổn thương cô.

Xe đi thẳng đến nhà họ Ân. Một người xưng là lão Tứ, là quản gia ở đây rất khách khí mời anh vào nhà. Tần Mặc Nhiên đã sớm nói ý định đến đây, sau khi ngồi chờ nửa canh giờ ở phòng khách, anh gặp được Trần Sinh nhưng không thấy Tô Ca đi theo, việc này làm cho anh có chút tức giận. Cặp con ngươi bình thản kia cứ nhìn cậu, làm cho Trần Sinh rất bức mình. Khí thế của người đàn ông này không phải là mạnh bình thường nữa. Nhưng mà dù có như thế nhưng ánh mắt Trần Sinh không có e sợ. Hai người cứ thế mắt đối mắt, một lúc lâu sau mới nghe thấy Tần Mặc Nhiên nói:

"Nhóc con, cậu rốt cuộc muốn cái gì?"

Nghe vậy, Trần Sinh cười nhạt, đôi mắt luôn là nhu nhược kia dần dần lại hiện lên sự kiên định, nói:

"Tôi không muốn như nào cả, tôi chỉ muốn ở cùng một chỗ với cô ấy thôi".

Khi nói đến việc muốn ở cùng nhau, nhưng trong con người kia lại không có nửa phần yêu đương say đắm, chỉ có không muốn xa rời cùng kiên định. Tần Mặc Nhiên thấy vậy cười nhạt:

"Không muốn như thế nào mà lại lén mang cô ấy từ bên cạnh tôi đi sao?"

"Lén lén mang cô ấy từ bên cạnh anh?"

Trần Sinh như là nghe được chuyện cười, bờ môi nhếch lên châm chọc. Mặt mày hờ hững nói:

"Sao tôi có thể lén mang người ở bên cạnh anh đi? Nếu cô ấy nguyện ý ở lại bên cạnh anh, sao tôi có thể khiến cô ấy rời đi được?"

Câu nói này đâm đúng chỗ đau của Tần Mặc Nhiên, anh hiện tại không hiểu vì sao cô lại trốn tránh anh. Sắc mặt Tần Mặc Nhiên lạnh xuống, đôi mắt dò xét trên người Trần Sinh, sau đó cười nhạt trả lời:

"Những việc cậu làm, cô ấy có biết không?"

Nghe thấy thế, Trần Sinh ngẩn ra, người toát ra sự lạnh lùng, hồi lâu mới nghe thấy cậu trả lời:

"Cô ấy mãi mãi sẽ không biết"

Tần Mặc Nhiên đáy mắt lạnh lẽo hơn. Tên nhóc này vẫn chưa đủ kinh nghiệm. Chỉ để lại một câu nói "Tốt nhất là cậu nên cầu nguyện có thể giấu cô ấy mãi mãi đi"

Rồi sau đó cứ thế mang người rời đi. Trần Sinh nhìn Tần Mặc Nhiên đi, vằn vảnh tấp sừng lưng, đáy mắt không một chút lo lắng. Dù sao cậu cũng không bao giờ sợ người đàn ông kia mang Bạch Luyện đi. Chính Bạch Luyện đã đồng ý với cậu, chỉ là Bạch Luyện của mình cậu mà thôi.

Tâm tình của Tần Mặc Nhiên ngược lại với Trần Sinh. Sau khi rời khỏi nhà họ Ân thì đáy lòng buông lỏng được khá nhiều, cứ thế rời đi, vì anh cũng đủ sự thức thời. Vốn anh là một thế lực ở bên ngoài, cứ như thế cùng với thế lực ở địa phương này trực tiếp tranh đấu thì không được lợi chút nào. Hơn nữa, họ Ân mặc dù không phải xã hội đen nhưng lại có ảnh hưởng lớn đến xã hội đen ở Hồng Kông. Bứt dây động rừng. Nên tạm thời cứ phải nhẫn xuống đã.

Không gặp được thì không gặp được, ngày không thấy được, nhưng đêm thì ai có thể ngăn anh đi tìm người đẹp? Anh hiện tại không chờ đợi được để thấy được nét mặt khiếp sợ của Tô Ca rồi. Đến lúc đó anh nhất định phải đánh vào móng cô mất cái. Cái đầu của người chuẩn bị leo tường nghĩ như thế đó..

Nhưng nếu như để những người sung bái tác phong mạnh mẽ của Tần Mặc Nhiên biết được anh vì phụ nữ mà nửa đêm leo tường nhà người ta. Hình

tượng chắc chắn sẽ sụp đổ.

Hiên Mộc cùng Vân Nam đến khu vực Sài Gòn, nơi Vân Nam chọn là một nhà hội họp kiểu Nhật, người cũng là anh ta hẹn ra. Liễu Miên nhìn qua khoảng ba mươi tuổi, xinh đẹp thành thực, đôi mắt thâm thúy, trong đó tràn đầy tình ý nhìn thẳng vào đám đàn ông, hai người đàn ông Vân Nam đem đến đã lộ ngay ra bộ dáng thèm thuồng, nhưng khi nhìn đến Hiên Mộc có vẻ chán ghét, lại nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, thu lại sự lạnh lùng trong con người. Hiên Mộc đi thẳng vào vấn đề:

"Cô Liễu, xin hỏi cần điều kiện như nào cô mới hợp tác với chúng tôi? "

Cần phải biết là Sài Gòn là nơi giao dịch vũ khí thường xuyên nhất, mà Hiên Mộc cùng Tân Mặc Nhiên đi chuyến này cũng chính vì sự giao dịch vũ khí này.

"Cô Liễu" ? Đã rất lâu rồi không có ai gọi cô như vậy đấy, Liễu Miên nghe thấy, trong lòng xôn xao. Đầu tiên cô nhàn nhạt nhìn Vân Nam, chỉ thấy anh ta đang uống rượu, bộ dáng như muốn xem kịch vui, cô quay đầu đi, đôi mắt quyến rũ không kiêng kỵ gì dừng lại ở trên người Hiên Mộc. Lúc lâu sau đôi môi đỏ mọng nung nấu cười nói:

"Chỉ cần anh đi theo tôi, sau này giao dịch vũ khí ở Sài Gòn liền cho anh quản lý tất, có được không?"

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Lính Đặc Chủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62

Giờ phút này, mọi người ở trong phòng đều tập trung mắt nhìn Hiên Mộc, nhất là hai người thủ hạ được Vân Nam mang theo. Quả thật ánh mắt nhìn như muốn thiêu đốt thành một cái lỗ lớn trên người Hiên Mộc. Từ đầu tới cuối, Hiên Mộc chỉ cười nhạt, cũng không nổi giận. Cặp mắt trong suốt như tuyết ngọc nhìn người kia chăm chú một hồi lâu, rồi sau đó khẽ mỉm cười nói:

“Cô Liễu thật thích nói chơi.”

Về mặt thần nhiên như vậy thật đúng là chọc giận tới Liễu Miên, chỉ nghe cô nàng không cam lòng nói:

“Ai nói là tôi đang nói đùa? Tôi nói thật. Thế nào, lẽ nào Ngọc Ảnh anh thấy rằng ở chung cùng một chỗ với người đàn bà như tôi mất mặt lắm à?”

Nghe vậy, Hiên Mộc cười nhạt, lông mày khỏe mắt đều lộ ra một vẻ âm áp, rồi nghe anh nói :

“Cô Liễu, cô xinh đẹp vô cùng, chỉ là Hiên đã có người trung ý hơn nữa đời người rồi. Cho nên trái lại, không thể nào thương thức được vẻ đẹp của cô Liễu. Nếu đã như thế, mối tình này xin lưu lại cho những người khác.”

Rõ ràng thấy mặt mày Liễu Miên biến sắc mấy lần khi nghe những lời nói của mình, thế nhưng anh vẫn thần nhiên, làm như không thấy, cảm lên một ly rượu, từ từ đi đến trước mặt của Liễu Miên, ánh mắt trong suốt nói :

“Hiên kính cô Liễu một ly tạ tội. ”

“Liều tiểu thư, nếu đã nhìn trúng người nào thì cứ việc nói thẳng, cần gì phải mượn tôi làm cái bia để dò xét? Cô nên biết rằng phần lớn đàn ông rất ghét đàn bà tâm kế mưu mô. Ngược lại, đàn bà dịu dàng thẳng thắn, dám yêu dám hận mới đúng là đáng yêu. ”

Giọng nói của anh rất nhỏ, chỉ có thể để cho hai người bọn họ nghe mà thôi. Nhưng cái động tác này lại trở thành rất mờ ám đối với những người đứng xung quanh. Hiên Mộc nói xong thì lập tức trở về chỗ ngồi của mình, mà tim của Liễu Miên lại đập nhanh hơn một nhịp. Cô mơ hồ lo lắng nhìn Vân Nam mong đợi. Ai ngờ anh lại xem như là một trò đùa, trong mắt không có một chút bóng dáng của cô phảng phất trong đó. Vì vậy sự lo lắng lúc ban đầu kia dần dần biến thành không cam lòng.

Liều Miên cắn chặt hàm răng, hộc mắt có chút ửng hồng. Vân Nam, Vân Nam, rốt cuộc em phải cố gắng như thế nào mới có thể lọt vào mắt của anh? Thấy cuộc đàm phán không thành công, Liễu Miên cắn chặt môi, nhất quyết không nhượng bộ. Bộ dạng nhe nanh múa vuốt có vài phần giống Trần Lê, có chút buồn cười. Sau đó, anh làm như không có chuyện gì, nhìn Vân Nam và Liễu Miên đầu tư.

Nhìn bên ngoài Liễu Miên cường thế, thật ra cặp mắt đang bùng cháy như những vì sao, thì Hiên Mộc lắc đầu thở dài. Không còn nghi ngờ gì nữa, đàm phán đã bị thất bại, hai bên đã không đạt được thỏa thuận chung nào. Trên đường trở lại xe, Vân Nam lẳng lặng nhìn Hiên Mộc một lúc lâu rồi mới mở miệng nói :

“Tôi hiểu được lần giao dịch sủng ông lần này sẽ ảnh hưởng đến “Sát”. Nhưng kỳ cục ở chỗ là tại sao Hiên Mộc cậu không có một chút lo lắng nào? ”

Hiên Mộc nghe vậy, cặp mắt xanh như ngọc lẳng lẳng nhìn Vân Nam một cái, ý tứ sâu xa, nói :

“ Chuyện này có thành hay không là phải xem biểu hiện của Vân chủ cậu đó. ”

Nhìn anh? Nhưng anh có thể làm được chuyện gì? Về mặt Vân Nam không hiểu, Hiên Mộc cũng không nói thẳng, chỉ là trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm một chút. Như thế xem ra, đây vốn là vấn đề khó khăn nhưng bây giờ đã không cần để ý quá nhiều. Hơn nữa, anh không tin người đàn bà như Liễu Miên lại có thể nhìn không hành động.

Lúc Hiên Mộc trở lại khách sạn, Trần Lê đang mỉm cười nhìn anh, nhưng không biết vì sao, anh lại có cảm giác nụ cười của cô có vài phần miễn cưỡng, trong lòng không được thoải mái. Anh bước nhanh đến bên cạnh cô, ôm cô nói :

“ Làm sao vậy? Thân thể không được thoải mái à? ”

“ Không có, làm sao có thể. ” Trần Lê không nói lời nào, chỉ là xoay người về hướng của Hiên Mộc, dựa sát vào một chút. Trong lòng có cảm giác hạnh phúc, thật ra thì chỉ cần người đàn ông này vẫn còn ở bên cạnh mình, vậy tất cả những chuyện đã xảy ra đều không quan trọng, cô sẽ tiêu hủy tất cả những lại thứ cùng những thứ bản thủ đã nhận được ngày hôm nay. Hiên Mộc chỉ là Hiên Mộc của một mình cô mà thôi.

Tần Mặc Nhiên đợi cho bóng đêm buông xuống rồi mới tiến vào nhà họ Ân. Theo như sự quan sát kỹ lưỡng của mình lúc ban ngày, cùng với tin tức hồi báo của người phụ trách theo dõi, anh sớm biết buổi tối Tô Ca sẽ nghỉ ngơi ở đó. Ánh trăng sáng tỏ, thân là một lão Đại xã hội đen thế mà lúc nào lại bỏ trên tường như con thằn lằn, đi vào phòng cô gái mà mình yêu thích bằng đường cửa sổ, giống như nhiều năm trước, gõ nhẹ lên cửa sổ của cô ba cái. Khi đó, cô sẽ như con chim nhỏ lật đật chạy tới, lôi kéo anh lạnh chạnh lách chách nói :

“ Tần Mặc Nhiên, sao hôm nay cậu lại tới trễ như thế. ”

Nhớ tới nét mặt khản trương giống sẵn sàng chuẩn bị khăn gói cùng người yêu bỏ trốn của cô năm đó, gương mặt lâu nay lạnh lùng của anh không kìm chế được mà nở một nụ cười. Khi đó, lúc nào anh cũng chế cười cô ngu ngốc, lại lảm nhảm. Vậy mà trên thực tế, anh thật thích cô như vậy, thích một cách công khai, sẵn lòng nghe theo cô mọi chuyện, xem cô như là công chúa cưng chiều trong tay. Nhưng cho đến khi chuyện kia xảy ra...

Nhắm mắt lại, che giấu những chuyện trong quá khứ. Lúc mở mắt ra, trong mắt Tần Mặc Nhiên chỉ còn lại duy nhất sự bình tĩnh và cương thế. Thật là không có nghĩ tới, sau nhiều năm như vậy, mình lại như một thằng nhóc gõ cửa sổ của người yêu. Gõ ba cái, nhưng bên trong lại không có động tĩnh nào. Đang lúc Tần Mặc Nhiên cho là người bên trong đã ngủ say, suy tính có nên cạy cửa sổ ra hay không, thì thấy một bóng người gầy gầy đi tới bên cửa sổ, “ soạt ” một cái mở cửa ra, sau đó chau mày gần như khiêu khích nhìn anh.

Cặp mắt thường ngày xanh biếc như ngọc lưu ly bây giờ lại đen thẫm như nòng súng hướng về phía cô, tự dung khiến lòng người kinh sợ. Ánh mắt của Tần Mặc Nhiên như phóng ra lửa, màu mắt của con người thâm trầm, giọng nói lạnh lẽo mang theo sấm chớp gầm trời lửa giận :

“ Tại sao cậu lại ở đây? ”

Cặp mắt tuần tú của người thiếu niên kia hơi nheo lại, tùy ý đáp trả :

“ Anh không biết sao? Tối nào Bạch Luyện cũng ngủ chung với tôi. ”

Sau đó, ánh mắt của cậu ấy từ từ thay đổi sắc bén, trong giọng nói nồng đặc mùi thuốc súng vang lên :

“ Ngược lại, đêm hôm khuya khoắt anh không đi ngủ, lại bò lên đầu tường nhà người ta, anh muốn cái gì chứ? ”

Nghe vậy, Tần Mặc Nhiên cười một cách châm biếm, cặp mắt thâm sâu như đáy vực thăm lộ ra vẻ tàn nhẫn khiến người không rét mà run, chỉ nghe anh nói :

“ Tránh ra, tôi muốn gặp cô ấy. ”

Trần Sinh làm như không nghe thấy, thân thể giống như tảng đá đứng yên ở bên đó, không nhúc nhích. Con mắt tinh anh của Tần Mặc Nhiên hơi trầm xuống, bên trong còn có loại cảm xúc coi như là nguy hiểm đang lan tràn.

“ Trần Sinh, cậu tránh ra cho tôi. ”

Vào lúc hai người đang giằng co không ai nhường ai, thì một loạt âm thanh trong suốt vang lên, tiếp theo không biết tự lúc nào, một bóng người mảnh mai lách mình đi vào. Trần Sinh kinh ngạc liếc nhìn Tô Ca. Ánh mắt kiên định của người tới sau khiến người kia không cam lòng cũng đành lui ra. Chỉ còn lại một nam một nữ trực tiếp nhìn nhau.

Cặp mắt Tô Ca trong suốt, cô nhìn Tần Mặc Nhiên từng chữ một nói :

“ Tần Mặc Nhiên, về sau anh đừng tới tìm em nữa. ”

Tần Mặc Nhiên làm như hoàn toàn không nghe thấy, hai mắt sáng như sao chăm chú nhìn khuôn mặt của Tô Ca, không bỏ sót bất kỳ biểu tình nào. Tô Ca cũng không nói nhiều, hai mắt đen láy nhìn chằm chằm Tần Mặc Nhiên, kiên trì không nói tiếng nào.

“ Tại sao? ” Cơ hồ trong mắt Tần Mặc Nhiên sắp bốc lửa.

“Tại sao?” Tô Ca thấp giọng, lặp lại một lần nữa, sau đó ngẩng đầu lên, nhướn mày nhìn Tần Mặc Nhiên nói :

“Tần Mặc Nhiên, em đã nhớ ra, chúng ta đã sớm quen biết, đúng không? Mười năm trước...”

Nói đến đây, cô đột nhiên quay đầu đi, âm thanh gần như thổn thức nói :

“Em thật là ngốc, ngay từ ban đầu nghe anh gọi “Tiểu Cách Cách”, em nên sớm nhận ra là anh. Nhưng đầu óc của em thật không có tiền đồ, em sợ đau, nên đem tất cả niềm phong lại để cất giữ. Mà bây giờ... em lại có thể nhớ lại được, không phải rất thần kỳ sao?

Nhìn nụ cười có vài phần tố chất thần kinh của Tô Ca, khóe môi của Tần Mặc Nhiên tràn đầy khổ sở. Thì ra là cô nhớ lại chuyện xưa nên mới đột nhiên ghét anh như vậy sao? Nhưng anh biết nói làm sao với cô đây? Không lẽ nói rằng tất cả chỉ là hiểu lầm? Không lẽ nói rằng anh bắt đắ dĩ mới lựa chọn cách tàn nhẫn đó mà đẩy cô ra? Nhưng chuyện này có thể nói ra sao? Đừng nói là trước đó cô đã không tin, chỉ bằng vào thân phận hiện tại của anh vẫn còn là một bí ẩn, làm sao anh có thể đem những chuyện này nói ra miệng?

Thấy vừa rồi cái người nào cường thế ngang ngược, giờ lại rút lui không ít, không thèm đáp trả, Tô Ca không nhịn được mà trên mặt lộ ra nụ cười lạnh lùng :

“Tần Mặc Nhiên, anh có biết tại sao em lại quên đi cái quá khứ này không? Khi con người quá đau khổ, họ sẽ quyết định làm chuyện gì đó để không còn bị tổn thương nữa, tự bắt mình quên sạch hết những sự việc hay là con người có liên quan. Sau những chuyện cũ như thế, có một ngày sáng sớm thức dậy, em phát hiện mình đã hoàn toàn quên hết một số chuyện. Mặc dù không biết mình quên chuyện gì, nhưng cả người lại cảm thấy nhẹ nhõm. Vậy mà hôm nay Tần Mặc Nhiên anh lại xông vào cuộc sống của em, anh lại muốn em phải quên anh một lần nữa sao?”

Anh lại muốn em quên anh một lần nữa sao? Chỉ với một lời nói này mà khiến tim của Tần Mặc Nhiên cảm giác đau đớn không thôi. Rốt cuộc là phải khổ sở đến mức nào thì mới có thể lựa chọn quên đi tất cả những gì đã xảy ra? Thậm chí tiêu diệt tất cả sự tồn tại của chính bản thân mình. Bỗng nhiên Tần Mặc Nhiên cảm giác sức lực của mình tan biến đầu mất tiêu.

“Cho nên Tần Mặc Nhiên, anh trở về đi. Mặc kệ bây giờ anh yêu em cũng được, áy náy cũng tốt, hay có cảm thấy có hứng thú chơi tiếp với em cũng không sao, tóm lại, em sẽ không tin anh nữa đâu.”

Tô Ca nói xong, dứt khoát một cách khác thường đóng cửa sổ lại. Nếu biết cuối cùng sẽ bị đau thương một lần nữa, cần gì phải lưu luyến những gì vốn không thuộc về mình? Mình vốn là không thể điều khiển người đàn ông này. Đã như vậy thì không bằng sớm buông tay! Kiêu ngạo của người nào không phải kiêu ngạo? Tình yêu của người nào mới không phải tình yêu đây? Xin lỗi, cô làm không được. Đòi người ngu ngốc như vậy một lần là đủ rồi.

Tô Ca xoay người trở lại bên giường thì Trần Sinh vẫn còn thức, chỉ là đôi mắt mờ to, ngây thơ vô tội nhìn cô. Không nói tiếng nào, Tô Ca mỉm cười giờ chần ra, nằm xuống bên cạnh. Nhưng cho dù cô nhắm mắt, ra lệnh cho mình chìm vào giấc ngủ nhanh một chút, cô lại không có chút buồn ngủ nào. Không biết người đàn ông kia có còn ở ngoài cửa sổ hay không? Chắc không rồi! Có lẽ anh đã sớm rời khỏi. Tự phụ như anh, bị mình trực tiếp cự tuyệt như thế, làm sao anh có thể trở lại?

Chấm dứt đi thôi, không phải đây mới thật sự là kết quả sao? Tô Ca nhắm mắt tự nhủ, từ nay về sau, cuộc sống của tôi và người đàn ông kia không có bất cứ quan hệ nào.

“Bạch Luyện... Chị đang khóc sao?”

Ở trong chăn, Tô Ca lắc đầu nói :

“Làm gì có. Trần Sinh, ngủ sớm một chút đi.”

“Nhưng...” Trần Sinh muốn nói cái đó nhưng lại thôi. Tô Ca thấy thế thì cười nói :

“Trần Sinh, cậu muốn nghe tôi kể chuyện xưa không?”

Người thiếu niên nhu thuận gật đầu. Tô ca nở một nụ cười, giọng nói bình thản như nước trôi vang lên :

“Nghĩ lại thì thật ra đây cũng không phải là một câu chuyện dễ nghe gì. Chỉ là lúc trước có một cô bé rất ngu ngốc, cô yêu thích sâu đậm một cậu bé, ngày ngày leo đèo theo lưng cậu bé đó. Cho đến một ngày, cậu bé đó cũng nói là mình thích cô bé, thế là hai người luôn ở chung với nhau. Sau khi cậu bé kia chơi chán thì gạt cô bé đó qua một bên. Cô bé không để ý cái gì là tự tôn kiêu ngạo, đi cầu xin cậu bé kia. Kết quả lại bị cậu bé lạnh lùng đẩy ra. Sau đó, cậu bé biến mất, rồi vì vậy mà cô bé quên mất cậu bé kia.

Không phải chỉ là câu chuyện xưa rất đơn giản buồn chán hay sao? Đơn giản tới mức thuận nước đẩy thuyền. Thế nhưng mỗi lần Tô Ca nhớ tới thái độ che chở nuông chiều đủ điều của Tần Mặc Nhiên đối với cô, rồi rốt cuộc lại ôm ấp gần bó như keo sơn với nữ sinh khác trước mặt mình...

Nữ sinh kia rất đẹp, mười ngón tay thon dài cơ hồ muốn đâm trúng mặt của cô mà nói :

"Bằng vào bản mặt của cô mà muốn dây dưa với Tần Mặc Nhiên? Tốt nhất cô nên trở về soi gương xem bản mặt của mình khó coi tới cỡ nào đi."

Những lời nói tàn nhẫn như vậy quả thật là khắc ghi sâu sắc trong lòng của cô. Không tin nên tự mình chạy đến trước mặt anh, muốn nghe chính miệng anh nói, nhưng lúc ấy, có biết anh trả lời cô như thế nào không? Cặp mắt thường ngày cứng chiu khi đó lại tràn đầy vẻ chán ghét.

“Không cần đi theo tôi nữa. Tất cả chỉ là trò đùa mà thôi. Em đã không chơi nổi nữa rồi, cũng nên rút lui sớm một chút.”

Thì ra những hồi ức mà cô trân quý như báu vật chỉ là trò chơi đùa trong lòng anh thôi sao? Tô Ca không cam lòng. Mười sáu tuổi, làm sao cô có thể can tâm bỏ cuộc một cách dễ dàng như vậy? Đến nước này, cô vẫn còn kéo tay anh hỏi :

“Rốt cuộc là anh đang chơi trò gì vậy?”

Về mặt thiếu niên anh tuổi không còn kiên nhẫn nói :

“Lộ Lộ có thể cho tôi thứ quan trọng nhất trên cơ thể cô ấy, còn cô thì sao? Đi cùng với cô cũng chỉ có thể dắt tay, thậm chí thỉnh thoảng hôn trộm cô một cái còn khó khăn hơn cả chuyện giết heo. Như vậy mà cô nói là yêu tôi sao?”

Tô Ca đột nhiên buông tay ra. Khi đó, mình được dạy bảo là phải yêu quý bản thân, chẳng lẽ như vậy cũng là sai hay sao? Vậy mà anh vẫn nói là anh nghĩ cô không yêu anh? Khi đó cô kiêu ngạo nhưng lại yếu ớt và nhạy cảm, không chịu nổi anh bắt ngờ xa lánh, nhưng cũng không dám không nghe lời người lớn. Nhưng có một lần cô nhìn thấy Tần Mặc Nhiên và nữ sinh kia âu yếm trước mặt của mình thì trong lòng đau đớn si khờ.

Thế nhưng lúc ấy cô lại cảm thấy tất cả đều không sao. Chỉ cần anh có thể quay về bên cạnh mình, chỉ cần có thể hưởng thụ sự nuông chiều trong cặp mắt đen thẳm thẳm của anh, cô có thể làm bất cứ điều gì. Cô viết một lá thư, len lén đặt trong hộc bàn của anh. Trong thư cô viết, ở trong một phòng trọ nhỏ gần trường học, còi hết quần áo, ngồi trên giường chờ anh. Trong lòng thấp thỏm, tim đập nhanh không thể tưởng tượng được, giống như sẽ từ trong miệng nhảy ra bên ngoài bất cứ lúc nào.

Vậy mà cô vẫn chờ là chờ, cuối cùng thì có tiếng cửa từ từ mở ra, cô ngẩng đầu lên nhìn, người tới không phải là Tần Mặc Nhiên, mà là một đám nữ sinh lâu nay ganh tị với cô, còn có một vài nam sinh đã từng thổ lộ tình cảm với mình. Ánh mắt của đám nữ sinh thì nhạo báng, mà nam sinh thì khinh miệt.

Khiến cho Tô Ca có cảm giác hành động của mình, nguyên cả con người của mình, chính là một trò cười cho thiên hạ.

Cái ngày đó, cô đã hoàn toàn quên mất làm sao mình có thể về đến nhà, tự giam mình trong phòng ngủ một ngày. Khi cô tỉnh lại thì người đàn ông Tần Mặc Nhiên kia đã không còn xuất hiện trong cuộc sống của cô nữa. Đau lòng! Nhưng nỗi đau ngày đó theo năm tháng đã trở thành tê liệt.

Sau khi chuyển trường, có bạn bè mới, cố gắng học tập, tham gia thi tốt nghiệp trung học. Chuyện cũ trôi qua, thời gian vô tình, cô đã không còn nhớ từ bao giờ cô đã quên mất anh. Cho đến chuyến đi Đại Lý kia, lại gặp nhau một lần nữa.

Tô Ca nhìn cặp mắt tràn đầy lo lắng của Trần Sinh, miễn cưỡng nhếch môi cười nói :

“Chị không sao, thật mà! Chuyện nên quên, chị đã quên mất rồi.”

Một đêm này, mặc kệ là ai đứng, đều là một đêm không ngủ. Tô Ca mơ màng chìm vào giấc ngủ, đến khi cô giật mình tỉnh lại thì Trần Sinh vẫn còn ngủ say. Nhẹ nhàng đắp chăn lại cậu ấy, cô đứng dậy đi đến bên cửa sổ, mở cửa ra. Không khí tươi mát của buổi sáng đập vào mặt, nhất thời khiến cho tâm tình người ta khoan khoái.

Chúa tôi!

Tô Ca như rụng mảy, phát hiện có một đống máu lưu lại trên bệ cửa sổ. Tần Mặc Nhiên anh... Không lẽ là anh đang bị thương? Nhưng cô lại không có một chút lo lắng. Người đàn ông kia sẽ không đặt mình vào trong thế bị động, có thể, chỉ là chịu không nổi chuyện mình ngang bướng đập gãy mũi của anh ta thôi. Tô Ca nghĩ như thế.

Sáng sớm Hiên Mộc tỉnh lại thì thấy Trần Lê đã dậy trước anh. Bữa sáng cũng đã mua rồi, đặt ở trên bàn. Giờ phút này, cô đang ngồi thẩn thờ trên ghế sa lon.

“A Lê, sao không ngủ thêm chút nữa, chẳng lẽ tối hôm qua biểu hiện của anh không tốt?”

Anh cũng không quên tối hôm qua mình đã ra sức như thế nào. Trần Lê liếc nhẹ anh một cái rồi nói :

“Ngủ không được, cho nên phải rời giường.”

Hiên Mộc nghe vậy, hôn lên mặt cô một cái, sau đó chuẩn bị đi đánh răng. Anh vừa mới chuẩn bị quay đi thì Trần Lê gọi anh từ phía sau :

"Hiên mộc."

Hiên mộc quay đầu lại hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Trần Lê dịu dàng cười đáp :

“Hiên Mộc, em có thai.”

"Bịch" một tiếng, cái bàn chải đánh răng rơi xuống từ trong tay Hiên Mộc, anh lại ngẩng đầu lên nhìn Trần Lê, sắc mặt mừng rỡ như điên cũng không thể hình dung biểu tình của anh ngay lúc này! Anh chợt nhào tới ôm cô xoay mấy vòng, sau đó mới nhớ ra, bỏ cô xuống, nhìn tới nhìn lui quan sát cô một hồi.

Sau đó lại khăn trương ôm Trần Lê nói :

“Mới vừa rồi có làm em bị thương không?”

Trần Lê nhìn bộ dạng khăn trương của người đàn ông trước mặt, có chút buồn cười. Vừa rồi anh không có dùng sức, bắt quá bởi vì những lời nói này mà trong lòng cảm thấy ngọt ngào. Tựa đầu trên vai người đàn ông, cô nói :

“Không sao, mới bốn tuần lễ thôi, không bị thương đâu. Hiên Mộc, khi nào chúng ta mới có thể rời khỏi nơi này?”

Cô thật là không muốn đợi ở chỗ này nữa. Nghe vậy, Hiên Mộc trấn an cô :

“Mau thôi, đợi chuyện bên Hongkong kết thúc, anh sẽ dẫn em đi liền. ”

Chỉ vậy thôi à, Trần Lê gật đầu, mặc dù trong lòng có chút lo lắng nhưng không có nói toạc ra. Cô phải tin tưởng anh.

Buổi sáng nhìn thấy Tần Mặc Nhiên, toàn thân anh tỏa ra một luồng khí lạnh chói tới gần, khiến Hiên Mộc bị dọa muốn nhảy dựng lên. Rốt cuộc là ai đã chọc giận tới vị Diêm La này rồi hả? Theo bản năng, Hiên Mộc lựa chọn đứng cách xa xa Tần Mặc Nhiên một chút, rồi lên tiếng nói:

"Mặc, lão Các bên kia truyền tin đến, nói là sự tình ở Hongkong sắp xong rồi thì mau quay về. Thế lực ngầm của Vân Nam bên kia đã bắt đầu rục rịch."

"Biết rồi, mấy ngày nữa sẽ trở về." Tần Mặc Nhiên lên tiếng trả lời. Sau đó đột nhiên quay lại nói với Hiên Mộc:

"Đi chọn vài người có chút bản lĩnh, tôi nay theo tôi."

“Cậu muốn làm gì?”

“Cướp người!”

Chắc chắn bây giờ muốn cho Tô Ca cùng đi với mình thì chỉ là chuyện nằm mơ. Đã như vậy thì chỉ có thể cột cô sát vào mình, rồi hóa giải trái tim của cô sau.

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63

Hiên Mộc nghe vậy, cặp mắt xanh như ngọc đột nhiên trừng lớn, tiếp theo có vài nét cười hiện lên trên đáy mắt. Đây là lần đầu tiên anh thấy Tần Mặc Nhiên có bộ dáng cực kỳ giận dữ như vậy. Cười đã rồi, anh nhìn gương mặt tuấn tú của Tần Mặc Nhiên từ từ đổi thành xanh đen, nói:

“Mặc, cậu làm như vậy được sao? Sẽ dọa Tô Ca bỏ chạy mất.”

Tần Mặc Nhiên vẫn đứng thẳng tắp, bất động ở một bên, giống như không có nghe lọt chữ nào. Lần này, Hiên Mộc nhìn không được, lắc đầu một cái. Hai người này quả thật là lằng nhằng mà. Anh cũng biết một chút về Tô Ca cô nàng kia, tiêu biểu chính là đầu óc hơi chậm tiêu một chút. Hết lần này tới lần khác Tần Mặc Nhiên lại không chịu giải thích, giấu hết những chuyện buồn bực ở trong lòng. Bực mình nhất là, nếu hai người ở chung với nhau, phải có một người chịu chủ động thì mới có thể, cũng giống như là anh và Trần Lê. Mỗi khi nhắc lại, sự kiên cường và dũng cảm của Trần Lê luôn làm anh cảm thấy xấu hổ. Nghĩ đến đây, Hiên Mộc lật đật đi ra ngoài vì có chuyện cần phải chuẩn bị.

Ban đêm ở nhà họ Ân, trong yên tĩnh lại có chút quý dị. Tô Ca nằm ở trên giường trần qua trở lại, không tài nào ngủ được. Hôm nay cả ngày trôi qua bất ổn. Vốn là cô đang nhìn Trần Sinh luyện tập bắn súng thì Trần Sinh bị Ân lão thái gọi đi. Sau đó Tô Ca biết điều, trở về phòng của mình. Không biết rốt cuộc Ân lão thái nói cái gì với cậu ấy mà khi trở về, mặt mũi Trần Sinh thật là khó coi. Nhưng bất kể Tô Ca nói bóng nói gió như thế nào, cậu ấy cũng không nói một lời. Chỉ là cặp mắt y hệt như con thỏ nhỏ nhìn cô một cách sâu thẳm, sau đó cúi đầu nói một câu: “Tôi nay đừng đi ra khỏi phòng.” Rồi xoay người đi ra ngoài.

Trần Sinh đã bắt đầu có chuyện bí mật của riêng mình rồi sao? Trong lòng Tô Ca có chút mất mát, nhưng về mất mát lại từ từ biến thành vui mừng. Thiếu niên được cô che chở bấy giờ đã thật sự trưởng thành rồi nha.

Tần Mặc Nhiên tới nhà họ Ân lúc trời đã hoàn toàn tối đen như mực. Vốn dĩ là anh muốn lặng lẽ đi vào phòng Tô Ca, chụp thuốc mê cô rồi mang cô đi. Vậy mà không hiểu vì sao trong lòng lại dâng lên một dự cảm vô cùng lo lắng. Cho nên trong lòng vừa không yên, anh liền dẫn theo mấy người đàn ông, đánh keng khua chiêng đập gõ cửa chính. Người đàn ông có gương mặt khôn khéo tự xưng là lão Tứ mà lần trước có gặp đang khom người đứng ở một bên, thoải mái mở cửa ra, nhìn Tần Mặc Nhiên cười nói:

“Lão thái gia đang đợi tông chủ Tần ở phòng khách đã lâu. Xin mời theo tôi.”

Nghe vậy, ánh mắt của Tần Mặc Nhiên tối sầm lại. Chẳng lẽ lão thái gia nhà họ Ân đã sớm biết mình sẽ tới hay sao? Nhưng sắc mặt của anh không thể thay đổi, chỉ là sai bước đi vào. Trong phòng khách, một lão già với ánh mắt lạnh lẽo đang ngồi từ từ thưởng thức trà. Sắc mặt ông lão hơi trầm xuống, giờ phút này, hai cánh tay già nua đang cầm ly trà từ từ hạ hơi, hương trà thơm ngát thấm vào lòng người.

Từ hồi nãy tới giờ, Trần Sinh đang đứng phía sau ông lão, cánh tay nhỏ bé vuốt ve bả vai của Ân lão thái. Hình như ông lão cũng rất là hài lòng, hai hàng lông mày giãn ra mấy phần. Tần Mặc Nhiên gật đầu chào ông một cái rồi đi thẳng tới trước, ngồi xuống đối diện. Sau khi ngồi xuống, Ân lão thái gia tiếp tục thưởng thức trà, còn Tần Mặc Nhiên thì nhân hạ quan sát mọi người ở trong phòng, không có một chút vội vã. Nếu anh mở miệng trước mà Ân lão thái gia còn chưa nói lời nào thì rõ ràng là không biết lễ độ, xem ai bỏ cuộc trước mà thôi. Cứ như vậy, thời gian yên lặng trôi qua, một hồi lâu mới nghe Ân lão thái gia ho khan một tiếng thật lớn, rồi sau đó nghe ông lên tiếng nói:

“Đã trễ như thế mà Tông chủ Tần còn dẫn người tới đây làm gì?”

Tần Mặc Nhiên lên tiếng đáp: “Cháu đến đây chỉ vì muốn mang người đàn bà của cháu đi!”

“Đàn bà của cậu?” Giọng nói của Ân lão thái gia trầm xuống, lộ ra vài phần quỷ quyết.

“Người đàn bà mà Tông chủ Tần nhắc tới còn là hộ vệ của “gia chủ” đương thời của nhà họ Ân. Như vậy, tính ra cô ấy cũng coi như là người của nhà họ Ân chúng tôi. Tông chủ Tần cho là, hộ vệ của trăm năm nhà họ Ân có thể nói mang đi là mang đi sao? Nếu như mỗi người đều nghĩ như thế, vậy thì nhà họ Ân làm sao có chỗ đứng ở Hongkong trăm năm nay?”

Nhìn bộ dạng giả đờ nói năng chính trực của Ân lão thái gia, Tần Mặc Nhiên âm thầm mắng một tiếng “Lão Thất Phu!”, sau đó trầm giọng hỏi:

“Vậy theo ý của Ân lão thái, ông muốn như thế nào mới thả người đây?”

Nghe anh nói như vậy, Ân lão thái nhìn một cách tán thưởng, sau đó nói:

“Thật ra thì chuyện này rất là đơn giản. Chỉ cần Tông chủ Tần có thể nhường lại ba phần quyền giao dịch súng đạn, cậu có thể dẫn người đi ngay bây giờ.”

Nghe vậy, lửa giận trong mắt Tần Mặc Nhiên từ từ lan tràn. Cái lão hồ ly này, bản thân không hề bỏ ra chút công sức lại muốn dễ dàng đoạt lấy thành quả mà “Sát” cố gắng lâu nay sao? Chiến lược này quả thật là quá tinh xảo. Sắc mặt Tần Mặc Nhiên tối lại, anh nhìn Ân lão thái gia nói:

“Ân lão thái, dù sao chuyện này không phải do cháu có thể làm chủ. Cháu còn phải thương lượng với người anh em kết nghĩa một chút.”

“Nếu là như thế, mời Tông chủ Tần thương lượng có kết quả rồi mới trở lại đi.”

Không thể nghi ngờ, đây chính là cách đuổi khách rồi. Tần Mặc Nhiên lạnh lùng để ly trà xuống, sau đó dẫn đám thủ hạ chậm rãi rời đi. Sau khi anh đi khỏi, Trần Sinh dừng lại động tác nắn vai, cặp mắt sáng long lanh của người thiếu niên kia nhìn Ân lão thái nói:

“Ông ngoại, ông đem Tô Ca giao cho hắn thật sao?”

Bàn tay của lão già vẫn gõ gõ ly trà, bình thản đáp lại:

“Nếu tên nhóc Tần này có thể trao đổi đồ như lời ông yêu cầu, đương nhiên là sẽ.”

Nghe vậy, cặp mắt sáng ngời của Trần Sinh như muốn nhỏ máu, cổ nén giận dữ nói:

“Nhưng ông Ngoại, ông đã đồng ý với cháu không đuổi Bạch Luyện đi mà!”

“Đồ vô dụng!” Ân lão thái gia tiếc rề rեն sắc không thành thép, hung hăng trợn mắt nhìn Trần Sinh một cái, rồi mở miệng mắng:

“Cháu cho rằng ông Ngoại làm những điều này là vì ai hả? Còn không phải là ông Ngoại vì cháu sao! Nếu như không phải cháu khi không giết chết Trần Diên Chi, cuối cùng còn không lấy được một nửa phần lợi ích, ông Ngoại cần gì phải làm như thế? Cháu khiến cho ông Ngoại già đầu rồi mà còn phải đi tranh giành cùng các người sao?”

Ân lão thái thấy Trần Sinh cúi đầu, sắc mặt có vẻ dịu lại, lúc này mới nói tiếp:

“Trần Sinh à, cháu là người thân duy nhất của ông Ngoại trên thế gian này. Tất cả những gì ông Ngoại làm chỉ vì cháu mà thôi.

Một người đàn ông ở tuổi của cháu, điều quan trọng nhất chính là muốn biết rõ tương lai của mình sẽ đi về đâu và cuộc sống sau này sẽ như thế nào, hơn nữa, còn vì mục tiêu này mà phấn đấu. Cháu muốn đứng ở trên cao làm mưa làm gió nhìn xuống người khác, hay là cháu muốn cuộc sống thấp hèn, đối với người khác như chó vẫy đuôi mừng chủ đây? Đừng có quên anh trai của cháu chết như thế nào!!”

Những lời này, khó khăn lắm liền rơi vào đạt đến sanh trong lòng. Bàn tay vốn đang nắm chặt của người thiếu niên kia cuối cùng cũng từ từ nói lỏng. Trong những năm lang thang khắp nơi kia, mỗi đêm anh trai đều ôm cậu vào lòng, lần nào cũng nói nhỏ bên tai của cậu:

"Nhất định về sau anh sẽ trở thành nhân vật có mặt mũi, sẽ che chở cho Trần Sinh, để cho Trần Sinh có một cuộc sống an lành, không ai ăn hiếp".

Lúc anh trai hứa hẹn những chuyện đó thì anh cũng chỉ là một thiếu niên mười mấy tuổi mà thôi. Anh phải chịu đựng những khổ nhục cũng chính vì mình. Bây giờ nghĩ lại, lúc ấy mình chỉ là đứa trẻ con, mơ hồ giống như là ma cà rồng, từ từ hút hết cuộc sống tươi đẹp của anh trai. Anh ơi, trở thành người có mặt mũi, nên là nguyện vọng của anh, đúng không? Đây cũng là nguyên nhân trước kia em đồng ý trở về Hongkong với nhà họ Ân. Nếu không có cuộc trò chuyện với ông ấy, có lẽ em đã quên mất ước nguyện lúc ban đầu rồi. Anh ơi, anh sẽ không trách em chứ?

Đang lúc suy nghĩ, cậu ấy nhớ tới nụ cười yếu ớt của Tô Ca đang nhìn mình, nụ cười trên mặt từ từ hiện ra vài phần khổ sở. Bạch Luyện tuy có tốt, nhưng người cô ấy thật sự quan tâm đề ý không phải là mình. Như vậy không lẽ phải mất cô ấy sao? Về mặt của Trần Sinh không ngừng thay đổi, sau đó lại bình thân trở lại.

Đang cân nhắc hẳn nhớ tới vẫn cười yếu ớt nhìn hẳn tô ca, nụ cười trên mặt dần dần hiện ra mấy phần khổ sở. Uống công luyện tập tuy tốt, nhưng nằng tâm chân chính đề ý người cũng không phải mình, như thế chính là thật phải bỏ qua nàng sao? Đạt đến sinh khuôn mặt âm tình bất định, tiếp theo lại bình hòa sắc mặt. Nên bỏ vứt bỏ, có lẽ phải vứt bỏ.

Đến nửa đêm mà Tô Ca vẫn không ngủ được, mắt mở nhìn lên trần nhà, trong đầu chỉ còn lại một mớ hỗn loạn. Lúc Trần Sinh trở lại, theo thói quen nằm xuống bên cạnh cô, sau đó bàn tay nhỏ bé nắm chặt bên hông của cô, trên người tỏa ra một mùi thơm bạc hà tươi mát. Chắc là cậu nhóc này mới tắm xong, Tô Ca đưa tay lên tìm kiếm, phát hiện đầu tóc của cậu ấy ướt nhem, chắc hẳn là chưa lau khô tóc đã leo lên giường.

"Trần Sinh, đứng lên chị sấy tóc cho cậu. Để như vậy đi ngủ rất dễ bị cảm lạnh."

"Không cần..."

"Không cần..." Âm thanh cuối của người thiếu niên kéo dài trong lòng của cô, vui đầu cọ xát, rõ ràng là muốn làm nũng, sau đó mới ừ hừ nói:

"Bạch Luyện, để cho em ôm một lát, một chút thôi cũng được..."

Thấy vậy, Tô Ca cũng không hối thúc cậu ấy, để mặc cậu ấy ôm. Qua một hồi lâu mới nghe cô nói:

"Trần Sinh, cậu yên tâm đi, chị sẽ không bỏ cậu đâu..."

Nhưng... Nhưng em lại muốn tự tay đẩy đi ra. Ở trong lòng cô, Trần Sinh buồn bực không nói lời nào. Một lúc sau mới mở miệng nói:

"Bạch Luyện, chúng ta đính hôn đi!"

Cái gì? Đính... Đính hôn? Tô Ca hoàn toàn ngây ngẩn cả người, con mắt tròn muốn lồi ra. Nhìn bộ dạng giống như bị sét đánh của Tô Ca, Trần Sinh vội vàng giải thích:

"Chỉ là đính hôn giả mà thôi. Ông Ngoại nói em là người thừa kế của nhà họ Ân, bên cạnh luôn có một người phụ nữ đi chung thì sẽ gây ra nhiều chuyện rắc rối. Cho nên muốn cho thân phận "Bảo hộ" của chị một danh phận quang minh chính đại."

Nhìn cặp mắt khẩn trương co rút của cậu nhóc mà Tô Ca có chút đau lòng, vỗ vỗ bả vai của cậu ấy rồi nói:

"Không có chuyện gì! Chỉ cần chuyện Trần Sinh muốn làm thì chị sẽ ủng hộ..."

Chậm rãi nhắm mắt lại rồi quay về vị trí của mình, khóe môi Tô Ca hiện lên một nụ cười khổ sở không dễ dàng phát hiện được. Nhất định là mới vừa rồi Tần Mặc Nhiên đã tới, không lẽ đây là kết quả thương lượng của bọn họ sao? Cứ như vậy là cô bị vứt bỏ à? Mặc dù người đàn ông kia không có chính thức nói yêu cô, nhưng lại cho cô cái cảm giác được yêu. Hóa ra là muốn bỏ đi vĩnh viễn.

Ngày hôm sau thức dậy, Tô Ca cảm thấy ể oải, toàn thân không có chút sức lực nào, mà Trần Sinh cũng đã đi tiếp nhận huấn luyện mới từ sớm. Sau khi ăn sáng xong, Tô Ca nằm ở ngoài ban công ngắm hoa một cách chán chường, hoàn toàn không biết bên ngoài phong ba đã bắt đầu chỉ vì một câu nói bằng lòng của cô với Trần Sinh.

Kể đó, sau khi lão đại của Hồng Hưng, Trần Diên Chi, bị nổ chết trong chính biệt thự của mình, phong hướng của hắc đạo Hongkong biến đổi một cách đột ngột. Văn Nam của hội Tam Hợp liên thủ với một thế lực không rõ danh tánh nuốt chửng một phần lớn địa bàn của Hồng Hưng. Ban đầu, hắc đạo của Hongkong bắt nguồn từ Hồng Hưng, ngang tài ngang sức với hội Tam Hợp, nay bị tiêu diệt hoàn toàn, biến thành cục diện độc quyền của hội Tam Hợp. Tất cả biến cố chỉ xảy ra trong một đêm, khiến mọi người phải khiếp sợ. Nhưng mà vẫn còn chưa hết, xuất thân từ một bang hắc đạo tầm thường, nhà tài phiệt Ân Thức từ từ cái tà quy chánh trở thành một trong những thương gia đứng đầu Hongkong, ngay lúc này lại đột nhiên tuyên bố, người thừa kế bị mất tích đã mười hai năm nay đã trở về, lại còn cử hành nghi thức đính hôn trong hai ngày nữa.

Khỏi cần phải nói hành động này khiến mọi người tròn to hai mắt, người thanh niên đứng đầu nhà họ Ân năm nay chỉ có mười bảy tuổi, vì lẽ gì mà đính hôn sớm như vậy? Trong tiềm thức của mọi người, không lẽ sự suy sụp của Hồng Hưng và vùng dậy của hội Tam Hợp là do Ân lão thái gia âm thầm khống chế? Nhưng mà, điều làm người ta kinh ngạc nhất chính là, cho đến bây giờ, thân phận của bà chủ tương lai của nhà họ Ân vẫn là ẩn số. Tất cả những người có mặt mũi ở Hongkong đều đứng ngồi không yên. Chịu thôi, phải đợi đến lúc tham gia nghi thức đính hôn thì mọi chuyện sẽ được rõ ràng.

Trong một ngôi nhà ở Cửu Long, ánh mắt của Tần Mặc Nhiên đã ngưng tụ thành băng hết rồi. Không ngờ Ân lão thái hồ ly này lại ra tay trước chiếm ưu thế sao? Rõ ràng là ông ta muốn ép mình ra tay. Thử hỏi trên thế gian này có người đàn ông bình thường nào lại dễ dàng tha thứ người đàn bà của mình mang họ người khác. Toàn thân Tần Mặc Nhiên tức giận tới mức cực điểm, cơ hồ nếu không bộc phát thì thật sẽ bị ghen chết.

Trong tay Hiền Mộc cầm một tấm thiệp mời mạ vàng, cau mày nhìn một hồi lâu rồi mới nói với Tần Mặc Nhiên :

“Mặc, cậu thật sự nghĩ tới chuyện dâng tận tay những đồ mình cực khổ lắm mới kiếm được cho người ta hay sao?”

Nếu thật sự là như vậy thì dĩ nhiên là không cam lòng chút nào. Nhưng mà hiện giờ, ngoài trừ buông tay, như vậy còn có cách nào khác đâu? Cặp mắt xanh như ngọc của Hiền Mộc tối sầm lại, giọng nói ôn nhu lại lộ ra một tia an ủi rõ ràng :

“Mặc, có một số việc cậu phải suy nghĩ cho kỹ. Đối với cậu, cái nào là quan trọng, thế lực của Hongkong có thể thu hồi, nhưng Tô Ca thì cũng chỉ có một.”

Nghe vậy, cặp mắt lạnh lùng như băng tuyết kia của Tần Mặc Nhiên mới tan chảy một chút. Lúc này anh mới ngẩng đầu lên nhìn Hiền Mộc nói :

“Mộc, thật ra thì so với tớ, cậu quyết đoán hơn nhiều.”

Rốt cuộc hiểu được mình thật sự mình cần cái gì, cho nên hôm nay mới xảy ra màn kịch như thế này. Hiền Mộc nghe vậy, trong đầu thoáng qua gương mặt xinh xắn của Trần Lê, khoe mắt lơ đãng đi một chút, rồi nghe anh nói : “Thật ra thì không phải, lý trí nhất chính là Trần Lê đó.”

Tần Mặc Nhiên nghe vậy, sắc mặt không khỏi lộ ra vài phần ôn nhu. Anh làm sao không biết được căn bản là mình không thích hợp với Tô Ca. Tô Ca quá mềm mỏng, luôn cần người khác nâng niu trong lòng bàn tay. Nếu mình tìm được một cô gái mạnh mẽ, chắc chắn sẽ thích hợp với mình hơn. Nhưng trên đời này, tình yêu không phải chỉ nói một câu rõ ràng thích hợp hay không. Tất cả sự yêu thương cùng tình cảm đều trao cả cho cô, bây giờ làm sao mà thu hồi lại đây? Thế cho nên dần dần trở thành một loại thuốc phiện, cai không được rồi. Nếu đã cai không được thì cần gì phải đấu tranh một cách khổ sở chứ?

Cần nhắc một hồi, màu sắc đen tối trên mi tâm của Tần Mặc Nhiên hoàn toàn biến mất. Anh khẽ nhếch đầu, biến thành người đàn ông cao quý lạnh lùng, nắm trong lòng bàn tay tất cả sự việc như trước kia. Bờ môi có vẻ nhu hòa hơn, anh nói :

“Xem ra là phải thương lượng lại với Vân Nam một phen.”

Lúc Hiền Mộc trở lại phòng thì Trần Lê đã không còn ở đó, trên bàn để lại một tờ giấy, bên trên là những dòng chữ nhỏ nhắn xinh đẹp :

“Hiên, em đi đến nhà họ Ân thăm Tô Ca một chút. Đừng lo lắng cho em! Thăm cô ấy xong em sẽ trở lại.”

Hiên Mộc lập tức vò nát tờ giấy kia ở trong tay. Theo bản năng, anh lật đi lật lại tờ giấy rồi muốn lao nhanh ra cửa. Vậy mà vừa đi đến cửa thì dừng chân lại. A Lê cô ấy không phải là loại phụ nữ không biết chừng mực. Cô đi tìm Tô Ca đương nhiên là có lý do của cô ấy, mình cần phải tin tưởng cô ấy, giống như cô ấy một lòng một dạ tin tưởng mình.

Nghĩ đến đây, toàn thân Hiền Mộc cũng trấn tĩnh lại. Anh từ từ đi vào, ngồi xuống ghế sa lon, bắt đầu suy nghĩ làm thế nào để thực hiện những yêu cầu trá trở của Ân lão thái kìa. Trong lòng anh hiểu thế nào Tần Mặc Nhiên cũng sẽ đáp ứng. Đã như thế, thì người quân sư như anh đây phải tìm đủ mọi cách để làm giảm đi tổn thất tới mức thấp nhất mà thôi.

Tô Ca nằm ở trên ban công cho tới trưa. Mặc dù tầm mắt dừng lại ở một cảnh hoa cách đó không xa, nhưng trông mắt thì vô cùng trống rỗng. Trần Lê đi tới vỗ nhẹ lên lưng của Tô Ca. Tô Ca ngoảnh đầu lại thì thấy cô ấy, trong mắt lộ ra vẻ vui mừng rõ ràng. Cô quay người lại ôm chầm lấy Trần Lê, âm thanh trong trẻo nói :

“A Lê, sao cậu lại tới đây?”

“Cái cô nhóc không có lương tâm này, tớ đến thăm cậu không được sao?”

Tô Ca nghe vậy thì có chút ngượng ngùng, cúi đầu xuống. Lúc này, cô mới phát hiện là hình như Trần Lê đã thay đổi rất nhiều. Mở to mắt dò xét một cách cẩn thận, phát hiện Trần Lê chỉ mặc một bộ đồ rất giản dị, quần jean và áo khoác trắng, tóc được cột bằng sợi dây màu xanh dương, toàn thân lộ ra một vẻ thanh lịch trang nhã. Cô gái trước kia ăn mặc phóng khoáng, trang điểm tinh xảo yêu kiều tựa hồ như hoàn toàn biến mất. Ngược lại, Trần Lê hôm nay cho người ta một loại cảm giác dịu dàng. Nhưng dưới sự dịu dàng, trong cặp mắt đen láy kia lại lộ ra vẻ kiên cường. Một phong cách rất là mâu thuẫn.

Nhưng bất kể như thế nào, cũng làm Tô Ca cảm thấy an lòng.

“Tô Ca, lần này tớ tới tìm cậu, không phải là để khuyên cậu, chỉ là muốn kể cho cậu nghe một ít hiểu biết của tớ về chuyện tình cảm.”

Dừng lại một chút, cô nhìn tầm mắt của Tô Ca cụp xuống, bàn tay nhỏ bé nắm chặt thành quyền, vỗ vỗ cô rồi cười nói :

“Tô Ca, thật ra thì có nhiều lúc chính mắt cậu nhìn thấy, chính tai cậu nghe cũng không phải là sự thật. Có rất nhiều chuyện, nhất định phải dựa vào cố gắng của chính bản thân mình để cảm giác. Hơn nữa, cuối cùng cậu phải suy nghĩ cho chính chắn rốt cuộc tận sâu trong đáy lòng cậu, cậu muốn cái gì. Không cần lúc nào cũng cố chấp lúc trước anh ấy đối với cậu như thế nào, đã làm gì với cậu. Bây giờ, thật ra điều cậu nên làm là phải mở rộng tâm lòng ra suy nghĩ một chút, đến tột cùng, người đàn ông kia đối với cậu quan trọng như thế nào, mà cậu, lại có thể cảm giác được những điều anh ấy đã âm thầm làm vì cậu hay không?

Nhìn bộ mặt cái hiểu cái không của Tô Ca, Trần Lê không nhịn được mà vỗ mạnh bả vai của cô vài cái, sau đó nói tiếp :

“Tô Ca, không cần vây hãm trái tim của mình trong lao tù như thế. Kế tiếp, cậu nên mở to mắt ra nhìn xem người đàn ông kia sẽ vì cậu mà làm ra những chuyện gì. Hạnh phúc là phải do tự mình đi tranh thủ. Mà đàn ông, phải cần dạy dỗ thì mới trở nên tốt được.

Nói tới đây, Trần Lê nghịch ngợm chớp mắt mấy cái rồi mới nói tiếp :

“Cậu suy nghĩ cho kỹ một chút đi, tớ phải đi trước đây. Nếu không trở về đúng giờ như đã hứa, Hiên Mộc sẽ nổi nóng cho mà xem ”

Tô Ca vẫy vẫy tay y hệt như máy móc. Cô nhìn bước chân nhẹ nhàng của Trần Lê, trên môi rạng rỡ một nụ cười, chỉ có cô gái đang được hạnh phúc vây quanh mới có bộ dáng này thôi. Minh... có thể giống như cô ấy được không?

Sau khi Trần Lê ra khỏi phòng của Tô Ca, cô nói với người đàn ông tự xưng là chú Tư quản gia, vẫn đứng sau cửa :

“Tôi có việc cần gặp Ân lão thái gia. ”

Đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp sảng khoái, chú Tư lại không có một chút ngại ngần nào, chỉ là cung kính khom người nói với cô :

“Ông đang ở phòng đọc sách chờ cô. ”

Nghe được câu nói này, trong lòng Tô Ca vốn bình tĩnh lại càng nhẹ nhõm hơn, bờ môi cong lên cười vui vẻ. Hóa ra cô đoán không sai! Phòng đọc sách, Ân lão thái gia đang nhàn hạ thưởng thức trà. Lúc Trần Lê bước vào, ngay cả đầu ông cũng không ngẩng lên. Hít vào một hơi sâu, Trần Lê tiến thêm một bước, đem tất cả những hình ảnh được chụp nguyên gốc đựng ở trong hộp để trên khay trà trước mặt Ân lão thái. Thật ra không cần xem, cô cũng có thể biết được bên trong có những thứ gì, bởi vì chỉ cần xem qua một lần thì cô tuyệt đối không thể nào quên.

Nội dung chỉ là cơ thể trần truồng của hai người đàn ông vô cùng tuấn tú quấn lấy nhau, mà người đàn ông đang nằm phía dưới chính là người đàn ông của cô. Giống như là lấy hết dũng khí ra, lúc này Trần Lê mới lên tiếng nói :

“Ân lão thái gia, những gì ông muốn tôi nhìn thấy, tôi đã thấy hết rồi. Ông muốn tôi biết, tôi cũng đã biết rồi. Bây giờ, tôi cầu xin ông có thể lập tức hủy hết những thứ này, kể cả bản gốc đi! ”

“Hả? ” Lão Thái Gia tí mỉ thường thức một ngụm trà rồi mới chậm rãi nói :

“Cô đã nhìn thấy hết? Cô lại còn muốn đi theo hắn? ”

“Dạ! ” Trần Lê trả lời quả quyết, dứt khoát. Khẽ nhún mày, cô nói :

“Lão Thái Gia, tôi đại khái hiểu được mục đích của ông khi đưa những tấm hình này cho tôi xem, cũng cảm ơn ý tốt của ông. Nhưng đối với tôi, những thứ này mà nói thật ra không quan trọng! ”

“Cô không để bụng ư? ” Giọng nói của Ân lão thái gia rõ ràng mang theo mấy phần châm chọc, âm thanh trầm lắng nói :

“Nhìn những thứ này rồi mà cô vẫn còn khẳng khái một mực sao? ”

“Ông Ân! ” Đột nhiên Trần Lê lớn tiếng, cặp mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm ông lão, thế nhưng lộ ra mấy phần uy hiếp, chỉ nghe cô nói :

“Ông Ân, xin mở to mắt ra xem cho rõ ràng người đứng trước mặt ông rốt cuộc là ai! Tôi là Trần Lê, chỉ là Trần Lê, tôi không có một chút quan hệ nào với con trai của ông, Ân Thư. Cùng lắm chỉ là khuôn mặt có chút giống nhau mà thôi. Cho nên xin ông đừng có đem tôi nhập thành con trai của ông có được không? Chúng ta vốn là người không có liên quan với nhau. Cần gì phải liên lụy ở chung một chỗ chứ?

Không lẽ Ân lão thái gia là người có tiền có thế lại thích ăn không ngồi rồi, can thiệp vào cuộc sống của người khác hay sao? ”

Lần này trong lời nói của Trần Lê kèm theo bao nhiêu là dao gậy, không thể nghi ngờ là để dả thương mặt mũi của Ân lão thái, vậy mà ông lão dường như không có một chút thương cảm. Chỉ là khắp người lại tỏa ra một loại hơi khí thể lương. Một lúc lâu ông trầm lặng nói :

“Đứa con bất hiếu! Năm đó ông đã nói chuyện với nó, đáng tiếc là nó không nghe lọt tai một chút nào. Cho nên... ”

Ân lão thái gia vẫn chưa nói hết câu thì đã bị Trần Lê chặn lại. Âm thanh của cô rành mạch nói :

“Đó là bởi năm đó ông ta không có đề cao cảnh giác! Mà tôi, tôi và ông ta khác nhau hoàn toàn. Tôi không phải là ông ấy! Cho nên tôi sẽ không dẫm vào vết xe đổ của ông ta. Tại đây, Trần Lê vô cùng cảm ơn ông đã quan tâm tới một người tầm thường như tôi. Chỉ là tiêu chuẩn hạnh phúc của mỗi người đều không giống nhau. Tôi tin tưởng sự lựa chọn của tôi là đúng. Chỉ cần có thể ở lại bên cạnh người đàn ông kia thì tôi sẽ hạnh phúc! ”

Nhìn khuôn mặt thể thốt son sắt, mơ hồ sáng lên của cô gái trước mặt, bỗng nhiên Ân lão thái nhớ tới người con gái ngây thơ xinh đẹp của mình rất nhiều năm trước, nhìn không được lệ già tuông rơi. Thôi thôi, cô gái trước mặt và đứa con của ông không có chút gì liên quan với nhau, mà những sai lầm trước kia cũng không còn cơ hội để quay đầu.

Ông phát tay nói :

“Cô trở về đi. Những thứ này ông sẽ hủy diệt hết.”

“Cám ơn ông Ân.”

Nhận được lời cam kết của ông lão, trong lòng có gánh nặng của Trần Lê rốt cuộc có thể bỏ xuống.

Hôm qua, từ lúc bắt đầu nhận được những thứ đồ này, cô một mình ngồi suy nghĩ rất lâu. Cho tới khi nghĩ tới Trần Diên Chi, cô đem hết tất cả những chuyện có hay không có khả năng liên quan tới nhau gộp chung lại một chỗ, cô mới dám tin tưởng vào phán đoán của mình. Có bao nhiêu người vẫn còn sống trong ký ức đây? Thật ra, Ân lão thái gia cũng chỉ là một kẻ đáng thương mà thôi. Cũng may là rốt cuộc cô cũng có đủ dũng khí để đi bước này. Nếu không cuối cùng, người đáng thương sẽ là cô rồi.

Tất cả những chuyện xảy ra ngày hôm nay, cô đều sẽ chôn sâu trong đáy lòng mình, cho đến khi có một ngày, cô có thể quên hết hoàn toàn.

Xong rồi, bây giờ trở về đi thôi, đứng! Lập tức trở về! Giờ phút này, người đàn ông kia đương nhiên là đứng ở cửa sổ nhìn xuống lầu dưới, chờ đợi hình bóng người của mình có trở về hay không. Hốc mắt của Trần Lê ửng hồng, Hiên Mộc, những năm không có em ở đây, rốt cuộc là anh đã trải qua những chuyện gì rồi? Chỉ là không cần sợ nữa, về sau anh đã có em. Về sau, mặc kệ con đường có gặp ghềnh như thế nào, em cũng sẽ ở bên cạnh lo lắng cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Đại kết cục

Lúc trở lại chỗ Trần Lê, Hiên Mộc đang ngồi ở trên ghế sa lon, hai mắt xanh ngọc nhìn thẳng cửa, rõ ràng là đang chờ đợi. Sau khi cửa bị đẩy ra, nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp của Trần Lê thì ánh mắt Hiên Mộc ánh sáng lên, con ngươi lấp lánh, cánh môi hé mở, hình như là muốn nói gì đó, nhưng lúc nhìn đến gương mặt tràn đầy nụ cười kia thì cuối cùng không có mở miệng nữa, mặc cho cô đi tới ngồi trên đùi của anh.

Khi đôi tay ngó sen kia vòng qua cổ anh, anh chỉ nhàn nhạt nói một câu:

"Về sau không được đi ra ngoài một mình, cũng sắp làm mẹ rồi".

"Được rồi, về sau nếu ra ngoài đảm bảo sẽ để anh đi cùng".

Nhìn một bộ dáng cam đoan khiêm tốn, Hiên Mộc khẽ cười, dịu dàng nói:

"Ngày mai chúng ta phải trở về, tối nay em đi ngủ sớm một chút."

"Vậy còn anh?"

"Anh làm nốt vài việc sau cũng đi ngủ". Buổi trưa bởi vì lo lắng cô, trong lòng luôn tràn đầy bất an, khiến cho anh không thể tập trung tinh thần làm việc gì, chỉ có thể bỏ xuống tất cả chờ cô trở lại.

"Được" Cô nhu thuận lên tiếng, sau đó liền cầm khăn đi vào nhà tắm. Hiên Mộc lấy điện thoại ra gọi cho Tần Mặc Nhiên, chỉ nói có bốn chữ: "Kế hoạch như cũ".

Giờ phút này, bên trong phòng của Tần Mặc Nhiên còn có hai người, một là Vân Nam, mà người còn lại, là một người đàn ông chừng bốn mươi tuổi trông rất nhanh nhẹn. Sau khi nghe điện thoại của Hiên Mộc, Tần Mặc Nhiên nhìn hai người kia vỗ tay cười nhạt nói:

"Đã xong, vậy mời hai vị về trước, chờ trò chơi ngày mai bắt đầu".

Lúc đó tại Ân gia, Tô Ca ngồi một mình ở trong phòng, nhìn cả buổi tối mọi người Ân gia bận bịu chuẩn bị, trong lòng cảm thấy mê man. Ngày mai, chỉ cần đến ngày mai thôi cô sẽ là vợ chưa cưới trên danh nghĩa của Trần Sinh rồi, từ đó về sau tên tuổi của hai người bọn họ đều bị gắn chung một chỗ. Mặc dù Trần Sinh nói đính hôn chỉ là giả, nhưng ai có thể hoàn toàn khẳng định tất cả chắc chắn ở trong lòng bàn tay đây? Kết quả cuối cùng như thế nào, ai mà biết được?

Có lẽ về sau cô sẽ cách Tần Mặc Nhiên càng ngày càng xa. Đối với ngày mai, thật sự là thấp thỏm lớn hơn mong đợi, chỉ là cô tin tưởng, bất luận như thế nào, Trần Sinh sẽ không làm tổn thương cô. Nhắm mắt lại, Tô Ca nhớ lại thời kỳ còn xem kịch Quỳnh Dao rất nhiều năm trước. Nữ chính lúc ở trong tình thế nguy cấp bị ép gả cho người đàn ông khác, nam chính sẽ xuất hiện ở trong hôn lễ cướp người. Đáng tiếc hiện thực dù sao cũng không phải phim truyền hình, cô cam tâm tình nguyện muốn đính hôn cùng Trần Sinh, mà Tần Mặc Nhiên tuyệt đối không phải là vai nam chính.

Thời điểm cô đang nghĩ như vậy, cửa đột nhiên bị mở ra, một cô gái mặc váy trắng như tuyết, buộc tóc đuôi ngựa, mặt mộc không trang điểm đột nhiên

đi vào. Tô Ca vẫn ngẩn ngơ , chỉ thấy cô gái kia tỉ mỉ quan sát Tô Ca từ trên xuống dưới một lúc lâu, lúc này mới lên tiếng nói:

" Tô tiểu thư cô yên tâm, Nhan Nhiễm tôi sẽ không giành đàn ông với cô , tôi và anh ấy đã nói xong, ngày mai tất cả đều chỉ là diễn trò mà thôi."

"Diễn trò?" Tô Ca vẫn chưa kịp hiểu ra thì thấy Trần Sinh thở hổn hển từ ngoài cửa xông vào, gương mặt thanh tú đẹp đẽ rõ ràng mang theo tức giận.

"Đủ rồi! Ai cho cô tới nơi này!"

Cô gái kia vẫn chưa kịp nói thêm câu nào, liền bị Trần Sinh nửa kéo nửa ôm dẫn ra ngoài. Cánh cửa kia lẳng lặng bị đóng lại, Tô Ca nhú mày, có chút ngạc nhiên, bao lâu cô không nhìn thấy vẻ mặt hung ác như vậy của Trần Sinh rồi? Kể từ sau khi Trần Mặc rời đi, Trần Sinh trừ đổi mặt mình, ở trước mặt những người khác trước sau như một đều đều là vẻ mặt không biểu cảm. Cho nên cảm xúc lộ ra ngoài như vừa rồi cũng là khó thấy được.

Tô Ca nằm trên giường, một đêm này Trần Sinh cũng không có trở lại , chắc là bị mấy người Tử thúc nghiêm cấm cùng giường với cô rồi. Suốt đêm cô chìm trong giấc mơ, suy nghĩ từ từ quay ngược lại buổi chiều cảnh xuân ấm áp kia, cô và Tần Mặc Nhiên song song ngồi ở hành lang trong sân trường, anh ngưng mi vô cùng nghiêm túc nói với cô:

"Tiểu Cách Cách, mặc kệ về sau có xảy ra biến động gì đi nữa, anh chỉ hi vọng em có thể làm được một điều, đó chính là lúc nào cũng phải tin tưởng anh vô điều kiện" .

"Nhiên. . . Muốn em tin tưởng anh cái gì chứ ?"

Trong mơ, Tô Ca rất nghi hoặc, rất dè dặt, cô muốn lớn tiếng nói ra tất cả nghi vấn, nhưng cuối cùng trừ từ chối mấy cái còn lại đều là phí công, cô không phát ra được một chút âm thanh nào. Cảm giác giống như là có người giữ cổ họng của cô .

Hình ảnh vừa chuyển một cái, đó là lúc bọn họ lên yêu nhau nhiều năm trước kia, cô nhớ kĩ lần kia hình như ở công viên bên cạnh trường học, giống như tất cả thiếu niên thời đại ngây ngô yêu đương, lén lút lút lút ở trong công viên nhỏ ước hẹn, hai cái bóng đáng ngời ở trên một cái ghế, Tô Ca thấy nơi cỏ áo sơ mi Tần Mặc Nhiên lộ ra một sợi dây đỏ, tò mò đưa tay ra lần theo sợi dây móc vật kia ra, lại là một khối ngọc bội có hoa văn phức tạp.

"Cho em có được không?" Tô Ca mở to mắt nhìn Tần Mặc Nhiên, khi ngón tay vừa chạm tới khối ngọc kia thì cô liền sinh ra một cảm giác mong muốn đặc biệt, giống như vật này trời sinh nên thuộc về cô một vậy. Vậy mà Tần Mặc Nhiên cũng lại gạt tay cô ra, cẩn thận đem khối ngọc kia cất vào trong cổ, lúc này mới xoay đầu lại nhìn thiếu nữ, bộ mặt nghiêm túc nói:

"Đây là di vật mẹ anh để lại, là để tặng cho vợ tương lai " .

Tô Ca không lên tiếng, chỉ là cảm thấy rất khó chịu. Nhìn bộ dáng uất ức của cô, Tần Mặc Nhiên lúc này mới hài hước cười một tiếng, gỡ khối ngọc kia xuống thận trọng đeo vào trên cổ của cô. Sau đó thì sao? Hình như là sau đó, lúc Tần Mặc Nhiên đột nhiên thay lòng, cô liền giật khối ngọc xuống trực tiếp ném cho anh. Đến hôm nay cô vẫn nhớ rõ nét mặt anh lúc đó, phẫn nộ, tức giận, giống như muốn xé nát cả người cô. Nhưng mà dần dần, sống mặt anh lưu chuyển che giấu hết cả tâm tình, nếu có chỉ là bình thản, tầm mắt rõ ràng rơi vào trên người cô, rồi lại giống như không có, trực tiếp xuyên thấu cô.

Tim bị đốt thành tro, tại sao cô có thể quên nét cô đơn trên mặt Tần Mặc Nhiên một khắc kia? Trong lòng đột nhiên dâng lên một hồi đau đớn. Thời điểm Tô Ca tỉnh lại lần nữa đã là sáng sớm ngày hôm sau rồi, ánh mặt trời xuyên qua rèm cửa sổ chiếu vào trên người cô, rơi xuống đất tạo thành những hình ảnh loang lổ. Không kìm lòng nổi, tay của cô nâng lên chạm vào cổ, nơi đó có một khối ngọc, cảm giác ấm nóng. Là khối huyết ngọc kia!

Tô Ca bỗng nhiên trợn to hai mắt, lúc này cô mới nhớ tới, hình như khi ở Côn Minh, Tần Mặc Nhiên tự tay đeo cho cô, việc này nói rõ cái gì? Vẫn chưa kịp suy nghĩ tường tận, Phi Dung mang tới cho cô một cái váy, lễ phục màu trắng khảm đá quý óng ánh, đính rất nhiều hoa, chỉ nhìn thôi đã cảm thấy tinh xảo đẹp đẽ lạ thường. Tô Ca rất muốn mặc lên người để xem nó đẹp như thế nào, phụ nữ đều thích trang phục đẹp, cô làm sao lại quên hôm nay là ngày cô đính hôn đây?

Nhưng đáng tiếc chính là, đối phương không phải người đàn ông cô một lòng muốn gả cho.

Sau khi thay xong trang phục, Tô Ca ghé vào cửa sổ nhìn xuống, đại sảnh Ân gia cùng với biển hoa tường vi ở vườn trước là nơi tốt nhất để cử hành hôn lễ. Tô Ca hạ mi, đột nhiên , ánh mắt của cô không tự chủ được trùng lớn hơn, bởi vì qua cửa sổ, cô nhìn thấy đoàn người Tần Mặc Nhiên đang đi về phía tòa nhà này. Anh tới làm cái gì? Không phải là tới để tận mắt nhìn cô và người khác đính hôn chứ?

Không, sẽ không, Tô Ca lắc đầu một cái, Tần Mặc Nhiên không phải là người để mặc vật sở hữu của mình rơi vào trong tay người khác, vậy lần này anh tới đây vì cái gì? Tô Ca ngẩn ngơ, đoàn người Tần Mặc Nhiên đã tiến vào trong tòa nhà, đang đi lên tầng. Sau lưng truyền đến tiếng bước chân khe khẽ, Tô Ca quay đầu lại, mới phát hiện là Trần Sinh toàn thân mặc âu phục, giờ phút này Trần Sinh nở nụ cười trong sáng nhìn Tô Ca, dùng âm thanh nhẹ nhàng nói:

"Bạch Luyện, anh ấy đã tới, chị theo anh ấy đi thôi."

Tô Ca kinh ngạc, trợn to hai mắt, không thể tin quay đầu lại nhìn Trần Sinh, chỉ thấy Trần Sinh hơi nhướn mày nói:

"Trách nhiệm hộ vệ đến đây chấm dứt, Bạch Luyện, vị hôn thê của em đang chờ, chị và anh ấy đi thôi, bây giờ em đã không cần chị nữa."

Tô Ca theo tầm mắt của cậu nhìn sang, lúc này Nhan Nhiễm trang điểm xinh đẹp đang đứng không xa ở phía sau cậu, dùng ánh mắt hài hước nhìn bọn họ. Mà Trần Sinh, cuối cùng xoay người lại, nặng nề ôm một cái Tô Ca, rồi sau đó liền bước nhanh lui về phía sau, dặt tay Nhan Nhiễm, hai bóng dáng

trẻ tuổi đứng chung một chỗ thoạt nhìn vô cùng xứng đôi, một đôi ngọc bích.

Không nhận được thờ dài thờ ra một tiếng, Tô Ca rõ ràng có thể cảm nhận được ánh mắt sáng rực ở sau lưng Trần Sinh. Mà trước mặt cô, giờ phút này Tần Mặc Nhiên xuất hiện, hai tay mở lớn, lộ ra lồng ngực nhìn cô, trong con ngươi sáng lên, rõ ràng chính là đang nói: "Nhanh đến trong lòng anh, anh đón em".

Khẽ nâng bước chân, Tô Ca nhẹ nhàng bước đến, mà người đàn ông phía trước cũng đã vội vàng tiến lên một bước, bàn tay nhanh chóng ôm eo nhỏ của cô. Tô Ca tựa vào lồng ngực ấm áp của anh, hơi thở quen thuộc xông vào mũi, nhưng mà, chẳng biết tại sao cô lại cảm thấy cực kỳ an tâm, tựa như đã chờ cái ôm này ngàn năm vạn năm.

"Anh đã đến rồi?" Tô Ca mở miệng, giọng nói mềm mại.

"Ừ, anh đến đón em". Nhẹ nhàng tựa đầu vào trong ngực anh, Tô Ca lại ngẩng đầu lên đầu nhìn về phía Trần Sinh, chỉ thấy trên mặt Trần Sinh nở nụ cười ấm áp như ánh mặt trời, còn có cô bé về mặt không được tự nhiên đứng ở bên cạnh. Kỳ thực tất cả đều trọn vẹn, nhưng cuối cùng có hạnh phúc hay không, không ai biết được.

Từ lúc Tô Ca quay đầu lại nhìn một cái kia, trong lòng Trần Sinh mơ hồ dâng lên đau đớn. Cũng được, sớm muộn gì cũng có ngày phải rời xa cô, không bằng ngay lúc này, khi cậu tình táo nhất để có thể chống lại số phận, khi tất cả mọi việc đều không theo mong muốn, như vậy, chẳng bằng đang lúc cực diện còn có thể không chế đưa cô đến trong lòng người khác, ít nhất sau này dù mình có hối hận, cũng sẽ không cảm thấy lo lắng.

Giống như một trò cười, thật ra thì cậu cũng sớm đã biết được, người ông ngoại chọn để đính ước với cậu là con gái duy nhất của tiền bối trong giới chính trị Hongkong, hôn nhân thương mại, cho tới bây giờ đều là quy tắc bất biến, như vậy ông sẽ có được mọi thứ ông muốn, có cái gì không được? Cậu chung quy không phải là anh trai, theo ý anh, chỉ khi người có đủ tài lực để tự mình đứng vững ở xã hội này, người mới có thể mơ ước những thứ không thuộc về người. Huống chi... Trần Sinh nhìn cô gái bên cạnh luôn mang bộ dáng chìm không trước nhưng rõ ràng trong ánh mắt rất dịu dàng, có lẽ cô cũng không đến nỗi chán ghét như vậy..

Dọc theo đường đi Tô Ca cũng không nói chuyện, mặc dù Tần Mặc Nhiên đã tự mình đến đón cô, nhưng cô vẫn cảm thấy có chút khó chịu. Cho đến khi lên máy bay, Trần Lê và Hiên Mộc so với bọn họ phải đến sớm hơn, giờ phút này đang cười khanh khách nhìn bọn họ, Tô Ca chú ý đến bàn tay Hiên Mộc nhẹ nhàng ôm hông Trần Lê, hết sức chăm sóc. Đang thất thần, chỉ thấy bàn tay Tần Mặc Nhiên đã đưa qua, hai tay ôm cô vào trong ngực, sắc mặt Tô Ca khẽ biến, cuối cùng ngồi vào chỗ của mình ở phía sau.

Rồi sau đó chỉ nghe giọng nói trong vắt dễ nghe của Hiên Mộc vang lên:

"Mặc, cậu thật sự đem 30% súng ống đạn dược ở Hongkong cấp cho Ân gia ư?"

Nghe được câu này, trong lòng của Tô Ca "lộp bộp" một tiếng. Đúng thế, người sành sỏi như Ân lão thái gia làm sao có thể thả cô đi một cách ửng phờ đây? Như vậy, để mang cô đi rồi cuộc Tần Mặc Nhiên đã tốn cái giá cao như thế nào? Mặt mày nhăn lại, cô liền nghe âm thanh trầm thấp khàn khàn của người đàn ông bên cạnh:

"Dĩ nhiên là không, chứng từ tờ đưa cho hắn là giả."

Giả? ! Tô Ca trừng lớn cặp mắt, liền thấy Tần Mặc Nhiên có chút buồn cười nhìn cô, nhẹ nhàng véo chóp mũi cô một cái, trêu chọc nói:

"Yên tâm, anh sẽ không bạc đãi người bạn nhỏ của em. Dù sao hắc đạo Hongkong quá mức phức tạp, một tiểu tử như cậu ấy làm sao có thể ứng phó được? Huống chi bên Vân Nam cũng sẽ không để mặc cho anh nhúng tay như vậy".

Lại nhìn bộ mặt khảm trương Tô Ca một cái, lúc này mới nói tiếp:

"Bất quá nhìn cậu ta trả lại bảo bối không hư hại chút nào cho anh, đường thương giới cậu ấy phải đi sau này, anh đã thay cậu ấy trải tốt rồi, chỉ cần cậu bé không làm những việc không đúng đắn, làm mọi thứ đến nơi đến chốn, tự nhiên về sau sẽ một bước lên mây."

"Thật vậy ư? " Giọng Tô Ca khẽ run, vô cùng cảm động. Ngay cả điều ấy người đàn ông này cũng giúp cô nghĩ tới? Nước mắt ngưng ở khóa mi, cô theo bản năng lau đi, liền nghe Tần Mặc Nhiên bên cạnh thờ dài, trầm trọng nói:

"Cô nương ngọc, khóc cái gì, về sau cũng không phải là không gặp được cậu ta nữa".

Nghe vậy, đầu nhỏ của Tô Ca không không chế được cọ xát trong ngực anh vài cái, anh hiểu lầm rồi. Chỉ là có quan hệ gì đâu, giọng nói hạ thấp, cô oa oa trả lời một câu:

"Tần Mặc Nhiên, có anh thật tốt". Người đàn ông lúc này không có lên tiếng, nhưng hai cánh tay không tiếng động ôm cô chặt hơn. Trên mặt Tô Ca không kiềm chế được hiện lên nét nhu hòa, cô khao khát cái lồng ngực này cả một đời ư?"

Nhắm mắt lại, cô yên tâm vui đầu ở trong ngực Tần Mặc Nhiên ngủ bù, bờ môi nở một nụ cười hài lòng, giống như lấy được thế giới hạnh phúc lớn nhất. Con ngươi Tần Mặc Nhiên trầm xuống, chỉ là nhẹ nhàng hôn một cái ở trán của cô, rồi sau đó liền quay đầu đi, lại nghe được trước mặt truyền đến một trận cười đùa, lúc này mới giương mắt lên hung hăng trừng hai người trước mặt. Mọi người đều là kẻ tầm thường người nửa cân, có gì đáng cười chứ?

Côn Minh, 2 tháng sau. Tô Ca gần đây dần dần phát hiện Tần Mặc Nhiên có một chút bí ẩn, nhưng mà, dù có phát hiện như vậy nhưng cô lại không thể nói thẳng, chỉ có thể cố gắng nín nhịn. Ví dụ như cô phát hiện Tần Mặc Nhiên thường sẽ nhận được điện thoại của một nhân vật lớn, hay như ông lão cấp

trên của anh hoặc người mặc huyết y kia giao phó nhiệm vụ gì thì bình thường Tần Mặc Nhiên sẽ cùng Hiên Mộc ở trong phòng thương nghị thật kỹ lưỡng một phen, sau đó nữa, Tô Ca phát hiện, nhiệm vụ vẫn được hoàn thành, mà còn giải quyết rất gọn.

Nhưng chẳng biết tại sao chung quy Tô Ca lại cảm thấy rất quái dị, cả người đều có cảm giác mơ hồ không thích hợp, hết thấy tất cả rốt cuộc cũng khiến cô không nhìn nổi nữa. Vào trước buổi tối Tần Mặc Nhiên lại một lần tuyên bố phải xa nhà một chuyến, Tô Ca rốt cuộc nín lấy người đàn ông muốn ăn cô ở trên giường giờ trò, giọng điệu có vài phần giống tư thái của đại vương nói:

"Nói, đến tột cùng anh là ai?"

Bàn tay Tần Mặc Nhiên bàn tay đang đặt ở tiểu anh đào trước ngực cô tùy ý xoa nắn. Trong mắt lửa nóng đang lên rừng rực, ý thức được cô phản kháng, anh chỉ đơn giản động mấy cái liên áp chế toàn bộ tay chân của cô, tựa vào bên tai của cô thổi nhẹ một hơi, rồi sau đó lại cúi đầu xuống tiếp tục ngâm viên anh đào trước ngực cô, làm động tác đùa giỡn như vậy, vẫn không quên nói:

"Tiểu Cách Cách, chẳng lẽ em thật sự không biết trên thế giới này còn có loại người được gọi là "năm vùng"?"

"Àm" !"Có ý gì!"

Tô Ca chột tron to hai mắt, giương giăng muốn từ trên giường bò dậy, nỗ lực nghĩ bày ra một tư thế, thế nhưng còn chưa hành động thành công thì đã bị thân thể của người đàn ông mạnh mẽ giữ chặt.

Tần Mặc Nhiên nhìn gò má đỏ lên vì tức giận của người bên dưới, bất đắc dĩ lúc này mới dừng lại động tác, khề lên tiếng: “Anh nói, người đàn ông của em là một năm vùng” .

"Vậy anh là cánh sát?" Tô Ca sợ hãi than, vậy mà cánh mũi lại bị người đàn ông gõ một cái, một hồi lâu sau mới nghe anh chậm rãi nói: "Là lính đặc chủng” .

Lính đặc chủng? Tô Ca nhớ lại dường như lúc trước cô xem mắt thì gặp phải lính đặc chủng Mộ Dung Cẩm kia, so sánh với người đàn ông đang cười tà khí trước mặt này, trán lập tức nổi lên ba vạch đen. Gì kia, rõ ràng đều là xuất thân lính đặc chủng, làm sao lại khác biệt lớn như vậy chứ? Trên giường người đàn ông này chỗ nào có nửa điểm đáng vẻ quân nhân sao? Tần Mặc Nhiên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thành bánh bao của Tô Ca, không nhịn được bóp một cái, lúc này mới rảnh rỗi mở miệng nói:

"Thế nào, hình tượng tan vỡ?"

Tô Ca chỉ bĩu môi không nói lời nào, hai má phồng lên, giống như con ếch bị thổi cho tức giận . Cô thật muốn sử dụng ánh mắt giết chết anh! Anh có thể hiểu tâm tình của mình sao? Rõ ràng cô cho là đã theo một lão đại xã hội đen, cho là về sau đều phải sống cuộc sống ở trong bóng tối rồi, mấy ngày nay vẫn luôn rầu rĩ nên nói với cha mẹ như thế nào về người đàn ông này.

Thật ra thì trong lòng cô đã nghĩ xong , nếu như nói hết lời mà mẹ vẫn khoong đồng ý, còn tính toán an bài làm mối cho cô mà nói, cô liền trực tiếp cùng người đàn ông trước mặt này bỏ trốn, dù sao giữa mẹ con cũng không có thù lâu, đợi qua mấy tháng nữa cô trở về, mẹ còn không coi cô như bảo vật cất trong lòng sao?

Tính toán như thế, vậy mà người đàn ông này lại đột nhiên nói anh không phải. . . Chuyện này làm cho cô đã cố gắng chuẩn bị mai đao sên soẹt vì anh và mẹ làm sao chịu nổi? Bĩu môi, Tô Ca bất đắc dĩ nói:

"Mấy ngày nữa em muốn về nhà, anh xem việc này nên giải quyết thế nào?"

Chỉ thấy khóe môi Tần Mặc Nhiên nở nụ cười sâu hơn, mơ hồ có chút ý xấu, một hồi lâu mới nghe anh cười nói:

"Giải quyết à, đêm nay anh ra sức cố gắng, sinh một đứa bé cho bà bé là cách giải quyết tốt nhất."

Tô Ca nghe vậy ảo não quay mặt qua chỗ khác, đàn ông, trong đầu trừu nghĩ cái này, còn có cái khác không?

Thấy Tô Ca không nói lời nào, Tần Mặc Nhiên cúi đầu ở bên tai cô nói: "Năm đó, anh không nhận được lá thư này, chuyện sau đó anh đều không biết". Vốn là không có ý định khơi lại vết thương ngày xưa, nhưng dù sao cũng là do anh gây ra. Tô Ca buồn bực không nói, qua một lúc lâu mới buồn buồn đáp một tiếng: "Em biết” .

Thật ra thì thật lâu trước kia cô đã biết, chuyện làm khiến người nhục nhã như vậy, tuyệt đối không phải là Tần Mặc Nhiên làm, anh không phải người như vậy. Nhưng bởi vì cảm giác đó quá mức đau đớn, cho nên anh liền lựa chọn giận chó đánh mèo, hơn nữa, cô bây giờ đã dần dần hiểu, năm đó anh đột nhiên thay lòng, cùng hiện tại nhắc tới hai chữ "năm vùng" chắc chắn có liên quan, sợ mình sẽ luôn dây dưa tổn thương. Làm như vậy hết thấy là muốn cho mình ghét anh, tiếp đó là quên anh sao? Cứ như vậy sau đó, xóa sạch mọi dấu vết của anh trong thế giới của mình

Đáng tiếc việc đời luôn thay đổi, nên gặp thì sẽ gặp lại, mà nên gần nhau, thì sẽ ở cùng nhau.

Tô Ca nhắm mắt, rất nhanh, cô dần dần đắm chìm trong kích thích người đàn ông tạo ra, không thể tự thoát ra được rồi.

Chương 65: Ngoại truyện: cô nhân thành đôi. Trần Lê và Hiên Mộc

Thời điểm mang thai bốn tháng, bụng Trần Lê dần dần lộ rõ ra ngoài, kể từ sau khi theo Hiên Mộc đến Côn Minh định cư, bình thường trừ lúc cùng Tô Ca tán gẫu hoặc là lúc tối đi dạo một chút, những lúc khác hầu như đều ở trong phòng không được ra ngoài. Người đàn ông Hiên Mộc kia quả thật biến thành một người khác, có nhiều thói xấu không hề chú ý tới. Ví dụ như buổi sáng thường không ăn bữa sáng, hay như là tắm rửa liền trực tiếp lên giường đi ngủ cũng không sấy tóc khô ... Mặc dù chỉ là một ít chuyện, nhưng mỗi lần như thế, Trần Lê là vợ hiền đều không ngại phiền mà ra sức uốn nắn, cuối cùng Hiên Mộc cũng từ từ sửa đổi nhiều.

Trần Lê mỗi ngày sau khi nhìn anh tắm xong, tự động cầm khăn lông đưa tới, còn mang theo ánh mắt mong đợi nhìn người đàn ông của mình. Cô cảm thấy như vậy rất ổn, người đàn ông tốt đều là do mình từ từ cải tạo ra. Vốn tưởng rằng ngày cũng chỉ chậm như vậy trôi qua, cô cố gắng không ra ngoài, yên lặng ở nhà chờ một ngày sau khi anh hết bận trở về, mặc dù thỉnh thoảng cũng sẽ cảm thấy tịch mịch, bất quá chỉ là chút cô đơn, chỉ cần có thể ở bên người đàn ông này, đó cũng là chuyện rất hạnh phúc.

Vậy mà, đột nhiên biến cố đến. Hôm đó, cô không kháng cự nỗi sự dụ dỗ của Tô Ca liền cùng cô ấy ra ngoài, muốn đi dạo phố thả lỏng một chút tinh thần, nhưng không nghĩ đi trên đường lại bị một người đàn ông đang xông ra ngoài va vào, tuy không có gì đáng ngại, nhưng cũng khiến Hiên Mộc bị hù dọa một phen. Lần đầu tiên cô phát hiện ra người đàn ông bên ngoài luôn được coi là dịu dàng như nước, khoe mẽ trước sau như một luôn nở nụ cười vậy mà cũng có một mặt thịnh nộ như vậy, sắc mặt đen lại như than, hai tròng mắt ngày thường ôn hòa như nước lúc này bùng lên hai ngọn lửa hừng hực, trông thật dọa người. Mà Tô Ca ừ ừ cúi đầu đứng ở một bên, bị Hiên Mộc tức giận hù dọa đến, lại bị Tần Mặc Nhiên dạy dỗ thêm một trận sau đó liền bị cấm túc.

Đêm hôm đó, Hiên Mộc thận trọng ôm cả người cô vào trong ngực, từ từ dùng ngón tay phác họa theo đôi mắt của cô, cánh mũi, miệng, cô cảm thấy lồng ngực của anh nóng khác thường, dường như đang đè nén tức giận và sợ hãi. Người đàn ông này sợ sẽ mất đi mình sao?

Trần Lê nhúm mày, môi đỏ mọng hé mở, cuối cùng yếu ớt nói:

"Hiên Mộc, về sau em sẽ cẩn thận hơn, sẽ không để cho anh lo lắng".

Thật lâu cũng không thấy được đáp lại, Trần Lê lén nhìn, lúc này mới phát hiện ra trên mặt Hiên Mộc giăng đầy mây đen, trông chừng như gió thổi trước cơn giông. Trần Lê từ từ nhắm hai mắt lại, tuy nói trong quan hệ của bọn họ, từ lúc bắt đầu cho đến về sau có thể nói cô vẫn giữ vị trí quyết định, tuy nhiên, thời điểm đàn ông chân chính nổi giận, cô rất sợ, giống như giờ phút này, cô hận mình không thể lập tức biến thành Ninja rùa, trên đầu có vỏ cứng để tránh ánh mắt rừng rực như lửa của người đàn ông này.

Yên lặng nhắm mắt lại, qua một lúc lâu, mới nghe được giọng nói trầm thấp của Hiên Mộc:

"A lê, em thích cuộc sống hiện tại ư?"

Trần Lê lúc này mới mở to hai mắt nhìn người đàn ông có vài phần trẻ con trước mặt, nói:

"Thích, chỉ cần có thể ở cùng với anh, cuộc sống thế nào em đều thích."

Hiên Mộc nghe vậy, đôi tay vốn đang phủ ở trên mái tóc cô rút cuộc buông xuống, hồi lâu, anh mới lại mở miệng nói:

"A lê, em đã từng muốn có một cuộc sống như thế nào?"

Nhìn ánh mắt người đàn ông cuồng nhiệt, trong lòng Trần Lê rồi như vỡ bong bóng. Lần này Hiên Mộc là giận thật đấy, khế thờ dài, cố gắng dùng giọng nói rõ ràng nói:

"Thật ra thì so với ở chỗ này, em thích cuộc sống ở Dương Châu hơn, không quá sầm uất, cũng không quá vắng vẻ. Trước kia em từng nghĩ, tương lai có thể mở một quán trà gần Tây Hồ. Người qua đường hoặc là du khách nhàn rỗi có thể tới đây nghỉ ngơi, còn có những chàng trai cô gái lịch sự, cũng có thể tới quán trà thư thái, cứ như vậy lãng lãng vượt qua thời gia mỗi buổi chiều. Tối đến, còn có thể dắt tay người yêu, tản bộ ở trên hồ, rảnh rỗi có thể đi dạo một chút những ngõ hẻm cũ kỹ kia, ngày mưa thì ngồi ở trên lầu dùng trà ngắm dòng người qua lại. Em sẽ tĩnh tâm suy nghĩ các kiểu bánh ngọt mới, nhìn khách ăn khen ngon mà không kìm được vui mừng, nhân tiện tự khích lệ chính mình một chút. Hiên Mộc, đó chính là mơ ước mơ thời niên thiếu của em."

Quả nhiên, A Lê thích nhất là vùng trấn nhỏ sông nước Giang Nam, vẫn thích những cửa hàng nối tiếp nhau bên hẻm nhỏ ư? Về mặt hơi trầm xuống, thu lại sắc thái mơ mộng vừa rồi, Trần Lê nhìn ánh mắt của Hiên Mộc, dịu dàng lại kiên định nói:

"Nhưng những thứ ấy so với Hiên Mộc anh cũng không quan trọng, anh ở đâu, em sẽ ở đó."

Mặc dù không phải lần đầu tiên nghe cô nói như vậy, song lòng của Hiền Mộc vẫn bị chấn động một chút. Sắc mặt như băng rớt cuộc hòa hoãn, anh dịu dàng nói với Trần Lê:

"Khuya lắm rồi, ngủ sớm một chút đi".

Cúi người đặt ở trên môi Trần Lê một nụ hôn nóng bỏng dịu dàng, Hiền Mộc mới rời đi cô, bờ môi hiện rõ nụ cười thỏa mãn bắt đầu tiến vào mộng đẹp, để lại Trần Lê ở một bên, mặt vẫn còn chút đỏ, tim vẫn đập rộn ràng. Ai nói người đàn ông này là ngọc chứ, dựa vào nhiệt độ người anh khi hôn lúc này, rõ ràng chính là một ngọn lửa.

Trần Lê nghĩ vậy, cứ như thế nhắm mắt lại, chỉ chốc lát sau cô liền tiến vào mộng đẹp. Ở thời điểm cô không biết, sáng sớm ngày hôm sau, Hiền Mộc đi tìm Tần Mặc Nhiên, hai đáng mày râu ở trong phòng nói chuyện hồi lâu, mãi sau đó, cuối cùng Tần Mặc Nhiên cúi đầu thở dài một hơi, sắc mặt ngưng trọng nhìn Hiền Mộc nói:

"Hiền Mộc, cậu thật sự đã quyết định rồi sao? Như vậy sẽ không qua loa quá chứ? Có lẽ nhiều lắm chưa tới một năm rưỡi là được rồi, đến lúc đó ý thủ trưởng là có thể trực tiếp đổi lại tên chuyển tới quân khu bên kia, nhưng nếu bây giờ cậu bỏ đi, như vậy tất cả những gì làm trước đây có thể nói là hoàn toàn uổng phí, căn bản cũng sẽ không có người biết cậu làm cái gì, mà những chiến công kia của cậu cũng sẽ tính dưới tên của tớ".

Tuy thái độ Tần Mặc Nhiên khắt khe khác thường, song Hiền Mộc một chút đều bắt vì sợ động. Ngược đầu thở dài một tiếng, anh mới mở miệng cười nói:

"Mặc, ngày hôm qua tớ đã suy nghĩ suốt cả buổi tối, hiện tại trên căn bản đại cục "Sát" đã hoàn toàn khống chế trên tay cậu, về sau có thể cũng sẽ không có thay đổi gì lớn, mà nhiệm vụ bây giờ của tớ, bất cứ ai đều có thể tiếp nhận, so với cậu căn bản cũng không quan trọng, thủ trưởng bên kia tùy tiện chọn một người tới đây liền có thể thay thế tớ. Nhưng A Lê không giống vậy, A Lê chỉ có một mình tớ, lại nói công trận ghi tên tớ hay tên cậu thì có gì khác nhau? Mặc, cuối cùng cậu sẽ giống như kỳ vọng của thủ trưởng, trở thành vua trong giới hắc đạo, quản lý, thay đổi cả cục diện hắc đạo không sạch sẽ, mà tớ, tớ muốn an tâm trở về phục vụ vợ con, làm một người đàn ông bình thường."

Hiền Mộc đã nói đến thế rồi, Tần Mặc Nhiên còn có thể nói thêm gì nữa? Trong lòng cảm thấy vô cùng mất mát. Huynh đệ năm xưa cùng anh ra sức cố gắng, cùng nhau bước ra từ núi đao biển lửa, hôm nay thật sự khăng khăng muốn rời đi rồi. Bên cạnh mất mát, trong lòng Tần Mặc Nhiên cũng dâng lên cảm giác hâm mộ, đại khái cũng chỉ có Hiền Mộc mới có thể nói đi là đi như vậy, ôm mỹ nhân về, đi tiêu sái như thế.

Khẽ nhắm mắt trầm ngâm một hồi, Tần Mặc Nhiên mới mở miệng nói:

"Cậu quyết định như vậy cũng dễ hiểu, bên trong "Sát" quả thật cũng cần tổ chức lại, có lẽ không quá mấy năm, đợi người mới vào, tớ cũng có thể đi bên kia tìm cậu uống trà đánh cờ được rồi. Trước đó, cùng tớ đi gặp thủ trưởng một lần đi, vì kỳ vọng của lão nhân gia mà bán mạng cho ông ấy nhiều năm như vậy, dù không có danh lợi, chí ít vẫn có thể vận dụng thể lực quân đội đổi lại thân phận trong sạch cho cậu."

Hiền Mộc nghe vậy cười nhạt không nói, chỉ là nhẹ nhàng vỗ vai Tần Mặc Nhiên một cái, người anh em này, đã có thể một lòng vì mình tính toán mọi chuyện tốt nhất, thật là một người đàn ông tranh thủ.

Hiền Mộc vừa đi chính là đi ba ngày, Trần Lê ở nhà trong lòng lo lắng không yên. Hôm đó chỉ nhận được một cuộc điện thoại của anh, nói là có chuyện phải xa nhà, không có phương tiện mang cô theo, nhưng bên đầu kia điện thoại là lời thề bao đảm son sắt, tất nhiên sẽ trở về nguyên vẹn không mất một cọng lông tóc nào. Nhưng... cứ như vậy qua ba ngày, ngày thứ ba Hiền Mộc vẫn chưa về, thì Tô Ca bị cảm xúc chạy tới nhìn cô cười, rồi sau đó không nói lời nào liền mang cô đi, nói là Hiền Mộc đang đợi cô.

Trần Lê đương nhiên tin tưởng Tô Ca, chỉ là cảm thấy nụ cười của cô ấy quá mức quý giá mà thôi. Bởi vì mang thai, Trần Lê gần đây thích ngủ khác thường, dọc theo đường đi cơ hồ đều là ngủ mà đi tới. Đợi Tô Ca lay tỉnh cô, nhìn cảnh vật quen thuộc ngoài cửa xe, kiến trúc, còn có người đàn ông đứng ở cửa xe ôm một bó hoa hồng đỏ tươi cười nhìn cô, cô chỉ cảm thấy cả người giống như đang nằm mơ.

Trong lòng lẩm bẩm Hiền Mộc người kia rốt cuộc là đang làm cái gì, vậy mà trên mặt lại không khống chế ứng hồng xấu hổ. Được rồi, đây hết thảy đều rất truyền thống, nhưng người nào bảo cô vốn chính là một người phụ nữ truyền thống đây. Nhìn người đàn ông ôm một bó hoa bị người đi đường nhìn chằm chằm, cô ở trong lòng cười trộm.

Lại nói đây là anh lần đầu tiên tặng hoa cho cô đấy. Sắc mặt có chút ngại ngùng đón lấy bó hoa kia, sau đó nhào vào trong ngực người đàn ông, bụng bự có chút nổi bật đối diện bên hông người đàn ông, Hiền Mộc bắt đầu từ từ nâng một cái, ý tứ rất đơn giản, lần sau nhất định phải cẩn thận một chút!

Trần Lê cười cười, đoàn người ngồi lên xe. Khuôn mặt Hiền Mộc rõ ràng mang theo thần sắc hưng phấn, thỉnh thoảng anh sẽ làm bộ như lơ đãng nhìn về phía Trần Lê một cái, Trần Lê chỉ làm như không nhìn thấy, song trong bụng cũng không nhịn được nghi ngờ, người đàn ông này rốt cuộc là đang giờ trò quý gì đây.

Xe lập tức đến bên Tây Hồ, xuyên qua một hàng đào hồng thắm và bờ đê với hàng liễu xanh. Xuống xe, Hiền Mộc kéo cổ tay Trần Lê chỉ vào một quán trà có kiến trúc giả cổ với bức tường màu trắng và ngói to, nói:

"Thích không?"

Thích gì? Trần Lê hơi ngạc nhiên, tầm mắt đảo qua nơi giống cửa hàng kia, cuối cùng dừng tại một quán trà có tấm biển ghi là "Trần Hiền. Có nhân thành đôi". Cửa sổ chạm khắc hoa văn, trên cửa gỗ từ đàn còn dán hình bướm bướm. Ánh mắt Trần Lê nóng lên, thì ra là mấy ngày nay người đàn ông này đi mua cái này ư? Vì tối hôm đó cô nói cuộc sống mình thích, nên hôm nay có quán trà này sao?

Hạ mi, lúc này Trần Lê mới mỉm cười, quay đầu nhìn Hiền Mộc nói :

"Chúng ta ở chỗ này vài ngày rồi phải trở về?"

Trong bụng chỉ cho là người đàn ông này nhân dịp rảnh rỗi mang cô tới đây ở vài ngày mà thôi, lại chỉ thấy Hiền Mộc buồn cười nhìn cô nói:

"Trở về gì chứ? Về sau nơi này sẽ là nhà của chúng ta".

Trần Lê nghe vậy, đôi con người y hết trắng rầm trắng tấp nhìn chăm chăm Hiền Mộc, thiếu chút nữa hoài nghi là lỗi tai của mình có vấn đề. Chỉ thấy Hiền Mộc áp vào bên tai cô, trong giọng nói có vài phần áy náy:

"A Lê, hai người ở chung một chỗ, không phải muốn em một người yên lặng chịu đựng lâu dài. Về sau em có anh, chỉ cần em muốn, tự nhiên anh sẽ dốc toàn lực thỏa mãn em."

Trần Lê liếc nhìn Tô Ca núp ở một bên cười trộm, không nhìn được cúi đầu. Một câu nói đơn giản như vậy, nhưng chỉ cần động não suy nghĩ một chút sẽ hiểu rõ rằng người đàn ông này tới cùng vì cô mà hy sinh như thế nào, bỏ qua hết thấy những thứ kia. Lặng lẽ để tay vào lòng bàn tay Hiền Mộc, đối diện với ánh mắt mỉm cười của anh, yên lặng gật đầu một cái.

Một năm sau, quán trà "Trần Hiền" gần Tây Hồ, Dương Châu, tuy nói là buổi chiều, nhưng cũng đông nghịt. Trong quán trà nho nhỏ ngồi đầy người, tuy nhiên tương đối quái dị chính là, một quán trà phần lớn là người cao tuổi tụ chung một chỗ thưởng thức trà địa phương, mà quán trà này nữ khách lại chiếm đa số. Còn trẻ thì là học sinh trung học, mà tuổi lớn hơn chút nữa thì là người đã đi làm.

Tại sao lại như vậy, được rồi, người hãy mở to hai mắt nhìn lên trên. Nơi hành lang lầu hai, một thân nhân rồi trang phục vàng nhạt, ngồi ở trước đàn tranh. Người đàn ông giờ phút này đang chậm rãi gảy đàn, khuôn mặt dịu dàng, ngũ quan tinh xảo như ngọc mài, còn có trên mặt từ đầu đến cuối đều mang theo nụ cười ấm áp. Ngọc sắc Giang Nam, chỉ người này đã chiếm ba phần rồi. Có quán từ kia, như giữa như mài, mặt mũi bình yên như vậy, làm sao không khiến người ta nghĩ đến một từ "đẹp" đây?

Cửa quán trà mở ra, một cô gái mặc áo trắng quần lam bước vào, cô gái ngẩng đầu nhìn mấy lần, xác định vị trí nhóm bạn liền hướng bàn ở góc tường đi tới, hai cô gái ngồi cùng bàn cũng cười khanh khách nhìn cô, cô gái đến sau không nhìn được ai oán nói:

"Thật là, không phải nói liên hoan à? Tại sao không đi KFC hoặc là Pizza Hut? Nhất định phải tới quán trà cổ này ư? Có cái gì tốt để ăn đâu. . . Hại tớ tìm lâu như vậy".

Cô gái tóc ngắn cười nói với cô: "Tiểu Anh, ai nói không có gì ăn, bánh hoa quế của quán này rất nổi tiếng đó, hơn nữa bởi vì nơi này có anh ấy!"

Cô gái chỉ ngón tay về phía hành lang lầu hai, sắc mặt có vài phần thẹn thùng, chỉ thấy cô gái tên "Tiểu Anh" ngẩng đầu nhìn theo hướng tay cô chỉ, nhìn đến người đàn ông như ngọc chói mắt kia, hô hấp thiếu chút nữa ngưng lại, chỉ có thể lắp ba lắp bắp hỏi cô gái tóc ngắn:

"Đây là. . . anh ấy là. . là mình tỉnh nào vậy? ?" Nếu không làm sao đáng đáp có thể đẹp như vậy, chỉ là mình tỉnh sẽ đến quán trà gảy đàn sao?

Mấy người bạn cười tùm tùm quay về cô nói:

"Đây là Mộc công tử chúng tớ thích nhất, như thế nào, có phải hay không rất có cảm giác giống tiên nhân?"

Tiểu Anh gật đầu, không khỏi nói ngay ý nghĩ trong lòng:

"Người đàn ông như vậy, cũng không biết cô gái nào mới có thể xứng đôi".

"Ai. . ."

Nghe vậy, cô gái tóc ngắn đứng thẳng vò đầu, rầu rĩ nói:

"Đừng suy nghĩ nữa, anh ấy không nhìn thấy chúng ta đâu".

"Không nhìn thấy? Chẳng lẽ anh ấy là người mù? Nhưng khi đứng lên căn bản nhìn không giống. . . người đàn ông mặt mày sáng ngời như vậy sao có thể là người mù đây."

Nghe vậy, cô gái kia đang định nói gì, thì nghe thấy tiếng chuông reo thanh thúy vang lên, một cô gái duyên dáng mặc sườn xám xanh nhạt đi vào, nụ cười mềm mại, dung mạo như tranh vẽ.

Hình như là có thể cảm nhận được người đến, chỉ thấy người đàn ông trên lầu đột nhiên dừng lại động tác trong tay, bờ môi nở nụ cười sáng rõ tuyệt đẹp, đứng dậy đi xuống lầu dưới. Thật ra thì anh vừa đứng lên, tất cả tầm mắt của phụ nữ lầu trên lầu dưới không kiềm chế được liền nhìn anh chăm chú, vậy mà người đàn ông kia tựa như không có cảm giác, tầm mắt vững vàng rơi vào trên bóng dáng người mới từ cửa bước vào, trong mắt dường như không bao giờ có thể thấy người nào nữa. Trong nháy mắt Tiểu Anh hiểu một câu "không thấy được" mà đám bạn vừa nói kia là có ý gì. Người đàn ông này cũng không phải là người mù, nhưng mà trong mắt anh chỉ nhìn thấy một người mà thôi, những người khác đều là không khí.

Trong mắt anh chỉ có cô.

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chúng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Ngoại truyện: con trai của Tô Ca làm con dâu nuôi từ bé nhà Hiên Mộc

Tô Ca gần đây rất phiền não, vì sao ư? Con trai nhà cô bộ dáng ngang ngược kia làm cô nhìn rất ghét. Tối Dương Châu nghỉ phép chỉ được hai ngày thì đã làm cho gà bay chó sủa. Ngày nào cũng đòi ăn kẹo, không cho ăn thì sẽ khóc, khi thấy Tần Mặc Nhiên thì trèo lên người anh không xuống, mà khi nhìn thấy cô thì rất yên lặng lùi về sau, giống như là người đi đường...

Tô Ca thừa nhận là mình cũng có mấy lần giận dữ đánh mông nó, nhưng cũng đâu cần thù dai như thế? Thù dai à! Đứa nhỏ này mới chỉ ba tuổi. Sao lại để ý nhiều như vậy. Tô mẹ mang bé đi ra ngoài chơi, nhưng thực ra là mang cháu đi khoe bạn bè. Nhưng...

Khi trở về lại thấy Tô mẹ với vẻ mặt nhăn nhó như mướp đắng. Tô Ca biết ngay là con trai Tần Tiêu khôn kiếp nhà cô lại gây họa ở bên ngoài rồi. Chắc không phải nói người ta khỏe mắt có nếp nhăn thì là trát phấn dày trên mặt? Mọi người cho rằng nó còn là trẻ con? Xem khi nó nói kia, rõ ràng vừa nói vừa đảo mắt, chính là người đang có suy nghĩ xấu. Đứa nhỏ này chính là người trời sinh đã nói lời ác độc.

Vỗ trán, nghĩ đến đây, thở dài một cái. Tô mẹ lạnh lùng liếc cô một cái:

"Còn chưa đi vào bếp giúp đỡ?"

Tô Ca lập tức chân chó đi theo mẹ, mang trên mặt nụ cười nịnh nọt, một bên rửa rau một bên thận trọng hỏi:

"Mẹ. . . Thằng bé thời này hôm nay lại chọc gì mẹ?"

Lời chưa dứt, vừa nhắc tới Tần Tiêu thì tay cầm dao của Tô mẹ run lên. Căm tức nhìn Tô Ca:

"Con đúng là đã gả cho người chồng tốt! Lại sinh được người con trai giỏi!"

Trời ạ, vừa thấy Tô mẹ chuẩn bị trở thành sư tử hà đông, Tô Ca lập tức bỏ việc chạy đến vỗ lưng thuận khí cho bà. Qua một lúc lâu mới thấy Tô mẹ từ từ mất nói:

"Mẹ hôm nay đưa con trai con đi đến cửa hàng của A Vân chơi, kết quả thằng nhóc kia nhìn thấy con trai A Vân giúp cô ấy dọn quần áo, con biết nó nói gì không? Nó nói A Vân cũng nhiều tuổi rồi con bao nuôi mặt trắng nhỏ, thật không biết xấu hổ. Còn nói mặt trắng nhỏ xinh ra là để cho đàn ông cưỡng ép."

"Phi" Tô Ca không nhịn được phụt cười. Lại nghĩ tới mẹ còn đang tức giận, ngay lập tức về mặt nghiêm túc nói:

"Thằng nhỏ hỗn láo này đáng đánh!"

"Đâu chỉ nên đánh! Nó mà không là cháu ngoại mẹ, mẹ liền ném nó xuống sông cho chết đuối. Con còn không thấy vẻ mặt tức đến xanh mét của A Vân."

Làm sao có thể. . . có thể không xanh mét đây. . . Thứ nhất là bị nói nhiều tuổi, thứ hai lại nói con trai mình bị đàn ông cưỡng ép... haiz... Tô Ca cắn môi, vừa buồn cười lại vừa tức, đều do hai yêu nữ Diễm Hồng cùng Tường Quang kia. Kiểu mẹ nuôi gì mà lại cho con trai tiếp thu những thứ đó.

Hạ mi xuống, Tô Ca thầm nghĩ tối nay nhất định phải tìm một chỗ không có người đem cái thằng nhóc thôi này đến nơi không người đánh cho nhừ đòn. Đang rửa rau đột nhiên có tiếng chuông cửa, Tô mẹ vừa mới vừa rồi còn mặt nặng mày nhẹ với cô liền lập tức thay đổi, vẻ mặt vui vẻ như là tết đến. Chỉ thấy bà bỏ dao xuống đi mở cửa, trong miệng còn lẩm bẩm chắc chắn là Hiên Mộc tới.

"Tất nhiên rồi" Tô Ca nhẹ tiếp lời bà, theo sau đi ra khỏi bếp. Vừa rồi Tần Mặc Nhiên đi đón nhà Hiên Mộc tới ăn cơm, chắc giờ cũng đến đây rồi.

Vừa đi ra phòng khách thì đã nghe thấy tiếng cười nói, đặc biệt là tiếng nói rất vang của thằng bé Tần Tiêu kia. Không cần lắng nghe cô cũng biết thằng nhóc thôi kia nói cái gì. Không biết tại sao thằng nhóc này không thích gần mẹ ruột nó, nhưng chỉ cần thấy... Trần Lê liền lập tức như con muỗi hút máu, tuyệt đối chết cũng không thả....

Quả nhiên, ở ngoài cửa đã thấy thằng nhóc đó như con bạch tuộc tám chân bám vào chân Trần Lê, Tô Ca cảm thấy hết sức nhức đầu. Lại nhìn thấy Hiên Mộc đứng bên cạnh vẫn không ngừng hỏi han Tô mẹ, cô lại cảm thấy đau đầu hơn.

"Bà ngoại" tiếng nói trẻ con non nớt vang lên, Tô Ca mới phát hiện ra đây là bảo bối của Mộc gia. Trong cặp song sinh long phượng của nhà họ Mộc,

đây chính là chị gái Hiền Y. Hiền Y khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo cười ngọt ngào, đưa giỏ quà đựng đầy nước hoa quả đến trước mặt Tô mẹ. Trong miệng còn nói:

"Bà ngoại, đây là Tiểu Y mang cho bà, bà phải ăn nhiều trái cây mới có thể xinh đẹp như bây giờ. " .

Mà em trai Hiền Minh giờ phút này cũng cầm túi trà đem đến trước mặt ba Tô. Tô Ca nhìn thấy hai tiểu thiên sứ này, lại nhìn con trai nhà cô vẫn đang sỗ sàng bám lấy cổ Trần Lê, quay trái lại quay phải, chỉ muốn cho một cái tát.

Đều là trẻ con ba bốn tuổi, nhưng sao lại khác nhau như thế! Tô mẹ bây giờ đối với cặp sinh đôi cười tươi như quả, Tô Ca lại nhớ vừa nãy bà ông Tần Tiêu trở lại sắc mặt xanh mét như muốn ăn thịt người, Tô Ca không nhịn được lắc đầu một cái. Haiz...Cô đành phải một mình đi vào phòng bếp.

"Một môi?" Tần Mặc Nhiên từ phía sau ôm lấy Tô Ca. Tô Ca lắc đầu ý bảo Tần Mặc Nhiên đi ra ngoài trước. Cô bây giờ không có tâm trạng cùng hân hân nói chuyện. Người đàn ông này rất thức thời đi ra khỏi phòng bếp. Một lúc sau, Tô mẹ quay lại phòng bếp, tay cầm dao thái thức ăn. Tô Ca cho là đã tránh được việc này rồi, nhưng không nghĩ ra Tô mẹ lại nhìn cô buồn chán. Lại bắt đầu rồi...

Tô Ca dần dần cảm thấy vô lực. Chỉ nghe Tô mẹ nói:

"Con xem chồng con nhà người ta kia, so sánh với mình đi. . . ."

Nhìn. . . Có cái gì tốt mà nhìn? Hiền Mộc là ngọc, Tần Mặc Nhiên là băng. Hiền Mộc có hai đứa trẻ như thiên sứ, mà thằng nhóc nhà cô lại giống như ác ma...Tô mẹ lại nói:

"Nếu

năm đó con chọn người đàn ông tốt như Hiền Mộc, thì giờ mẹ cũng không phải phiền lòng..."

"Chọn?" Nghe đến chữ đó, Tô Ca không nhịn được muốn phun máu ra, cô sao lại thấy mẹ nói như là Tần Mặc Nhiên cùng Hiền Mộc là đồ trong chợ, cô muốn là có thể chọn được?

Khẽ nhú mày, nhớ tới năm đó khi cô đưa Tần Mặc Nhiên về nhà cùng kúc Trần Lê cùng Hiền Mộc đến chơi. Tô mẹ cho rằng cô muốn giới thiệu Hiền Mộc, vẻ mặt đắc chí vừa lòng. Nhưng đến khi biết là Tần Mặc Nhiên, mặt mày lại trở thành ghét bỏ lạnh lùng, cuối cùng vẫn nhịn không nói. Tô Ca nhìn Tô mẹ nói:

"Mẹ! Tần Mặc Nhiên có chỗ nào không tốt? Sao nhiều năm như vậy mẹ vẫn chê anh ấy?"

Thấy con gái thực sự tức giận, tay chân cũng giơ hết cả lên, Tô mẹ cũng dừng lại. Chỉ thấy bà nói:

"Thực ra con rể cũng không phải không tốt, nhưng là... mẹ cảm thấy nó quá lạnh lùng rồi... Ở cùng... Ở cùng cả khối băng lớn như thế mẹ có chút sợ..."

Được rồi, tóm lại vẫn là từ người đàn ông này, khí thế quá mạnh mẽ... Tô Ca hạ mi, trong lòng có chút vị chua xót. Người ta vẫn nói con rể ở cùng cha mẹ vợ rất thân thiết, nhưng nhà cô ngược lại hoàn toàn. Tô Ca không nói nữa, yên lặng rửa tay dọn cơm. Đến khi mọi việc đều xong xuôi cô đi ra ngoài. Thấy phòng khách Tần Mặc Nhiên cùng Hiền Mộc ngồi đánh cờ với nhau. Còn ba Tô thì ngồi ở bên hứng thú nhìn.

Trên ghế Salon ở bên kia. Hiền Y, Hiền Minh đang xúm lại không biết nói gì, khuôn mặt mềm mại nhỏ bé, đôi mắt sáng trong suốt, Tô Ca nhìn thấy liền muốn nhào qua ôm lấy mà hôn lấy hôn để. Trần Lê mang thai lần đầu đã là long phượng thai rồi. Một trai một gái, tốt từ thành đôi.

Tô Ca dời mắt khỏi hai đứa bé đáng yêu, nhìn cái thằng nhóc Tần Tiêu ngồi trên salon kia vui người vào Trần Lê, thân thể nhỏ bé cứ như quả cầu cọt đi cọt lại. Tô Ca nhú mày đi tới đánh nó mấy cái.

Tiểu Bá Vương bị vỗ đau, không vui, mở mắt to trừng trừng nhìn Tô Ca, có vẻ như đang uy hiếp, ý tứ là:

"Đừng làm phiền con với người đẹp"

Stop! Cái trog xấu xa của con... Tô Ca coi không nhìn thấy, ngồi xuống bên cạnh Trần Lê vừa lúi vừa kéo cái quả cầu này đi xuống. Giọng nói mang theo uy hiếp:

"Đi chơi cùng anh Minh đi. Mẹ có việc với cô Trần Lê."

Tần Tiêu thấy Tô Ca tức giận, lắc lắc cái mông nhỏ, miễn cưỡng tránh đi. Mỗi bước đi, lại cẩn thận quay lại nhìn, nhìn mẹ thì nét mặt ai oán, còn nhìn sang Trần Lê thì lại điem đạ đáng yêu.

Đang tức giận, Tô Ca chỉ muốn giơ chân đá vào mông thằng nhóc một cái.

"Tức giận làm gì, Tiêu Tiêu dù sao vẫn còn bé..."

Trần Lê cười nói. Tô Ca bĩu môi một cái nói:

"Nhưng mình là mẹ ruột của nó! Thằng nhóc kia từ trước đến giờ đối xử với mình rất xa cách, thấy bạn là dính như dính mật."

Nghe vậy, Trần Lê bật cười, hóa ra là Tô Ca đang ghen. Tàn Tiêu bước đến trước mặt hai anh em nhà họ Hiên, liếc trên liếc dưới mấy cái. Rồi sau đó đột nhiên làm dáng, đứng cười nói:

“Hiên Minh giờ nhìn càng ngày càng thấy đẹp ra. Dì Hồng nói nhìn thấy con trai thì đều nhận hết. Hiên Minh, làm nguì đàn ông của ta được không?”

“Phốc!” Tô Ca nghe mà muốn hộc máu, nhìn con trai nhà cô bộ dáng cà lơ lắt phất. Ngay cả hai người đàn ông đang đánh cờ cũng ngừng tat, ngẩng đầu, nhú mày nhìn sang bên này. Tô Ca che mặt, im lặng hỏi ông trời, cô cũng biết đem con cho Diễm Hồng là sai mà. Yêu tinh này không biết đã dạy cái gì cho con cô nữa.

Tô Ca nổi giận phùng phùng, muốn xông tới đập chết thằng nhóc hư đốn kia thì liền bị Trần Lê kéo lại. Tô Ca nhìn theo tầm mắt Trần Lê mới phát hiện ra Hiên Y đứng dậy chạy tới trước mặt Tàn Tiêu, lạnh lạnh quét mắt nhìn cậu, rồi sau đó lấy tay khều khều cằm của cậu rồi nheo một cái, nói:

“Nhìn em trai đáng dấp cũng coi như là đẹp mắt, cho một cái kẹo này. Chị liền miễn cưỡng thu nhận em làm một trong những người đàn ông của chị đi.”

Trong nháy mắt... Mọi người hóa đá, mà thằng ngốc Tàn Tiêu kia vẫn ngo ngác nhận lấy kẹo. Tô Ca vỗ trán. Nhìn tiểu ma vương Hiên Y, con trai cô đúng là thua hoàn toàn rồi.

Tô Ca im lặng không lên tiếng, quay đầu đi. Không chỉ con trai hay giờ trò lưu manh đùa bốn người mà đến con gái cũng thế, không thể vui được. Cô nhìn Trần Lê, chỉ thấy Trần Lê mặt không đổi sắc nói:

“Ha ha... Tiểu Y gần đây rất thích xem công chúa Thái Bình...”

Tô Ca: Lặng yên...

Buổi tối, lúc ngủ, Tô Ca vẫn ở trên giường lăn qua lộn lại. Tiểu bá vương Tàn Tiêu kia đã mặt dày đi theo Trần Lê về nhà bọn họ rồi, với lý do hoa mỹ là: “Làm khách”.

Mỗi khi nhìn thấy con trai lại đau đầu, nhưng khi thằng nhóc phá hoại này chạy theo người ta, cô lại thấy rất khó chịu không ngủ được. Tàn Mặc Nhiên nằm ở bên cạnh cô vốn là đã khó nhìn, lại thấy cô nằm không yên mà còn uốn éo qua lại liền ôm cô lại, vỗ mông cô mấy cái.

Giọng nói khàn khàn nói ở bên tai cô: “Không an phận, sao lại giống con trai em vậy chứ?”

“Tàn Mặc Nhiên... Tàn Tiêu nó không phải con trai anh!”

“Em nói cái gì?” Trông mặt người đàn ông khề đảo, bên trong mơ hồ ẩn giấu thú tính, lật người một cái liền đè trên người phụ nữ, người phụ nữ vẫn không biết sống chết, cái miệng nhỏ nhắn nói không nghĩ:

“Em làm sao lại cảm thấy anh và nó một điểm giống cũng không có? Chẳng lẽ là anh khi còn bé cũng làm cho người ta ghét như vậy?”

Người phụ nữ đáng chết... Trong mắt Tàn Mặc Nhiên lửa thiêu đốt rừng rực, vậy mà Tô Ca dường như không cảm nhận được chút nào không bình thường, vẫn tiếp tục nói:

“Anh có biết hôm nay ở phòng bếp mẹ nói gì với em không?”

“Nói gì?”

“Nói để cho em cướp Hiên Mộc.”

Tô Ca than thở, vẻ mặt có vài phần bất đắc dĩ. Thấy người đàn ông nửa ngày không có phản ứng, cô không nhịn được nói tiếp:

“Đều tại anh hết, sinh ra con trai không đáng yêu như vậy, anh lại là một núi băng lớn, cho nên mẹ em mới không thích, luôn tìm cơ hội khiến em đuổi anh đi.”

“Vậy sao?” Âm thanh của người đàn ông cao kinh người, lúc Tô Ca phát hiện không thích hợp thì đã muộn rồi, trên mặt Tàn Mặc Nhiên hiện lên nụ cười tà, cúi đầu nói với Tô Ca:

“Vậy không bằng bây giờ chúng ta phải cố gắng, sớm một chút sinh ra đứa bé đáng yêu cho mẹ vui vẻ?”

Nhìn sắc mặt u ám của Tàn Mặc Nhiên, Tô Ca muốn khóc. Đáng chết, mới vừa rồi trong lúc vô tình cô có phải hay không đã chọc tới người đàn ông này? Chớp mắt, Tô Ca thay đổi ghét bỏ trước đó, hết sức chân thực mà nói:

“Cái kia... Cái này không vội, này Tiêu Tiêu không phải là còn nhỏ ư, em lo lắng không chăm sóc được.”

Chỉ thấy mặt Tàn Mặc Nhiên không đổi sắc nói:

“Không cần nói nữa, liền ném hỗn tiểu tử này cho nhà Hiên Mộc làm con dâu nuôi từ bé đi.”

Con dâu nuôi từ bé con dâu nuôi từ bé con dâu nuôi từ bé ~~~ Tô Ca.....

Người bạn nhỏ Tần Tiêu thân mến, người cứ như vậy bị cha người vứt bỏ... Vì vậy, đi lấp đầy hậu cung của Hiên Y thôi....

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Ngoại truyện: Trần Diên Ch

Thế giới của tôi, cậu đã tới.

Lần đầu tiên nhìn, hán đã biết bọn họ giống nhau.

Ngày đó mưa đặc biệt lớn, mưa như thác đổ. Hán một mình đi trên đường trở về cái nơi gọi là “nhà” kia, sau lưng còn có mấy vết máu rõ ràng, là do trước đó đánh nhau cùng mấy tên súc sinh Nam phái lưu lại. Tình yêu, cũng như mưa vậy, biến thành một loại đau đớn thấm vào tận cốt tủy.

Vậy mà trên mặt hán lại tràn đầy lệ khí. Bước chân tập tễnh, bóng lưng lung la lung lay, hán vốn không muốn cứ như vậy trở về cái nơi như ổ chó kia, nhưng mà hoảng loạn nghĩ, trừ cái “nhà” đó ra hình như chính mình cũng không có chỗ khác để đi.

Lúc này, người phụ nữ diêm lệ dung tục mà hán gọi là “mẹ” kia chắc hẳn đang ở dưới cái lão già kia mà cười quyền rũ. Nghĩ đến đây, hán không nhận được vuốt ngực, cường chế đè xuống cảm giác buồn nôn. Thật là bản, tại sao mình có thể là con trai của tiện nhân kia?

Cứ như vậy vừa nghĩ vừa đi, không cẩn thận liến va phải một người. Hán ngẩng đầu lên, chỉ thấy một đôi mắt màu tro tràn ngập buồn khổ như hán. Rồi sau đó, hình như là bởi vì vết thương trên, cũng có lẽ bởi vì mưa lớn đầy trời, hoặc có thể, là hán bị cảm, Trần Diên Chi - cho tới bây giờ luôn luôn đề phòng cẩn thận đối với mỗi người, dĩ nhiên cứ như vậy té xỉu trước mặt người xa lạ ở lần gặp đầu tiên tại nơi này.

Đội khi hán tỉnh lại lần nữa, là ở trong một gian phòng rộng rãi sáng sủa, có rèm cửa sô màu lam nhạt, một chiếc bàn vuông tinh tế, hoàn toàn không phải cái ổ chó dơ dáy bẩn thỉu như bãi rác kia. Trầm ngâm hồi tưởng những chuyện xảy ra lúc trước, rồi sau đó hán lặng lẽ quan sát bài biện trong phòng.

"Anh đã tỉnh?"

Bóng dáng gầy gò ở phải sau bàn đột nhiên xoay người lại, quần áo vừa nhìn liền thấy tinh xảo cầu kỳ, môi hồng răng trắng, chỉ là cặp mày kia vẫn nhú lại, hình như là có vô vàn tâm sự khổ sở.

“Đây là nơi nào?” Trần Diên Chi khàn giọng hỏi.

"Đây là ổ nhỏ của tôi, anh đừng vào tôi, sau đó té xỉu. Tôi suy nghĩ một chút, liền quyết định mang anh về, hiện tại cảm thấy đã khá hơn chút nào chưa?"

"Tốt hơn nhiều. . ." Hán than một tiếng, rồi sau đó hai tròng mắt sáng nhìn chăm chăm người thiếu niên trẻ tuổi trước mặt nói:

"Tôi là Trần Diên Chi, còn cậu?"

"Tôi ư. . ."

Người thiếu niên gầy thờ dài một tiếng, trong lời nói có vô tận buồn bã. Hồi lâu sau mới nghe được hán chậm chạp đáp:

"Tôi là Văn Thư".

Khi đó cậu ấy nói như vậy. Mà thời điểm đó Trần Diên Chi cũng cho là cậu ấy nói tên thật, mặc dù quần áo, cử chỉ của cậu ấy không phải dạng nghèo túng, nhưng là nghĩ đến cũng có thể chỉ là một người bình thường giống mình thôi.

Dù nghĩ như thế, nhưng hán cũng không thể hiện ra mặt, cảm giác trên người thiếu niên này có quá nhiều bí mật. Giữa lông mày của cậu ta dường như bị buồn bã bao phủ, khiến lòng dạ Trần Diên Chi cũng buồn bã theo. Cùng là người lưu lạc một phương, gặp nhau liền thành người quen như vậy. . .

Ôm ý tưởng như vậy, Trần Diên chi đột nhiên liền muốn làm mất dầy vùi ở trên giường ấm áp thoải mái như vậy ngủ một giấc thật tốt. Bên ngoài mưa vẫn to như trước, tạo thành một màn mưa khổng lồ. Hán ngồi ở trên giường nhìn phía sau, chỉ thấy một mảnh trắng xóa. Cũng may người thiếu niên trước mặt này cũng không có ý muốn đuổi mình đi. Trần Diên Chi dứt khoát trở về giường chui vào trong chăn, thân thể cuộn lại giống như tôm hùm.

Dường như Văn Thư mơ hồ nhìn hán một lúc lâu, rồi sau đó thế nhưng mặt không đổi sắc cũng cời quần áo lên giường, nằm thẳng tắp ở bên cạnh hán. Trần Diên Chi nhàn rồi mở mắt, bốn mắt nhìn nhau, cứ như vậy một lúc lâu, cuối cùng quên mất bắt đầu ra sao. Âm thanh người thiếu niên trầm thấp từ từ phiêu tán ở trong không khí.

Đội nhiều năm về sau, chờ thế lực Trần Diên Chi khuếch tán gần như trở thành vương giả toàn bộ giới hắc đạo, khi hán nhớ lại một ngày này, nhớ tới

giọng nói trầm thấp như mực của thiếu niên kia, rõ ràng là hơi hợt nhưng lại lộ ra tuyệt vọng cô đơn nhiều như vậy.

"Người đàn ông kia cho tới bây giờ cũng chưa từng coi tôi là con, trong lòng hắn, ta chỉ là món đồ chơi của con gái hắn mà thôi. Đáng tiếc chính là, nếu đã lạnh nhạt vô tình như thế, vì sao lại phải để cho ta nhận tổ quy tông?"

Anh biết không? Bây giờ tôi đang nói chuyện với anh, anh cảm thấy thoát nhìn tôi giống như người bình thường phải không? Nhưng trong lòng tôi cơ hồ đã mục nát hết. Mẹ của tôi hiện tại còn đang bên trong phụng cấp cứu, mà tôi lại chỉ có thể ngồi ở chỗ này cùng anh nói chuyện tào lao.

Tôi thậm chí không thể đi bệnh viện nhìn bà ấy một lần một lần cuối, chỉ vì cái người là cha tôi kia không cho phép, hắn nói mẹ rất dở. Nhưng thật mực cười, mực cười đến tận xương tủy. Nếu cảm thấy mẹ bẩn, tránh bà như tránh bệnh khuẩn như thế, trước đây tại sao còn đựng bà ấy? Lại vì sao phải sinh hạ tôi?"

Về mặt lạnh nhạt như vậy, nói qua những lời kia vốn là lời nói vô cùng tàn nhẫn, lại giống như những kinh nghiệm kia không phải của hắn vậy. Trần Diên Chi nhìn Văn Thư, mặc dù cảm thấy một góc nào đó trong lòng chua chát, lan tràn ra cả trái tim, song hắn lại cưỡng chế ép xuống.

Người nào không có một phen khổ sở khuất nhục như thế, vượt qua được chính là sống, mà không chịu đựng được chính là chết mà thôi. Văn Thư không kinh ngạc chút nào vì phản ứng của hắn. Cậu đang cùng hắn nói chuyện, vậy mà biểu tình trên mặt lại giống như là đang làm bầm lẫu bầu, có lẽ lúc này không phải cậu đang nói chuyện, mà là bởi vì trong lòng chất chứa quá nhiều nên cần trút ra mà thôi.

"Người ta nói máu mủ chí thân, thế nhưng chí thân như vậy, trong mắt của tôi, so với người xa lạ càng không bằng. Còn người em gái thoát nhìn xinh đẹp hiền lành kia, chẳng qua cũng chính là một đứa bé ích kỷ cực độ thôi. Anh biết không? Thật ra thì căn bản tôi cũng không để ý có thể nhìn thấy mẹ hay không, ấn tượng về mẹ trong lòng tôi, chẳng qua chỉ là một bóng dáng lạnh bạc. Tôi để ý thật sự, ấy là người đàn ông kia, người đàn ông trong mắt của hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng có tôi. Thế nhưng, từ nhỏ tôi đã sùng bái hắn như một người anh hùng."

Nghe đến đó, tầm mắt Trần Diên Chi sâu xa, bờ môi phác họa một đường cong châm chọc.

"Đã như vậy, thì không nên đi quan tâm hắn, chờ có một ngày cậu chiến thắng hắn, mình làm anh hùng không phải tốt sao?"

Giọng nói giễu cợt thái độ thờ ơ như vậy, vốn Văn Thư phải cực kỳ tức giận, vậy mà chẳng biết tại sao, khi hắn thấy trên mặt Trần Diên Chi kia không có lấy một chút thương cảm thì cánh môi giật giật, song hắn lại không tiếp tục phát ra chút âm thanh nào, có loại cảm giác sáng tỏ thông suốt.

Đúng vậy, nếu người kia không quan tâm mình, vậy mình cần gì phải đi quan tâm hắn? Nghĩ thông suốt một điểm này, trái tim như trút được gánh nặng, cậu nhìn Trần Diên Chi cười nói:

"Cám ơn anh". Nụ cười thiếu niên ưu nhã sáng ngời, ngược sáng, giống như thiên sứ. Lại thấy Trần Diên Chi nhẹ nhàng cười một tiếng, xoay người vùi đầu vào một bên ngủ. Văn Thư cũng không có lên tiếng, chỉ là nằm ở một bên nghỉ ngơi.

Sắc trời hừng sáng, Trần Diên Chi sớm đã tỉnh, nhìn Văn Thư đang ngủ rất sâu ở một bên, bộ dáng an tĩnh như vậy giống hệt một thiên sứ. Mây nhú lại, hắn hết sức ghét loại cảm giác này, trước khi hắn lấy lại tinh thần, thân thể đã theo bản năng làm một động tác vô cùng hoang đường. Hắn cúi người hôn xuống mi tâm của người thiếu niên, rồi sau đó giống như bị sét đánh quay người lại, thời điểm đó Trần Diên Chi, cơ hồ có thể nói là chạy trốn chết.

Ngày cũng vẫn là bình thường không có sóng gió, hắn tiếp tục trải qua cuộc sống liếm máu trên lưỡi đao, tiếp tục đánh đấm với những quyền hung dữ không khác gì mãnh thú, mặc dù thỉnh thoảng cũng sẽ nhớ tới người thiếu niên kia, nhớ tới ngày đó mình không khống chế được hôn người ta mà đỏ mặt, tuy vậy hắn rốt cuộc vẫn phải quyết định quên hết tất cả. Một người, nếu như trước tiên ngay cả tư cách sống yên ổn lập nghiệp cũng không có, làm sao có thể có được thứ mình muốn.

Chưa từng nghĩ tới một lần nữa gặp lại sẽ ở dưới tình cảnh lúng túng như thế, hắn bị những tên súc sinh Nam phái ấn thân thể ở tên tường, quần bị buộc cời ra, khom thành tư thế khuất nhục. Kỳ thực chính là như vậy, chỉ cần bộ dáng đẹp mắt, bất luận nam nữ, ở trong hắc đạo cũng sẽ có một ngày dở như vậy.

Nếu phản kháng nhiều hơn nữa cũng không có hiệu quả, hắn liền ngừng giãy giụa, chỉ là mắt lạnh nhìn những người này, đem hình dáng bọn họ khắc vào trong đầu, một ngày nào đó, đúng, một ngày nào đó, hắn sẽ đòi lại tất cả!

Âm thanh người đàn ông sau lưng hết sức rõ ràng, người nọ nói với một người đàn ông khác:

"Nghe nói nơi đó của đàn ông so với phụ nữ còn chặt hơn, nhưng ngàn vạn đừng đem bảo bối của tao kẹp đứt".

Xung quanh vang lên tiếng trêu chọc của một đám người, hắn vốn cho là tìm mình đã có thể chịu đựng, nhưng lúc đang đối mặt với khuất nhục như vậy, móng tay toàn bộ khảm vào trong thịt, nhắm mắt lại khóe mắt cuối cùng là có chất lỏng lướt qua.

"Các người đang làm cái gì?" Chợt nghe một giọng nam trong trẻo, mang theo tức giận hủy thiên diệt địa. Hắn cố sức quay đầu, liền thấy người thiếu niên gặp phải trong mưa ngày đó, Văn Thư. Một khắc kia tâm tình của hắn lại là hoảng loạn khác thường, nhục nhã, phẫn hận, hắn đang nghĩ tại sao bản thân mình lại đến đây.

Chỉ thấy Văn thư mặt không đổi sắc nói với người đứng đầu nhóm người kia:

"Buông anh ấy ra!" Nghe được lời như vậy, Trần Diên Chi chỉ cảm thấy buồn cười. Quả nhiên là ngây thơ, đôi tay tiểu tử này cho tới bây giờ cũng không có dính qua máu, làm sao sẽ biết dân một bang chuyên liều mạng hung dữ thế nào? Hắn vốn cho rằng cậu ấy cũng sẽ bị giữ chặt, ra mặt mạnh như vậy

hậu quả không thể nghi ngờ chính là nhiều hơn một người bị hại thôi. Vậy mà..... ngoài dự liệu của hần, Tiểu Đầu Mục đứng đầu bang thoáng chốc đổi sắc mặt, hướng về phía Văn Thư thái độ rất cung kính:

“Nếu là Đại Thiếu Gia Ân gia mở miệng, tự nhiên chúng ta phải nể mặt.”

Tiểu Đầu Mục hung hăng đập một cước trên người hần, nói:

“Hôm nay tha mày một con ngựa, về sau ngàn vạn đừng để tao nhìn thấy!”

Sau khi đám người kia đi, Trần Diên Chi đỡ tường, thân thể từ từ trượt xuống, có tốt một chút, hần cũng không thể quay đầu lại, cho đến khi có tiếng bước chân đi vào của người thiếu niên kia.

“Anh có khỏe không?”

Là cậu. Thì ra vẫn chưa đi sao? Trần Diên Chi quay đầu lại, hai mắt nhìn chăm chăm vào Văn Thư nói:

“Làm sao cậu còn không đi? Là muốn lưu lại nhìn ta chê cười ư?”

Thú con sau khi bị thương đều sẽ thay đổi giường nanh múa vuốt, trong tiềm thức liền đem tất cả mọi người trừ thành quân địch của mình. Khi đó Trần Diên Chi cũng không ngẩng đầu nhìn Văn Thư một cái, song Văn Thư lại đi thẳng tới trước người hần, đôi tay thiếu niên không tính là to rộng kia ôm lấy hần.

“Anh đang sợ cái gì?”

Sợ? Đúng rồi, hần đích xác là sợ, sợ sẽ thấy rõ ràng sự chán ghét và xa cách ở trong đôi mắt màu tro kia. Ban đầu tưởng rằng cậu chỉ là một người có thân phận bình thường, ai ngờ lại là Đại Thiếu Gia Ân gia. Người như vậy cùng mình vốn chính là khác nhau một trời một vực.

“Mới vừa rồi cậu đều nhìn thấy, có phải hay không cảm thấy ta rất bản? Mẹ của tôi là gái giang hồ địa vị ti tiện nhất toàn Hongkong. Tôi thậm chí không biết cha mình đến tột cùng là người nào. Chuyện phát sinh ngày hôm nay, trước kia đều đã xảy ra qua.”

Hần cứ như vậy nói xong, vậy mà Văn Thư lại tựa như hoàn toàn không nghe thấy, cũng không có có buông tay hần ra như hần nghĩ, chỉ là nhàn nhạt nói một câu:

“Vậy thì thế nào, dù sao đều là quá khứ, một ngày nào đó anh sẽ đòi lại toàn bộ.”

Chỉ là một câu nói đơn giản như vậy, lại làm cho bên trong lòng Trần Diên Chi dâng lên rung động rõ ràng. Hần vốn cho là đã tâm cùng khát vọng của mình đã chôn giấu sâu vô cùng, chưa từng nghĩ tới có thể bị một câu nói đầu tiên của Văn Thư dễ dàng vạch trần như vậy, đúng, những người kia thiếu hần, một ngày nào đó hần muốn đòi lại.

Buổi chiều ấy, thời điểm hần suy nghĩ liên miên, chẳng biết lúc nào Văn Thư đã rời đi rồi, song hần lại cảm thấy vị trí trái tim giống như là thiếu mất cái gì, bóng dáng người thiếu niên kia, liền khắc sâu trong tim hần.

Từ lần đó về sau, Trần Diên Chi cho là hai người bọn họ sẽ không còn có cơ hội tiếp xúc. Cậu là thiếu gia Ân gia ở Hongkong, tuy rằng trước đó hần nghe nói qua không được cưng chiều, nhưng, dù sao cũng là thiếu gia không phải ư? Mà hần lại chỉ là một tiểu lâu la vùng vẫy lẫn lộn ở tầng chót của xã hội, lúc ban đầu vốn đã như thế.

Lần thứ ba nhìn thấy cậu, là ở cửa rạp chiếu bóng, bầu trời lát phát mưa phùn, cậu và một cô gái che dù đứng ở đó, trong đôi mắt màu tro tràn ngập cung chiều. Trần Diên Chi đột nhiên cảm thấy nơi ngực rõ ràng đau đớn, cô gái kia là bạn gái của cậu ư? Lúc đó hần cả người đều là vết thương, chẳng biết tại sao chỉ cảm thấy chói mắt như thế. Vì vậy không hề nghĩ ngợi, hần liền trực tiếp đi qua.

Trong nháy mắt ngẩng đầu, hần nhìn thấy hoảng loạn trong mắt Văn Thư, cũng nhìn thấy rõ ràng hứng thú trong mắt cô gái kia, trong lòng không khỏi cười lạnh, phụ nữ quả nhiên đều hèn hạ, bên cạnh rõ ràng đã có một người, vẫn còn dùng ánh mắt nóng bỏng như vậy nhìn mình, cách đến gần quá mức thẳng thừng thăm thourng như thế, đột nhiên cảm thấy không thú vị, hần cười lạnh xoay người rời đi.

Nhưng không có nghĩ đến buổi tối Văn Thư lại đi tìm hần. Hần ngủ ở trong cái nhà rách nát như ổ chó kia, đột nhiên thấy cửa mở ra, cậu ấy bước vào tâm tình của hần rất khó hình dung, trong bụng chỉ nghĩ là, cậu làm sao biết mình ở nơi này, chẳng chú ý tới hần từ sáng sao?

Văn Thư nhìn hần, chỉ nói một câu:

“Em gái của tôi muốn gặp anh.”

Em gái? Chẳng lẽ là cô gái đứng chung một chỗ với cậu xé chiều hôm nay là em gái của cậu? Chẳng biết tại sao, trong lòng Trần Diên Chi đột nhiên mừng như điên, song cho đến khi nghe rõ ý muốn của Văn Thư tới lần này, từ trên thiên đường rơi xuống địa ngục cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi, cậu ấy tìm đến mình, chính là vì để cho mình đi làm vật chơi đùa của cô em gái công chúa ư?

Tâm lạnh, hần không khác chế được cảm giác phẫn nộ đang dâng lên trong lòng, lần trước gặp mặt, hần cho là cậu phải hiểu hần, thế nhưng vẫn bắt hần đi làm chuyện mình chán ghét nhất? Tại sao hần có thể tàn nhẫn như vậy?

Ngày đó chuyện xảy ra về sau Trần Diên Chi dường như đã quên sạch, hần chỉ nhớ ở thời điểm mình lửa giận tăng cao liền cưỡng chế đặt thân thể nhỏ yếu của thiếu niên dưới chân, hần cứ như vậy cường bức cậu...

Sau khi kết thúc, tiếng thở dốc ngừng lại,, hần cho là Văn Thư sẽ chán ghét hần, sẽ ghét hần đến tận xương tủy. Nhưng mà lại không nghĩ tới, Văn Thư chỉ nghiêng đầu đi, âm thanh người thiếu niên khô khốc truyền vào trong tai hần:

“Uỷên Bích từ nhỏ có quá nhiều đồ, cho nên nếu không chiếm được ở tay, cô ấy sẽ cảm thấy hứng thú mà để trong mắt. Sau khi anh đến chỉ cần mọi chuyện đều theo cô ấy, nhưn vậy hứng thú của cô ấy với anh tự nhiên sẽ biến mất.”

Nghe vậy con người Diên Chi không nhịn được sáng lên, Văn Thư là đang dạy mình cách thoát thân, thật ra thì cậu cũng không muốn ép mình, nói không chừng, trong lòng của cậu cũng chỉ có hần.

Ôm tâm tư như thế, dọc theo đường đi tới Ân gia, hần đều nắm tay Văn Thư, Văn Thư cũng không có tránh ra. Lúc tới Ân gia, trước khi gặp Ân Uyển Bích, Diên Chi thật sự nghĩ như vậy, hần nghĩ làm theo những gì Văn Thư nói, vậy mà...

Khi chứng kiến Ân gia tráng lệ, trông thấy bộ dáng ngu xuẩn như heo của Ân Uyển Bích, trong lòng hần âm thầm toan tính. Những thứ này, chỉ cần hần trồng cái bóng của mình trong lòng đại tiểu thư Ân gia, như vậy sau này đây tất cả tự nhiên sẽ là của hần. Quyền lợi, còn có cảm giác thành tựu đứng ở đỉnh núi khinh thường tất cả mọi người.

Hần tiếp tục cư xử lạnh nhạt, mà Ân Uyển Bích đối với hần mê luyến cũng ngày càng sâu. Vì vậy, chỉ làm một ít thủ đoạn, hần được như ý nguyện trở thành con rể Ân gia. Hết thấy đây, đều là bước ngoặt để hần đạt được tham vọng trong tương lai, mà đồng thời, cũng là bắt đầu bị kịch giữa hần và Văn Thư.

Hần lựa chọn làm em rể của cậu, mặc dù trong lòng hần rõ ràng Văn Thư có bao nhiêu chán ghét em gái của cậu ấy. Hần lựa chọn để cho Văn Thư làm tình nhân bí mật của hần, mỗi lần sau khi Văn Thư biểu đạt bất mãn đều sẽ bị hần chế tạo kích tình nuốt mất. Mà kích tình xong, mỗi lần hần đều nhu tình mật ý vuốt ve toàn thân của cậu. Khi đó trong lòng hần luôn nghĩ rằng:

“Không có vấn đề gì, Văn Thư cuối cùng sẽ là của mình, hiện tại hần thẹn với cậu, về sau sẽ bồi thường lại toàn bộ.”

Nhưng mà hần lại không ngờ, bắt đầu bất thường, tâm hồn vụn vụn, tất nhiên sẽ có cuộc sống vụn vụn giống thế. Lạnh nhạt với Ân Uyển Bích mấy năm, cho đến ngày đó Ân Uyển Bích không cẩn thận xông vào thư phòng phát hiện tình huống của bọn họ thì trên mặt Văn Thư nở nụ cười vui sướng, trong lòng Diên Chi mơ hồ có dự cảm chẳng lành.

Sau lần đó hần đối với Ân Uyển Bích không tốt đủ kiểu, hần cho đây là đang thay Văn Thư hả giận. Vậy mà, ngày ấy nhìn thấy Văn Thư lén lút, đối mặt với Lão Thái Gia Ân gia tỏ ra kiên kỳ thì thần mới giật mình. Hần thật ra là đem toàn bộ hận ý tiết ở trên người Ân Uyển Bích.

Một màn về sau, tựa như là phim đen mỗi khi vụt qua trong đầu hần. Hần phát hiện Văn Thư đang len lén giúp đỡ Ân Uyển Bích, thậm chí là cùng một người đàn ông nhìn rất lịch sự qua lại thân mật, Văn Thư cậu ấy, là muốn bỏ mình ư? Người đàn ông lịch sự kia hần biết, là Tân Tú của hội Tam Hợp Vân Nam. Trong lòng nhất thời dấy lên hưng hực lửa giận, thời điểm đó thể lực của hần cơ hồ đã có thể chống lại Ân lão thái gia. Ở thời điểm một lần phát hiện Văn Thư cùng người nam nhân kia gặp mặt, Diên Chi không chút do dự vì Văn Thư tự mình đến Thái Lan mua thuốc kích thích khiến cho người ta thay đổi tính tình.

Lúc ấy, hần ghé vào bên tai Văn Thư nói:

“Văn Thư, hần yêu chỉ là bộ dáng của cậu, mà tôi, mặc kệ cậu biến thành dạng gì tôi đều thích.”

Nhưng hần không ngờ rằng, Văn Thư đã hành động trước hần một bước, khiến Ân Uyển Bích bỏ trốn cùng một thầy giáo. Ân lão thái gia tức giận, không có cách nào, hần chỉ tiện mạng ảnh chụp người phụ nữ đề tiện kia cùng với thầy giáo yêu đương vụng trộm lúc trước cho ông lão xem, lúc này mới ngăn chặn được cái miệng của lão.

Hần vốn nghĩ tiếp tục phải người bắt Ân Uyển Bích trở lại. Ai ngờ lúc ấy lại bị Văn Thư nằm ở một bên nghe được, lúc đó Văn Thư cwoif xinh đẹp khác thường, song lại chẳng biết lúc nào lấy dao găm đâm vào mình. Hần kinh ngạc, hần tức giận, nhưng cuối cùng lại không chống đỡ được đáng về Văn Thư máu khắp người nằm ở trong ngực mình mà đau lòng.

Là vì bảo vệ em gái sao? Nhưng đã như vậy, cậu cần gì phải biểu hiện hận cô ấy như vậy? Là cậu hận, mới costheer để cho ta lúc đối mặt với cô ta không chút do dự lựa chọn phương thức tàn nhẫn nhất. Mà bây giờ, cậu cứ như vậy tùy hứng đem tất cả kết thúc, bóc đồng đem đây tất cả cũng kết thúc, để lại một mình ta ở này cả đời tiếp tục giãy giụa trong bóng tối ư?

Sau vài năm, Văn Thư chết, địa bàn Diên Chi không ngừng khuếch trương, thế lực ngày càng lớn mạnh, song hần lại cảm thấy trong lòng có một góc trống, thật giống như bị người móc sạch.

Hơn nhiều năm sau, chờ một khắc Diên Chi yên lặng bỏ mạng ở trong ánh lửa ngất trời kia, hần đã nghĩ: giả như năm đó hần không nhất thời quyết định trêu chọc Ân Uyển Bích, nếu năm đó trong đầu không có nhiều tính toán cùng tham vọng như vậy, nghe theo lời Văn Thư nói.

Như vậy bọn họ hiện tại có phải hay không sẽ là một đôi hạnh phúc nhất? Giống như là lần đầu tiên gặp mặt, hai người nằm ở trên một cái giường, không cần lên tiếng, chỉ là nhìn đối phương sẽ cảm thấy ấm áp.

-----HOÀN-----

Bạn đang đọc truyện *Đánh Bại Linh Đặc Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.